

Archimedes Thân Yêu

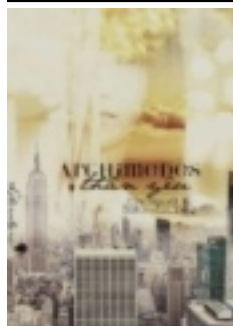
Contents

Archimedes Thân Yêu	3
1. Giới Thiệu + Văn Án	3
2. Chương 1	4
3. Chương 2	8
4. Chương 3	13
5. Chương 4	17
6. Chương 5	21
7. Chương 6	26
8. Chương 7	30
9. Chương 8	33
10. Chương 9	37
11. Chương 10	41
12. Chương 11	46
13. Chương 12	50
14. Chương 13	54
15. Chương 14	58
16. Chương 15	62
17. Chương 16	66
18. Chương 17	70
19. Chương 18	74
20. Chương 19	78
21. Chương 20	81
22. Chương 21	87
23. Chương 22	91
24. Chương 23	95
25. Chương 24	100
26. Chương 25	104
27. Chương 26	109
28. Chương 27	114
29. Chương 28	118
30. Chương 29	123
31. Chương 30	127
32. Chương 31	132
33. Chương 32	136
34. Chương 33	140
35. Chương 34	144
36. Chương 35	148
37. Chương 36	151
38. Chương 37	156
39. Chương 38	162
40. Chương 39	167
41. Chương 40	172

42. Chương 41	177
43. Chương 42	183
44. Chương 43	189
45. Chương 44	194
46. Chương 45	200
47. Chương 46	208
48. Chương 47	214
49. Chương 48	220
50. Chương 49	224
51. Chương 50	229
52. Chương 51	235
53. Chương 52	240
54. Chương 53	245
55. Chương 54	252
56. Chương 55	259
57. Chương 56	266
58. Chương 57	272
59. Chương 58	277
60. Chương 59	283
61. Chương 60	290
62. Chương 61	297
63. Chương 62	302
64. Chương 63	308
65. Chương 64	311
66. Chương 65	315
67. Chương 66	319
68. Chương 67	324
69. Chương 68	329
70. Chương 69	336
71. Chương 70	341
72. Chương 71	347
73. Chương 72	352
74. Chương 73	358
75. Chương 74	365
76. Chương 75	370
77. Chương 76	374
78. Chương 77	379
79. Chương 78	386
80. Chương 79	393
81. Chương 80	398
82. Chương 81	403
83. Chương 82	409
84. Chương 83	414
85. Chương 84	419
86. Chương 85	423
87. Chương 86	428
88. Chương 87	434
89. Chương 88	438
90. Chương 89	444
91. Chương 90	450
92. Chương 91	454
93. Chương 92	461
94. Chương 93	466
95. Chương 94	471

96. Chương 95	476
97. Chương 96	483
98. Chương 97	489
99. Chương 98	492
100. Chương 99	497
101. Chương 100	502
102. Chương 101	507
103. Chương 102	513
104. Chương 103	519
105. Chương 104	527
106. Chương 105	534
107. Chương 106	540
108. Chương 107	547
109. Chương 108	551
110. Chương 109	558
111. Chương 110	564
112. Chương 111	569
113. Chương 112	577
114. Chương 113	584
115. Ngoại Truyện Chace (thượng)	593
116. Ngoại Truyện Chace (hạ)	597
117. Ngoại Truyện S. H. Yan	604
118. Ngoại Truyện Nhỏ: Công Chúa Nhỏ Bella	609
119. Những Mẫu Chuyện Nhỏ Về Ngôn Bảo Bảo	611
120. Chương Cuối Trong Sách Xuất Bản Ở Đài Loan	617

Archimedes Thân Yêu

Giới thiệu

Nhà logic học chỉ số thông minh cực cao, Ngôn Tố (nghiêm túc) Cái gì cũng biết, chỉ không biết tình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/archimedes-than-yeu>

1. Giới Thiệu + Văn Án

Tác giả: Cửu Nguyệt Hi

Editor: Fei Yang

([s://liufeiayang.wordpress.com/](http://liufeiayang.wordpress.com/))

Thể loại: Trinh thám, tội phạm, suy luận học, tâm lý học

Số chương: 113 chương + 3 ngoại truyện.

Văn án:

Nhà logic học chỉ số thông minh cực cao, Ngôn Tố (nghiêm túc) Cái gì cũng biết, chỉ không biết tình cảm;

Nhà sinh vật học chỉ số thông minh hơi cao, Chân Ái (tình yêu chân thành) Cái gì cũng tốt, trừ việc thường hay xuất thần, thật ra chính là phản ứng chậm;

Thế là –

Lúc cô không có phản ứng,

Ngôn Tố: Dây thần kinh cung phản xạ(*) của cô có thể quấn năm vòng quanh trái đất.

(*) cung phản xạ: là đường dẫn truyền xung thần kinh từ cơ quan thụ cảm -> trung ương thần kinh -> cơ quan phản xạ.

Lúc cô có phản ứng,

Chân Ái: Cảm thấy lạnh.

Ngôn Tố: Đó là vì thận dương hư, cũng có thể là do thiếu máu, tuyến giáp tiết hormon không đủ...

Chân Ái: Cảm ơn!

Lúc anh tin tưởng cô,

Ngôn Tố: Đương nhiên cô sẽ không giết người. Nếu cô giết người, nhất định sẽ dùng cách độc ác hơn nhưng không đánh mất sự tao nhã.

Chân Ái: Cảm ơn!

Lúc anh không tin tưởng cô, anh đã nghiêm túc ném mình vào tình yêu đích thực...

Thật ra đây là một quyển ngôn tình + trinh thám, có Ngôn Tố, có Chân Ái.

2. Chương 1

Giá lạnh đầu xuân cuối đông ở trong núi đặc biệt đậm.

Vừa xuống xe, hơi lạnh nhẹ nhàng xâm nhập vào từ bắp chân, vài phút sau xâm chiếm toàn thân, Chân Ái theo bản năng trùm kín áo khoác nỉ, hồi hã lại không chậm chạp đi về phía tòa lầu đài cổ trước mặt.

Đi mấy bước cuối cùng cảm thấy chỗ quái dị, dừng lại nhìn sang bốn phía.

Mấy ngày trước tuyết rơi nhiều, cây cối trong núi được phủ một tầng tuyết trắng, một màu trắng tinh mịch. Đi xe đến đây, cảnh tuyết rơi đẹp như những hạt sương.

Thế giới quá yên tĩnh, chỉ có tiếng gió gào thét khắp trời.

Bốn phía đầy tuyết trắng, lầu đài cổ với mái ngói trắng làm nền càng thêm mênh mông, riêng cửa sổ đen yên tĩnh sâu xa, giống như ánh mắt tăm tối của con người, rất nhiều đôi hé ra nhìn chằm chằm Chân Ái đang đứng trong tuyết.

Người nào lại ở cái nơi quái quỷ này?

Chân Ái bỏ qua sự khác thường trong lòng, lấy danh thiếp trong túi ra.

Nền trắng chữ đen đơn giản,

Không có bất kì trang trí hay màu sắc nào khác,

Giữa danh thiếp in chữ tiếng Anh phong cách viết tay Spencer cổ điển –

S. A. Yan

Ngôn Tố The Man of Letters

Tuyệt trắng trên tấm danh thiếp phản chiếu chói lóa, chiếu vào đôi mắt đen nhánh của cô.

Lúc cầm tấm danh thiếp ở chỗ Âu Văn, cô có chút bất ngờ. Chuyên gia giải mã, nhà logic học, chuyên gia phân tích hành vi, cố vấn đặc biệt của FBI và CIA, cộng thêm một đồng chức vụ đếm không hết, trên danh thiếp cũng chỉ có một dòng miêu tả ngắn gọn như vậy.

The Man of Letters, học giả? Giải mã người?

Nhìn như khiêm tốn, thực ra là ngạo mạn đến không ai sánh nổi.

Chân Ái đi lên bậc thang đá vừa dầy vừa nặng, nhấn chuông cửa. Mở cửa là một người hầu gái có làn da màu đồng, hai tay luồn vào tay áo, nói tiếng Anh đậm chất Đông Nam Á:

“Miz, please wait a minut, ai’ ll getcha masder, ai’ d ly do say u mai suid yourse, but du no.”

Chân Ái ngẫm nghĩ một lúc lâu, mới hiểu người hầu gái nói là, “Tiểu thư xin chờ một chút, tôi đi tìm ông chủ. Xin cô cứ tự nhiên, nhưng tốt nhất là đừng.” Chân Ái gật đầu: “Thanks!”

Người hầu gái quay người rời đi.

Chân Ái hơi cau mày, câu nói cuối cùng của người hầu gái nghe thế nào cũng giống như giọng điệu chủ nhà.

Quả nhiên, vừa nghiêng đầu đã nhìn thấy dòng chữ màu đen trên bức tường trắng phía bên phải cửa ra vào, cùng kiểu với chữ trên tấm danh thiếp kia –

You may suit yourself, but do not!

Xin tự nhiên, nhưng tốt nhất là đừng!

Lò sưởi bên trong rất đủ, cô không nhìn giá treo áo sau cánh cửa, cởi nút áo khoác ngoài, nới lỏng khăn choàng, nhưng không cởi bất kì một thứ quần áo nào nữa.

Khác với vẻ ngoài âm u nhảm chán, bên trong tòa lâu đài cổ lại sạch sẽ, kết cấu trang trí là phong cách thời kì phục hưng. Rất nhiều cửa sổ, tuyết bên ngoài đem ánh sáng chiếu vào bên trong cũng không chói mắt, êm dịu chiếu lên bức danh họa nhiều lần trải qua tang thương, một căn phòng đầy mùi vị năm tháng.

Chân Ái đứng ở cửa ra vào một lúc lâu, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, qua mười phút, bên trong tòa lâu đài không hề có một tiếng động. Cô ước lượng phong bì lớn trên tay, dọc theo mấy bậc thang đá đối diện đi lên, đem bức thư đặt trên chiếc bàn dài bên hành lang. Quay người muốn đi, lại thoáng thấy ánh sáng rực rỡ phía cuối hành lang.

Cô quay đầu nhìn một cái, ngơ ngẩn, một hồi lâu quỷ thần xui khiến đi tới.

Cửa ra ở hành lang là một thế giới khác, thác nước ánh sáng rực rỡ đầy màu sắc từ trên cao đổ xuống, tất cả mọi thứ đều lồng trong một tầng ánh sáng sắc sảo nhàn nhạt.

Trước mặt là một gian phòng lớn hình tròn rộng rãi, bốn phía từ tầng thấp nhất đến nóc nhà ấy chực thước, tất cả đều là kệ sách làm bằng gỗ, xếp ngay ngắn từ trên xuống dưới, xếp đầy hàng chục ngàn cuốn sách. Cao thấp khác nhau, màu sắc khác nhau, giống như từng viên kẹo đầy màu sắc, yên lặng chờ người đến thưởng thức.

Hai bên kệ sách có hai cầu thang xoắn ốc, từ dưới lên trên cách mỗi hai thước có một hành lang hình cầu, thuận tiện lấy sách.

Từ trước đến nay cô chưa từng thấy thư viện tư nhân nào lớn như vậy, tựa như dòng dõi Nho học ngày xưa ẩn chứa sức mạnh gột rửa thời gian.

Trong lòng Chân Ái không khỏi dâng lên một sự kính nể, đứng ở cung điện kiến thức trước mặt, lòng tràn đầy sự thành kính.

Ngẩng đầu nhìn lên, đỉnh đầu là cửa sổ thủy tinh hình tròn lớn có hoa văn, ánh sáng mặt trời xuyên qua đó, biến thành thác nước ánh sáng đủ màu sắc.

Chân Ái hít một hơi thật sâu, chậm rãi cúi đầu xuống, lúc này mới nhìn về chiếc đàn dương cầm màu trắng hình tam giác ở giữa phòng đọc sách. Ở nơi đây để đàn dương cầm, thú vui của chủ nhà này thật đúng là kì...

Bước chân đột ngột hơi chậm lại.

Cô vừa mới đi mấy bước, góc độ vừa chuyển, đã nhìn thấy người thanh niên đang ngồi sau đàn dương cầm.

Khoảng chừng trên dưới 24 tuổi, làn da trắng, đường nét khuôn mặt sâu giống như người phương Tây, đẹp như bước ra từ bức tranh cổ điển. Đôi mắt màu trà dưới lông mày rậm nhìn chằm chằm Chân Ái, lông mi đen nhánh rũ xuống, đem cô quan sát một lần, thật yên lặng thu lại ánh mắt.

Cái nhìn kia quả thực quá tinh xảo, cuối cùng Chân Ái hiểu anh ta đang phán đoán cái gì, nhưng nghĩ lại có lẽ là tự mình quá nhạy cảm, liền đi qua chào hỏi.

Vòng qua đàn dương cầm mới phát hiện anh ta không phải đang ngồi trên băng ghế, mà là trên xe lăn.

Vóc người anh ta rất cao, mặc áo len quần dài màu sáng, gấp trong xe lăn, dáng vẻ cũng rất nhàn hạ, đang vẽ nốt nhạc trên khuông nhạc, anh ta đang phổ nhạc?

Chân Ái không khỏi thương tiếc, người trẻ tuổi xinh đẹp như vậy lại là...

Có lẽ là anh ta đang có cảm hứng, tự mình vui đùa viết, dường như quên đi sự tồn tại của Chân Ái. Viết đến chỗ nào đó, anh ta nghĩ tới điều gì, đưa tay với lấy quyển sách bên kia đàn.

Chân Ái thấy anh ta có chút khó khăn, vô thức đi tới muốn đẩy xe lăn, tay vừa mới đưa ra lại nghĩ tới “lòng tốt” này thật ra là không lễ phép, rút cuộc tay treo giữa không trung, lúng ta lúng túng.

Anh ta nhìn cô thu tay về, sau một hồi im lặng ngược mắt nhìn cô, đôi mắt nhạt lạnh đạm nhưng không che giấu được vẻ sắc bén, vẫn mang theo chút hứng thú nghiên cứu.

Chân Ái bị anh ta nhìn thấy kì quái, mở miệng trước: “Chào anh, tôi đến tìm Ngôn Tổ tiên sinh.”

Nói xong phát hiện bị lỡ lời, vừa muốn dùng tiếng Anh hỏi lại lần nữa, anh ta lại nói bằng tiếng Trung chuẩn: “Chính là tôi.”

Chân Ái sửng sốt.

Trước khi tới có nghe qua một số tin đồn liên quan đến Ngôn Tổ, tính cách quái đản lắm lì, không có bạn bè, một người quanh năm ở trong lâu đài cổ nơi núi sâu. Dĩ nhiên cô còn tưởng tượng ra cả một ông lão còng lưng mặt mũi gầy trơ xương, xách ngọn đèn dầu cũ kĩ, đi trong hành lang dài tối đen của lâu đài cổ u ám, từ cửa sổ hiện lên những đóm lửa lập lòe.

Cô biết Ngôn Tổ đồng âm với “nghiêm túc” là Hoa kiều, đương nhiên cho là một người lớn tuổi, lúc thấy người thanh niên này còn tưởng là con trai của Ngôn Tổ.

Ai có thể ngờ tới nhân vật truyền kì như vậy lại còn trẻ như thế?

“Đem quyển sách màu trắng trên giá sách đằng sau lấy tới giúp tôi một chút.” Giọng nói anh ta trầm thấp lại rõ ràng, dễ nghe giống như nhạc cụ nào đó, “Đối diện cô, từ dưới đếm lên hàng thứ 13, từ phải qua trái quyển thứ 5.”

Chân Ái đi tới cầm sách đưa đến, anh ta nhận sách, rất bình tĩnh hít một hơi, tầm mắt rơi vào bàn tay nửa trắng nửa hồng của cô, thờ ơ hỏi một câu: “Không đeo găng tay?”

Câu hỏi bất thành lời này làm cho Chân Ái sửng sốt một chút mới trả lời, “Không có.” Cúi đầu nhìn một cái, da bàn tay vì đột nhiên lạnh đột nhiên nóng, chút trắng chút hồng.

Người đàn ông ngồi xe lăn lấy một cái khăn tay từ trong túi, vô cùng cẩn thận lau bìa sách nơi bàn tay Chân Ái lúc nãy chạm qua.

Chân Ái: ...

Anh ta ngược mắt, thấy cô nhìn, không chút xấu hổ, thản nhiên như không, vẫn bình thản như không có gì xảy ra giải thích:

“Tay của người sẽ tiết ra dầu mỡ, bởi vì thể chất con người khác nhau có thể là axit béo bão hòa và axit béo không bão hòa, nói chung có tính axit yếu. Quyển sách này có một lớp da bảo vệ, nếu bị người chạm qua không lau chùi sạch sẽ, loại dầu mỡ này sẽ phá hư...”

Anh ta thoáng thấy cô gái mở to hai mắt, vì vậy nói một nửa liền ngậm miệng, im lặng hồi lâu: “Là tôi chưa nói.”

Chân Ái phì cười.

Gương mặt tuấn tú của Ngôn Tổ trắng bệch: “Thế nào?”

“Không sao.”

Chân Ái thu lại nụ cười, nhớ tới lời nhắc nhở của Âu Văn - “Không nên chủ động bắt tay với anh ta, bởi vì anh ta sẽ nói với cô là trên tay của cô có triệu loại vi khuẩn, có hơn mười vạn loại vi khuẩn hình cầu vi khuẩn hình que, ngoài ra còn có vi khuẩn nấm thậm chí là virus. Mà nghiên cứu cho thấy số lượng và chủng loại vi khuẩn trên tay phụ nữ nhiều hơn so với đàn ông. Cho nên lễ nghi quốc tế bắt tay giữa nam nữ quyền chủ động ở phía nữ là không công bằng. Để tôn trọng đối phương, người phải tránh tiếp xúc cơ thể, nhất là tay.”

Chân Ái đem phong bì lớn đưa cho anh ta: “Là Âu Văn bảo tôi tới, anh ấy nói anh có thể giúp tôi. Làm phiền anh.”

Ngôn Tổ nhận lấy phong bì, ngón tay hơi vuốt ve, rất có cảm nhận, mở phong bì lấy ra một tấm thẻ, trên mặt hơn mười hàng chữ ma trận các con số “98. C111 GV943. 49 23. E121 DJK734. 01...”

“Phong bì này là của cô, hay là chung với tấm thẻ này?”

“Là của tôi. Tấm thẻ không có phong bì, trực tiếp bị nhét vào khe cửa.” Chân Ái thấy anh ta như có điều suy nghĩ, nói thêm một câu, “Tôi cũng cảm thấy kì quái, đưa tấm thẻ lại không kèm phong bì.”

“Bởi vì vật liệu làm giấy có thể để lộ rất nhiều thông tin. Tấm thẻ làm bằng giấy mỏng rất bình thường,” anh ta hơi hí mắt, nâng phong bì lên, “Nhưng loại giấy Tuyên Thành thủ công này, chỉ có các cuộc hội thảo các thành phố Trung Quốc mới dùng đến.”

“Một phong bì có thể nhìn ra nhiều như vậy?” Chân Ái kinh ngạc nhướn mày.

Phản ứng này rơi vào trong mắt Ngôn Tổ có một chút hơi hột - cô cố ý hơi kinh ngạc, nói đúng hơn là, vẻ mặt của cô hơi giả dối.

Anh ta thu lại ánh mắt, đem phong bì và tấm thẻ đặt trên nắp đàn dương cầm, không nói nữa.

Chân Ái lại đem mấy tờ giấy khác đưa cho anh ta: “Đúng rồi, Âu Văn nói anh không giúp người không quen biết giải quyết vấn đề, đây là lý lịch của tôi.”

Ngôn Tổ nhận lấy, nhanh chóng lật xem một chút, đặt trên đàn, vẫn không nói lời nào.

Chân Ái cảm thấy anh ta lúc nói nhiều lúc nói ít tình trạng rất cổ quái, vừa muốn hỏi gì đó, người hầu gái tới nói với Ngôn Tổ: “Mister Owen is here.”

Owen là tên tiếng Anh của Âu Văn.

Quan hệ giữa Âu Văn và Ngôn Tổ không bình thường, vào cửa không cần thông báo. Người hầu gái còn chưa dứt lời, người đã đến rồi, giọng phổ thông không chuẩn, cũng rất lưu loát. Câu đầu tiên nở nụ cười ám áp nhìn về phía Chân Ái: “Ai, nói chuyện thế nào rồi?”

Bất thành lời, Ngôn Tổ chặn ngang nói: “Tôi có lời muốn nói với cậu.”

Căn bản không nhìn ý kiến của Chân Ái.

Âu Văn ngẩn người, tiếp đó hơi có vẻ áy náy nhìn Chân Ái cười cười, vẻ mặt lúng túng; Chân Ái cũng không ngại, nói “Làm phiền rồi” rồi đi trước.

Âu Văn thấy Chân Ái đi, mới đi đến bên cạnh Ngôn Tổ, đá xe lăn của anh ta một cái: “Loại người như cậu gặp phải chuyện khó giải quyết liền tìm sự an ủi từ xe lăn, có thể sửa một chút được hay không?”

Ngôn Tổ giơ một tay lên giữa bàn nhạc lại buông xuống, kẹp tấm thẻ kia giữa ngón trỏ và ngón giữa, nói thẳng: “Người bạn này của cậu không phải người ủy thác, đây không phải là cái cô ấy nhận được.”

Âu Văn dừng lại, anh ta hiểu rõ tính cách Ngôn Tổ, cậu ta chỉ tiếp người ủy thác tự mình tìm đến nhờ cậy.

Âu Văn cau mày: “Không phải cậu làm chứ? Lỡ như...”

“Khẩn trương như vậy làm gì?” Ngôn Tổ nghiêng đầu nhìn anh ta, “Tôi lại không nói từ chối không tiếp.”

Âu Văn há to mồm, so với trước còn kinh ngạc hơn,

A: Ngôn Tổ cho là Chân Ái không phải người ủy thác;

B: Ngôn Tổ cho là Chân Ái lừa anh ta;

Kết quả → → cậu ta tiếp nhận rồi?

“Tại sao?”

Ngôn Tổ mở nắp đàn ra, ngón tay trắng nõn thon dài vẽ ra một chuỗi giai điệu tinh tinh, anh ta chậm chậm nói: “Bởi vì cô ta tiếp nhận kế hoạch bảo vệ nhân chứng, là nhân chứng cậu có trách nhiệm bảo vệ.”

Sống lưng Âu Văn nảy lên một cái, lập tức đem tay anh ta đẩy ra, đem nắp đàn đóng “rầm” lại, nhìn anh ta chăm chăm: “Cô ấy, không,” anh ta định phủ nhận, nhưng ý thức được sẽ chạy không thoát ánh mắt của con người này.

Ngôn Tổ lại đẩy nắp đàn lên, thản nhiên đàn bình thường, giọng nói thanh tú lại trầm thấp, hòa cùng tiếng đàn có một loại êm ái không tên:

”Tay phải cô ấy bị thương, đã từng bị giam giữ ngược đãi, tính cảnh giác rất mạnh, biết dùng súng ngắn, trong bố mẹ phải có một người hoặc cả hai là chuyên gia hàng đầu trong lĩnh vực nào đó, nhưng đều chết hết.

Cô ấy từng đi Trung Đông, thích xem bóng đá.

Tiếp nhận qua huấn luyện phòng ngự hoặc bảo vệ bản thân chuyên nghiệp, biết mật mã học cơ bản, khác với chuyên ngành tin tức trên lý lịch, chuyên ngành thật của cô ấy chắc là sinh học, thiên về nghiên cứu tế bào hoặc điều chế thuốc. Hơn nữa trình độ chuyên môn có lẽ sánh ngang bố mẹ cô ấy.”

“Cậu và cô ấy đợi bao lâu? Mười phút? Năm phút?” Âu Văn trở mắt ghen hòng, “Làm sao nhìn ra được?”

“Rất rõ ràng.” Ngôn Tổ điềm tĩnh nhìn anh ta, ánh mắt trời ngũ sắc rơi vào trong đôi mắt màu trà, rực rỡ như ngọc lưu ly quý hiếm, ánh sáng nhân nhật, quét sạch bụi trần.

Rõ ràng chỗ nào...

Âu Văn há miệng, anh ta rõ là miệng thối mới hỏi cậu ta.

3. Chương 2

Mặc dù rất nhiều lần thấy giọng điệu chỉ một cái liếc mắt là nhìn thấu mà người khác như rơi vào trong sương mù này của cậu ta. Mặc dù rất nhiều lần khi cậu ta nói “rất rõ ràng” hận không thể bóp chết cậu ta. Nhưng cũng rất nhiều lần như vậy, Âu Văn rất muốn biết sao Ngôn Tổ nhìn ra được.

Âu Văn dựa vào bên cạnh đàn, dùng tay làm dấu mời.

Ngôn Tổ đẩy xe lăn về phía sau, hai chân thon dài bắt chéo gác gọn gàng lên băng ghế.

Ánh sáng từ cửa sổ thủy tinh màu trong con người màu trà ánh lên một màu xanh lam nhàn nhạt, phối với ngũ quan lập thể như người phương Tây khiến anh tựa như một hoàng tử đến từ thời Trung cổ.

“Cậu giới thiệu hoàn cảnh cô ấy cho tôi, cũng giống với bản lý lịch này. Đại học Sorrel Fraser, nghiên cứu sinh ngành tin tức và truyền thông đại chúng. Nhưng tình hình thực tế là...”

“Trời lạnh thế này mà không đeo găng tay, là vì găng tay sẽ làm giảm độ nhạy cảm của ngón tay, khi xuất hiện tình huống sẽ trở tay không kịp.

Nhiệt độ trong nhà rất cao, khăn choàng của cô ấy ôm sát cổ nên sẽ toát mồ hôi. Không cởi áo khoác ngoài không cởi khăn choàng, là vì sẽ phải đi bất cứ lúc nào, cô ấy không có cảm giác an toàn.

Ổng quần không bó. Cô ấy không mang boot. Bên ngoài tuyết rơi vẫn còn rất lạnh, mặc quần rộng thùng thình là vì ổng quần có giấu đồ, nhìn khái quát thì là một khẩu súng. Sinh viên phải mang theo súng? Sẽ không. Hơn nữa ở châu Á, việc xin cấp giấy phép sử dụng súng vô cùng khó khăn. Nếu như cô ấy là đối tượng bảo vệ trọng yếu thì lại là vấn đề khác.

Từ trung tâm thành phố đến đây mất hơn một giờ lái xe, trên áo khoác ngoài của cô ấy lại không có nếp gấp do dây an toàn tạo ra, cô ấy không thắt dây.

Người lái xe không thắt dây an toàn, là vì đặc công khi đi làm nhiệm vụ phải giữ tốc độ phản ứng nhanh nhất, thắt dây an toàn sẽ mất thời gian còn có thể bị kèm chặt. Cô ấy không thắt dây là do các cậu đây, vẫn lo lắng tình huống đột phát. Chứng rối loạn hoang tưởng mức độ nhẹ là phản ứng rất phổ biến với nhân chứng lúc mới hoán đổi thân phận. Thấy rằng một năm cô ấy học ở SFU vẫn cảnh giác như vậy, kết luận những gì cô ấy đã trải qua phức tạp hơn so với những nhân chứng bình thường.

Cho nên tôi hướng đến những suy đoán phức tạp.”

“Lúc cô ấy đi vào lướt nhanh sách trên kệ một lần, lúc thấy bảng thi đấu giải bóng đá châu Âu, cơ thể có thả lỏng một chút. Lúc ánh mắt lướt qua sách tin tức truyền thông, tôn giáo, máy tính, hải dương quân sự và những loại sách khác thì không như vậy, không hề dừng lại.

Vừa thấy khu vực được sinh học tế bào, ánh mắt cô ấy dừng lại trên năm giây, tay phải vô thức gõ vài cái lên phong bì. Cô ấy không chỉ đang nhìn mà còn đang nhớ tên sách. Đây là một trong những thói quen tiếp thu và bổ sung kiến thức chuyên môn.

Tay phải đặt trên tay trái, không phải là người thuận tay trái.

Nhưng lúc đưa đồ cho tôi, sau đó cầm sách cũng dùng tay trái, là vì cổ tay phải có vết sẹo từ kiểm điện rất nông. Vết thương lúc trước hẳn là rất sâu.

Từ lông mày đến dưới mắt mặc dù có thoa phấn, nhưng nhìn kĩ có vết sạm đen. Trừ quần áo của phụ nữ Trung Đông, tôi nghĩ không ra cái gì khác có thể lưu lại dấu vết quanh mắt như vậy. Vả lại lúc cô ấy thấy kệ sách có dừng lại một chút chỗ kinh QUR’AN tiếng Ả Rập. Cái này chứng thực suy nghĩ của tôi.”

“Lại là tay cô ấy, có mùi bột talc và dầu sáp ong y tế. Người thường xuyên khử trùng tay phải bảo vệ da tránh mất nước sẽ dùng dầu sáp ong, người làm công việc nhạy mang bao tay cao su phải dùng bột talc. Bác sĩ ngoại khoa? Cần 12 năm học chuyên ngành, cô ấy tối đa 23 tuổi.

Kết hợp với suy nghĩ trước, cô ấy là người nghiên cứu điều chế thuốc trong phòng thí nghiệm, theo hướng sinh học và tế bào. Mùi trên tay rất nồng, không phải thói quen lau chùi. Kết luận, cô ấy không phải đến từ trường học mà là đến từ phòng thí nghiệm.”

“Bên cạnh cậu đột nhiên xuất hiện sinh viên nữ mà tôi không nhận ra. Cậu rất quan tâm đến an toàn của cô ấy, cái này đủ để giải thích vấn đề.”

Ngôn Tổ lấy ra tờ đầu tiên của bản lý lịch, nghiêng về phía ánh sáng, trên tờ giấy trắng hiện lên một vết trong suốt.

“Trước khi in, cô ấy từng viết gì đó trên tờ giấy này. Sinh viên học truyền thông đại chúng khi ghi số điện thoại sẽ dùng mã Morse?”

“Về phần thông tin bố mẹ cô ấy, là tôi nhìn về mặt của cậu. Sau khi xác định cô ấy là đối tượng bảo vệ nhân chúng mới nghĩ tới.”

“Cô ấy vẫn còn làm các thí nghiệm liên quan, chứng tỏ cô ấy nắm giữ kiến thức và kỹ thuật nông cốt trong lĩnh vực này. Nhưng trong lĩnh vực nghiên cứu sinh học và dược lý học(*), thiên tài không nói, điều quan trọng là kinh nghiệm tích lũy. Cô ấy còn trẻ như vậy nên chỉ có thể là truyền thừa từ bố mẹ. Từ nhỏ đi theo bố mẹ sinh hoạt ở phòng thí nghiệm, tự mình cũng bắt đầu nghiên cứu phương diện này. Ngoài ra còn có điểm quan trọng nhất,”

(*) Dược lý học hay dược học (pharmacology) là môn khoa học nghiên cứu về tương tác (hoặc nguyên lý tác động) của thuốc lên cơ thể sống.

Ngón tay Ngôn Tổ chỉ vào tờ lý lịch,

“Sinh nhật cô ấy là 29 tháng 2, hôm nay. Bây giờ là 1 giờ rưỡi chiều, cô ấy hẳn là chưa ăn trưa. Sinh nhật là giả, nhưng bố mẹ đều mất là thật.

Trung Đông, vợ chồng nhà khoa học nắm giữ kiến thức nông cốt, con gái trẻ tuổi, tiếp nhận kế hoạch bảo vệ nhân chúng. Sự việc rất có thể là, bố mẹ phản bội tổ chức bị người sát hại, trước khi chết đem tất cả bí mật giao cho con gái. Con gái lấy cái này đối lấy kế hoạch bảo vệ nhân chúng.”

Trong phòng sách mênh mông im lặng không một tiếng động, trên mặt Âu Văn kinh ngạc viết bốn chữ “há miệng ngạc nhiên.”(*)

(*) : Thán vi quan chỉ: than thở vì không được xem nữa | há miệng ngạc nhiên; tranh nhau mà xem; không ngừng khen ngợi

“Tất nhiên, còn có những khả năng khác.” Ngôn Tổ mặt đen thui nhìn anh ta chăm chăm, “Ví dụ như trước đây cô ấy đi Trung Đông, làm công việc bán dầu sáp ong trong khách sạn, nhiều thú vui sau giờ làm, thích xem bóng đá, thích tìm tòi học mật mã, thích sinh học dược lý học. Cá tính phản nghịch, không thất dây an toàn, mang súng giả dọa người. Đồng thời vốn có ảo tưởng bị hãm hại rất mạnh... Mâu thuẫn không?”

Kết luận tôi rút ra chính là sự việc có tính nghiêm trọng kia.”

Trong lúc lơ đãng anh ta liền lộ ra vẻ tự phụ, “Về mặt của cậu nói cho tôi biết đáp án. Cảm ơn!”

Mặt Âu Văn tối đen.

Ngôn Tổ còn không mặn không nhạt thêm một câu: “Nên mới nói, nét mặt phong phú, hại nhiều hơn lợi.”

Âu Văn chán nản, bạn bè từ nhỏ cùng nhau lớn lên chẳng lẽ còn phải bày ra vẻ mặt poker(*)?

(*)Poker face: mặt lạnh như tiền

Ngôn Tổ đứng lên, đem quyển sách màu trắng kia để lên kệ sách trên tường.

Âu Văn cúi đầu đặt ngón tay trên phím đàn, không thành âm: “Quả thật trước đây không lâu cô ấy có đi Trung Đông. Có điều, cậu nói sai một chút rồi.”

Ngôn Tổ quay người nhìn anh ta.

“Kế hoạch bảo vệ nhân chúng của cô ấy không phải bắt đầu một năm trước, mà là từ năm năm trước.” Âu Văn hít một hơi thật sâu, “Những đặc công bảo vệ trước đây của cô ấy đều hi sinh vì nhiệm vụ.”

Ngôn Tổ lẳng lặng nhìn anh ta hồi lâu, thanh âm trầm xuống: “Owen!”

“Ừ?”

“Cho cậu một lời khuyên.”

Âu Văn lẳng tai nghe.

“Cẩn thận đừng chết!”

“...”

Ngôn Tổ nói xong, thu dọn giấy tờ ở trên chiếc đàn. Âu Văn nhìn tấm thẻ Chân Ái mang tới, hỏi: “Cậu không định xem một chút sao?”

“Có dịp thì sẽ xem.” Ngôn Tổ thờ ơ đem tấm thẻ bỏ vào phong bì, anh ta không có quá nhiều hứng thú.

Âu Văn lại gần cầm bản lý lịch của Chân Ái, trước khi lên trung học ở Trung Quốc, sau khi lên đại học ở Mỹ, vô cùng thật thà đơn giản. Anh ta khẽ nghiêng tờ giấy, theo ánh sáng, quả nhiên thấy trên giấy có dấu vết.

Mặc dù kí hiệu có khác nhau, nhưng không hề nghi ngờ đó là mã Morse.

/****_/_**_ . *_ . *_**_ . **_*/****_/_***_ . *_ . _*/****_/_*_ . _*_ . **_ . . ****_ . _/****_/_*_ . . ****_ .
____/****_/_**_ . . ****_ . . ____/****_/_*_ . . ****_ .

Ghi lại vào điện thoại, tên một người một dãy số.

“Rất rõ ràng.” Âu Văn không tự chủ nói ra: “Delf Ben Agust, 150-250-0441-2! A, chẳng lẽ là số di động Trung Quốc?”

Rất rõ ràng?

Ngôn Tổ dừng lại, ánh mắt nhẹ nhàng hướng về tờ giấy trong tay Âu Văn, góc độ này cũng có thể thấy rõ dãy dấu kia. Một chuỗi các kí hiệu chuyển động thật nhanh trong đầu, anh bình tĩnh nhìn Âu Văn: “Đây không phải là tên người và số điện thoại, mà là đe dọa giết người.”

Sắc mặt Âu Văn trắng bệch, nói: “Mặc dù có một vài nhân chứng không tôn trọng mạng sống sẽ cố ý giết người, nhưng Ai cô ấy sẽ không như vậy...”

Ngôn Tổ cắt ngang lời anh ta: “Cô ấy viết chữ dùng tay trái hay tay phải?”

“Tay phải.”

“Tay phải cô ấy bị thương, không đủ sức, sao viết được chữ để lại dấu hằn sâu ở trang dưới như vậy?” Ngôn Tổ thu mảy, “Chuỗi mật mã này không phải cô ấy viết.”

“A, là tôi sơ ý,” Anh ta giống như tức giận lại giống như cười, có chút tức giận bản thân, “Lấy tính cảnh giác của cô ấy, nếu quả thật là cô ấy viết thì làm sao lưu lại dấu vết?”

Ngôn Tổ ngược mắt nhìn Âu Văn: “Cô ấy có một người bạn cùng phòng biết mã Morse, các cậu không điều tra qua người bên cạnh cô ấy sao?”

Phản ứng đầu tiên của Âu Văn không phải là truy đến cùng mà vội vàng gọi cho Chân Ái. Không ai trả lời nên chuyển qua hộp thư thoại.

Anh ta lập tức đi ra ngoài.

“Bây giờ cậu phải cầu nguyện lời đe dọa này không phải gửi cho cô ấy.” Giọng Ngôn Tổ thản nhiên, mắt thấy Âu Văn hơi bất ổn, anh ta lại thêm một câu mờ mịt, “Khả năng không lớn.”

“...”

Điện thoại Chân Ái để chế độ im lặng, khi vào thư viện trường lấy ra mới phát hiện mười mấy cuộc gọi nhỡ.

Trả lời điện thoại Âu Văn, bên kia thở phào một hơi, sau khi hỏi một đồng vấn đề còn nói anh ta và Ngôn Tổ đến ngay lập tức để tìm hiểu tình hình. Lúc cúp điện thoại còn nghe Âu Văn rất thất vọng lẩm bẩm với ai đó một câu, nói cái gì mà phải ngay lập tức hủy bỏ báo cáo xác định vị trí.

Đầu bên kia một âm thanh hồ hững trả lời Âu Văn: “Nếu chết thì đã chết sớm rồi.”

Chân Ái quay lại kí túc xá để đợi. Gần sắp tối, khắp sân trường là sinh viên lái xe về nhà hoặc hẹn hò, tuyết trắng trên mặt đất đầy bóng hình người.

Chân Ái đứng cạnh một người tuyết thấp mập, một lúc đã thấy Ngôn Tổ từ mùa đông trắng xóa đi tới.

Phản ứng đầu tiên là kinh ngạc.

Anh ta không ngồi xe lăn, chân rất tốt lại còn rất dài.

Lúc ngồi xe lăn thì đỉnh đầu không thấp, bây giờ xem ra càng cao càng gầy, áo khoác ngoài dài màu đen, khăn choàng màu xám tro, thân hình cao lớn thẳng tắp, khiêm tốn nhưng gặp qua là không thể quên, làm mê mẩn giống như quý ông Anh quốc trong phim.

Chân Ái thấy anh ta đến gần, lịch sự cười một cái, không khí thở ra ngưng tụ thành một màn hơi màu trắng, rất nhanh bị gió thổi đi. Đường như Ngôn Tố không có chuẩn bị cho nụ cười của cô, vẻ mặt không sinh động càng thêm cứng, giống như bị gió làm đông lại; duy chỉ có đôi mắt màu trà tĩnh mịch tựa như thủy tinh nhuộm ánh mặt trời trong giáo đường.

Hai tay Chân Ái đút trong túi áo khoác ngoài, chờ lâu khiến cô lạnh đến mức giậm chân, nụ cười cũng phát run, tìm chuyện để nói: “Âu Văn lái xe chở anh tới?”

Không cần nghi ngờ câu này là lời vô nghĩa, vô nghĩa giống như việc hỏi thời tiết ăn cơm ngon không, nhưng là cách chào hỏi tốt.

Nhưng rõ ràng Ngôn Tố không tiếp nhận giá trị của câu này.

Anh ta im lặng nhìn cô, đôi mắt nhạt dưới sắc tuyết càng thêm nhạt, câu trả lời của anh ta là: “Một con chim lớn tha tôi tới.” Nguyên văn là: “I hitchhiked a giant bird.”

Không rõ là hài hước nhạt nhẽo kiểu Mỹ điển hình, hay châm biếm câu hỏi nhạt nhẽo.

Chân Ái cho là gần cái thứ hai hơn.

Khó nói tiếp, rất lâu cô không nói, hơn nửa ngày mới đổi chủ đề: “Owen đi đâu xe sao? Ở đây chờ anh ấy?”

“Đi vào trong chờ đi.” Anh ta bước bước dài, đi về hướng kí túc xá, cũng không biết trong đầu đang nghĩ cái gì, đột nhiên nói một câu, “Gió lạnh sẽ làm suy yếu tuyến phòng bị của con người.”

Chân Ái nhìn trời, tư duy của người này nhảy quá nhanh, cô vắt hết óc cũng không sao tiếp thu được lời này.

Vừa vào trong, anh ta dừng lại không hề báo trước, khiến Chân Ái suýt chút nữa đụng vào lưng anh ta, vội vàng dừng lại.

Ngôn Tố nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt sạch giống như tuyết bên ngoài: “Owen nói lúc cô thấy danh thiếp của tôi, nói tôi nhìn như là người khiêm tốn nhưng thực ra trong lòng vô cùng kiêu ngạo?”

Chân Ái dừng lại còn chưa kịp lùi ra sau. Cô cách anh ta rất gần, ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh anh tuấn, không khỏi cảm thấy một luồng áp lực vô hình.

Mặc dù xấu hổ nhưng cô vẫn thừa nhận: “Phải.”

“Kiêu căng, ngạo mạn,” anh ta chậm chậm nhẹ nhàng lặp lại một lần, “Mặc dù bản thân tôi rất thích hai từ này, nhưng chắc là cô không đồng ý.” Nói xong đi tiếp về phía trước.

Chân Ái thản nhiên nói: “Không tính là không đồng ý, chẳng qua là cảm thấy khiêm tốn bao giờ cũng tốt.”

Anh ta thẳng lưng đi lên lầu, ánh mắt nhìn thẳng phía trước:

“Tôi không đồng ý có vài người lấy khiêm tốn liệt vào nhóm đạo đức tốt. Đối với nhà logic học mà nói, tất cả mọi việc ứng với cái gì thì chính là cái đó, giống như đánh giá thấp và thổi phồng tài năng của bản thân, đều là đi ngược lại chân lý.”

Chân Ái ngẩn ra, phản xạ có điều kiện nói: “«Người thông ngôn Hy Lạp» của Sherlock Holmes.”

“Sherlock Holmes?” Anh ta nhẹ nâng mày, ánh mắt trong veo lóe lên một tia hứng thú khó nắm bắt, nhưng giây kế tiếp, lời nói ra vẫn khiêm khuyết như cũ, “Rõ ràng nhìn sai rồi.”

Chân Ái không buồn không giận cũng không quan tâm. Lại qua một lúc lâu, nói: “Âu Văn có nói lát nữa dẫn tôi đi ăn bữa cơm mừng sinh nhật. Anh cũng đi chứ?”

Anh ta thần nhiên trả lời: “Cuộc hành trình giải mã thần kì biến thành bữa cơm sinh nhật ấm áp. Cái từ ấm áp này rất thích hợp với tôi, perfect!”

Chân Ái bật cười, cô chưa từng thấy người có thể đem lời trái với ý mình nói đến trình độ này, giống như một đứa trẻ xấu xa khó tính.

Ngôn Tố nhận ra cô đang cười, vẻ mặt rõ ràng nghiêm lại, trong đầu bật ra một chuỗi phân tích.

Nụ cười của cô không hợp lý.

Logic học giải thích không được; góc độ phân tích hành vi cũng nhìn không ra bất kì ẩn ý gì.

Rõ ràng không buồn cười, tại sao cô lại cười?

Việc không hợp logic khiến anh ta cảm thấy hơi không thoải mái.

Chân Ái vòng qua hành lang: “Tôi coi như câu này của anh là chúc mừng sinh nhật.”

Anh ta im lặng một lúc, ngay ngắn trả lời: “Sinh nhật vui vẻ!”

Đi tới mở khóa cửa, cô còn quay đầu nhìn anh ta: “Âu Văn nói anh nhìn thấy mật mã uy hiếp giết người trên bản lý lịch của tôi, có thể giải thích một chút không, tôi đối với mật mã rất có hứng...”

Lời còn chưa dứt, cánh cửa tự động mở ra, mùi máu tanh nồng đậm xông vào mũi.

Tay Chân Ái run lên, sau đó có dự cảm bất thường, chậm rãi đẩy cửa ra, chỉ thấy bạn cùng phòng Giang Tâm đang nằm trong một vũng máu ghê rợn, trên cổ có một vết cắt kinh người, khắp nơi đều là máu.

Ngôn Tố vòng qua cô, vẻ mặt như cũ đi vào, “Đoán chừng cô không thể ăn bữa cơm tối nay rồi.”

4. Chương 3

Chân Ái lập tức gọi điện thoại thông báo: “911, I found my roomie killed, please...” (911, bạn cùng phòng của tôi bị giết, làm ơn...)

“Slaughtered (tàn sát)” Ngôn Tố ngồi xổm dưới đất, thanh âm mang theo vẻ lạnh lẽo không nói được.

Chân Ái ngừng lại. Quả thật, cảnh đẫm máu thế này không phải là giết người mà là tàn sát, nhưng cuối cùng cô không để ý tới anh, tiếp tục dè dặt suy nghĩ của mình báo cảnh sát.

Để điện thoại xuống, cô khẽ khép cửa phòng lại, đứng ở cạnh cửa không tiến không lùi.

“Tại sao không gọi xe cấp cứu? Tại sao biết cô ấy đã chết?” Ngôn Tố mang bao tay, đang kiểm tra nạn nhân.

Lúc này vẫn biết tra hỏi cô, quả nhiên là phong cách của anh ta.

Chân Ái không cảm thấy lời này có gì đường đột, lẳng lặng nói: “Từ nhà tắm đến phòng ngủ, ít nhất 2 lít máu.”

“Ánh mắt không tệ.” Anh ta ý tứ không rõ nói, “Chuẩn xác như vậy, cô biết về giải phẫu cơ thể người?”

Trong lòng Chân Ái bỗng hồi hộp, lông mi đen nhánh rũ xuống, che khuất đôi mắt, trả lời bình tĩnh như trước: “Không biết.”

Sửng sốt cộng thêm mấy giây ngập ngừng, đối với Ngôn Tố mà nói, hoàn toàn không khó phân tích. Đáp án là –

Nói dối.

Đối với lần này, câu trả lời của anh ta là: “Trong thời gian cô có phản ứng, trái đất đã quay 74475 mét quanh mặt trời rồi.”

Chê tốc độ phản ứng của cô chậm, lần này Chân Ái dứt khoát không có phản ứng.

Ngón tay Ngôn Tổ đè cổ Giang Tâm, nhìn chăm chăm vết thương không nhanh không chậm nói: “Dao gọt trái cây cỡ nhỏ, vết cắt không dài và rất sâu, chính xác cắt đứt động mạch cổ, vận may của hung thủ rất tốt.”

Chân Ái nghe được câu cuối của anh ta là nói ngược, nên không bình luận.

Quả nhiên, câu tiếp theo của anh ta là: “Nhưng mà, để một nhà logic học tin vào cái loại vận may trù tượng này, à....” Kì thực trong giọng nói anh ta không mấy may có chút ý cười.

Nạn nhân Giang Tâm quần áo rất ngay ngắn, nhưng tóc trên vai hơi ướt, như một con ma nằm trên mặt đất với bàn tay mở ra, từ nhà tắm đến phòng ngủ có vết máu rất dài.

Ngôn Tổ ngồi nguyên tại chỗ kiểm tra nạn nhân một lần. Hai bên cổ có dấu vết bị bóp, trên vai có vết máu tụ mờ. Bởi vì thời gian chết chưa đủ lâu để hiện lên hoàn toàn nên vẫn chưa thấy rõ lắm.

Anh ta đứng lên, ánh mắt quét một vòng, không di chuyển, sợ phá hoại hiện trường.

Phòng ngủ hai người rất bình thường. Bên trái là bàn và giường của Giang Tâm, rất nhiều đồ đạc, chủ yếu là quần áo và trang sức, giá trị nhìn qua không rẻ; trên bàn trang điểm đặt đầy mỹ phẩm và nước hoa, gần như không có chỗ chen vào. Còn có một quyển lịch công việc rất nhiều dấu khoanh tròn, chứng tỏ chủ nhân thường ngày bận rộn. Có một hộp trang sức rớt dưới đất, trăm cái tóc kẹp tóc bông tai các loại rơi đầy trên sàn nhà.

Bên phải là giường và bàn của Chân Ái, rất đơn giản sạch sẽ. Trên bàn xếp vài quyển sách truyền thông đại chúng, trên giường treo mấy bộ quần áo đắt tiền lại khô gợn, không còn gì khác.

Ánh mắt Ngôn Tổ dừng lại trên bàn trang điểm của Giang Tâm, đột nhiên hỏi: “Cô ấy có mấy hộp trang sức?”

Chân Ái nhìn trang sức rơi đầy dưới đất, thờ ơ nói: “Một hộp,... Không biết.”

“Lời này có vấn đề,” nhà logic học nghiêm túc nhíu mày, “Nếu trả lời ‘Một hộp’, tại sao nói không biết? Nếu không biết, tại sao lại phải đoán để trả lời?”

Chân Ái: ...

Ngôn Tổ liếc nhìn cô một cái, không truy cứu thêm nữa.

Cửa sổ bên cạnh bàn trang điểm mở một nửa, vùng này có mưa tuyết nhỏ, trên cái bàn màu sậm để lại hai vết khô ráo rất rõ ràng.

Chân Ái cũng nhìn thấy, một vết hình vuông một vết hình chữ nhật. Vết hình chữ nhật khớp với hình dạng chiếc hộp trang sức dưới đất, còn vết hình vuông kia. Cô nhìn xung quanh, không còn nghi ngờ, hiện trường bị mất một cái như thế.

Mới vừa nghĩ như vậy, Ngôn Tổ lẩm bẩm: “Thiếu hai thứ.”

Chân Ái nhíu mày, hai thứ?

Tại sao cô lại nhìn không ra?

Ban đầu có chút tò mò muốn hỏi, nhưng cuối cùng cảm thấy mình không nên chen vào thì tốt hơn. Hơn nữa nhìn mặt Ngôn Tổ, rõ ràng viết dòng chữ rất to “Xin đừng quấy rầy”.

Anh ta nhìn về phía nhà tắm, vết máu bắn tung tóe trên vách tường, đó là hiện trường đầu tiên, mà trước bàn trang điểm đều là vết máu li ti. Tại sao đem người chết kéo vào phòng làm cho lộn xộn như thế này?

Quần áo nạn nhân rất chỉnh tề, nhưng tóc lại ướt, tại sao?

Một điểm quan trọng nhất, chảy nhiều máu như vậy, trên người hung thủ không thể nào không dính máu. Tên đó làm thế nào mà nghênh ngang đi ra khỏi đây?

Anh ta ngẩng đầu nhìn Chân Ái đứng kế cửa, không mẫn không nhạt nói: “Cảm thấy sợ hoặc khó chịu thì ra ngoài đi.”

Chân Ái nói: “Tôi không cảm thấy như vậy.”

Ngôn Tổ hơi híp mắt, vẻ mặt kia giống như muốn khiêu chiến, nhìn cô một hồi, quay đầu sang chỗ khác, giọng nói trở nên chân thật đáng tin: “Từ lúc mới vào cho đến bây giờ, cô luôn luôn ôm tay. Đây là tư thế tự trấn an trong tiềm thức, cho nên...”

Anh ta dừng một chút, ra kết luận: “Không cần lừa tôi.”

Đối mặt với chất vấn của anh ta, cô không thừa nhận cũng không phủ nhận mà thờ ơ nói một chữ: “Ừ.”

Ngôn Tổ không lên tiếng, vẻ mặt có chút kì quái. Câu trả lời của cô ấy không phù hợp chút nào với quy luật đối thoại có hiệu quả trong ngôn ngữ học, câu trước không ăn nhập với câu sau, không hề có bố cục và logic.

Dựa vào khái niệm ngôn ngữ học, đoạn đối thoại này không cách nào tiếp tục được nữa.

Cho nên anh ta không định kéo dài, nhưng một hồi lâu sau lại nói: “Thực ra tôi cảm thấy cô đứng ở đây quấy rầy tôi.”

Chân Ái giương mắt nhìn anh ta: “Tôi không nhúc nhích cũng không nói chuyện.”

Ngôn Tổ: “Hô hấp có âm thanh.”

“...”

Chân Ái mở cửa đi ra ngoài.

Rất nhanh Âu Văn tới, cảnh sát quản lý khu vực cũng tới. Lúc này Ngôn Tổ mới ra khỏi phòng, để cho các nhân viên pháp y bắt đầu thu thập vết máu, dấu chân và những bằng chứng khác.

Trong những người vừa đến có một nữ pháp y gốc Tây Ban Nha rất xinh đẹp, da màu lúa mì, tóc xoăn tự nhiên và thân hình gợi cảm. Thấy Ngôn Tổ, cười như không cười: “Hey, weirdo!” (Chào, quái thai!)

Ngôn Tổ liếc nhìn cô một cái, không đếm xỉa; nhưng Âu Văn lại rất niềm nở.

Nữ pháp y tên Eva Diaz, Âu Văn gọi cô ấy là Eva, Ngôn Tổ gọi cô là Sergeant Diaz - trung sĩ Diaz.

Nhưng nhìn ra được, Ngôn Tổ với Eva rất quen thuộc nhau.

Eva vừa muốn vào trong, thấy đôi mắt màu trà không mang theo gió bụi của Ngôn Tổ nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, cô ôm tay, nghiêng đầu, hỏi rất khiêu khích: “Thế nào? Lại đoán hôm nay tôi đã đi đâu, đã làm gì sao?”

“Không phải đoán, mà là quan sát và suy luận.” Ngôn Tổ chỉnh sửa cách dùng từ của cô, nói, “Tối hôm qua cô không về nhà, ngủ lại nhà một người đàn ông. Sau khi sex không tắm rửa thay đồ lót, xác suất sưng viêm hoặc lây nhiễm sẽ tăng gấp 3 đến 4 lần.”

Eva cười đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Cảm ơn!”

Ngôn Tổ: “Không cần.”

Eva trực tiếp đập đầu vào cửa.

Chân Ái nhìn qua khe cửa một chút, rèm cửa trong căn phòng tạo nên một mảnh tối om, ánh đèn màu tím chiếu xuống vết máu đỏ thẫm đập vào mắt vô cùng kinh sợ. Vẫn còn đang nhìn, cơ thể Âu Văn đã chặn ngang tầm mắt, anh ta vỗ vỗ vai cô: “Ai, đừng sợ.”

Chân Ái gật đầu.

“S.A.” Có người gọi Ngôn Tổ, lần này là một cảnh sát da vàng tóc đen, nói chuyện hoàn toàn bằng tiếng Anh, nhìn thấy được là vô cùng quen thuộc với Ngôn Tổ và Âu Văn.

Bảng tên trước ngực cô ấy ghi Jasmine Van De Bilt. Chân Ái khó hiểu, rõ ràng là người da vàng, tại sao lại có họ tiếng Anh truyền thống thậm chí là lâu đời này?

Van De Bilt là dòng họ chính trị rất phát triển mấy trăm năm qua. Cô ấy là được gả qua? Nhìn tuổi trên dưới 23. Người Mỹ bình thường kết hôn muộn, thực sự không thuyết phục. Mẹ cô ấy được gả cho dòng họ này? Cũng không đúng. Về ngoài của Ngôn Tố có đặc trưng con lai rất rõ ràng, hốc mắt sâu, con người nhợt, tóc đen, da trắng, ngũ quan lập thể như tượng thạch cao.

Mà Jasmine không có một chút dáng vẻ con lai nào, vẫn là khuôn mặt phương Đông vô cùng điển hình, mặt bằng lông mày mỏng vàng trán thấp, đôi mắt nhỏ dài, làn da so với người da vàng bình thường thường còn sậm hơn. Nhưng ngũ quan khá cân đối, nhìn rất dễ chịu, cười lộ lên hai lúm đồng tiền càng dễ thương.

Jasmine rất có phong cách, nhìn qua thông minh lanh lợi giỏi giang lại không mất đi sự gần gũi thân thiết, trong cử chỉ đều mang sự giáo dục rất tốt.

Nhưng trong vấn đề này, Chân Ái rất chậm chạp. Từ nhỏ đến lớn, gần như cô không hề giao tiếp xã hội, nên cô không hiểu lắm nét mặt hoặc hành vi mang ý nghĩa của người khác.

Cô đứng một bên không chen vào. Jasmine cũng không chú ý tới cô, cô ấy rất kính trọng Ngôn Tố, nói chưa được mấy câu liền thăm dò quan điểm của anh ta đối với hiện trường gây án, muôn nghe một chút ý kiến của anh ta.

Nhưng Ngôn Tố lấy cớ các nhân viên pháp y chưa thu thập chứng cứ xong để từ chối, nói anh ta chỉ là quan sát đồ đạc một chút, không có bất kì nhận xét nào, cũng không muốn nói gì bây giờ để làm nhiễu loạn nhận định của cảnh sát.

Lời vừa ra khỏi miệng, Jasmine rõ ràng càng thêm yêu thích anh ta; ngay cả Chân Ái cũng không nhịn được liếc một cái, căn bản là vô cùng kinh ngạc. Thì ra cũng không phải là người lúc nào cũng thích khoe khoang phò bày chỉ số thông minh.

Ngôn Tố nâng đôi mắt và lông mày nhợt, đón nhận ánh mắt Chân Ái, lại không chút sợ hãi mà dời đi.

Jasmine sau khi xem qua hiện trường, đi ra trao đổi với Ngôn Tố về vụ án: “Hình như là mất một hộp trang sức tương tự, có phải là cướp hay không?”

Ngôn Tố thản nhiên nói: “Ăn cướp không cần kéo người từ nhà tắm đến phòng ngủ, vừa khó khăn lại còn dễ để lại dấu chân. Hơn nữa vết thương là đâm, không phải là cắt, trong lòng hung thủ có oán giận.”

“Vậy tôi đi điều tra một chút xem có vụ án tương tự nào hay không, có phải là liên hoàn...”

“Không cần lãng phí thời gian.” Ngôn Tố quả quyết ngắt lời cô, “Cho dù cô ấy là mục tiêu thì sát thủ liên hoàn cũng sẽ dụ dỗ, chứ không phải là chọn tầng thứ tư kí túc xá để giết người. Có điều tên hung thủ này,” anh ta theo thói quen hơi híp mắt, “Có bản lĩnh, tinh táo, có chuẩn bị mà đến, cảm phần lần này đã trút xong, lần sau... Rất có thể phát triển thành sát thủ liên hoàn.”

Jasmine trong lòng hơi nghi hoặc, không biết làm thế nào Ngôn Tố nhìn ra cá tính của hung thủ. Tuy hiểu kì nhưng cuối cùng cũng không hỏi mà gật đầu một cái: “Giống như tôi nghĩ.”

Ngôn Tố đi đến cửa phòng rồi nói với nhân viên pháp y bên trong: “Bên kia có một vết máu khác thường, như là đã bị lau; bên kia giống như có vật gì đó đè lên vết máu, chú ý nhìn một chút; kiểm tra lại vết hình chữ nhật trên bàn trang điểm, xem có thành phần kết dính hay không.” Nhân viên hiện trường làm theo, đi thu thập bằng chứng.

Sau khi xong mọi việc, nạn nhân được mang đi.

Lúc Eva đi ra, Ngôn Tố lại thông báo một câu: “Kiểm tra phổi nạn nhân một chút.”

Lúc này, có cảnh sát hỏi ai là người phát hiện gọi điện báo cảnh sát, có thể trả lời cảnh sát giúp đỡ việc điều tra hay không.

Bình thường mà nói, người đầu tiên phát hiện và báo cảnh sát chính là người bị nghi ngờ lớn nhất.

Ngôn Tố không chút do dự chỉ Chân Ái.

Cảnh sát kia kinh ngạc: “Cô không phải là bạn cùng phòng của nạn nhân sao?”

Âu Văn biết Ngôn Tố là người quen của cảnh sát nên nói nhanh: “Cô ấy đi cùng với S.A.”

Ngôn Tố liếc Âu Văn, nói với cảnh sát kia: “Cô ấy đi cùng với tôi.” Dừng một chút lại bổ sung, “Nhưng trước khi đến hiện trường, tôi và cô ấy đi với nhau chưa tới năm phút, nhìn từ vết máu thì nạn nhân đã chết hơn một tiếng, không thể dùng làm chứng cứ vắng mặt.”

Dáng vẻ phối hợp như vậy, mười phần là một công dân tốt.

Âu Văn không nói liếc anh ta một cái, dặn dò Chân Ái: “Ai, tôi sẽ gọi luật sư. Nếu cô không muốn nói thì có thể không cần nói một câu.”

Ngôn Tố gật đầu: “Âu Văn tìm cho cô nhất định là luật sư tốt nhất.”

Âu Văn vẫn không nói nhìn anh ta, cái đồ gió chiều nào nghiêng theo chiều đó, rốt cuộc là cậu đang giúp bên nào?

(*) Cụm gốc : cỏ mọc đầu tường | cỏ mọc trên đầu tường vốn yếu ớt nên luôn đong đưa theo gió -> chỉ người lập trường không kiên định.

5. Chương 4

Chân Ái ngồi trong phòng thẩm vấn, Ngôn Tố và Âu Văn cùng mấy cảnh sát khác đứng bên ngoài cửa sổ thủy tinh nhìn vào.

Là Jasmine hỏi.

Đôi mắt trong khoảng cách gần, cô rất bình tĩnh quan sát Chân Ái vài lần. Vẻ đẹp của cô không khiến người ta nghĩ đến đóa hoa cao quý nhất chốn thần tiên, mỏng manh, không nhiệm thế tục, lộ ra một luồng tiên khí. Nhất là đôi mắt, rất đen, rất sáng, giống như đá vô chai(*) đặt dưới mặt nước, trong suốt, lẫn lẫn gợn sóng.

(*) Đá vô chai (Obsidian): tại wattpad không đăng được hình ảnh nên các bạn lên GG để xem nhé.

Bên cạnh Ngôn Tố xuất hiện một cô gái xinh đẹp hiếm gặp như vậy, trong lòng Jasmine rất không thoải mái. Nhưng ngẫm nghĩ tính cách của Ngôn Tố, nhớ tới dọc đường anh ta không nhìn Chân Ái mấy lần, lại có chút hả hê đắc ý.

Jasmine vừa mở lời, Chân Ái liền hỏi: “Có thể dùng tiếng Trung không?”

Jasmine hơi dừng lại, suy nghĩ một chút nói: “Tôi quen dùng tiếng Anh hơn.”

Chân Ái gật đầu, tỏ vẻ không có ý kiến.

Jasmine hỏi một vài thông tin cơ bản trước. Cô ta cho rằng Chân Ái là du học sinh bình thường, không giỏi tiếng Anh nên nói chuyện cực kì chậm, chậm như là đang đọc sách cho người già đeo máy trợ thính.

Sau đó đi vào chủ đề chính: “Quan hệ giữa cô và Giang Tâm là gì?”

“Bạn cùng phòng.”

“Có thể miêu tả một chút tình hình lúc phát hiện hiện trường không?”

“Lúc về phòng, vừa tra chìa khóa vào ổ thì cửa liền mở ra. Cô ấy nằm dưới đất, khắp nơi đều là máu, tôi chỉ nhìn thoáng qua, sau đó không nhìn nữa.” Chân Ái nói với tốc độ không nhanh không chậm.

“Sau đó thì sao?”

“Báo cảnh sát.”

Trả lời vô cùng ngắn gọn lưu loát khiến Jasmine có chút ửng phỏ không kịp, cô khôi phục tốc độ nói bình thường của mình: “Sau đó cô vẫn ở lại hiện trường?”

“Đúng thế.”

“Lúc đó làm gì?”

“Đúng.” Chân Ái không mấy may để ý nghi vấn trong lời nói của cô ta.

“Đúng?” Âm cuối của Jasmine hơi cao lên, tỏ rõ ý không tin.

Chân Ái vẫn thản nhiên như cũ: “Ừ, đúng.”

Jasmine không khỏi cảm thấy đôi mắt cô ấy đen sâu thẳm, hỏi: “Người bình thường thấy bạn cùng phòng nằm trong vũng máu sẽ không qua nhìn xem có còn cứu được hay không sao?”

“Có người đứng quanh xác chết, tôi cảm thấy quá đông đúc.” Gương mặt trắng ngần của Chân Ái rất thản nhiên.

Nhưng Jasmine như thế nào cũng cảm thấy những lời này rất kỳ lạ: “Đứng quanh... xác chết?”

“Đúng thế, ngài Ngôn Tổ đang kiểm tra hiện trường và tử thi, tôi không cần thiết đi tới gây thêm phiền phức.”

“Lúc đó S.A. cũng đã ở đó?” Jasmine kinh ngạc, nói rất nhanh, “Anh ấy sao lại về kí túc xá với cô?”

Chân Ái bình tĩnh hỏi ngược lại: “Vấn đề này có quan hệ với vụ án sao?”

Jasmine rũ đôi mắt, che đi một tia không kiên nhẫn.

Bên ngoài cửa thủy tinh, Ngôn Tổ như có điều suy nghĩ nhìn Chân Ái bên trong, đột nhiên hỏi Âu Văn: “Cậu có cảm thấy cô ấy quá bình tĩnh hay không?”

“Có ý gì?”

Ngôn Tổ đút hai tay vào túi áo, gò má bình tĩnh lạ thường:

“Khi thấy hiện trường giết người, cô ấy không la hét hay lùi về sau, thậm chí không hề có phản ứng sợ hãi hay tránh né, có chăng chỉ là ôm tay mà thôi. Giống như bây giờ hỏi cô ấy, trả lời đầu vào đấy, không có một câu sai ngữ pháp. Tốc độ nói, logic hoàn toàn không có vấn đề. Cô ấy thực sự không hề sợ hãi.”

Âu Văn cũng nhìn về phía Chân Ái, cô gái mà anh ta gặp lúc đó cũng như vậy. Bất kể là ngầm tiếp nhận điều tra, báo cáo tình hình, đến phòng thí nghiệm, hay trong sinh hoạt thường ngày, cô ấy chính là như thế. Đôi mắt đen như mực tựa như một đầm nước sâu, không gợn sóng; gương mặt trắng sạch sẽ, thật lặng yên, cho dù cười cũng không có ý cười thật sự.

Thực ra khi cười lộ lên trông cô rất đẹp, hẳn là cô cười rất nhiều.

Đôi mắt màu xanh xám của Âu Văn hơi nhíu lại: “Cậu nghi ngờ cô ấy? Nghi ngờ đến mức nào? Nghi ngờ mặt mã là cô ấy viết để thu hút chúng ta đi cùng, cô ấy đến trước giết người, sau đó chờ chúng ta đến chứng minh cô ấy trong sạch? Cậu cho là cô ấy có liên quan? Cái này không thể, Ai cô ấy...”

“Tất nhiên không thể.” Ngôn Tổ bỗng nở nụ cười.

Âu Văn hơi sững sốt, sau một lúc vẻ mặt trở lại bình thường: “Cảm ơn cậu tin tưởng cô ấy!”

“Cái gì?” Ngôn Tổ liếc anh ta, vẻ mặt cổ quái.

Âu Văn giải thích: “Ý của tôi là tôi rất vui vì cuối cùng cậu cũng bắt đầu tin người, mà không phải lúc nào cũng lấy mấy thứ bằng chứng và số liệu lạnh như băng kia.”

“Cậu đang khinh thường tôi.” Sắc mặt Ngôn Tổ không tốt.

Âu Văn không còn lời nào: “Đây là tôi đang khen cậu.”

“Cậu cho là tôi sẽ bị cái thứ ‘tin tưởng’ vừa trù tượng vừa cảm tính này chi phối sao?” Ngôn Tổ lãnh đạm, “Tôi không cho là cô ấy giết, là vì lúc ở hiện trường tôi bảo cô ấy đứng đằng sau để nhìn lướt qua đồ của cô ấy.”

Âu Văn ôm trán, quả nhiên vẫn là cậu ta...

“Trong nhà tắm chỉ có vật dụng rửa mặt của một người, quần áo trên giường Chân Ái rõ ràng không phải là phong cách của cô ấy, là của nạn nhân. Bởi vì không có chỗ để nên mới bày trên giường cô ấy.”

Cô ấy không ở kí túc xá.

Không tiếp xúc với nạn nhân thì sẽ không có thù oán gì.

Máy in là của nạn nhân, chứng tỏ quan hệ hai người không xấu. Ngoài ra, nếu như có thù oán thì xuất phát từ tình cảm, tính toán trong lòng, nạn nhân cũng sẽ không để quần áo trên giường cô ấy.

Trong phòng chỉ có sách trên kệ là của Chân Ái. Phân loại theo màu sắc, màu sắc khác nhau xếp theo mức độ khác nhau, sau đó là xếp theo bảng chữ cái, chỗ không được cũng xếp thành như vậy, cô ấy có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế rất nghiêm trọng. Nhưng đối lại hiện trường giết người, vết máu khắp nơi, đối với cô ấy mà nói, nhất định sẽ cảm thấy,

Một chút khả năng thưởng thức cái đẹp cũng không có.”

Kết luận là:

“Nếu cô ấy giết người thì sẽ dùng một cách ác độc hơn nhưng không đánh mất đi sự tao nhã.” Trong lời nói hàm chứa sự thừa nhận và tán thưởng rất nhạt.

Cả người Âu Văn không tốt: “Đây là cậu đang khen người khác?”

“Tất nhiên.”

Âu Văn ôm trán, người này hết cứu rồi.

“Nhưng có một vấn đề tôi rất hiếu kỳ. Chính phủ sẽ cho các nhân chứng quyền miễn trừ trách nhiệm, giết người sẽ không bị trừng phạt, tôi tin là cô ấy cũng có.” Ngôn Tổ quay lưng về phía ánh sáng, trong nháy mắt đôi mắt u tối, “Nếu như cô ấy giết người thì cậu sẽ làm thế nào?”

Âu Văn lập tức bác bỏ: “Cô ấy sẽ không giết người. Cô ấy không có các mối quan hệ xã hội, tất cả tinh thần và thể lực đều tập trung vào chuyên môn của mình. Một cô gái đơn thuần chăm chỉ hoàn toàn sẽ không đi...”

“Đúng vậy.” Ngôn Tổ nghiêm túc nói, “Vì cô ấy chăm chỉ lại chuyên nghiệp nên mãi mãi cô ấy sẽ không giết người.”

Âu Văn dừng lại, thất vọng thở dài. Anh ta cũng biết Ngôn Tổ không phải đang nhắm vào Chân Ái, chỉ là trong vấn đề logic bản tính người này quá tích cực: “Tôi cũng biết câu ‘nguyên nhân hậu quả’ không hề liên quan, khía cạnh logic nói không được. Nhưng tôi vẫn tin tưởng cô ấy. Hơn nữa, cho dù thực sự xảy ra chuyện mà cậu nói,”

Anh ta cười, không chút do dự: “Tôi cũng phải hoàn thành nhiệm vụ của tôi, bất kể gặp phải tình huống gì, bất kể đối phương là ai, cho dù hi sinh vì nhiệm vụ cũng không hối tiếc.”

Ngôn Tổ không nói nhưng rõ ràng gò má khẽ động.

Lúc nhỏ anh ta di chuyển giữa hai bờ Trung Mỹ, hoàn cảnh sống ngôn ngữ thay đổi thường xuyên khiến anh ta cô đơn lắm lì không giỏi giao tiếp, còn ba bốn lần bị mẹ dắt đi làm kiểm tra tự kỉ. Nếu như nói anh ta có bạn bè ở Mỹ, vậy thì cũng chỉ có một mình Âu Văn mà thôi.

Âu Văn cũng là con lai, nhưng dáng vẻ giống người bố da trắng hơn. Vì mẹ bị giết mà quyết chí làm cảnh sát, sau đó không những làm cảnh sát mà còn trở thành đặc công ưu tú nhất.

Từ trước cho đến bây giờ, niềm tin của anh ta vẫn luôn rất kiên định.

Ngôn Tố ngược mắt, nhìn Chân Ái bên kia cửa thủy tinh, bỗng nhiên nghĩ, những người này lúc nào cũng phải nguy trạng thân phận, vậy niềm tin của bọn họ là gì?

Jasmine vẫn tiếp tục đặt câu hỏi: “Có thể hỏi một câu hay không, tại sao bạn cùng phòng của cô bị giết mà cô không hề khó chịu hay sợ hãi?”

Chân Ái không khỏi nhớ tới câu nói kia của Ngôn Tố, bất chước hỏi ngược lại: “Nếu cô đã hỏi câu có thể hỏi hay không, tại sao tôi còn chưa đồng ý mà cô đã trực tiếp hỏi? Nếu vốn dĩ ban đầu cô đã phải hỏi, tại sao còn hỏi sự đồng ý của tôi?”

Jasmine:...

Giọng điệu lòng vòng này sao cảm thấy như đã từng quen biết?

Bên ngoài, vẻ mặt Âu Văn có chút kì lạ liếc nhìn Ngôn Tố, còn Ngôn Tố thì bình tĩnh như thường, không có bất kỳ phản ứng nào.

Jasmine hơi nghiêm mặt: “Đây là thói quen dùng từ theo phép lịch sự. Bây giờ có thể trả lời câu hỏi của tôi rồi chứ?” Cô đem việc Chân Ái đổi chủ đề là muốn trốn tránh.

Chân Ái chỉ trả lời một câu: “Sớm hay muộn gì thì mọi người cũng đều phải chết.”

Jasmine:...

Đây là cái loại thể giới quan gì vậy?

Người ở quốc gia đang phát triển cũng lạnh lùng như thế này? Jasmine trong lòng tràn đầy thương hại thở dài: “Hãy nói cặn kẽ một chút tình hình của nạn nhân Giang Tâm, bao gồm bạn bè quan hệ giao tiếp.”

“Tôi chỉ biết lúc mới nhập học, cô ấy rất hoạt bát cởi mở, tham gia rất nhiều hội nhóm, ví dụ như leo núi dã ngoại sinh hoạt khiêu vũ các loại...”

“Có bạn trai không?”

“Không biết.”

“Không biết? Các cô là bạn cùng phòng... Còn người nào khác không?”

“Thời gian trước cô ấy nói rút khỏi nhiều nhóm, nhưng sau đó trong trường thấy cô ấy đi cùng với mấy người bạn trong nhóm giải mật mã, mặc áo thun giống nhau. Cô ấy thích ngủ trong lớp. Không có.”

Jasmine cảm thấy những thông tin này không dùng được, lại cho rằng Chân Ái đang qua loa đại khái, “Những việc này nhỏ không đáng kể, cô thử nhớ lại thật kỹ xem.”

Chân Ái nói: “Vì tôi và cô ấy có nói chuyện mấy lần.”

Jasmine tự cho đã lý giải được: “Quan hệ của các cô không tốt?” Rất rõ ràng, một người bạn cùng phòng vui vẻ hoạt bát đàn ông đều yêu thích, một người trầm mặc lạnh nhạt nhìn qua rất quái gở, như thế nào cũng đều không hợp nhau.

Chân Ái không trả lời, nhìn cô một hồi, chậm rãi dựa vào ghế: “Việc còn lại nói chuyện với luật sư của tôi đi!”

Jasmine sững sờ, đột nhiên xuất hiện tình huống này, theo thủ tục thì cô không thể hỏi tiếp. Bình thường mà nói người châu Á không có ý thức bảo vệ bản thân mạnh như vậy, bất kể hỏi điều gì cũng sẽ vô cùng phối hợp. Cô không nghĩ tới đột nhiên Chân Ái lại không chịu nói.

Cô còn chưa dứt lời, Âu Văn lập tức ra dấu luật sư chờ ở cửa. Luật sư rất nhanh dẫn Chân Ái ra ngoài, còn nói với Jasmine một câu mang ý cảnh cáo:

“Tôi có thể khiếu nại cô tội phát biểu gây hiểu lầm!”

Jasmine nghiêm mặt không nói một tiếng, giờ phút này cô thật hận hệ thống tư pháp của Mỹ, cho người tình nghi nhiều tự do như vậy!

Luật sư dẫn Chân Ái đi khai thông tin chỗ cảnh sát khác. Jasmine đi ra thấy Ngôn Tổ vẫn đang đứng ở phòng cách ly, không khỏi xấu hổ, cảm thấy vừa rồi rất mất mặt, lại hỏi xin Ngôn Tổ cho ý kiến. Anh ta là cố vấn đặc biệt của FBI và CIA, hiển nhiên mọi người muốn lấy được ý kiến của anh ta để phá án nhanh hơn.

Nhưng cũng rất rõ ràng, Ngôn Tổ không có hứng thú, nhưng còn chưa nói câu từ chối, Âu Văn đã kéo anh ta qua một bên, thấp giọng nói: “Cậu nhất định phải tham gia vụ án này.”

Ngôn Tổ lẳng lặng nhìn anh ta, vẻ mặt “không uống lộn thuốc thì không đến phiên cậu ra lệnh cho tôi”.

“Phải làm rõ đã xảy ra chuyện gì giữa Giang Tâm và dây mã kia, phải làm rõ xem còn mật mã nào khác hay không.” Âu Văn nói rất nhanh, “Vụ án này có thể không có liên hệ với Ai, cũng có thể Giang Tâm muốn hại Ai kết quả xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hoặc giả có người muốn giết Ai nhưng lại giết lầm Giang Tâm. Nhất định phải làm rõ.”

Ngôn Tổ bày ra một vẻ “loại án nhỏ này cảnh sát địa phương hoàn toàn có năng lực giải quyết không tới phiên tôi tham gia”: “À, để tôi quay lại 10 năm trước là tôi có thể giải quyết vụ án này. Ha ha, cuộc sống của tôi thực là tiến bộ mỗi ngày.”

Âu Văn sửa lại: “Mười năm trước, lời như vậy thật không thích hợp cho người hai mươi mấy tuổi nói.”

Ngôn Tổ nghiêm mặt: “Này, xin cậu tin tưởng cảnh sát.”

Âu Văn: “Tôi không tin.”

Ngôn Tổ: “Không tin thì tự cậu đi mà làm.”

“Trường hợp khu vực hành chính không phụ thuộc, nếu không phải tập kích khủng bố không phải an toàn công cộng thì đặc công không được phép tham gia.” Giọng anh ta rất thấp, gấp đến nỗi tay nắm thành quyền.

Ngôn Tổ nhìn anh ta một hồi, quay người nhìn Jasmine: “Có thể.”

Jasmine rất vui vẻ, cười nói: “S.A. Anh thích âm nhạc, liên hoan âm nhạc quốc tế New York sắp bắt đầu, tôi có người bạn làm ở đó, nói có vé...”

Ngôn Tổ gật đầu, lấy ra tấm séc kí tên đưa cho cô: “Tôi muốn bốn vé, cảm ơn!” Nói xong liền đi khỏi.

Jasmine cầm tấm séc sững sờ, cô không phải là ý này!

Âu Văn đi theo Ngôn Tổ, lắc đầu, có người đàn như vậy sao?

6. Chương 5

Từ đồn cảnh sát đi ra, Âu Văn kéo luật sư sang một bên nhẩn nhủ.

Ngôn Tổ và Chân Ái đứng thành hàng bên đường, nhìn từng vệt bánh xe trong tuyết, không nói lời nào.

Ngôn Tổ đứng thẳng tắp, đút hai tay vào túi áo khoác. Ban đêm gió lạnh thổi vù vù, nhưng anh ta vẫn thẳng lưng tựa như một ngọn cây.

Còn Chân Ái đã co rúm lại, lạnh đến run lấy bẫy, thỉnh thoảng nghiêng đầu liếc anh ta một cái.

Mùa đông Bắc bán cầu trời tối sớm, trong bóng đêm gò má anh ta lộ ra trắng ngần, đường nét cũng bộc lộ rõ ràng, giống như được khắc dấu chạm trổ. Vầng trán đầy, hốc mắt sâu.

Đôi mắt anh ta rất đẹp, rõ ràng rất tĩnh lặng lại có một loại ảo giác sóng nước dập dờn, ánh đèn đối diện con đường phản chiếu sáng lấp lánh. Độ nhọn của mũi rất hoàn mỹ, môi mỏng khê nhếch lên, chiếc cằm cũng sạch sẽ gọn gàng, khiến cô nhớ lại các mô hình tượng thạch cao phương Tây từng thấy lúc nhỏ.

Anh ta không phát hiện Chân Ái đang nhìn mình chăm chăm, rất chăm chú nhìn con đường trước mặt, khoe môi hơi nâng lên tạo thành một độ cong không dễ nhận ra, giống như là thấy chuyện gì thú vị.

Chân Ái nhìn theo ánh mắt anh ta, không có gì cả. Lại nghiêng đầu nhìn anh ta, suy đoán xem rốt cuộc anh ta đang nhìn cái gì.

Đôi mắt anh ta chợt rũ xuống, cảm nhận được ánh mắt của cô, chậm rãi nghiêng đầu nhìn. Bóng đêm nhuộm đôi mắt màu trà, tựa như rất sâu lại như rất nông. Một đôi mắt sạch sẽ như tuyết trong đêm trắng, rất thuần khiết lại như rất thâm sâu.

Anh ta yên lặng nhìn cô, như đang hỏi: Nhìn cái gì?

Chân Ái bị anh ta bắt gặp, lúng túng giật nhẹ khóe môi: “Anh đang nhìn cái gì vậy?”

“Bảng quảng cáo kia rất thú vị.” Anh ta hất cằm chỉ hướng đối diện.

Lúc này Chân Ái mới phát hiện anh ta đang nhìn bảng quảng cáo chương trình khuyến mãi bên ngoài Walmart —

”O GEE! ON SALE! MAR. 1ST

ALL @ N. Y. T

Ôi trời! Đại hạ giá! Ngày 1 tháng 3 tại N.Y.T

N.Y.T là viết tắt tên thành phố của bọn họ, North Yearfield Township.

Trên tấm bảng vẽ quả cam vàng, giữa mùa đông màu vàng tươi thắm này trông thật đẹp mắt, nhưng cô không biết thú vị chỗ nào.

Anh ta vẫn còn nhìn, phát hiện cô không có phản ứng, liền giải thích: “Dòng chữ kia rất thú vị.”

Những lời này căn bản không có tác dụng giải thích...

Thế giới của anh ta thực sự rất khó hiểu.

Chân Ái hoàn toàn không có khả năng nói tiếp.

Ngôn Tố thấy cô cúi đầu không nói, mím môi nhìn cô vài giây rồi hỏi: “Cô có từng chơi anagram không?”

Chân Ái ngẩng đầu, không hiểu nên nhìn anh ta.

Cô biết anagram, chính là đảo từ hoặc chữ trong câu để tạo thành từ hoặc câu mới. Nhưng cô không rõ cái này và cái bọn họ nói có quan hệ gì.

“Vấn đề này cũng phải nghĩ trên bốn năm giây?” Ngôn Tố nghiêng đầu nhìn phía xa, thản nhiên đánh giá, “Tốc độ phản ứng của cô đúng là chậm đến kinh thiên động địa.”

Chân Ái nhếch miệng: “Chưa từng chơi mà chỉ nghe qua thôi.”

Ngôn Tố hơi nghiêng người sang, đối mặt với cô, bắt đầu đặt câu hỏi: “Ví dụ, eat có thể đảo thành từ nào?”

Chân Ái không nghĩ tới anh ta bỗng nhiên đặt câu hỏi, ngẩn người mới nói: “Tea!”

“Tốc độ quá chậm!” Anh ta không chút nào che giấu vẻ khinh thường, tiếp tục: “lived.”

“Devil.”

“Ừ, không tệ.” Ngôn Tố cúi đầu, hỏi, “Tiếp tục chơi?”

Cô chưa từng chơi bất kì trò chơi nào, loại trò chơi về trí tưởng tượng không gian trí nhớ và tốc độ phản ứng này rất mới lạ, cô gật đầu một cái.

Anh ta nhìn cô, bỗng nhiên hạ giọng: “Chuẩn bị xong chưa?”

Những lời này khiến lòng Chân Ái nổi trống, giống như lần đầu tiên tham gia cuộc thi kiến thức: “Đã chuẩn bị xong!”

“Lúc nghe người ta nói, tốt nhất là giữ yên lặng, bởi vì...”

“Vì listen (nghe) đối thứ tự lại là silent (im lặng)!” Chân Ái trả lời ngay, Ngôn Tổ đã từng nói từ này rồi, cái này không khó.

“Tham dự tang lễ không cần quá đau lòng, tại sao?”

“Tang lễ (funeral), đó là...” Ánh mắt Chân Ái sáng lên, “Real fun!” Thật thú vị.

“Tại sao con dâu đều sợ mẹ chồng?”

“Mẹ chồng là mother-in-law.” Cô nhúu mày suy nghĩ một chút, nhỏ giọng hỏi, “Vì bà ấy là Woman Hitler, bà mẹ Hitler?”

“Đúng vậy.” Dường như Ngôn Tổ rất hài lòng với tốc độ và sự phối hợp của cô, cả người nhìn qua mang theo một chút thoải mái hiếm thấy, “Câu cuối cùng, tại sao nhiều người yêu thích Tom Cruise như vậy?”

Tom Cruise? Tên ông ta có thể sắp xếp lại thành...

Chân Ái cắn môi, chợt lóe lên, “A! So I’m a cuter Tôi khiến người ta phải yêu mến!”

Ngôn Tổ khẽ nâng mày, tự tiểu phi tiểu: “Cô thật sự cho là như vậy?”

Chân Ái sững sốt, trong nháy mắt này rất cuộc là anh ta nghiêm túc hay không nghiêm túc.

Gò má của cô có loại cảm giác nóng lên xa lạ: “Tôi là nói tên của ông ấy có thể viết thành ‘tôi khiến người ta yêu mến’ chứ không phải nói tôi.”

Ngôn Tổ thật phối hợp “À” một cái, lại nhìn về phía tấm bảng giảm giá cam của Walmart kia: “Vậy cô thử nhìn một chút, xáo trộn câu kia xếp chữ lại.”

O! GEE! ON SALE! MAR. 1ST

ALL @ N. Y. T

Tách từng từ ra có tổng cộng 21 chữ, làm sao mới có thể xếp chúng thành những từ độc lập, đầy đủ chữ cái không thừa không thiếu, mà từ được xếp lại còn phải tạo thành một câu đúng ngữ pháp, đủ ý nghĩa?

Chân Ái chăm chú nhìn những con chữ đầy màu sắc trên tấm bảng, trong nháy mắt những chữ cái này dường như cũng nhảy múa trong đầu cô, ghép thành từng từ một - sea, rest, moon, rang, year, tale, or, tally, total... đều không đúng.

Bất kể là xuất hiện từ nào thì chữ còn dư lại đều không thể tạo thành từ có nghĩa, chứ đừng nói là một câu hoàn chỉnh.

Rốt cuộc là câu gì?

Chân Ái không nhận được nắm chặt tay, chợt thấy trái cam lớn trên tấm bảng, orange?

Trong phút chốc được thông suốt, tất cả các chữ tiếng Anh bay lên lượn vòng, tổng hợp lại một lần nữa xếp thành một câu —

An ET stole all my oranges!

“Một người ngoài hành tinh trộm hết cam của tôi.” Đồng cam lớn trên tấm bảng khuyến mãi bị người ngoài hành tinh trộm mất, ha ha!

Cô không nhận được cười một cái. Đúng vậy, Ngôn Tổ nói không sai, tấm bảng này rất thú vị.

Thì ra anh ta chính là như vậy, tự mình đắm chìm trong thế giới sáng tạo và suy nghĩ của bản thân sao?

Người như vậy, thật là thần kỳ.

“Trò chơi kết thúc.” Ngôn Tổ thản nhiên nói, ánh mắt nhẹ nhàng hướng về những bản quảng cáo và số điện thoại khác bên ngoài.

Chân Ái chưa thỏa mãn lại nhìn anh ta, còn anh ta lại khôi phục dáng vẻ lạnh lẽo trước đây, ánh mắt trao đổi lúc ra đề cho cô vừa rồi gần gũi giống như chưa từng xảy ra. Có lẽ trong thế giới của anh ta chỉ có phân tích hành vi số liệu mật mã, chỉ có những thứ này mới khiến anh ta có hứng thú nói.

Chân Ái hít một hơi thật sâu, rất lạnh hết sức lạnh, lúc này phân tâm không chú ý tới, bây giờ lại cảm thấy lạnh. Cô dẫn đo một hồi, vẫn hỏi: “Vụ án hôm nay anh nghĩ ngờ tôi sao?”

Lúc đó Ngôn Tố đang thử giải mã một dãy số điện thoại trong tầm mắt, nghe Chân Ái nói, chậm rãi quay đầu lại nhìn cô: “Không có.”

Chân Ái mới vừa nói ra nửa chữ “cảm ơn”, không ngờ anh ta nói chưa xong: “Tôi chỉ tin sự khách quan, cái loại cảm xúc ‘nghĩ ngờ’ chủ quan này, đối với người lý trí mà nói chính là điều tối kỵ.”

Thế là Chân Ái thay đổi cách hỏi: “Khách quan chứng tỏ tôi là kẻ giết người sao?”

Ngôn Tố nói một cách máy móc: “Chứng cứ khách quan không đủ.” Cuối cùng bổ sung thêm một câu, “Chẳng qua tôi cho rằng nếu như cô giết người, sẽ chọn một cách tao nhã hơn, ví dụ như hạ độc. Tất nhiên cô sẽ không chọn loại độc có thể dễ dàng mua được, mà là loại độc hiếm nhưng hành hạ chết người.”

Chân Ái: “... Tôi... phải nói cảm ơn anh sao?”

Ngôn Tố: “Không cần cảm ơn.”

Chân Ái lại không nói, ngơ ngẩn nhìn, khoảnh khắc nào đó hình như có một bông tuyết nhỏ thổi qua, tập trung tinh thần nhìn lại thì không có gì cả. Bầu trời vẫn là một mảng tối đen như mực.

Thì ra bông tuyết vừa rồi là ảo giác.

Gió lạnh thổi qua càng thêm lạnh.

Hàm răng của cô phát run, nhất thời nhin không được vang lên tiếng “kẹt kẹt”, cô lập tức cắn chặt răng không để phát ra tiếng động.

Dĩ nhiên Ngôn Tố nghe thấy tiếng hàm răng cô đang đánh nhau, cúi đầu nhìn cô: “Sợ lạnh sao?”

“Ừ.”

Anh ta “à” một tiếng, không nói tiếp, tiếp tục nhìn các con số trên hộp đèn phía xa. Qua một lúc, cũng không biết là đang nói với ai: “Từ quan điểm Trung y, sợ lạnh là do thận dương hư; quan điểm Tây y thì là do thiếu máu, tuyến giáp tiết hormone không...”

Anh ta thấy sắc mặt cô tái nhợt, trợn to hai mắt nhìn anh ta như nhìn người ngoài hành tinh, bèn ngậm miệng, im lặng rồi mới nói: “Lúc này hình như không nên nói những lời này.”

Anh ta lại nhìn trời, cách hai giây —

“Thật ra ý của tôi là cô nên đến bệnh viện khám thử xem.”

“...”

Có người nào thần kinh không bình thường vì sợ lạnh mà đi khám bác sĩ không?

Khi Chân Ái còn đang im lặng thì sau lưng bỗng nhiên ấm áp. Khoảnh khắc tiếp theo, bản thân được bọc trong một thứ chắn gió ấm áp. Không biết từ lúc nào Âu Văn đã đi qua đây lấy áo khoác cho Chân Ái.

Chân Ái thấy anh ta chỉ mặc áo len mỏng bên trong, ý muốn tránh nhưng anh ta ấn cổ áo, tay khẽ cài nút lại. Mấy giây sau rất nhanh cài những nút khác, bọc Chân Ái thật chặt giống một cái bánh ú nhỏ.

Anh ta vỗ vai Chân Ái, không có cái gọi là cười: “Khả năng đặc biệt của tôi là sinh nhiệt, không sợ lạnh.” Lúc nói lời này, thở ra hơi nóng trông như bông vải bị gió thổi tan.

Chân Ái không từ chối nữa, đi với Âu Văn đến chỗ đậu xe.

Đi mấy bước, phát hiện Ngôn Tố không đi theo. Hai người kỳ quái quay lại, chỉ thấy Ngôn Tố đứng thẳng tại chỗ, nhứ mày như có điều suy nghĩ nhìn Chân Ái.

Đột nhiên, anh ta sải chân đi nhanh đến chỗ Chân Ái, vừa đi vừa cởi khăn choàng của mình. Hai ba bước anh ta đi tới đứng trước mặt Chân Ái lấy khăn choàng dày quấn lên cổ cô.

Động tác này quá đột ngột, Chân Ái hoàn toàn không phản ứng kịp, chỉ cảm thấy trên cổ trong nháy mắt ấm áp. Đến khi anh ta gần trong gang tấc, bắt đầu quấn vòng thứ hai thì Chân Ái mới khôi phục tinh thần, phản xạ có điều kiện lui ra sau:

“Không cần đâu.”

“Đừng nhúc nhích.”

Anh ta trầm giọng ra lệnh, ngón tay trắng thon dài nhẹ nhàng thu khăn choàng kéo Chân Ái về.

Suýt chút nữa cô đụng vào ngực anh ta, khó khăn chặt vật để đứng vững, nhưng anh ta lại hết sức chăm chú nhìn khăn choàng màu xám trong tay, từng vòng từng vòng quấn quanh cổ cô.

Khăn choàng mềm mại dễ chịu, mang theo độ ấm của cơ thể đàn ông, còn có một mùi thơm nhàn nhạt mà Chân Ái chưa từng ngửi qua, giống như bầu trời cuối hè đầu thu, không quá sôi nổi, trong lành nhàn nhạt.

Bây giờ Chân Ái không còn cảm thấy lạnh, lấp bắp ngược mắt nhìn anh ta, chỉ thấy anh ta nhẹ thu mày, vẻ mặt chăm chú nghiêm túc, giống như đang đối mặt với một dãy số, mặt mã hay vấn đề logic.

Động tác mờ ám như vậy mà anh ta làm rất tao nhã, ánh mắt trong veo và kiêu ngạo, từ đầu tới cuối đều không mang theo một chút hàm ý cợt nhả, sạch sẽ tựa như con người anh ta.

Chân Ái bị khí chất trong sạch của anh ta cảm động, mím môi cười, cũng không cảm thấy xấu hổ hay đỏ mặt, tự nhiên đón nhận ý tốt của anh ta.

Ngôn Tố quấn chặt khăn choàng cho Chân Ái, gật đầu một cái, dường như rất hài lòng. Sau đó đặt tay lên vai Chân Ái, rất không thành thạo rất vụng về vỗ vỗ, quy củ nói: “Tôi cũng sinh nhiệt giỏi, không sợ lạnh.”

Chân Ái: ...

Anh ta học đối xử tốt với người ở Âu Văn...

Trong nháy mắt, cô cảm thấy anh ta giống một loài động vật linh trưởng bắt chước con người, lại giống như trẻ nhỏ tò mò học theo người lớn.

Lại một lần nữa Chân Ái không còn cách nào nói tiếp, suy nghĩ một chút, đang muốn nói cảm ơn. Nhưng –

Ngôn Tố nhìn cô một cái, bình tĩnh đánh giá: “Có điều cô không thích hợp với màu xám, mang thật khó coi, trông giống một con bọ khô.”

Anh ta lại dùng bộ để hình dung cô? Chân Ái hoàn toàn không còn tâm trạng nói lời cảm ơn.

Âu Văn đi bên cạnh, đề nghị: “Gần đây thịnh hành khăn choàng màu tươi sáng, da Ai trắng, mang màu đỏ chắc chắn là rất đẹp.”

Ngôn Tố nghe thấy, như có như không “À” một tiếng.

Âu Văn quay đầu thấy Ngôn Tố rõ ràng đang nhướn mày, hỏi: “Sao vậy?”

“Không sao.”

Âu Văn hỏi vặn: “Tôi đoán là trí tưởng tượng kì quái của cậu lại bay đến nơi nào đó rồi? Màu đỏ khiến cậu liên tưởng đến cái gì? Bò à?”

Ngôn Tố khinh bỉ nhìn anh ta: “Bò là mù màu, lấy màu đỏ liên tưởng đến bò, cái này rất không khoa học”

Âu Văn không nói gì, nhưng sau một lúc lại không nhịn được mà hỏi: “Vậy cậu nghĩ tới cái gì?”

“Adrenalin.”

...

Thế này mới là không khoa học!!!

(*) Epinephrine (INN) (IPA: [ɸ n frən]) hay adrenaline (European Pharmacopoeia và BAN) (IPA: [ə dr nələŋ]), đôi khi gọi là “epinephrin” hay “adrenalin”, là một hormone có tác dụng trên thần kinh giao cảm.

7. Chương 6

Màu trắng trong phòng thí nghiệm thật thuần khiết. Hai hàng lồng nuôi động vật bằng kính trong suốt, một bàn đặt dụng cụ thí nghiệm hình chữ nhật thật lớn.

Chân Ái toàn thân mặc đồ trắng ngồi ở giữa, trên bàn làm việc trước mặt đặt một lồng nuôi, bên trong có một con chuột bạch nhỏ chống bốn chân lên trời nằm giữa vết máu.

Cô nhìn hình ảnh chuột bạch trong video, cầm dây tai nghe ghi âm:

“Độc tố thần kinh HNT-DL pha loãng một trăm ngàn lần.

23 giờ 30 phút ngày 29 tháng 2 tiêm vào cơ thể chuột, một phút sau thuốc tác dụng tới tim phổi, thụ thể mất khả năng hoạt động, phát run nôn mửa, nhịp tim loạn, ba phút sau bị choáng.

23 giờ 33 phút, tiêm vào thụ thể huyết thanh kháng độc anti-HNT-DL, triệu chứng không giảm.

1 giờ 47 phút ngày 1 tháng 3, thụ thể mới lấy lại khả năng hoạt động, sau khi bò 5cm trong lồng nuôi lại mất đi khả năng hoạt động.

3 giờ 19 phút, thụ thể lần thứ hai bị choáng, xuất huyết cổ họng.

5 giờ 38 phút, thụ thể không còn dấu hiệu sống.”

Cô nói đến đây, dừng một chút, bình tĩnh nói: “Thuốc thử huyết thanh kháng độc anti-HNT-DL lần thứ 4301, thất bại.”

Lại bổ sung thêm một câu:

“Độc tố thần kinh HNT-LS, sau khi pha loãng một trăm ngàn lần tiêm vào thụ thể, chết ngay lập tức. Chưa thu được quy luật tác dụng của độc tố, bước tiếp theo thử pha loãng một triệu lần.”

Lưu lại bản ghi âm, bắt đầu giải phẫu chuột.

Một mình cô im lặng ngồi trước bàn thí nghiệm màu trắng bắt đầu công việc.

Từ trước đến nay cô luôn làm việc tâm vô tạp niệm, trong lĩnh vực chuyên môn hiệu suất cao kinh người, chỉ vài giờ đồng hồ ngắn ngủi đã ghi chép các số liệu quan trọng vào hồ sơ, còn pha lại các huyết thanh kháng độc. Sau khi nhập tỉ lệ và phương pháp phối chế, thiết bị bắt đầu giai đoạn tự tổng hợp. Việc này cần hơn mười tiếng đồng hồ.

Đồng hồ vừa chỉ 10 giờ, cô đứng dậy cởi áo ra. Khi đi tới giá áo để lấy áo khoác thì ánh mắt liền dừng lại.

Chiếc khăn choàng màu xám của Ngôn Tố im lặng nằm trên giá.

Cô cầm lấy quần từng vòng quanh cổ, khẽ sờ một cái, vẫn còn cảm giác mềm mại thoải mái.

Nhớ tới vài tiếng trước đứng trong gió lạnh bên ngoài, anh ta nói nếu như cô giết người thì nhất định sẽ dùng cách thức tao nhã nhưng không kém phần ác độc.

Cô tự cho những lời này là lời khen.

Nắm khăn choàng trên cổ lại lần nữa, khước miệng khẽ động, nhưng không cười.

Bên tai đột nhiên vang lên lời dạy của mẹ: “Đừng nên mong chờ điều gì, vì mong chờ là nguồn gốc của mọi sự bất hạnh.”

Cuối cùng cô lại từng vòng cởi ra, cầm trên tay cùng với áo khoác của Âu Văn rồi đi ra ngoài.

Bên ngoài phòng thí nghiệm là hành lang kín màu trắng dài 50 mét, sạch sẽ không có góc cạnh, mênh mông rất dọa người.

Chân Ái đi đến một đầu khác, quét vông mạc, xác nhận vân tay, thêm mật mã 15 số. Thang máy đi xuống, đến một phòng nghiên cứu thuốc bình thường. Hôm nay trợ lý Ryan Parker của cô không ở đây.

Vừa ra ngoài liền thấy Âu Văn đậu xe bên đường. Cô biết Ngôn Tổ có chuyện tìm cô.

Đến nhà Ngôn Tổ, người hầu gái dùng tiếng Anh thuần Đông Nam Á của mình nói Ngôn Tổ đang ở libbluebarri.

Đi vào phòng đọc sách nhưng lại không thấy người đâu.

Ngẩng đầu thấy trên hành lang kệ sách tầng ba có một thứ lông xù màu trắng, có lẽ nghe thấy tiếng bước chân nên hơi động dậy.

Ngôn Tổ lại ngủ trên hành lang, trên đầu còn phủ một cuốn sách.

Âu Văn ngẩng đầu gọi một tiếng, anh ta mới ngồi dậy, vô thức dụi mắt, hơn nửa ngày mới đứng dậy theo thang gỗ tròn đi xuống.

Với bức tường sách làm nền, anh ta mặc áo quần trắng nhìn qua rất thoải mái, trừ vẻ mặt không tốt lắm, giống như phủ một tầng sương. Lông mày xinh đẹp khẽ nhíu lại, đôi mắt u ám, nhìn ra được có sự bức bối lúc mới ngủ dậy.

Anh ta vừa xuống liền sắc bén nhìn Chân Ái, rất bức bối: “Rót cho tôi ly nước.”

“Ừ.” Chân Ái trả lời, quay người đi tìm nước.

“Ai!” Âu Văn gọi cô lại, nhìn Ngôn Tổ chần chừ, “Tại sao lại kêu cô ấy rót nước?”

Đôi mắt màu trà của Ngôn Tổ thoáng lên một tia khó hiểu, dường như cảm thấy câu hỏi này của anh ta rất kì quái, sau một hồi cân nhắc nói: “Tôi ngũ hành thiếu thủy, không uống nước thì tôi sẽ dễ mất bình tĩnh.”

*Từ gốc là tạc mao là phản ứng khi bị hoảng sợ của 1 số động vật; Dùng để hình dung người thì thường là chỉ những người dù bị một ít kích động nhỏ cũng dễ dàng có sự dao động cảm xúc mạnh, có phản ứng kịch liệt, nói cách khác là những người tính nóng nảy, thiếu bình tĩnh. Hiện tại cũng thường được dùng để chỉ người có dáng vẻ đặc ý, vênh vao, không coi ai ra gì.

Âu Văn nghĩ mấy lần mới phát hiện bị Ngôn Tổ làm nhiều. Anh ta nghĩ nát óc cũng không hiểu cái người IQ 197 này lý giải tiếng người như thế nào?

Câu kia nhấn mạnh là –

Tại sao kêu “cô ấy” rót nước,

Chứ không phải

Tại sao kêu cô ấy rót “nước”.

Sao cậu ta nhấn mạnh ý chính không giống người bình thường chút nào vậy?

Khi Âu Văn còn im lặng thì người hầu gái đã đem ba ly nước đến.

Ngôn Tổ uống hơn nửa ly, hài lòng nhấp nhấp môi, lúc này mới đi đến trước cây đàn piano, cũng không biết lấy ra từ đâu một cây violin trắng. Sau đó cả người ngồi xổm trên ghế trực tiếp chơi đàn, không biết đang nghĩ cái gì.

Áo trắng quần trắng vớ trắng, giống như một đứa trẻ không muốn dậy nhăn mặt trút hết lên cây đàn violin. Cũng không phải âm thanh của cửa gỗ, đàn nhẹ nhàng rất dễ nghe.

Anh ta vừa ngủ dậy, ánh mắt mơ màng, tóc còn chưa chải có vài sợi tung bay, giống như tính cách anh ta, lại càng giống một con chó lớn ngơ ngác.

Anh ta đàn một hồi, đột nhiên nhìn Chân Ái: “Bạn cùng phòng kia của cô thích ngủ trên lớp là chuyện lúc nào?”

Trạng thái và nhân vật chuyển quá nhanh, suy nghĩ của Chân Ái vẫn chưa quay lại. Nhớ lại một chút mới phát hiện lúc thẩm vấn trong đồn cảnh sát quả thật cô có đề cập đến. Lúc đó Jasmine không đi sâu vào nhưng Ngôn Tổ lại nhớ kỹ.

Chân Ái còn đang suy nghĩ thì Ngôn Tổ đã cau mày lại.

Anh ta không vui nhảy xuống ghế, đi nhanh tới, hai tay giữ vai cô, trong ánh mắt hơi ngạc nhiên của cô đẩy cô đến trước đàn dương cầm ẩn một cái.

Cô bị đè ngồi xuống ghế.

Ngôn Tổ chỉ chân phải của cô, ra lệnh: “Lấy chân này đặt trên chân này.”

Chân Ái vẫn còn mù mịt, đang muốn hỏi tại sao, thấy vẻ mặt anh ta không tốt nên thu mắt lại, ngoan ngoãn làm theo.

Nhưng khi cô bắt chéo hai chân, đột nhiên anh ta nắm tay trái gõ thật mạnh lên đầu gối cô.

Chân phải bật ra thật mạnh.

Chân Ái ngơ ngẩn: “Anh làm cái gì vậy?”

“Không biết phản xạ đầu gối sao?” Anh ta từ từ lùi ra sau, nói rộng khoảng cách với cô, lạnh nhạt nói, “Thấy không, tốc độ chân cô còn nhanh hơn tốc độ suy nghĩ của cô, sau này dùng chân suy nghĩ đi.”

Lại bị anh ta chê phản ứng chậm...

Chân Ái nói: “Hình như là bốn, năm tháng trước, chính là lúc cô ấy nói rút khỏi các nhóm.”

Ngôn Tổ nhẹ gật đầu một cái.

Lúc này Chân Ái mới ý thức được thực ra trong đầu anh ta đã có đáp án, nhưng không muốn làm nhiều lời khai nên mới đợi cô nói.

“Cô không ở kí túc xá nên cô không biết giờ nghỉ ngơi làm việc và thói quen sinh hoạt của cô ấy, nhưng chắc là cô có chú ý tới việc cô ta để đồ trên giường và bàn của cô chứ?”

“Cũng là bốn, năm tháng trước.” Chân Ái thử thăm dò, “Trong đầu anh đã có đáp án?”

Ngôn Tổ liếc cô một cái mới giải thích: “Trên bàn cô ấy để rất nhiều mỹ phẩm và nước hoa, nhìn phân lượng thì đã dùng bốn, năm tháng. Tất cả những thứ quần áo đắt tiền kia đều là kiểu dáng sau tháng 10 năm ngoái. Đúng rồi, có biết thời gian cụ thể cô ấy tham gia nhóm giải mật mã không?”

“Không rõ lắm.”

Ngôn Tổ không tiếp tục tra cứu vấn đề này, rất nhanh chuyển câu hỏi: “Người khá thân thiết với cô ấy?”

“Cũng không biết.” Chân Ái xấu hổ, cô và bạn cùng phòng gần như không đi cùng nhau, liền đổi chủ đề, “Ý của anh là do người quen gây ra?”

“Hung thủ đi đến phòng đôi trong kí túc xá giết người, ngoại trừ biết rõ thời gian làm việc và nghỉ ngơi của cô ấy, còn phải nắm được quy luật sinh hoạt của người còn lại, cho nên nhất định là người quen.”

Lời còn chưa dứt, điện thoại liền vang lên.

Anh ta nhận lấy, im lặng nghe một lúc, nói: “Tôi đến ngay.” Để điện thoại xuống, người vừa bực bội lúc mới ngủ dậy trong chốc lát đã hăng hái tỉnh táo: “Đi gặp trung sĩ Diaz.”

Âu Văn hỏi, “Có kết quả kiểm tra tử thi rồi?”

“Ừ,” Khóe môi Ngôn Tổ không chú ý mím lại, trong con ngươi nhạt thoáng qua một tia tinh mịch: “Phát hiện chút chuyện thú vị.”

#

Eva Diaz ngồi trong phòng làm việc, vừa xem tạp chí vừa nhàn nhã ăn sandwich uống sữa chua, không quan tâm việc còn chưa kéo cửa chớp đối diện bàn làm việc lên.

Đối diện cửa kính là phòng phẫu thuật, ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy thi thể Giang Tâm.

Không khó tưởng tượng, lúc Chân Ái đi theo Ngôn Tổ và Âu Văn tới đây thấy cảnh này cảm thấy quái dị.

Âu Văn đi tới gõ gõ cửa kính: “Sao nhìn người chết mà cô... ăn ngon vậy?”

Eva thuận miệng trả lời: “Cũng không phải là cái tên S.A. làm cụt hứng kia, sao lại ăn không ngon?”

Ngôn Tổ mặt bất động, giống như không hề nghe thấy.

Eva đứng lên, lấy thức ăn bỏ vào hộp để vào tủ lạnh.

Chân Ái liếc một cái, nhìn thấy trong tủ lạnh là các hộp xếp chồng ngay ngắn, bên trong đều là các loại bộ phận cơ thể.

Tổ chất tâm lý của pháp y quả thật là...

Ngôn Tổ thấy Chân Ái đen mặt, vụng về vỗ vai cô một cái, an ủi: “Loài người là một loại sinh vật rất biết thích ứng với hoàn cảnh.”

“...”

Chân Ái thật sự không nghĩ rằng cách giải thích này có thể làm giảm bớt cảm giác quái dị khi để thức ăn cùng với bộ phận cơ thể.

Tất nhiên Eva biết Ngôn Tổ đang nói cô, chậm rãi trả lại một câu: “Đất liền đại dương vũ trụ đều có dấu chân loài người, chắc chắn Ngôn Tổ là một trong những môi trường khắc nghiệt mà cho đến nay con người không thể thích ứng.”

Chân Ái nháy nháy mắt, ví dụ một người với môi trường, sao cô không khỏi cảm thấy thế nào cũng nghe không lọt?

Cô cho là Ngôn Tổ sẽ nói logic câu này có vấn đề, nhưng anh ta chỉ điềm nhiên hỏi: “Mới chia tay bạn trai sao?”

Eva: “...”

Cô nhìn trời: “God, I hate this devil! (Trời ạ tôi ghét tên quỷ này!)” nhưng vẫn không cam chịu, “Sao anh lại nhìn ra được?”

Ngôn Tổ rất cao ngạo: “Vấn đề IQ thấp này, tôi khinh thường trả lời.”

Eva nắm chặt tay bước tới một bước, bị Âu Văn ngăn lại.

“...Hôm trước còn ngủ ở nhà người khác, kết quả cuối tuần một mình ăn trưa sớm, còn để lại thức ăn cho bữa tối.” Ngôn Tổ bình tĩnh tỏ vẻ thương xót, “Ồi, trung sĩ Diaz thật đáng thương!”

Chân Ái: “...”

Một người đàn ông không thấy mặt cũng có thể nhìn thấu người khác, một người đàn ông không buông tha bất kì chi tiết nào, một người đàn ông khiến mọi người nghi ngờ chỉ số thông minh, quả nhiên là môi trường khắc nghiệt.

Eva nghiêng răng nghiêng lợi: “Tôi thật muốn đem anh đi giải phẫu.”

Ngôn Tổ khẽ vuốt cằm: “Vinh hạnh của tôi.”

Âu Văn gãi đầu, giống như người bố ở nhà một mình tuyệt vọng, “Kindergartners, for God’s sake, stop! (Mấy bạn nhỏ, trời đất ơi, dừng lại cho tôi!)”

Ngôn Tổ và Eva đồng thời cầm miệng.

Chân Ái thở nhẹ một cái, đầu nước bọt gì đó giữa các nhà khoa, thực sự là hàm lượng khoa học cao!

8. Chương 7

Mọi người đi theo Eva đến phòng giải phẫu đối diện, Chân Ái đứng cách đó vài mét, không đến gần.

Eva vén tấm vải trắng lên, lộ ra đầu và vai nạn nhân.

Ngôn Tố đi tới xem xét.

Eva chỉ vào một số chỗ giải thích: “Hai bên cổ hiện rõ dấu vết bị bóp chặt. Nhưng tôi cảm thấy kì lạ hơn là phía dưới hai vai, chính là vị trí ngang bằng với xương đòn này. Anh xem, hai vết bầm thẳng tắp màu đỏ sậm. Nhưng không biết là do vật gì gây ra.”

Ngôn Tố thẳng người lên: “Kết quả kiểm tra đường hô hấp và phổi?”

Eva trả lời: “Phổi có lượng nước nhất định, đường hô hấp bị tổn thương nhẹ.”

Bây giờ cô không còn chút nào đáng về lúc này tranh cãi với Ngôn Tố, mà là chuyên tâm nghiêm túc giống Ngôn Tố lúc này.

“Vậy là đúng rồi.” Ngôn Tố chậm rãi giơ tay lên, nắm giữa không khí làm mẫu: “Vì ngay từ đầu hung thủ bóp cổ nạn nhân từ phía sau, nhấn cô ấy nhiều lần vào bồn rửa mặt đầy nước.”

“À!” Eva đột nhiên hiểu ra, “Cái này giải thích được vết thương hai bên vai nạn nhân. Tôi vẫn không tìm được thứ nào có thể lưu lại vết bầm thẳng này, thì ra là cạnh của bồn rửa mặt.”

Cô nói xong lại bổ sung: “Bên giám định pháp y cho biết không có dấu vân tay, dấu chân và DNA khác thường khác. Về phần hai vết máu có hình dạng kì lạ mà anh nói tới, có một vết quả thật đã bị người khác lau chùi; còn vết kia cũng đúng là bị vật gì đó đè lên. Trong vết máu nhỏ kia có một ít mực in, nhưng trước mắt chưa tìm ra được loại mực in tương ứng.”

Ngôn Tố nâng tầm mắt, nhìn sâu vào khoảng không như đang suy nghĩ gì đó, rất nhanh lại rũ mí mắt xuống.

Eva đi tới gần kéo bên cạnh lấy ra một cái đĩa nhỏ, trên đó để một chiếc nhẫn bạch kim: “Cái này phát hiện trong dạ dày của nạn nhân.”

Chân Ái nghe thấy, xa xa nhìn thoáng qua, có chút buồn nôn.

Ngôn Tố lấy điện thoại ra chụp chiếc nhẫn kia, cong môi như có điều suy nghĩ: “Thì ra là thiếu ba thứ.”

Âu Văn khó hiểu: “Mất thứ giống như vậy?”

“Đúng vậy.” Ngôn Tố nhìn chiếc nhẫn, vén tấm vải trắng lên nhìn ngón tay nạn nhân một chút, có được xác nhận, “Chiếc nhẫn hoàn toàn mới, vậy hộp nhẫn đâu?”

Anh ta không nhìn nữa, lại hỏi: “Thực quản có dấu vết bị kim loại làm tổn thương không?”

“Có.”

Anh ta gật đầu: “Thời gian nuốt xuống không lâu.”

Nói xong, phủ tấm vải trắng lại, cảm ơn Eva rồi đi ra ngoài.

Âu Văn hỏi anh ta đi đâu, Ngôn Tố nói: “Bây giờ có thể bắt đầu đi hỏi nhân chứng rồi.”

Ba người vừa đi xuống lầu Ngôn Tố vừa giải thích.

Thì ra cảnh sát đã thu hẹp phạm vi điều tra dựa trên chứng cứ ngoại phạm và động cơ gây án, tìm ra bốn người gần đây từng có tranh chấp với nạn nhân. Mà bọn họ đều sẵn sàng hỗ trợ điều tra, cùng với xét hỏi cung cấp thông tin.

Sáng sớm Jasmine đã gọi điện thoại nói với Ngôn Tố rằng có thể đi điều tra sớm. Cô ấy biết anh ta luôn không muốn kéo dài. Nhưng lần đầu tiên Ngôn Tố nói không cần vội, buổi chiều đi cũng không muộn.

Ba người ngồi trên xe, Âu Văn vừa thắt dây an toàn vừa khó hiểu: “Cậu cũng có lúc cảm thấy phá án không cần vội sao?”

Ngôn Tổ nói ngắn gọn: “Chờ kết quả kiểm tra tử thi.”

“Vậy bây giờ có kết quả rồi, cậu có phát hiện manh mối nào mới không?”

Nhận được câu trả lời rất ngắn gọn: “Vị hung thủ này của chúng ta, suy nghĩ nhanh, khả năng tùy cơ ứng biến rất mạnh.”

Lúc nói những lời này, Ngôn Tổ nhàn hạ dựa vào lưng ghế, hai mắt hơi khép, giống như rảnh rỗi mà ngủ thêm. Cổ áo khoác màu đen che kín chiếc cằm gọn gàng, nhìn qua rất xa lạ không thể đến gần.

Anh ta nói thật dễ dàng, nhưng người trong xe lại lần nữa như rơi vào sương mù, không biết anh ta làm thế nào từ vài dấu vết trên người Giang Tâm nhìn ra hung thủ có suy nghĩ ứng biến nhanh.

Âu Văn đã lười hỏi, nhưng Chân Ái cũng rất tò mò: “Tại sao?”

Một lúc sau, anh ta chậm rãi mở mắt, đầu không nhúc nhích, xoay con người màu nâu nhạt qua nhìn thẳng vào cô.

Phong cảnh bên ngoài thay đổi liên tục, trong nháy mắt con người trong đôi mắt anh ta giống như hổ phách chìm dưới đáy nước, hiện lên sóng ánh sáng trong veo rõ ràng.

Cô biết, ánh mắt rực rỡ như thế này của anh ta, mang theo tự kiêu và ngạo mạn thuần túy nhất, chỉ khi anh ta lộ ra tư duy sắc sảo, lúc tinh thần được truyền cảm hứng mới xuất hiện.

Anh ta khẽ thở một hơi:

“Trước đó có một điểm khiến tôi không thể lý giải. Hung thủ cả người đầy máu rời khỏi hiện trường mà không làm người khác chú ý, chứng minh hẳn ta rất có bản lĩnh. Hiện trường ngoại trừ vết máu lộn xộn thì những cái khác đều nguyên vẹn, không có tranh giành. Chứng minh hẳn ta đã khống chế toàn bộ hiện trường, có chuẩn bị mà đến. Nhưng mà,

Làm máu tươi bắn tung tóe trong kí túc xá công cộng kẻ đến người đi là cách làm rất tệ. Hơn nữa nếu để trút hận thì một dao là quá ít; ngoài ra, hung khí không phải là dao gọt trái cây tự mang đến.

Một phần nhìn qua là có chuẩn bị mà đến, một phần khác lại giống như là bị kích động mà giết người. Hai cái này, mâu thuẫn.”

Chân Ái nghe đến mê mẩn, cũng không tự chủ được mà tham gia vào, không nhịn được hỏi: “Cho nên anh cho rằng ngay từ đầu hung thủ đã chuẩn bị cách giết người, đó là dìm chết?”

“Thông minh!” Ngôn Tổ dường như hài lòng việc cô và anh ta chia sẻ suy nghĩ, không tiếc khen cô một câu, tiếp tục,

“Đâm một người, nhìn máu tươi cùng sinh mạng trôi đi từng chút một, không cần nghi ngờ đây là cách tốt để trút hận; nhưng cũng giống như vậy, nhấn nước một người, nhìn tay nạn nhân giãy giụa tìm sự sống nhưng lại từng chút mất đi không khí, mất đi sức phản kháng. Loại sức mạnh khống chế độ ngạt của nạn nhân này cũng làm cho hẳn ta rất hưởng thụ.”

Hưởng thụ? Cách dùng từ của anh ta thực sự là tuyệt vời.

Trong đầu Chân Ái nghĩ ra cảnh tượng đó, sống lưng run lên, nhưng lại càng tò mò hơn, không kìm lòng được phân tích:

“Đúng vậy, sau nhiều lần nhấn nước, hành hạ, dìm chết nạn nhân, hung thủ sẽ nhận được nhiều kích thích hơn, lại không làm bản thân. Ngay từ đầu hung thủ đã chuẩn bị như vậy, nếu không thì không thể nào hẳn ta không mang theo dao mà lại dùng dao gọt trái cây của Giang Tâm. Nhưng tại sao sau đó lại đổi thành dao?”

“Đây chính là chỗ thú vị.” Trong mắt Ngôn Tổ lóe lên một tia sáng, không hề cười mà nhếch môi, “Có nguyên nhân nào đó làm nhiễu loạn ý muốn của hung thủ, khiến hẳn ta cảm thấy dìm chết nạn nhân cũng không đủ để trút hận, phải đổi một cách mới.”

Chân Ái sững sờ: “Ý của anh là hẳn ta bị kích thích giữa chừng?”

“Ừ.” Ngôn Tố nói,

“Mặc dù giữa chừng đổi cách nhưng hẳn ta vẫn trốn thoát hoàn hảo. Tên sát thủ này lúc đầu nhìn qua rất hỗn loạn, nhưng thực ra hẳn ta thông minh và có tổ chức, làm việc cẩn thận vừa tùy cơ ứng biến. Hẳn rất yêu thích cảm giác không chế. Thể loại giết người như thế này sẽ tận dụng hết khả năng để tham gia vào việc điều tra, muốn biết cảnh sát đang tìm cái gì, thậm chí sẽ đối gạt cảnh sát.”

Chân Ái sững sờ: “Ý của anh là?”

Trong mắt anh ta hiện lên một tia trông chờ thách thức, trong lời nói cũng có sự ngang ngạnh hiểm thấy, “Darling*, hung thủ thực sự ở ngay trong những người phối hợp điều tra.”

Mặc dù biết bây giờ anh ta vì suy nghĩ vận chuyển rất nhanh mà ở trong trạng thái hưng phấn, nhưng câu “darling” này làm cho trái tim Chân Ái bỗng đập mạnh một cái.

(*) Ở đây tác giả dùng từ , tiếng Anh là sweetheart, darling hay dear, nghĩa là thân ái, thân yêu, người yêu gọi nhau thì là em yêu, anh yêu ấy. Ở đây mình dùng từ darling nha.

Đến cổng đồn cảnh sát gặp Jasmine. Jasmine mặc quần áo thường đi cùng một nhân viên ghi chép. Lúc lên xe cô ta nhìn thấy Chân Ái, kinh ngạc mở to hai mắt, tự đánh giá một lúc lâu, còn hỏi Ngôn Tố: “Sao cô ta vẫn ở cùng với anh?”

Ngôn Tố đối với vấn đề này không có hứng thú, nhắm hai mắt, không tập trung nói: “Cô ấy là nhân chứng.”

Âu Văn giải thích: “Cô ấy là bạn của tôi.”

Lúc này Jasmine mới bỏ qua.

Người có liên quan đầu tiên là bạn trai của Giang Tâm, Sidney Taylor, hiện đang ở biệt thự nằm ở vùng ngoại ô của bố mẹ.

Xe ô tô chạy vào khu vực ngoại ô yên tĩnh, xung quanh đều là biệt thự lớn có bãi cỏ rộng điển hình, rất nhanh đến nhà Taylor. Một chàng trai trên dưới 24 tuổi đang dọn dẹp ga-ra.

Lối ra vào có một chiếc xe thể thao màu đỏ mới rửa đang đậu, nước trong ống nước chảy ào ạt vào bãi cỏ.

Trong môi trường yên tĩnh của khu vực ngoại ô, mỗi một chiếc xe qua lại cũng đủ thu hút sự chú ý.

Sidney Taylor ôm một hộp đồ lật vạt, quay đầu nhìn một cái.

Đám người Ngôn Tố xuống xe.

Ngoài dự đoán của Chân Ái, Ngôn Tố chậm rãi đi cuối cùng, hơi cúi đầu, ánh mắt lại nhìn xung quanh.

Sau khi Jasmine giới thiệu thân phận và giải thích mục đích liền bắt đầu hỏi, đầu tiên là chứng cứ ngoại phạm: “Ba giờ đến bốn giờ chiều ngày 29 tháng 2, anh đang ở đâu?”

“Kí túc xá trường.”

“Có ai ở cùng với anh hay không?”

“Không có.”

Taylor nhìn qua rất bình tĩnh, nhưng hình như tinh thần không tốt lắm, vành mắt thâm đen.

Ngôn Tố nhìn chằm chằm hộp giấy trên tay anh ta, lại nhìn Jasmine, cô ta đã hiểu, nói: “Chúng tôi còn hỏi một lúc, anh có thể bỏ hộp giấy xuống.”

Sắc mặt Taylor không quá thoải mái, có một chút do dự, nhưng vẫn quay người đi vào trong ga-ra cất hộp giấy xong lại quay lại.

Jasmine: “Anh và Giang Tâm yêu nhau từ khi nào?”

Trong lòng Taylor không có hộp giấy, nhìn qua rất không được tự nhiên, rầu rĩ ôm tay: “Một năm trước.”

“Bạn cùng lớp của hai người nói quan hệ của hai người không tốt, thường xuyên cãi nhau?”

Đối với vấn đề này Taylor rất cảnh giác, dừng rất lâu mới chậm rãi nói: “Trước đây chúng tôi rất tốt, nhưng gần đây ít thời gian ở chung với nhau nên mới xảy ra xung đột.”

“Quan hệ giữa cô ấy và các bạn học nam khác thế nào?”

“Bạn bè cô ấy rất nhiều, bạn nam bạn nữ cũng rất nhiều.”

“VẬY ANH...” Câu hỏi tiếp theo của Jasmine bị ngắt ngang.

“Sidney!” Một đôi vợ chồng ăn mặc giản dị nhưng rất có khí chất từ trong nhà đi ra chặn câu hỏi lại.

Đó là bố mẹ của Taylor

Taylor nhìn bố mẹ một cái, hiểu ý, cũng không nói lời nào.

Mẹ anh ta đi tới, rất không thân thiện nhìn Jasmine, nói: “Nó và người chết quan hệ rất thân mật, lại không có chứng cứ ngoại phạm, để đề phòng cảnh sát lấy lời khai gì không nên nói, chúng tôi đã mời luật sư.”

Ý tứ chính là, sau này mỗi lần đặt câu hỏi cho Taylor đều phải có mặt luật sư.

Jasmine chợt cảm thấy thất bại, vừa định dùng lời tốt để nói mình không có ý xấu, Ngôn Tổ ở bên cạnh chợt lên tiếng hỏi Taylor: “Anh thích chơi bóng rổ?”

Vấn đề này cũng không khiến bố mẹ anh ta cảm thấy có ý xấu, Taylor gật đầu: “Trường của chúng tôi còn giành chức vô địch giải bóng rổ sinh viên miền Đông.”

Ngôn Tổ không hỏi nữa, vỗ vỗ chiếc xe thể thao Porsche kia, không có thích thú mà khen: “Xe rất đẹp.”

Taylor giật nhẹ khoe miệng: “Quà sinh nhật.”

Ngôn Tổ đi mấy bước, đột nhiên chuyển đề tài một cái: “Ờ giấy ghi chú cuối cùng lúc nạn nhân còn sống, anh biết chuyện gì xảy ra không?”

Taylor buông mắt, phức tạp nhìn anh ta: “Ờ giấy gì?”

“À, không có gì.” Con người Ngôn tổ óng ánh, cũng không hỏi tiếp nữa mà quay người rời đi. Trong lòng anh ta cơ bản đã hiểu rõ rồi.

Chuyến thăm hỏi người đầu tiên sắp kết thúc. Jasmine không cam lòng, tranh thủ hỏi bố mẹ Taylor danh thiếp của luật sư để liên lạc. Đi theo vào nhà, tâm tình cô ta không được tốt. Loại nhân chứng không phối hợp này khiến lòng cô có mấy tầng sương mù, Ngôn Tổ ở đây làm cô càng cảm thấy thất bại, lại càng tăng thêm sự bất lực.

Ngôn Tổ đứng thẳng tắp trên con đường trước mặt, nhìn Taylor tiếp tục rửa xe, vài phút sau, khoe môi hơi cong một chút: “Mọi người đều sẽ nói dối.”

9. Chương 8

Nhân chứng thứ hai là Văn Ba, người thành lập nhóm giải mã. Không giống với Giang Tâm, anh ta là Hoa kiều, tự mình mở tiệm sách truyện trong khu vực gần trường học. Đám người Ngôn Tổ trực tiếp đi đến tiệm sách của anh ta.

Tiệm sách không lớn, bây giờ không phải là giờ tan học nên trong tiệm không có khách, chỉ một mình anh ta đang trông chừng.

Vẫn là Jasmine hỏi.

Trong lúc đó Ngôn Tổ tự mình đi đến chỗ các kệ sách.

Chân Ái nhìn Ngôn Tổ một cái rồi đi theo. Anh ta vẫn là dáng vẻ hai tay đút trong túi áo khoác theo thói quen, sống lưng thẳng tắp. Cô thấy ánh mắt anh ta quét qua từng hàng sách, nhưng sự kiểm chế ban đầu biến mất, hỏi: “Sao không đọc sách?”

Anh ta bình tĩnh nói: “Không mang găng tay.”

Tất nhiên cô hiểu ý anh ta, đựng một quyển sách rất nhiều người mượn qua chẳng khác nào nắm tay rất nhiều người.

“Anh có đọc truyện tranh không?”

“Chưa từng đọc.” Anh ta trả lời dứt khoát. Sau một hồi im lặng rất dài mới nhận thức được trách nhiệm tiếp tục đoạn đối thoại này là ở phía anh ta, nên hỏi lại: “Còn cô?”

Cô chậm rãi lắc đầu: “Cũng chưa từng đọc.”

“Ước mơ lúc nhỏ của tôi là làm ông chủ tiệm sách, để được giải hết tất cả các câu đố và mật mã trong các cuốn sách của các loại ngôn ngữ từ xưa đến nay, nhưng sau đó mới phát hiện, mật mã không nằm trong sách mà là trong lòng người.” Giọng nói của anh ta trầm thấp, lộ ra sự êm dịu không nói được.

Chân Ái nghe anh ta nói, trong lòng cũng đặc biệt bình thản:

“Ước mơ lúc nhỏ của tôi là làm chủ cửa hàng kẹo. Trong cửa hàng có rất nhiều cây kẹo có hình dáng mùi vị màu sắc khác nhau. Tất nhiên nhiều nhất chính là kẹo bông màu sắc rực rỡ. Một vòng lại một vòng, càng lớn càng tốt.” Lúc cô nói điều này, khóe môi vô tình nhuộm một tầng ánh sáng rực rỡ.

“Con gái đều thích ăn kẹo sao?” Anh ta nhìn cô, ánh mắt không còn lạnh nhạt như trước, “Nghiên cứu nói ăn đồ ngọt sẽ làm tăng cảm giác hạnh phúc, tôi rất nghi ngờ. Nhở rằng một chút cũng không hạnh phúc.”

Cô bị chọc cười, mỉm cười: “Nhưng thực ra tôi chưa từng ăn kẹo. Lúc nhỏ mẹ không cho tôi ăn, rồi sau này lớn lên bỗng nhiên có một ngày không còn ham muốn đối với những thứ có nhiều màu sắc tươi sáng đó nữa.”

Giọng cô nhỏ dần, trong lòng dâng lên một luồng bi thương nhàn nhạt giống như bị thời gian đánh lừa. Những mùi vị ngọt ngào nơi đầu lưỡi đó, cuối cùng cũng bỏ lỡ thời cơ thưởng thức tốt nhất.

“Ôi, thật là đáng tiếc!” Anh ta nhìn cô, nói ra tiếng lòng của cô.

Chân Ái ngược mắt lại thấy anh ta khẽ cong môi. Anh ta mỉm cười, như tầng tuyết mỏng dưới ánh trăng nhưng cũng đủ ngào ngạt hương thơm.

(*) Hoạt sắc sinh hương (): 1. Bông hoa màu sắc tươi đẹp, mùi hương ngào ngạt | 2. phụ nữ xinh đẹp quyến rũ động lòng người | 3. lời văn sinh động cuốn hút.

Đột nhiên cô nhớ tới câu nói của mẹ: Nụ cười trong lòng người bình tĩnh đều là nụ cười tự kiểm chế.

Cô vẫn luôn cố chấp cho rằng, tự kiểm chế là một loại khổ hạnh ngấm ngấm chịu đựng, là một loại xiềng xích đau thương; giống như không thể ăn kẹo, giống như không thể khóc, giống như không thể thổ lộ tâm sự, giống như không thể tín nhiệm....

Nhưng giải thích cho sự tự kiểm chế của anh ta lại là tài giỏi có thừa, là bên trong có trình độ, là thu phóng tự nhiên, là vừa duy trì khiêm tốn vừa khoe khoang.

Chân Ái có chút xúc động, im lặng cúi đầu.

Lúc đang chậm rãi đi một vòng quanh kệ sách, cô lại hỏi: “Anh không cần lấy lời khai sao?”

“Tôi đang nghe.” Ngôn Tổ nhìn chằm chằm tủ kính trang trí đầy hình vẽ truyện tranh, nói, “Tuy trên đời có loại người nghĩ một chuyện cũng chậm chạp như cô, nhưng cũng đồng thời có người nghĩ rất nhiều chuyện đều phản ứng rất nhanh... Ví dụ như tôi.”

Chân Ái: “...”

Quả là ba câu vô sĩ không rời.

Cô nhìn theo ánh mắt anh ta, không ngờ trong tủ kính đặt rất nhiều vật dụng thể thao, ví dụ banh bóng rổ, banh tennis, quả bóng bàn các loại.

Ngôn Tố thu mắt ngắm nghĩ một chút, nói tiếp câu trước đó:

“Hơn nữa, so với lời của bọn họ thì tôi càng tin tưởng con mắt và chỗ này của mình hơn.”

Anh ta chỉ chỉ đầu mình, vòng qua kệ sách quay lại.

Jasmine hỏi trước đó không lâu cãi nhau ầm ĩ với nạn nhân trên đường là vì chuyện gì xảy ra, Văn Ba giải thích là do nạn nhân làm bản quyền truyện không còn xuất bản nữa mà tiệm sách sưu tầm..

Đến lúc hỏi gần xong vẫn không có phát hiện mang tính đột phá. Văn Ba nói thành lập nhóm giải mã chẳng qua là để cho những người có hứng thú với mật mã trao đổi với nhau mà thôi.

Nghe được câu này, đột nhiên Ngôn Tố đặt câu hỏi: “Ờ giấy ghi chú cuối cùng lúc nạn nhân còn sống, anh biết chuyện gì xảy ra không?”

Đột nhiên nghe thấy giọng nói lạ, Văn Ba sửng sốt, nói: “Thành viên của nhóm đều biết một chút mật mã học cơ bản, có đôi lúc chơi đùa hay trao đổi với nhau cũng dùng mật mã. Nhưng công việc và thói quen của các thành viên thì tôi không biết.”

Ánh mắt Ngôn Tố chuyển sang hộp giấy nhỏ bên cạnh quầy thu tiền, phát hiện một vài cuốn vé xe taxi, hỏi: “Buổi sáng hôm xảy ra án mạng, anh thức dậy lúc mấy giờ?”

Câu hỏi này rất vô nghĩa, nghe không ra có quan hệ gì lớn với vụ án, Văn Ba cũng không giấu diếm: “À, khoảng 10 giờ.”

Ngôn Tố không hỏi sâu thêm, lại chuyển ánh mắt nhìn một hàng khung ảnh, hơi hạ cằm: “Cây gậy bóng chày kia bán bao nhiêu tiền?”

Chân Ái cũng nhìn sang. Không cần nghi ngờ, cái anh ta đang ám chỉ là ảnh chụp chung của Văn Ba với ngôi sao bóng chày huyền thoại Jonathan. Trong hình Văn Ba đang ôm một cây gậy bóng chày.

Nhưng sao Ngôn Tố biết anh ta đem bán cây gậy bóng chày kia?

Văn Ba im lặng rất lâu: “100 đô la.”

Ngôn Tố hỏi xong, không chào hỏi ai, trực tiếp đi ra ngoài, giống như anh ta đến đây chỉ để xem sách tán gẫu một chút.

Sau khi lên xe, Chân Ái cảm thấy đáng vẻ Ngôn Tố an nhàn, bình yên, nắm rõ mọi chuyện, chỉ tiếc là anh ta lại ném những người khác vào trong sương mù.

Hai nhân chứng còn lại có bối cảnh tương tự như Văn Ba, đều là Hoa kiều và là thành viên nhóm giải mã. Nhân chứng nam tên là Triệu Hà, người nữ còn lại tên Dương Chân.

Đi đến nhà Triệu Hà trước, lúc đó anh ta đang viết chữ trên bàn và vẽ kí hiệu. Jasmine hỏi thì anh ta cầm cuốn mật mã học cơ bản cho cô xem, nói là đang vẽ tiếp mật mã Virginia.

Jasmine nhìn mấy lần liền hỏi theo lệ.

Hôm đó Triệu Hà ở một mình trong phòng luyện võ tập Taekwondo, cũng không có chứng cứ ngoại phạm.

Trên bàn anh ta có rất nhiều truyện tranh, bức tường đối diện dán rất nhiều ảnh chụp một người, Taekwondo điền kinh bơi lội đủ loại. Nhiều người nhất cũng chỉ có một tấm nhóm giải mã chụp chung với nhau. Jasmine buồn bực trong lòng, sao ba nhân chứng gặp ngày hôm nay đều là kiện tướng thể thao vậy?

Jasmine hỏi quan hệ giữa Giang Tâm và Taylor, câu trả lời của Triệu Hà gần giống với Văn Ba, đều là sau khi Giang Tâm tham gia nhóm giải mã mới phát hiện quan hệ của bọn họ, chỉ biết hai người này thường xuyên cãi nhau, mối quan hệ thực sự thế nào thì nhìn không ra.

Về phần người khác thấy Triệu Hà cãi nhau với Giang Tâm ở phòng tập thể dục, giải thích của anh ta là Giang Tâm không lẽ phép đá cửa phòng thay quần áo.

Cô lại hỏi Giang Tâm có quan hệ thù oán với ai không, Triệu Hà trả lời cũng không khác lắm với Văn Ba, kiểu trả lời tiêu chuẩn của đàn ông – Giang Tâm hoạt bát đáng yêu, dịu dàng nũng nịu, các sinh viên nam đều cảm thấy cô ấy rất tốt, cũng chưa từng thấy cô ấy tranh chấp với cô gái nào.

Jasmine không nói nên lời, tất cả sinh viên nam đều bị cô gái quyến rũ mê hoặc nhỉ.

Ngôn Tố liếc nhìn cái hộp trong suốt trên bàn học của anh ta, hỏi: “Anh sưu tầm thẻ bóng chày sao?”

“Đúng vậy, đã sưu tầm được đủ một bộ rồi. Tôi định...” Anh ta còn muốn giải thích tiếp về bộ thẻ quý giá này, nhưng Ngôn Tố không có hứng thú “À” một tiếng, trực tiếp hỏi câu tiếp theo: “Kí túc xá của các anh mất đồ à?”

Triệu Hà sửng sốt, nghĩ không ra câu hỏi này, nhìn theo ánh mắt Ngôn Tố mới phát hiện trên chiếc bàn ngay ngắn bên cạnh đặt một tấm bảng tìm đồ còn chưa viết xong.

“Cái này à,” Triệu Hà giải thích, “Bộ sưu tập thẻ bóng chày quý giá của người bạn cùng phòng bị mất nên mới viết tấm bảng tìm đồ. Nhưng tôi đoán người khác nhặt được bộ sưu tập hiếm như vậy cũng sẽ không trả lại.”

“Vậy thì,” Ngôn Tố hỏi, “Tờ giấy ghi chú cuối cùng lúc nạn nhân còn sống, anh biết chuyện gì xảy ra không?”

Triệu Hà nhìn anh ta, “Tờ giấy gì?”

Nhân chứng thứ tư Dương Chân cũng ở kí túc xá, cùng tòa nhà với Giang Tâm.

Lúc Chân Ái đi lên lầu, nhìn qua phòng của mình thấy dây chần của cảnh sát vẫn còn. Lúc này có người vỗ nhẹ vai cô.

Quay đầu lại là Ngôn Tố

Động tác anh ta còn chưa thuần thục, vỗ hai cái, không nhiều không ít, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Đừng sợ.”

...Đây chẳng phải là động tác Âu Văn an ủi cô hôm xảy ra chuyện sao.

Chân Ái phát hiện, kể từ sau khi thấy Âu Văn thường xuyên vỗ vai an ủi cô, Ngôn Tố liền tập được kĩ năng này.

Nhưng động tác của anh ta rất cứng nhắc, luôn giống như vỗ một con cún.

Cô gần như có thể đoán được, một mặt anh ta rất chân thành nghĩ là phải đối tốt với bạn, mặt khác lại không không chế được nghĩ đến các loại số liệu cho thấy trên thân chó mang nhiều loại kí sinh trùng vi khuẩn.

Nhưng bất luận thế nào thì sự chu đáo này của anh ta cũng đủ làm cho lòng cô ấm áp.

Cuối tuần, bạn cùng phòng của Dương Chân không ở đây, trong phòng chỉ có một mình cô đang ăn mì, ngồi trước máy tính dạo facebook. Chân Ái không khỏi nghĩ tới “đánh giá chia tay” mà sáng nay Ngôn Tố dùng trên người Eva .

Dương Chân cũng giống ba nhân chứng kia, đối với câu hỏi của Jasmine cũng xem như phối hợp, nhưng kì lạ là câu trả lời của cô ấy cũng giống với những người kia.

Chứng cứ ngoại phạm? Đang bơi một mình, không có.

Quan hệ giữa Giang Tâm và Taylor? Thường xuyên cãi nhau.

Cô và Giang Tâm từng có tranh cãi kịch liệt? Lúc đầy mạnh thời gian luyện tập của đội cổ vũ.

Giang Tâm thế nào, có người ghét cô ấy không? Không có, cô ấy là người ai ai cũng thích, hoạt bát đáng yêu, tất cả mọi người đều thích cô ấy.

Chân Ái nhìn ra Dương Chân giống với những người kia, hỏi gì đáp đó, không nói nhiều một câu, nhìn như phối hợp nhưng thực ra rất dè dặt. Cô chỉ cảm thấy cô ấy trả lời câu hỏi cuối cùng có vẻ không thật lòng. Nhưng đây chỉ là suy đoán, có lẽ chỉ có chuyên gia phân tích hành động như Ngôn Tố mới có thể nhìn ra sự khác thường.

Nhưng dường như Ngôn Tố không nhìn cô ấy, mà quét mắt nhìn hoàn cảnh trong phòng.

Chân Ái cũng nhìn một lần, rất ngăn nắp sạch sẽ, không có gì không ổn., cũng không trông trải không có cái gì như Chân Ái. Sách vở đồ trang điểm quần áo đều có đủ.

Ngôn Tố nhìn nhà tắm một cái, hỏi:

“Có tính sạch sẽ không?”

“Không có.”

“Có bạn trai không?”

“...Cũng không có.”

Chân Ái: “...”

Có tính sạch sẽ với bạn trai, có cần hỏi hai câu này liên tục như vậy không?

Câu hỏi cuối cùng:

“Ờ giấy ghi chú cuối cùng lúc nạn nhân còn sống, cô có biết chuyện gì xảy ra không?”

“Không biết.”

Ra khỏi kí túc xá thì trời đã tối.

Jasmine đứng trong gió lạnh, không cam lòng cắn môi, bốn người này là thế nào? Trả lời rất rõ ràng rất phối hợp, nhưng không có điều gì có thể gọi là điều quan trọng.

Ban đầu cô còn muốn đi ăn tối chung với Ngôn Tố, nhân tiện hỏi ý kiến của anh ta, nhưng tạm thời đồn cảnh sát có chuyện nên chỉ có thể vội vàng trở về.

Chân Ái đi sau lưng Ngôn Tố, không nhanh không chậm đi xuống cầu thang, nhưng đột nhiên anh ta dừng lại khiến cô suýt chút nữa đụng vào anh ta. Lần này anh ta không cười cô phản ứng chậm, mà đứng thẳng trong màn đêm, cười nhạt:

“Giống như tôi đã nói, tất cả mọi người đều nói dối.”

10. Chương 9

Tất cả mọi người đều nói dối?

Chân Ái đi lên đứng bên cạnh anh ta.

Gió đêm thổi mái tóc ngắn của anh, gọn gàng tuấn tú.

Môi anh ta cong lên, không có ý cười. Đôi mắt được đêm khuya nhuộm đen nhánh, tĩnh mịch sâu thẳm, giống như đá vỡ chai dưới làn nước trong veo, sắc sảo, biết rõ mọi thứ.

Cho đến bây giờ Chân Ái luôn tự đánh giá mình không phải là người hay tò mò, nhưng những ngày này luôn bị thử thách, giống như bây giờ vậy, cô rất muốn biết bí mật khiến anh ta vui vẻ thoải mái là gì: “Tại sao anh nhìn ra là bọn họ nói dối?”

Anh ta nhíu mày, không mấy vui vẻ rũ mắt: “Đói bụng rồi.”

“Ai?” Chân Ái nghĩ không ra, đói bụng rồi? Cái này là manh mối gì?

“Tôi.” Anh ta trả lời ngắn gọn.

Chân Ái ngơ ngơ “À” một tiếng sau đó không nói tiếp, trong lòng hơi suy nghĩ. Mọi người đều phải ăn, nhưng sao nghe anh ta nói đói bụng lại có cảm giác quái dị không chân thật.

Anh ta nhìn phía trước, nhàn nhả nói: “Nếu không đáp ứng được nhu cầu ăn uống của tôi thì tôi sẽ không thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cô.”

Chân Ái: “Không phải là đi ăn ngay sao, anh khó tính như vậy làm gì?”

Anh ta hơi nghiêng đầu, liếc cô: “Tôi không có khó tính.”

“Câu tôi vừa nói chỉ là thái độ trước sau như một của tôi, nhưng cô lại đoán là tôi khó tính. Cái này thực sự không hề có quan hệ nhân quả.”

Chân Ái há miệng, không còn sức lực phản bác nên từ từ ngậm miệng lại.

Âu Văn cũng bắt kịp: “Đã lỡ mất thời gian đặt trước ở nhà hàng rồi. Vừa gọi điện thoại tới nói là không còn chỗ nữa.”

Ngôn Tố cũng bằng lòng chấp nhận, đi nhanh tới chỗ để xe: “Vậy thì tự làm.”

Âu Văn vội vàng nói: “Để cho Ai đi cùng đi.”

Ngôn Tố dừng chân, đánh giá, nhìn Chân Ái: “Tại sao?”

Chân Ái chưa kịp ngăn cản thì Âu Văn đã nói: “Chỗ ở cũ của Ai quá ồn ào, còn chưa tìm được chỗ mới. Cậu có thể cho cô ấy ở nhà cậu mấy ngày không?”

Ngôn Tố không hiểu: “Không phải cô ấy có nhà sao?”

Âu Văn: “...”

“Không phải chỗ đó mới có người chết sao?”

Ngôn Tố lại càng không hiểu: “Vậy... Chẳng lẽ không phải là càng yên tĩnh hơn sao?”

Đầu óc cậu ta hoạt động như thế nào vậy?

Âu Văn đầu đầy vạch đen: “Cậu để ột cô gái ở trong căn phòng vừa xảy ra án mạng?”

“À~~” Ngôn Tố bình tĩnh, quay đầu nhìn Chân Ái, dáng vẻ như rất thông cảm, “Thì ra là cô sợ ma. Nhưng cô phải tin tưởng khoa học, trên đời này không hề có ma.”

Chân Ái bình tĩnh nói: “Tôi không tin có ma, nhưng trên đời này không phải có một loại sinh vật còn đáng sợ hơn ma quỷ sao?” Cuối cùng hạ tầm mắt, cười tự giễu, “Tuy là sinh vật này tôi cũng không sợ.”

Ngôn Tố hơi nheo mắt. Bóng đêm nhấn chìm khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngần của cô gái, vừa đi từ trong nhà ra nên còn có chút ửng hồng, cặp mắt xinh đẹp đen như mực, kì ảo lại lạnh lùng, không có một tia cảm xúc. Giống như bất kì chuyện gì xảy ra trên thế giới cũng không ảnh hưởng đến cô, trong ánh mắt cô không hề có sự sợ hãi.

Anh ta như có điều suy nghĩ nhìn cô, giống như đang suy xét gì đó, cuối cùng nói:

“Không được.”

Âu Văn thất vọng, suýt chút nữa gầm lên: “”For god’ s sake, S. A. Be a gentleman!” (Vì Chúa, S.A. cậu hãy đàn ông một chút cho tôi!)

Ngôn Tố bình tĩnh như thường, phản bác lại: “À, thì ra tiêu chuẩn để quyết định sự hào hoa phong nhã là mời cô Chân Ái về nhà ở.”

“Tại sao? Nhà cậu có nhiều phòng lắm mà!”

Người nào đó hùng biện: “Cô ấy đến sẽ phá hỏng sự cân bằng trong nhà.”

“Sự cân bằng gì?”

Ngôn Tố trầm mặc một lúc: “Nhà của tôi chưa từng có sinh vật giống cái nào ở qua ngoại trừ Marie, Isaac và Albert. Hormone nữ giới là một loại phân tử cảm tính, tôi bài xích mọi nhân tố cảm tính.”

Chân Ái khó khăn lý giải cả nửa ngày, rốt cuộc đỉnh đầu đầy một chuỗi dấu chấm hỏi???

Âu Văn ôm trán giải thích: “Marie là hầu gái người Singapore, Isaac là chỉ con vẹt, Albert là cá cảnh nhiệt đới.”

Chân Ái nghi ngờ nhìn Ngôn Tổ một hồi, giọng nói không sao tin được: “Anh lấy tên của Albert Einstein và Isaac Newton để đặt tên cho vật nuôi của anh.”

“Mặc dù tôi rất tán thưởng việc cô có thể nhìn ra xuất xứ tên của bọn chúng, nhưng tôi không thích thái độ của cô đối với bọn chúng.” Ngôn Tổ ngạo mạn hất cằm, rất bất mãn.

“Albert là cá cảnh nhiệt đới rất thông minh, còn Isaac thì thuộc lòng toàn bộ ba định luật cơ học bằng tiếng Anh, khẩu âm vùng Devon nước Anh...P.S. Nó rất thích ăn táo.”

Chân Ái gật đầu một cái: “Anh chọn Marie làm người giúp việc sẽ không phải là vì tên cô ấy giống với tên Marie Curie chứ?”

Ngôn Tổ nheo mắt nhìn cô một lúc, mím môi: “Cô thông minh hơn so với tưởng tượng của tôi... Ok, cô có thể ở nhà tôi.”

Một tiếng sau...

Chân Ái ngồi bên phía quầy bar của nhà bếp kiểu mở, hoài nghi nhìn người đàn ông có vóc dáng thanh mảnh sau khi cởi bỏ áo khoác ngoài đang đứng trong bếp...

Cho tới bây giờ cô chưa từng thấy có người lại dùng ống nghiệm, cân tiểu ly và ống nhỏ giọt để nấu cơm. Món khai vị, đồ trang trí, gia vị, nguyên liệu đều chỉnh tề theo thứ tự trước sau, giống như những người bạn nhỏ đứng nghiêm trang, ngoan ngoãn xếp hàng lúc huấn luyện quân sự.

Người đang nấu ăn nhắm tính giây trong đầu, canh đúng thời gian, số lượng, làm theo thứ tự và không hề lộn xộn

Âu Văn ngồi một bên uống nước, nói với cô rằng Ngôn Tổ tính thời gian trong đầu không hề thua kém đồng hồ báo thức. Chân Ái kinh ngạc, duỗi cổ nhìn: “Cái đó, dù sao cũng ăn thôi, đâu cần phải chính xác như vậy.”

Ngôn Tổ căn bản không để ý đến cô.

Âu Văn chọc chọc tay Chân Ái, nói: “Thấy không, cậu ta lại còn muốn phân tích, muốn kiểm soát người khác.”

Ngôn Tổ: “Đây không phải là kiểm soát. Nấu ăn là một môn khoa học. Cắt mặt ngang, cắt mặt dọc, tỉ lệ, nguyên liệu nấu nhiều hay ít, độ lửa, thứ tự món ăn, thời gian kiểm soát, mỗi một chỉ số sẽ ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng. Cái này cũng giống như là làm thí nghiệm hóa học.”

Lặng ngắt như tờ...

Không đúng,

Ba con quạ đen bay qua đầu Chân Ái...

Cô nghĩ kỹ mấy giây mới do dự mà “À

” một cái, tỏ vẻ cô nghe đã hiểu.

Chân Ái nói, “Nhưng tôi nghĩ khi anh nói nấu ăn là nấu món Tây chứ.”

“Thích món ăn Trung Quốc hơn.” Ngôn Tổ không quay đầu lại, tiếp tục làm trò vớ vẩn..

Một lúc sau các món ăn được bưng lên, Chân Ái choáng váng.

Hạt thông, đậu xanh xếp thành ruộng lúa mạch hình tròn. Bắp ngọt giống như bức tranh hoa hướng dương của Van Gogh. Rau xào tôm là kim tự tháp của người Maya. Cá hồi mù tạc là Vạn Lý Trường Thành nhỏ. Thịt bò xào là tam giác Pascal.

Chân Ái nuốt cuống họng một cái: “Anh làm thành thế này, là làm cho người ăn sao?”

Trọng điểm của cô là ở $\rightarrow \rightarrow$ làm cho người “ăn” chứ không phải là “nhìn”,

Nhưng Ngôn Tố lý giải → → làm cho “người” ăn.

Cho nên anh ta quái lạ nhìn Chân Ái: “Tại sao cô nghi ngờ thuộc tính ‘người’ của mình?”

Chân Ái: “...”

Chân Ái động đũa trước, ném thử một miếng, khen ngợi: “Ngôn Tố, sau này nếu không giải mật mã, không bắt biến thái thì anh có thể đi làm đầu bếp.”

Nhưng rõ ràng Ngôn Tố không hề có chút phản ứng nào đối với sự khen ngợi này.

“Cô thật đúng là dễ bị mua chuộc.” Anh ta khinh thường cô, “Nếu như am hiểu cái nào cũng làm nghề liên quan đến cái đó thì bây giờ tôi đã có thể đánh bạc, làm đầu bếp, thợ làm bánh, nghệ sĩ piano, nghệ sĩ violon, chơi cờ vua, cờ vua...”

Anh ta chỉ đang kể sự thật, cũng không ngại Âu Văn nghe thấy rất muốn làm thịt anh ta: “Câm miệng!”

Chân Ái lập tức hỏi: “Đánh bạc? Anh tính nhắm rất giỏi sao? Có từng đập vỡ sòng bạc ở Las Vegas chưa?”

Ngôn Tố sắc mặt hơi u ám: “Tôi nói nhiều như vậy mà cô lại nghe ra cái thứ...chính là thứ tôi khinh bỉ nhất”

Chân Ái: “...”

Ngôn Tố im lặng cúi đầu ăn. Chân Ái quyết định bù đắp lại, liền rất phối hợp hỏi: “Vậy tại sao anh lại chọn suy luận, giải mật mã và phân tích hành vi?”

Ngôn Tố phớt lờ cô.

Chân Ái suy nghĩ một chút, quyết định hỏi đến cùng: “Tại sao thế?”

Ngôn Tố nhìn cô: “Vì IQ quá cao nên không muốn lãng phí của trời.”

Chân Ái nghĩ mình đúng là miệng thối mới hỏi anh ta câu kia, lần này hoàn toàn ngậm miệng.

Ba người im lặng ăn, Âu Văn phát hiện sự khác thường, hỏi: “Ai, cô không thích ăn cá hồi sao?”

“Không phải thế.”

“Vậy sao cô lại không ăn miếng cá nào? S.A. cắt tốt lắm.” Nói đến đây Âu Văn không nhịn được cười, “Cậu ta thực sự tính toán độ dày khác nhau của cá hồi, độ ngon miệng, còn có tỉ lệ nước tương và mù tạc.”

Ngôn Tố không biết đang nghĩ gì, nói: “Người thông minh thích ăn cá, người ngu ngốc không thích ăn cá.”

“...” Chân Ái cũng so tài, “Cá hồi sống có thể mang theo vi khuẩn Salmonella, nhiều loại vi khuẩn Vibrio parahaemolyticus (*); tất nhiên còn có thể mang theo rất nhiều kí sinh trùng và tuyến trùng. Chúng có thể chui vào trong ruột người.”

(*) Vibrio parahaemolyticus – một loại nhiễm trùng thường do ăn đồ biển sống. V. parahaemolyticus rất phổ biến trong môi trường ở các vùng cửa sông, và một số ít hiện diện trong môi trường nước ngọt. Hầu hết chúng đều không có khả năng gây bệnh và thường vô hại khi ăn phải, tuy nhiên, độc tố phát sinh từ vi khuẩn này thường được tìm thấy trong các loài cá tự nhiên và chúng là một trong những nguyên nhân gây ngộ độc khi ăn hải sản.

Một đàn quạ đen bay qua bàn ăn...

Âu Văn buông dao nĩa, vẻ mặt bị thương nằm sấp xuống bàn, buồn bực khó chịu lên án: “Ai, nếu cô cũng như vậy thì tôi thực sự sẽ điên mất.”

Chân Ái cười cười: “À, tôi chỉ nói vui một chút thôi, cá hồi vẫn ăn rất ngon.” Nói xong gấp một miếng, chầm vào mù tạc rồi bỏ vào miệng, vừa ăn vừa còn cố ý nhìn Ngôn Tố một cái.

Ngôn Tố điềm tĩnh, không hề bị ảnh hưởng.

Chân Ái nhất thời cảm thấy thất bại.

Sau bữa tối, Âu Văn một mình đi dạo trong núi; Ngôn Tổ đọc sách trong phòng sách; Chân Ái theo Marie đi xem phòng.

Tầng hai là phong cách lâu đài châu Âu cổ điển. Thảm Cashmere, tranh vẽ trên tường, những hành lang dài tĩnh mịch dày đặc, nếu không có người hầu gái dẫn đi thì nhất định sẽ lạc đường.

Phòng của cô ở ngay bên cạnh phòng Ngôn Tổ, bên trong phòng trang trí đơn giản sạch sẽ, không có chút nào lộn xộn rườm rà.

Marie giúp cô chuẩn bị giường ngủ, vừa sắp xếp vừa lầm bầm nói xươg Ngôn Tổ không tốt nên giường trong nhà đều là giường cứng, còn nói thầm gì đó: “Hiz a man de willpower, a miracle.”

Chân Ái chẳng hiểu gì, cũng không hỏi nhiều, thu dọn xong liền đi xuống với Marie.

Đi đến phòng đọc sách, Ngôn Tổ hơi khép mắt ngồi trên xe lăn, hai chân thon dài vác lên băng ghế của cây đàn piano. Không biết là đang nghỉ ngơi hay đang suy nghĩ vấn đề. Gò má xinh đẹp, dưới ánh đèn có chút cảm giác dịu dàng không quá chân thật.

Có lẽ là do anh ta nhắm đôi mắt nhìn thấu lòng người kia nên giờ phút này nhìn qua đặc biệt đơn thuần, thậm chí có chút mềm yếu.

Giữa piano và kệ sách giăng một sợi dây rất dài, kẹp một loạt ảnh chụp hiện trường và giấy ghi chép.

“Đang suy nghĩ chuyện lời khai?” Chân Ái không có chỗ ngồi nên dựa vào piano.

Ngôn Tổ từ từ mở mắt, thấy cô đang đứng, im lặng dời hai chân sang bên một chút. Chân Ái thấy vết gót chân mờ mờ trên băng ghế, mặc dù trong lòng cảm thấy là lạ nhưng vẫn ngồi xuống bên cạnh.

“Không phải.”

Anh ta rũ mắt, không biết đang nghĩ gì, lúc ngược mắt lên đã khôi phục vẻ thư thái trước sau như một, “Biết tại sao bốn nhân chứng đều trả lời giống nhau không?”

Chân Ái không đáp, cô biết những lúc thế này anh ta thà tự hỏi tự trả lời.

“Bởi vì câu trả lời mơ hồ nhất chính là câu trả lời an toàn nhất. Mỗi người đều có chuyện muốn giấu, nhưng lại muốn biết cảnh sát có biết chuyện mình giấu hay không. Cho nên mới nhìn qua thì bọn họ rất phối hợp, nhưng thực tế là chưa nói gì cả.”

Chân Ái khẽ cắn môi, con ngươi đen như mực lưu chuyển dưới ánh đèn: “Nhưng thực anh muốn nói, từ trước đến nay loại vụ án nhỏ như thế này hoàn toàn không làm khó được anh? Có đúng không?”

“Đúng thế.”

“Trao đổi giữa con người, 75% là phi ngôn ngữ. Cho dù lời nói dối của bọn họ 25% là diễn đạt bằng lời thì tôi cũng thấy 75% sự thật.” Ngôn Tổ giơ tay lên, ngón tay thon dài quét nhanh trên phím đàn, một chuỗi nốt nhạc thanh tịnh và đẹp đẽ.

“Thật đáng tiếc là bọn họ đã gặp phải tôi.”

11. Chương 10

“Nhân chứng thứ nhất Taylor, tôi thực sự không ngờ nhà họ giàu như vậy. Thường ngày anh ta ở trường trông rất bình thường, giống như...” Chân Ái nói đến một nửa liền im lặng.

Ngày thường cô hay đi một mình, cũng rất ít gặp gỡ bạn bè, tất cả chỉ là ấn tượng qua loa đại khái. Cô cũng không biết có đúng hay không.

“Cũng giống như sinh viên nói chung, không có bối cảnh.” Ngôn Tổ tiếp lời của cô.

Chân Ái hơi sững sốt: “Anh nhìn ra được?”

Chiếc xe thể thao Porsche kia.

Từ nhà họ tới trường phải đi qua trạm thu phí NYT. Trên bàn điều khiển trong xe có rất nhiều giấy tờ nhưng lại không có vé của trạm thu phí, hơn nữa cũng không có giấy phép đậu xe thời gian dài của trường học, chứng minh chiếc xe này không phải là phương tiện đi học. Không lái chiếc xe thể thao lóa mắt như vậy đến trường, anh ta thực sự rất khiêm tốn. Điểm này cũng có thể nhìn ra từ cách ăn mặc của bố mẹ cậu ta.”

Chân Ái giống như được nhắc nhở, cố gắng nhớ lại: “Có một lần, tôi nghe thấy Giang Tâm nói chuyện với một cô gái khác, nói là rất ganh tị với bạn trai của người kia giàu hơn Taylor. Mà phong cách ăn mặc sau này của cô ấy quá lộ liễu, bạn trai sẽ không mua cho bạn gái loại quần áo như vậy để cho đàn ông khác nhìn.”

Cô nói xong, mơ hồ cảm thấy đáng tiếc.

Nhưng Ngôn Tố không quan tâm: “Ừ, nguyên nhân cãi nhau xuất hiện rồi.”

Chân Ái không hiểu: “Tại sao Taylor phải giấu Giang Tâm hoàn cảnh gia đình của mình chứ? Sợ cô ấy vì tiền mới quen anh ta?”

“Có lẽ ngay từ đầu nạn nhân không phải vì tiền. Cô cũng thấy đó, trong ga-ra nhà Taylor để rất nhiều cúp, ở trường đại học sinh viên nam giỏi thể thao đều rất được hoan nghênh.” Ngôn Tố nói đến đây, dừng lại một chút, trên mặt thoáng hiện lên chút khó chịu, mới nói tiếp: “Nhưng sau đó thì lại biến chất.”

Chân Ái nhạy cảm nắm được sự khác thường của anh ta bèn hỏi: “Lúc anh học đại học, thể thao được không?”

Mặt Ngôn Tố u ám, không nói lời nào.

Chân Ái “À” một tiếng, vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ.

Ngôn Tố: “Lúc đó tôi mới 13 tuổi!”

Chân Ái “À” một tiếng, vẻ mặt thương cảm đồng tình.

Ngôn Tố: “...”

Chân Ái cười cười, chuyển chủ đề: “Chiếc nhẫn kia là anh ta mua sao?”

“Đúng vậy.” Ngôn Tố trả lời ngắn gọn, lại khẳng định, “Đốt ngón tay thứ hai ngón áp út bên tay trái của Taylor có một vết trầy mới, là vết thương do sau khi đeo chiếc mới rút vội ra. Anh ta luôn ôm hộp giấy là để che bàn tay.”

Chân Ái sững sốt. Lúc đó Ngôn Tố đi khắp nơi quan sát, xem xét chính là để nhìn những chi tiết này.

Sẽ là Taylor sao? Chân Ái không dám nghĩ bậy.

Vì vậy tiếp tục: “Nhân chứng thứ hai Văn Ba. Lúc anh hỏi anh ta về tờ giấy, tôi cũng đã hiểu. Anh chỉ nói tờ giấy chứ không nói đến mật mã, nhưng câu trả lời của anh ta lại để lộ ra rằng anh ta chắc chắn biết rõ.”

“Đúng.” Trên khuôn mặt lạnh nhạt của anh đều là sự ung dung hạ bút thành văn, “Anh ta nói dối. Đó không phải là mật mã tử vong, anh ta nói như vậy là để dối gạt chúng ta. Bởi vì anh ta chính là người đã viết mật mã trao đổi với nạn nhân.”

Không phải là uy hiếp giết người?

Chân Ái khó hiểu, nhưng không hỏi ngay mà cố gắng sắp xếp những chi tiết khác: “Làm sao anh biết anh ta bán cây gậy bóng chày?”

“Tủ kính trong tiệm sách đặt rất nhiều vật dụng thể thao, trên bức tường có một vết đậm hình gậy bóng chày, đó là do ánh sáng mặt trời làm phai màu nước sơn trên tường, bị gậy bóng chày che một phần, nhìn rất mới, cũng chứng tỏ gậy bóng chày treo rất lâu và không phải ngay từ đầu đã muốn bán. Gần đây anh ta thiếu tiền.

Mặt khác, khi tôi đi tới cạnh quầy thu tiền thấy trong hộp tiền lẻ có mấy cuống vé xe taxi, cho thấy sáng sớm anh vẫn còn ở bên ngoài, địa điểm là khu phố sống về đêm nổi tiếng. Tôi nghĩ, anh ta dùng mặt mã trao đổi với nạn nhân, có lẽ có liên quan đến bọn người bắt hươu ở khu phố đêm.”

Bọn người bắt hươu ở khu phố đêm?

Chân Ái không khỏi mâu thuẫn, hỏi ngược lại: “Nhân chứng thứ ba Triệu Hà?”

“Bộ thẻ bóng chày kia không phải của anh ta,” Giọng Ngôn Tổ trầm xuống, “Anh ta cầm sách mật mã học, nhưng trên kệ sách không hề có những cuốn sách về mật mã khác, cũng không có chỗ trống cho quyển sách trên tay anh ta. Chỗ anh ta ngồi không phải là bàn của anh ta, cái bàn chính tề bên cạnh mới đúng. Nhưng mà,”

Anh ta dừng lại, mâu quang nhàn nhạt nhìn Chân Ái,

“Khát nước.”

“Hà?” Chân Ái nghe đang nghe say mê, bỗng nhiên bị cắt đứt, ngậy người nhìn anh.

Ngôn Tổ nhìn về mặt ngơ ngác của cô, đột nhiên hỏi: “Biết vận tốc âm thanh là bao nhiêu không?”

Chân Ái lắp bắp: “346m/s.”

Ngôn Tổ gật đầu: “Lời tôi mới vừa nói cũng chạy đến chân núi rồi, cô vẫn còn chưa phản ứng kịp.”

Lại bị anh ta chê cười phản ứng chậm...

Không nghĩ tới anh ta còn thêm một câu: “346 là khi nhiệt độ là 25 độ, bây giờ buổi tối nhiệt độ khoảng 15 độ, chỉ có 340m/s... nhưng vẫn nhanh hơn cô.”

Còn bị chê không giỏi vật lý...

Chân Ái đứng dậy đi rót nước cho cái người tự cho là “ngũ hành thiếu thủy” kia, cũng tự rót ỉnh một ly.

Hai người mặt đối mặt, mỗi người tự cầm một ly chậm rãi uống.

“Có điều thẻ bóng chày vàng bị mất là thật.” Ngôn Tổ hạ tầm mắt, xoay ly nước trong tay ngắm nhìn, “Cả bộ thẻ đều là thẻ vàng quý hiếm nhất, nếu sưu tập đủ bộ thì sẽ không tùy ý để trên bàn vật quý giá như vậy.”

Chân Ái nghiêng đầu, cân nhắc một lát: “Thực ra tôi phát hiện một vấn đề.”

“Cái gì?” Ngôn Tổ mâu quang hờ hững nhìn cô.

“Tấm bảng tìm đồ trong kí túc xá có hai dạng, trên bàn của bạn cùng phòng anh ta cũng có. Thật giống như...” Chân Ái do dự một chút.

Ngôn Tổ chăm chú nhìn cô: “Thật giống như cái gì?”

Chân Ái cắn răng một cái: “Bạn cùng phòng của anh ta trực tiếp sửa lại nội dung các mục trên bảng mẫu điện tử trước đây, nhưng quên không đổi ngày. Bạn cùng phòng của anh ta thường xuyên bị mất đồ.”

Ngôn Tổ hàm ý sâu xa nhìn cô, màu sắc ánh sáng trong mắt lặng im mà nở rộ: “Không phải là luôn bị mất đồ mà là thường xuyên bị trộm.”

Lần này Chân Ái rất dễ dàng tiếp nhận: “Phòng của sinh viên nam gọn gàng sạch sẽ như vậy, người có sở thích sắp xếp sẽ không dễ để mất đồ, chỉ có thể là do người bên trong làm.”

Ngôn Tổ rất hài lòng đối với sự tham gia của cô: “Hơn nữa, anh ta nhìn qua rất thật thà, quá thật thà. Có những người khi nói dối không có ánh mắt lảng tránh vấn đề như bình thường, mà bọn họ càng cần trao lưu ánh mắt hơn để đoán xem người khác có tin lời nói dối của họ hay không.”

Anh ta cong khóe môi, tựa như đang nhìn một đối thủ không dễ bị tổn thương,

“Giống như nhân chứng thứ tư, tên gì quên rồi. Lúc tôi hỏi cô ấy, cô ấy gần như trả lời không cần suy nghĩ. Cũng không phải là cuộc thi kiến thức, thi đua, tranh đoạt, người bình thường đều sẽ suy nghĩ một chút.”

Chân Ái hơi toát mồ hôi. Lảng tránh, đổi mặt, ánh mắt, thời gian, mỗi một thay đổi với thông số rất nhỏ cũng có thể đoán được một người có nói dối hay không. Anh ta thực sự là thành tinh rồi.

Cô vô ý thức cắn ly nước: “Tôi cũng cảm thấy cô sinh viên kia là lạ... À, cô ấy tên Dương Chân.”

Ngôn Tố vừa ngược mắt, thấy hàm răng nhỏ của cô đang cắn ly nước nhà anh ta, nhúu mày trầm mặc, rất muốn nói “Tôi cảm thấy cô sinh viên cô đây là lạ... À, cô tên là Chân Ái.”

Nhưng cuối cùng anh ta vẫn nhìn chỗ khác, không thêm để ý việc làm mờ ám kì quái của cô, tiếp tục thảo luận về Dương Chân: “Cô ấy không có bạn trai, nhưng có người thích; cô ấy nói không có tính sạch sẽ, nhưng có tính sạch sẽ.”

“Tính sạch sẽ tôi nhìn ra được. Phòng cô ấy rất gọn gàng không giống như một sinh viên bình thường. Nhưng bạn trai là thế nào?”

“Có bạn trai hay không là một câu hỏi rất đơn giản, nhưng cô ấy lại do dự, chứng minh cô ấy có người thích, rất vui nên lúc người khác hỏi tới cô ấy đều mong muốn có thể trả lời yes. Hơn nữa quần áo đồ trang điểm của cô ấy chẳng hạn, cô không có cảm giác đã từng nhìn thấy trước đó?”

Chân Ái nhớ lại, trong lòng trầm tĩnh: “Giống phong cách của Giang Tâm?”

“Phụ nữ bắt chước một người phụ nữ khác, hoặc là yêu mến, hoặc là đồ kị.” Ngôn Tố nói xong, đột nhiên lại hỏi: “Có có chú ý tới đồ đã mua trong túi giấy trên bàn của cô ấy không?”

Chân Ái cố gắng nhớ lại: “Hình như đều là khăn lông, các loại đồ dùng hàng ngày.”

“Trí nhớ không tệ.” Ngôn Tố cong môi, tựa như rất thích cùng cô chậm rãi đối thoại như thế này, “Nhưng cô có chú ý hay không, trong nhà tắm không hề có khăn lông cũ, trong giỏ rác cũng không có.”

Chân Ái chỉ cảm thấy có nhiều thứ dần rõ ràng: “Đúng vậy, không ai vứt bàn chải đánh răng cũ đi trước khi mua bàn chải đánh răng mới. Tương tự như vậy, người bình thường cũng sẽ không mua khăn lông mới trước khi vứt cái khăn cũ, trừ phi cái cũ kia đã lau cái gì đó không nên lau.” Trong đầu cô chợt lóe lên,

“Hiện trường có một vết máu bị lau.”

“Thông minh.” Ngôn Tố không hề keo kiệt khen cô.

Chân Ái mím môi, đột nhiên phát hiện vô tình cô lại được anh ta dẫn dắt tham gia rất nhiều, mà việc tham gia này cũng khiến cô rất vui. Nhưng không biểu hiện ra ngoài mặt, chỉ là trong lòng có chút sóng gợn lăn tăn.

Sau một lúc, nhớ tới gì đó, ngược mắt nhìn anh ta chằm chằm.

Ánh mắt Ngôn Tố đảo qua, vẻ mặt cứng đờ: “Làm sao thế?”

Cô rất kinh ngạc: “Vậy anh không cần suy đoán tính cách gì gì đó của họ sao? Ví dụ như Taylor không cởi mở lắm; Văn Ba cẩn thận dè dặt; Triệu Hà mọi việc đều thuận lợi; Dương Chân cá tính xảo quyệt.”

Con người Ngôn Tố tối sầm, khinh bỉ nói: “Loại phân tích hành vi này của cô, nói ra sẽ bị người ta đánh chết.”

Chân Ái nhún nhún vai.

Ngôn Tố hơi cúi đầu, đôi mắt nâu nhạt lại trở nên sâu thẳm:

“Có thể dựa vào chứng cứ để kết luận sự thật, nhưng tự ý khắc họa chân dung tâm lý của người khác là rất khiên cưỡng. Đây không phải là vụ án giết người liên hoàn, mơ mơ hồ hồ không phân biệt được nhân vật. Bốn người bọn họ là những người rất bình thường đứng trước mặt chúng ta, thậm chí gọi là người bị tình nghi phạm tội cũng không được. Lấy kiến thức chuyên môn của mình đi bí mật dò xét tâm lý của người bình thường cũng kết luận là một loại xâm phạm tinh thần. Chắc chắn đây không phải là mục đích tôi học ngành này.”

Chân Ái hơi ngạc nhiên, bị sự kiên cường, chính trực, bình tĩnh phong ba không chuyển lúc này đây của anh làm cho chấn động.

Có khí thế cũng có tư thái tiếp nhận, đây mới là một người đàn ông chân chính đáng tin, có thể tin đúng không?

Khó trách tuổi trẻ như vậy đã là cổ vấn đặc biệt của FBI và CIA. Người có chuyên môn, kỹ thuật như thế cũng không ít, nhưng người có ranh giới rõ ràng như anh ta mới là người đáng ngưỡng mộ!

Tất nhiên Ngôn Tố không biết Chân Ái đang nghĩ gì trong đầu, lại lẩm bẩm bổ sung: “Phân tích hành vi không phải là môn học đơn độc, cũng không có điều thần kì như các cô tưởng tượng ra. Rất nhiều lúc cũng cần đến trợ giúp tâm lý, điều tra, giám định pháp y. Phải biết rằng có đôi khi ngay cả chứng cứ cũng có thể là giả.”

Giọng anh trầm thấp, trong đêm có một sự tĩnh khiết không nói ra được.

Lòng Chân Ái bỗng nhiên tĩnh lặng.

Cứ yên lặng như vậy không biết bao lâu, Chân Ái mới nghĩ đến mình vẫn bỏ sót một điểm quan trọng, “Mặt mã trên tờ giấy kia. Lúc đầu anh nói thiếu mất ba thứ, tôi biết một cái là hộp trang sức, một cái là hộp nhẫn. Nhưng sao anh có thể khẳng định hiện trường khi đó có tờ giấy kia?”

Ngôn Tố vươn tay lấy một tấm hình trên sợi dây, đưa tới trước mặt Chân Ái.

Là bàn trang điểm sau khi bị nước mưa hắt vào để lại hai dấu vết rất đặc biệt, một dấu vết hình chữ nhật, một cái hình vuông. Mà trên cái dấu hình chữ nhật có một hình tam giác nhỏ nhô ra, được anh ta dùng bút đánh dấu màu đỏ khoanh tròn, vô cùng rõ ràng.

Chân Ái thực sự phục rồi. Cô biết lúc ở hiện trường anh ta đã nhìn ra rồi.

Năng lực quan sát của một người sao có thể nhạy bén như vậy?

Bây giờ Chân Ái cũng hiểu: “Nói như vậy, thì ra là tờ ghi chú bị hộp trang sức đè lên để lộ ra một góc. Nhưng bây giờ hộp trang sức rút xuống đất nhưng lại không thấy tờ ghi chú kia.”

“Ừ, tôi kêu người đặc biệt kiểm tra chỗ đó, quả thật có dấu vết keo dán. Là keo dán trên tờ ghi chú.”

Chân Ái liền hỏi: “Có phải là hung thủ đã lấy đi không?”

“Khả năng không lớn.” Ngôn Tố cảm lý thủy tinh đặt lên đàn piano, thản nhiên như thường nói,

“Hộp trang sức bị rút là do có người rút tờ ghi chú kia. Sở dĩ phải rút là do người kia đứng ở vị trí không tiện, không muốn đạp phải vết máu. Đứng quá xa, không thể cầm hộp trang sức lên để lấy tờ giấy.

Có một số món trang sức rơi vào vũng máu nhưng lại không bị dính máu, chứng minh lúc người kia lấy tờ ghi chú thì máu trên đất đã bắt đầu khô lại.

Tôi không quá cho rằng hung thủ quay lại lấy. Suy cho cùng, một người bị dính nhiều máu như vậy nhưng có thể đi ra an toàn, nếu ngay từ đầu muốn lấy thứ gì đó thì cũng sẽ không quên.”

Ngôn Tố chậm rãi dựa vào lưng ghế: “Cho nên, trước khi chúng ta phát hiện hiện trường thì đã có người đến đó trước.”

Chân Ái không còn gì muốn hỏi, cứ như vậy nhìn thẳng anh, trong đầu thoáng mất đi sự chủ động, toàn bộ đều đi theo suy nghĩ của anh ta nước chảy bèo trôi.

Vừa rồi anh ta giống như một phù thủy, hoàn toàn khống chế suy nghĩ của cô.

Đầu cô trống rỗng, chỉ có thể nghe được giọng nói thanh trầm lại thuần nhã, ung dung điềm tĩnh giống như một loại đàn dương cầm tao nhã. Suy nghĩ trong đầu anh ta như những tia lửa, quay tơ bóc kén mà phá vỡ vụn nát.

Đây là điều cô chưa bao giờ được tiếp xúc. Chứng cứ, suy luận, tình tiết, tất cả đều căng thẳng lại kích thích, mỗi một khám phá rất nhỏ đều có thể rút dây động rừng. Thu thập từng chút một, và từng khoảnh khắc trong tương lai, biến đổi về lượng dẫn đến biến đổi về chất.

Đó là một chuyện chấn động lòng người!

Cô chăm chú nhìn anh, bỗng nhiên nảy ra một suy nghĩ kì lạ. Không biết đầu anh ta hoạt động thế nào, thật là muốn giải phẫu ra nhìn một chút.

Mà Ngôn Tổ mâu quang vừa chuyển liền đọng ngay ánh mắt lẳng lặng của Chân Ái. Vẫn giống như trước, rất sạch sẽ, cũng rất tĩnh lặng, không tiết lộ bất kì cảm xúc gì, không thể dựa vào bất kì lý luận hành vi học tâm lý học nào.

Dường như là, kể từ lần đầu tiên gặp nhau, sau khi anh ta nhìn ra phần lớn thông tin của cô, sau mỗi lần ở chung, ngược lại càng không nhìn ra được cô đang suy nghĩ cái gì, càng không còn tin tức mới có thể bổ sung.

Trong lòng Ngôn Tổ hơi suy nghĩ. Thật là một cô gái kì lạ, càng tiếp xúc trái lại càng nhìn không thấu.

12. Chương 11

Chân Ái uống nước, thỉnh thoảng ngược mắt nhìn Ngôn Tổ, nhưng ánh mắt anh lại trống rỗng, không biết đang nghĩ gì.

Phân tích đến bây giờ hẳn là anh ta rất rõ ràng.

Đợi đến lúc Ngôn Tổ chậm rãi uống xong ly nước, cô mới hỏi: “Anh... đã biết hung thủ là ai đúng không?”

Anh ta thờ ơ “Ừ” một tiếng.

“Vậy anh đang chờ cái gì?”

“Hung thủ làm sao rời khỏi hiện trường?” Ngôn Tổ chấp hai tay để bên môi, ánh mắt sắc bén nhìn khoảng không trước mặt.

Đối với vấn đề này Chân Ái cũng thấy rất khó hiểu. Theo lý thuyết, nếu hung thủ đã chuẩn bị sẽ chìm chết nạn nhân, vậy thì sau đó làm thế nào không để mình bị dính máu, hoặc bị máu vấy bẩn nhưng vẫn an toàn trốn đi?

Ngôn Tổ ngửa đầu, nhìn hoa văn của cửa sổ kính trên đỉnh phòng đọc sách.

Ngoài cửa sổ là đêm tối vô tận, màu sắc hoa văn trên kính vô cùng sắc nét, đột nhiên anh nói một câu: “Nhớ lúc nhỏ nghe truyện cổ tích, trong thế giới đó thiện ác bao giờ cũng phân biệt rõ ràng, vô cùng đơn giản.”

“Lúc nhỏ anh cũng đọc sách thiếu nhi sao?”

Ngôn Tổ mang vẻ mặt “Đây không phải là trọng điểm” bình tĩnh liếc cô một cái, một lát mới giải thích: “Mẹ tôi là một người phụ nữ rất kì lạ. Cho đến tận sau khi tôi có năng lực hành động mới thoát khỏi sự tàn phá từ những câu truyện cổ tích mỗi ngày của bà ấy. Sau hai tuổi, tôi thà nghe học giả diễn thuyết cũng không muốn nghe bà ấy kể truyện.”

“Hai tuổi?”

Trên mặt Ngôn Tổ viết “Sao cô vẫn không nắm được trọng điểm”, cứng ngắc nói: “Thật xin lỗi, tôi trưởng thành khá sớm.”

“Sớm đã nhìn ra.”

“...”

Trong đầu Chân Ái hiện lên một bức tranh, người mẹ trẻ đang cầm một cuốn truyện thiếu nhi, giọng nói ôn nhu nhỏ nhẹ giải thích, còn đứa trẻ trong nôi thì bò loạn khắp nơi.

Cô không nhận được mỉm cười.

Vẻ mặt Ngôn Tố xám xịt: “Lập tức dừng ngay suy nghĩ nhằm chán trong đầu cô đi!”

Chân Ái nín cười, bất mãn: “Anh còn biết đọc suy nghĩ sao?”

Ngôn Tố lạnh nhạt nói: “Nhìn tôi giống người Gypsy sao? Cô đúng là nhiệt tình đối với thứ không khoa học này.”

Chân Ái phản bác: “Nói hai chữ ‘không phải’ là đủ rồi.”

Ngôn Tố quay đầu đi chỗ khác, không đồng ý mà thấp giọng: “Đọc nhiều truyện thiếu nhi quá nên toàn tin những thứ phi tự nhiên.”

Chân Ái: “Cảm ơn anh! Từ nhỏ đến lớn không ai kể truyện thiếu nhi cho tôi cả, truyện đã từng nghe cũng chỉ có hai truyện.”

Ngôn Tố quay đầu lại, liếc cô một cái, thấy cô không nói dối mới chậm rãi nói: “Cái này cũng không khoa học.”

Làm sao có thể có người lớn như vậy mà lại chưa từng nghe hơn trăm câu truyện thiếu nhi? Nếu không những thứ như Anderson, Anh em nhà Grimm, Lange, Wald, Ngàn lẻ một đêm, Mimei Ogawa, thần thoại Trung Quốc, Kinh thánh, Hoàng tử bé, Charlotte’s Web là cái gì?

(*) Friedrich Albert Lange (28/9/1828 – 23/11/1875): nhà triết học và xã hội học người Đức.

+) Abraham Wald (31/10/1902 – 13/12/1950): nhà toán học người Mỹ.

+) Mimei Ogawa (1882 – 1961): nhà văn người Nhật Bản.

Chân Ái nhún nhún vai: “Thật đó. Truyện đầu tiên mẹ kể cho tôi là cuộc phiêu lưu trong ngôi nhà kẹo, một câu chuyện rất đáng sợ.”

Ngôn Tố vẻ mặt kì quái: “Cô nói là ‘Hansel và Gretel’?”

“Ừ,” Chân Ái gật đầu, sắc mặt tái nhợt, “Truyện nói về hai anh em bị bố mẹ bỏ rơi, tìm được một ngôi nhà kẹo trong rừng sâu. Dòng sông là sữa tươi, tảng đá là kẹo, hàng rào là bánh bích quy, bức tường là bánh kem, ống khói là sô-cô-la, mái nhà là miếng thịt quay...”

Ngôn Tố dè dặt nâng mày, vô cùng phối hợp nói nhỏ: “Vậy nên... đây là một câu chuyện kinh khủng?”

Không hề nghi ngờ, anh ta thực sự không hiểu nỗi phụ nữ đang nghĩ gì trong đầu.

Chân Ái đỏ mặt, khẽ giải thích: “Bà phù thủy trong ngôi nhà kẹo dùng những thứ này để mê hoặc Hansel, nuôi cậu ta mập lên rồi ăn sống.”

Vẻ mặt anh ta giống như là rất nghiêm túc, chậm rãi gật đầu liên tục: “Đúng vậy, thật là dọa người.”

Chân Ái: ...

Đột nhiên rất muốn đem anh ta đi làm chuột bạch!

Ngôn Tố thấy cô rũ mắt không nói, vẻ mặt trắng bệch tay nắm thành quyền, không phải giả. Điều này làm cho anh ta nghi ngờ khó hiểu, tự đánh giá một lúc, trong đầu đột nhiên xẹt qua một ý nghĩ.

Chẳng lẽ,

Lý do truyện cổ tích biến thành cơn ác mộng, là bởi vì sự đồng cảm.

“Không biết cô có anh trai không?” Anh chỉ vừa tùy ý hỏi, hàng mi đen nhánh của Chân Ái khẽ run lên, muốn phủ nhận, nhưng nghĩ đến năng lực phân tích quan sát của anh ta thì nói dối cũng phí công, dứt khoát im lặng không nói.

Ngôn Tố nhìn nét mặt của cô thì biết là nói đúng rồi.

Đi vào phân tích sâu hơn.

“Hơn nữa...” Anh ta vừa muốn nói gì đó, nhưng phần còn lại dừng ở bên miệng.

...

Chẳng lẽ... đã chết, chết rất không dễ dàng, hoặc có lẽ là rất thảm. Suy nghĩ một chút thế này, người nhà cô ấy rất có thể là người của tổ chức nào đó, chỉ mình cô ấy trốn ra được.

Đối với cô ấy mà nói, chỗ đó không phải là ngôi nhà kẻo gian ác sao?

Lời của Ngôn Tố dừng nửa chừng, im lặng không lên tiếng.

Chân Ái cúi đầu nhìn chăm chăm ly nước trong tay, cũng không biết qua bao lâu bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi: “Mật mã lần trước tôi đưa cho anh, anh có nhìn ra cái gì không?”

“Chưa xem.” Ngôn Tố nói thẳng, “Mặc dù tôi cảm thấy hứng thú đối với tất cả các mật mã, nhưng tôi sẽ không để cho năng lực của mình trở thành công cụ lợi dụng của người khác. Những lời này không phải nhằm vào cô, nhưng mật mã kia của cô, rõ ràng không phải là người khác đưa cho cô mà là do cô tự viết.”

Anh dừng một chút, nói: “Nếu như có người uy hiếp hoặc làm phiền cô, tôi sẽ giúp cô giải quyết; nhưng nếu như chỉ là ham thích lúc rảnh rỗi của cô hoặc là giao dịch cá nhân, tôi không có nghĩa vụ phải thỏa mãn cô.”

Chân Ái không hề cảm thấy những lời này trái tai mà ngược lại có chút buồn cười.

Bất kì chuyện gì có liên quan đến việc tìm ra lời giải cũng đều có sức hấp dẫn trời sinh đối với anh ta. Một chuỗi mật mã đặt ở chỗ anh ta, anh ta chịu đựng không xem nhất định là rất khó chịu. Nếu như có người muốn dùng mật mã làm chuyện xấu, tất nhiên anh ta sẽ không vì để thỏa mãn hứng thú và biểu hiện ham muốn của mình mà tự ý giải đáp.

Cô cười cười: “Có lẽ chờ tôi nghĩ xong nói cho anh biết lý do của nó, tôi lại nhờ anh giúp một tay.”

Ngôn Tố ngược mắt nhìn cô, bỗng phát hiện dường như cô có sự rộng lượng cởi mở hơn so với tưởng tượng của anh, không hề câu nệ tiểu tiết. Thực ra anh có thể tưởng tượng được hoàn cảnh lớn lên tồi tệ và cuộc chiến kinh khủng mà cô đã trải qua, nhưng cô tuy bình tĩnh ung dung, nhưng cũng không hề hững hờ lạnh lùng, nhìn qua cũng không có u sầu căm ghét.

Người như vậy khiến anh nhìn thật là muốn...

Nghiên cứu.

Anh hỏi: “Còn truyện kia? Không phải cô từng nghe hai truyện sao?”

“À,” cô mỉm cười, rõ ràng câu chuyện này rất hạnh phúc, “Là câu chuyện của Archimedes.”

Ngôn Tố: “... Sao tôi không biết là Archimedes có viết truyện thiếu nhi?”

“Không phải truyện ông ấy viết mà là câu chuyện lấy ông ấy làm nhân vật chính.” Trong nháy mắt vẽ mặt cô biến chuyển,

“Ông ấy rất tự tin nói ‘Hãy cho tôi một điểm tựa, tôi sẽ nâng cả Trái đất lên’. Năng lực của một người có thể thay đổi thế giới, không phải rất có khí phách, rất phấn chấn lòng người sao? Hơn nữa, về sau khi binh lính La Mã phá thành tới giết ông ấy, ông ấy ngồi xổm dưới đất, viết viết vẽ vẽ một chút, dừng dung nói...”

“Chờ tôi viết xong phương trình trước đã.”

“Chờ tôi viết xong phương trình trước đã.”

Cả hai cùng đồng thanh, Ngôn Tố cũng không nhịn được nói ra câu này, nói xong còn chưa thỏa mãn, rất bình tĩnh hít một hơi: “Đúng vậy, bất kì lúc nào khoa học và tri thức cũng không thể khuất phục chính trị và vũ lực. Người có học thức càng không thể cúi đầu trước cường quyền.”

Chân Ái hơi ngẩn ra, rũ mắt, nhàn nhạt mỉm cười: “Đây là câu chuyện hay nhất mà tôi từng nghe.”

Ngôn Tố nhìn nụ cười thỏa mãn của cô, trong lòng khẽ động, đứng dậy đi tới một góc tầng dưới cùng của kệ sách, ôm một đồng sách qua đặt hết lên nắp đàn piano, làm như có thật nói:

“Thấy cô đáng thương như vậy, đem Archimedes biến thành truyện thiếu nhi nên tôi đến để bù lại cho cô.”

Chân Ái khó hiểu nhìn.

Ngôn Tố cầm lấy một quyển, rất nhanh đi vào trạng thái kể chuyện:

“Ngày xưa cô một cô công chúa, rất ngốc, cô ăn trái táo độc của bà phù thủy, chết, được một hoàng tử hôn liền sống lại.” Anh không vui nhíu mày, rõ ràng không đọc nổi nữa, “Câu truyện không hợp logic như thế này là do ai viết? Đổi cái khác!”

Anh ném cuốn truyện Nàng công chúa Bạch Tuyết qua một bên, lại vươn người cầm lấy một cuốn,

“Có một cô gái làm người hầu ở trên gác xép, nhảy một điệu nhảy cùng hoàng tử thì liền được gả cho hoàng tử...”

Chân Ái không nghe ra chút nào cảm giác hạnh phúc của truyện thiếu nhi, mà cẩn thận nhìn Ngôn Tố, quả nhiên, trong con người màu nâu nhạt thoáng hiện lên một tia không hiểu ra sao cả, “Cái thứ lộn xộn này nói cái gì ở đây vậy?”

Lại đổi một cuốn.

“Có một nàng tiên cá, dùng giọng hát của mình để đổi một đôi chân con người, muốn ở cùng với hoàng tử, nhưng hoàng tử đã kết hôn với người khác rồi, sau đó cô chết.”

“...”

“Bi kịch?” Ngôn Tố rất bất mãn, thăm buồn phiền vì chưa kể cho Chân Ái nghe câu chuyện nào hay một chút, liền nói, “Hay là đổi qua thể giới động vật đi.”

“Có một con vịt nhỏ, nó vừa xấu xí lại bị thương, cuối cùng nó biến thành một con thiên nga.”

“...”

Sau một hồi im lặng kì quái, Ngôn Tố lắc đầu, lặng lẽ nở nụ cười.

“Quả nhiên Archimedes mới là truyện thiếu nhi.”

Anh khẽ ngẩng đầu, ánh mắt đi dọc theo từng hàng sách yên lặng, không biết dừng ở đâu. Ánh đèn nhu hòa tỏa vào trong đôi mắt anh, ánh sáng lung linh tuyệt trần. Anh nói:

“Chắc chắn đó truyện thiếu nhi hay nhất mà tôi từng nghe.”

Câu thừa nhận này khiến cho lòng Chân Ái thật ấm áp.

Cô hít sâu một hơi, lặng lẽ dời tầm mắt.

Cô nhìn thấy hàng ảnh kia, suy nghĩ một chút: “Trước đó Âu Văn nói anh nhìn ra mật mã kia là đe dọa giết người, anh vẫn còn chưa nói cho tôi nghe. Kết quả mới vừa rồi anh còn nói đó không phải là đe dọa, vậy rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Ngôn Tố tiện tay chép lại mật mã, đang cầm bút viết trên giấy.

Chân Ái đi tới, thấy anh ta đang viết mã Morse, đang muốn hỏi nhưng vừa ngược mắt liền rơi vào gương mặt thanh tú của anh,. Vừa rồi không biết chừng mực mà đến gần, trong khoảng cách này cô ngửi thấy hương thơm trong lành trên người anh, giống như rừng cây vào buổi sớm.

Tim Chân Ái nảy lên một cái, dè dặt lùi ra sau một chút, hỏi: “Anh còn nhớ dấu vết trên giấy sao? Có phải anh có khả năng đã nhìn qua là không quên không?”

“Bộ não của con người giống như một thư viện vậy,” Ngôn Tố cũng không ngẩng đầu, vừa giải thích, cũng không dừng tay,

“Sáu giác quan giống như từng cuốn sách, nếu như sắp xếp lộn xộn, bừa bãi, cầu thả thì tất nhiên có rất nhiều thông tin sẽ bị che đậy, chỉ nhìn thấy bề mặt. Nhưng nếu phân loại, sắp xếp theo thứ tự, bất cứ lúc nào muốn tìm chỉ cần tra mục lục là có thể lấy ra rất nhanh. Ví dụ như mật mã này, tôi dán nhãn cho nó với những từ khóa là ‘Chân Ái’, ‘Morse’, ‘bản sao’, ‘không đáng nhắc tới’, sau đó...”

Anh nghe thấy xung quanh yên lặng, ngay cả tiếng hít thở của cô gái bên tai cũng dừng lại rồi.

Đôi mắt nâu nhạt của anh chớp chớp, nhưng không ngẩng đầu lên, ngón tay hơi dừng lại một chút, không cần suy nghĩ cũng biết về mặt bây giờ của cô ấy là gì — hai mắt hơi mở to, không thể tưởng tượng nổi, giống như lần đầu tiên gặp mặt anh nói tay của cô tiết ra dầu mỡ. Nhất định cô ấy sẽ không nói nên lời: Anh dùng câu trả lời “Đúng” là được rồi.

Anh tiếp tục viết mật mã, sau một hồi mới nói: “Đúng, tôi đã nhìn qua thì sẽ không quên.” Im lặng, bổ sung,

“Còn có nghe...

Ngửi...

Ném qua...

Còn có cảm giác được...

Tất nhiên còn có cảm nhận trong lòng.”

Nói xong, chính anh cũng yên lặng nhú mày, nói nhiều như vậy làm gì?

Nhưng thực ra Chân Ái cũng không giống lần đầu gặp anh ta, cho rằng anh ta quái đản lại cứng nhắc, ngược lại bây giờ cảm thấy rất đáng yêu. Cô không tự chủ tưởng tượng ra đầu quả dưa nhìn không thấu của anh ta bây giờ giống như thư viện, một thư viện thật cao vươn lên tận trời xanh. Trong đầu anh ta còn có một người bé tí cần mẫn sắp xếp lại trí nhớ của anh.

Đột nhiên có một suy nghĩ quét qua trong đầu cô, như những cơn gió nhẹ trêu ghẹo trên mặt hồ tạo ra sóng gợn lăn tăn, không nói được, không bắt được:

“Vậy rất nhiều năm sau, anh sẽ không quên tôi chứ?”

Ngôn Tổ cầm bút bên tay trái trắng trẻo thon dài, dừng lại, cúi đầu rũ mắt, lông mi đen nhánh che đi cảm xúc trong đáy mắt, bình tĩnh nói: “Sẽ không quên... nhưng cũng sẽ không nhớ tới.”

Những thứ mà anh đã từng gặp, sẽ quên đi những thứ không tồn tại, toàn bộ đều dựa vào anh có mong muốn nhớ lại, đi tìm kiếm trong trí nhớ hay không.

Nếu như sau này là người qua đường, tất nhiên sẽ không nhớ tới.

Trong lòng Chân Ái lại bình lặng như trước, khoe môi hiện ra nụ cười: Thật là cái tên ngay cả nói chuyện cũng quá thẳng thắn!

13. Chương 12

Ngôn Tổ dựa vào trí nhớ phục hồi lại mật mã như cũ, nhìn cô: “Đọc được mã Morse không?”

Chân Ái không nói lời nào, cầm lấy giấy và bút của anh ta, viết trên giấy: “Delf/Ben/Agust/150/250/0441/2!”

Ngôn Tổ nhìn cô viết xong từng chữ, khoe môi khẽ nhếch: “Ngay từ đầu tôi lấy ba chữ cái đầu của ba từ này làm từ khóa, nhìn trên phương diện tiếng Anh thì rất giống tên người, các con số giống số điện thoại Trung Quốc, nhưng đặt dưới hoàn cảnh rộng lớn của nước Mỹ thì không có số điện thoại như vậy. Người thiết kế mật mã này suy nghĩ rất không chu toàn.”

Lúc anh nói câu này, trong giọng nói rõ ràng hàm chứa sự khinh thường, tựa như chê cười người này không chuyên nghiệp.

Chân Ái: “Bây giờ không phải là lúc để đánh giá mật mã của người ta tốt hay xấu phải không?”

“Con số phía sau cũng cần phải đổi thành chữ cái. Sở dĩ chia ra ba đoạn để viết là vì có chữ số đại diện cho chữ cái là hàng chục. Ví dụ như 15, nó có thể là chữ cái thứ nhất A và chữ cái thứ 5 E, nhưng cũng có thể là chữ cái thứ 15 O. Cho nên số 0 phía sau số 15 là để biểu thị chữ cái này không phải là số hàng đơn vị.”

Chân Ái: “Cho nên 150 là chữ cái thứ 15 O, 250 là chữ cái thứ 25 Y?”

Ngôn Tố nâng mày: “Cái còn lại không cần tôi phải giải thích chứ?”

Chân Ái sớm đã muốn thử xem sao: “Còn lại 0411 đặc biệt đem 0 đặt lên đầu tiên, chính là để phân biệt với hai con số phía trước, nói rõ chữ cái lần này đều là hàng đơn vị. Cố tình viết 441 chứ không viết 144 hay 414 chính là vì bảng chữ cái tiếng Anh chỉ có 26 chữ cái. Cho nên 0441 đại diện cho DDA. Phía sau đặc biệt ghi rõ hai dấu chấm than là muốn tính lại hai lần, có đúng không?”

Ngôn Tố tỏ vẻ cô cứ tiếp tục, Chân Ái lập tức viết viết vẽ vẽ trên giấy một chút: “Cho nên chữ cái bây giờ là DELF BEN AGUST, lại thêm hai lần OYDDA.” Đầu bút trong tay dừng lại, cô ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt đều là sự trưng cầu, “Chẳng lẽ cần phải đổi vị trí chữ cái?”

Chợt ngẩng đầu lên lại vừa vặn gần gương mặt anh trong gang tấc.

Anh thấy cô cúi đầu nghiêm túc viết vẽ, lần người tới định chỉ một chút, không ngờ cô đột nhiên ngẩng đầu, mặt hai người cách nhau không quá năm ngón tay.

Chân Ái sưng sờ, chớp chớp mắt, sau lưng cô là đàn piano nên không còn chỗ để lùi.

Hơi thở của anh chạm rãi phà vào mặt cô khiến cô cảm thấy hơi ngột, nhưng dường như người đàn ông này còn chưa phản ứng kịp, ánh mắt trong veo sạch sẽ như rừng cây bạch quả mùa thu, nhìn cô chằm chằm không chớp mắt.

Thậm chí cô còn có thể thấy rõ bóng dáng nhỏ bé của mình trong con ngươi nâu nhạt của anh, chỉ là cô nhìn không rõ mặt mình có đỏ hay không.

Lúc đầu Ngôn Tố không nghĩ gì cả, cũng không cảm thấy có vấn đề, cho đến khi cảm nhận được hơi thở ấm của cô, mềm mại ấm áp, anh mới hậu tri hậu giác phát hiện khoảng cách này không thích hợp lắm.

Cho nên,

Anh từ từ, từ từ lùi lại, hoàn toàn ngồi lên ghế. Không đỏ mặt nhưng rõ ràng mang theo một cảm giác trì trệ dờ dẫm.

Anh rũ mắt, nhìn tờ giấy trong tay Chân Ái, giọng hơi cứng nhắc nói: “Ừ, chính là đổi vị trí chữ cái.”

Chân Ái cũng lập tức đem sự kì lạ vừa rồi quẳng ra sau đầu, tinh thần phấn chấn nói: “Tôi thử một chút.”

“Chúng ta hãy tiết kiệm thời gian đi.” Ngôn Tố bỗng nhiên khôi phục lại giọng nói ngạo mạn, nói thẳng ra đáp án, “dead body at SFU, golden day.”

SFU là Đại học Sorrel Fraser (Sorrel Fraser University), ngày vàng, xác chết tại đại học.

“Golden day? Có phải là có nhiều nơi, mọi người cho rằng ngày cuối cùng của tháng nhuận năm nhuận là golden day?”

“Ừ, cho nên trước đó tôi nói mật mã tử vong, hiểu rõ rồi chứ?”

Chân Ái đầy hào hứng, không nghĩ tới mật mã lại còn có ý như vậy. Bây giờ nhìn thì đơn giản, nhưng lúc bắt đầu tìm kiếm đầu mối lại không dễ dàng như vậy. Nếu không phải Ngôn Tố gợi ý thì không biết cô phải nghĩ bao lâu, “Anh thật lợi hại. Loại mật mã này đối với anh mà nói chỉ là một món ăn nhỏ phải không?”

“Chính xác.” Ngôn Tố cũng không khách khí, nhưng chỉ nửa phút sau khẽ nhú mày, nghiêm túc nói, “Nhưng nhiều lúc một loại mật mã thường có rất nhiều cách giải quyết khác nhau. Cho nên tôi mới nói đó không không phải là đe dọa giết người.”

Chân Ái khó hiểu: “Bây giờ đã có người chết, được chứng thực rồi.”

“Trong này có một vấn đề logic.” Ngôn Tố đan hai tay chống cằm, đôi mắt híp lại, “Mật mã chữ cái và chữ số đơn giản có rất nhiều cách giải quyết. Cho nên, việc gửi và nhận giữa con người chắc chắn phải đạt được một phương pháp giải mã quy ước, tạo thuận lợi cho việc trao đổi. Như vậy,

Nếu như người tiếp nhận, cũng chính là nạn nhân, cô ấy đọc được đó là đe dọa giết người, biết có người đến giết cô ấy mà cô ấy vẫn còn nhàn nhã ở trong kí túc xá chờ chết, chứng minh cô ấy đã coi thường cái chết đến một mức độ nhất định.

Nếu như nạn nhân đọc không hiểu đó là sự đe dọa, người gửi kia còn nhọc lòng tạo ra mật mã mà người nhận đọc không hiểu, chứng minh người này nhàm chán vô vị đến mức độ nhất định.

Kết quả chính là mật mã này không phải là đe dọa giết người.”

Chân Ái bưng tỉnh, không hổ là nhà logic học. Trải qua một hồi anh quay tơ bóc kén như vậy, cô thật không khỏi cảm thán, tại sao cảm giác trái ngược rõ ràng như vậy mà trước đây cô không phát hiện?

Ngón trở đan chéo của anh vỗ nhẹ mu bàn tay theo quy luật, giống như một con bướm đang vỗ cánh, “Trên thực tế, ngày đó tôi cho rằng bạn cùng phòng của cô sẽ gây bất lợi cho cô nên giây phút đầu tiên dịch mật mã thành đe dọa giết người. Nhưng sau đó tôi đều không cho nó là lời uy hiếp.”

“Vậy cuối cùng là cái gì?”

Ngôn Tổ lấy giấy bút từ tay Chân Ái, cầm cục tẩy, xóa đi phân tích vừa rồi của Chân Ái, chỉ để lại tên người và số điện thoại lúc đầu, nói: “Trước kia là do tôi nghĩ phức tạp, chữ cái chính là chữ cái, chữ số chính là chữ số. Đầu tiên cô chỉ nhìn chữ cái, đổi vị trí DELF/BEN/AGUST xem?”

“Feb” có từ sự thảo luận làm nền lúc nãy, Chân Ái nghĩ đến tháng Hai, còn lại chính là...

Cô chấn động, kinh ngạc ngược mắt nhìn anh: “Angel Dust!”

Ngôn Tổ mâu quang dần sâu, ý tứ hàm xúc không rõ: “Cô cũng biết Angel Dust?”

Tim Chân Ái đột nhiên nảy lên, nhưng cũng giấu đi những điều quan trọng chính yếu giải thích: “Không phải là tên gọi khác của PCP sao. Trước đây tôi có làm tin tức điều tra về những chất gây ảo giác và ma túy nên cũng biết rất nhiều.”

Nhưng thực ra cái cô biết không chỉ như vậy. Cô còn biết tên gọi chuyên ngành của PCP là Phencyclidine. Nhưng cô không nghĩ ra được làm sao Giang Tâm và ma túy có quan hệ với nhau, vội hỏi: “Vậy những con số này thì sao? Là ý gì?”

“Ba từ tương ứng với ba số. Angel150 là một quán bar; tương ứng với Dust là 250, chắc là ý chỉ 250g; ứng với Feb 0144/2, ngày 29 tháng 2.” Ngôn Tổ miễn cưỡng thở dài một hơi, giống như đã diễn giải xong, không chịu nói nữa.

Chân Ái chậm rãi nói: “Thì ra ý của mật mã này là, ngày 29 tháng 2 đến quán bar Angel150 mang theo 250g Angel Dust.”

Ngôn Tổ không tập trung liếc cô một cái: “Thật thông minh.”

Chân Ái: “Tôi nghe ra được là anh đang chê cười tôi.”

Lúc này, Âu Văn đi dạo về, kể với Ngôn Tổ về phong cảnh trong núi, nói chỗ con sông có khe nước tốt lắm, đợi đến mùa xuân tuyết tan mùa hè nước lên sẽ có rất nhiều cá hồi ngược dòng lên.

Đêm trước Chân Ái ngủ không ngon nên lên lầu ngủ trước.

Không ngờ lần này không có Marie dẫn đường, cô lại bị lạc.

Bốn phía trên tầng hai của lầu đài cổ đều thông suốt, cong cong lượn lượn, hành lang dài kia nhìn qua cũng giống hệt. Mấy lần Chân Ái tưởng là tìm được phòng rồi, lúc vặn cửa lại mở không được, buộc lòng phải tìm lại lần nữa.

Cũng may cuối cùng cũng tìm được. Sau khi tắm xong không mặc quần áo mà chỉ trùm khăn tắm rồi lên giường đi ngủ. Nằm một chút, cảm thấy trong bóng tối này lòng cô đặc biệt yên tĩnh.

Nơi chốn xa lạ nhưng không hiểu sao lại khiến cô cảm thấy yên lòng.

Cô rúc vào trong chăn khẽ mỉm cười, xuống giường lấy thuốc ngủ Âu Văn mua cho để trong túi áo, chậm rãi uống hai viên rồi nằm xuống.

Ngôn Tố đọc sách đến khuya rồi trở về phòng. Lúc vào nhà tắm phát hiện không thấy khăn tắm của mình đâu. Đi đến trước gương kéo ra, những đồ rửa mặt trong ngăn tủ đều vẫn còn.

Ồ? Khăn tắm đâu?

Anh đứng tại chỗ nhìn một vòng xung quanh, không tài nào giải thích được. Đã trễ thế này cũng không thể đi hỏi Marie nên lấy khăn tắm dự phòng.

Đi ra từ nhà tắm, ánh mắt hoàn toàn không thể thích ứng với bóng tối trong phòng ngủ, nhưng anh rất rõ nơi này nên chỉ cần nhắm mắt liền tìm được giường, vén chăn lên nằm trên đó, yên tâm ngủ.

Cũng không biết ngủ bao lâu, giấc ngủ của Ngôn Tố bắt đầu buông lỏng, hình như có thứ gì đó giống lông chim, mềm mại dài dài cứ chọc vào mặt anh.

Anh là một người lúc nào thức dậy cũng vô cùng khó chịu, rất bất mãn mở mắt, nhưng trong nháy mắt tất cả sự buồn ngủ đều hóa thành tro bụi bay lên mặt trăng.

Về mặt yên ổn say ngủ của Chân Ái gần trong gang tấc, anh có thể thấy rất rõ gương mặt cô dưới ánh trăng trong suốt đến mơ hồ, anh cũng có thể ngửi được hương thơm trong lành trên người cô.

Cô đụng vào sữa tắm của anh, còn dùng khăn tắm của anh, có thể không phải là mùi của anh không?

Ngửi thấy một người có mùi giống như mình, Ngôn Tố bất mãn nhíu mày.

Một lúc sau, anh chậm rãi ngồi dậy, mâu quang u ám, im lặng nghiêng đầu nhìn cô: Khó trách mình ngủ không ngon, hóa ra là do nằm cạnh hormone giống cái đang tỏa hơi, quấy nhiễu hệ thống sinh lý của mình.

Anh khẳng định, cục diện không thể tưởng tượng nổi bây giờ là do cô ấy tạo thành.

Nhưng kẻ đầu sỏ gây nên tội ngủ rất yên ổn. Mái tóc dài đen nhánh xoa trên gối làm tăng thêm vẻ trong sáng trên khuôn mặt nhỏ nhắn như vàng trắng lưỡi liềm, bờ vai thanh tú cũng lộ ra bên ngoài, xương quai xanh mảnh khảnh, khăn tắm hơi lỏng lẻo lộ ra đường cong duyên dáng nơi ngực.

Ngôn Tố lặng lẽ nhìn cô mấy giây, nhưng trong lòng lại vô cùng bình tĩnh. À, thì ra cô ấy có thói quen ngủ khóa thân giống mình... Ừ, ngủ khóa thân trợ giúp nâng cao chất lượng giấc ngủ.

Vì anh tán thành việc cô ngủ khóa thân, lại thầm nghĩ bản thân mình rất là tốt bụng nên cũng kiềm chế xúc động muốn một đá đập cô xuống giường. Cuối cùng lại lên lút, cũng không biết là đang tranh với ai vẫn nói một câu, “Đây là giường của tôi!”

Nói xong lại nằm thẳng xuống, tiếp tục ngủ.

Một đêm này Chân Ái ngủ rất ngon.

Nhưng buổi sáng thức dậy đã nhìn thấy Ngôn Tố đang yên lặng ngủ bên cạnh mình. Cô nháy nháy mắt vài cái mà gò má tuần tú của người nào đó cũng không biến mất. Trong đầu cô trống rỗng, còn chưa nhớ rõ chuyện gì xảy ra thì Ngôn Tố đã thức.

Anh mở mắt, theo thói quen xoa xoa nhẹ, rồi vén chăn lên xuống giường.

Khoảnh khắc ngồi dậy dường như nghĩ tới điều gì đó, rất bình tĩnh lấy khăn tắm bên mép giường thất ở bên hông, đứng lên, ngoảnh đầu, vô cùng thẳng thắn nói: “Suýt chút nữa là quên cô ở đây.”

Chân Ái không thèm nghĩ đến hình ảnh lúc bình thường hay cả người trần như nhộng lúc vừa ngủ dậy của anh ta, mà là phát hiện ý nghĩa sâu xa trong đó: “Tối hôm qua anh cũng biết tôi ở đây?”

Ngôn Tố không nghe ra đây là câu hỏi, cho là câu trần thuật nên nói: “Tối hôm qua tôi cũng biết, nhưng lúc này tôi lại quên mất. Có lẽ cô cần phải học cảm nhận sự tồn tại giống tôi.”

Chân Ái không nói gì: “Tối qua anh đã biết tôi ở đây mà anh vẫn ngủ ở đây?”

Ngôn Tố lẳng lặng nhìn cô: “Vì cô chạy sai phòng nên tôi cũng phải chạy sai sao? Vì cô ngủ sai giường nên tôi không thể ngủ trên giường của mình sao? Tại sao tôi phải vì sai lầm của cô mà trừng phạt mình?”

Chân Ái biết cấu trúc não của anh ta không đồng nhất nên cũng nén giận trong lòng. Mấu chốt là cô biết tranh luận với người như vậy cũng sẽ không có kết quả. Cô vắt óc suy nghĩ một hồi, cắn răng một cái, nhìn chằm chằm khăn tắm bên hông anh ta liền khiêu khích: “Khỏi cần che, tôi thấy qua nhiều rồi. Cơ thể đàn ông đối với tôi mà nói một chút cũng không đáng để ngạc nhiên.”

Khóe mắt Ngôn Tố giật giật, lúc sau lại hời hợt nói: “À, thì ra cô giống trung sĩ Diaz. Yên tâm, đợi tôi chết rồi sẽ đem cơ thể quyên tặng cho tổ chức nghiên cứu khoa học... để cho cô được nhìn đầy đủ.”

Chân Ái: ...

Cô khiêu khích không thành công, còn mơ hồ để lộ thân phận.

Lần đầu tiên Chân Ái phát điên, tức tối cầm khăn tắm quấn lấy người, đi xuống giường tìm quần áo, vẫn không nhận được mà khinh bỉ: “Người quái đản ở trong ngôi nhà quái đản, người bình thường làm sao có thể tìm đúng phòng!”

“Bản thân ngốc nghếch mà còn trách nhà của tôi.” Rõ ràng Ngôn Tố thấy những lời này là không công bằng, “Là con người, cô cần phải biết mình là một loại sinh vật có khả năng ghi nhớ, đi qua chỗ nào cũng có thể vẽ ra trong đầu lộ trình đường đi.”

Chân Ái cực kì im lặng nhìn anh ta. Câu này của anh ta là đang khiêu khích những người mù đường trên thế giới, mặc dù cô không phải là người mù đường.

“Anh kì quái không có nghĩa là tất cả mọi người đều kì quái!”

Ngôn Tố bình tĩnh mỉa mai: “Được rồi, tôi có thể tìm được phòng của mình là vì tôi giống chim bồ câu, trong đầu có cài đặt bộ cảm biến từ trường.”

Cuối cùng rất không nể mặt nói, “Cô còn ngốc hơn chim bồ câu, vì chim bồ câu tuyệt đối sẽ không bay phịch phịch vào cái chảo mà con người đang xào thịt gà.”

14. Chương 13

Chân Ái ngồi trên bàn ăn hung hăng cắn từng miếng bánh mì, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Ngôn Tố đang... ngủ trên bàn.

Âu Văn đi tới, kéo cái ghế ra ngồi xuống, hỏi: “Tối qua ngủ không ngon sao?”

Ngôn Tố không có động tĩnh, im lặng nằm. Một giây sau, cánh tay trái vốn đang đỡ trán nâng lên, lấy khuỷu tay làm tâm chuyển động tròn, xoay 120 độ chỉ vào Chân Ái.

Chân Ái cả kinh, nghi ngờ nhìn anh ta, cũng không biết anh ta đang thức hay là ngủ. Lại qua một giây, anh ta rầu rĩ mở miệng: “Bị hormone giống cái mà người này tiết ra làm phiền cả buổi tối.”

Trước đó Chân Ái không cảm thấy gì, nhưng bây giờ bị nói trước mặt Âu Văn khiến khuôn mặt cô không khỏi nóng lên.

Nhưng rõ ràng Ngôn Tố nhìn vấn đề này từ góc độ sinh lý sinh vật, chưa phát hiện ra điều không ổn, còn không khỏi tiếc rẻ thở dài: “Tôi đã nói rồi, sinh vật giống cái sẽ ảnh hưởng đến sự cân bằng trong nhà tôi.”

Sau đó thu tay về, tiếp tục im lặng.

Âu Văn không hiểu gì cả, chỉ coi Ngôn Tố lại đỡ chứng kì quái, còn nhìn Chân Ái cười cười xin lỗi.

Chân Ái tỏ ý không có việc gì, nhưng nhớ tới chuyện tối qua, nghĩ thế nào cũng không ra liền vỗ vỗ Âu Văn, dùng khẩu hình miệng nói: “Tôi nghĩ, có phải đầu của anh ta...”

“Hãy tin tôi, đầu cậu ta tuyệt đối không hề thiếu gân.” Âu Văn không đợi Chân Ái nói xong đã đoán được ý của cô, chắc chắn bình thường anh ta cũng luôn nghi ngờ.

Chân Ái lấy làm thích thú: “Nhiều sao?”

“Đương nhiên!”

Cô rất hài lòng với kết quả này, tâm tình tốt hơn một chút.

Đột nhiên Ngôn Tổ có động tĩnh. Đầu vẫn úp sấp nhưng tay trái lại cực kì chính xác tìm được vị trí dao phết bơ, khoét từ trong hộp ra một khối bơ lớn.

Chân Ái và Âu Văn cùng nghiêng đầu, chỉ thấy anh ta vẫn gục xuống bàn ngủ, nhưng con dao nhỏ trong tay lại tìm được chính xác miếng bánh mì, phết từng lớp bơ lên, đều đặn mỏng manh. Sau vài lần, từng tầng bơ màu vàng nhạt phủ lên miếng bánh mì trắng giống như từng tầng lá vàng.

Chân Ái nhìn thoáng qua miếng bánh mì phết bơ không đồng đều của mình, há miệng nói không nên lời. Sao có thể có người như vậy chứ? Việc to việc nhỏ gì vào tay anh ta thì toàn bộ đều trở thành nghệ thuật?

Sau khi ăn sáng xong, Ngôn Tổ đi tản bộ theo thói quen, đột nhiên quay lại kêu Chân Ái đi cùng.

Chân Ái cảm thấy nhiệt độ buổi sáng trong núi quá thấp, hơn nữa lúc mới ngủ dậy rõ ràng bọn họ còn cãi nhau có chút không vui nên cô không muốn đi. Nhưng Ngôn Tổ trực tiếp kêu Marie tìm cho cô đôi giày đi tuyết.

Marie rất nhanh cầm giày đến, còn vô cùng nhiệt tình nói: “Diz vely glean, warm like de sun. (Giày này rất sạch, ấm áp như ánh mặt trời.)”

Chân Ái ngẫm nghĩ với tính cách luôn luôn độc lai độc vãng của anh ta, bây giờ lại được chỉ đích danh đi tản bộ cùng nên chỉ xem là anh ta đang lấy lòng, tâm trạng cũng tốt hơn.

Tuyết đọng trên núi vẫn chưa tan, trên ngọn cây màu bạc thỉnh thoảng lộ ra một cành cây khô héo, hoặc nhánh cây thường xanh màu xanh sẫm. Những giọt nắng vào buổi sáng mùa đông mỏng manh lại tẻ nhạt, trong không khí phủ một tầng sương như lụa mỏng, thỉnh thoảng chiếu ra những tia nắng như những hạt cát.

Hai người một trước một sau, không nói với nhau lời nào cùng đi bộ trong tuyết. Trong thế giới yên tĩnh không còn chút âm thanh nào ngoại trừ tiếng bước chân sột soạt.

Bầu không khí núi rừng ngọt ngào thuần khiết giống như suối nước vừa tan, đi vào cơ thể giúp cho tinh thần sáng khoái, thoải mái. Mặc dù Chân Ái sợ lạnh, nhưng khi mắt cá chân ngập sâu trong tuyết đi lại khó khăn hơn mười mấy phút, cơ thể ấm áp giống như đang cầm túi chườm nóng.

Ngôn Tổ đi khá nhanh, đi một lúc liền bỏ xa Chân Ái hơn mười mét, không thúc giục cũng không quay lại, cứ như vậy không hề báo trước mà dừng lại đợi cô.

Mỗi lần Chân Ái ngẩng đầu liền thấy bóng hình màu đen của anh trên nền tuyết trắng vô cùng rõ ràng, thu mình và yên tĩnh, giống như một gốc cây lặng lẽ.

Cô biết anh đang đợi cô nên không khỏi đi nhanh hơn, thở ra khí trắng như đang giương nanh múa vuốt. Nhưng lúc chỉ còn cách bốn năm bước thì anh lại sải chân, im lặng tiếp tục đi về phía trước.

Đi rồi lại dừng, lúc nào cũng là như vậy.

Đi một vòng rồi trở về, kết thúc cuộc tản bộ theo cách thức im lặng như vậy.

Cho đến khi đến gần lâu đài, đột nhiên Ngôn Tổ không có lý do hỏi một câu: “Lạnh không?”

“Không lạnh.” Lúc này Chân Ái mới ý thức được, nhiệt độ bên ngoài là âm độ nhưng cô không hề cảm thấy lạnh, trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ, giống như hiểu cái gì đó.

Ngôn Tổ nói: “Cách tốt nhất để tăng dương khí chính là rèn luyện, ví dụ như đi bộ vào buổi sáng, chạy bộ, bơi lội.”

Câu nói nhìn như vô nghĩa này khiến cho lòng Chân Ái dâng trào cảm giác ấm áp, tự nhiên liền nhớ tới đêm hôm đó anh ta quái lạ đem chuyện sợ lạnh đi làm “phân tích bệnh”.

Cô mỉm cười: “Tôi biết rồi.”

Anh ta lại không nói, vẻ mặt như cũ đi về trước.

Đi vòng qua cổng chính, ở đó có một chiếc xe thể thao màu đỏ đang đậu. Chân Ái cảm thấy rất quen, đây không phải xe của nhân chứng thứ nhất Sidney Taylor sao?

“Sao anh ta lại đến?”

Ngôn Tố nhếch khóe môi: “Tôi bảo Jasmine điều tra lịch sử mua hàng của chiếc nhẫn.”

Đi vào trong chỉ thấy Sidney Taylor đang ngồi chờ trong phòng khách, sắc mặt bình thường, rũ mắt suy nghĩ gì đó.

Ngôn Tố ngồi xuống chiếc ghế đối diện anh ta, cũng không mở lời trước mà ra hiệu bảo Marie rót nước, sau đó tự mình uống.

Kết quả là hai người cứ ngồi như vậy, không ai nói lời nào.

Chân Ái ngồi một bên, thỉnh thoảng không tập trung suy nghĩ, quan sát liếc nhìn hai người này. Thực ra tuổi của Taylor và Ngôn Tố xấp xỉ nhau nhưng khí chất hoàn toàn khác nhau.

Ngôn Tố lạnh lùng kiêu ngạo, mặc dù không đến mức lạnh như núi băng nhưng cũng khiến cho người ta có cảm giác xa cách rất mãnh liệt. Trong ánh mắt đều là vẻ quả quyết và cơ trí, là loại đàn ông mà bạn muốn nhìn nhiều lần nhưng tuyệt đối sẽ không dễ dàng đến gần.

Còn Taylor đẹp trai như ánh mặt trời, nụ cười ấm áp rực rỡ, cộng thêm việc là cầu thủ bóng rổ, đúng là người yêu lý tưởng trong trường.

Hai người đàn ông này cứ thế so xem ai bình tĩnh hơn, đương nhiên là Taylor thua: “Tôi mua cho cô ấy chiếc nhẫn kia thực ra là muốn làm hòa, xoay chuyển tâm ý của cô ấy.”

Ngôn Tố dựa vào ghế, cánh tay khoát lên lưng ghế, hai tay đan chéo một cách thản nhiên, nhàn rỗi mở lời: “Tôi biết.”

Taylor vô cùng kinh ngạc.

Ngôn Tố chậm rãi nói: “Chiếc nhẫn được mua vào buổi sáng hôm xảy ra vụ án. Hôm đó không phải là ngày lễ, cũng không phải là sinh nhật của hai người các anh, càng không phải là ngày kỉ niệm.

Xin không cần dùng vẻ mặt kinh ngạc đó để nhìn tôi. Trên lịch của nạn nhân, tất cả những ngày quan trọng đều được khoanh tròn và ghi chú, ngày 29 đó lại trống không. Cho nên chiếc nhẫn này không phải là vật kỉ niệm.”

Taylor ngẹn lời nhìn trần trời.

Ngôn Tố lạnh nhạt liếc anh ta: “Ánh mắt tôi quá dài.”

Taylor phục hồi tinh thần, thấp đầu, giọng nói toát ra sự đau buồn vô tận: “Đúng vậy. Tôi yêu cô ấy, tôi rất yêu cô ấy. Trước đó chúng tôi rất tốt, cô ấy rất đơn thuần, đáng yêu lại thân thiện. Trong cuộc đời tôi chưa bao giờ yêu một người con gái như vậy. Nhưng tôi thật sự không biết tại sao cô ấy lại đột nhiên thay đổi.”

Ngón tay đan chéo của Ngôn Tố khẽ chạm mu bàn tay, vẻ mặt không thay đổi, tựa như đang nghe việc gì đó vô cùng nhàm chán.

Taylor càng nói càng buồn hơn: “Cô ấy không có tiền, gần đây lại có nhiều đồ có giá trị không rẻ như vậy, còn nói là do người đàn ông khác tặng. Có đôi khi cãi nhau, cô ấy trách tôi chỉ biết tặng hoa, tặng sô-cô-la, những thứ khiến cô ấy ngạc nhiên cho tới bây giờ đều không đáng tiền. Tôi chỉ cảm thấy những thứ kia đều là tiền của bố mẹ tôi, sử dụng chúng để thể hiện tình yêu thì rất không thuần khiết. Lần này tôi có được một khoản tiền lương thực tập đầu tiên liền mua cho chiếc nhẫn cho cô ấy. Nhưng cô ấy vẫn không để ý đến tôi.”

Dù sao cũng là người quen biết, Chân Ái có chút cảm động.

Không ngờ lúc này đột nhiên Ngôn Tổ thờ ơ nói một câu: “Rất tốt, sau khi anh kể xong một đồng lời vô ích, chúng ta sẽ trực tiếp đi vào đề tài chính thảo luận tại sao anh giết cô ấy.”

Taylor kinh ngạc ngẩng đầu, suýt chút nữa từ trên ghế nhảy dựng lên: “Tôi không có giết cô ấy! Sao tôi có thể giết cô ấy!”

Ngôn Tổ mặt lạnh: “À, phải vậy không? Vậy tại sao anh phải tháo chiếc nhẫn mới đeo ra, sợ người khác phát hiện là một cặp với chiếc nhẫn trong bụng cô ấy?”

Taylor bị câu hỏi này công kích bất ngờ nên ngây người, Chân Ái cũng cảm thấy hình như bây giờ Ngôn Tổ không đúng chỗ nào đó.

Taylor lắp bắp nửa ngày, cuối cùng kinh ngạc nói: “Bụng? Là ý gì?”

Ngôn Tổ mang một vẻ hăm dọa hiểm thấy: “Pháp y tìm được trong dạ dày nạn nhân chiếc nhẫn anh tặng cô ấy. Mời anh giải thích một chút tại sao chiếc nhẫn kia bị cô ấy nuốt mà lại không thấy hộp nhẫn đâu? Tôi tin bồi thẩm đoàn sẽ vô cùng cảm thấy có hứng thú đối với vấn đề này.”

Về mặt Taylor trắng bệch, nhanh miệng nói: “Tôi không giết cô ấy. Đúng. Ngày hôm đó tôi có ghé qua kí túc xá của cô ấy. Hẹn ăn tối mà cô ấy cũng không đến nên tôi liền đến tìm. Lần đến đầu tiên cô ấy không để ý tới tôi nên tôi lấy chiếc nhẫn để ở trên bàn rồi đi. Sau đó tôi không cam tâm, muốn đối mặt để nói rõ ràng với cô ấy nên mới lại quay lại. Nhưng mà...”

Môi anh ta kịch liệt run rẩy, trong ánh mắt đều là nỗi sợ hãi,

“Lúc quay lại, đã thấy cô ấy... Tôi rất sợ, đang muốn báo cảnh sát lại nhìn thấy hộp nhẫn rơi ở cửa nhưng lại không thấy chiếc nhẫn đâu. Tôi sợ cảnh sát sẽ nghi ngờ tôi, cho nên liền nhặt lấy cái hộp rồi bỏ chạy.”

Trong phòng khách im lặng giống như đã chết, Chân Ái nhíu mày rất sâu. Cô bị động tham gia điều tra vụ án, bây giờ cô đã có thể tưởng tượng ra được bị kịch bỏ lỡ lúc đó. Sự thật kinh hoàng thê thảm như vậy, cô không biết anh ta phải chịu đựng thế nào.

Nhưng giọng nói của Ngôn Tổ vô cùng sắc bén: “Tại sao anh cho rằng cô ấy không quan tâm đến anh?”

“Trước kia cô ấy chính là như vậy, giận tôi liền nhốt mình trong nhà tắm, đồ thể nào cũng không thêm để ý.”

“Anh từng ngủ qua đêm trong kí túc xá của nạn nhân?”

“Phải.” Về mặt Taylor ứng đáp, “Cô ấy nói bạn cùng phòng không có ở đó, cho nên có đôi lúc...”

“Được rồi.” Ngôn Tổ trực tiếp ngắt ngang, “Lúc trở lại lần thứ hai, ngoại trừ máu trên đất thì còn có vật gì khác không?”

“Vật gì?”

“Vật sáng lấp lánh.”

“Không có.”

“Không còn chuyện gì nữa, anh có thể đi được rồi.” Ngôn Tổ trực tiếp đuổi người, đứng dậy lại nhớ tới một câu: “À, đúng rồi, tôi biết là anh không giết cô ấy.”

Taylor ngẩn ra: “Cái gì?”

“Anh không hề phù hợp, hơn nữa còn nói nhiều lời vô ích, trả lời một câu hỏi đều không tìm được trọng điểm, vòng vo tam quốc.” Ngôn Tổ nhìn anh ta, “Quả nhiên hừ anh một chút lại bớt việc.”

Taylor kinh ngạc về mặt xám xịt, Chân Ái bắt đầu dĩ dĩ dĩ trốn.

Ngôn Tổ còn rất không khách khí, mâu quang lạnh đậm, giọng nói hơi lạnh: “Xin lỗi, tôi không cho phép bất kì người nào làm việc không có hiệu quả lãng phí thời gian của tôi.”

Chân Ái rất muốn nhắc nhở là những lời này quá thẳng thắn rồi, nhưng cô cũng không nói gì mà im lặng đưa ly nước đến trước mặt Taylor, lại yên lặng nhìn Ngôn Tổ.

Ngôn Tố phân tích, động tác đầu tiên của cô, đối với Taylor là khích lệ và trấn an; động tác thứ hai, đối với mình là kháng nghị và bất mãn. Anh ngưng mày suy nghĩ một chút, trong lòng có một chút khó chịu xa lạ.

15. Chương 14

Hôm nay Chân Ái làm cơm trưa, làm món Lasagna.

(*) Lasagna, hoặc Lasagne, (phát âm là [laza a], số nhiều [laza e]) là một loại mì ống phẳng, rất rộng (đôi khi có các cạnh lượn sóng). Nó thường được phục vụ dưới dạng xếp lớp chồng lên nhau xen kẽ với phô mát, nước sốt, và thường là các thành phần khác như thịt hoặc rau quả.

Lúc bụng đến trước mặt hai người, vẻ mặt Âu Văn hơi kì lạ nhưng ngoài miệng không nói gì; còn Ngôn Tố trực tiếp nhướn mày: “Cái đồng bunn lớn này là thứ gì vậy?”

“Lasagna đó!”

“Lasagna mà nghe thấy câu này của cô thì sẽ tự sát. Hình dáng của nó là hình chữ nhật xếp lớp chứ không phải như thế này...” Anh nhìn chằm chằm cái đồng kì quái trong đĩa, vắt óc cả nửa ngày để tìm tính từ hình dung nhưng cuối cùng vẫn thất bại, mặc kệ phong độ chỉ vào cái đồng nhỏ kia, “Bây giờ nó giống như một đồng cà chua màu sắc sắc sỡ bị người ta hành hạ một trận.”

Chân Ái cũng biết mình làm rất thất bại, dỗ anh ta: “Tôi nếm thử rồi. Mặc dù hình dáng hơi khó coi nhưng mùi vị rất ngon. Anh chịu tội thân một chút đi.”

Ngôn Tố nghiêm mặt: “Tại sao tài nghệ nấu ăn của cô quá tệ mà tôi phải chịu tội thân?”

“...” Chân Ái thoáng có ý muốn đập chết suy nghĩ của cái tên nhóc xúi quẩy này. Anh ta không nói chuyện thẳng thắn thì sẽ chết hả!

Âu Văn rất phối hợp cầm muỗng múc một miếng cho vào miệng, hoàn toàn sững sốt: “Ăn rất ngon, S.A. Thực sự ăn rất ngon.”

Chân Ái cảm kích nhìn anh. Nếu mấy đứa nhóc trong nhà trẻ đều ngoan ngoãn giống Âu Văn thì tốt rồi.

“Sao có thể ăn ngon được?” Ngôn Tố vô cảm nhìn đồng bunn như ngọn núi nhỏ trong đĩa, lại nhìn Âu Văn, “Cậu là tên lừa đảo.”

Chân Ái đi tới cầm cái muỗng của Ngôn Tố múc một miếng, đưa đến bên miệng anh ta: “Nhìn không đẹp nhưng mùi vị không tệ đâu. Anh nếm thử một chút rồi sẽ ăn hết thôi.”

Ngôn Tố rũ mắt nhìn thoáng qua cái vật thể không xác định được bên mép, lặng lẽ quay đầu đi chỗ khác, rất không chịu khuất phục cường quyền nói một chữ: “Không!”

“Tại sao? Anh thử một chút đi. Nếu tôi lừa anh thì tôi chính là con chó nhỏ.”

Ngôn Tố vẫn không nhúc nhích, giọng trầm xuống: “Những lời này của cô không có hiệu quả, không có bất kì tác dụng bảo đảm nào. Cho dù cô lừa tôi thì cô cũng không thể nào từ một loại động vật linh trưởng biến thành động vật họ chó.”

Ngừng một lúc, thấp giọng bổ sung một câu, “Tên lừa đảo xảo quyệt và không có logic.”

Chân Ái nhướn mày: “Làm sao anh biết tôi lừa anh?”

Ngôn Tố quay đầu lại nhìn cô: “Theo lý thuyết mà nói, món Lasagna của cô không hề cần nhắc đến trình tự, độ lửa, thời gian, hình dáng và một loạt các yếu tố khác. Nó không thể nào ngon được...”

Chân Ái trực tiếp cầm muỗng mì kia nhét vào miệng anh ta. Ngôn Tố sững sốt, nháy mắt một cái, ngậm cái muỗng không nói tiếng nào.

Chân Ái buông tay ra, cười cười: “Thế nào? Tôi không có lừa anh chứ?”

Ngôn Tố cầm cái muỗng, tinh tế nếm một chút. Cái miếng bunn nhỏ đó cho vào miệng liền tan ra thơm thơm ngọt ngọt, thực sự rất tốt. Anh có vẽ kì lạ lại múc một muỗng cho vào miệng.

Chân Ái càng thêm đắc ý: “Thế nào, bây giờ công nhận tôi làm món Lasagna ăn ngon rồi chứ?”

Trên mặt Ngôn Tố thoáng qua một tia không được tự nhiên, nháy mắt biến mất.

Ngôn Tố lắc đầu, vẽ mặt vô cảm: “Cô làm cái này căn bản cũng không phải là món mì ngàn tầng mà là bunn ngàn tầng, cho nên tôi chỉ công nhận cô làm món Lasagna mùi vị không tệ.”

#

Sau bữa trưa, Chân Ái đến phòng đọc sách tìm Ngôn Tố.

Ngôn Tố ngồi trên ghế sofa, vẽ mặt vô cảm nhìn khoảng không trước mặt, cô đi tới trước mặt anh ta cũng không có phản ứng, đôi mắt cũng không chớp.

Ngôn Tố không có việc gì thì sẽ ngồi ngẩn người ra như vậy, bộ não hoạt động thật nhanh những chuyện người ngoài không biết. Chân Ái mới biết anh ta mấy ngày nhưng đã sớm quen với trạng thái này của anh ta.

Chân Ái ngồi xuống, hỏi: “Có phải anh đã biết hung thủ làm thế nào rời khỏi hiện trường rồi không?”

Ngôn Tố vẫn nhìn khoảng không trước mặt nhưng suy nghĩ đặt về phía cô, nói rất nhanh: “Đúng.”

“VẬY...”

“Tôi muốn uống nước.” Ánh mắt anh trống rỗng nhưng tư duy rất nhạy bén ngắt lời cô.

Chân Ái đứng dậy rót nước cho Ngôn Tố, nhìn anh ta đang chơi di động trong tay, hỏi: “Cho nên anh ở đây chờ qua giờ nghỉ trưa...”

“Đúng.” Anh nhận lấy ly thủy tinh trong tay cô, chậm rãi uống.

Chân Ái còn chưa hỏi xong đã thấy không còn cần thiết hỏi nữa.

Nhưng trong lòng lại còn một vấn đề khác, “Anh tìm được bằng chứng rồi?”

“Ừ.” Anh ta dựa vào ghế, gõ đầu gối từng cái một rất có quy luật. Có thể nhìn ra anh ta rất nhàn hạ cũng rất đắc ý.

Chân Ái giật mình. Hiện trường vụ án ngoài nạn nhân, bạn trai và một số lượng nhỏ dấu vân tay cùng một ít tóc còn sót lại của Chân Ái thì không còn bằng chứng quan trọng khác. Nhà tắm và trên con dao gọt trái cây có liên quan đến vụ án cũng không có dấu vân tay. Dấu giày trên mặt đất cũng bị lau đi.

Anh ta tìm được bằng chứng từ đâu?

Trước mắt mà nói, Chân Ái vẫn chưa biết rõ ràng ai là hung thủ.

Nhân chứng thứ hai Văn Ba và Giang Tâm xảy ra tranh cãi về ma túy? Nhân chứng thứ ba Triệu Hà đi trộm đồ? Nhân chứng thứ tư Dương Chân vì ghen tị nên sinh hận?

Cô nghĩ đến nhúc đầu, nhìn Ngôn Tố. Đôi chân dài của anh gác lên ghế, nhàn hạ rảnh rồi uống nước.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, anh chậm rãi quay đầu, ánh sáng tĩnh trong đôi mắt sâu kín như viên ngọc đen chìm dưới đáy nước, cùng cô nhìn nhau một lúc, mở miệng: “Có ý kiến với tôi sao?”

Câu hỏi bất thành linh này là sao?

Chân Ái khó hiểu: “Tại sao hỏi như vậy?”

Anh không hề dừng lại, giọng nói bình thản nhưng lại nhanh gần như hùng hổ dọa người: “VẬY CÔ CỨ NHÌN TÔI LÀM GÌ?”

“...”

Cho dù mới vừa rồi nhìn nhau mấy giây, Chân Ái cũng không cảm thấy xấu hổ, nhưng anh ta hỏi thẳng một câu như vậy khiến cô có chút lúng túng.

Chân Ái phát bực với việc nói chuyện thẳng thắn của anh ta, dứt khoát cười cười: “Bởi vì anh xinh đẹp đó.”

Cứ tưởng là anh ta sẽ bối rối, may mắn hơn thì có lẽ sẽ đỏ mặt, không ngờ anh ta mặt mày vô cảm nháy mắt một cái, quay đầu đi: “À, vậy cô nhìn nhiều chút đi.”

Chân Ái: ...

Bây giờ Ngôn Tố đang chờ thời điểm, cầm điện thoại di động trong tay, ngón tay khéo léo xoay điện thoại thật nhanh khiến cho người ta nhìn thấy lo lắng liệu giây kế tiếp có bay ra ngoài bể hư hay không.

Chân Ái nhìn chằm chằm ngón tay anh ta, hoa cả mắt, không ngờ điện thoại đang xoay hơi chậm lại, thoáng cái nằm trước mặt cô.

Chân Ái hơi sững sốt.

Về mặt Ngôn Tố nhàn nhạt, giơ điện thoại màu đen trong tay lên một chút: “Nhìn say mê như vậy, có muốn tự chơi một chút không?”

Chân Ái mù mịt, do dự một chút, đang muốn cầm nhưng anh ta lập tức lấy lại, nhàn nhạt cười: “Trăm lần thử đều chính xác.”

Chân Ái lắp bắp: “Thử cái gì?”

Anh ta tiếp tục dùng một tay quay điện thoại thật nhanh, trong miệng còn nói: “Đã biết cung thần kinh phản xạ của cô dài.”

Chân Ái: ...

Một lúc sau, đột nhiên anh ta đứng lên: “Quá nhàm chán.” Nói xong cất điện thoại vào túi, cúi đầu nhìn cô, “Có muốn quay lại hiện trường không?”

#

Phòng của Chân Ái và Giang Tâm vẫn còn dây chần của cảnh sát, bài trí bên trong cũng giống như trước đây, nhưng sàn nhà đã được dọn dẹp, vết máu phai nhạt rất nhiều, giữa sàn nhà dùng sơn trắng vẽ tư thế của Giang Tâm lúc chết.

Quần áo của cô ấy vẫn được treo như thế, lịch trên bàn thì mãi mãi dừng lại ở ngày 29. Lần này Chân Ái cẩn thận nhìn, quả nhiên trên lịch có bút tích ghi chép nhưng ngày 29 đó thì không có.

Cô nhìn về phía nhà tắm, đột nhiên nghĩ tới ngày đó xảy ra vụ án, có lẽ Taylor đứng ở vị trí này, im lặng nhìn nhà tắm, không đi vào trong. Lúc ra khỏi cửa lại chính là vĩnh biệt.

Cô quay đầu nhìn Ngôn Tố: “Nếu Taylor biết anh ta đã bỏ lỡ thì nhất định rất đau khổ.”

Ngôn Tố không khỏi cảm thấy khó chịu với những lời này của cô. Anh nhìn khuôn mặt cô lẳng lặng suy nghĩ một lúc, chợt khóe môi cong lên. Ban đầu là anh muốn phân tích từ Taylor trước, nhưng bây giờ thì không muốn nữa.

“Chúng ta đến diễn một lần đi.” Đột nhiên anh bước đến gần cô.

Chân Ái thấy anh ta khí thế bức người đi qua đây, theo phản xạ có điều kiện trốn về phía sau, nhưng không ngờ tay anh ta dài nắm được bả vai của cô, mâu quang u ám: “Trước đó cô không biết tôi đến để giết cô, tại sao phải trốn?”

Chân Ái giật mình, chậm rãi khôi phục tinh thần, làm cho bản thân lập tức đi vào trạng thái của Giang Tâm, nói: “Ừ, tôi mở cửa cho anh, nhưng không biết chuyện sẽ xảy ra tiếp theo, cho nên không kêu la cũng không giãy giụa.”

Không kêu la, cũng không giãy giụa...

Vẻ mặt Ngôn Tố hơi cứng lại. Tại sao lời này phát ra từ miệng cô nghe thật yên lặng, có loại ung dung thần nhiên mê hoặc lòng người?

Gương mặt cô mang theo ánh sáng, hư ảo và xanh xao. Anh thu hồi suy nghĩ, nhìn cô thật sâu, giọng nói trầm thấp: “Hôm nay em rất đẹp, lát nữa muốn đi đâu sao?”

Tim Chân Ái nảy lên một cái, ngây ngẩn nhìn gương mặt anh tuấn của Ngôn Tố nhưng lập tức tỉnh ngộ lại. Anh ta đang nói Giang Tâm hôm đó.

Chân Ái thấy anh ta đóng kịch cũng nghiêm túc như vậy, đương nhiên mình không thể gây cản trở. Cô cúi đầu, vẻ mặt thờ ơ: “Taylor hẹn tôi đi ăn tối, anh ấy còn mua cho tôi một món quà quý giá nữa!”

Nói đến đây, Chân Ái sững sốt, tất nhiên Taylor sẽ không phải là hung thủ. Giang Tâm trang điểm ăn mặc xinh đẹp như vậy thì cũng đã muốn giảng hòa với anh ta rồi. Taylor là người ngu mới có thể lấy chiếc nhẫn nhét vào miệng cô ấy sau khi giết chết.

Ngôn Tố đi tới, nghiêng người dựa vào bàn học, nhìn cô đứng trước bàn trang điểm, ánh mắt trống rỗng, giọng nói khe hàm chứa ưu sầu: “Cho nên em mặc kệ tôi?”

Chân Ái nhìn gương mặt lộ ra vẻ rất chán nản của anh ta trong gương, trong lòng lại run lên. Vẻ mặt cô lạnh lại, cố gắng quyết tâm đi vào nhà vệ sinh: “Tôi phải rửa mặt trang điểm, anh đi đi.”

Cô đi tới nhà vệ sinh mở vòi nước, tay sờ trên bực, lạnh cả người cúi đầu xuống. Trong gương, Ngôn Tố từ phía sau đi từng bước một đến gần cô, đứng vững, gần như dán vào sống lưng cô. Chân Ái không khỏi cảm thấy lòng bàn chân lạnh buốt.

Lần này, vẻ mặt người trong gương rất lạnh, hơi cúi xuống, giống như đang thôi miên: “Ý của em là, chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa?”

Nước trong bồn rửa mặt ào ào dâng lên, tay Chân Ái nắm bên mép bồn, không nhúc nhích. Cô nên sớm nghĩ đến cũng không phải là Dương Chân. Cô ấy lấy từ đâu sức mạnh lớn như vậy?

Cô nuốt cổ họng một cái: “Đứng, đừng gặp lại nhau nữa.” Lời còn chưa dứt, cả người cô run lên bởi vì bàn tay hơi lạnh của anh ta đã nắm gáy của cô. Anh ta đè thấp người xuống, trọng lượng đều đặt trên người cô, “Tôi tặng em nhiều đồ như vậy...”

Chân Ái phản bác: “Những thứ trang sức rẻ tiền đó trả lại cho anh.”

“Đây chính là cách cô suy tính. Chỉ có những thứ đó sao? Cái tôi bỏ ra cho cô chỉ có một chút như vậy sao?” Tay anh ta hơi dùng sức, Chân Ái run lên, biết phần mình đang diễn bây giờ là bị chìm xuống nước.

Cô khẽ cắn môi, không nói thêm gì nữa.

Thế giới hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn tiếng nước chảy ào ạt.

Nhưng đột nhiên anh ta nói lỏng tay.

Trở về trước. Ngay sau đó Chân Ái “nghe” tiếng điện thoại di động, là Taylor “gọi” tới.

Giây kế tiếp, Ngôn Tố không hề báo trước bịt miệng cô lại, Chân Ái bất ngờ không kịp đề phòng bị anh ta nửa ôm nửa kéo tới cửa nhà vệ sinh, rất nhanh khóa cửa lại.

Anh ta ôm Chân Ái đứng ở cạnh cửa, một tay che đi gương mặt lớn chừng bàn tay của cô, một tay khẽ “bóp” cổ cô.

Đột nhiên cả người Chân Ái nóng lên. Tay anh ta hơi lạnh nhưng cơ thể lại rất nóng, kề sát khiến cô khó chịu muốn chết. Hơn nữa, bàn tay to rộng của anh ta còn che mặt cô như vậy, tất cả đều là mùi hương đàn ông nhàn nhạt, khiến cho lòng cô rối loạn, trống ngực đập loạn lên.

Cô khẽ giãy một chút, nhưng anh không hề buông tay, khuôn mặt sáng sủa và rõ ràng.

Chân Ái nóng mặt, ngượng ngùng nhắm hai mắt. Bỏ đi, dứt khoát phối hợp đến cùng.

Lúc này đây cô chính là Giang Tâm, cô cần phải bị chìm xuống nước không còn chút ý thức phản kháng, nghe thấy Taylor đứng ở ngoài cửa nói chuyện với cô, xin lỗi cô, xin cô đi ra ngoài. Cô cũng cực kỳ bi ai hi

vọng anh ta có thể xông vào. Nhưng trước kia cô quá tùy hứng, mỗi lần đều là anh ta nhường cô, lần này cũng vậy. Cô nghe Taylor nói anh ta để chiếc nhẫn ở trên bàn.

Hung thủ bị kích thích, lực tay càng lúc càng lớn, bịt miệng khiến cô không thể thở nổi. Cô càng ngày càng sợ hãi. Cuối cùng Taylor cũng đi mất, cô hoàn toàn tuyệt vọng.

“Muốn khóc sao? Cậu ta đi rồi, không ai tới cứu em đâu.” Ngôn Tổ kẻ sát bên tai cô, gần từng chữ, lời nói ra bị thương lại ngấm oán hận: “Tại sao em không yêu tôi?”

Chân Ái chớp chớp mắt, hoàn toàn choáng váng. Gương mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt biến thành trái cà chua.

16. Chương 15

Ngôn Tổ tắt vòi nước, mở cửa nhà vệ sinh, dẫn cô ra ngoài. Vừa nghiêng đầu liền sững sốt, sao cô nhóc này đột nhiên lại đỏ rục vậy?

Ngôn Tổ có vẻ kì quái nhìn cô từ trên xuống dưới.

Chân Ái nghẹn cổ, tức giận: “Nhìn cái gì mà nhìn?”

Anh cau mày, khó hiểu: “Tại sao cô giống một con tôm bị nấu chín vậy?”

Chân Ái: ...

Táo, cà chua, đào, dưa hầu đủ các loại miêu tả, sao anh ta lại chọn tôm?

Chân Ái hơi tức giận quay đầu, không nói tiếng nào.

Ngôn Tổ suy nghĩ một hồi, nhô đầu tới, hỏi: “Cô bị dọa sao?”

Chân Ái không nói gì nhìn trời. Phương diện quan hệ cá nhân và tình cảm của người này thật đúng là ngốc mà!

Ngôn Tổ suy nghĩ một chút, bỗng vỗ vỗ vai cô hai cái, an ủi: “Tôi sẽ không giết cô đâu, tôi không có động cơ giết người.”

Chân Ái: ...

Cái này xem như là an ủi sao?

Cô hoàn toàn không còn lời nào để nói, quay người: “Nói chuyện vụ án đi!”

Ngôn Tổ vô cùng thích thú liếc nhìn cô một cái, đi đến bên bàn trang điểm, tiếp tục nói: “Hung thủ hận Taylor, hận chiếc nhẫn kia nên đem nó nhét vào miệng nạn nhân. Nhưng hắn không cam tâm mình đã bỏ ra nhiều như vậy nên mới lấy hết đồ mua cho cô ấy. Đường nhiên không thể mang quần áo và mỹ phẩm đi, nhưng có hộp trang sức.”

Chân Ái cũng đi tới trước bàn, nhìn đồ đạc đầy trên bàn, sững sốt: “Có hai hộp, hắn ta không biết hộp nào là đồ nữ trang, hộp nào là trang sức bình thường. Hơn nữa,”

Cô hít sâu một hơi, “Từ góc độ này, hắn nhìn thấy tờ giấy gì đó bị kẹp dưới hộp trang sức. Có lẽ hắn đã nhìn thấy, nhưng cho dù đọc ra thứ viết trên giấy là đe dọa giết người hay mua bán ma túy thì cũng không lấy đi. Bởi vì như thế sẽ trở thành bằng chứng thay đổi tầm nhìn của cảnh sát.”

Tất cả đều đã sáng tỏ.

Cũng không phải người viết mật mã, Văn Ba.

Nghĩ như vậy, tim Chân Ái lại đập rộn lên, nhưng không giống với sự lúng túng như lúc này ở trong lòng Ngôn Tổ. Lần này là vì xúc động và vui mừng. Cô ý thức được khi trao đổi thể này, cô đã vô tình tiến vào thế giới hoạt động rất nhanh nhưng được tổ chức rõ ràng ngăn nắp trong đầu anh ta.

Chân Ái nói: “Chỉ có Triệu Hà.”

“Phản ứng lần này cũng nhanh thật, còn có sự chính xác hiếm thấy.” Khóe môi Ngôn Tổ hơi cong, giống như đang khen cô.

Chân Ái lúng túng: “Nhưng thực sự tôi không nhìn ra được là anh ta thích Dương Chân.”

Ngôn Tổ liếc cô một cái: “Phòng của Triệu Hà cho cô ấn tượng gì?”

Chân Ái nhớ lại: “Rất sạch sẽ, rất gọn gàng. Anh ta rất giỏi thể thao, rất nhiều môn thể thao đều đoạt được giải thưởng.”

“Làm sao cô biết?” Ngôn Tổ cười một cái.

Chân Ái ngần ngừ, tự mình cũng cảm thấy khó hiểu: “Tôi nhớ lúc đó thấy ảnh trên tường đều là một mình anh ta cầm giải thưởng...” Nói tới đây, Chân Ái bưng tỉnh, “Anh ta rất kiêu ngạo, không hòa đồng, không có bạn bè. Sinh viên thường không để nhiều ảnh của mình như vậy trong kí túc xá. Huống chi còn không chụp với bạn bè. Không, có một tấm.”

Chân Ái tập trung tinh thần, cảnh tượng lúc đó liên tục hiện ra: “Ảnh chụp chung với người trong nhóm giải mã. Anh ta và Giang Tâm đứng chung một chỗ.”

Trong mắt Ngôn Tổ là nụ cười tĩnh lặng: “Không tệ, rất đáng khen.”

Chân Ái mím môi cười, trong lòng rất vui vẻ: “Tôi cũng không biết tại sao lại nhớ tới.”

Ngôn Tổ giải thích: “Khi đến một môi trường xa lạ, tất cả những thứ ở đó đều sẽ vô tình để lại ấn tượng cho cô, mấu chốt là cô có chịu bỏ công suy nghĩ hay không.” Anh dừng một chút, nói: “Tiếp tục.”

Chân Ái cắn môi, lại suy nghĩ một lúc: “Anh ta có vẻ rất tiết kiệm, quần áo gì đó đều rất bình thường.”

Ngôn Tổ chậm rãi nói: “Cô nói, một người đàn ông tham gia N trận đấu thể thao có rất nhiều tiền thưởng, không mua đồ xa xỉ, không sống về đêm, không sưu tầm, không yêu thích ăn uống, mặc quần áo hết sức tiết kiệm, còn trộm đồ của người khác, vậy tiền của anh ta đi đâu hết rồi?”

Chân Ái hỏi: “Do vậy nên anh nhìn ra anh ta thích Giang Tâm?”

“Anh ta nói anh ta từng cãi nhau với Giang Tâm, là do Giang Tâm đá cửa phòng thay quần áo.”

“Câu này có vấn đề gì?”

“Trên phương diện thể thao Triệu Hà là người ‘có chút thành tích’, sẽ vì chuyện nhỏ như vậy mà cãi nhau với con gái?” Ngôn Tổ khẽ nâng mày, “Mặc dù nguyên nhân không đúng, nhưng câu này cũng có một phần thật. Đúng là Giang Tâm đã đến phòng thay đồ, cũng có thể đã đá cánh cửa.”

Chân Ái nhíu mày không hiểu.

Ngôn Tổ đổi cách hỏi khác: “Nếu như lát nữa về, Âu Văn hỏi tại sao mặt cô lại đỏ như vậy? Cô sẽ nói thế nào?”

Chân Ái rất lúng túng, lập tức nhỏ giọng nói: “Ngôn Tổ dẫn tôi đi tái hiện hiện trường, hệ thống sưởi trong kí túc xá quá nóng.” Nói xong Chân Ái sùng sốt.

“Cô cảm thấy chuyện này không thể gạt được Âu Văn.” Ngôn Tổ hứng thú liếc cô một cái, mới nói, “Triệu Hà chính là như vậy, vì để cho lời nói dối của mình đáng tin hơn nên anh ta sẽ kết hợp với sự thật. Anh ta muốn giấu đi một phần tình cảm với Giang Tâm nên mới nói dối ở đây, nhưng nhân vật và địa điểm còn lại đều là thật.”

Anh nói xong, khẽ mỉm cười: “Phần lớn mọi người đều là nói dối như vậy,” liếc cô một cái, “Kể cả cô.”

Mặt Chân Ái ửng đỏ không thềm để ý. Anh ta mới vừa nói “Triệu Hà muốn giấu tình cảm với Giang Tâm”, sao anh ta có thể dùng việc đó liên tưởng đến cô và anh ta chứ? Ý là cô nói dối Âu Văn là vì muốn giấu một phần tình cảm với anh ta?

Cái tên ngu ngốc này!

Vừa rồi bọn họ chỉ là diễn thôi, căn bản không có tình cảm!

Nhưng, ách, tại sao phản ứng đầu tiên của cô lại là nói dối chứ?

Hơn nữa làm sao anh ta biết chắc chắn cô sẽ nói dối? Rốt cuộc người đàn ông thẳng thắn này là vô tình hay cố ý?

Chân Ái nháy nháy mắt, hoàn toàn ngẩn người.

Mấu chốt là Ngôn Tổ còn vô cùng vui vẻ nhìn cô, một lúc sau lại như không có gì mà quay lại vấn đề chính: “Sinh viên nữ sẽ tùy tiện chạy đến phòng thay quần áo của đàn ông?”

Chân Ái lấy lại suy nghĩ. Cô không có ấn tượng quá sâu sắc với Triệu Hà, mơ mơ hồ hồ cho đó là một người chơi thể thao lòng dạ đơn giản. Cô nào có nghĩ đến anh ta ngu ngốc và cố chấp như vậy, dùng tiền để xây dựng tình yêu? Mà Giang Tâm dùng những thủ đoạn gì trong đó cũng sẽ không biết được.

Ngôn Tổ tiếp tục: “Anh ta cầm hộp nữ trang rời khỏi hiện trường. Sau đó Taylor quay lại lần thứ hai, thấy cảnh tượng kinh hoàng liền nhặt hộp nhẫn rồi bỏ chạy.”

Đầu óc Chân Ái hoạt động thật nhanh: “Sau đó Văn Ba tới, anh ta rút lấy tờ giấy mặt mã khiến hộp trang sức rơi xuống đất.”

Ngôn Tổ hơi nhíu mày, nhưng tạm thời không quấy rầy cô: “Ừ, Taylor không quay lại lần thứ ba, vậy dấu chân của anh ta đâu?”

“Được người khác lau sạch.” Chân Ái hít sâu một hơi, “Lúc Taylor hoảng hốt chạy khỏi kí túc xá vừa vặn bị Dương Chân nhìn thấy. Cô ấy cho rằng Taylor giết người. Cô ấy muốn bảo vệ anh ta, còn rất vui vẻ lấy khăn lau sạch dấu chân trên đất.”

“Phân tích không sai,” Ngôn Tổ cúi đầu thấy cô im lặng hưng phấn, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, lòng anh khẽ lung lay nhưng vẫn nói, “Nhưng còn một vấn đề.”

Chân Ái lập tức ngẩng đầu, rất nghiêm túc nhìn anh, giống như một học sinh mắc sai lầm đang đợi phê bình.

Giọng nói Ngôn Tổ chậm lại, là một sự dè dặt mà chính mình cũng không nhận ra: “Sau khi Taylor chạy ra ngoài thì Dương Chân đã tới rồi.”

Chân Ái bối rối: “Vậy thì sau khi chờ Dương Chân đi, Văn Ba mới quay lại cầm tờ giấy.”

Ngôn Tổ thấy cô có chút rối loạn, không nhìn được công môi: “Vậy dấu chân Văn Ba đâu? Anh ta đoán trước được có người bị giết nên mang theo khăn để lau?”

Chân Ái xấu hổ cười cười.

Lần này Ngôn Tổ không cười cô: “Nếu như đúng là Văn Ba lấy tờ giấy đi thì ngay từ đầu anh ta sẽ không nói. Hôm đó anh ta cố tình nói dối chúng ta cái đó là đe dọa giết người, chính là vì lo lắng mặt mã ở hiện trường.”

Chân Ái vỗ đầu một cái: “Đúng vậy, lúc anh hỏi Dương Chân về tờ giấy, cô ấy phản ứng rất nhanh. Cô ấy biết.”

“Ừ, cô ấy đọc thành đe dọa giết người, tưởng là do Taylor viết nên mới lấy đi.”

Sau khi tất cả đều theo trình tự thì suy nghĩ của Chân Ái vô cùng rõ ràng: “Tôi nghĩ đến một bằng chứng, là một giọt máu từng bị đè lên, mặt trên còn có mực in lạ, có lẽ là trên thẻ bóng chày. Anh ta đưa thẻ vàng cho Giang Tâm, sau khi giết cô ấy lại lấy đi. Nhưng không cẩn thận làm rơi xuống đất.”

Đôi mắt nâu nhạt của Ngôn Tổ lóe lên một vệt sáng, trong lòng vui vẻ: “Thông minh.”

Chân Ái thoáng nghiêm mặt, rất nhanh trở lại bình thường, nhỏ giọng nói: “Nhưng tôi không biết làm thế nào anh ta rời khỏi kí túc xá mà không bị ai chú ý.”

Ngôn Tố: “Không phải Taylor thường ở lại kí túc xá sao?”

Chân Ái hiểu ngay lập tức: “Anh ta thay quần áo dự phòng của Taylor! Vậy vấn đề bây giờ là túi quần áo dính máu kia của anh ta đâu? Không thể đốt, anh ta không có xe cũng không thể ném lung tung, mang về giặt trong kí túc xá cũng quá nguy hiểm. Vậy...”

Ngôn Tố lại đi đến trước kệ sách của Chân Ái, quan sát sách của cô, vừa nói một mình: “Mỗi buổi chiều anh ta làm gì?”

“Đội thể thao phải tập luyện.” Chân Ái chợt lóe lên, “Khu thể thao có tủ giữ đồ cá nhân. Phản ứng đầu tiên của anh ta nhất định là để đồ vào đó, sau đó cuối tuần sẽ xử lý.”

“Ừ, bằng tìm đồ rõ ràng là của anh ta nhưng lại nói là của bạn cùng phòng. Cột đồ bị mất chỉ viết chữ cái đầu K, không có chút quan hệ nào với thể vàng. K chính là chữ cái đầu của KEY.”

“Anh ta làm mất chìa khóa tủ giữ đồ trong khu thể thao.”

Ngôn Tố khẽ mỉm cười: “Chìa khóa mất thì hoàn toàn có thể tìm nhân viên quản lý để mở, cần gì phải rầm rộ hoảng hốt đi làm bằng thông báo tìm đồ, trừ khi trong đó có thứ không thể để người khác nhìn thấy.”

Chân Ái kích động nói: “Thật quá tốt! Cuối tuần ở trường không có người, sẽ không ai thấy thông báo tìm đồ của anh ta.” Nói xong rất bội phục Ngôn Tố, có thể kết thúc vụ án nhanh như vậy.

“Khu thể thao có camera, có thể thấy hình ảnh anh ta mặc quần áo của Taylor mang theo một túi thể thao.” Ngôn Tố vừa nói xong thì điện thoại di động vang lên, là Jasmine.

Anh nói thật nhanh tất cả suy luận và phân tích cùng vị trí bằng chứng cho Jasmine, cuối cùng thêm một câu, nói: “Đúng rồi, có thể nhân tiện kiểm tra một chút tủ kính trưng bày vật dụng thể thao trong phòng truyện tranh của Văn Ba, có thể cô sẽ phát hiện chút đồ thú vị.”

Chân Ái nghiêng đầu, im lặng nghe xong, trong lòng nghi hoặc.

Đóng cửa lại đi xuống lầu, Chân Ái vẫn còn suy nghĩ.

Đi xuống tầng một, Ngôn Tố trực tiếp hỏi: “Cô muốn hỏi phòng truyện tranh của Văn Ba?”

Chân Ái không biết làm thế nào anh ta nhìn ra, trong lòng còn từ từ suy nghĩ: Sao cái người này nói chuyện lúc nào cũng trực tiếp như vậy? Ít nhất hỏi trước một câu cô đang nghĩ cái gì đi.

Ngôn Tố thấy cô cả buổi không có phản ứng, khinh thường: “Kiếp trước cô là ốc sên hả?” Vừa nói lại còn thò đầu nhìn sau lưng cô, “Để tôi nhìn một chút xem, có phải vỏ trên lưng quá hay không.”

Chân Ái chợt nhớ tới vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh ta, liền vội vàng gật đầu.

Ngôn Tố hừ cười một tiếng: “Quả nhiên là đúng.”

Chân Ái sững sờ, lại lập tức giải thích: “Tôi gật đầu ý là tôi muốn hỏi chuyện phòng truyện tranh chứ không phải là nói vỏ trên lưng tôi quá nặng.”

Nụ cười trên môi Ngôn Tố khẽ nâng lên, trong mắt có điểm vui vẻ.

Chân Ái hơi bối rối, lại bị anh ta đi quanh người, tức giận nói: “Trên lưng tôi không có vỏ!”

Ngôn Tố chậm rãi thu lại nụ cười, từ từ đi xuống bậc thang: “Ma túy của anh ta không thể để ở nhà và ở trường, để trong tủ kính đồ thể thao là tốt nhất, trưng bày không phải để bán.”

“Lỡ như không đúng thì sao?” Chân Ái thắc mắc. Lời còn chưa dứt, dáng người bên cạnh thoáng cứng đờ, thẳng lưng đi ra ngoài.

Cô lại có thể nghi ngờ anh phạm sai lầm?

Thời gian qua Ngôn Tố không thềm để ý đến nhận xét của bọn người “ngu ngốc”, nhưng rõ ràng lần này anh không mấy vui vẻ.

Chân Ái cũng phát hiện ra không đúng, lúng túng đi theo.

Rốt cuộc, anh nhin không được mở miệng: “Cô nghi ngờ tôi?”

“Không phải.” Chân Ái giải thích một chút, đây là nước Mỹ, nếu như sai thì Văn Ba có thể kiện chết anh ta.

Ừm, nghe có vẻ như nghi ngờ là quan tâm.

Ngôn Tố: “Có cuộc điều tra cho thấy, 76% người thích vận động không thích truyện tranh, 65% người mê truyện tranh đều không thích vận động. Người thường xuyên đến phòng truyện tranh đều là con mọt sách.”

Chân Ái cười: “Nói như vậy thì bình thường anh luôn đến phòng truyện tranh nhỉ!”

Ngôn Tố cứng ngắc nhìn cô: “Phần lớn người đến phòng truyện tranh là con mọt sách, đây là một mệnh đề tương đối, nghịch đảo loại mệnh đề này là không đúng. Đến phòng truyện tranh suy ra anh ta là con mọt sách là phạm vào lỗi logic cơ bản nhất.”

Chân Ái nhìn bầu trời xanh trên cao, chấp tay sau lưng nhẹ nhàng lắc đầu: “À à à, tôi không có nghe.”

Ngôn Tố: ...

“Khụ, trừ lần đó ra, tôi không phải là con mọt sách.”

“À à à, tôi vẫn chưa nghe.”

Ngôn Tố bước chậm lại, nhìn cô.

Cô vẫn đi tới trước, bàn tay nhỏ bé ửng hồng đặt sau áo khoác trắng, khăn choàng đỏ trong tuyết vô cùng lóa mắt. Đôi chân kiên tinh tế, giày đi tuyết nâu, đập trên tuyết vang lên lộp bộp.

Cô ngược đầu nhìn trời, tâm tình dường như không tệ.

Anh cũng ngẩng đầu nhìn. Bầu trời cuối đông, rất cao, rất xanh.

17. Chương 16

Sáu giờ sáng, Chân Ái từ từ mở mắt, lại nhìn thấy Ngôn Tố chân trần ngồi xếp bằng trên cái ghế gỗ, đôi mắt nâu nhạt nhìn cô chằm chằm.

Mặc dù không giải thích được việc anh ta chạy đến phòng cô nhìn cô ngủ, nhưng Chân Ái cũng không hoảng sợ, chỉ xoa xoa mắt, không hiểu tại sao.

Ánh mắt Ngôn Tố rất tế nhị, mang theo chút nóng nảy khó có thể nhận ra, cao giọng nói: “Tướng ngủ của cô thật khó coi.”

“Tôi sẽ xem ý này của anh là câu ‘Chào buổi sáng’ ấm áp.” Chân Ái cười rộng lượng..

Không biết tại sao, lúc thức dậy nhìn thấy anh ta khiến cho cô đột nhiên không muốn rời giường.

Buổi sớm cuối đông, sắc trời vẫn là một màu xám trắng, xuyên qua cửa sổ kiểu Âu cổ điển. Mấy ngày nay tuyết lại rơi, để cho người ta cảm giác trời sáng sớm hơn mọi ngày.

Hơi nước mờ mờ đọng trên kính cửa sổ, ánh lửa lập lòe trong lò sưởi, ở nơi ấm cúng thế này, mở mắt ra cũng không phải một mình cô độc. Loại cảm giác ấm áp này đúng là rất tốt.

Nhưng mà –

Trong mắt Ngôn Tố đều là vẻ tìm tòi nghiên cứu, dựa vào độ tường tận và sắc bén: “Mùa đông không có việc gì làm mà vẫn thức sớm như vậy, trong lúc ngủ còn nhíu mày, nhưng lúc thức dậy lại thật yên lặng giống như được giải thoát. Mọi ngày cô đều ngủ không ngon, còn mơ thấy ác mộng. Đề nghị cô đi khám bác sĩ hoặc bác sĩ tư vấn.”

“Anh thật là vô vị!” Chân Ái lườm anh ta một cái, xoay người thật mạnh đưa lưng về phía anh ta. Nhắm mắt làm ngơ.

Ngôn Tố ngẩn người, trầm mặc.

Chân Ái rúc trong chăn, xì một tiếng. Hừ, chút cảm giác tốt đẹp đều bị anh ta phá hỏng!

Mấy giây sau, anh nắm tay đẩy đẩy vai cô, giọng nói không được tự nhiên: “Này, trời sáng rồi. Đồ sâu lười, dậy đi!”

Chân Ái quay đầu lườm anh ta, không nói gì.

“À, lúc nhỏ tôi có một cái đồng hồ báo thức Trư Bát Giới cũng kêu như vậy.” Ngôn Tố giải thích rất nghiêm túc, vẻ mặt lạnh lẽo cứng rắn, “Quả nhiên không hề có khả năng thưởng thức cái đẹp. Heo thì làm sao có thể kêu giống như chim ‘Lú lo sâu lười dậy đi’ chứ, hoàn toàn không hợp mỹ học logic.”

Chân Ái gãi gãi tai, nói: “Sáng sớm thức dậy liền được nghe những lời sâu sắc lại không có chút ngây thơ nào của anh, hôm nay quả là một ngày tốt lành.”

“...” Ngôn Tố yên lặng nhìn cô, “Châm biếm?”

“Thông minh!”

“...Châm biếm lần thứ hai...”

“Ta da~~” Chân Ái lại quay người đưa lưng về phía anh ta, núp trong chăn khẽ mỉm cười, hơi cảm thấy đắc ý.

Về mặt Ngôn Tố hơi trùng xuống, suy nghĩ một chút, nói: “Lúc này tôi phân tích cô, là tôi không đúng.”

Chân Ái túm chăn không nói tiếng nào, nhưng nụ cười nơi khóe môi không nhịn được lại càng nâng lên.

Người nào đó rất nhanh lại còn tích cực nói: “Nhưng mà cô nói tôi vô vị.”

...Thì ra xin lỗi là có điều kiện.

Chân Ái méo miệng: “Anh vốn vô vị còn gì. Có người nào muốn nói chuyện lại giống như chó ngồi chồm hổm bên giường lúc sáng sớm vậy không?”

“Chó? Khả năng miêu tả của cô quả là vô cùng thâm thúy.” Ngôn Tố dừng một chút, nghiêm mặt nói, “Tôi đến là để nói cho cô biết, tôi có thể giúp cô phá giải mật mã trên thẻ. Cho nên cô hãy nhanh nói cho tôi biết, mật mã đó dùng để làm gì?”

Chân Ái từ từ xoay người lại, nghi ngờ nhìn khuôn mặt nghiêm túc của anh ta, một lúc sau đột nhiên hiểu ra. Những ngày sau khi kết thúc vụ án giết người ở trường thì những việc khác trong tay anh ta cũng vừa lúc kết thúc.

Bây giờ, đối với một người đến lúc ngủ não bộ cũng hoạt động với tốc độ cao thì có thể nói là... buồn chán đến muốn nổ tung.

Nhất định là khi anh ta đang chán muốn chết thì nghĩ tới mật mã trên thẻ của Chân Ái, trong lòng rất muốn, nhưng nguyên tắc của anh ta là không giải mật mã không rõ nguồn gốc, cho nên cái người này mới thất lễ như vậy, sáng sớm ngồi chồm hổm bên giường của cô.

Đột nhiên Chân Ái muốn trêu chọc anh ta, liền thân thiện cười một cái: “Ngôn Tố, anh thật là tốt! Nhưng đó là chuyện riêng tư của tôi, không thể nói cho anh biết. Anh muốn giúp tôi thì hãy giải, không muốn thì hãy quên đi. Tôi không bắt buộc anh.”

Ngôn Tố nghe xong, gương mặt tuần tú xám xịt.

Anh lập tức đứng lên, cúi đầu nhìn cô, con ngươi u ám, môi mỏng hơi mím lại, không còn một chút đáng vẻ không tự nhiên và dịu dàng ban nãy.

Anh nhìn cô chằm chằm rất lâu, nói ra một từ: “Nham hiểm.”

Nói xong, đi chân không không một tiếng động ra khỏi phòng.

Chân Ái rụt cổ lại. Cô cũng biết suy nghĩ của cô không tránh được ánh mắt anh ta. Ha, cái cô muốn chính là hiệu quả này, khó chịu chết anh ta.

Đến lúc Chân Ái rời giường đi đến phòng đọc sách, thấy nắp đàn piano hình tam giác bị hạ xuống đóng chặt lại, Ngôn Tổ mặc quần áo trắng đang ngồi xếp bằng trên đó, vô cảm ngẩng đầu nhìn trời, nói chính xác hơn là nhìn không khí. Bên cạnh còn có một cây violin màu trắng cô đơn.

Âu Văn đứng bên cạnh đàn piano, bắt đầu dĩ ngẩng đầu nhìn anh ta: “S.A., tháng ngắn nhất trong năm, cậu đã phá giải 101 mật mã trên cả nước, cộng thêm 17 vụ án, trong đó gồm 3 vụ giết người liên hoàn. Đã đủ...”

“Từ đủ này là dùng cho người có khả năng có hạn.” Anh nhìn trời, rất nhanh ngắt lời Âu Văn.

Âu Văn nắm tay: “Nhưng cậu cần nghỉ...”

“Cái từ nghỉ ngơi này là phát minh cho người có ý chí yếu ớt. Tôi không cần, cảm ơn.” Ngắt lời lần thứ hai.

Đột nhiên anh ta quay đầu lại, khí thế sắc bén giống như một con sư tử nóng nảy, gần như dữ tợn nghiêng rằng nghiêng lợi với Âu Văn:

“Tôi cần vụ án, tôi cần mật mã. Tôi không biết đầu của cậu là làm từ cái gì, nhưng đầu óc của tôi đều là máy móc tinh vi, nếu như không hoạt động để cho nó dừng lại dù chỉ một ngày một giờ thì nó cũng sẽ rỉ sét. Rỉ sét đó cậu hiểu không? Âu Văn, cho tôi mật mã, cho tôi vụ án!!! Tôi cần có chuyện để làm!”

Âu Văn bị khí thế lòng như lửa đốt hiem thấy của cậu ta hù dọa, vội vàng nghĩ cách: “Không phải giáo sư Miller mời cậu đến MIT diễn thuyết sao?”

“Không đi!” Ngôn Tổ hoàn toàn cự tuyệt.

“Tại sao?”

“Tôi không có hứng thú ngồi nói một hai tiếng với cả phòng toàn người có IQ thấp hơn tôi. Bọn họ nghe không hiểu, còn tôi sẽ khát nước.”

Âu Văn: ...

Chân Ái: ...

Âu Văn tự nhủ “Dừng so đo với cậu ta”, lại đề nghị: “Cậu không thích diễn thuyết nơi công cộng, nhưng giáo sư Miller cũng từng đề nghị để cho cậu dẫn dắt tiến sĩ logic học. Số lượng ít, IQ cao, cùng thảo luận vấn đề logic với bọn họ, chẳng lẽ cậu không cảm thấy rất có thách thức sao?”

Ngôn Tổ nhìn trời, gằn từng chữ: “Tôi chán ghét đám tiến sĩ kia!”

Chân Ái không hiểu tại sao, nhìn Âu Văn.

Âu Văn đỡ trán: “S.A., bọn họ nhận lầm cậu là học sinh trung học, đây không phải là lỗi của họ. Hơn nữa chuyện này đã qua nhiều năm rồi.”

Chân Ái im lặng. Rất nhiều tiến sĩ đều là sau khi đi làm mới ra sức học hành, tuổi tác khá lớn. Còn Ngôn Tổ lúc chưa 20 tuổi đã mang trên người ba bốn cái học vị tiến sĩ, đương nhiên tuổi tác sẽ bị khinh thường.

Âu Văn vẫn chăm chỉ tìm cách giải sầu cho người bạn tốt của mình:

“Du lịch?”

“Nhiều người.”

“Vận động?”

“Tầm thường.”

“Tìm bạn bè?”

“Không có.”

“Đi thăm người thân?”

“Nhàm chán.”

Ấu Văn đã nghĩ hết cách, nhìn trời than thở: “Người quá thông minh đúng là một loại tội ác! Sau khi anh ta hành hạ hết người bên cạnh, cuối cùng cũng bắt đầu giai đoạn tự hành hạ bản thân.”

Chân Ái đứng bên cạnh một lúc, khó hiểu: “Ngôn Tố, tại sao anh không đọc sách? Bình thường không phải anh đều...”

“Đứng ở vị trí của cô, hướng 23 giờ, khu G của phòng sách, từ dưới đếm lên hàng thứ 29, từ trái qua phải quyển thứ 35, đó là quyển sách cuối cùng trong phòng sách này mà tôi chưa đọc. Tối qua 23 giờ 45 phút đã đọc xong rồi.” Giọng anh trầm thấp nhưng không che giấu được sự thiếu kiên nhẫn, cầm cây vĩ trong tay, kéo đàn violin không theo quy luật làm phát ra từng đợt âm thanh như cửa gỗ quấy nhiễu thần kinh.

Chân Ái thấy nhức đầu, nhưng càng ngạc nhiên hơn là vừa rồi anh ta chỉ liếc cô một cái, làm sao có thể nhớ rõ vị trí của quyển sách kia như vậy; đương nhiên, kinh ngạc nhất cũng chưa phải là cái này. Cô nhìn phòng sách cao lớn và cả một tường sách như vậy, không thể tin được: “Tất cả sách ở đây anh đều đọc hết rồi? Sao có thể...”

Anh đột nhiên quay đầu nhìn cô, lưng nghiêng về hướng ánh sáng mặt trời, con ngươi tinh mịch như hổ phách trong đêm tối, giọng rất khiêu khích: “Cô muốn đọc quyển đó? Bây giờ tôi đọc cho cô.”

Anh ta luôn luôn tao nhã và xa cách, vừa lạnh lùng lại nhẹ nhàng phong độ, cực kì giống quý tộc nước Anh, rất ít có vẻ hung ác như bây giờ. Chân Ái vô thức lùi từng bước nhỏ về phía sau.

Ấu Văn thở dài: “S.A., cậu đọc sách quá nhanh...”

Không chờ anh ta nói xong, Ngôn Tố liền trả lời một cách mỉa mai: “ Đọc nhanh như gió, đã đọc qua là không quên không phải lỗi của tôi.” Nói xong, đột nhiên mở to hai mắt, tỉnh ngộ, “Sergeant Diaz was right, i am a weirdo. (Trung sĩ Diaz nói không sai, tôi đúng là quái thai).”

Lại trầm mặc một lúc, con ngươi tối sầm lại, nói khẽ: “Weirdo is unhappy. (Quái thai không vui).”

Anh cúi đầu không nói, rất đau thương kéo đàn violin. Nhìn qua có bao nhiêu đáng thương có bao nhiêu tội nghiệp.

Ấu Văn lắc đầu, tỏ vẻ đã cố gắng hết sức.

Ngôn Tố kéo một đoạn nhạc ngắn, đột nhiên ngã xuống trên nắp đàn, tức giận lặn một vòng, la to: “Nhàm chán, nhàm chán, nhàm chán muốn chết!”

Chân Ái chớp chớp mắt, đột nhiên anh ta giở tính trẻ con như vậy thật đúng là... đáng yêu.

Ấu Văn im lặng một hồi, rất thành khẩn nói: “Cậu nổi giận như vậy, Mozart sẽ cảm thấy khó chịu đấy.”

Chân Ái nghi ngờ, Mozart là cái gì, sẽ không phải là...

Lần này Ngôn Tố không lên tiếng, một chút động tĩnh cũng không có. Một lúc sau mới nhẹ nhàng sờ cây đàn piano của anh, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi.”

Thì ra cây đàn này tên là Mozart.

Chân Ái: ...

Cô đi tới, đứng bên cạnh đàn, lấy ngón tay chọc chọc vai anh ta. Anh ta không nhúc nhích, giọng nói cứng rắn: “Đừng chọc tôi, tôi rất khó chịu.”

Chân Ái khẽ mỉm cười: “Đàn violin của anh tên là gì?”

Người trước mặt đưa lưng về phía cô, giọng có phần dụi lại: “Elvis.”

Chân Ái nâng má, ngón tay chạm nhẹ vào cây đàn piano màu trắng, hỏi: “Ngôn Tố, nghe nói cái gì anh cũng biết, vậy anh có thể viết một bản hòa tấu piano và violin không?”

Anh nghiêng đầu sang, vừa vịn một chùm sáng xanh nhạt chiếu vào con người màu nâu nhạt. Đôi mắt sạch sẽ trong veo như bầu trời thu cứ như vậy nhìn thẳng cô, thấy được suy nghĩ của cô khẽ run lên, đầu óc trống rỗng.

Anh ta đột nhiên sáp lại gần ôm lấy cổ cô, gò má khẽ chạm vào gò má cô. Chân Ái kề sát gò má ấm áp của anh ta, cả người nóng lên. Giọng nói rõ ràng, êm dịu lại như có từ tính thổi qua tai cô: “Cô đúng là thiên tài... Mặc dù chỉ là ngẫu nhiên nghĩ đến.”

Chân Ái hoàn toàn không nghe thấy, chỉ biết trong nháy mắt khuôn mặt như bị sốt cao.

Anh cũng rất nhanh buông cô ra, giây tiếp theo nhảy từ trên piano xuống, mở nắp đàn lên bắt đầu thử âm.

Âu Văn cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, giơ ngón tay cái với Chân Ái. Chân Ái đứng dưới cửa kính hoa văn màu trong ánh mặt trời sắc sỡ, gương mặt trắng nõn được ánh nắng ban mai chiếu vào hơi ửng hồng.

Ngôn Tố rất nhanh đặt một tờ giấy trắng lên giá nhạc, nghiêng đầu nhìn Chân Ái, khẽ nhếch cằm, vô cùng kiêu ngạo nói: “Chờ tôi viết xong bản hòa tấu này, sẽ gọi nó là, ‘Tặng cho Chân Ái’.”

Chân Ái giật mình ngược mắt nhìn anh ta. Anh ta sớm đã nghiêng đầu bắt đầu định âm điệu, không nhìn thấy mặt, chỉ thấy mái tóc ngắn gọn gàng dưới ánh mặt trời đều là quang sáng màu vàng.

Cô biết lúc anh ta nói những lời này, suy nghĩ thật đơn thuần biết bao, nhưng trái tim cô vẫn không không chế được mà rung động.

18. Chương 17

Sau khi Chân Ái ở nhà Ngôn Tố hơn một tuần thì tìm được phòng mới, chuẩn bị chuyển nhà.

Quãng thời gian không dài không ngắn này, hai người sống yên ổn cùng nhau.

Phần lớn thời gian Chân Ái đều... đeo bao tay đọc sách trong phòng sách; còn Ngôn Tố, anh ta nói phải đọc lại các cuốn sách mình thích, thế là-

Chân Ái hoặc là nằm trên hành lang vòng cung thật cao, hoặc là ngồi bên lan can đứng đưa chân, ngẫu nhiên cúi đầu nhìn sẽ thấy Ngôn Tố đang ngồi trên xe lăn bên cạnh cây đàn piano màu trắng ở giữa phòng, gác đôi chân thon dài lên băng ghế, mười ngón tay đan chéo đặt trước người, nhìn qua giống như đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Sách đều đã ở trong đầu anh. Nếu đọc lại thì chỉ cần mở thư viện sách trong đầu, đọc từng quyển.

Lúc này, cả người anh yên lặng giống như một pho tượng, ngồi dưới cửa sổ kính hoa văn màu, đã ngồi đó là sẽ ngồi cả ngày.

Ánh sáng từ cửa sổ kính trong lâu đài cổ yên bình và trầm lặng đi một vòng, chiếu nghiêng rồi lại thẳng, thẳng rồi lại nghiêng, từ tia sáng mỏng manh lúc sáng sớm đến ánh nắng rực rỡ nặng nề lúc hoàng hôn, từ bức tranh thủy mặc phương Đông tĩnh mịch đến bức tranh sơn dầu phương Tây nổi bật.

Có lúc cô leo lên quá cao, có lúc tiếng bước chân của cô trên cầu thang xoay bằng gỗ phát ra tiếng cộp cộp, một chút bụi bay vào không khí, phá vỡ sự yên tĩnh có thể nghe được tiếng kim rơi. Anh sẽ nhẹ cau mày, thỉnh thoảng mở mắt, im lặng nhìn bóng dáng nhỏ nhắn chạy qua chạy lại giống một con sóc nhỏ trên kệ sách trên cao.

Lặng lẽ nghĩ: Phụ nữ điềm tĩnh đều sẽ là phụ nữ ồn ào. Lại nhắm mắt.

Trưa hôm nay trước khi đi, Chân Ái vẫn nấu ăn theo thường lệ.

Lúc đưa thức ăn đến trước mặt Ngôn Tố, người nào đó vẫn kén chọn nhìn lướt qua đĩa cơm hỗn độn không có hình dạng cùng một đồng thịt bò, rau xanh, cà rốt, cau mày:

“Cái tôi cần là thức ăn, chứ không phải... thức ăn gia súc.”

“Anh còn khó hầu hạ hơn cả trâu bò dê nữa.” Chân Ái nắm tay chống lên bàn, “Bữa cuối cùng, nhường một chút được không?”

Anh nhúu mày, cảm thấy không công bằng, “Mỗi ngày tôi đều hết sức chăm chú làm cơm tối, tại sao bữa cuối cùng mà cô cũng làm không tốt?”

Chân Ái ngoan cố: “...Tôi đã vô cùng cố gắng rồi, Ngôn tiên sinh.”

Tiếng gọi “Ngôn tiên sinh” khiến anh nhắc mắt: “Nhưng tôi không nhìn thấy.”

Chân Ái hơi giận, cầm nĩa đâm đâm vào đĩa anh ta: “Nhìn qua bọn chúng dính thành một khối, nhưng trên thực tế chỉ là nhiều nước canh mà thôi. Bọn chúng là từng cá thể độc lập.”

Ngôn Tổ mím môi im lặng, nhìn cô sắp biến cái đồng sên sệt trong đĩa của mình thành cháo, hồi lâu mới nói: “Nói cô không cố gắng là lỗi của tôi, xin lỗi cô.”

Chân Ái thoáng hài lòng, rộng lượng nói: “Bỏ đi, tôi cũng không để bụng anh...”

“Đây không phải là vấn đề cố gắng, đây là vấn đề năng lực.”

“...”

Ấu Văn gần như đem mặt mình vùi vào trong đĩa.

Chân Ái nheo mắt, khẽ nghiêng răng, hồi lâu mỉm cười, nói: “Nếu như tôi là một con chó nhỏ thì tôi đây cũng là một con chó nhỏ bao dung. Tôi thích thức ăn cho chó, nhưng cũng không ghét tảng đá trong cái hố phân này.”

Ấu Văn phì cười, Ngôn Tổ yên lặng nhìn cô.

Chân Ái thờ ơ nghiêng đầu, tỏ vẻ có thích ăn hay là không.

Lúc này chuông cửa vang lên.

Cửa chính cách phòng ăn không xa, Chân Ái đi đến mở cửa. Người đến là một vị phu nhân da trắng xinh đẹp tao nhã, gương mặt trang điểm tinh tế, ăn mặc sang trọng, cử chỉ thanh cao, nụ cười ấm áp.

Chân Ái chưa kịp hỏi thì đối phương đã thản nhiên mỉm cười tự giới thiệu: “Hayley Van De Bilt, for you record, I am S.A. 's mother. (Hayley Van De Bilt, nhân tiện nói một câu, tôi là mẹ của S.A.”

Chân Ái sững sốt. Mẹ của Ngôn Tổ có họ giống Jasmine?

Hayley cởi áo khoác ngoài treo lên móc quần áo, đi cùng Chân Ái vào phòng ăn.

Ấu Văn đang ăn cơm, giọng nói không rõ ràng chào hỏi: “Hi, Hayley!” Lại hỏi bà ăn cơm chưa, Hayley nói ăn rồi.

Còn Ngôn Tổ thì hoàn toàn không có phản ứng, tự mình ăn cơm.

Hayley nhìn một đồng không rõ vẻ ngoài trong đĩa của Ngôn Tổ, hơi trợn mắt, rất ngạc nhiên sao đứa con trai kén chọn kia của bà có thể thản nhiên như không ăn cái thứ này. Bà lơ đãng nhìn Chân Ái, người kia đang ngoan ngoãn ăn cơm.

Hayley liền kêu giới thiệu người bạn mới này một chút.

“Đầu bếp của con.” Ngôn Tổ cũng không ngẩng đầu lên, bổ sung một câu, “Đầu bếp tôi.”

Chân Ái: ...

Hayley sững sốt.

Ấu Văn không nhịn được cười, giải thích: “Cô ấy tên là Chân Ái, là bạn của cháu.”

Hayley không nói nhiều, ánh mắt nhu hòa nhìn Ngôn Tổ ăn cơm. Đợi đến khi anh ta ăn xong, nói: “Honey (cục cưng), không được kén ăn. Ăn cà rốt đi.”

Chân Ái liếc mắt một cái, phát hiện Ngôn Tổ ăn sạch sẽ thức ăn trong đĩa, gần như không còn một hạt gạo, nhưng còn dư rất nhiều cà rốt.

Cô có chút ngượng ngùng. Cô không biết anh ta không thích ăn cà rốt.

Ngôn Tổ từ từ cầm khăn lau môi, nói: “Không ăn.”

“Tại sao?”

“Con không phải thờ.”

Chân Ái cố nén cười.

Nhưng Hayley vẫn bình tĩnh khuyên: “Cà rốt tốt ắt.”

“Mẹ cho rằng thị lực của con không tốt?” Ngôn Tổ hơi chau mày, sau đó lông mi rủ xuống, nhìn mẹ mình một lần, nói một mạch, “Sáng nay mẹ tham gia hội nghị thường kì của nhóm nữ chính trị gia. Sau đó bà Hawkinson phản nản với mẹ là chồng của bà ấy ngoại tình, còn bà Charles Wells thì thuyết phục mẹ mua cổ phiếu của Truyền thông AT. Sau hội nghị, mẹ đến nhà anh trai. Ở đó bà ngoại nói với mẹ là nhất định phải để con đến dự lễ đính hôn của anh. Sau đó mẹ đến đây, mang theo thiệp mời.”

Chân Ái mở to hai mắt, không chớp mắt nhìn anh ta chăm chăm. Mặc dù suy luận thật thần kì, nhưng mà, ách, đó là trường bối mà...

Nhưng Hayley không hề kinh ngạc. Nhiều năm như vậy bà sớm đã quen rồi...

Bà trực tiếp mở túi ra, lấy thiệp mời đưa tới trước mặt Ngôn Tổ.

Ngôn Tổ cũng không thèm nhìn: “Nhiều người rất nhàm chán, hôn lễ rất nhàm chán. Cả nhà đều ở đó nói chuyện chính trị, quá vô vị.”

Hayley đứng dậy, vỗ vỗ vai anh ta, dùng đạo lý thuyết phục đối phương: “Honey, tin mẹ đi. Lần này mọi người nhất định sẽ không nói những chuyện mà con cho là vô vị.”

Ngôn Tổ hờ hững: “Chính trị gia đều là kẻ lừa đảo.”

Hayley lại cười, lấy chân tình làm cảm động đối phương: “Honey, mọi người đều rất muốn gặp con.”

Ngôn Tổ: “Đã như vậy thì con lại càng không nên cướp danh tiếng của chú rể.”

“...”

Hayley phát hiện, bà mãi mãi không thể giành được phần thắng trong những cuộc tranh luận với đứa con trai trong đầu đều là logic này, liền dứt khoát nói, “Honey, nếu con không đi, mẹ sẽ lấy hết sách của mẹ trong thư viện của con về.”

Ngôn Tổ cau mày: “Nhìn đi, uy hiếp và bạo lực luôn luôn là thủ đoạn của chính trị gia.”

Hayley hài lòng ra về, trước khi đi còn không quên tạm biệt Chân Ái và Âu Văn.

Hayley vừa đi, Âu Văn liền hỏi: “Việc phân tích vừa rồi là sao vậy?”

Ngôn Tổ thản nhiên nói: “Ngực trái trên áo len của bà ấy có dấu vết kim băng đâm qua, vừa nhỏ vừa ngắn, không phải là trâm cài ngực mà là huy hiệu của nhóm nữ chính trị gia. Trên tóc có sương và phấn hoa màu vàng, trong thời tiết này chỗ bà ấy có thể đi là nhà kính của bà ngoại tôi. Còn chuyện của bà Hawkinson và bà Charles Wells, trên mạng có vụ tai tiếng ông Hawkinson quan hệ bất chính, còn Truyền thông AT của nhà Charles Wells gần đây thay đổi lãnh đạo cấp cao, cổ phiếu không ổn định, đương nhiên muốn bên ngoài mua nhiều cổ phiếu rồi.”

Nói xong, thấy Chân Ái hầu như không nghe anh nói mà luôn liếc mắt nhìn tấm thiệp mời. Anh đẩy tấm thiệp đến trước mặt cô, giọng nói không tốt lắm: “Cô muốn đi?”

Chân Ái vội vàng nói: “Không có, tôi thấy lễ đính hôn ở Hampton, nghe nói ở đó rất đẹp.” Nói xong, người đã đứng lên, “Được rồi, tôi cũng cần phải đi rồi.”

Đồ của Chân Ái không nhiều, thu dọn xong một túi nhỏ liền đi ra cửa.

Lúc đi, Ngôn Tổ đứng thẳng tắp ở cửa, cũng không cúi đầu mà chỉ ngạo mạn liếc cô một cái: “Thật tốt, đầu bếp tôi hormone giống cái phải đi rồi. Tạm biệt.”

Âu Văn ở bên cạnh đập anh ta một cái.

Ngôn Tổ đứng lại ngay ngắn, dừng một chút, không hài lòng khề vuốt cằm, cử chỉ lễ phép lại tao nhã như một quý ông. Anh dùng giọng nói vững vàng không ngắt quãng như người máy nói: “Thời gian tôi và cô Chân Ái ở chung rất vui vẻ tôi sẽ nhớ cô.”

Chân Ái hững hờ đi qua trước mặt anh ta: “Nói dối!”

Ngôn Tổ gật đầu: “Đương nhiên!”

Lúc cô thay giày lại nghe anh ta nói rất nhẹ, gần như là lẩm bẩm: “Nhớ rèn luyện thường xuyên.”

Lòng Chân Ái chợt ảm áp, nhớ tới mấy ngày nay sáng nào cũng im lặng đi tản bộ với Ngôn Tổ, khoe môi ả chứa một nụ cười nhạt, khẽ nói: “Ừ, phương pháp tốt để bảo vệ dương khí.”

Mở cửa ra, không ngờ bên ngoài vừa lúc có người đến. Là Jasmine. Hai người đứng trong gió bốn mắt nhìn nhau. Chân Ái bình tĩnh không lay động, còn Jasmine thì vô cùng kinh ngạc: “Sao cô lại ở đây?”

Chân Ái im lặng, Âu Văn nói: “Chúng tôi đang chuẩn bị đi.”

Ngôn Tổ liếc cô ta một cái, không có vẻ hứng thú: “Lại có người chết?”

Mắt Jasmine đỏ lên: “Tôi sắp chết đây.”

Ngôn Tổ mờ mịt: “Vậy cô còn không nhanh đến bệnh viện đi?”

Bốn người đứng ở lối ra vào chật hẹp, giữa không khí lạnh, quạ đen bay qua...

Chân Ái đứng ở cửa, gió lạnh thổi tóc cô bay loạn lên. Cô theo bản năng kéo căng cổ áo. Đột nhiên trước mặt có người đưa tay qua kéo cánh cửa lại, gió lạnh liền bị chặn bên ngoài.

Cô nhìn theo bàn tay trắng và các khớp tay rõ ràng kia, nhưng Ngôn Tổ đã sớm quay đầu lại nhìn Jasmine: “Có chuyện gì nói mau.”

Jasmine nhú mày rất sâu, vừa hốt hoảng vừa sợ hãi: “Sau khi điều tra nhân chứng, trước khi anh còn chưa gọi điện cho tôi, tôi đã nghĩ mực in trong vết máu ở hiện trường có thể là trên thẻ bóng chày. Tôi đoán có lẽ Triệu Hà là hung thủ. Lúc bạn cùng phòng của anh ta đến đồn cảnh sát, tôi để một cảnh sát khác ám chỉ anh ta...”

Jasmine ngược mắt, thoáng thấy ánh mắt lạnh như băng của Ngôn Tổ liền xấu hổ cúi đầu, “Khiến cho anh ta nói, xác định thẻ vàng bóng chày của anh ta ở trong tay Triệu Hà, trở thành tang vật hiện trường phạm tội. Còn để đến lúc đó anh ta ra tòa làm chứng.”

Âu Văn sững sờ: “Các cô nói với anh ta những lời đó sớm hơn so với khoảng thời gian lục soát tủ giữ đồ của Triệu Hà. Khi đó cảnh sát còn chưa tìm được tang vật của Triệu Hà. Các cô nói như vậy là lừa gạt nhân chứng, thao túng trình tự lấy bằng chứng!”

Jasmine gấp đến độ giọng nói cũng run lên: “Làm sao tôi biết sau đó có thể tìm được vật chứng quan trọng chứ. Sau khi mở tủ giữ đồ của Triệu Hà thì tôi không có ý định làm như vậy. Nhưng hồng bét là nhân viên ghi chép đã ghi lại lời của cảnh sát kia và bạn cùng phòng của anh ta, còn không cẩn thận bỏ vào bằng chứng của bên công tố. Kết quả là lúc trình lên tòa án bị luật sư bào chữa phát hiện.”

Chân Ái và Âu Văn đều ngẩn ra.

Trên mặt Ngôn Tổ vẫn không có bất kì biểu cảm nào, nhìn Jasmine, thản nhiên nói: “Chúc mừng cô, cứu vớt một tội phạm giết người vô cùng hung ác.”

19. Chương 18

Sau khi kết thúc vụ án, Chân Ái về kí túc xá một chuyến, lấy di vật của Giang Tâm gửi về Trung Quốc.

Trước khi xuống xe, đột nhiên Âu Văn nói: “Ai, đừng sợ, không sao đâu.”

Chân Ái không phản ứng kịp: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Thực ra cô từng lo lắng, người bên cạnh cô chết là do bị cô liên lụy đúng không?” Anh đưa tay qua vỗ vỗ bờ vai gầy gò của cô, “Bây giờ chân tướng đã phơi bày rồi, không có bất cứ quan hệ gì với cô cả.”

Chân Ái nhìn đôi mắt màu xanh của anh, chợt cảm động đến không nói nên lời.

Thực sự cô đã từng nghĩ, có phải những người truy đuổi tới vốn là muốn giết cô nhưng lại giết lầm Giang Tâm hay không. Cô rất rõ ràng, nếu không phải do Âu Văn yêu cầu thì Ngôn Tổ sẽ không tham gia vụ án nhỏ này.

Còn cô đi theo Ngôn Tổ sẽ biết rõ quá trình diễn biến, từ đầu thoát khỏi những ý nghĩ mang lại tai họa cho bản thân, cũng không bị giày vò tinh thần.

Tất cả đều nhờ có sự chu đáo và quan tâm của Âu Văn.

Chân Ái tươi cười rạng rỡ: “Cảm ơn anh. Nhờ anh mà mấy ngày qua tôi cảm thấy rất thoải mái. Anh biết không, cho đến bây giờ thì cái từ thoải mái này đối với tôi mà nói luôn là một thứ xa xỉ.”

Âu Văn chợt đỏ mặt. Đây là lần đầu tiên anh thấy Chân Ái nở nụ cười thật sự, từ khóe môi tràn ngập đến đáy mắt, có chút ngượng ngùng, có chút không lưu loát, nhưng không che giấu được vẻ đẹp và đơn thuần.

Anh cũng biết, lúc cô cười lộ lên thực sự rất đẹp.

Anh quay đầu đi chỗ khác, nhìn thẳng phía trước, lại nói: “Tôi để S.A. xem qua một lần vật chứng của Triệu Hà và Giang Tâm, không phát hiện ra mật mã nào khác, cũng không có bất kì chuyện gì liên quan đến cô nên cô cũng không cần lo lắng.”

“Ừ, tôi biết rồi.”

Anh vẫn còn đỏ mặt, Chân Ái đã xuống xe. Âu Văn lập tức hạ cửa kính xe xuống, khẽ sát không khí âm độ nhưng làm thế nào cũng không thổi xua đi được khí nóng trên mặt.

Đi lên lầu, dây chần của cảnh sát ngay trước cửa phòng kí túc xá đã sớm được dỡ xuống, đẩy cửa đi vào trong đều là mùi thuốc sát trùng.

Chân Ái đóng cửa lại, vừa bắt đầu thu dọn di vật của Giang Tâm thì điện thoại reo lên. Là một dãy số lạ.

“Hello?”

Đầu bên kia rõ ràng bị chặn một chút, sau một hồi lâu rất không hài lòng nói: “Tại sao cô không lưu số điện thoại của tôi?”

Chân Ái trợn mắt: “Anh là ai chứ?”

Anh thoáng ngạc nhiên và hơi buồn bực: “Cô cũng không nhận ra giọng của tôi?”

Chân Ái: ...

“Anh là ai” ý là “Anh cho rằng anh là ai” chứ không phải hỏi “Anh là ai”. Sao cái tên nhóc con này không hiểu tiếng người hả?

“Ý của tôi là anh không đưa số điện thoại của anh cho tôi!”

Bên kia thu lại sự nóng nảy, bình tĩnh “Ồ” một tiếng, lúc này mới chậm rãi nói: “Tôi gọi điện thoại là muốn nói cho cô biết, Triệu Hà vô tội đã được thả ra rồi.”

Mấy ngày không liên lạc, giọng nói của anh ta vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, xuyên qua dây điện thoại lại có một loại trầm thấp mê hoặc.

Thực ra buổi trưa cô đã biết kết quả từ Âu Văn.

Mặc dù có video ghi lại hình ảnh Triệu Hà mặc quần áo của Taylor, mang theo một túi thể thao có quần áo dính máu đi vào khu thể thao, trong tủ giữ đồ của anh ta cũng tìm được chiếc túi, trong đó có quần áo dính máu, găng tay, hộp nữ trang bị mất của nạn nhân, còn có thể bóng chày dính máu (hoàn toàn khớp với vết máu tại hiện trường).

Nhưng bồi thẩm đoàn vẫn không nhất trí kết án Triệu Hà phạm tội hình sự.

Nguyên nhân là do bên công tố vi phạm nguyên tắc cơ bản nhất, không thể xâm phạm nhất trong quá trình thu thập chứng cứ – công bằng và chân thật.

Jasmine và đồng nghiệp của cô đại diện cho phía nhà nước trong quá trình thu thập chứng cứ, dẫn dụ nhân chứng tạo ra điều bất lợi cho bị cáo. Bởi vết nhơ này mà toàn bộ bằng chứng cũng bị bóng đen bao trùm, bao trùm sự không công bằng, không chân thật, hãm hại bị cáo.

Kể từ sau Twelve Angry Men (12 người đàn ông giận dữ), bồi thẩm đoàn với 12 thành viên đa số đều nghiêng về một định luật: Thà rằng bỏ qua khả năng 99,9% người xấu chứ không thể xét xử sai 0,01% người tốt.

Ở đầu dây bên kia Ngôn Tố chậm rãi nói: “Ai có thể khẳng định những chứng cứ đó không phải là thứ cảnh sát vu oan giá họa chứ?”

Chân Ái không nói gì. Cô biết thực ra Ngôn Tố rất chắc chắn, nhưng anh ta lại có thể bình thản tiếp nhận kết quả này như vậy, tâm lý anh ta quả thật khiến người ta khó hiểu... hoặc đó là một loại bao dung mạnh mẽ.

”Anh đã sớm đoán được kết quả này đúng không?”

“Ừ, Triệu Hà nhất định sẽ được phán vô tội và thả ra, sau đó tiếp tục giết người.”

Chân Ái khó hiểu: “Tại sao anh ta sẽ tiếp tục giết người?”

“Lúc ở tòa, Triệu Hà không hề có một câu tự bào chữa ỉn. Người này không có quan niệm đúng sai, không có sự thương hại, lúc làm việc luôn có tư tưởng tự thỏa mãn, còn vô cùng khó gần. Những người như vậy thường sau khi bị kích động mạnh sẽ bộc phát sự hoang tưởng, và lần giết người này sẽ trở thành chìa khóa mở ra tội ác.”

Chân Ái hứng thú “Ồ” một tiếng, nghĩ thầm: Làm việc luôn có tư tưởng tự thỏa mãn, còn vô cùng khó gần. Cái này không phải là đang nói bản thân anh sao?

Giọng Ngôn Tố trầm xuống: “Lập tức dừng ngay cái suy nghĩ nhảm chán trong đầu cô đi!”

Chân Ái méo miệng. Cách một dây điện thoại mà cũng có thể phát hiện ra, đúng là thần rồi.

Đột nhiên Chân Ái nghĩ đến cái gì đó, cố ý trêu chọc anh ta: “Người bị bắt được thả đi như vậy, anh có cảm thấy ấm ức và tiếc nuối không?”

Ngôn Tố rất bình tĩnh: “Không có.”

Chân Ái quái lạ: “Tại sao?”

Bên kia, giọng anh vô cùng vững vàng: “Bởi vì đây chính là quy tắc trò chơi. Đứng ở bên công lý thì không thể dùng thủ đoạn bất công để đả kích phía bị cho là gian ác trong mắt bọn họ, đây là quy tắc và cũng là sự công bằng. Phải biết rằng, công lý là đúng, nhưng người đại diện cho công lý không nhất định sẽ đúng. Hoặc là nói, không có ai có thể đại diện cho công lý.”

Chân Ái im lặng, hồi lâu khẽ mỉm cười. Đúng vậy, là con người thì sẽ phạm sai lầm.

Đây chính là sự khác biệt giữa nhân trị và pháp trị?

Cô kéo cửa sổ, nhìn bầu trời xanh nhàn nhạt xa xa, nén cười, hỏi: “Có phải anh cảm thấy, nếu lần này Triệu Hà bị định tội thì đó mới là thất bại của luật pháp?”

“Đúng!” Người bên kia từng chữ vang vang, “Anh ta có tội, nhưng pháp luật phải công bằng.”

“Hơn nữa,” giọng nói của anh là một sự kiên định bướng bỉnh ngạo mạn, “Lần sau, tôi vẫn sẽ bắt được anh ta.”

Chân Ái nhìn trời, rất bình tĩnh hít sâu một hơi. Người đàn ông này thực sự giống với thứ trong tầm mắt cô bây giờ – mênh mông, sạch sẽ, như bầu trời trong suốt, như thời gian và không gian mãi mãi không thay đổi.

Nhưng mà bầu trời còn có một thuộc tính khác, sắc mặt không ngừng thay đổi: “Này, bây giờ đến phiên cô nói rồi!”

Chân Ái ngây ra: “Hả? Cái gì?”

Bên kia dừng một chút, ngấm ngấm nén nhịn cảm xúc kháng nghị: “Sau khi tôi nói xong một câu mà cô lại không lên tiếng. Hừ, cô nên học một chút ngôn ngữ học xã hội đi. Hừ, đặt hết việc duy trì tán gẫu và trách nhiệm đối thoại lên người tôi, như vậy không thể tạo thành một cuộc giao lưu hài hòa và thú vị.”

Sau cùng có kết luận: “Cô Chân Ái, cô không biết tán gẫu!”

À, thì ra anh ta gọi điện là muốn tìm cô để tán gẫu. Nhưng mà Ngôn Tố tiên sinh biết tán gẫu, chọn nội dung này để tán gẫu, thực sự được sao...

Chân Ái có nhiệm vụ cảm động nói tiếp: “Ừ, anh đến phiên tòa xử án rồi?”

“Tất nhiên,” anh hơi cao giọng, kiêu căng lại ra vẻ, “Có cảnh sát vi phạm đạo đức nghề nghiệp, thật là xuất sắc!”

Cô cũng biết trọng điểm của anh ta có chút lập dị.

“Vậy Jasmine thì sao? Cô ấy có bị xử phạt không?”

“Đồng nghiệp của cô ấy vì lừa gạt chứng cứ nên bị đuổi rồi, cô ấy thì không bị liên lụy.”

Đây chính là “chính trị” mà Ngôn Tố nói?

Chân Ái mãi đắn đo, vẫn hỏi: “Cô ấy với anh là quan hệ gì thế?”

“Không có quan hệ gì.” Giọng nói nhẹ nhàng.

“Nhưng, họ của cô ấy và mẹ anh...”

“À, nhớ ra rồi. Sau khi mẹ và bố tôi ly hôn, vì tôi ở Trung Quốc nên mẹ tôi cảm thấy cô đơn, đã nhận nuôi một cô bé người Trung Quốc.”

Chân Ái đầu đầy vạch đen. Tất cả sự vật trên thế giới có thể có chút cảm giác tồn tại với anh có được khôn...

Nhưng niềm vui bất ngờ trong lòng cô là sao nhỉ?

Cô vẫn len lén cười thầm, quên nói chuyện.

Sau một hồi im lặng rất lâu, Chân Ái mới phát hiện bầu không khí chuyển lạnh. Đến lượt mình nói rồi, vội vàng tìm lời: “Bố mẹ Giang Tâm thật đáng thương, nhất định là rất đau lòng.”

Nói xong hình như càng lạnh hơn.

Chân Ái vỗ đầu, sao mà không biết tán gẫu như vậy!

Nhưng Ngôn Tố lại không nề hà mà tiếp nhận: “Tôi tìm luật sư liên lạc với bố mẹ cô ấy, mời họ đến Mỹ mở vụ kiện dân sự. Mặc dù được tuyên bố trắng án tại tòa án hình sự, nhưng tòa án dân sự sẽ phán quyết là cố ý giết người và bồi thường rất lớn. Nếu như Triệu Hà không có tiền thì còn bảo hiểm tử vong có hiệu lực.”

Chân Ái ngẩn ra. Suýt tí nữa thì cô đã quên kết tội hình sự và bồi thường dân sự là độc lập. Mà điều khiến cô không nghĩ tới chính là Ngôn Tố sẽ vì một người xa lạ mà làm những việc này.

Người này tuy kiêu ngạo và lập dị, nhưng vẫn rất tốt bụng và ngay thẳng nha!

Cảm xúc của cô hỗn độn, vậy là lại quên nói tiếp.

Lại sau một khoảng thời gian kì quái, Ngôn Tổ không vui: “Chân Ái!”

“Ừ?” Giọng nói tò mò.

“Cô là một đối tượng tán gẫu quá tệ. Tôi không muốn nói chuyện với cô.”

Con người Chân Ái xoay một cái, cũng cố ý chọc tức anh ta: “Ngôn Tổ!”

“...Ừ?” Giọng nói ngạo mạn.

“Anh cũng rất tệ. Thực ra Âu Văn đã nói cho tôi biết những thứ mà anh vừa nói rồi, anh không cần thiết phải gọi cho tôi. Hừ, thông tin mà anh cung cấp không hề có tính kịp thời, cũng không thỏa mãn nguyên tắc thông tin đối thoại trong lĩnh vực truyền thông xã hội trong ngôn ngữ học!”

Kết quả,

Bên kia im lặng khiến người ta nghi ngờ, vô cùng im lặng.

Chân Ái nói xong, trong lòng hồi hộp. À, chẳng lẽ làm tổn thương lòng tự ái và sự tính cực của đứa trẻ học người ta tán gẫu rồi.

Sau khi im lặng khiến lòng người hoảng loạn, giọng nói của anh khôi phục lại sự lạnh lẽo và kiêu căng như trước: “Tôi gọi điện cho cô là muốn nhắc nhở cô tránh xa Triệu Hà một chút, cẩn thận anh ta giết cô.”

“Cái miệng quạ đen nhà anh!” Chân Ái nhỏ giọng thét lên với anh ta, thu dọn đồ đạc vang lên rầm rầm.

“Cô đang làm cái gì vậy? Đạp nhà sao?” Giọng phía bên kia không tốt, vừa nghe cũng biết anh ta đang cau mày.

“Tôi đang thu dọn đồ đạc của Giang Tâm.”

Giọng nói của anh đột nhiên lạnh lại: “Cô ở hiện trường?”

“Nói nhảm, tôi...”

Anh ta lại trực tiếp cúp điện thoại.

Chân Ái nhìn chằm chằm màn hình di động, cảm thấy anh ta thực sự quá lạ lùng.

Trong thời gian nói chuyện, cô đã thu dọn xong hộp giấy. Mấy ngày không có ai ở, trong nhà nhuộm một lớp bụi nên bây giờ hơi bẩn.

Mở cửa phòng vệ sinh để rửa tay, vừa vào liền nhìn thấy tấm gương, ngay lập tức Chân Ái ngẩn ra.

Gương trên bồn rửa tay có mấy chữ trông dữ tợn được viết bằng son môi màu sáng, mới nhìn lại giống như máu người:

“For you, a thousand miles!” (Vì cô, truy đuổi ngàn dặm tới chân trời!)

Hấn tới!

Sắc mặt Chân Ái trắng bệch, hai chân như nhũn ra. Cô gắt gao vặn chốt cửa, mấy giây sau mới khôi phục sức lực. Theo bản năng sờ bên hông, súng vẫn còn đó.

Ngay lập tức lấy lại bình tĩnh.

Cô dựa vào cửa, nhìn xung quanh một vòng. Trong phòng không có ai, cũng không có tiếng động, nhưng đột nhiên lại xa lạ đến đáng sợ.

Chợt cửa phòng từ từ bị đẩy ra, một tiếng cọt kẹt êm ái.

20. Chương 19

Cả người Chân Ái cứng đờ, nắm thật chặt súng bên hông, không động đậy.

Cô nhìn chăm chăm ngón tay màu đồng của người kia trên cánh cửa, tim như bị treo lên cổ họng. Lúc người đó lộ mặt, tim cô suýt chút nữa nhảy ra ngoài, nhưng rồi lại rơi xuống.

Là Triệu Hà.

Triệu Hà không ngờ ở đây có người, thấy Chân Ái cũng hơi sửng sốt. Một lúc sau khẽ mỉm cười, đóng cửa lại, trong lúc không chú ý làm rơi chìa khóa.

Chân Ái lập tức lấy lại cảm xúc vừa bị xáo trộn ban nãy, lạnh lùng nhìn. Nguyên nhân anh ta quay lại hiện trường phạm tội, liếc qua là thấy ngay. Giống như Ngôn Tổ nói, đó là tên biến thái. Cái chết của Giang Tâm đã mở ra hộp đen trong lòng anh ta.

Triệu Hà đứng ở cửa nhìn Chân Ái đứng trước phòng vệ sinh, hỏi: “Ở đây có người chết, cô không sợ sao?”

Chân Ái không thèm để ý.

Triệu Hà cười lạnh mấy tiếng, lấy ra một thỏi son môi, viết lên tường, vừa viết vừa nói: “Không ngờ lần này còn có thể gặp được bạn của cô ấy, tôi thực sự không cô đơn rồi.”

Chân Ái nhận ra thỏi son trong tay anh ta là của Giang Tâm, chữ anh ta viết trên tường cũng chính là chữ viết trên gương trong phòng vệ sinh.

Chân Ái thử thăm dò: “Anh rất thích câu này?”

“Cô ấy rất thích.” Triệu Hà cười quái dị, “Lần đầu tiên tôi chạy marathon vì cô ấy, nhận được tiền thưởng mua cho cô ấy một sợi dây chuyền, cô ấy có thể không thích sao?”

Chân Ái không nói, nhìn nét chữ trên tường rồi lại nhìn gương, giống nhau như đúc. Thì ra câu này cũng có thể hiểu thành, chạy hàng ngàn dặm vì em.

Nhưng son môi và gương chính là kí hiệu của người kia, chẳng lẽ cái này chỉ là sự trùng hợp?

Cô gái trong gương, sắc mặt trắng bệch.

Triệu Hà viết xong, quay đầu nhìn cô: “Đối với tôi mà nói thì nơi đây là một chỗ rất đáng nhớ, cô biết tại sao không?” Giọng anh ta vừa nhẹ nhàng lại vừa kì quái, còn mang theo chút hồi hộp giống như kể chuyện ma, dường như muốn hù dọa cô gái trước mặt.

Nhưng Chân Ái rất không phối hợp, vẻ mặt bình tĩnh, thậm chí còn mang theo chút giễu cợt: “Quả nhiên hung thủ đều thích trở lại hiện trường phạm tội. Thật vô vị!”

Anh ta hơi sửng sốt, một lát sau lại cười: “Cô khẳng định tôi là hung thủ?”

Chân Ái lạnh nhạt liếc anh ta, lười giải thích: “Anh sinh ra đã có bộ mặt của hung thủ giết người.”

Ánh mắt Triệu Hà lộ ra vẻ hung ác: “Cái gì là mặt của hung thủ giết người?”

“Khiến cho người ta chán ghét không cần lý do.” Chân Ái trả lời rất ngắn gọn, giống như nói với anh ta nhiều hơn một từ thì sẽ chết.

Trong mắt Triệu Hà hiện lên sự căm hận sâu nặng. Bản thân là kẻ giết người, nhưng cô ta không hề có một chút sợ hãi hay hoảng hốt nào! Đến mức độ này mà anh ta vẫn không thể thu hút được sự chú ý của cô, thậm chí chỉ là vẻ sợ sệt khác thường!

Điều càng làm anh ta chịu không được là, cô lại nói mặt anh ta khiến cho người ta vừa nhìn đã thấy chán ghét.

À, đây chính là lý do Giang Tâm đùa giỡn tình cảm của anh ta sao?

Anh ta luôn là người cô độc và hướng nội, mà người con gái tên Giang Tâm trong nhóm cổ động kia rực rỡ hoạt bát, giống như ánh mặt trời từng chút từng chút sưởi ấm tâm hồn anh ta. Lần đầu tiên anh ta ôm cảm giác thấp thỏm tặng cô một chuỗi ngọc trai nhỏ, vậy mà cô lại vui vẻ hôn gò má anh ta.

Đây là một tình yêu tuyệt vời sao?

Đây là một tình yêu mù quáng sao?

Cho dù cô lần lượt cặp với những người đàn ông khác, nhưng chỉ cần một nụ hôn, một cái ôm của cô thì sự tức giận của anh ta sẽ tan ngay. Anh ta biết đồ vật quý giá có thể khiến cho cô vui vẻ, đều cố gắng mua cho cô. Dây chuyền vàng lần đó còn khiến cô vui đến nỗi ở chung một đêm với anh ta, còn rất nhanh nhận lời sẽ chia tay với bạn trai.

Nhưng điều đợi được lại chính là sự đoạn tuyệt và trở mặt không hề báo trước.

Giang Tâm vô tình biết được gia cảnh thực của Taylor, không bao giờ cô có thể chia tay với Taylor được nữa. Chẳng những như vậy, thậm chí cô còn không chịu tiếp tục tình cảm không công khai với Triệu Hà.

Cái này đối với ước mơ được quang minh chính đại ở cùng với Giang Tâm của Triệu Hà chắc chắn là sấm sét giữa trời quang.

Từ trước đến nay anh ta chưa từng gặp gỡ nữ sinh. Nắm tay, hôn môi, vuốt ve, phát sinh quan hệ với Giang Tâm, toàn bộ đều khiến anh ta kích thích và điên cuồng. Chỉ cần nghĩ tới sự tuyệt vời vốn nên thuộc về anh ta lại bị một người đàn ông khác hưởng thụ thì anh ta hoàn toàn phát điên.

Và khoảnh khắc giết chết Giang Tâm kia, anh ta nhìn cô suy yếu trong tay mình, nhìn sinh mạng của cô bị cướp đi từng chút một, giữa hai chân anh ta lại trở nên cứng rắn, lại như đám mây rũ xuống cuộn cuộn mãnh liệt, thân thể biến hóa đạt đến cao trào.

Ôi, ông trời ơi, cảm giác giết người thật quá tuyệt vời!

Lúc này, anh ta nhìn Chân Ái, cái khoái cảm nóng rực trong cơ thể kia liền bất ngờ tập kích tích tụ ở bụng dưới.

Trước kia anh ta khẩn cầu tình yêu hèn mọn, chịu đựng sự sỉ nhục, bị phản bội, sự tức giận bị bỏ rơi, tất cả đều nổ tung vào lúc này. Cơ thể của anh ta, tình cảm của anh ta, toàn bộ đều cần được phóng thích!

Anh ta gần như không thể khống chế cảm xúc trên mặt, nụ cười vô cùng vặn vẹo, “Chỗ này thật là đáng nhớ, nó cũng là nơi tôi giết người lần thứ hai.”

Chân Ái hồ hững dựa vào cửa.

Quả nhiên là tâm lý biến thái tự tin đến mức tự ti trong miệng Ngôn Tố, thực sự sẽ phát triển thành sát thủ liên hoàn. Cô còn nhớ Ngôn Tố rất cương quyết nói: “Lần sau tôi vẫn sẽ bắt được anh ta.”

Chân Ái nghiêng đầu, đôi môi mỏng khê cong, cười nhạt: “Người đàn ông không có bản lĩnh và không đáng nhắc tới như anh vậy, tôi vẫn chưa muốn lãng phí thời gian của anh ta.”

Mặc dù Triệu Hà không biết “anh ta” trong miệng Chân Ái là ai, nhưng anh ta biết rất rõ “anh” trong miệng cô là ai. Cô lại dám nói anh ta không có bản lĩnh và không đáng nhắc tới!

“Cô cũng giống như Giang Tâm, cho đến nay đều không để tôi vào mắt. Nói tôi không có bản lĩnh, tôi đã giết người còn có thể đứng ở đây, tôi không có bản lĩnh sao?” Anh ta lộ ra vẻ hung ác, đột nhiên nhào tới chỗ cô, “Hôm nay cô chết ở đây, tôi vẫn có thể toàn thân mà...”

Một tiếng động nhỏ vang lên.

Triệu Hà đứng lại, kinh ngạc mở to hai mắt. Anh ta không thể tin được cúi đầu xuống, chỉ thấy máu trào ra bên ngực trái. Anh ta không kịp lên tiếng, còn chưa hiểu gì, cứ thế ngã thẳng tấp ra sau.

“Ai, mở cửa!” Âu Văn bất ngờ đập cửa. Sau một giây, đá ầm một cái đá văng nó ra.

Anh xông vào thì thấy Chân Ái vẻ mặt vô cảm đang cầm súng ngắn, họng súng còn vết khói xám lượn lờ đối diện hướng của mình. Còn gương mặt trắng nõn của cô bị máu bắn tung tóe.

Âu Văn liền đóng cửa lại, đi tới không thèm nhìn tình huống của Triệu Hà mà vội vàng cầm lấy súng trong tay Chân Ái, rút một cái, không có động tĩnh. Ánh mắt cô trống rỗng, không biết đang nhìn gì nhưng nhất định không buông tay.

Âu Văn nắm tay cô: “Ai, không sao rồi. Đưa súng cho tôi.”

Ánh mắt Chân Ái vẫn trống rỗng nhưng vô cùng tỉnh táo nói: “Anh ta muốn giết tôi, tôi chỉ tự vệ. Nhưng tôi cố tình kích thích anh ta. Từ góc độ này mà nói thì chính là tôi đã dẫn dắt anh ta.”

Âu Văn có vẻ không hiểu, gần như thở dài: “Có lẽ cô không dẫn dắt anh ta thì anh ta cũng muốn giết cô. S.A. nói có thể Triệu Hà sẽ quay lại hiện trường, bảo tôi chú ý một chút. Tôi liền chạy ngay từ bãi đậu xe tới.”

Chân Ái từ từ lấy súng về, ánh mắt lạnh như băng đến đáng sợ: “Lúc anh ta vừa vào đây thì tôi chỉ muốn giết anh ta.”

Âu Văn sững sờ, căng thẳng nhìn cô, nhưng cô lại ngẩn ra nhìn chằm chằm bức tường sau lưng anh. Âu Văn quay đầu lại, nhìn thấy chữ trên tường, lại sững sốt.

Cô không muốn anh ta lo lắng, bình tĩnh nói: “Là trùng hợp thôi, tôi đã hỏi rồi.”

Âu Văn không hỏi nhiều, đi qua một bên gọi điện thoại, lại cầm khăn tay đi đến phòng vệ sinh, nhưng vừa nhìn thấy dòng chữ tiếng Anh màu đỏ tươi trên gương thì không khỏi cau mày.

Anh biết, mặc dù Chân Ái nói đó là trùng hợp, nhưng chắc chắn những chữ này đã kích động cô.

Lúc Âu Văn đi ra, Chân Ái đang ngẩn người ngồi dưới đất, trên người đều là vết máu bắn tung tóe, một chút giống như hoa mai hồng nhỏ bé. Anh đi tới ngồi xuống, dùng khăn ướt lau mặt cho cô.

Cô ngoan ngoãn không động đây, giống như đứa trẻ không tìm được phương hướng giật mình nhìn anh, con người đen nhánh giống như nho đen ngâm trong nước. Anh bị ánh mắt yên lặng của cô làm cho trong lòng rối loạn, vội vàng rũ mắt.

Anh chợt nhớ tới câu hỏi kia của Ngôn Tố: Âu Văn, nếu như có một ngày cô ấy giết người thì cậu sẽ làm thế nào?

Anh im lặng nhắm hai mắt. Ai, nếu như cô phóng hỏa giết người, tôi sẽ giúp cô hủy xác không để lại dấu vết.

Lau sạch khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, anh lại giúp cô lau vết máu trên cổ. Làn da cô mịn như sứ, trắng nõn, sạch sẽ. Anh lại di chuyển tầm mắt, nhẹ nhàng lau đi vết máu trên quần áo cô.

Vài phút sau, trong phòng đột nhiên có mấy người ăn mặc giống như thợ sửa ống nước đến. Tất cả đều im lặng vô cảm, mang găng tay, trang bị đầy đủ, tìm một cái ghế đặt ở giữa phòng, dời Triệu Hà từ dưới đất lên, để cây súng ngắn hãm thanh trong tay anh ta rồi quay vào ngực bóp cò...

Chân Ái ngồi dưới đất lẳng lặng nhìn. Bóng người tắm tới dao động trong con người đen nhánh của cô, nhưng không hề rung động.

Sau khi làm xong, có một người áo đen đeo mặt nạ đi tới, chỉ Chân Ái, nói với Âu Văn: “Mặc dù cô ấy có quyền miễn trừ trách nhiệm, nhưng dựa theo thông lệ, chúng tôi phải dẫn cô ấy về thẩm vấn.”

Chân Ái mặt mày trống rỗng đứng dậy.

Nhưng Âu Văn ngăn lại, cứng rắn nói: “Anh ta muốn giết cô ấy, đây là tự vệ, không cần phải thẩm vấn gì cả.”

Người kia cũng rất kiên trì: “Đây là thủ tục phải làm.”

Âu Văn đi từng bước đến chặn trước mặt Chân Ái, gần từng chữ: “Tôi nói, tôi sẽ không để cho bất kì người nào trong các anh dẫn cô ấy đi.”

Hai bên cứ giằng co như vậy hơn mười giây. Sau một lúc im lặng nặng nề, những người mặc áo đen cùng nhau thay quần áo, lấy lại dáng vẻ thợ sửa ống nước rồi đi mất.

“Ai, không sao rồi.” Âu Văn thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn Chân Ái, trong lòng chợt nổi lên bi thương. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chân Ái trắng bệch, cổ chấp ngược nhìn anh, trong đôi mắt như trắng lười liềm tràn đầy cảm xúc kích động chưa từng có, cắn răng nhần nhin rất lâu nhưng vẫn run giọng nói: “Bọn họ, không, các anh, chính là chết lần thứ hai như vậy sao?”

21. Chương 20

“Pằng! Pằng! Pằng!...” Sáu tiếng súng vang lên liên tục, trên đầu của tấm bia hình người trong sân tập bắn hiện lên sáu lỗ rõ ràng.

Nhưng hình như Chân Ái vẫn chưa hài lòng, lấp lại băng đạn, vừa chọn một tấm bia hình người di động.

Âu Văn đi cùng, lặng lẽ nhìn.

Chân Ái là đối tượng bảo vệ nhân chứng đầu tiên của anh. Anh không biết có phải tất cả các nhân chứng đều kiên cường và có nghị lực giống như cô hay không. Lúc anh mới quen Chân Ái, cô sử dụng súng không tốt. Một năm ngắn ngủi, kĩ năng tăng lên vượt bậc.

Lúc này đây, cô đeo kính bảo hộ màu vàng, hai tay giơ súng thẳng tắp, ánh mắt kiên định không hề dao động, bắn trúng từng phát vào mục tiêu.

Cô từng nói: Nếu như kĩ thuật bắn súng của cô tốt hơn một chút thì đặc công thứ ba của cô sẽ không chết.

Đây là chuyện duy nhất có liên quan đến quá khứ mà cô đã nói cho anh. Còn anh thì không thể hỏi.

Một giờ tập bắn kết thúc rất nhanh, trên trán Chân Ái đều là mồ hôi. Ra khỏi sân tập, ánh mặt trời rất đẹp. Mấy ngày nay nhiệt độ đã tăng lên.

Âu Văn lái xe đi đón Ngôn Tố.

Thực ra mấy ngày trước, Chân Ái đã từng do dự có cần đổi lại thân phận nữa hay không, nhưng khi đó Ngôn Tố gọi điện tới hỏi: “Muốn đi Hampton chơi không?”

“Nhưng lễ đính hôn còn hơn một tuần mà!”

“Trước đó, đại học Columbia tổ chức lễ hội văn hóa, mở một buổi tọa đàm công khai mời tôi tham gia.”

Anh ta muốn cô nghe anh ta diễn thuyết?

Chân Ái ngây ngốc không nói tiếp.

Anh im lặng một lúc, giọng nói lại càng không được tự nhiên: “Khụ, sau lễ đính hôn ở New York còn có lễ hội âm nhạc mùa xuân, nhân tiện bồi dưỡng tình cảm đáng thương của cô một chút.”

Tâm trạng do dự liền được quyết định ngay giây phút đó.

Chân Ái nhìn mùa xuân xanh mướt ngoài cửa sổ, hỏi Âu Văn: “Không phải anh ta không thích diễn thuyết sao?”

“Nhưng cậu ta cũng đồng thời cho rằng học giả gánh vác trách nhiệm truyền bá kiến thức tới công chúng.” Âu Văn chăm chú lái xe, “Bài diễn thuyết lần này là về kí hiệu học, nội dung khá dễ hiểu, chỉ là cấp khoa học phổ biến chứ không phải học thuật.”

Rất nhanh đến đón Ngôn Tố, nhưng lúc lên xe xuất hiện một vấn đề.

Chân Ái tưởng là anh ta sẽ ngồi bên ghế phụ nên cô ngồi ghế phía sau Âu Văn.

Ngôn Tố đi ra đằng sau, lúc mở cửa xe thấy Chân Ái đang ngồi yên ở đó, anh lạnh lùng liếc cô một cái, đóng cửa lại đi một vòng qua bên kia.

Âu Văn chỉ chỉ chỗ bên cạnh mình: “Sao không ngồi ở đây?”

Ngôn Tố nhìn ngoài cửa sổ: “Chỗ ngồi có tỉ lệ rủi ro cao nhất? Cảm ơn cậu!”

Âu Văn nói: “Chỗ cậu đang ngồi thì an toàn sao?”

“Ghế phụ và ghế phía sau ghế phụ đều không an toàn.” Nói xong, nghiêng đầu sang chỗ khác, hứng thú nhìn thoáng qua Chân Ái đang ngồi sau ghế tài xế, “Ý thức an toàn không tệ.”

Chân Ái bị ánh mắt sắc bén của anh ta nhìn khiến cho tê liệt: “Nếu anh không thích thì chúng ta đổi lại...”

“Không cần.” Mắt anh nhìn phía trước, rất nhanh ngắt lời.

Thật là kì quặc.

Chân Ái khẽ cười: “Anh cũng sợ chết à?”

Anh dựa vào lưng ghế, điều chỉnh một tư thế thoải mái mới miễn cưỡng nói: “Chết hay không không phải là điều quan trọng, chết như thế nào mới là quan trọng. Nếu như tên của tôi xuất hiện trong mục cáo phó trên báo, nguyên nhất chết là tai nạn xe cộ... Trong mắt tôi, cái đó cũng vô lý và vô nghĩa giống như bị sét đánh chết vậy.”

Anh quay đầu nhìn cô, đôi mắt nâu nhạt bình tĩnh và nghiêm túc: “Như vậy, tôi sẽ chết không nhắm mắt.”

Chân Ái hết nói nổi: “Nhưng mỗi năm có mấy triệu người chết vì tai nạn xe.”

Ngôn Tố nghiêm mặt, vô cùng cung kính và trang nghiêm nhắm mắt lại: “Nguyện Thượng Đế phù hộ cho họ!”

Âu Văn ở phía trước nghe thấy, nói thầm một câu: “Đồ lừa đảo, cậu ta hoàn toàn không tin Thượng Đế!”

Chân Ái phì cười.

Cười xong lại nghĩ đến những áp lực gần đây. Cô nhìn ngoài cửa sổ, yên lặng thu lại nụ cười, hỏi: “VẬY thái độ của anh đối với cái chết là gì?”

Ngôn Tố từ từ mở mắt.

Anh nhìn khoảng không, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi:

“Nếu như hành trình của cuộc đời tôi kết thúc ở đây, tôi cũng có thể không thẹn với lương tâm mà coi thường cái chết. Tôi tin, tôi chưa bao giờ dùng sức lực của mình vào chỗ sai lầm.”

Chân Ái sững sốt, quay đầu nhìn anh.

Khi đó, dọc theo đường cao tốc vào đầu xuân, cánh đồng xám mênh mông vàng xanh lẫn lộn giống như một dòng sông tuôn ngoài cửa sổ, sắc màu xanh non dần xuất hiện, sinh sôi nảy nở.

Còn gò má anh tuần trắng như ngọc của Ngôn Tố, gầy gò, lạnh nhạt lại yên tĩnh, giống như sự vĩnh viễn của thời gian, các góc cạnh luôn rõ ràng, kiêu ngạo và bướng bỉnh.

Trong nháy mắt, cô giống như bị ai đó đập cho tỉnh lại.

Đúng vậy, Chân Ái. Nếu như hành trình của cuộc đời mày kết thúc ở đây, mày cũng có thể không thẹn với lương tâm mà coi thường cái chết, bởi vì mày chưa bao giờ dùng sức lực của mày vào chỗ sai lầm.

Cho nên, sợ cái gì chứ?

Cho dù kẻ địch hay tất cả xui xẻo đều bám theo thì cô cũng có thể trở nên cõi mở, có thể thần nhiên đối mặt. Tính mạng của cô không thẹn với lương tâm, cho dù đột ngột kết thúc cũng không có gì đáng sợ.

Nghĩ đến đây, khóe môi cô vô thức nở nụ cười hạnh phúc. Dường như Ngôn Tố cảm nhận được ánh mắt không e dè của cô, nghiêng đầu sang, vừa vặn nhìn thấy đôi mắt có vô vàn cảm xúc của cô.

Anh hơi nghiêm mặt: “Nhìn cái gì? Những lời này không phải tôi nói.”

“Tôi biết, là Sherlock Holmes nói.” Chân Ái nghe rằng cười, quay đầu sang chỗ khác, mở cửa sổ, mỉm cười ngắm nhìn cánh đồng bao la bên ngoài.

Cô biết, trong lòng anh ta cũng nghĩ như thế, cho nên người này luôn luôn yên lặng bình thản, vinh nhục không sợ hãi, gặp biến đổi như thế nào cũng không loạn, an nguy không sợ.

Sự cởi mở khoáng đạt như vậy cũng là thứ mà cả đời cô theo đuổi.

Ngôn Tố lặng lẽ nhìn cô. Cô gái đang dựa vào cửa sổ xe hứng gió, cơn gió mạnh gào thét thổi mái tóc đen của cô tung bay, kiêu ngạo và hào hứng, thật không giống dáng vẻ luôn lạnh lùng bình tĩnh của cô.

Thực ra như thế này không phải rất tốt sao?

Anh bình tĩnh thu lại ánh mắt, che đi sự vui vẻ mơ hồ trong con người, không nói thêm gì nữa.

Ngoài cửa sổ xe là cánh đồng mênh mông bát ngát, Chân Ái lộ đầu đón gió nhìn xung quanh, đường cao tốc rất dài vô biên vô tận ẩn vào chân trời xa xôi. Trong thế giới trống trải chỉ có bọn họ như gió lao đi vùn vụt.

Radio trong xe đang phát bài nhạc đồng quê Summer Vibe nhẹ nhàng êm ái, giai điệu dễ chịu lại tươi mát, như ánh mặt trời trên bãi biển mùa hè thuở xưa. Trong nháy mắt, trong gió xuân liền có hương vị mùa hè.

Cô nhắm mắt lại, hít thở bầu không khí mát lạnh đầu xuân, không nhịn được cùng hát theo.

Khẽ hát không bao lâu, lại nghe Ngôn Tố không tập trung mà đánh giá: “Thật hiếm thấy.”

Chân Ái đỏ mặt, tưởng là Ngôn Tố đang khen cô, không ngờ câu tiếp theo là: “Lại có thể mỗi câu đều hát sai nhịp.”

Âu Văn nhin không được cười thành tiếng.

Chân Ái hơi giận, quăng giấy, đập đùi Ngôn Tố một cái; người sau bị bất ngờ, ghen hòng trở mắt nhìn cô. Anh không đến mức bị cú đá của Chân Ái làm tổn thương, nhưng rõ ràng hành động của Chân Ái khiến anh sững sốt.

Sau khi Chân Ái đá anh ta cũng cảm thấy không ổn, lập tức đỏ mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, không nhìn anh ta.

Cô nghĩ, cô thực sự bị đất trời mênh mông và âm nhạc nhẹ nhàng ảnh hưởng rồi. Nhưng mà, ảnh hưởng thì cứ ảnh hưởng đi.

Một giờ đi xe kết thúc trong bầu không khí thoải mái.

#

Chân Ái ngồi trên bậc thềm mờ tối trong giảng đường, không chớp mắt nhìn ánh sáng duy nhất trong bóng tối - người đàn ông trên bục giảng, khôi ngô, tuấn tú, lạnh lùng nhưng không che giấu được phong thái hiên ngang.

Anh mặc âu phục phẳng phiu, đứng thẳng, tốc độ nói hơi nhanh, giọng nói vững vàng. Ánh sáng đèn chiếu quay vòng vòng.

Trên màn hình có hai ngôi sao năm cánh, một đúng một đảo ngược. Lúc này đều được nói về sự tôn thờ bộ phận sinh dục nữ.

“Ngôi sao năm cánh lúc ở đúng vị trí tượng trưng cho khát vọng và nghị lực; ngôi sao năm cánh đảo ngược là đại diện a quỳ. Sát thủ liên hoàn Richard Ramirez, sau khi giết chết năm người đàn ông, cưỡng bức đàn bà và trẻ em, mổ xác chặt tay chân đã để lại ngôi sao năm cánh ngược ở hiện trường.”

“Nhưng từ quan điểm tôn thờ tự nhiên, ban đầu ngôi sao năm cánh đại diện cho phái nữ, là nguồn gốc của tất cả những điều bí ẩn nữ tính.”

Chân Ái vốn đang mê mết trong đó, chưa thỏa mãn, nghe vậy thì thoáng kinh ngạc. Không ngờ đứa con của trời kiêu căng và không ai bì nổi như anh ta lại đặt phụ nữ ở vị trí cao như thế.

Không phải nói đàn ông hoặc nhiều hoặc ít đều có tư tưởng đàn ông là nhất sao?

Sinh viên nữ và thành phần trí thức xung quanh xì xào bàn tán: “He is so man!” (Anh ấy thật quá đàn ông!)

Chân Ái nghe xong chợt cảm thấy là lạ. Có chút ghen tị lại có chút tự hào. Nhưng nghĩ lại một chút, lấy vị trí hiện tại của cô thì hình như hai loại tình cảm này đều không nên xuất hiện.

“Kí hiệu kế tiếp.”

Trên màn hình chiếu xuất hiện ngôi sao sáu cánh.

“Do hai tam giác một đứng một đảo ngược tạo thành. Đỉnh nhọn phía trên của tam giác đứng tượng trưng cho bộ phận sinh dục nam; đỉnh nhọn phía dưới của tam giác đảo ngược tượng trưng cho bộ phận sinh dục nữ. Biểu thị nam nữ hợp nhất, đồng thời cũng ám chỉ rằng khả năng chịu đựng và lưu trữ của phái nữ nhiều hơn phái nam. Ban đầu ngôi sao sáu cánh là kí hiệu tôn thờ phái nữ của Ấn Độ giáo, sau đó trở thành hình vẽ tượng trưng của người Do Thái, trong Do Thái giáo đại diện cho David, cũng gọi là ngôi sao David.”

Lúc này, nữ sinh bên cạnh Chân Ái giành quyền lên tiếng: “Giáo sư Ngôn, có người nói ngôi sao sáu cánh có thể xem là nam nữ đang ôm nhau chặt chẽ, trong hành vi làm tình không ngừng đạt đến tinh thần hợp nhất. Giáo sư có đồng ý với cách nói này không?”

Trong giảng đường nổi lên tiếng cười huyên náo.

Mặc dù diễn thuyết rất xuất sắc, nhưng rõ ràng... giáo sư... Ngôn không thường xuyên trao đổi, cho nên đột nhiên có người nói chen vào, tất cả mọi người đều rất vui mừng. Chân Ái cũng là một trong số đó. Cô rất tò mò câu trả lời của Ngôn Tổ, càng tò mò hơn là anh ta có khó chịu đối với vấn đề này hay không.

Nhưng Ngôn Tổ không hề có vẻ lúng túng, chỉ nhấp môi một cái, nói: “Tôi không hề đồng ý.”

Nữ sinh kia vẫn không buông tha: “Tại sao?”

Ánh mắt Ngôn Tổ nhìn tới, cả người Chân Ái chợt cứng đờ. Không phải tôi hỏi à!

Ngôn Tổ thản nhiên, không có chút rung động nào: “Lúc nam nữ thu hút lẫn nhau, ham muốn thể xác là điều dễ hiểu. Nhưng tinh thần hợp nhất là ở chỗ hai bên thừa nhận họ giống nhau, giống đối phương, giống với thế giới.

Loại thừa nhận này, thay vì nói là thuyết phục lẫn nhau, càng không bằng nói là tìm ra một “bản thân” khác. Tinh thần con người là độc lập, không cần phải lựa ý hòa theo. Hợp nhất thực sự chính là sự giống nhau giữa tâm hồn, sự hấp dẫn tự nhiên.”

Mấy trăm người trong giảng đường yên lặng như tờ.

Chân Ái sửng sốt.

Cô nên sớm nghĩ đến, tâm hồn anh ta kiêu ngạo và cô tịch như vậy, sao có thể khuất phục hoặc hòa theo người khác. Trong tình yêu, anh ta sẽ không thay đổi bản thân mình, cũng sẽ không để cho đối phương thay đổi vì anh ta.

Người phụ nữ không giữ được tâm hồn của mình, anh ta nhất định sẽ xem thường.

Người anh ta thích, nhất định sẽ giống như anh, trong lòng mạnh mẽ, tâm hồn không phụ thuộc. Cùng anh ta thu hút lẫn nhau, nhưng sẽ không lựa ý hòa theo nhượng bộ đối phương. Tình yêu tự do và độc lập như vậy sẽ rung động biết bao!

Bây giờ anh đứng trong ánh sáng, nhìn cô ở phía này. Cô không biết có phải anh ta đang nhìn cô hay không, nhưng cô không khỏi cảm thấy sức nặng không chịu được trong lòng, cuối cùng cúi đầu.

Cô cũng sớm nên nghĩ đến, hoàn cảnh của họ giống như bây giờ, anh luôn luôn rực sáng ngay thẳng, còn cô mãi mãi ở trong bóng tối. Lúc do dự có cần đổi thân phận hay không, trong lòng cô có một chút khao khát và không muốn không thể giải thích, nhưng thực ra là không nên.

Ngôn Tố đã tiếp tục: “Biểu tượng của bộ phận sinh dục nam có thể thấy khắp nơi. Sừng trâu, nanh sói nhỏ trên vòng cổ đen, gậy thần trong thần thoại Hy Lạp, tên lửa, súng lục, xe thể thao,...

...

Sau khi diễn thuyết kết thúc, toàn bộ người nghe đứng dậy vỗ tay, nhưng Ngôn Tố đã nhanh như chớp rời khỏi bục giảng không thấy đầu nữa.

Anh không thích bị người ta hỏi nhiều.

Chân Ái đi đến phòng nghỉ chỉ thấy anh ta đã thu dọn xong đồ đạc, dáng vẻ chờ xuất phát. Thấy Chân Ái, anh khẽ cau mày: “Sao cô chậm như vậy? Trên đường đến thăm sao Hỏa một chuyến sao?”

“Trong giảng đường có mấy trăm người, cái cửa bé như thế, anh bảo tôi leo cửa sổ chắc?”

Ngôn Tố không nói, ánh mắt sáng quắc nhìn cô.

Chân Ái hơi run: “Anh nhìn cái gì?” Sờ sờ mặt, “Trên mặt tôi có dính lọ sao?”

“Tất nhiên là tôi không nhìn cô.” Trong giọng nói có chút bất mãn.

Chân Ái lắc tay trước mặt anh ta: “Không nhìn tôi, anh đang nhìn ma à!”

Mặt Ngôn Tố xám xịt, gần như u ám liếc cô một cái, không nói tiếng nào, vòng qua cô đi ra ngoài.

Trên hành lang đi ra các dãy phòng học, anh ta đi rất nhanh, Chân Ái đuổi theo: “Này, anh làm sao vậy?”

Ngôn Tố đi nhanh xuống bậc thềm đá, cũng không nhìn cô, híp mắt nhìn lễ hội văn hóa náo nhiệt lộn xộn trong trường, thản nhiên hỏi: “Lúc này cô có vỗ tay không?”

Chân Ái sửng sốt ước chừng ba giây, mới phản ứng được điều anh ta nói là việc diễn thuyết.

Mà sự thật là, cô không vỗ tay...

Cách xa như vậy, làm sao anh ta thấy được?

Ngôn Tố tiếp tục bất mãn: “Trở lại phòng nghỉ, cô cũng không khen tôi.”

Chân Ái há miệng, thấy anh ta nhìn qua có vẻ như rất bị tổn thương, vội vàng nhỏ giọng nói: “Tôi rất rung động. Những nội dung anh nói kia tôi còn chưa tiêu hóa xong hết.”

Lần này, anh ta rõ ràng bước chậm lại, có chút chán nản lắm bầm một mình, giống như hối hận sự nhỏ nhen vừa rồi: “Ồ, tôi lại quên xem xét tốc độ phản ứng của cô.”

Chân Ái: ...

Sao cô phải tốt bụng khen anh ta làm gì? Nên để cho anh ta khó chịu chết đi!

Nhưng anh ta chưa bao giờ quan tâm đến thái độ của người khác, sao hôm nay...

Chân Ái còn đang thầm vui vẻ thì trên thềm đá có những sinh viên và người nghe tiếp tục kéo về phía anh đặt câu hỏi. Anh cũng xem như là phối hợp, mặc dù không hết long nhưng tuyệt đối không qua loa lấy lệ.

Còn có người tặng một món quà nhỏ cho anh. Anh cau mày, nhưng vẫn nhận lấy, lịch sự nói cảm ơn.

Chân Ái nhìn phong cảnh xung quanh. Hai bên đường trong trường là đủ loại sân khấu văn hóa. Nếu có chút thời gian kéo Ngôn Tố đi xem một chút thì tốt, không biết anh ta có lòng rãnh rỗi này không.

Đám người có người tản ra, có người đi vào, một hồi lộn xộn khiến Chân Ái suýt chút nữa bị đẩy xuống, lại cảm thấy như có ai đó kéo cô một cái.

Cùng lúc đó, Ngôn Tố nhìn chằm chằm sau lưng Chân Ái: “Anh chờ một chút!”

Chân Ái quay đầu, chỉ thấy một người đàn ông đội nón vội vàng đi khỏi, sau đó rất nhanh là bóng dáng Ngôn Tố đuổi theo.

Chân Ái sờ ót, mơ hồ có một loại linh cảm xấu. Người vừa rồi bứt vài sợi tóc của cô.

Mà trước đó, giây đầu tiên Ngôn Tố ở trong đám người nhận được món quà kia cũng cảm giác được sự khác thường.

Đó là do một đôi găng tay trắng đưa tới.

Anh ngẩng đầu, chỉ thấy một người đàn ông đứng sau lưng Chân Ái, cúi đầu rất thấp, ngoài mũ lưỡi trai còn mặc quần áo rộng thùng thình, vừa nhìn giống như áo choàng đen của tử thần.

Người kia quay người đi khỏi, nhưng anh bị đám người vây quanh, thật vất vả để chạy ra. Trên sân trường người đến người đi, người kia lập tức trốn trong đoàn người, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Cuối cùng Ngôn Tố dừng lại, mâu quang u ám cúi đầu.

Nằm trong lòng bàn tay là một vật điêu khắc bằng gỗ bỏ túi người kia đưa, là một cây đàn tỳ bà. Rãnh dây, trục dây ngang nhau tạo thành một bộ phận nhỏ bé tinh xảo, sống động như thật. Trên thân bằng gỗ có khắc một chữ thập giống như dấu cộng.

Ý tứ người thần bí kia muốn biểu đạt là gì?

Ngôn Tố chưa kịp suy nghĩ nhiều thì mặt đất dưới chân đột ngột rung lên. Mọi thứ xung quanh đều lắc lư!

Đồng thời, một tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc vang dội khắp sân trường.

Anh kinh ngạc quay đầu. Trên bậc thềm anh vừa đứng, một biển lửa cuộn cuộn khói dày đặc, máu và phần còn lại của tứ chi văng tứ tung.

Lòng Ngôn Tố hung hăng trầm xuống. Anh đã bỏ lại Chân Ái ở đó.

Câu chuyện nhỏ

(Một)

Sáu giờ sáng, Chân Ái từ từ mở mắt.

Thức dậy, kéo màn cửa sổ ra, ánh mặt trời chiếu sáng cả căn phòng. Quay người đi đến phòng khách, lại không ngờ ngửi thấy mùi trứng gà chiên, trong tầm nhìn cũng thoáng thấy một bóng người cao cao gầy gầy.

Người kia có mái tóc đen nhánh, không phải là màu nâu nhạt của Âu Văn.

Chân Ái lùi lại mấy bước, lơ đãng nhìn một cái. Ngôn Tố cầm chảo quay người liền thấy Chân Ái, không hề kinh ngạc, giống như người không có chuyện gì lấy trứng gà bỏ vào đĩa.

Chân Ái nhìn anh: “Anh làm gì ở đây vậy?”

Ngôn Tố mang vẻ mặt cô biết rồi còn hỏi: “Chiên trứng gà.”

“Tại sao tới nhà tôi chiên trứng gà?”

“Tại vì nhà tôi không có trứng gà.”

Chân Ái nhìn trời. Nói chuyện với người này sẽ chỉ bị đi vào vòng luẩn quẩn thôi.

Trăm lần thử đều chính xác!

Sắc mặt Chân Ái không tốt đi tới phòng của Âu Văn. Ngôn Tố gọi cô lại: “Chờ một chút, có một chuyện muốn nhắc nhở cô.”

“Chuyện gì?”

“Ừm, quên rồi.”

Chân Ái: ...

Cô càng thêm tức giận đẩy cửa phòng Âu Văn, nhưng lại thấy anh ta đang mặc quần. Chân Ái hết hồn, vội vàng nói xin lỗi, đóng cửa lại quay người đi ra.

Ngôn Tố vỗ đầu một cái: “Ừ, chính là chuyện này.”

Chân Ái: ...

Anh cố ý!

(Hai)

Chân Ái nhớ lại, trước khi Ngôn Tố lên diễn thuyết, giáo sư Hill của đại học Columbia lôi kéo anh ta để dẫn dò: “Bảy yếu tố để diễn thuyết thành công là gì?”

Lúc đó Ngôn Tố nhú mày, vừa nhìn chính là chế giễu.

Giáo sư Hill nổi nóng: “Tôi đã nói cho cậu bao nhiêu lần mà cậu vẫn quên sao?”

Cái từ “quên” này kích thích thần kinh Ngôn Tố, anh lập tức lạnh lùng nói: “Một, mở đầu thú vị, như kể chuyện cười. Hai, cân nhắc tính ghi nhớ ngắn hạn của thính giác, sử dụng số chữ theo thứ tự, tăng cường tính logic. Ba, mỗi luận điểm sử dụng kết cấu tổng điểm tổng kết. Bốn, kiểm soát tốc độ nói, cân nhắc trí nhớ và phản ứng của người nghe, chú ý ngữ điệu ngữ âm, khởi, thừa, chuyển, hợp, quan sát vẻ mặt của người nghe, thỉnh thoảng dùng việc dừng lại và tạo hồi hộp. Bảy, giao lưu với người nghe. Đọc thuộc lòng xong!”

* Thứ tự cách viết văn thời xưa: khởi là bắt đầu, thừa là tiếp đoạn trên, chuyển là chuyển tiếp, hợp là kết thúc;

Nhưng cho dù như vậy, giáo sư Hill vẫn không yên lòng nhìn theo bóng lưng Ngôn Tố, lẩm bẩm: “Tên nhóc này thực sự hiểu lời tôi nói sao?”

“Giáo sư yên tâm, năng lực phân tích của anh ta rất mạnh.” Lúc đó Chân Ái an ủi ông ấy như thế, nhưng trong lòng lại nghĩ, đương nhiên là anh ta hiểu, chỉ là anh ta không biết làm theo mà thôi.

22. Chương 21

Một số gian hàng gần bậc thềm đá của dãy phòng học bị nổ tứ tung, ngọn lửa vùn vù, khói bay dày đặc.

Trên thềm đá máu chảy thành sông.

Những người trẻ tuổi bị thương và phần cơ thể bị nổ tung rơi lộn xộn trên mặt đất. Người không bị thương thì khóc lóc, bịt lỗ tai, báo cảnh sát, lại có nhiều người giúp những người bị thương cầm máu chặn vết thương.

Vốn là một sân trường xinh đẹp trong nháy mắt biến thành địa ngục trần gian.

Trong không khí đều là mùi máu tanh nồng nặc và mùi khói thuốc nổ khiến cho người ta không thể mở mắt.

Đầu óc Ngôn Tố bị sóng xung kích của vụ nổ chấn động vang lên ong ong, hồn bay phách lạc quay về, đưa mắt tìm kiếm xung quanh. Chân Ái, Chân Ái, tóc đuôi ngựa, mặc áo trắng, quần jean. Chân Ái.

Thấy rồi!

Anh lập tức chạy tới.

Chân Ái quỳ trên người một nữ sinh bị thương, hai chân dè lên bắp đùi bị gãy đang ứa máu của cô ấy. Đó chính là cô gái hoạt bát đã ngắt lời Ngôn Tố trong buổi diễn thuyết.

Dây cột tóc của Chân Ái bị vật sắc bén cắt đứt, toàn bộ tóc đều xổ ra, dính đầy bụi bặm và máu rũ xuống lộn xộn. Hai tay cô gắt gao nắm lấy phần bụng bị nứt ra của cô gái kia, máu đỏ thẩm tràn ra như suối nước..

Cô nói chuyện cùng cô ấy: “Này, hãy nói cho tôi biết cô tên là gì?”

Đầu của nữ sinh đầy máu, ánh mắt sợ hãi: “Angel.”

Ngôn Tố nhanh chóng nhìn lướt qua người Chân Ái, không bị thương. Anh lập tức lấy điện thoại di động ra, nhưng lúc nghe thấy Chân Ái nói liền dừng người lại.

Anh chưa từng nghĩ giọng nói của cô sẽ dịu dàng đồng thời lại tràn đầy sức mạnh như thế:

“Này, Angel, hãy tin tôi, cô sẽ không sao đâu, được không?”

Angel nằm trên mặt đất, dưới sự đau đớn mãnh liệt nhưng lại không thể cảm nhận được bất kì khổ sở nào, hai mắt to tròn trong veo nhưng tối tăm: “Được.” Nói xong liền nhắm mắt.

Chân Ái vội vàng gọi cô: “Angel, không được ngủ, nói chuyện với tôi! Nói.. nói... cô có bạn trai chưa?”

Angel mở mắt, mệt mỏi khó khăn mỉm cười: “Chưa có, nhưng... có người thích rồi!”

“Xe cấp cứu sắp đến rồi. Chờ cô khỏe lại thì hãy bày tỏ với anh ta được không?”

Chân Ái nói đến đây, trong lòng đau đớn như bị ai cắn vào.

Cô ra sức nhấn vào chỗ hở trên bụng cô ấy, nhưng huyết tương sền sệt đang tràn ra giữa các ngón tay. Cô biết rất rõ, mạng sống của cô gái này đang trôi đi từng chút một trong tay cô.

Về mặt Angel đỡ dần, trong nháy mắt bỗng cau mày thật chặt: “Tôi cảm giác được rồi.”

“Cảm giác được gì?”

“Đau! Đau!” Cô cắn răng một cái, từng giọt từng giọt nước mắt lớn như hạt đậu rơi xuống, bi thương và bất lực khóc nức nở, “Ông trời ơi, là ai? Tại sao phải làm như vậy?”

Chân Ái cũng rất muốn biết, tại sao mọi người luôn muốn tổn thương đồng loại của mình!

Nhưng bây giờ việc khẩn cấp nhất là tình trạng vết thương của Angel, cảm xúc kích động sẽ chỉ làm máu chảy nhanh hơn. Cô đang muốn trấn an cô ấy, nhưng Angel bình tĩnh lại, giọt nước mắt dập dờn trong mắt: “Cầu xin cô, hãy giúp tôi.”

“Angel, cô muốn tôi giúp gì cho cô, tôi sẽ giúp cô.”

Nước mắt của cô gái giống như con sông bị vỡ đê: “Please! Please tell my mom, I am so sorry for being impossible, and I love her so much. (Xin cô, nói lại với mẹ tôi, tôi rất không hiểu chuyện. Rất xin lỗi, tôi yêu bà ấy. Rất yêu bà ấy.)”

Cô đau đớn lắc đầu liên tục: “God please, help my mom. (Ông trời ơi, xin ông phù hộ ẹ tôi)”

“Cô sẽ không sao đâu, xe cấp cứu sẽ đến ngay thôi.” Chân Ái không khỏi đau đến như bị khoét tim, vội vàng nhìn về ánh đèn xe lóe lên phía xa, “Cô nghe...”

Nhưng cúi đầu xuống, Angel đã nhắm mắt, máu trong lòng bàn tay cô cũng từ từ ngừng lại...

Sau khi Ngôn Tố chụp được mấy trăm tấm hình, trở lại bên cạnh Chân Ái thì Angel sớm đã chết rồi, nhưng Chân Ái vẫn duy trì tư thế ngồi như thế, hai tay đầy máu nhấn bụng của cô, cúi đầu rất thấp.

Anh đang muốn đi tới kéo cô đứng dậy, nhưng lại thấy vài giọt nước mắt trong suốt, từng giọt từng giọt rơi xuống.

Anh liền dừng lại.

Đây là lần đầu tiên anh thấy cô khóc.

Anh vốn cho rằng người con gái có vẻ ngoài hơi lạnh nhạt, nội tâm cứng rắn, hờ hững sẽ không khóc, huống hồ là với một người xa lạ.

Bóng dáng quỳ gối của Chân Ái giống như một bức tượng, không động đậy, im lặng không một tiếng động.

Ngôn Tố nhìn xuống cô, không tự chủ nắm chặt tay, trong lòng chột dưng lên một sự cảm phẫn trước nay chưa từng có.

Anh hận không thể đem cái tên đánh bom kia...

Ý nghĩ này bỗng khiến anh sững sờ, không rõ tâm trạng bất ngờ thay đổi này là gì.

Xe cấp cứu và xe cảnh sát đồng thời chạy đến. Cho đến khi nhân viên y tế tới kiểm tra tình hình của Angel, Chân Ái mới nhanh chóng đứng lên, trong đôi mắt không hề có nước mắt, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng Ngôn Tổ khẳng định, anh đã thấy nước mắt của cô, vừa lặng lẽ vừa chịu đựng, bi thương nhưng lại im lặng.

Cô đứng lên, anh mới nhìn thấy trên ngực và bụng cô có vết máu lớn, kinh ngạc: “Cô...”

“Không phải máu của tôi.” Cô ngắt lời, tốc độ nhanh hiếm thấy.

Ngôn Tổ không nói, lẳng lặng nhìn cô.

Chân Ái đang cúi đầu ở trước mặt, mái tóc đen rối tung làm tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngần, sạch sẽ không hề có một chút cảm xúc. Ngay cả lông mi cũng im lặng rũ xuống, không hề run rẩy.

Anh biết cô vui buồn, giận dữ đều không thể hiện ra, nhưng kì thực trong lòng rất đau khổ.

Một lúc sau, anh gơ tay lên, một cái, hai cái vỗ vai cô.

Chân Ái từ từ ngẩng đầu. Đôi mắt đen trắng rõ ràng bình tĩnh nhìn anh, có chút mềm yếu.

Anh thu lại ánh mắt, sắc mặt âm u hiếm thấy: “Tôi đảm bảo với cô, nhất định sẽ lập tức bắt được tên khốn kia!” Giọng nói lúc này cũng là vẻ lạnh lẽo hung ác chưa từng có.

Chân Ái không khỏi cảm thấy ấm áp trong lòng, lại nghe anh ta lạnh như băng nói: “Tôi đảm bảo với cô, sẽ không để cho hắc có cơ hội gây án lần thứ hai!”

Chân Ái sững sờ.

Nói như vậy, vụ đánh bom thế này, có lần đầu tiên thì chẳng mấy chốc sẽ trở thành một chuỗi liên hoàn. Nhưng không có chút manh mối nào thì có thể bắt được hung thủ không?

Nhưng nghĩ lại một chút, anh ta là Ngôn Tổ mà.

Cô cố sức gạt đầu, trong mắt tràn đầy sự tín nhiệm: “Ừ, tôi tin anh!”

Khuôn mặt như đóng băng của Ngôn Tổ hơi thả lỏng, nhưng lại lạnh xuống rất nhanh.

Đồng thời, một số cảnh sát của cục cảnh sát thành phố tới.

Dẫn đầu là cảnh sát Blake. Ông ấy và Ngôn Tổ đã từng hợp tác nên không cần phải giới thiệu và chào hỏi.

Blake nói với mấy chuyên gia thuốc nổ bên cạnh: “Các anh làm nhanh một chút.”

“Tôi đã nhìn qua trước khi các ông tới.” Ngôn Tổ lạnh lùng, “Chất nổ được nhồi vào ống thép, thành phần chủ yếu là ammonium sulfate, potassium chloride và bột nhôm. Từ mức độ công phá vừa rồi có thể thấy hợp chất được phối vô cùng chính xác. Kíp nổ nối liền với ống thủy ngân uốn cong, chỉ cần thiết bị nghiêng sẽ phát nổ ngay lập tức.”

Các cảnh sát đều kinh ngạc đến ngây người. Một chuyên gia đứng cách đó không xa ngẩng đầu, nói chen vào: “Ừ, anh ta nói đều đúng.”

“Còn về phần thiết bị nổ như thế nào,” Ngôn Tổ chỉ đèn đường đối diện, “Ở đó có máy theo dõi. Mặc dù tôi đoán có người đặt thiết bị trên thềm đá, chờ có người không biết đi tới không cẩn thận đá ngã, nhưng xem từ máy theo dõi vẫn chắc chắn hơn.”

Lời còn chưa dứt, cảnh sát nghe điện thoại bên cạnh đi tới: “Phòng điều khiển bên kia thấy, thực sự có người đặt bom trên bậc thềm, sau đó bị đám đông đá ngã. Nhưng chỗ người không rõ lai lịch kia đặt vừa vặn là góc chết, chỉ thấy được bàn tay, không nhìn thấy người.”

Anh ta đều nói đúng!

Cảnh sát Blake hoảng hồn, nói: “Còn manh mối nào khác không?”

Ngôn Tố: “Kêu người của ông đến đây. Tôi không muốn lãng phí thời gian tái diễn lần thứ hai.”

Blake rất nhanh kêu mọi người tới.

Chân Ái thấy cảnh sát vây quanh Ngôn Tố, muốn lui ra ngoài.

Ngôn Tố liền liếc thấy động tác của cô.

Anh lùi một bước dài lập tức chặn đường Chân Ái, không đợi cô phản ứng liền nắm lấy tay cô, mặt lạnh ra lệnh: “Ngoan ngoãn không được nhúc nhích. Không cho phép đi đâu cả!”

Chân Ái bị hù một cái, lại cảm giác được ánh mắt của cảnh sát xung quanh khiến cô xấu hổ. Cô theo bản năng muốn giãy ra, nhưng anh ta lại như dùng sức, gắt gao nắm chặt lấy cô. Cuối cùng cô không lay chuyển được anh ta, cúi đầu trốn phía sau, để mặc cho anh ta nắm chặt tay.

Thực ra Ngôn Tố lo lắng không nhìn thấy cô lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nên mới kéo cô lại. Nhưng cái nắm tay thật chặt này, anh rõ ràng cảm giác được lòng bàn tay và một đoạn cổ tay cô mềm mại trơn nhẵn không hợp lý, giống như đang cầm mỡ đặc.

Anh để suy nghĩ trống rỗng vài giây mới phục hồi tinh thần lại, bình tĩnh nói:

“Người không rõ lai lịch là nam giới, tuổi từ 23 đến 35, rất không hòa đồng, có tiền sử phạm tội hoặc quản chế thanh thiếu niên, ví dụ như đánh nhau ẩu đả, nhưng có khả năng nhất là cố ý phá hoại của công.

Hắn từng bị thương, không có tính chống đối, rất lạnh lẽo thận trọng, người làm việc chung hằng ngày luôn luôn quên sự tồn tại hoặc xem thường năng lực của hắn. Từ kỹ thuật hàn nối và thiết kế chốt mở bom cho thấy, hắn hành động và làm việc vô cùng có trật tự, chủ nghĩa hoàn mỹ. Hắn rất thông minh, IQ từ 150 trở lên.

Hắn không có chức danh hay chức vụ khiến người khác chú ý. Nhiều lần gặp khó khăn trong học tập, thăng chức hay nghiên cứu, rất có thể là nghiên cứu sinh hoặc trợ lý giảng dạy của giáo sư, không hài lòng với quy định đánh giá trong trường.

Môn học đại khái theo hướng các ngành chức năng, nhiều thời gian rảnh.”

Ngôn Tố vừa nói thật nhanh vừa điều khiển điện thoại di động. Điện thoại của cảnh sát Blake rất nhanh vang lên, là hình ảnh Ngôn Tố gửi tới:

“Trước khi các ông tới thì tôi đã chụp tất cả những người chứng kiến, người báo cảnh sát và người trợ giúp ở xung quanh. Người không rõ lai lịch sẽ ở trong những tấm hình này. Các ông có thể bắt đầu điều tra để bắt người rồi.”

Blake nuốt cổ họng một cái. Ông chỉ hỏi có manh mối gì không, mà lại nhận được câu trả lời là... phá án rồi?

Tất cả cảnh sát còn lại cũng giống như bị mất hồn nhìn anh ta chăm chăm, yên lặng như tờ.

Ngôn Tố thấy mọi người không có động tĩnh, lông mày anh tuấn khẽ nhíu lên: “Ồ, thì ra vụ nổ này chỉ là diễn tập.”

Có cảnh sát không hiểu: “Có ý gì?”

Ngôn Tố mặt lạnh: “Ý là tốc độ phản ứng của các anh chậm khiến người ta thấy kinh ngạc, thực sự xứng đáng với tiền thuế của người dân nuôi dưỡng các anh!”

Chân Ái cúi đầu. Ách, sự châm chọc của anh ta đối với tốc độ phản ứng đã từ một mình cô tăng lên toàn xã hội rồi.

Mọi người như tỉnh từ trong mộng, đang muốn hành động thì Ngôn Tố lại gọi họ lại: “Chờ một chút. Những điều tôi nói đều là suy đoán ban đầu, chỉ dựa vào hiện trường để phán đoán khả năng lớn nhất. Vì vậy tôi giữ lại một hai khả năng sai lầm.”

Chân Ái đứng sau lưng anh, nghe xong câu này liền kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy mái tóc ngắn gọn gàng khoe khoang trong gió. Lúc này anh ta nói thật cẩn thận và dè dặt, không giống như vẻ tự phụ trước sau như một.

Bóng lưng của anh cao lớn và vững vàng: “Bình thường tôi sẽ không kết luận nhanh như thế, nhưng xét thấy tính tổn thương nghiêm trọng của vụ nổ, chúng ta nhất định phải tranh thủ từng giây từng phút.”

Blake nghe được ý này, khẩn trương: “Anh muốn nói?”

“Một ngày hoặc trong vòng mấy tiếng nữa sẽ còn có thể có một vụ nổ khác.” Ngôn Tổ nhìn xung quanh một chút, chợt mỉm cười một cách kì lạ, giọng nói khinh miệt và chế nhạo, “Xe cảnh sát, xe cấp cứu, cái chết, sự đau đớn, tất cả mọi người đều đang thống khổ. Cuối cùng hẳn ta cũng đã được coi trọng, tất nhiên phải phát huy đến tận cùng.”

Anh dừng một chút, lại bình tĩnh nói, “Tôi đã vẽ một hình ảnh mơ hồ cho hẳn. Trách nhiệm quan trọng còn lại giao cho các anh.” Dứt lời, hơi gật đầu.

Mức độ không lớn nhưng chứa đầy sự phó thác và tín nhiệm.

Chân Ái lại sửng sốt. Cô chợt phát hiện ra, chính cái cúi đầu này khiến cho cô thấy được một sức hấp dẫn khác, không liên quan đến sự thông minh mà chỉ liên quan đến tính cách.

Cảnh sát Blake ngăn ra, cũng nặng nề gật đầu: “Hãy giao cho chúng tôi!”

Các cảnh sát lập tức hành động.

23. Chương 22

Ngôn Tổ xoay người lại, thấy sắc mặt Chân Ái đã khá hơn nhiều, vẻ mặt còn có chút hồng, đang muốn hỏi gì đó nhưng cô lập tức rút tay về, thấp giọng nói: “Xin lỗi, làm bẩn tay anh rồi.”

Lúc này Ngôn Tổ mới phát hiện trên tay cô đều là vết máu sền sệt, tay mình cũng dính một chút máu.

Anh liếc mắt thấy bãi cỏ, liền dắt cô qua đó, kéo cô ngồi xuống bên cạnh vòi nước để rửa tay.

Anh rửa sạch rất nhanh, nhưng máu trên tay cô đã kết thành khối.

Dù sao cũng là máu người khiến cô không khỏi sốt ruột, vừa chà vừa móc, cả hai tay đều là máu đỏ. Ngôn Tổ chau mày, lấy khăn tay trong túi ra, không nói gì kéo tay cô qua lau giúp cô.

Chân Ái lại muốn giãy ra, nhưng một lần nữa lại không cưỡng được sức mạnh của anh.

“Không được động đây!” Giọng anh trầm thấp ra lệnh.

Lúc anh nói cũng không ngẩng đầu lên, chỉ cẩn thận lau lòng bàn tay, mu bàn tay, khe hở ngón tay và móng tay của cô.

Chân Ái không động đây, ngơ ngẩn nhìn gương mặt cúi xuống của anh. Anh rất chăm chú, động tác nhẹ nhàng và cẩn thận, giống như đối đãi với quyển sách anh yêu mến nhất.

Khăn tay có chất liệu mềm mại hòa lẫn với dòng nước lạnh lạnh, còn có nhiệt độ ôn hòa từ lòng bàn tay anh, toàn bộ đều tụ tập trong lòng bàn tay Chân Ái, có chút nhột. Cảm giác mát lạnh từ từ lan đến tận đáy lòng lại càng ngứa hơn.

Từ nhỏ đến lớn, không có ai rửa tay cho cô, kể cả mẹ. Khi đó, mẹ cô sẽ khoanh tay đứng bên bồn rửa tay, nhìn Chân Ái nhỏ xíu đi khắp khiêng đứng trên ghế chà xát bàn tay nhỏ bé dưới vòi nước.

Cô hoảng hốt nói: “Trước đây khi tôi rửa tay, mẹ tôi đứng bên cạnh nói rằng rửa tay phải rửa 21 giây.”

Ngôn Tổ cũng không ngẩng đầu: “Tay của cô rất bẩn, phải rửa mười mấy cái 21 giây.”

Chân Ái im lặng không nói, lại rơi vào trầm tư.

Có lần cô thấy Taylor rửa tay cho Giang Tâm ở trường. Anh ta ở sau lưng vòng tay qua người cô ấy, bàn tay màu đồng nhạt thân mật xoa xoa bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Giang Tâm dưới làn nước trong suốt. Hai người cười khanh khách. Bọt nước phản chiếu ánh mặt trời rất đẹp.

Khi đó không biết tại sao cô lại nghĩ, Taylor thường xuyên chơi bóng rổ, bàn tay anh ta nhất định có rất nhiều vết chai, thô ráp nhưng cũng rất có cảm giác. Đó mới là một nam sinh bừng bừng sức sống.

Còn bây giờ, trên bãi cỏ xanh mượt, dưới làn nước chảy nhẹ, đôi tay kia chồng lên tay Chân Ái, thon dài trắng ngần, khớp xương hiện lên rõ ràng và lại cường tráng.

Chân Ái ngẩn ra nhìn anh nâng lòng bàn tay cô, tỉ mỉ lau đi vết máu loang lổ giữa các ngón tay, ngón trỏ của anh và cô chồng lên nhau...

Mặt cô từ từ nóng lên.

Nhưng người này vẫn như thế, động tác như vậy anh vẫn làm rất gọn gàng, không mang bất kỳ ý xâm xõ, chỉ có sự chăm sóc và yêu mến đơn thuần.

Trái tim loạn nhịp của cô dần bình tĩnh lại.

Dường như anh luôn có một sức mạnh trấn an lòng người.

Chân Ái bình ổn lại tâm trạng, hỏi: “Làm sao anh phác họa được chân dung của kẻ đánh bom?”

“Có một phần là dựa trên cơ sở của các thể hệ trước.” Anh nói rất chân thành và tha thiết, không hề mang vẻ một mình chiếm lấy công lao hay giành công.

“Ví dụ như những người bị bệnh tâm thần, cuồng ngược đãi, rối loạn căng thẳng sau chấn thương tâm lý (PTSD), kẻ phóng hỏa liên hoàn, kẻ đánh bom, đều dựa vào kinh nghiệm của những người đi trước để phác họa ra chân dung kẻ phạm tội.”

“Thật sao?” Chân Ái nổi lòng hiếu kì, “Nói như vậy thì trong hệ thống cảnh sát đều có chân dung phác họa của các loại hình tội phạm khác nhau, ví dụ như sát thủ liên hoàn?”

“Ừ. Vào những năm 80, Cục Điều tra Liên bang đã đưa ra một phương pháp phân loại, có sát thủ liên hoàn có năng lực tổ chức và sát thủ liên hoàn không có năng lực tổ chức.”

Chân Ái suy đoán: “Người bệnh tâm thần là thuộc về dạng người không có năng lực tổ chức?”

Ngôn Tổ đang tỉ mỉ dùng đầu ngón tay cái chùi một khối máu đông trên mu bàn tay cô: “Ngoài người bệnh tâm thần ra thì còn sát thủ có chứng PTSD nghiêm trọng. Hai người này đều thuộc về dạng không có năng lực tổ chức.

Bởi vì lý trí và chức năng xã hội của họ tương đối chậm chạp, rất dễ phán đoán hiện trường phạm tội.

Bị kích động nhất thời, không cố ý tuyển chọn nạn nhân, không tự mang theo dụng cụ gây án, sau khi gây án không dọn dẹp hiện trường.”

“Vậy kẻ có năng lực tổ chức thì sao?” Chân Ái hỏi, “Ví dụ như kẻ phóng hỏa. Không phải hỏa hoạn là khó thu thập bằng chứng nhất sao?”

Ngôn Tổ không hề tổn sức mà trả lời: “Ở Mỹ, 94% kẻ phóng hỏa là nam giới, 75% là người da trắng, tuổi không lớn lắm, trong khoảng 17-27 tuổi. Lúc nhỏ tè dầm, từng đặc biệt khó khăn, long tự trọng thấp. Hơn nữa thủ đoạn sẽ tăng cấp, cuối cùng kẻ phóng hỏa sẽ phát triển thành sát thủ liên hoàn.”

Chân Ái im lặng.

Đúng như Ngôn Tổ đã nói, phía sau từng mục dữ liệu này là kết quả tích lũy từng chút một của vô số cảnh sát và họa sĩ phác họa chân dung, từng nét bút từng bức ảnh trong nhiều năm khắc họa ra được nét khái quát của tội phạm.

Nghĩ như vậy thì đây chính là sự tập hợp và ngưng tụ của sức mạnh công lý đời đời.

Từ trước đến nay, người giữ vững công lý không bao giờ phải cô độc.

Một sức mạnh âm áp dâng lên trong lòng Chân Ái, lại quay về đề tài ban đầu: “Vậy kẻ đánh bom thì sao?”

Ngôn Tổ đang cúi đầu, lấy nước khế lau kẽ móng tay nhỏ nhắn của Chân Ái. Đầu ngón tay Chân Ái hơi ngứa, hơi rụt lại nhưng lại bị anh bắt được.

Một lúc sau anh mới nói: “Kẻ đánh bom thông thường chia làm ba nguyên nhân thúc đẩy, tập kích khủng bố, mục đích chính trị, ân oán cá nhân.”

Chân Ái nghiêm túc suy nghĩ: “Khủng bố tập kích sẽ chọn nơi đông người tụ tập như trên xe điện ngầm hay Quảng trường Thời Đại. Còn mục đích chính trị thì có thể đến các cơ quan chính phủ và tòa nhà quân sự.”

“Thông minh.” Ngôn Tổ cong môi, “Tôi rất thích người có suy nghĩ độc lập, mặc dù chỉ là ngẫu nhiên nghĩ ra.”

Chân Ái: ...

Cô hỏi: “Cũng có số liệu liên quan đến kẻ đánh bom chứ?”

“Ừ, phác họa của Cục Điều tra Liên bang đối với kẻ đánh bom là – 98% là nam giới, không hòa đồng, có tiền sử cố ý phá hoại. 50% kẻ đánh bom sẽ làm mình nổ bị thương, còn có một phần sẽ để mình cùng nổ chết lúc đặt bom.”

Chân Ái lập tức đầu đầy vạch đen: “Thật là phí sức còn không được cảm ơn. Loài người ngu xuẩn!”

Ngôn Tổ nghe câu này lại cười một tiếng, trở lại bình thường mới nói: “Ngược lại, kẻ đánh bom bình thường khá thông minh. Tất nhiên, ngoại trừ một số không đáng kể những người tùy ý trộn hỗn hợp than chì lưu huỳnh nổ chết chính mình.”

Nói đùa xong anh mới tiếp tục nói về chủ đề trước đó: “Với kẻ đánh bom vì ân oán cá nhân, mục đích của hắn là trút căm phẫn và tìm cách giết người, bom chính là công cụ của hắn. Vì vậy hắn sẽ lựa chọn mục tiêu chính xác. Cho nên, đám đông và địa điểm đặt bom cho thấy ân oán và thân phận của hắn.”

Ngôn Tổ liếc mắt nhìn một góc nhỏ trong sân trường hỗn loạn sau khi bị đánh bom, “Hắn sinh hoạt lâu dài trong môi trường này nhưng luôn bị người ở đây coi thường. Nổ tung là sự bùng nổ cảm xúc của hắn, cũng là cách hắn thu hút sự chú ý. Một giây kia,

Hắn nói với những người trong sân trường này: Các người thấy chưa, tôi đã gặt hái được danh tiếng thật lớn ở đây!

Lòng Chân Ái hơi chấn động. Trong lòng người kia có bao nhiêu là méo mó mới lấy phương thức không nên như vậy để chứng minh sự tồn tại của mình?

“Cho nên, anh mới cho rằng kẻ đánh bom là sinh viên hoặc nhân viên của trường này. Vậy... vụ đánh bom này của hắn là lựa chọn ngẫu nhiên sao?”

“Không. Trong những người coi thường hắn luôn luôn có một hoặc hai người kích thích thần kinh hắn.” Ngôn Tổ nắm bàn tay nhỏ bé ướt sũng của cô, đột nhiên cảm thấy bàn tay kia mềm mại như không có xương, liên tục trượt nhẹ nhẹ, sờ thích hơn lúc sờ con vẹt nhà anh, cũng sờ thích hơn lúc sờ Mozart và Elvis.

Anh ổn định tâm trạng, nói ngắn gọn, “Đây là quả bom hắn sử dụng lần đầu tiên. Hắn cần thí nghiệm, cần phải dời sự chú ý của cảnh sát.”

Chân Ái nhú mày, nghĩ rõ ràng:

“Hắn không chỉ để cảm xúc bùng nổ mà còn là sắp xếp một cách tỉ mỉ để giết người.

Kẻ giết người không phân biệt đương nhiên là an toàn và đảm bảo hơn so với kẻ tập trung giết kẻ thù, lại càng tránh xa được ánh mắt của cảnh sát. Mỗi vụ nổ xảy ra, trong vô số người bị hại luôn luôn có một nhóm người hắn thực sự muốn giết. Nhưng đến lúc đó, cảnh sát làm sao biết được rốt cuộc ai mới là mục tiêu thực sự của hắn? Không tìm được mục tiêu thực sự thì khó có thể tìm được hung thủ thực sự.”

Ngôn Tố như có như không cong khóe môi. Cô thực sự quá thông minh, quá dễ thương.

Cô vẫn nói tiếp, chợt mỉm cười: “Vẫn còn có anh. Anh nhất định có thể ngăn cản hắn, đúng không?”

Ngôn Tố đang suy nghĩ chuyện khác, được cô tín nhiệm và nịnh nọt như vậy, sắc mặt hơi cứng, mơ hồ không rõ “Ừ” một tiếng, lặng lẽ quyết định rửa tay cô lại lần nữa.

Chân Ái hoàn toàn tham gia vào việc suy luận, cũng không cảm thấy bàn tay mình đã sớm rửa sạch, tiếp tục hỏi: “Vậy hắn làm việc có trật tự, chủ nghĩa hoàn mỹ là nhìn ra được từ cấu tạo của quả bom sao?”

“Ừ, quả bom kia đối với kẻ đánh bom bình thường mà nói là đã rất tinh vi rồi. Hắn lại còn dùng cân bằng thủy ngân. À, hắn rất có trí tưởng tượng và sức sáng tạo, biến tác phẩm của mình thành nghệ thuật.”

Chân Ái nghĩ, người có thể xem vũ khí giết người như là nghệ thuật để nghiên cứu, quả nhiên là biến thái và kinh khủng. Người như vậy thực sự không thể giữ lại lâu: “Vậy làm sao anh biết kẻ tình nghi ở trong những tấm ảnh anh chụp?”

“Bom là một loại vũ khí có lực sát thương và lực phá hoại rất mạnh, là sự kết hợp giữa trí tuệ và sức mạnh dị thường. Chế tạo càng nguy hiểm thì vụ nổ mạnh trong nháy mắt sẽ mang lại sự thừa nhận và hưởng thụ không hề tầm thường cho người làm ra nó. Hơn mấy trăm, mấy ngàn tiếng đồng hồ và nguy hiểm cộng lại, hắn sẽ từ bỏ giây phút phát huy tác dụng cuối cùng sao?”

Chân Ái như thấu hiểu gật đầu: “Cho nên hắn sẽ ở hiện trường chờ nhìn mọi thứ nổ tung!”

Câu này khiến Ngôn Tố sững sờ. Anh đã quên một chi tiết!

Anh liền lấy di động ra, cũng không quan tâm tay bị ướt gọi cho Blake: “Thu hẹp phạm vi nghi phạm. Hắn luôn luôn có mặt trên con đường có mấy gian hàng văn hóa kia. Như vậy mới có thể quan sát quả bom trên bậc thềm lại không bị bất kì ai nghi ngờ.”

Nhanh chóng nói xong anh liền cúp điện thoại, trong nháy mắt tiến tới ôm Chân Ái, khen ngợi: “Cô gái thông minh!”

Chân Ái đột nhiên bị anh ôm lấy, chợt cảm thấy trong vòng ngực rộng rãi và cường tráng đều là hương vị của đàn ông, khiến trái tim cô thiếu chút nữa hỗn loạn, cũng may là chỉ ngẩn ngui phút chốc.

Cô cười xấu hổ, rất vui có thể giúp được anh ta.

“Thực ra còn có một khả năng khác.” Ngôn Tố buông cô ra, lại lẩm bẩm: “Có thể là những bác sĩ hoặc cảnh sát muốn thỏa mãn chủ nghĩa anh hùng đóng vai người cứu giúp kia. Nhưng cần nhắc đến 1. Bọn họ không thỏa mãn về thời gian độc lập, 2. Liều lượng thuốc nổ quá lớn, cho nên loại bỏ.”

“Ừ, nếu như là cảnh sát thì cứ trực tiếp đầu súng. Nếu là bác sĩ thì cứ trực tiếp thả bệnh...” Chân Ái nói đến đây, trong lòng chợt run lên, vội vàng ngậm miệng.

Một lúc sau mới dè dặt nhìn Ngôn Tố, nhưng dường như anh ta không để ý, chỉ tắt vòi nước, vắt khô khăn tay, lại hết lòng lau khô tay cho cô.

Lúc này hai người mới đứng dậy đi xem video giám sát.

Đúng lúc chuyên gia phá bom của cục cảnh sát mang theo mảnh vỡ của quả bom đang chuẩn bị đi, Ngôn Tố hí hóp mắt nhìn một chút, đột nhiên kêu ngừng lại: “Chờ một chút!”

Anh cầm lấy một mảnh vụn từ tay chuyên gia, nhìn một lát, hỏi: “Vết khắc ở giữa này là chuyện thế nào?”

Chuyên gia nhìn nó: “Không phải do vụ nổ để lại, chắc là con dấu của người làm ra lưu lại. Bình thường mà nói, người chế tạo bom sẽ xem nó như là tác phẩm nghệ thuật, sẽ lưu lại kí hiệu riêng bên trong. Nhưng thường đều rất đơn giản, không nhìn ra bất kì thông tin nào.”

Ngôn Tố không tỏ rõ ý kiến, cau mày hỏi: “Ghép các mảnh vụn lại thì xuất hiện kí hiệu gì?”

Chuyên gia nói: “Chắc là một hình tam giác, đỉnh có một đường thẳng.”

Ngôn Tố suy nghĩ một chút, tiếp tục đi, vừa ra hiệu cho Chân Ái đi theo anh, vừa lấy điện thoại di động ra bấm số: “Cảnh sát Blake, kẻ đánh bom hôm nay rất có thể mặc quần áo trắng.”

Chờ anh cúp điện thoại, Chân Ái hỏi tới: “Tại sao hôm nay hần có thể mặc đồ trắng?”

Ngôn Tố đi rất nhanh: “Đỉnh hình tam giác có một đường thẳng, đảo ngược hình này lại xem.”

Chân Ái nhớ tới buổi diễn thuyết mấy tiếng trước của Ngôn Tố, lập tức nói: “Đó là hình cái ly!”

“Thông minh.” Ngôn Tố cười khó phát hiện, rất hài lòng việc cô nghiêm túc nghe bài diễn thuyết của mình, “Đó là hình dạng chén thánh.”

“Ý anh là tôn giáo của hần?”

“Không nhất định, nhưng ít nhất hần rất rõ chuyện giáo lý, cũng rất công nhận. Suy xét đến tính cách lạnh lẽ, nghiêm khắc vừa cổ quái của hần thì người như vậy nhất định sẽ tuân thủ quy củ bất thành văn kia.”

“Điều lệ kia...” Chân Ái chợt nghĩ ra, “Sau ngày lễ Lao Động tháng 9 không mặc đồ trắng?”

Ngôn Tố nghiêng người liếc cô một cái, không lên tiếng, nhưng có ý khen ngợi.

Bắt đầu mùa thu không mặc đồ trắng.

Mà bây giờ,

Chân Ái nhìn sắc xanh mới chớm ven đường: “Lập xuân rồi.”

24. Chương 23

Đến phòng giám sát của trường, Ngôn Tố ấn Chân Ái ngồi trên ghế bên ngoài hành lang, ánh mắt nhìn thẳng cô: “Ngồi ở đây đừng động dậy, tôi lập tức ra ngay, được không?”

Mặt Chân Ái ửng đỏ, không hiểu giọng nói bỗng nhiên giống như dỗ trẻ nhỏ này của anh ta là sao?

Mà cô không có phản ứng thì anh liền hiểu sai.

Sắc mặt Ngôn Tố rất nghiêm túc vỗ vỗ vai cô: “Đừng sợ, tôi sẽ sớm bắt được hần.”

Chân Ái: ...Thực ra tôi không sợ.

Lúc này Ngôn Tố mới đi vào xem video.

Giống như viên cảnh sát đã nói, chỗ đặt bom là góc chết phía dưới bên trái của video giám sát, chỉ thấy một bàn tay đặt một cái hộp nhỏ trên bậc thềm. Thời gian là hơn 6 giờ sáng.

Góc chết... càng khẳng định kẻ gây án là nhân viên của trường.

Nhưng cái Ngôn Tố muốn xem không phải là khoảng thời gian theo dõi này mà là lúc anh đi ra từ dãy phòng học.

Trong video, Chân Ái ở đằng sau anh, một số người vây quanh và nói chuyện với anh. Trong khoảnh khắc, góc phải dưới của video xuất hiện một người đàn ông đội nón đen rộng, đi rất nhanh về phía Ngôn Tố.

Hần lướt qua bả vai Chân Ái, nhét quà vào tay Ngôn Tố, và cái tay kia của hần...

Bàn tay kia của hần để vật gì đó trong nón của Chân Ái!

Người kia lập tức bỏ đi. Ngôn Tố đuổi theo, nhanh chóng chạy ra ngoài phạm vi theo dõi. Nhưng Chân Ái ở phía sau có một động tác kì lạ. Cô nhìn theo hướng người kia chạy xa, kính ngạc sờ sau ót.

Người kia lại còn bứt tóc Chân Ái!

Ngôn Tố không nhìn được nắm chặt tay, sắc mặt u ám tiếp tục xem. Ngay sau đó, Chân Ái cũng chạy qua. Mấy giây sau, có một nữ sinh nhảy về phía trước đang chạy qua từ góc trái dưới của video, cảnh tượng ầm ầm nổ tung.

Đám đông trên bậc thềm nổ tung khắp nơi giống như pháo hoa.

Chân Ái ở góc phải dưới của màn hình kinh ngạc quay người. Nữ sinh tên Angel kia cả người đầy máu, dưới tác động của sóng xung kích lúc nổ nhào tới trên người cô.

Nhìn giống như cô ấy bảo vệ cho Chân Ái...

#

Lúc Ngôn Tổ đi ra ngoài, Chân Ái vẫn ngoan ngoãn ngồi ở vị trí cũ, không nhúc nhích, chỉ là cố chấp ra sức xoa xoa tay.

Anh ngồi kế bên cô, sắc mặt không quá sáng sủa, giọng nói cũng rất khẽ, “Làm sao vậy?”

Cô sợ hết hồn, lúng túng không cử động nữa, rất lâu mới nói: “Vẫn còn mùi.”

Tất nhiên Ngôn Tổ biết cái cô nói là mùi máu, nhưng anh không biết phải an ủi như thế nào. Cho đến bây giờ anh chưa từng nói lời an ủi.

Có vẻ như Chân Ái cũng không cần, dường như cô đang nghĩ đến chuyện khác, chỉ nhìn chằm chằm ngón tay của mình, im lặng rất lâu mới nói: “Tôi đoán, chắc anh đã sớm nhìn ra thân phận của tôi rồi?”

Ngôn Tổ không nói dối, gật đầu: “Lần gặp mặt đầu tiên đã nhìn ra rồi... “ Nói xong, anh sờ mũi một cái, “Ừm, bây giờ cũng có thể không cần nhấn mạnh lần gặp đầu tiên.”

“Tôi sớm nên nghĩ đến.” Chân Ái cong khóe môi, nhìn trời.

Ngôn Tổ cũng nhìn trời.

Và qua rất lâu, Chân Ái mới lặng lẽ nói: “Đặc công phụ trách thứ tư của tôi tên là Harvey, người bang Alabama. Anh ấy nói, tên bang Alabama bắt nguồn từ Ấn Độ, ý nghĩa là: tôi vượt mọi chông gai vì người.

Anh ấy còn nói linh hồn chiến binh ở trong máu của đàn ông Alabama. Và tên Harvey của anh ấy cũng có nghĩa là chiến binh. Anh ấy là chiến binh trong các chiến binh.”

Tôi vượt mọi chông gai vì cô.

Để bảo vệ cô, chiến đấu anh dừng đến cùng.

“Mỗi lần về nhà, anh ấy đều kiểm tra bên trong một lần. Ngày đó anh ấy giẫm phải một quả bom hẹn giờ cảm ứng trọng lực, chỉ còn một phút là phát nổ. Tôi biết, một khi bom hẹn giờ trọng lực bị mất áp lực thì thời gian sẽ tăng nhanh gấp mấy lần. Anh ấy nói sau khi nói lỏng chân thì một phút sẽ rút ngắn thành mười mấy giây. Anh ấy nói:

Nhanh!

1, 2, 3, chúng ta cũng không quay đầu lại, cùng nhau chạy... “

Chân Ái cúi đầu, khẽ cười một tiếng, “Ồi... tôi thật ngốc.”

Ngôn Tổ im lặng không nói, đã tưởng tượng ra được tình hình lúc đó. Người đặc công như chiến binh kia nhất định là nhìn thấy cô chạy tới khoảng cách an toàn mới buông chân ra.

So với mười mấy giây hai người chạy cùng nhau, anh ta tình nguyện cho cô một phút, và chỉ ỉnh vài giây.

“Sau khi chạy rất xa, tôi đập phải một đoạn bàn tay trần thối... Anh ấy là một tên nhóc đẹp trai rất thích sạch sẽ... Tôi vội vã quay lại, giống như hôm nay vậy, nhấn vết thương trên ngực anh ấy. Nhưng anh ấy chỉ còn một chút sức lực, vẫn đang nói:

Run, Kim, please. Run!”

Chạy đi, Kim, van xin cô. Chạy mau!

Chân Ái hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn ngọn đèn trên nóc hành lang, lại thở ra một hơi rất dài.

Con người Ngôn Tổ sâu thẳm, không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào, nhưng chiếc cảm hình vòng cung lại siết chặt, tựa như u ám lại như là sự tức giận vô lực.

Anh biết, đây chỉ là một góc của tảng băng về quá khứ tăm tối của cô.

Cô nói xong, hành lang dài dằng dặc liền yên lặng.

Một lúc sau, anh đột nhiên nhìn cô, bình tĩnh nói: “Chân Ái, nhìn tôi.”

Chân Ái quay đầu đón lấy ánh mắt của anh, không hiểu vì sao.

Còn Ngôn Tổ nhìn đôi mắt đen nhánh của cô, trong lòng lại càng thêm kiên định. Anh trầm giọng nói:

“Chắc chắn cô là cô gái lương thiện nhất, kiên cường nhất mà tôi đã gặp.”

Tim Chân Ái đập mạnh không theo nhịp, mở to hai mắt. Bất kể là đối với cô hay đối với anh ta thì đây cũng nhất định là một đánh giá khá cao.

Cô nghi ngờ có phải Ngôn Tổ muốn an ủi cô không.

Nhưng Ngôn Tổ lại hết sức chắc chắn.

Trải qua nhiều bi kịch mà người bình thường không cách nào tưởng tượng được như vậy, cô vẫn có thể giữ vững ranh giới cuối cùng và sự chuyên nghiệp của mình, chưa bao giờ vì cảnh ngộ của bản thân mà bi thương, lại có thể khóc vì sự đau khổ của đồng bào.

“Tôi nghĩ, hôm nay tôi đã thấy được tấm lòng của cô.” Anh không hề keo kiệt khen ngợi, “Rất sạch sẽ, rất xinh đẹp, tôi rất hài lòng.”

Ngôn Tổ khẽ mỉm cười: “Không, tôi phải nói là, tôi tự hào vì cô.”

Chính sự khen ngợi không đầu không đuôi và không hề mạch lạc này khiến cho lòng Chân Ái vô cùng ấm áp.

Anh thực sự không biết an ủi người khác, nhưng sự khen ngợi và công nhận của anh đã làm cho tâm hồn cô được sáng tỏ thông suốt, lại tràn trề ý chí chiến đấu.

Nếu anh thật lòng thật ý khen ngợi thì cô xứng đáng để nhận lấy.

Cô không hề đỏ mặt, trả lại cho anh một nụ cười thật tươi, tỏ ý cảm ơn.

Nụ cười của cô chân thành và đơn thuần, mang theo một chút ngây ngô không quá quen thuộc. Anh hơi ngơ ngẩn, chột trong lòng không biết tại sao lại nghĩ, à, đúng vậy, Âu Văn nói rất đúng, cô ấy cười rõ lên thực sự rất đẹp.

Anh có chút lúng túng, nghiêm mặt thu ánh mắt lại, hỏi: “Cô có từng nói cho người khác về những việc đã trải qua này không?”

Chân Ái lắc đầu: “Tôi không được phép đi gặp bác sĩ tâm lý. Với lại tôi cũng không cần. Tự tôi có thể xử lý tốt.”

“Tôi cũng tin cô có thể xử lý tốt.” Anh nặng nề gật đầu tỏ ý ủng hộ. Đồng thời trong lòng không khỏi có loại cảm giác ưu việt kì lạ. Một lúc sau lại vì cảm giác ưu việt này mà khinh bỉ chính mình.

“Xin lỗi cô.” Anh nắm tay thành quyền, ấn trên đùi, “Sau này tôi sẽ không nói những lời kia nữa.”

Chân Ái không hiểu: “Anh nói cái gì?”

“Những lời kêu cô đi gặp bác sĩ kia.” Nói xong, sắc mặt anh liền chuyển sang âm u, híp mắt, “Thì ra tôi nói như vậy khiến cho cô không thềm nhớ.”

Chân Ái cảm thấy hình như anh ta lại tự mình làm mình tức giận, vội vàng nói: “Tôi cảm thấy những lời nói đó là sự quan tâm của anh, chỉ là, khụ, cách anh quan tâm khá kì lạ.”

Ngôn Tổ nghiêm mặt, lạnh lùng: “Ai quan tâm cô? Đó là tôi phân tích vấn đề, giải quyết vấn đề.” Nói như vậy nhưng trên mặt đã có chút ửng đỏ xấu hổ.

“À, ra là thế.” Chân Ái không khỏi thất vọng, hậm hực quay lại nhìn bức tường.

Ngôn Tố thấy cô như vậy, không phát hiện ra mà cau mày, nhưng cuối cùng cũng không nói gì. Lại im lặng một lúc, anh lấy tay thò vào trong cái nón sau lưng cô, lục lọi một chút.

Chân Ái sững sốt, vội vàng quay người lại, đã thấy anh giống như làm ảo thuật lấy ra một thứ có màu sắc rực rỡ:

“Ồi? Anh biết làm ảo thuật sao?”

Gương mặt anh tuấn của Ngôn Tố xám xịt: “Tôi trông giống ảo thuật gia sao?”

Chân Ái lơ đãng, lực chú ý đều tập trung vào thứ có màu sắc rực rỡ kia trong lòng bàn tay anh: “Ồ? Đây là ốc biển?”

“Khụ, nghiêm khắc mà nói thì cái này gọi là ốc anh vũ.” Ngôn Tố vừa mới chuẩn bị giải thích cặn kẽ một chút về nguồn gốc, biến đổi gì gì đó của ốc anh vũ, nhưng người nghe duy nhất đã không còn nghe nữa mà đang chơi đùa với ốc nhỏ, rất tò mò mà ồ lên: “Ồi, thật là đẹp.”

Ngôn Tố liền lặng lẽ ngậm miệng.

Chân Ái nhìn chỗ này nhìn chỗ kia: “Thảo nào gọi là ốc anh vũ. Nó cũng rực rỡ nhiều màu sắc giống như vẹt vậy.”

Ngôn Tố nhần nhịn, nhịn không được cuối cùng vẫn quyết định sửa lại lỗi của cô: “Thực ra trong 358 loại vẹt trong thiên nhiên, có rất nhiều con không có màu sắc rực rỡ. Ví dụ như vẹt xám châu Phi, lông xám toàn thân, rất xấu rất...”

“Nhưng vừa rồi sao anh biến ra được vậy?” Chân Ái nhìn anh.

Cô không nghe, hoặc là cố ý không nghe.

Ngôn Tố đen mặt: “Tôi nói không phải do tôi biến ra!”

“La la la, tôi không có nghe.” Chân Ái nhìn trời, lắng nghe âm thanh trong ốc anh vũ, không để ý tới anh.

Ngôn Tố im lặng nhìn, chợt nghĩ, không nói cho cô biết con ốc anh vũ này đến như thế nào cũng không tệ. Anh không biết người thần bí kia nhắm vào mình hay Chân Ái, nhưng bất kể như thế nào, anh cũng không muốn làm cho cô lo lắng.

Trước mắt có thể xác định quả bom trên bậc thềm không phải là do hắn đặt. Suy cho cùng thì người kia không thể đảm bảo lúc mình lên bậc thềm đúng lúc không ai đá phải quả bom.

Nhưng đàn tỳ bà và ốc anh vũ, hắn muốn nhấn gửi tin tức gì?

Lúc này điện thoại của Ngôn Tố vang lên, là cảnh sát Blake gọi tới. Anh trả lời điện thoại, sau đó đứng dậy đi ra ngoài cùng Chân Ái.

Chân Ái chắc nghe được một ít nội dung cuộc điện thoại, hỏi: “Có phải đã xác định được nghi phạm rồi không?”

“Jason Enrique, 31 tuổi, học ở đại học Columbia gần 10 năm, khoa Vật lý, nghiên cứu sinh cơ khí tự động hóa, nghiên cứu tiến sĩ trong lĩnh vực cơ khí và vật lý. Hắn là thành viên của một tổ nghiên cứu khoa học đang nghiên cứu kỹ thuật và công nghệ vật lý điện tử. Nhưng thời gian trước, thành quả nghiên cứu nhiều năm của hắn tuyên bố thất bại, luận án bị người hướng dẫn chỉ trích là hoàn toàn không thực tế. Nhưng hạng mục của đối thủ của hắn lại giành được khoản tài trợ 5 triệu đôla Mỹ của chính phủ, chính thức trở thành trợ lý của người hướng dẫn, lập tức bắt đầu giai đoạn nghiên cứu thứ hai. Đương nhiên hắn bị loại ra.”

Tốc độ nói của Ngôn Tố rất nhanh, bước đi càng nhanh hơn.

Chân Ái đi chậm, không thể theo kịp anh. Cô nhìn đồng hồ đeo tay một chút, thầm than trong lòng: Chưa tới 50 phút đã tìm ra được nghi phạm rồi.

Nhưng ngừng đầu lên, vẻ mặt Ngôn Tố nghiêm lại danh thép, bước chân nhanh như chớp. Cô khó hiểu: “Anh không vui?”

Giọng Ngôn Tổ hơi lạnh: “Người chạy mất rồi.”

Tim Chân Ái nảy lên. Cái người tên Jason kia cũng quá cảnh giác đi chứ?

Cô thấy tâm trạng anh không tốt, không hỏi thêm nữa.

Im lặng đi không biết bao lâu, Ngôn Tổ mới lạnh lùng nói:

“Cảnh sát đã tìm được chỗ hắn ở, nhưng khẳng định chỗ đó không phải là nơi hắn chế tạo bom. Hắn càng cẩn thận hơn so với tưởng tượng của tôi, trước tiên đã phát hiện cảnh sát đang nghi ngờ mình. Như vậy, hắn ắt sẽ tiến hành hành động tiếp theo trước thời hạn. Hắn là người Texas, ở New York không có người thân hoặc chỗ nào có thể mượn dùng. Vậy nơi hắn nghiên cứu chế tạo bom là ở đâu?”

Chân Ái đi theo anh, nhanh chóng đi xuống cầu thang. Cô thậm chí có thể cảm nhận được rõ ràng hơi thở hung dữ lạnh lùng trên người anh. Cô biết anh đang tức giận.

Bởi vì anh đã đồng ý với cô, nhất định sẽ bắt được nghi phạm trước khi tên đó cho nổ lần thứ hai. Nhưng bây giờ, Jason thông minh nhạy cảm đã nhận ra được sự khác thường, lập tức trốn đi mất.

Chân Ái khó xử, rất hi vọng việc hứa hẹn kia không gây cho anh áp lực quá lớn.

Vừa thất thần, cô đột nhiên đạp hụt dưới chân. Tiếng hô “A” còn chưa phát ra đầy đủ thì cô liền ngã xuống cầu thang.

Ngôn Tổ hoàn toàn không ngờ tới tình huống bất thành linh này, nghe thấy tiếng kêu của cô liền lập tức quay người lại để đỡ. Nhưng anh đi quá nhanh, bỏ xa cô mấy bậc thang nên đã không còn kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô từ từ ngã xuống dưới chân mình.

Lúc này anh mới ý thức được mình đi quá nhanh, ngay sau đó đỡ cô dậy, lo lắng lướt mắt nhanh qua người cô, nhíu mày trầm giọng nói: “Xin lỗi cô.”

Chân Ái sững sốt, bị đau đến nói không ra lời nhưng vội vàng lắc lắc tay, cảm thấy bây giờ không cần thiết nói xin lỗi.

Nhưng cô thấy sắc mặt anh rất không tốt, cũng không biết nên trả lời như thế nào. Anh lại cúi đầu hỏi: “Đau lắm không?” Lúc nói lại có một chút dịu dàng mà chính anh cũng không nhận ra.

Chân Ái lắc đầu, không để tâm cười cười: “Chỉ là ngã một cái thôi, đâu có yếu ớt như vậy.” Chỉ đau một lát, qua là tốt rồi.

Nhưng mặt anh đen lại, đang tức giận chính mình.

Anh thở rất bình tĩnh, lại tự mình nhẹ nhàng phủi bụi bám trên quần cô.

Chân Ái nhìn sống lưng cúi xuống của anh, lại nhìn các sinh viên đang đi đi lại lại, hơi ngượng ngùng. Cô vội vàng cúi người xuống: “Để tự tôi...”

Không ngờ lại đúng lúc anh đứng thẳng lên.

Dưới ánh sáng đèn, cằm của cô khẽ đập vào trán anh, còn hừ hừ thực thực hôn trán anh một cái...

Làn da anh còn tinh tế săn chắc hơn cô tưởng tượng, mang theo sự cường tráng của đàn ông, trong mái tóc còn có mùi vị thanh đậm như rừng rậm.

Chân Ái hoàn toàn lúng túng, dứt khoát không nói lời nào, giả ngu.

Ngôn Tổ cũng hơi sững sốt, ước chừng hai giây sau mới khôi phục sự trấn tĩnh trong ánh mắt.

Anh đứng dưới hai bậc thang, ánh mắt vừa vặn nhìn thẳng vào cô, nói giống như đảm bảo: “Lần sau lúc ở cùng với cô, tôi sẽ không đi nhanh như vậy.”

Chân Ái đỏ mặt, không thể nói tiếp, liền nhanh trí gật đầu.

Lúc này Ngôn Tổ mới xoay người đi tiếp, nhưng trong lòng cau lại. Vừa rồi đôi môi cô đụng vào trán anh, để lại một cảm giác ẩm ướt mềm mại.

Quần quanh lượn lờ, không xua đi được.

Nhưng bất ngờ là anh cũng không bài xích, lại có chút vui vẻ rất nhạt.

25. Chương 24

Jason thuê một căn phòng trong khu dân cư gần trường đại học. Đó là một tòa nhà cũ cao và hẹp rất bình thường.

Hắn không ở đây, bà chủ nhà không chịu mở cửa.

Lúc Ngôn Tổ và Chân Ái đi dọc theo cầu thang gỗ lên lầu ba, cảnh sát Blake đang bàn bạc với bà chủ nhà, gọi bà ấy mở cửa phòng Jason.

Bà chủ nhà 45 tuổi đầu tóc quăn kia đang tranh cãi bằng tiếng Anh pha lẫn tiếng Tây Ban Nha: “Mi dios, u cannot break into mi casa. You bully. (Trời ơi, ông không thể xông vào phòng của tôi, ông là đồ ăn cướp)”

Blake giải thích Jason là nghi phạm trong một vụ trọng án.

Bà chủ nhà kiên quyết không tin, khen Jason là “buen chico (cậu bé tốt)”, còn nói hắn “là một người thuê nhà tốt, về nhà đúng giờ, tác phong sạch sẽ.”

Ngôn Tổ đi tới, ánh mắt lạnh lùng lướt qua Blake: “Rõ ràng cảnh sát ông còn chưa xin lệnh lục soát.”

Blake rất lúng túng: “Vì chưa có bằng chứng hợp lệ, lệnh lục soát được chấp thuận đặc biệt đang được xem xét, nhưng đợi đến lúc đó thì xảy ra vụ nổ thứ hai rồi.”

Ngôn Tổ: “Nhưng không có lệnh lục soát thì bà chủ nhà không thể mở cửa cho ông. Bà ấy là một người phụ nữ ngay thẳng, xin đừng dùng thân phận cảnh sát của ông để chèn ép bà ấy.”

Mọi người: ...

Anh đến phá đám sao...

Đồng đội, anh tỉnh lại đi!

Ngôn Tổ hơi gật đầu với bà chủ nhà, dùng tiếng Tây Ban Nha nói: “Lo siento (Xin lỗi bà).”

Bà chủ nhà rất vui vẻ.

Ngôn Tổ hỏi: “Đây là phòng của Jason?”

Bà chủ chỉ sau lưng Ngôn Tổ.

“Gracias (Cảm ơn bà)!” Nói xong, anh xoay người, đột nhiên không hề cảnh báo ra sức đập vỡ cánh cửa kia.

Một màn bất thành linh này khiến ọi người đều choáng váng, cảm bà chủ nhà cũng rớt xuống đất. Ách, cậu không phải là đồng đội sao?

Đang lúc mọi người còn đang ngẩn ra thì Ngôn Tổ thản nhiên nhún nhún vai: “Tôi không phải là cảnh sát.”

Ý là anh không cần phải lo lắng trách nhiệm hành chính. Dù sao thì công dân bình thường đập cửa và cảnh sát đập cửa hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau một trời một vực.

Các cảnh sát đều lắc đầu: Anh ta thực sự là tên điên.

Nhưng bọn họ vừa lắc đầu vừa cười trộm.

Bà chủ nhà nổi nóng, bảo các cảnh sát bắt “côn trùng có hại” Ngôn Tổ này đi.

Blake rất khó xử thở dài: “Tôi chủ yếu phụ trách vụ án hình sự. Loại tranh chấp này không nằm trong phạm vi quyền hạn của tôi.”

Chân Ái: ...

Bà chủ nhà nước mắt đầy mặt: Thì ra các người là cùng một nhóm mà.

“Các anh đã thấy rồi.” Ngôn Tổ nhón nhón mũi chân, di chuyển một chút, thản nhiên lại xảo quyết cười một cái, “Tôi chỉ đá hư cửa phòng anh ta, cũng không xâm nhập gia cư bất hợp pháp.”

Anh thu hai tay lại đứng trước cửa, đôi mắt sắc bén đã bắt đầu liếc nhìn đồ vật bên trong phòng Jason.

Cảnh sát Blake đã biết năng lực quan sát và trinh thám kinh người của Ngôn Tổ, liền yên tâm giao cho anh.

Mà bà chủ nhà ở một bên vội vàng nói phải gọi điện cho Jason (đương nhiên không gọi được), những cảnh sát khác thì đang thảo luận về nơi Jason có thể đi.

Chân Ái dè dặt biến mình thành bức tường trang trí. Cô cảm thấy xung quanh hơi ồn ào, ước chừng cái người kia sắp nổi điên rồi.

Quả nhiên, giây tiếp theo.

Ngôn Tổ cau mày rất chặt, lạnh lùng trách mắng: “Tất cả các anh câm miệng cho tôi!”

Tầng lầu nhỏ ồn ào tức thời lặng ngắt như tờ.

Anh vẫn chưa hài lòng, bực bội quay đầu, nhìn về phía một cảnh sát mập mạp, ánh mắt căm ghét: “Tiếng hít thở của anh quá nặng, chói tai lại khó nghe, lập tức ngừng thở! Tôi muốn yên tĩnh tuyệt đối.”

Viên cảnh sát mập mạp rất tủi thân, quay về phía cảnh sát Blake nhờ giúp đỡ. Người sau nguyền anh ta một cái, cảnh sát mập mạp liền buồn bã che mũi.

Mọi người im như thóc, không dám thở mạnh.

“Yêu cầu của tôi đối với các anh không cao, chỉ không cho phép hít thở.” Anh lại nóng nảy không vui nhìn bên trong phòng, một lúc sau lại quay đầu nhìn Chân Ái, “Cô có thể.”

Chân Ái cứng đờ.

Anh thu ánh mắt, còn lẩm bẩm: “Tiếng hít thở của cô rất dễ nghe.”

Chân Ái đứng giữa ánh mắt sắc bén của một đám cảnh sát đang bịt mũi theo dõi, rất : Ngôn đại thần thám, ngài hãy lo vụ án trước đi, đừng để ý đến tôi, đừng có động kinh, được không?

Ngôn Tổ đứng thẳng tắp ở cửa, âu phục màu đen càng tôn lên dáng người cao lớn. Căn phòng nửa sáng nửa tối chiếu vào đôi mắt anh, tĩnh mịch sâu thẳm.

Một giây lại một giây, im lặng giống như đã chết vậy.

30 giây sau, anh lên tiếng:

“Trong phòng có rất nhiều tượng điêu khắc gỗ và mô hình, nhìn qua giống như là người yêu thích thủ công. Nhưng màu sắc gỗ của mô hình đều bị biến đổi, trên mặt có bụi tích tụ. Dụng cụ để làm mô hình ví dụ như cái kẹp, mũi khoan, máy cắt lại rất sạch sẽ, thậm chí còn do dùng thường xuyên mà bị mài đến tróc sơn. Nhìn như vậy, mô hình đều là giả tạo. Ngược lại, trên bàn có mười mấy ống đựng bút lớn nhỏ bằng thép, hẳn có sở thích sưu tập ống đựng bút? Hoặc là bọn chúng nhìn qua trông giống như các loại ống thuốc nổ khác nhau? Đương nhiên là cái sau. Kết luận:Dụng cụ không phải dùng để làm mô hình mà là để chế bom. Nhưng trong phòng không có chất hóa học, cho nên lúc nào hẳn cũng mang theo dụng cụ để luyện tập cảm giác.

Như vậy, chỗ nào có thể để hẳn luôn đeo một túi đồ lớn chứa dụng cụ ra ra vào vào mà không khiến người ta nghi ngờ chứ?”

“Mấy đôi giày ngoài cửa, mặt giày nhìn qua là rất lâu chưa giặt, nhưng đế giày không bẩn, chứng minh hẳn chưa từng đi qua nơi có sinh bùn, loại bỏ công viên, bến tàu, vùng ngoại ô. Lại xuất hiện vấn đề, nơi nào

trong trung tâm thành phố thuộc về hắn mà không bị người khác quấy rầy? Địa điểm cho thuê? Hắn không có nhiều tiền như vậy.”

“Lại nhìn cửa sổ, đối diện là hành lang và bức tường chật hẹp, ánh sáng vốn không tốt nhưng hắn vẫn dùng rèm cửa dày màu đen. Kết luận là: 1. Giấc ngủ của hắn có vấn đề, và lại làm việc và nghỉ ngơi không có quy luật. 2. Hắn không muốn để người khác biết hắn về nhà lúc nào.

Bà chủ nhà nói hắn về nhà đúng giờ, nhưng thực ra là vì mỗi buổi sáng hắn ra ngoài đúng giờ, buổi tối về nhưng không làm kinh động đến chủ nhà. Bởi vì hắn không lái xe cũng không đi xe taxi mà là đi bộ.”

Sau khi tự mình nói xong một chuỗi dài này, Ngôn Tổ xoay người, mâu quang sắc bén:

“Chỗ hắn chế tạo bom, đi bộ có thể tới, trong trung tâm thành phố, không phải nơi cho thuê, hắn luôn đeo một túi lớn đi vào cũng không làm người ta nghi ngờ. Ngược lại hắn về nhà trễ sẽ khiến những người thuê nhà khác trong khu này tò mò.”

Ngôn Tổ lạnh nhạt cong khóe môi: “Nói như vậy, dường như chỉ có một chỗ.”

Mọi người ở đây đều như chợt tỉnh từ trong mộng: Trường học!

Kẻ đánh bom Jason vẫn còn trốn trong trường!

#

Đến trường chỉ mất 5 phút đi xe nhưng lại dài như một ngày.

Chân Ái ngồi cạnh Ngôn Tổ, không nói câu nào, bởi vì bây giờ trên người anh tỏa ra một sự thù địch xa lạ.

Cô biết, những suy luận tuyệt vời vừa rồi không hề làm anh kiêu ngạo hay tự đắc, ngược lại còn khiến anh tức giận. Anh giận bản thân không sớm nghĩ đến chỗ chế tạo bom của Jason thực ra là ở ngay trong trường.

Nhưng Chân Ái cho rằng anh quá nghiêm khắc với chính mình.

Dù sao thì không ai có thể suy đoán ra toàn bộ suy nghĩ trong lòng một người trong tình huống hoàn toàn không biết gì về người đó. Anh làm được như bây giờ đã rất lợi hại rồi.

Bên trong xe yên tĩnh, Ngôn Tổ chợt cười lạnh: “Quả nhiên là phong cách của hắn.”

Giọng nói giống như anh hoàn toàn hiểu về kẻ đánh bom chưa từng gặp mặt kia vậy, “Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, hắn rất có lòng tin và can đảm, lại có thể nghĩ đến việc chơi chiêu này. Great!”

Chân Ái lần đầu nghe thấy giọng nói âm trầm như vậy của anh, bỗng nhiên lạnh cả người.

Ngôn Tổ lại nhìn về phía Blake ngồi đằng trước: “Lập tức liên lạc với chuyên gia phá bom. Nói không chừng, bây giờ bom của Jason đã được buộc trên người kẻ thù của hắn rồi.”

Chân Ái vừa nghe, sắc mặt liền trắng bệch.

Ngôn Tổ thấy cô qua kính chiếu hậu, vẻ mặt lạnh như băng chợt dần ra. Anh vỗ vỗ vai cô, thấp giọng nói: “Đừng sợ, có tôi ở đây!” Anh nói lời này rất tự nhiên, không hề phát hiện có gì không ổn.

Thực ra Chân Ái cũng không sợ, nhưng lòng cô vẫn thấy ảm áp. Chỉ là vừa ngẩng đầu lên thấy ánh mắt hừng thú của cảnh sát Blake, gò má cô lại đỏ lên.

Nhanh chóng đến trường.

Đám người Ngôn Tổ lập tức đi đến phòng thí nghiệm vật lý của Jason, nhưng chỉ có một người đang sắp xếp dụng cụ thí nghiệm, chính là đối thủ cạnh tranh của Jason, Sullivan.

Blake thấy kì lạ, hỏi Ngôn Tổ: “Chẳng lẽ hắn không ở trường?”

Thần kinh Chân Ái căng thẳng. Ách, cảnh sát ông xác định ông nghi ngờ Ngôn Tổ sao?

Quả nhiên, ánh mắt Ngôn Tổ như dao khoét lên người Blake: “Loài người ngu xuẩn, ai nói hắn muốn giết Sullivan?”

Chân Ái đỏ trán: Nhóc quỷ, bây giờ không phải lúc khua môi múa mép sao?

Không ngờ Ngôn Tổ như cảm ứng được suy nghĩ trong đầu Chân Ái, quay đầu nhìn cô, vô cùng hùng hồn nói: “Câu này là học theo cô.”

Lúc này Chân Ái mới nhớ ra quả thực cô có dùng “loài người ngu xuẩn” để hình dung Jason. Được rồi, cô sai rồi, cô không nên dạy hư trẻ nhỏ.

Ngôn Tổ tiếp tục nói với Blake: “Sao hấn phải giết Sullivan? Từ thông tin chúng ta vừa thu thập được mà thấy, Sullivan không hề có thành tựu và điểm sáng trong nghiên cứu và đề tài, IQ, thành tích đều rất bình thường. Jason hoàn toàn không để anh ta vào mắt.”

Mặt Sullivan tối đen, giọng tay: “Này, tai tôi không hỏng nhé.”

“Good for you! (À, chúc mừng anh!)” Ngôn Tổ nhanh chóng lướt nhanh qua anh ta, lại tiếp tục nói với Blake: “Jason và giáo sư Li có quan hệ thầy trò và hợp tác rất thân, bây giờ hấn cảm thấy bị phản bội!”

Lúc này Blake mới kiên trì đi đến trước mặt Sullivan nói rõ mục đích đến đây, cũng hỏi chỗ mà Jason có thể ở.

Nhưng Sullivan không hề phối hợp.

Anh ta cũng giống như phần lớn các học giả, có sự kiêu ngạo và bài xích trời sinh đối với người của giới chính trị hoặc cảnh sát.

Anh ta không hứng thú mà trợn mắt, nói: “Bí mật khoa học, không thể trả lời.” Còn tiếp tục làm việc trong tay mình.

Lúc Blake đang bắt lực thì Ngôn Tổ chợt nói: “Jason biết cảnh sát đang tập trung vào hấn, cho nên sẽ lên kế hoạch giết người cuối cùng trước thời hạn. Bây giờ giáo sư của các anh đang nằm trong tay hấn.”

“Nói vậy,” Sullivan rất bất mãn, “Jason đang nghiên cứu đề tài, giáo sư Li đã về nhà lâu rồi.”

Blake cả kinh: “Chúng ta đã quên nhà giáo sư Li.” Bây giờ chạy đến cũng không còn kịp nữa.

Nhưng Ngôn Tổ rất kiên định: “Không, bọn họ ở một góc khác trong trường.”

“Xung quanh trường đều là cảnh sát, hấn không thể mang thuốc nổ ra ngoài. Vả lại hấn theo đuổi sự hoàn mỹ, không thể gây ra thêm vài vụ nổ đã chọc giận hấn. Bảo hấn dời địa điểm cho nổ từ ngôi trường hấn yêu thích đến nhà của người hấn căm ghét, hấn sẽ đồng ý sao?”

Chân Ái liền hiểu rõ. Do cảnh sát nhanh chóng phong tỏa buộc Jason để vụ nổ lần thứ hai trực tiếp nhắm thẳng vào người hấn muốn giết. Đây rất có thể lần biểu diễn cuối cùng của hấn.

Ngay cả bom mà hấn cũng thiết kế ra đầy sức sáng tạo và cảm giác nghệ thuật, đương nhiên sẽ chọn sân trường mà muôn người đều chú ý, chứ không phải khu biệt thự yên tĩnh không người. Nổ chết giáo sư ở trường học, có bao nhiêu là châm chọc!

Hơn một tiếng trước có một vụ nổ mạnh, bây giờ dưới ánh mắt của nhiều cảnh sát như vậy lại có một vụ nổ lớn hơn, nghĩ một chút cũng khiến cho người ta kích động!

Blake nghe thế liền nói: “Jason nhất định bảo giáo sư Li đi với hấn, bây giờ hấn vô cùng nguy hiểm.”

Sullivan càng tức giận: “Các ông đang nói gì vậy? Jason là một nhà nghiên cứu khoa học rất siêng năng và nỗ lực, lấy tính cách của anh ta tuyệt đối sẽ không dám...”

“Tính cách gì của hấn?” Giọng Ngôn Tổ đột nhiên u ám vang lên.

“Tại sao nói hấn chăm chỉ nỗ lực mà không nói hấn tài năng thiên phú? Tôi sẽ miêu tả một chút cho anh là tại sao.”

Bởi vì hấn rất khiêm tốn và nhẫn nại, vui buồn không thể hiện ra. Trong các anh, hấn giống như một bức tường trang trí không ai biết đến, không hề có màu sắc. Anh chưa từng thấy hấn cười, cũng chưa từng thấy hấn giận dữ. Anh không cho rằng hấn thành công, vì hấn chưa bao giờ khoe khoang thành tích, cũng không công khai tranh giành. Nhưng anh sẽ không cho rằng hấn hèn nhát, vì hấn chưa bao giờ nói xin lỗi, chưa

bao giờ nói ‘có thể’. Giáo sư của các anh luôn luôn phê bình hần, hần im lặng chịu đựng, không hề phản bác, nhưng tuyệt đối không nhượng bộ.”

Giọng anh chợt chuyển, lạnh nhạt khôi phục lại giọng nói bình tĩnh: “Anh suy nghĩ kĩ một chút, người có loại tính cách này như hần, có chuyện gì là không dám làm?”

Sullivan kinh ngạc, toàn thân run lên. Jason chính là giống như người đàn ông xa lạ này nói, nhưng đến bây giờ anh ta chưa từng cảm thấy Jason có chỗ nào đáng sợ. Nhưng bây giờ qua phân tích của Ngôn Tố, anh ta bị dọa đến mặt mũi trắng bệch: “Anh biết anh ta?”

Ngôn Tố nhanh chóng nói: “Không biết. Đây là phác họa mà chúng tôi phân tích được dựa vào quả bom và hiện trường. Thế nào? Nghe thấy giống như đã từng quen biết?”

Sullivan vội vã chạy ra ngoài: “Tôi dẫn các anh đi!”

Mọi người lập tức đi theo.

Chân Ái rút lại sau cùng, có chút mất hồn.

Đoạn miêu tả kia của Ngôn Tố khiến cho cô nhớ tới một người khác, anh trai.

Anh của cô chính là một người như vậy, đối với mọi người mà nói, là một người rất đáng sợ.

Cô khó nhọc đỡ trán. Đường như mỗi lần nghĩ đến anh trai đầu đều hơi đau. Hôm nay hình như càng đau hơn.

Bước chân cô càng chậm hơn.

“Chân Ái!” Âm thanh xa xa khiến cô hoảng hốt.

Cô mơ hồ ngẩng đầu, chỉ thấy Ngôn Tố đứng ở cửa phòng thí nghiệm.

Mọi người đi rồi, chỉ còn anh đang chờ cô.

Anh đứng ngược sáng, khuôn mặt với các đường nét rõ ràng trong ánh sáng trắng lóa xinh đẹp không quá chân thật.

Cô từ từ tỉnh táo, lấy lại suy nghĩ.

Ngôn Tố vốn muốn chê cô phản ứng chậm, nhưng lúc thấy ánh mắt trống rỗng của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt hơi dọa người, anh liền cau mày, đi tới chỗ cô: “Cô làm sao vậy? Khó chịu ở đâu sao?”

Chân Ái đã khôi phục lại sự điềm tĩnh, lo lắng mình liên lụy tốc độ của Ngôn Tố, cười áy náy, lắc đầu: “Không sao đâu.”

Vẻ áy náy của cô lại khiến anh không khỏi khó chịu.

Ngôn Tố nhìn vết máu đã khô trên quần áo cô, càng áy náy thu lại ánh mắt: “Là tôi không tốt. Tôi vốn nên dẫn cô đi bệnh viện kiểm tra trước.”

Nhưng anh nhất định phải ngăn cản vụ nổ thứ hai, mà đàn tỳ bà và ốc anh vũ kia lại khiến anh không yên tâm để Chân Ái đi một mình.

Chân Ái không ngờ anh sẽ nói như vậy, vội vàng an ủi: “Tôi biết tình trạng cơ thể của mình, không sao đâu. Trong trường đều là sinh viên, không thể để cho họ gặp nguy hiểm nữa. Chúng ta lập tức đi thôi.”

“Ừ, tôi nhất định dùng tốc độ nhanh nhất để giải quyết tên khốn kia, sau đó đưa cô đến bệnh viện.”

26. Chương 25

Phòng thí nghiệm vật lý cá nhân thứ hai của Jason nằm ở tầng hầm của một tòa nhà thí nghiệm.

Lúc Ngôn Tổ và Chân Ái đi tới, cảnh sát đang sơ tán những sinh viên trong tòa nhà. Do vụ đánh bom xảy ra mấy tiếng trước, mặc dù các sinh viên đi ra rất có trật tự và không rối loạn, nhưng rõ ràng rất hoảng hốt.

Ngôn Tổ đi lên cầu thang, nghĩ đến việc gì đó, dừng lại, quay người đỡ lấy vai Chân Ái, nhìn thẳng cô. Đôi mắt anh trong veo như bầu trời, hứa hẹn: “Tôi sẽ quay lại ngay. Cô hãy ở đây chờ tôi.”

Lòng Chân Ái chợt trầm xuống, tựa như chìm vào nỗi đau đớn kinh khủng không thể thở nổi.

Ồi, sao mà giống hệt!

Anh trai cũng từng nói với cô, sau đó không quay lại nữa.

Câu nói này đã trở thành câu nói cuối cùng anh nói với cô.

Cô hơi có vẻ ủ rũ, nhìn đôi mắt nâu nhạt của anh. Trong quang cảnh sạch sẽ đó chỉ có một mình cô.

Cô đột nhiên chán nản, không khỏi bi thương nói: “Tôi nhất định phải đi.” Dừng một chút, lại nói, “Người nói câu này đều là kẻ lừa đảo. Mặc kệ tôi đợi bao lâu cũng sẽ không trở về.”

Đáy lòng Ngôn Tổ xẹt qua một tia đau đớn không rõ ràng, rất ngắn, rất nhạt.

Đây là lần đầu tiên anh thấy Chân Ái lộ ra vẻ bi ai và bất lực như vậy. Không cần suy nghĩ cũng biết câu vừa rồi nói sai rồi, nhất định đã đụng tới nỗi đau quá khứ của cô.

Anh siết chặt tay, nắm chặt vai cô, lấn người xuống, ánh mắt sáng rực nhìn cô, giọng nói gần như van xin sự tin tưởng: “Tôi đảm bảo, tôi sẽ không có chuyện gì.”

Nhưng cô vẫn cố chấp, gần như là cố tình gây sự, giống như một đứa trẻ không biết lý lẽ: “Anh gạt người.”

Ngôn Tổ sững sờ. Hành vi của Chân Ái bây giờ hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi của bất kì ngành học anh quen thuộc, cũng hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi năng lực giải quyết của anh.

Lần đầu tiên anh cảm thấy bất lực, lần đầu tiên không biết trả lời thế nào.

Anh hơi thu lại con người, vẻ mặt khó lường.

Mà cô cũng không hề sợ hãi, hiên ngang khiêu chiến ánh mắt đánh giá của anh.

Không biết giằng co mấy giây, nhìn đôi mắt đen rõ ràng và đôi môi mím chặt của cô, lòng anh chợt mềm nhũn.

Anh gần như bất đắc dĩ khẽ thở dài, nắm bờ vai gầy yếu của cô, thấp giọng nói: “Đi thôi!”

Xuống tầng hầm, cảnh sát Blake có vẻ rất kiềm chế nói với Ngôn Tổ: “Hắn đã dùng toàn bộ thuốc nổ. Chuyên gia phá bom đánh giá có thể nổ tung phá hủy cả tòa nhà.”

Ngôn Tổ không nói tiếp.

Đi bảy tám khúc quanh đến phòng thí nghiệm, chỉ thấy giáo sư Li ở trần, trên người buộc hàng chục hàng trăm ống thuốc nổ lớn nhỏ, trên ngực là một hộp dụng cụ rất to, có một lỗ nhỏ mở ra, hiện lên thời gian đếm ngược 00:14:59.

Vài chuyên gia phá bom đang khua chiêng gõ mõ ứng phó với thiết bị trên ngực giáo sư, còn tên đầu sỏ Jason bị còng tay đứng một bên, vẻ mặt thản nhiên, nụ cười rạng rỡ.

Một nhóm cảnh sát phòng chống bạo động đang lắp đặt một bức tường chống lửa, ngộ nhỡ xảy ra sự cố, bức tường có thể giảm thiểu lực phá hoại của vụ nổ đối với tòa nhà và môi trường xung quanh. Một nhóm cảnh sát đang dọn dẹp các loại dụng cụ máy móc, các thứ vật lý và hóa học dùng để chế tạo bom trong phòng thí nghiệm. Còn có một nhóm đang cài đặt màn hình hiển thị.

Trong không gian chật hẹp, mười mấy người đang bận rộn, không ai phát ra âm thanh dư thừa.

Chân Ái nhìn Jason, không quá giống với tưởng tượng của cô. Người đàn ông này rất đẹp trai, thậm chí nhìn qua rất ôn hòa. Hắn đang mỉm cười, nhìn CCTV(*) trong phòng thí nghiệm.

(*) CCTV: truyền hình mạch kín

Đó là một thiết bị đầu cuối có thể thấy khắp nơi trong sân trường, vốn để phát tin tức nhưng trong nháy mắt được chuyển thành video tự chế. Trong video, giáo sư Li ở trần, run rẩy van xin:

“Rất nhiều ý tưởng của Jason Enrique trong lĩnh vực vật lý điện tử thực sự là những ý tưởng chính xác và khả thi. Không phải cấp tiến mà là vượt qua thời đại. Là tôi ghen tị cậu ấy vượt qua tôi. Là tôi lấy cắp một số ý tưởng của cậu ấy,” vị giáo sư trong video nhìn góc trên bên trái một cái, chợt run lên, lập tức thay đổi cách diễn đạt, “Không, rất nhiều, rất nhiều ý tưởng và luận văn. Còn... còn cướp đoạt một phát minh xin được cấp bằng sáng chế của cậu ấy...”

Chân Ái kinh ngạc, đây chính là ân oán giữa Jason và giáo sư Li. Vị giáo sư mình tôn kính, sùng bái nhiều năm xem mình như là vật phẩm để lợi dụng?

Đang suy nghĩ, đoạn video dừng lại.

Màn hình đầy hoa tuyết.

Ngôn Tố lạnh lùng buông phích cắm vừa rút ra, không phải tivi mà là một cái máy trong phòng thí nghiệm.

Anh sờ cái máy có hình dáng không lớn kia, dường như lấm bầm: “Điều khiển từ xa? Thật là thấp kém. Đối thủ như vậy luôn làm tôi cảm thấy nhàm chán.”

Nụ cười trên mặt Jason biến mất hoàn toàn sạch sẽ, từ từ lộ ra vẻ u ám.

Ngôn Tố không thèm nhìn hắn, lại nói với Blake: “Nói với người trên đài phát thanh trường, giáo sư Li bị người khác ép nói như vậy, độ tin cậy có thể giảm xuống.”

Blake cũng sờ, lập tức hiểu ra liền gọi người đi thông báo.

Chân Ái cũng nhìn ra, Ngôn Tố đang cố ý kích động Jason. Người sau hơi biến sắc, tràn đầy vẻ hứng thú thăm dò nhìn Ngôn Tố chằm chằm. Ngôn Tố vẫn không nhìn hắn, nghiêm túc lật giấy nháp và máy tính xách tay của Jason để trong phòng thí nghiệm.

Tường chống lửa đã xếp đặt xong, chuyên gia phá bom vẫn đang tháo dỡ bom từng chút một.

Thời gian trước khi nổ chỉ còn 11 phút, Blake thông báo để lại một chuyên gia phá bom, tất cả các cảnh sát còn lại đều rút lui, quan sát tình hình qua điện thoại hình ảnh(*).

(*) Điện thoại hình ảnh (video phone): một hệ thống điện thoại có thể chuyển tải hình ảnh và âm thanh.

Sau khi mọi người lên mặt đất, rất nhiều cặp mắt nhìn màn hình hiển thị.

Hai đầu đều im lặng.

Vả lại bất kể lời giáo sư Li là thật hay giả, người bình thường cũng không thể sống yên ổn không có chuyện gì mà nhìn một người đang sống bị nổ thành bột phấn.

Chân Ái nhìn chuyên gia phá bom lạnh lùng bình tĩnh trong video, và giáo sư Li mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, tim không khỏi từ từ bị treo lên, nắm chặt tay.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, chuyên gia phá bom rốt cuộc đã tháo được hai phần ba khối sắt của hộp tính giờ.

Lúc mọi người đang muốn thở phào một cái thì chuyên gia phá bom trong quần áo bảo hộ nặng nề tránh ra, trên màn hình xuất hiện một bàn phím số.

Anh ta bình tĩnh, nói ngắn gọn: “Mật mã! Sáu số! Một cơ hội!”

Ngoài dự đoán của Chân Ái, đây là một giọng nói rất trẻ, nghe không lớn hơn Ngôn Tố là bao. Chuyên gia phá bom này thật hiếm thấy.

Blake lập tức nhìn Jason: “Nói ra mật mã, chúng tôi cam kết sẽ thay anh xin giảm hình phạt.”

Jason thờ ơ nhún nhún vai, rõ ràng không quan tâm.

Có mấy cảnh sát suýt chút nữa xông lên đánh hắn, nhưng bị người khác ngăn lại.

Tất cả mọi người đều có phần nôn nóng.

Con số màu đỏ trôi qua trên đồng hồ tính giờ kích thích thần kinh từng người. Ai cũng không thể trở mắt nhìn người phía bên kia màn hình bị nổ đến hài cốt không còn.

Jason cười không hề kiêng nể, mang một vẻ kiên định và chờ đợi hủy diệt điên cuồng.

Ngôn Tố từ đầu đến cuối đều ẩn trong góc, lặng lẽ quan sát. Anh thấy được lúc chuyên gia phá bom nói “sáu số”, đáy mắt Jason thoáng hiện lên vẻ chiến thắng kiêu ngạo.

Hiện trường hơi hỗn loạn.

Nhưng lời phát biểu của Ngôn Tố lại đặc biệt ổn định lòng người: “Không phải chữ số, là chữ cái.”

Lúc nói câu này, anh vẫn bình tĩnh nhìn Jason, nắm bắt mọi tia cảm xúc biến hóa trên mặt hắn.

Jason rất sửng sốt, lúc này mới phát hiện người đàn ông trẻ tuổi khinh thường tác phẩm của hắn vẫn đang ở đây.

Về kinh sợ và hoảng loạn của hắn chạy không thoát ánh mắt Ngôn Tố:

“Nhìn qua là bàn phím số, nhưng dạng này hình như quá đơn giản. Lấy sự thông minh và kiêu ngạo của anh thì sẽ cảm thấy khinh thường. Cho nên là chữ cái.”

Anh cũng không nói, điều thực sự khiến anh xác định là cảm xúc của Jason. Và phân tích từ góc độ tâm lý, như vậy thường có thể dẫn đến sự ác cảm to lớn của người bị phân tích.

Quả nhiên Jason hít mắt lại, trầm mặc và quỷ dị nhìn anh chằm chằm.

Ngược lại Ngôn Tố rất thản nhiên và bình tĩnh, giống như đối xử với đối thủ không đáng nhắc tới: “Là từ gì đây? Thuật ngữ vật lý, cây cối hoa cỏ, địa điểm tên người, phương tiện xe hơi...”

Anh cẩn thận nhìn từng phản ứng rất nhỏ của Jason, kết luận phạm vi,

“Tên người!”

Cả khuôn mặt Jason đều căng thẳng.

Ngôn Tố khinh thường cười một tiếng, giọng nói không dao động:

“Anh cho rằng mình là một nhà khoa học vĩ đại, đương nhiên không dùng tên người hằng ngày. Anh và giáo sư Li không có xích mích cá nhân, cũng không phải là người quen của hai người. Danh nhân trong giới vật lý? Có rất nhiều. Tìm từ đâu chứ? Ừm, đúng rồi. Ban nãy anh chiếu đoạn video của giáo sư Li kia, là anh bảo ông ấy nói. Nó phản ánh tình hình trong lòng anh. Ngắm lại một chút, hình như tôi nghe được vài từ then chốt rất có ý nghĩa.

Phát minh, cấp tiến, vượt qua thời đại, ghen tị, ăn cắp bản quyền, cấp bằng sáng chế.

Nghĩ như vậy, chỉ có một người.”

Mặt Jason từ từ trắng bệch.

“Theo ý kiến của anh: Cả đời người này có hơn 2000 phát minh, hơn 1000 loại được cấp bằng sáng chế, những phát minh và sự sáng tạo của ông ấy thay đổi quá trình của thời đại. Ông ấy nhỏ mọn, hay ghen tị. Ông ấy giữ các phát minh và sự sáng tạo của các nhân viên dưới quyền trong phòng thí nghiệm như là của riêng mình, có tên mình kèm theo.” Ngôn Tố thản nhiên tuyên bố,

“Ông ấy chính là nhà phát minh nổi tiếng nhất của thế kỷ trước, Edison, vừa vặn sáu chữ.”

Jason hơi trợn mắt, vẻ mặt lạnh lẽo, không thể tin nhìn Ngôn Tố chằm chằm, hai tay không tự chủ được mà run lên.

Ngôn Tố nhìn hắn một lúc, chợt khẽ nhếch khóe môi: “Thật đáng tiếc, cũng không phải Edison.”

Cả người Jason hơi run nhẹ, nắm chặt tay.

“Edison không thể khiến anh thừa nhận trong lòng. Người cho anh cảm giác thừa nhận thực sự có tài năng bẩm sinh, lỗi lạc, vượt qua thời đại, cấp tiến lại gan dạ, có rất nhiều phát minh kỉ lục, nhưng từ trước đến nay chưa từng được lịch sử đối xử và đánh giá công bằng.

Lúc Edison nổi tiếng thế giới nói dòng điện một chiều là tương lai của khoa học, ông phát minh ra điện xoay chiều, đồng thời từ bỏ bằng sáng chế, hiến tặng miễn phí cho toàn nhân loại. Ở trong lòng anh, ông ấy có rất nhiều phát minh sau khi chết mới khiến thế giới kinh sợ khiến loài người sợ hãi. Cả đời ông ấy vất vả, chán nản và thất bại, liên tục bị người cùng ngành nhất là Edison gạt bỏ và chèn ép.

Anh cho rằng đó chính là miêu tả anh, cho nên, anh nhất định sẽ thiết kế mật mã thành nhà phát minh vật lý khác cùng thời với Edison, một thiên tài dưới sự ghen tị và chèn ép của Edison không được ai biết đến – Tesla.”

Anh nói xong, xung quanh hoàn toàn im lặng.

Một phút rất ngắn, anh lại dễ dàng mở toạt tâm tư của Jason ra rõ như ban ngày, giống như kéo tờ bóc kén.

Đôi mắt Jason hoàn toàn âm u, nhìn Ngôn Tổ chằm chằm.

Ngôn Tổ không hề động đậy, một vẻ thản nhiên trước sau như một.

Blake khẩn trương: “Nhưng Tesla chỉ có năm chữ cái.”

Ngôn Tổ cười nhạt: “Tesla là họ. Ngài Jason cho rằng Tesla là thần tượng của anh ta, đương nhiên anh ta sẽ tự phụ và thân mật mà gọi tên của ông ấy - Nikola!

Nikola Tesla.

Nikola chuyển qua bàn phím là, 645652.”

Ngôn Tổ nhìn vẻ mặt nhăn nhó của Jason, bình tĩnh nói: “Ngài Jason, thật đáng tiếc. Tesla là một thiên tài bị lãng quên, nhưng anh nhất định là một tên tội phạm không đáng nhắc tới.”

Chuyên gia phá bom bên kia màn hình đồng thời nhập mật mã. Một giây nhấn phím xác nhận kia, tim của các cảnh sát đều ngừng đập.

Kết quả,

Không nổ tung, khóa mật mã mở ra an toàn.

Chân Ái thở ra một hơi dài. Gió xuân nhàn nhạt thổi, lòng bàn tay hơi lạnh, lúc này cô mới phát hiện trên tay đầy mồ hôi.

Trong phút chốc, đầu óc vì khẩn trương cao độ lại chợt thả lỏng mà hơi choáng váng, mơ mơ hồ hồ chỉ có một suy nghĩ rất rõ ràng: Ngôn Tổ, anh thực sự là một thiên tài!

Cô nhìn về phía anh, chỉ thấy gò má anh tuấn của anh, nghiêm túc chăm chú nhìn màn hình chằm chằm.

Chuyên gia phá bom đang gỡ những đường nhánh còn lại. Trải qua một hồi kia, các cảnh sát cũng thả lỏng một chút, nhưng Ngôn Tổ không hề rời mắt, nhìn màn hình, đáng vẻ như có điều suy nghĩ.

Có lẽ là cảm ứng được ánh mắt của cô, ánh mắt như xuất thần của anh chợt lấy lại vẻ trấn tĩnh, sau đó chậm rãi quay đầu nhìn cô.

Tim Chân Ái nảy lên, không biết nên nói gì.

Gương mặt anh vốn lạnh lẽo vì vụ án chợt dịu lại một chút, nói: “Chờ thêm chút nữa, sẽ tốt ngay thôi.”

Lúc này Chân Ái mới nhớ tới ban nãy anh nói muốn dẫn cô đến bệnh viện, cô khẽ mỉm cười, tỏ ý không cần gấp.

Jason hoàn toàn sụp đổ, hoàn toàn không còn vẻ bình tĩnh đứng vững trước đó, nhìn Ngôn Tổ như nhìn khác trong đời mình, sửng sờ nửa ngày mới nói: “Tôi chịu thua, tôi phối hợp với cảnh sát, tôi yêu cầu được giảm hình phạt!”

Cảnh sát Blake dữ tợn nguýt hân: “Bây giờ đã trễ rồi.”

Jason tuyệt vọng nhìn về phía Ngôn Tổ. Người sau không kết luận nhanh như Blake. Anh như có điều suy nghĩ nhìn hân một lúc, lại nhìn màn hình, đồng hồ đếm ngược cho thấy 00:03:43.

Mà chuyên gia phá bom bên kia dừng lại, bình tĩnh nói: “Cái cuối cùng, dây màu đen, còn có dây màu trắng.”

Hoàn toàn im lặng.

Các cảnh sát đột nhiên lại từ nơi hi vọng rơi xuống chỗ tối tăm. Cảnh sát Blake giờ mới hiểu được hàm ý trong câu nói vừa rồi của Jason. Ông không vui, vẻ mặt âm u nhìn Jason, rất không tình nguyện nói: “Anh nói đi.”

Jason giống như bắt được cọng cỏ cứu mạng, vội vàng nói: “Dây màu trắng. Cắt dây màu trắng là không có chuyện gì. Tôi thích màu trắng, màu trắng cũng có thể đại diện cho tôi.”

Chân Ái đứng một bên, từ lúc bắt đầu sắc mặt trắng bệch.

Vấn đề giống nhau, vậy mà cô lại gặp một lần nữa.

Dây phát nổ luôn luôn đều là màu đỏ và màu xanh, ở đâu sẽ có màu trắng và màu đen?

Ngoại trừ một lần kia, ngoại trừ một lần cô gặp phải kia.

Nhưng bây giờ lại xuất hiện tình huống tương tự, chỉ là trùng hợp sao?

27. Chương 26

Chuyên gia phá bom chờ đáp án cuối cùng: “Quyết định?”

Blake nhìn Jason: “Anh xác nhận là dây màu trắng? Đừng đùa giỡn giả trò gian trá với tôi!”

Sắc mặt Chân Ái không tốt lắm, nhìn Ngôn Tổ. Cô chợt có một niềm tin mà trước nay chưa từng có, anh nhất định có thể nhìn ra được Jason có nói dối hay không!

Ngôn Tổ dứt hai tay vào túi, mím môi, lạnh nhạt và bình tĩnh nhìn Jason.

Jason cũng không nhìn màn hình mà hứng thú nhìn Ngôn Tổ, khóe môi nhếch lên cười đầy khiêu khích và phách lối.

Lúc này, giáo sư Li ở bên kia màn hình mở miệng nói. Lời nói ra khiến ọi người đều chấn động, bao gồm cả Jason.

“Chàng trai, hãy đưa cây kéo cho tôi đi.”

Giáo sư Li nước mắt đầy mặt: “Quốc gia đào tạo một chuyên gia xử lý bom tốn mấy triệu đô-la Mỹ, tâm huyết và tình cảm bố mẹ cậu bỏ ra để nuôi dưỡng cậu lại càng quý giá hơn. Chàng trai à, hãy dùng kỹ thuật chuyên nghiệp của cậu ở nơi cần cậu đi. Hôm nay cậu đã làm rất tốt rồi, đừng nên lãng phí sinh mạng trẻ tuổi của cậu ở chỗ tôi. Chàng trai, hãy đưa cây kéo cho tôi.”

Gió xuân vù vù thổi qua mặt đất, lạnh thấu người.

Trong màn hình, bóng dáng của chuyên gia phá bom trẻ tuổi đình trệ một giây, nhưng không quay người. Giọng nói anh ta ngậy ngô mà khàn khàn: “Người lính không thể lùi về sau, thưa giáo sư.”

Chính câu nói bình tĩnh như vậy làm cho Chân Ái ở màn hình bên này gần như rơi nước mắt.

Cảnh sát Blake cau mày, lẩm bẫm một câu: “Nếu thực sự sẽ nổ thì chúng tôi không thể làm liên lụy đến một gia đình khác.”

Chân Ái nghe được, ông ấy không nói một người khác mà nói một gia đình khác. Vì bị kịch luôn luôn đi đôi với nhau, phá nát toàn bộ gia đình.

Ông nâng cao âm lượng ra lệnh: “Morgan, lập tức rút lui. Đây là mệnh lệnh của cấp trên!”

Nguyên tắc cao nhất của người lính là tuân thủ mệnh lệnh, không được chống lại.

Lúc này chuyên gia phá bom có họ Morgan kia mới đưa cây kéo cho giáo sư Li, rút lui ra ngoài.

Thời gian trên đồng hồ tính giờ trôi qua từng chút một.

00:03:16

Ngôn Tố hơi híp mắt, tốc độ nói đột nhiên nhanh gấp ba:

“Tính cách của anh, kiêu căng lại không cho phép bị nghi ngờ. Từ lúc bắt đầu, tôi dùng đủ loại hành động để kích thích anh. Trong tiềm thức anh xem tôi là đối thủ, chủ động nói “dây màu trắng” là nói cho tôi nghe. Đối với anh mà nói, đi tù mấy chục năm cũng không bằng cho nổ tung một trận kinh thiên động địa. Suy cho cùng, đây rất có thể là tác phẩm hoàn mỹ một lần cuối cùng trong đời anh. Tự tôn và niềm kiêu hãnh của anh không cho phép anh chịu đựng kết quả phải vào tù, và việc theo đuổi sự hoàn mỹ và cá tính kích thích của anh khiến anh không thể chờ đợi nhìn nó hủy diệt tất cả.”

“Cho nên, anh nhất định sẽ gạt tôi.”

Jason không nhúc nhích. Bất kì bộ phận nào của cơ thể, bao gồm lông mi, con ngươi, ngón tay cũng không nhúc nhích. Hắn đã sớm cảm thấy người này không đơn giản, tâm trạng của hắn chắc chắn không thoát khỏi ánh mắt anh ta.

Cho nên bây giờ, hắn căng thẳng đến nỗi đầu óc cũng ngừng chuyển động.

Chân Ái cũng sốt ruột chưa từng có, tựa như giao chiến giữa trời với người. Cô nắm chặt tay, cắn môi tái nhợt.

Blake ra lệnh về phía màn hình: “Vây đó chính là dây...”

“Chờ một chút!” Chân Ái đột nhiên không kiểm soát được hết lớn, nhưng nói xong lại bối rối. Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người cô, cô mới phát hiện mình đã thất thố.

Phản ứng đầu tiên của cô là luống cuống nhìn Ngôn Tố, nhưng lại đụng phải đôi mắt lạnh tanh nhưng lóe lên chút vui vẻ của anh.

Không hề nhìn lầm.

Anh đang cười.

Thật giống như nếu cô không la lên câu kia thì anh cũng sẽ ngăn cản như vậy.

Ngôn Tố chuyển tầm mắt, lại nhìn Jason.

Khoảnh khắc Chân Ái vừa mới la lên, mi tâm của Jason hơi rung động, nhưng không trốn được ánh mắt của Ngôn Tố. Giống như Blake nói, để cho hắn tham gia lễ đếm ngược và Chân Ái cắt đứt pháo hoa của buổi lễ.

Anh nói: “Xin lỗi, tôi vẫn chưa nói hết. Anh rất thông minh, đoán được tôi sẽ nghi ngờ anh gạt tôi, đoán được tôi sẽ chọn kết quả ngược lại. Cho nên, cái anh nói là đáp án chính xác.”

“Đáp án chính xác là sự hoàn mỹ. Dùng đáp án chính xác để gạt tôi khởi động vụ nổ, cái này mới là hoàn mỹ nhất!” Nụ cười trên khóe môi Ngôn Tố mang theo toàn bộ khí thế, “White!”

Dây màu trắng!

Mặt Jason không còn chút máu.

Trên màn hình, giáo sư Li hai tay run rẩy, lặng lẽ cầu xin ông trời phù hộ. Cây kéo đặt vào dây màu trắng, nhắm mắt lại. Một nhát cắt.

Đồng hồ tính giờ hoàn toàn dừng lại.

Lúc này mọi người mới thở phào, vẻ mặt vui vẻ, chúc mừng lẫn nhau.

Chuyên gia phá bom lại đi xử lý những quả bom còn lại.

Đám cảnh sát muốn qua chúc mừng Ngôn Tổ, bắt tay gì gì đó, không ngờ gương mặt anh lạnh lùng, lùi về sau rất xa: “Đừng truyền vi khuẩn qua đây!”

...

Jason bị áp giải đi. Lúc đi qua Ngôn Tổ, không thể tin mà nhìn anh: “Sao anh... Anh là ai?”

Ngôn Tổ cũng trực tiếp trả lời: “Lấy dây màu trắng làm đáp án chính xác là vì anh nghĩ mình là ánh sáng giác ngộ?”

Jason sửng sốt. Hắn đã bị anh phân tích đến trần trụi.

Ngôn Tổ than nhẹ: “Nhưng mà nó đã bị kéo cắt đứt rồi!”

Jason chấn động, tiếp đó lại cười gượng: “Không ai trên thế giới này hiểu rõ tôi như vậy, có lẽ vốn có thể làm bạn.”

“Tôi không làm bạn với tội phạm.” Ngôn Tổ rất lạnh nhạt xa cách, “Hơn nữa, tôi không biết rõ anh. Tôi chỉ đang suy luận.”

Jason hồn bay phách lạc bị đưa đi.

Chân Ái vốn định hỏi Jason, hắn nghĩ như thế nào mà dùng dây trắng và đen để thay thế cho dây đỏ và xanh, nhưng không có cơ hội đến gần.

Trên đường đến bãi đậu xe, cô nghĩ về đoạn đối thoại giữa Ngôn Tổ và Jason, chợt nổi lên ý muốn quậy phá, đến gần cố tình trêu chọc anh: “Jason nói anh hiểu anh ta đấy!”

Về mặt Ngôn Tổ xám xịt: “Hiểu là một từ mang theo sắc thái tình cảm. Không được dùng lung tung.”

Chân Ái: “Vậy người mà anh hiểu nhất định là rất ít.”

Ngôn Tổ suy nghĩ một chút: “Ừ, đúng là rất ít.”

Chân Ái đi bên cạnh anh, liếc nhìn đóa hoa trên bãi cỏ, như có như không hỏi một câu: “Vậy... anh hiểu tôi không?”

Cô nói xong liền quay đầu đi không nhìn anh, giả vờ thưởng thức phong cảnh ven đường, giả vờ như chỉ thuận miệng hỏi mà thôi.

Mâu quang Ngôn Tổ lóe lên, một bên mắt nhìn cô.

Nhưng cô lại quay đầu nhìn những chồi non mới nhú ven đường, trên mái tóc dài rối tung còn dính bụi và vết máu. Anh không cảm thấy lộn xộn dơ bẩn, ngược lại còn có một loại thôi thúc muốn thay cô phủ đi vết bẩn không thể giải thích.

Anh thu ánh mắt, nhìn con đường trước mặt, thản nhiên nói: “Không hiểu lắm... Nhưng rất muốn hiểu.”

Anh nói xong, nhưng cô không quay đầu, bước đi nhanh về phía trước.

Khi đó, cây cối hai bên đường đều nhú nụ non nớt. Gió xuân nhẹ nhàng thổi, dưới một màu xanh biếc dày mỏng, cô áo trắng tóc đen, bàn tay nhỏ bé để sau lưng, kiêu ngạo ngẩng đầu.

Ngôn Tổ nhìn ở phía sau, chợt cúi đầu cười.

Hôm nay, không biết tại sao tâm trạng thật tốt...

#

Trên đường lái xe đến bệnh viện, Ngôn Tố nhận được một cú điện thoại. Bởi vì quên đem theo tai nghe bluetooth, mà luật lệ giao thông quy định lúc lái xe không được nghe điện thoại bằng tay, cho nên anh trực tiếp mở loa ngoài.

Ngôn Tố còn chưa kịp nói thì phía bên kia đã mở lời, mang theo vẻ nghiêm khắc và trách mắng: “Hôm nay cậu đã làm cái quái gì hả!”

Giọng nói giận dữ như thế khiến Chân Ái giật nảy mình. Lại có thể có người dám nói chuyện như vậy với Ngôn Tố sao?

Phản ứng đầu tiên của cô cho rằng đó là bố của Ngôn Tố, nhưng người này nói tiếng Anh.

Cô cẩn thận thò đầu qua liếc một cái, trên màn hình hiển thị “Professor Hill (Giáo sư Hill)”.

Cô chưa từng nghe qua.

Mà phản ứng tiếp theo của Ngôn Tố lại càng dọa Chân Ái hơn.

Anh chăm chú nhìn xe, vẻ mặt rất bình tĩnh nói: “Em sai rồi.”

Trong điện thoại, giọng giáo sư Hill hơi dịu lại, nhưng rõ ràng vẫn còn rất giận dữ: “Sai chỗ nào?”

“Vụ đánh bom tại đại học Columbia, em không nên tự ý tiến hành phác họa tâm lý của nhân vật không rõ lai lịch.” Tốc độ nói không nhanh không chậm, đâu còn nửa điểm ngạo mạn thường ngày.

Chân Ái cứng đờ ngồi trên ghế phụ, đoán giáo sư Hill chỉ sợ là thầy giáo của Ngôn Tố. Ách, xem thầy giáo dạy bảo học trò, chuyện này thật quá xấu hổ.

Nhưng lén nhìn Ngôn Tố qua kính chiếu hậu, anh lại không hề bất mãn hay xấu hổ, ngược lại vẻ mặt rất chân thành: “Cái sai của em là quá phóng đại tác dụng của tâm lý học trong việc điều tra tội phạm. Dưới tình huống không có bất kì manh mối dư thừa nào, em hoàn toàn ỷ lại vào tâm lý học tội phạm. Hơn nữa, em tự mình phác họa trước khi tổ phân tích hành vi của FBI tới, không hề tiến hành trao đổi hay tham khảo với bất kì người nào. Việc này rất nguy hiểm và không khoa học.”

Anh thành tâm thành ý nói xin lỗi, nhưng giáo sư Hill lại càng giận dữ, khiển trách gần như khắc nghiệt: “Đã biết mà còn làm sai! Tôi thấy cậu hưởng thụ quá nhiều tiếng vỗ tay rồi, kiêu căng tự mãn! Càng học càng lùi!”

Mặt Ngôn Tố, đỏ rồi. Anh im lặng rất lâu, nói: “Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối...”

Còn chưa nói xong, giáo sư Hill trực tiếp cúp điện thoại.

Ngôn Tố bình tĩnh lái xe, khe mí mắt, mặt càng đỏ hơn.

Chân Ái chưa từng thấy anh đỏ mặt vì xấu hổ, đột nhiên cảm thấy quá bối rối, quá khó xử, hận không thể nhảy ra khỏi xe để lại cái không gian này ột mình anh mới phải.

Trời ạ, vừa rồi cô nên giả vờ ngủ chứ. Nghe cái cú điện thoại xấu hổ chết người này làm gì!

Mười mấy phút lái xe sau đó, bên trong đều im lặng.

Anh luôn ủ rũ và im lặng, nhìn như nghiêm túc lái xe, gương mặt tuần tú còn lạnh hơn so với bình thường. Anh dường như đang tức giận, nhưng là tức giận chính mình.

Chân Ái vốn định không nói gì, nhưng cô đợi mười mấy phút, cho rằng anh đã hơi nguôi giận, lại cảm thấy vừa rồi giáo sư Hill trách mắng anh như vậy, anh hẳn nại chịu đựng, bây giờ cảm thấy oan ức thay cho anh.

Cuối cùng cô vẫn muốn an ủi anh, liền nhỏ giọng nói:

“Là nhờ anh mới bắt được Jason, ngăn cản vụ nổ thứ hai.”

“Có 10% vận may.” Ngôn Tố rất bình tĩnh nói tiếp.

“Hả?”

“Vụ án hôm nay thiên thời địa lợi nhân hòa, phá án rất thuận lợi. Như vậy, có lẽ tôi sẽ không nghĩ lại sai lầm mà tôi đã phạm hôm nay. Như thế rất nguy hiểm.”

“Sai lầm? Ý của anh là,” Chân Ái nhớ tới đoạn đối thoại ban nãy của anh và giáo sư Hill, tự nhiên buột miệng nói, “Không chờ tổ phân tích hành vi của FBI, quá ỷ lại vào tâm lý tội phạm?”

Nói xong mới cảm thấy thật bất lịch sự.

Anh không để tâm, lại còn có tâm trạng đùa giỡn: “Năng lực tổng quát không tệ!”

“Vẫn may còn có giáo sư Hill dạy dỗ tôi một trận. Nếu không, tôi sẽ vô tình nuôi dưỡng thói quen này, về sau sẽ hại chết tôi, cũng sẽ hại chết người khác.”

Lòng Chân Ái chấn động.

Chịu một trận trách mắng không nể mặt kia, cảm xúc của anh với giáo sư Hill là hoàn toàn cảm kích?

Trái tim của anh phải có bao nhiêu là cởi mở!

Cô chợt rất muốn tham gia vào đó, nhỏ giọng nói: “Có thể... nói một chút cho tôi hai điều sai lầm không?”

Về mặt Ngôn Tố hơi thả lỏng, nói:

“Điểm thứ nhất, lúc phác họa hiện trường khi đó, tôi đã nói giữ lại quyền hạn một hai điều sai lầm. Nếu như lúc đó có một tập thể đầy đủ và chuyên nghiệp thì các đội viên có thể bổ sung và sửa chữa cho nhau. Thông tin không đầy đủ có thể làm lỡ thời gian hoặc bắt sai người.

Mặc dù tất cả mọi thứ phía sau Jason đều khớp với miêu tả của tôi, nhưng chúng ta không thể xác minh tính chính xác của kết quả của quá trình nghiệm chứng.

Hôm nay tôi thực sự quá kích động.

Điểm thứ hai, tôi quá ỷ lại vào tâm lý tội phạm và phác họa hành vi.”

Chân Ái không hiểu: “Nhưng tôi cảm thấy rất thần kì, rất chính xác!”

Anh nói rất ngắn gọn: “Trong xã hội hiện nay, rất nhiều người bình thường vô hại cũng sẽ thường xuất hiện tâm lý khác thường, hoặc hành vi dị thường.”

Chân Ái sững sờ, lúc này mới phát hiện vấn đề.

Lúc nghe được miêu tả phác họa của Ngôn Tố, cô đã nghĩ tới anh trai mình. Thực ra nghĩ kĩ lại thì mình cũng thế. Nhưng cô sẽ vì trả thù xã hội mà cho nổ tung người vô tội sao?

Cô sẽ không.

“Miêu tả của bên tâm lý chỉ có thể thu hẹp phạm vi, không thể tập trung tội phạm. Trong quá trình phác họa thực tế của tổ phân tích tâm lý hành vi FBI, cũng phải dựa vào một loạt các thông tin pháp y, pháp luật và chính trị, tin tức điều tra để phác họa sửa chữa nhiều lần. Chưa từng có vụ án nào chỉ giải quyết trong chốc lát.

Yêu cầu của tổ phân tích hành vi FBI đối với tổ viên là trên 10 năm kinh nghiệm. Cô cũng biết FBI rất thận trọng đối với ngành học thần kì này.”

Ngôn Tố trình bày rất quy củ, gương mặt đỏ từ từ nhạt đi, nhưng lại nhuộm một chút vẻ xấu hổ tự trách.

“Giáo sư Hill luôn nói với tôi, trong lĩnh vực truy bắt tội phạm chưa từng có một ngành học thần kì riêng lẻ, cũng không có đơn độc một loại tội phạm khác tinh như thần. Cái có chính là sự cố gắng chung của mọi người. Ông ấy đúng. Nhưng hôm nay tôi lại quên.”

Chân Ái nghe đến đó, hít một hơi thật sâu.

Cũng may, luôn có những người cẩn thận tỉ mỉ không vụ lợi này. Cho nên thế giới này, không có nhiều anh hùng nhưng cũng không có quá nhiều bất công.

“Tôi cũng không biết hôm nay tôi bị sao nữa?” Anh như cười tự giễu, không nói nữa.

Chân Ái hơi hồi hộp. Cô quay đầu sang chỗ khác, nhìn cảnh vật di động ngoài cửa sổ, khẽ cau mày.
Là do lời hứa hẹn của anh với cô sao?

28. Chương 27

Đến bệnh viện kiểm tra cho thấy Chân Ái cũng không có gì đáng ngại, chỉ là tai bị thương ngoài da nhẹ, bôi chút thuốc là được.

Ngôn Tố cũng có một căn hộ ở khu Manhattan, New York, vì vậy Âu Văn và Chân Ái không ở khách sạn mà ở nhà anh.

Chân Ái về nhà, sau khi tắm rửa sạch sẽ đã hơn 10 giờ tối. Lúc đi xuống lầu đến phòng khách liếc nhìn chiếc thang máy im lìm - Âu Văn vẫn chưa về.

Chỉ có một mình Ngôn Tố.

Anh mới vừa tắm xong, tóc còn hơi ướt, thay áo thun bằng vải bông và quần dài màu trắng, đang ngồi đọc sách dưới đèn bàn.

Chân Ái rót hai ly nước, để một ly bên cạnh anh, còn mình cầm một ly, ngồi trên ghế sofa đối diện anh chậm rãi uống.

Ngôn Tố liếc cái ly thủy tinh trên bàn, thuận miệng hỏi: “Văn chưa ngủ?”

“Thói quen ngủ trễ, không ngủ được.”

Ngôn Tố không nói nữa, suy nghĩ lại quay lại trong sách.

Chân Ái hỏi: “Mấy ngày nay không thấy Âu Văn đâu. Anh ấy đang bận gì thế?”

Ngôn Tố suy nghĩ một lúc, không trả lời.

Anh biết.

Âu Văn nói muốn đi điều tra một chút quá khứ của Chân Ái. Ngày đó, lúc Âu Văn nói chuyện này với Ngôn Tố, đầu tiên Ngôn Tố xem thường phẩm chất chuyên nghiệp của anh ta, sau đó tỏ vẻ nghi ngờ sâu sắc đối với tính thành công của chuyến đi này. Nói cho cùng thì thông tin của nhân chứng được bảo mật ở cấp rất cao.

Nhưng thực ra anh cũng có chút tò mò.

Ví dụ như hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện không bình thường.

Chân Ái thấy Ngôn Tố cứ mãi không nói, cho rằng mình quấy rầy anh đọc sách, đang định đứng lên rời đi thì Ngôn Tố ngắt đầu: “Tôi rất tò mò một chuyện.”

Nghe cái người luôn rõ ràng trước sau như một nói ra từ “tò mò”, thật là hiếm thấy.

“Chuyện gì?”

Dưới ánh đèn, con người anh đen như mực: “Hôm nay lúc ở hiện trường, sao cô biết là dây màu trắng?”

Chân Ái đoán trước được anh ta sẽ hỏi như vậy, cũng không thấy ngạc nhiên.

Cô lại dựa sát vào trong sofa, ôm hai chân, thản nhiên nói, “Trước đây tôi đã gặp một tình huống như vậy.”

Anh đóng sách lại, mâu quang lẳng lẳng khóa trên người cô: “Cho nên?”

Chân Ái không quá quen với cái nhìn thẳng của anh, cúi đầu, rừ lông mi đen nhánh, che đi toàn bộ cảm xúc trong mắt.

Cô chưa bao giờ thổ lộ, cũng sẽ không nói chuyện phiếm.

Nhưng hôm nay, trên con đường lớn của đại học Columbia, không phải anh nói rất muốn hiểu cô sao?

Câu nói kia rất thần kì, đột nhiên cô cũng muốn được anh hiểu.

Muốn hiểu thì phải biết trước chứ?

“Người kia cho tôi một cái điều khiển từ xa, nút trắng đen kiểm soát dây trắng đen. Tôi thỉnh cầu hấn đừng nên như vậy. Hấn nói được rồi, nhấn nút màu trắng đi, như thế sẽ không nổ.”

Dưới ánh sáng trắng nhạt, gương mặt trắng ngần của cô gần như trong suốt, không hề có sự thăng trầm biến đổi, giống như câu chuyện cô đang kể không có bất kì mối quan hệ nào với cô.

“Tôi biết hấn là một ác ma, nhất định hấn sẽ không nói cho tôi biết đáp án chính xác. Vì vậy tôi đã chọn nút ngược lại. Nhưng rất rõ ràng, hấn đã sớm đoán được tôi sẽ nghi ngờ hấn. Kết quả chính là tôi đã nhấn nút màu đen, nổ tung.”

Ngôn Tô rũ mắt, vuốt ve quyển sách trên tay, không hề rung động hỏi: “Người chết là đặc công thứ mấy của cô?”

“Không phải,” Chân Ái hời hợt, “Là mẹ tôi.”

Bóng dáng tuần tú của Ngôn Tổ chợt dừng lại, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Anh ngược mắt nhìn cô. Đôi mắt cô trắng đen rõ ràng, không hề có một chút bi thương, nhìn qua giống như đã chết lặng.

Nhưng, không, anh khẳng định, cô không phải chết lặng mà là toàn bộ những gì đã trải qua vượt quá giới hạn chịu đựng của cô. Cô sẽ chọn lui về theo bản năng, lấy thái độ của một người đứng xem để nhìn vào, không buồn không vui.

Nhìn gương mặt bình tĩnh mà tái nhợt của cô, trong lòng anh chợt xuất hiện một tia đau đớn xa lạ.

“Tôi không hề đau buồn.”

Cô lẳng lặng, “Bố mẹ tôi được gọi là nhà khoa học tà ác nhất cuối thế kỷ, rất nhiều người đều cho rằng bọn họ đáng chết, cho rằng sự tồn tại của họ là uy hiếp đối với loài người. Có lẽ tôi muốn giết bà ấy... Sau khi cho nổ tung, hấn nói với tôi thế này.”

Cô thất thần lặp lại nội dung trong trí nhớ,

“Hấn nói: Tôi đã nói cho cô biết đáp án chính xác, tại sao phải chọn đáp án sai chứ? Cô muốn giết bà ấy đúng không? Quả nhiên là đứa con của ác ma!”

Cô nghiêng đầu, nhìn khoảng không trước mặt: “Bố mẹ tôi đúng là kẻ xấu, không sai.”

Sắc mặt Ngôn Tổ u ám, không tự chủ nắm chặt tay.

Quá tàn nhẫn!

Anh bình tĩnh nhìn cô: “Hấn là ai?”

Chân Ái xoay ly nước, như có điều suy nghĩ: “Một người không có danh tính thực sự, không là người nào.”

Ngôn Tổ sững sốt, tức thời liền hiểu ra.

Tổ chức tà ác như vậy, sự tiếp xúc giữa các thành viên chắc chắn rất nghiêm ngặt và bị giới hạn, danh tính bình thường cũng chỉ có một kí hiệu. Quả thật không có khả năng trong một khoảng thời gian ngắn tìm được bất kì manh mối nào.

Anh nhíu mày, im lặng rất lâu, rất muốn hỏi lại một chút gì đó. Nhưng thấy vẻ mặt bình thần không bình thường của Chân Ái, cuối cùng dừng lại.

Nhưng trong đầu nhớ lại có mấy lần Chân Ái nhắc tới hoàn cảnh của mẹ cô.

Không hề có bất kì miêu tả về tính cách, vẻ bề ngoài, không hề bộc lộ cảm xúc, có chăng chỉ là cứng nhắc lặp lại những gì mẹ cô đã nói, cho dù lời nói đã từng nghe lúc còn rất nhỏ cũng có thể nhắc lại.

Cách nhớ lại này, rất kì quái, rất không bình thường.

Cô thực sự biết mẹ mình sao?

Ngôn Tố khẽ thu lại ánh mắt quan sát, không khỏi cảm thấy một bầu không khí chẳng lành và đầy âm mưu, nhưng cuối cùng anh cũng không nói gì. Nếu không thể giải quyết vấn đề thì toàn bộ những lời nói ra đều là lời nói suông và uống phí.

“Tôi đi ngủ đây.” Chân Ái uống nước xong, tỉnh mịch(*) đứng lên.

(*) Tỉnh mịch: vắng vẻ và yên lặng. Mình không biết chuyển như thế nào nên mình giữ nguyên nha.

Nhưng Ngôn Tố khẽ mỉm cười: “Uống nước xong đi ngủ ngay sẽ không tốt cho thận, hơn nữa sáng ngày mai thức dậy mắt sẽ sưng lên.”

Chân Ái đang cầm cái ly không, nghiêng người đứng thẳng, tiến lùi đều không được.

Ngôn Tố ngẩng đầu nhìn cô: “Coi như trao đổi, tôi cũng kể cho cô nghe một câu chuyện có liên quan đến bom.”

Chân Ái nghĩ một chút, lùi về sau từng bước một, bình ổn ngồi xuống: “Ừ, như vậy mới công bằng.”

Ngôn Tố nhìn dáng vẻ bình tĩnh nghe kể chuyện của cô, vừa cười.

Ông trời ơi! Anh rất thích tính cách này của cô! Không vui vì cảnh, không buồn vì mình. Tình cờ nhớ lại chuyện quá khứ cũng không đắm chìm vào đau khổ. Không liên lụy đến con đường của mình, không làm phiền lòng người khác.

Tuy nhiên, mặc dù anh thích loại tính cách này của cô nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc anh hoàn toàn đau lòng vì cô.

Anh nhìn cô mấy giây, im lặng cầm ly thủy tinh trên bàn uống mấy ngụm, cất sách và ly ổn định xong, lúc này mới dựa vào sofa, mười ngón tay đan chéo, một tư thế sẵn sàng để nói chuyện nghiêm túc: “Tôi đã chuẩn bị xong, nói chuyện phiếm đi.”

Chân Ái: ...

Anh tự quyết định: “Chuyện hôm nay, thực ra trước đây tôi cũng đã gặp qua. Bảy năm trước có một người không thể tưởng tượng nổi.”

Chân Ái chăm chú nhìn anh, hơi hào hứng.

Cô chưa hề nghe qua anh ta dùng “không thể tưởng tượng nổi” để hình dung một người.

Ngôn Tố gõ ngón tay, hỏi: “Cô đã từng xem ‘Mission: Impossible’ của Tom Cruise chưa?”

Chân Ái gật đầu.

“Người đó hầu như dùng trang bị kĩ thuật mà chỉ trong phim ảnh mới có, xuất quỷ nhập thần xâm nhập vào Cục dự trữ liên bang Mỹ. Dấu vân tay, võng mạc, cảm ứng nhiệt, cảm ứng trọng lực đối với người đó đều vô dụng. Người đó còn gây ra mười mấy vụ báo cháy giả, khiến cao ốc ngân hàng rối loạn. Cuối cùng trộm thành công tài sản một tỉ.”

“Một tỉ?” Chân Ái kinh ngạc. “Lợi hại vậy sao?”

Mâu quang Ngôn Tố tối sầm, u ám, trong lời nói có một tia kì quái khó nhận ra: “Ồ, thì ra cô thích loại đàn ông này?”

Chân Ái hơi sửng sốt, sau đó vuốt một ít tóc không ngay ngắn ở bên tai, tim đập nhanh hơn, nhỏ giọng nói: “Tôi không hề có sức đề kháng đối với đàn ông có chỉ số IQ cao.”

Nhưng cái tên ngu ngốc Ngôn Tố này không muốn hiểu. Anh vô cùng u ám nhú mày - Tại sao Chân Ái thích hẳn? Chỉ số IQ của tôi còn cao hơn hẳn!

Anh lấy lại vẻ hòa nhã trên mặt, cố ý hoặc vô ý nói: “Khụ, cậu ta là bạn học của tôi, chỉ số IQ 195.”

Lúc đầu Chân Ái nghe không hiểu cái câu không đầu không đuôi này là có ý gì. Sau khi suy nghĩ mấy vòng, hết chỗ nói rồi, một người có chỉ số IQ 197 thật đúng là lúc nào cũng kiêu căng tự phụ.

Chỉ có điều, con gà trống nhỏ hiều chiến Ngôn Tổ, chỉ số IQ của anh cao hơn người ta hai điểm, anh không biết xấu hổ nói anh sao?

Chân Ái khẽ trừng anh: “Nói ý chính.”

“Chúng tôi đều là tiến sĩ mật mã học của giáo sư Hill, bình thường không có nhiều cơ hội gặp mặt. Khi đó, hệ thống ngân hàng trung ương có vài lần bị xâm nhập. Cảnh sát đã từng yêu cầu chúng tôi đến để kiểm tra mật mã. Cũng chính nhiều lần trong quá trình đó, tôi đã nhận ra sự khác thường của cậu ta, nghi ngờ những lần xâm nhập kia đều là thí nghiệm của cậu ta. Nhưng đợi đến lúc tôi xác định lần cuối thì cậu ta đã đem 1 tỉ chạy mất rồi.”

Điều khiến Chân Ái bất ngờ là lúc nói đến chỗ này, trên mặt Ngôn Tổ lại không có một chút tức giận hay không cam lòng, ngược lại còn có chút tiếc nuối nhàn nhạt.

“Cậu ta biến mất, nhưng tôi vẫn một mình tìm được nơi ẩn náu và mục đích của cậu ta. Lúc tôi nhìn thấy cậu ta, cả người cậu ta đều gắn bom, một tỉ cũng không cánh mà bay. Tôi đã từng học về phá bom, lần đó là lần đầu tiên tôi dùng trên thực tế...”

Chân Ái ôm hai chân, cả người căng thẳng cứng ngắc: “Anh quá xằng bậy rồi. Lỡ như sơ xuất thì anh sẽ chết.”

“Là ở vùng ngoại ô, chỉ còn mười mấy phút, không có thời gian để gọi chuyên gia phá bom. Mà tôi rất muốn cứu cậu ta.” Trong giọng nói của anh có chút thương cảm rất rất nhạt.

“Cuối cùng là dây trắng và dây đen trong hộp thủy tinh. Cậu ta nói điều khiển ở trong xe, bảo tôi nhấn nút màu đen.”

Ngôn Tổ trầm mặc rất lâu,

“Tôi không hề phân tích trạng thái tâm lý lúc đó của cậu ta, nghe lời cậu ta. Kết quả,”

Ngôn Tổ bình tĩnh kết luận: “Cậu ta chết rồi.”

Chân Ái sững sốt: “Tại sao anh ta làm như vậy?”

Ngôn Tổ không trả lời.

Thực ra anh cũng rất muốn biết, tại sao cậu ta làm như vậy?

Càng là người thông minh thì lại càng quý trọng mạng sống.

Mà nếu Ngôn Tổ cũng như cái người bướng bỉnh đó, tại sao lại chọn cái chết cũng không chịu nói ra tung tích của một tỉ kia.

Chân Ái thấy anh không nói lời nào, cũng không hỏi nữa.

Ngôn Tổ bây giờ bình tĩnh, trên mặt là vẻ lạnh nhạt như thường ngày.

Nhưng cô cảm giác được sự nghi ngờ và thương cảm của anh. Cô nghe được, anh và cái người cũng rất thông minh, đam mê mật mã kia, có lẽ là đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu.

(*) : (tình tình tương tích) hai người đều biết tài nhau và khâm phục nhau.

Tự tay chôn vùi một đối thủ giống như bạn bè, anh nhất định không dễ chịu trong lòng.

Cô chợt nhớ tới, Marie từng nói xương của Ngôn Tổ không tốt, còn nói anh là một kì tích. Cô run lên, thử dò hỏi: “Anh... thực ra bị vụ nổ lần đó làm bị thương chứ?”

Ngôn Tổ ngược mắt nhìn cô, vẻ mặt rất bình thường: “À, ngồi xe lăn một thời gian. Nhưng mà nuôi dưỡng được thói quen suy nghĩ tốt.”

Nỗi đau của quá khứ, có lẽ là khắc cốt ghi tâm, nhưng anh lại cho qua thật bình thản.

Chân Ái không biết tình hình cụ thể lúc đó, cũng không tiện hỏi nhiều, liền rút lại trên sofa ngồi ngầy ngẩn.

Nhưng đột nhiên Ngôn Tổ lại giống như được nhắc nhở, nhìn cô: “Cô thoa thuốc chưa?”

“Thuốc gì?”

“Vây là chưa rồi.” Ngôn Tổ quay đầu, trên quầy bar vẫn để hộp thuốc mang về từ bệnh viện.

Anh nhú mày, liếc cô một cái: “Thật không bớt lo!”

Chân Ái: ...

Trong vài giây, anh đã ngồi bên cạnh cô, mở hộp thuốc mở ra, bóp một chấm nhỏ trên đầu ngón trỏ, lại nhìn cô, giọng ra lệnh: “Quay đầu lại.”

Chân Ái hơi lúng túng: “Tự tôi có thể...” Thấy sắc mặt anh âm u liền im lặng, ngoan ngoãn nghiêng đầu qua.

Ngôn Tổ sát lại gần, gương mặt cúi thấp rõ ràng, khẽ chạm vào hốc tai Chân Ái, mềm mại, giống như một loài động vật nhỏ nào đó.

Đợi đến sau khi thuốc dính lên, anh lại cẩn thận thoa đều.

Thuốc mỡ hơi lạnh, phô bày ra trên lỗ tai trắng gần như trong suốt của cô.

Dưới ánh đèn, chiếc cổ lộ ra bên ngoài của cô nhóc nhẵn mịn như sứ, lại lấp lánh ánh sáng. Ngôn Tổ lơ đãng hạ đôi mắt, ánh mắt theo xương quai xanh xinh đẹp của cô nhìn xuống dưới. Trong chiếc áo ngủ rộng rãi có một bóng mờ duyên dáng.

Nhịp tim Ngôn Tổ chợt đập nhanh hơn, lập tức đứng dậy từ trên sofa, đứng thẳng tắp.

Chân Ái nhìn anh khó hiểu: “Thoa xong rồi sao?”

Ngôn Tổ nói từng chữ: “Ừ, xong rồi. Ngủ sớm chút đi!” Nói xong, chạy nhanh như chớp giống như chạy trốn, chuồn lên cầu thang không thấy đâu nữa.

Chân Ái nhìn bóng dáng màu trắng biến mất rất nhanh kia, chớp chớp mắt. Đã xảy ra chuyện gì?

Ngôn Tổ gần như chạy trốn về phòng mình, rầm một cái khóa cửa lại. Cái cảm giác nóng bỏng kì quái trong cơ thể hình như hơi lắng xuống.

Anh đi tới kéo cửa sổ ra. Gió mát trong đêm xuân vù vù thổi tới.

Anh hít một hơi thật sâu, ổn định lại sự khó chịu trong lòng.

Vừa đứng một lúc, lấy điện thoại di động ra, ngón tay di chuyển rất nhanh, tìm được số của “CIA, Agent B (Cục tình báo trung ương, đặc công B)”, gửi một tin nhắn ngắn:

“Search: The child of evil!” (Tìm kiếm: Đứa con của ác ma)

Sau mười phút, điện thoại di động ting ting một tiếng:

“Sealed.” Hồ sơ bị niêm phong...

29. Chương 28

Hai năm trước,

Bang New Jersey, thị trấn ngoại ô Newlington gần đường cao tốc.

Rạng sáng,

Khu rừng nhỏ.

Trong cơn mưa to, màn đêm đen bao trùm một chiếc xe màu xanh đậm dưới gốc cây lớn. Bốn phía xung quanh không hề có ánh sáng.

Chỉ có tiếng mưa gió liên tục không ngừng.

Từ từ, sâu trong khu rừng lập lòe nhấp nháy từng ánh đèn pin, dần dần hợp lại, giống như đom đóm chậm rãi chảy về phía chiếc xe van màu đậm kia.

Tiếng chốt mở cửa xe lộn xộn và hấp tấp nối tiếp nhau, những học sinh trung học trẻ tuổi mặc áo mưa lần lượt lên xe.

Một thiếu niên mặc áo mưa màu hồng ngồi ở ghế tài xế không nhìn được vút áo mưa đi, dữ tợn đập tay lái một cái. Mái tóc cậu ta đỏ tươi, giọt nước mưa bắn ra chảy ròng ròng.

Cậu ta nói kháy:

“Con gái của nghị sĩ thì hay lắm sao! Bố tao còn là Bộ trưởng Bộ tài chính đây! Tính xấu của cô ta từ đâu mà ra? Mưa lớn như vậy, nói chạy là chạy, tìm nửa ngày cũng không thấy người đâu. Để cô ta chết ở trong cái rừng này cho tao!”

“Mày nói cái gì hả?” Thiếu niên mặc áo mưa màu xanh lá ngồi giữa hàng ghế sau nổi giận, nhảy dựng lên muốn tranh cãi với cậu ta, nhưng bị mấy người bên cạnh ngăn lại. Thiếu niên mặc áo mưa xanh lá có đôi mắt màu xanh nhạt, da trắng tóc vàng, đẹp như hoàng tử trong truyện cổ tích.

Nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa ngồi hàng ghế sau trách nam sinh tóc đỏ: “Kelly, cậu câm miệng đi!”

“Tôi câm miệng?” Kelly hung dữ cười nhạo, “Mới vừa rồi là ai nói chuyện khiến Lola nổi cáu? Tôi nhớ hình như là cậu nhí, Daisy?”

Nữ sinh tên Daisy không nói nữa.

“Tất cả im hết đi! Chúng ta phải chung một chiến tuyến! Hoảng sợ cái gì!” Thiếu niên ngồi ghế kế bên ghế tài xế tên Tony. Cậu ta nhìn qua là người lớn nhất, tóc đen mắt đen, hình như rất có quyền. Cậu ta vừa quát lên thì bên trong xe liền im lặng. Ngay sau đó cậu ta lại nói, “Bây giờ nên làm cái gì? Tiếp tục đi tìm cậu ấy, hay là đi khỏi cái nơi quái quỷ này trước?”

Thiếu niên tóc vàng mắt xanh mặc áo mưa màu xanh lá nói như đinh đóng cột: “Nhất định phải tìm được Lola trước.”

Lần này, Kelly ngồi phía trước không phản đối, nhưng cười gần như châm biếm: “Tao không quan trọng. Dù sao muốn đi cũng không đi được.”

Mọi người cả kinh: “Có ý gì?”

Kelly móc điều thuốc, bật cái bật lửa cả buổi cũng không lên, buồn phiền ném nó đi, nói: “Vừa rồi cái kẻ điên Lola kia giành tay lái, làm hại xe lao xuống từ trên đường. Đụng vào bình xăng, tràn dầu rồi.”

“Quá quái lạ!” Một thiếu niên khác có dáng người nhỏ nhất gầy nhất ngồi phía sau, mắt kính đen càng làm tăng thêm sắc mặt trắng bệch của cậu. Cậu ngập ngừng, “Có phải là người kia trả thù không? Bây giờ chúng ta mau đi khỏi đây đi, lỡ như người kia đuổi tới giết chúng ta thì sao?”

Tức thời, bên trong xe im lặng như tờ, chỉ còn tiếng mưa gió gào thét bên ngoài và màn đêm đen vô tận.

Ngồi bên cạnh cậu là một nữ sinh trang điểm xinh đẹp, lập tức khinh bỉ nhìn cậu: “Tê Mặc, cậu cũng quá nhất gan. Cái chữ gì đó trên kính chỉ là trò graffiti quỷ quái thôi, không hề có quan hệ với chúng ta.”

Cô giống như tự tình thêm can đảm, cổ ý tăng thêm mấy chữ phía sau.

Thiếu niên đẹp trai tóc vàng ngồi ở giữa hừ lạnh: “Không hề có quan hệ? Anna, ngược lại thì chính cậu là người đầu tiên thu dọn đồ đạc chuẩn lên xe, nhất định phải đi suốt đêm không nghỉ.”

Về mặt Anna cứng ngắc, nghiêng răng một hồi, gần từng chữ đọc tên đầy đủ của cậu, thậm chí cả tên đệm: “Harry! Simon! Parker! Nếu thật có ai đến trả thù, người đáng chết đầu tiên chính là cậu!”

Sắc mặt Harry trắng bệch, u ám nhìn cô.

Anna sững sờ, tự biết lời vừa rồi hơi nặng, vừa quay đầu qua chỗ khác nhìn Tề Mặc: “Điều tại cậu đa nghi. Hừ, chuyện kia là ngoài ý muốn, trừ mấy người chúng ta ra thì không có ai biết. Ai tới trả thù chứ? Ai sẽ trả thù thay cậu ấy?”

Tề Mặc có dáng người nhỏ nhìn cô, đột nhiên sắc mặt trắng bệch giống như nhìn thấy ma, hai mắt trợn to như muốn nhảy ra khỏi mắt kính. Khuôn mặt nhợt nhạt phản chiếu gió lớn mưa rào ngoài cửa sổ, vô cùng dọa người.

Anna: “Cậu nhìn tôi như vậy làm gì?”

Tề Mặc kinh ngạc trợn to hai mắt, giọng nói lúc có lúc không giống như ma: “Anna... đằng sau... đằng sau cậu.”

Anna chợt sởn gai ốc, thấy vẻ mặt của những người khác trong xe cũng thay đổi, bị dọa sợ đến cả người phát run, cứng nhắc quay lại nhìn.

Mưa gió sương mù ngoài cửa xe, lá cây giống như bàn tay quỷ đang đưa vẫy gọi, trên kính đều là nước mưa nhưng phản chiếu hình vẽ và chữ viết rất rõ ràng. Một ngôi sao năm cánh nhỏ xíu bên cạnh một dòng chữ tiếng Anh: You are my medicine. (Người là thuốc của ta).

Đây chính là cái mà bọn họ đã nhìn thấy trên con dao gọt trái cây trong khu nghỉ mát bên bờ biển.

Bàn tay nhỏ bé của Tề Mặc run lẩy bẩy: “Đó... đó không phải là câu nói cuối cùng trong bức thư tình của Lâm Tinh sao?”

Bất quá chỉ là một câu nói bình thường nhưng khiến mọi người trong xe vô cùng sợ hãi.

Tề Mặc nắm đầu, nhìn chằm chằm tấm kính, lặp đi lặp lại như phát điên: “Hắn đuổi đến rồi. Hắn đến để trả thù cho Lâm Tinh. Hắn đuổi đến rồi!”

“Câm miệng!” Anna hét lên, miệng giật giật, gương mặt vặn vẹo cố sức cười, “Không thể nào. Chúng ta đã lái xe hơn hai tiếng đồng hồ, hắn không thể nào đuổi theo. Chữ này chắc chắn kì dị...”

Nhưng cô ngậm miệng ngay lập tức, kinh ngạc mở to hai mắt. Con người đen như nứt ra. Những người khác bên cạnh cô cũng là vẻ mặt như vậy.

Cho dù bên trong xe có nhiều người làm bạn như vậy, nhưng mỗi người đều bị dọa đến cả người cứng đờ, từng gương mặt phản chiếu đêm mưa trắng bệch như người chết, tất cả đều là vẻ kinh hoàng và quá mức sợ hãi.

Chữ viết trên tấm kính kia, có thứ gì đó màu trắng nhẹ nhàng bị cơn gió lớn thổi đi, không đến nửa giây lại nhẹ nhàng thổi về.

Giống như đồng hồ quả lắc, đu đưa lắc lư, lắc tới lắc lui.

Bất ngờ gió ngừng, cái thứ đang đưa cách màn mưa ngoài cửa kính rồi cuộc rõ ràng – là đôi chân của một người nào đó. Tia chớp lóe qua, nhợt nhạt sừng sững.

“A!!!” Nhiều tiếng kêu thê lương thăm thiết đâm thẳng màn đêm trong cơn mưa to gió lớn, nhưng được rừng cây thu nhận rất nhanh. Hoàn toàn yên lặng.

#

Đến ngày có hội diễn âm nhạc ở Nhà hát lớn, đột nhiên Ngôn Tố không muốn đi. Bởi vì hôm đó vừa vặn có buổi hòa nhạc giao hưởng ngoài trời của Học viện Âm nhạc Julia ở Công viên Trung tâm.

Nhà Eva ở New York, lúc đầu Âu Văn đã kêu Eva. Kết quả bốn người tách ra. Âu Văn và Eva đi xem hội diễn âm nhạc, Ngôn Tố và Chân Ái đi buổi hòa nhạc ngoài trời.

Buổi hòa nhạc giao hưởng mùa xuân tiến hành lúc 8 giờ tối ở Công viên Trung tâm.

Căn hộ của Ngôn ở ngay gần công viên. Hai người cùng nhau đi bộ đến.

Lúc đó trời đã tối, ánh đèn trong thành phố sáng rực, từng ánh sáng trắng phản chiếu trong màn đêm u tối. Dòng xe chạy rộn ràng xung quanh công viên, tiếng người huyên náo, riêng hai người họ yên lặng bước đi rất nhanh.

Ngôn Tố thay áo khoác ngoài mỏng, vẫn là màu đen anh yêu quý nhất. Hai tay đút vào túi, ánh mắt nhìn khoảng không trước mặt như đang xuất thần, ngay từ đầu đi rất nhanh. Anh đi bộ đều như vậy, tốc độ nhanh đến độ có thể nổi gió.

Nhưng một thời điểm nào đó giống như nhớ tới cam kết với Chân Ái, ngay lập tức giảm tốc độ, bước từ từ, tốc độ chậm như ốc sên.

Trên đường đi hai người cũng không nói chuyện. Cô không biết anh đang nghĩ gì, cũng không tiện hỏi. Bởi vì cô biết, phần lớn thời gian anh đều đang suy nghĩ, cô không nên quấy rầy.

Nhưng bây giờ là đi nghe nhạc, đầu óc nghỉ ngơi một chút cũng không được sao...

Chân Ái cúi đầu suy nghĩ, đột nhiên có tiếng thắng xe chói tai truyền đến bên tai. Cô sững sờ, quay đầu về hướng phát ra âm thanh kia, chỉ thấy một chiếc taxi đang chạy rất nhanh về phía cô, nháy mắt tiến tới.

Cô một mình chạy ra giữa đường từ lúc nào vậy?

Cô rất kinh ngạc, theo bản năng muốn lùi về sau hoặc bỏ chạy, nhưng giờ phút này cơ thể cô không hề nghe theo sự sai bảo, năng lực vận động hoàn toàn đi sau ý nghĩ trong đầu.

Trơ mắt nhìn chiếc xe kia đâm vào cô. Đang lúc ngàn cân treo sợi tóc, cánh tay lại bị ai đó nắm lấy, cả người được kéo về. Đèn xe đèn đường trên khắp thế giới xoay tròn trước mắt cô, trong sự hỗn loạn, cô nhìn thấy đôi mắt tràn đầy sự kinh ngạc của Ngôn Tố.

Giây kế tiếp, tiếng xe hơi lướt qua hỗn loạn im bật, còn cô đọng phải lòng ngực ấm áp của anh.

Lúc anh kéo cô dùng sức quá mạnh, kết quả cô đụng vào khiến anh bị đẩy lùi liên tục về sau mấy bước, thoáng cái đụng vào thân cây ngô đồng ven đường.

Cú va đập này không nhẹ, anh bị đau đến hơi cắn môi. Chợt thân cây hơi lay động, lá khô cuối đông và lá mới mùa xuân rơi lả tả, văng đầy đầu tóc quần áo của hai người.

Chân Ái ngạc nhiên nhìn anh. Sau mấy phút mới đột nhiên phát hiện mình đang ở trong vòng tay anh, hai tay cũng không biết vòng qua thắt lưng anh từ lúc nào. Nhiệt độ cơ thể ấm nóng dễ chịu của người đàn ông trong phút chốc truyền khắp toàn thân, gò má cô liền nóng lên, vội vàng buông tay ra, lập tức kéo dài khoảng cách giữa cô và anh.

Cái này thật là, sẽ chết người đó!

Nhưng cô cũng không hề tỏ ra lúng túng quá mức, phải lá rụng trên người, giả vờ như vô tình nhìn anh mấy lần, thấy anh hoàn toàn không nhìn cô mà chỉ chậm rãi nghịch vớ vẩn lá cây trên tóc, trong lòng cô cũng liền thả ra một hơi.

Đèn đường chiếu xuống từ trên những ngọn cây, trong ánh sáng lúc hoàng hôn, một hồi yên tĩnh kì lạ.

“Chiếc xe kia rất đẹp nhỉ. Nó cũng đâm đầu về phía cô, còn nhìn mê mẩn như vậy.” Ngôn Tố nhìn như tùy ý nói ra, giọng nói vẫn trầm thấp dễ nghe như vậy.

Mặt Chân Á đỏ lên, biết anh lại mỉa mai tốc độ phản ứng chậm của cô.

Đúng như dự đoán,

“Tốc độ phản ứng của cô thật đúng là...” Anh cắn răng không nói, trên mặt là vẻ không kiên nhẫn hiếm thấy. Một lúc sau, “Cô là loại động vật đơn bào nào? Thảo trùng? Vi khuẩn lam?”

“Hả?” Chân Ái ấp úng. Lần đầu tiên cô nghe có người dùng thảo trùng và vi khuẩn lam để hình dung người.

“Không, thảo trùng còn nhanh hơn cô.” Ánh đèn vàng chiếu thẳng xuống đỉnh đầu anh, ngũ quan của anh càng sâu sắc hơn, vẫn lạnh lùng như cũ, “Chiều dài cung phản xạ thần kinh của cô nhất định có thể quán năm vòng quanh trái đất.”

Chân Ái: ...

Cô im lặng nhìn anh, không biết tại sao bỗng nhiên anh hùng hổ dọa người như vậy. Cô cũng bất mãn, mím môi quay đầu đi chỗ khác, không nhìn anh.

Anh không sao vui vẻ nhíu mày. Rõ ràng là cô đi đường lộn xộn không đúng, còn không biết xấu hổ mà tức giận?

Anh nhìn cô, mấy giây sau, đột nhiên tiến lên từng bước, lần người bắt được tay cô.

Bàn tay Chân Ái chợt nóng lên, mở to mắt nhìn anh. Cô phản xạ có điều kiện muốn giãy ra, nhưng anh lại càng nắm chặt hơn, không hề có cảm xúc mà ra lệnh, gần như khê trách mắng: “Không được nhúc nhích!”

Chân Ái không động đậy, trong đôi mắt đen trắng rõ ràng đều là vẻ cảnh giác.

Cô rất hiếm khi thấy anh hơi nổi giận thế này, không khỏi có chút sợ hãi.

“Ngoan ngoãn đi theo tôi, đừng nghĩ đến việc nhào ra chỗ xe hơi của người ta. Thuộc tính của cô là thiêu thân sao?” Giọng nói của anh bình thường lại, nói xong tiếp tục đi.

Mặc dù vừa bị anh chế nhạo thành thiêu thân, nhưng một câu Chân Ái cũng nói không được, chỉ cảm thấy độ ấm của anh trong lòng bàn tay giống như liên tục phả vào lòng cô, xa lạ lại kì quái, nhưng cô không hề chán ghét, ngược lại còn cảm thấy rất uất ức.

Rõ ràng anh có vẻ trách móc lạnh lùng như vậy.

Người lạnh nhạt như anh, cho dù dắt tay cũng là cương quyết ép buộc, mang theo sự dằn dặt không thể từ chối.

Lòng cô giống như được ôm vải bông ấm áp, cảm giác vui vẻ lên lút phóng đại vô tận.

Một lúc nào đó, cô thậm chí rất muốn dùng sức một chút, nắm lấy tay anh. Nghĩ tới nghĩ lui đắn đo cả buổi, bàn tay nhỏ bé giật giật, nhưng cuối cùng cũng không dùng sức, chỉ bị động tùy ý để anh dắt đi, đi qua con đường trung tâm như mắc cửi, đi qua những ánh đèn sắc sỡ.

Mà Ngôn Tổ lúc này, trong đầu đã sớm ngừng suy nghĩ về vấn đề logic.

Vừa rồi lúc Chân Ái đụng vào ngực anh, anh rõ ràng cảm nhận được có hai thứ mềm nhũn áp vào ngực anh, cách lớp vải ấm áp xuyên qua lòng anh.

Cái loại cảm giác mềm mại nhẵn mịn đó dường như quanh quẩn ở ngực, xua đi không được.

Nhưng thực ra anh không hề nghĩ tới phương diện khác, rất rõ ràng đây chỉ là phản ứng bình thường của cơ thể một người đàn ông.

Hormone giống cái mà cô phát tán đã khiến cho phân tử hormone giống đực trong cơ thể anh hỗn loạn và bất ổn, thật là đáng ghét. Nhưng cái tên ngu ngốc này lại không biết bằng qua đường, bây giờ còn muốn anh dắt tay cô. Hừ, thật là bực bội!

Nhưng Ngôn Tổ anh là một người có năng lực thích ứng rất mạnh, vốn chỉ định dắt Chân Ái băng qua đường, dắt, dắt, tiện tay dắt thôi.

Trong đầu anh luôn nghĩ chuyện khác, gần như quên hai người bọn họ vẫn còn đang lôi kéo nhau, liền theo thói quen nắm tay cô đút vào trong túi áo khoác.

Chân Ái giật mình. Cho dù là cô thì cũng biết động tác này quá mức sàm sỡ. Nhưng cái tên ngớ ngẩn Ngôn Tổ này lại vẫn bình tĩnh như thường.

Hai người mới đi đến cổng Công viên Trung tâm, chợt nghe thấy có người gọi Chân Ái: “Ai~~”

Ngôn Tổ đang trầm tư, ngay từ đầu cũng không có phản ứng. Nhưng Chân Ái lập tức dừng lại, quay đầu nhìn, bỗng ý thức được anh vẫn còn nắm tay cô, liền lập tức giãy ra.

Trong túi Ngôn Tổ đột nhiên có một khoảng trống nhỏ.

Bàn tay anh đút trong túi, nắm một cách ung dung thản nhiên, lại cúi đầu nhớ lại một chút. Từ góc độ khách quan mà nói, bàn tay nhỏ bé mềm mại vừa nắm trong lòng bàn tay kia, cảm xúc dường như thật không tệ.

30. Chương 29

Chân Ái lúng túng rút tay về, nhìn người vừa tới cũng là trợ lý nam của cô, Ryan và một người đàn ông da trắng khác.

Ryan thân mật kéo tay người đàn ông kia đi tới.

Chân Ái đã sớm biết Ryan là đồng tính, rất phổ biến ở Mỹ nên cô cũng không ngạc nhiên, ngược lại vì để đời đi sự lúng túng vừa nắm tay với Ngôn Tổ, mở miệng hỏi trước: “Đây là?”

Ryan cười híp mắt: “Ellen, bạn trai của tôi.”

Chân Ái chậm rãi gật đầu, vắt hết óc nói tiếp: “À, đây chính là bạn trai mà anh hay nhắc tới hả?”

Không ngờ Ellen đẹp trai cao ráo chợt nở nụ cười: “Là bạn trai cũ mà em ấy thường nói với cô.”

Về mặt Chân Ái hơi cứng, thăm nghĩ thật vất vả chủ động nói chuyện với người khác, kết quả... xấu hổ chết đi được.

Cũng không đến một giây, Ellen lại cười lớn tiếng: “Tôi chính là bạn trai cũ của em ấy. Chia chia hợp hợp, đi vòng vòng lại hòa thuận.”

Ryan nở nụ cười với bạn trai mình.

Chân Ái cười gượng một tiếng.

Ngôn Tổ cúi đầu, thờ ơ nhìn cô: “Một chút cũng không buồn cười.”

...

Đứa trẻ lộn xộn...

Lúc Chân Ái cảm thấy càng lúng túng hơn, Ellen lại không để ý, ngược lại kinh ngạc nhìn chằm chằm Ngôn Tổ một lúc, chợt nở nụ cười: “S. A. Yan?”

Ngôn Tổ chưa quay lại hoàn toàn, nghiêng người nhìn anh ta, trên mặt không hề có cảm xúc, thậm chí không có một chút cảm xúc kinh ngạc được người khác nhận ra.

Chân Ái đoán rằng có lẽ bình thường anh luôn bị người không quen biết nhận ra, thấy nhưng không thể trách.

Ryan có vẻ rất kinh ngạc: “Hai người quen nhau?”

“Là anh biết anh ấy. Học giả mật mã nổi tiếng toàn nước Mỹ, nhà logic học, chuyên gia phân tích hành vi,” Ellen liệt kê một chuỗi dài các chức vụ, lại sùng bái mà tăng thêm một câu, “Ngài Ngôn Tổ đã từng phá giải rất nhiều mật mã kì lạ, trải qua rất nhiều chuyện huy hoàng, rất nhiều trường hợp trọng yếu then chốt đều chờ quyết định của anh ấy. Gần đây anh cũng bắt đầu học mật mã, nhưng quá khó nên đã bỏ dở nửa chừng. Nếu học hỏi kinh nghiệm từ ngài Ngôn Tổ đây thì tốt rồi.”

Con người Chân Ái xoay chuyển, suy nghĩ một chút thì ra anh ta là người hâm mộ của Ngôn Tổ.

Cô ngược mắt nhìn Ngôn Tổ, còn tưởng người nào đó sẽ thoáng kiều ngạo một phen. Không nghĩ...

Ngôn Tổ hơi híp mắt lại, mâu quang lóe lên, liền nhìn lướt qua anh ta một lần, hỏi ngắn gọn: “Phóng viên?”

Ellen rõ ràng thụ sủng nhược kinh(*): “Anh biết tôi?”

(*) Thụ sủng nhược kinh: được yêu thương mà lo sợ.

Ngôn Tố nghiêm mặt: “Không biết.”

Một đám quạ đen bay qua đỉnh đầu Chân Ái...

Ellen rõ ràng sững sờ, nhưng cũng không để bụng, nói một cách tự nhiên và hiền hòa: “Ngài Ngôn Tố vẫn giống như trước, ánh mắt nhạy bén, liếc mắt cũng có thể nhìn ra được rất nhiều thông tin.”

Đối với loại ca ngợi vừa khách sáo vừa lễ phép này, thái độ trước sau như một của Ngôn Tố đều là – không phản ứng.

Lúc này Chân Ái mới ý thức được Ngôn Tố không biết anh ta, nhưng liếc mắt liền nhìn ra nghề nghiệp của anh ta.

Chân Ái cũng không nhận được quan sát bạn trai của Ryan từ trên xuống dưới một lần. Ngoại trừ thấy anh ta ăn mặc đẹp đẽ, chắc là ngoài tầng lớp trung lưu, thực sự không khai thác được nhiều thông tin hơn.

Ellen ngừng một chút, ánh mắt lấp lánh, hỏi: “Hôm nay nếu đã gặp được thì muốn xin ngài Ngôn chỉ bảo một chút, ý nghĩa nói chung của ngôi sao năm cánh là gì?”

Ngôn Tố hơi thu con ngươi: “Nhiều ý nghĩa.”

“Anh giải quyết quá nhiều kí hiệu và chuyện quan trọng, đoán chừng không có ấn tượng với cái nào.” Ellen cười thân thiện, giọng nói chuyển một cái, cố tình hay vô ý kiểm chế tốc độ, “Harry Simon Parker, không biết cái tên này có ý nghĩa đặc biệt gì với ngài Ngôn không?”

Chân Ái và Ryan như lọt vào sương mù.

Về mặt Ngôn Tố bình tĩnh, che giấu ánh sáng vừa lóe lên trong mắt: “Anh muốn nói cái gì?”

Ellen mỉm cười: “Bố cậu ta, nghị sĩ Parker, trong thời gian tranh cử thống đốc bang New York gần đây có nói đến vụ án chết oan của con trai ông ấy năm đó. Với tư cách là người tham gia điều tra vụ án năm ấy nhưng anh lại kết án vô tội qua quýt, không biết anh có ý kiến gì đối với sự thương cảm của ông Parker?”

Chân Ái ngơ ngẩn. Anh ta đang nói cái gì vậy?

Trợ lý Ryan của cô lại mỉm cười nhìn cô, cũng không xấu hổ, ngược lại còn đang tự hào vì bạn trai của anh ta. Ở đất nước này, bất luận người theo đuổi sự thật hay thách thức hiện thực đã định đều được người ta yêu mến.

Ngôn Tố không hề bị ảnh hưởng, không hứng thú mà đánh giá: “Ông Parker là một chính trị gia tốt.”

Trên mặt Ellen xẹt qua một tia không thể tin được, giống như chưa từng thấy người cố chấp như Ngôn Tố vậy. Anh ta đang châm biếm ông Parker đem việc con trai bị giết làm bậc thang tiến lên vũ đài chính trị?

Chung quy thì Ryan cũng là trợ lý của Chân Ái, không muốn quá khó xử, liền cười nói với Chân Ái giảng hòa: “Tôi không biết cô đang nói chuyện yêu đương. Nếu đã tình cờ gặp nhau như vậy thì hôm nào đó chúng ta cùng hẹn hò bốn người đi?”

Tuy nói như vậy, nhưng thực ra mang theo một chút ý muốn giúp bạn trai tìm kiếm chân tướng. Nói cho cùng thì hai năm trước, cái chết khác thường của con gái nghị sĩ bang New York và con trai nhà thượng nghị sĩ từng chấn động một thời.

Chân Ái biết Ryan hiểu lầm, đang muốn giải thích. Ellen nhìn Ngôn Tố, rất thành khẩn nói: “Double date? Tốt lắm, tôi đang muốn tìm một cơ hội cùng trò chuyện với ngài Ngôn Tố đây?”

Cái dáng vẻ kia giống như học sinh khát khao trí tuệ ham học hỏi.

“Thực ra...” Chân Ái còn chưa nói xong liền bị Ngôn Tố cắt ngang, “Có thể!”

Chân Ái sững sờ: Tôi với anh cũng không phải là quan hệ người yêu, hẹn hò bốn người làm cái gì hả?

Nhưng Ngôn Tố đột nhiên duỗi tay ra giữ lấy bả vai Chân Ái, kéo cô đến bên cạnh, đứng yên vững vàng, lại vỗ vỗ vai Chân Ái, vẫn là hai cái không nặng không nhẹ.

Chân Ái biết anh sẽ không làm chuyện nhảm chán, nghĩ anh có lẽ cũng có mục đích khó nói nào khác, cho nên lúng ta lúng túng tỏ vẻ thẫn thờ chấp nhận.

Ryan rất vui, nhiệt tình hẹn thời gian và địa điểm bốn người hẹn hò với Chân Ái rồi mới tạm biệt.

Lúc này Ngôn Tố mới buông vai Chân Ái, bình tĩnh như thường đi vào công viên.

Chân Ái đi theo: “Làm thế nào anh nhìn ra anh ta là phóng viên?”

Ngôn Tố: “Tự mình nghĩ.” Vừa nói lại gần như oán trách liếc cô một cái, “Mỗi lần đều hỏi tôi.”

Chân Ái: “...”

Đi chưa tới vài bước đã đến buổi biểu diễn trên bãi cỏ, ánh sáng rực rỡ trên sân khấu, đám đông xung quanh tập nập ồn ào.

Nhưng suy nghĩ của Chân Ái đều ở trên người cậu Parker. Suy nghĩ rất lâu, vẫn hỏi: “Cậu Parker, cậu ta đã xảy ra chuyện gì?”

“Đã chết.” Ngôn Tố chăm chú nhìn sân khấu, thờ ơ trả lời.

Đây không phải lời thừa sao...

Chân Ái không suy nghĩ nhìn sân khấu, một lát sau lại hỏi: “Chết như thế nào?”

“Treo cổ.”

Cách chết này thực sự khiến người ta nghe thấy cũng khó chịu và hoảng sợ: “Vậy hung thủ đâu?”

“Toàn bộ người liên quan đều chưa đến tuổi trưởng thành.”

Ý chính là không thể nói.

“Nhưng ông Parker vẫn nhắc tới vụ án kia, nói rõ người nhà người bị hại không nhận được sự an ủi...” Chân Ái hít một hơi thật sâu, nói thách, “Chưa bắt được hung thủ?”

Gò má Ngôn Tố cứng lại nửa giây, dường như trong phút chốc bao phủ một vẻ giận dữ rất nhạt.

Chân Ái biết nói sai rồi, ngậm miệng không nói.

Mà đúng là Ngôn Tố đang giận cô.

Một loạt khiêu khích của Ellen hôm nay, một trận bão táp kia hai năm trước, vô số người hỏi thăm trong hai năm đều không làm lòng anh thấy buồn phiền hay bất công, cho dù chỉ là một chút.

Hai năm trước, từ lúc anh đưa ra quyết định kia liền dự đoán được một loạt khả năng có thể tạo nên tổn hại đối với danh dự của anh. Anh nhắm mắt làm ngơ, không hề quan tâm.

Đến hôm nay, anh cũng nghĩ như vậy.

Nhưng đến bây giờ, Chân Ái nghi ngờ anh, đây là điều anh không ngờ tới, càng không ngờ một chút xíu nghi ngờ của cô cũng làm anh cực kỳ khó chịu.

Anh lại nhất thời mất khống chế, vi phạm quyết định ban đầu, giọng nói không tốt: “Bởi vì ông Parker nói dối!”

Chân Ái suy nghĩ rất lâu, cũng không cách nào đoán được bất kỳ thông tin nào từ đôi câu vài lời này: “Nói dối? Tại sao?”

Ý ban đầu của cô là hỏi lời nói dối gì đó mà ông Parker tung ra, nhưng Ngôn Tố lại theo thói quen lý giải xuất hiện sai lệch, thấy được mức độ sâu hơn.

Anh quay đầu nhìn cô, đôi mắt chợt đen nhánh và trong suốt, dường như đang cười nhạo cái gì đó nhưng không hề có sự vui vẻ: “Bởi vì có người cho rằng lời nói dối nói nhiều sẽ biến thành lời nói thật.”

Chân Ái nhìn đôi mắt sâu đậm của anh, giống như bị mê hoặc, hoàn toàn quên vấn đề vừa rồi, không kiểm soát được hỏi: “Tại sao có người lại nghĩ như vậy?”

“Bởi vì nhiều người nghe nhiều lời nói dối liền cho rằng đó là lời nói thật.” Anh đột nhiên cười, “Ví dụ như cô, vừa rồi đang nghĩ có phải tôi có thể phạm phải sai lầm hại người hay không.”

Chân Ái bị anh nói trúng, ngẩn ra. Cô không biết ý nghĩ này có chọc giận anh hay không, vốn định tìm cách chứng thực, nhưng anh đã thu lại ánh mắt, nhìn về phía sân khấu.

Đôi mắt anh bình thản và yên lặng, phản chiếu đủ loại ánh đèn trên sân khấu, cũng không thấy rõ suy nghĩ nữa.

#

Hai năm trước,

Thành phố New York,

Trường trung học Warton,

Phòng thay đồ của câu lạc bộ squash(*).

(*) Squash: là môn thể thao giống tennis, nhưng đánh trong phòng kín, hoặc phòng kiếng. Hai người đánh một trái banh nhỏ hơn banh tennis một tí.

“Kelly, cậu có thể dừng hút thuốc hay không, ngạt chết người đi được!” Anna cau mày, bực bội xua đi làn khói trước mặt, đôi mắt với lông mi trang điểm thật dày dầy tức giận nhìn cậu chăm chăm.

Kelly với mái tóc màu đỏ, cười không đàng hoàng, cố ý nhả khói thuốc đến trước mặt cô.

Anna giận dữ, xông lên định đánh cậu ta liền bị Tề Mặc và Daisy ngăn lại. Tề Mặc vóc dáng nhỏ, Daisy lại là con gái, hai người gần như không cản được sức mạnh của Anna.

Tony lớn tuổi nhất đứng một bên, sắc mặt không tốt, theo thói quen trách mắng: “Tôi nói các cậu có thể dừng ồn ào được không? Bây giờ cảnh sát cũng đã điều tra đến, mọi người lại không thể hòa thuận một chút, đoàn kết một chút sao?”

Kelly hít một hơi thuốc thật dài, nuốt mây nhả khói: “Đoàn kết cái rắm! Lúc phát hiện thi thể Lola, tôi nói đào hồ chôn cậu ấy đi, có ai nghe tôi? Từng đứa kêu báo cảnh sát, lần này thì tốt rồi? Cảnh sát tới nói hung thủ ở ngay trong mấy người chúng ta. Cậu muốn chúng ta đoàn kết, là đoàn kết hung thủ?”

“Cậu đừng nên nói như vậy. Lúc Lola bị treo trên cây trên nóc xe, mọi người chúng ta đều đang tìm cô ấy trong rừng!” Tề Mặc mặt mũi trắng bệch, đẩy gọng kính trên sống mũi, nhỏ giọng nói, “Cảnh sát nghi ngờ chúng ta là do chúng ta không nói ra chuyện của Lâm Tinh trước kia. Cậu không nên làm tình trạng lộn xộn, trùng kế của kẻ trả thù kia.”

“Chỉ cậu phiền nhất!” Kelly thiếu kiên nhẫn liếc cậu một cái, người sau liền cúi đầu không nói.

Kelly nhả ra một hơi khói thuốc, lại nói, “Cái tên gì S.A kia hôm qua hình như lấy danh sách của câu lạc bộ squash, trên đó cũng có tên của Lâm Tinh. Tôi nói cho các cậu biết, các cậu đều cẩn thận một chút, nếu ai dám để lộ một chút tin tức thì hãy đợi đó cho tôi!”

“Nhưng mà...” Daisy này giờ vẫn im lặng, do dự, “Hình như anh ta đã đi tìm Parker để nói chuyện, tôi còn thấy sắc mặt Parker không tốt. Chỉ sợ, có phải cậu ta đã nói ra rồi.”

Kelly cười lạnh: “Không thể nào!” Nói xong liền lấy di động ra, bấm: “Nhưng mà nói tiếp, Parker cậu ta đi đâu rồi? Hẹn chúng ta tới còn mình thì không thấy đâu. Điện thoại cũng gọi không được... Ồ, mở máy rồi!”

Cùng lúc đó, trong phòng thay đồ trống trải vang lên một hồi chuông điện thoại véo von.

Mọi người sợ hết hồn, nhìn lẫn nhau, trong đôi mắt đều là vẻ sợ hãi.

Sau rất lâu, có người khẽ gọi tên cậu, “Harry? Parker?”, không ai xen vào.

Tiếng chuông vẫn đang reo.

Bọn học sinh dần dần rợn cả tóc gáy. Cả đám mới vừa rồi còn âm ỉ liên từng đứa nắm chặt tay nhau, đánh bạo, đi theo hướng phát ra tiếng chuông.

Ánh mắt cuối cùng dừng lại ở phòng tắm.

Từng hàng cửa kính trong suốt đầy hơi nước.

Anna run giọng nói: “Có lẽ cậu ta chỉ để quên điện thoại lúc đang tắm ở đây.” Nhưng ai lại mang điện thoại vào phòng tắm chứ?

Vài người bám chặt thành một đám, run lấy bầy đến gần cánh cửa đầy hơi nước kia.

Tề Mặc đeo mắt kính tinh mắt, mắt tròn to đầy kinh ngạc: “Các cậu nhìn tắm kính!”

Mọi người vừa nhìn, trên màn hơi nước lại xuất hiện một ngôi sao năm cánh và một hàng chữ: You are my medicine.

Chân Anna và Daisy như nhũn ra, làm thế nào cũng không dám đến gần, Tề Mặc cũng bị dọa dẫm thành một đám với các cô, ra sức làm dấu ở ngực: “Hắn tới rồi, kẻ trả thù đuổi tới giết chúng ta rồi!”

Kelly nghe được liền bực bội mắng: “Cả đám vô dụng!” Dứt lời, hét về phía trong phòng tắm: “Parker, cậu gây rối cái quỷ gì với tôi vậy!” Kéo cửa phòng tắm ra.

Giống như Lola, lần này Harry Simon Parker cả người trần truồng, treo trên vòi sen rất cao.

31. Chương 30

Trên bãi cỏ lớn trong Công viên Trung tâm, hàng trăm hàng ngàn người đã tụ tập ở đây, ánh mắt đều nhìn về sân khấu tạm thời ở giữa. Khoảnh khắc người nhạc trưởng nâng ngón tay lên kia, mọi âm thanh đều dừng lại.

Trên sân khấu, các học sinh quên hết mọi thứ để chơi nhạc cụ yêu quý của mình. Cello, violin, trombone, piano... Từng luồng âm nhạc như dòng nước, theo gậy chỉ huy bay lượn trong không khí ban đêm chảy vào tâm hồn người nghe.

Chân Ái đứng trong đám đông, lòng tràn đầy sự kính trọng và thành kính.

Trong âm nhạc thuần khiết rung động đất trời này, những ý nghĩ đen tối trong đầu bị xua đi sạch sẽ, chỉ còn lại sự say mê.

Những nốt nhạc thăng trầm khiến cô vui lây, quay đầu nhìn Ngôn Tố. Anh vẫn dút hai tay vào túi, điều hiếm có chính là khóe miệng anh chứa một nụ cười rất nhạt, có vẻ rất thỏa mãn.

Chân Ái lặng lẽ thở ra một hơi trong lòng.

Nhạc hết người đi, đám đông ra về.

Gần đây Ngôn Tố đi chậm lại rất nhiều, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, trầm mặc không nói. Chân Ái chậm rãi đi bên cạnh anh, do dự nhìn anh nhiều lần.

Bầu không khí âm nhạc đậm đà từ từ tan đi, sự nghi ngờ và tò mò đối với vụ án của đám trẻ vị thành niên kia lại nổi lên trong lòng cô. Nhưng bây giờ cũng không phải là thời điểm tốt để hỏi anh.

Mặc dù anh luôn có vẻ như vô cùng lịch sự lễ độ, nhưng cô cũng biết, nếu quả thật chọc anh ta thì không chừng sẽ xù lông đó.

Lại nhớ tới mấy câu anh nói trước khi âm nhạc bắt đầu, thế nào cũng giống như đã xù lông rồi.

Toàn bộ hứng thú của Chân Ái đều biến mất, cúi đầu xuống, có chút buồn phiền hối hận lúc đó lạnh mồm lạnh miệng.

Mà trong lòng Ngôn Tố cũng rầu rĩ giống như vậy, ngoài ra còn có vẻ chán nản rất nhạt.

Sau khi anh u ám nói ra mấy câu kia, hai người không nói thêm gì nữa. Anh không khỏi có chút nghi ngờ có phải mình đã nặng lời rồi không?

Nếu không, theo như kiểu sống chung lúc bình thường thì bây giờ cô đã sớm nên nói rồi.

Lòng Ngôn Tố trầm xuống. Tại sao lúc nào cũng phải đợi cô ấy mở lời trước chứ? Con mắt bên sườn liếc cô một cái. Cô cúi đầu, lông mi rũ xuống, không biết đang nghĩ cái gì, lộ vẻ rất là tức giận.

À, nhất định là biểu cảm nói chuyện trước đó của anh không đúng, làm cô thấy xấu hổ rồi.

Chẳng lẽ sau này cô sẽ không hỏi anh các vấn đề nữa, không nói thêm câu nào nữa sao?

Ngôn Tố xoắn mày im lặng suy nghĩ một lúc, đột nhiên nói: “Cô đã tò mò về vụ án hai năm trước như vậy, tôi dẫn cô đi làm quen với các nhân chứng một chút!”

“Ồ? Thật sao?” Chân Ái vốn tưởng rằng anh đang tức giận, suy nghĩ tìm cách phá vỡ sự im lặng này như thế nào. Không ngờ đột nhiên anh nói như vậy, đương nhiên là rất phấn khích. Trong lúc nhất thời, đôi mắt đen trắng rõ ràng sáng ngời.

Tâm trạng vốn thấp thỏm của Ngôn Tố lập tức bốc hơi không thấy đâu nữa, chỉ cảm thấy gió đêm thổi cả người đều thoải mái. Giọng nói vẫn nhạt như cũ: “Ừ, hôm nay không phải ngày lễ của cô sao? Dù sao cũng nên tặng cô một món quà.”

Khóe miệng Chân Ái lập tức cup xuống. Hôm nay là ngày cá tháng tư.

Anh còn vừa đi vừa lẩm bẩm: “Ngu ngốc thật hạnh phúc, cả thế giới đều tổ chức lễ cho cô.”

Chân Ái: ...

#

Chân Ái nâng má, nhìn hai cái hộp giấy trước mặt: “Đây chính là cái anh nói mang tôi đi làm quen với nhân chứng?”

Ngôn Tố cởi áo khoác ngoài, xắn tay áo lên gọn gàng, dọn ra một cái hộp gì đó trước: “Lúc đó tôi chính là như thế này mà hiểu rõ bọn họ.”

Chân Ái lay lay lông mày: “Anh chỉ nhìn chứng cứ, lời khai và manh mối liền phá án?”

Ngôn Tố liếc cô một cái, mang theo chút ngạo mạn: “Không được sao?”

“Ý tôi là trình tự có chút kì quái.” Chân Ái lập tức đổi giọng.

Nói cho cùng thì nửa đêm anh dẫn cô đến phòng lưu trữ tài liệu là đã rất hợp với ý của cô rồi, cô dù sao cũng nên mang theo chút cảm kích.

Người nào đó còn rất dễ bị lừa, quy củ giải thích: “À, lúc đó tôi đang giúp cảnh sát bang Virginia điều tra một vụ án giết người liên hoàn, cũng là đe dọa để lại mật mã ngôi sao năm cánh. Xem lời khai của mấy học sinh này bên New York, cho là có liên hệ liền gửi tài liệu qua cho tôi.”

Chân Ái lại không nghe. Cô vô tình ngược mắt thì ánh mắt rơi vào ống tay áo xắn lên đầy khéo léo của anh, đường nét cánh tay nhỏ bé trơn nhẵn lại căng mịn, giống như tác phẩm nghệ thuật điêu khắc.

Tim cô đập thành thịch, không kiểm soát được mà nhìn lên. Đèn lồng màu trắng chiếu xuống đỉnh đầu anh, bị những lớp tóc không đồng đều cứng rắn trên trán che khuất, chìm vào trong con người, đen như mực, giống như đầm nước sâu thăm đẹp mắt.

Cô vội vàng thu lại ánh mắt, vừa ổn định tâm trạng vừa nói: “Vây... bởi vì đều là trẻ vị thành niên nên lấy lời khai đều có mặt luật sư phải không?”

“Ừm.” Ngôn Tố đã sắp xếp xong các ghi chép và ảnh chụp, để thành vài chồng –

Kelly, Tony, Tề Mặc, Anna, Daisy, Harry Parker.

Ánh mắt Chân Ái lần lượt lướt qua: “Ồ, sao có ghi chép của Parker?”

“Sau khi Lola chết ba ngày cậu ta mới chết.” Ngôn Tố vỗ vỗ cái hộp rỗng bên cạnh, mâu quang sâu kín nhìn cô chăm chăm, giống như bất mãn, “Chú ý quan sát!”

Nhìn một cái, trên hộp viết Lola Roberts. Ách.

“Đều là con cháu quan chức hả!” Chân Ái đã xem trước các phát biểu về vụ án, không khỏi lạnh cả chân: “Làm thế nào cô ấy có thể bị treo cổ trong rừng, còn bị lột sạch hết quần áo. Việc này cũng quá kì dị.”

Chưa nói xong, ánh mắt đối diện lạnh lạnh, giọng nói mang theo sự dạy bảo: “Tôi dẫn cô đến không phải để cô xem phim kinh dị.”

Chân Ái nhún nhún vai, mới vừa muốn xem tài liệu thì Ngôn Tố đợi không kịp lên tiếng: “Vì tôi không tin khả năng tóm tắt nhanh của cô, nên để tôi giới thiệu một chút trước cho cô đi.”

“Bảy học sinh đến khu nghỉ mát bên bờ biển. Kết quả nhận được lời đe dọa, cả đêm lái xe về New York. Người chết cũng chính là Lola, cãi nhau với bạn trai Parker, giận dữ muốn xuống xe. Cô ấy lại cướp tay lái, xe bị lệch khỏi đường cao tốc vọt vào trong rừng. Cô ấy nhảy ra khỏi xe chạy mất. Còn lại sáu người chia nhau đi tìm, hẹn sau 15 phút bắt kẻ có tìm được hay không đều trở lại để bàn bạc.

Sau 15 phút, ai cũng không tìm được cô ấy. Sau khi ngồi vào trong xe, nhìn thấy chân cô ấy... Cô ấy bị treo trên cây, mà một đầu khác của sợi dây buộc trên vòng bi bánh xe.”

Chân Ái im lặng nghe, con ngươi xem xét xung quanh, nhìn xung quanh một chút.

Anh lại dẫn cô tới phòng thẩm vấn để xem tài liệu. Trong căn phòng nhỏ đen như mực chỉ có ánh sáng đèn trên đỉnh đầu bọn họ.

Thật là kì lạ. Mặc dù cảnh sát rất quen anh, nhưng cũng không đến mức lấy việc điều tra của vụ án trước kia ra cho anh xem chứ. Chẳng lẽ còn nguyên nhân nào khác?

Nhưng dù thế nào thì cô cũng rất vui anh đã dẫn cô đến đây, hiểu rõ vụ án trong quá khứ của anh.

Phía đối diện, Ngôn Tố nhàn hạ dựa vào lưng ghế, khoanh hai tay. Dưới bóng râm do ngọn đèn tạo ra, con ngươi anh đen như mực, nhìn thẳng Chân Ái.

Chân Ái ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt như ngôi sao đã tắt của anh, đáy lòng run lên, giống như suýt tí nữa thì hít anh vào, toàn bộ lời vốn muốn nói đều quăng sau đầu.

Ngôn Tố mím mím môi, giọng nói ảm áp rõ ràng: “Có lời muốn nói?”

Chân Ái: “... Ách...”

Muốn nói gì nhỉ? Quên rồi!

Ngôn Tố gật đầu, khen ngợi: “Cô biết không? Nếu thế vận hội mùa hè có môn thi đấu tốc độ phản ứng chậm nhất, cô nhất định có thể đoạt huy chương vàng, hơn nữa còn là mười lần liên tiếp.”

Chân Ái: ...

Anh mới mười lần liên tiếp, cả nhà anh đều mười lần liên tiếp!

Nhưng cô chỉ nghĩ trong lòng, không so đo ngoài miệng, nhanh chóng sắp xếp lại suy nghĩ: “Là điều tra được từ người gửi thư đe dọa bọn họ sao? Tôi xem một chút,”

Cô đảo qua đảo lại các tài liệu, rút ra mấy tờ giấy, “Ừm, trong lời khai của mấy học sinh này nói, có người dùng sốt cà chua để lại lời đe dọa trên con dao gọt trái cây trong khu nghỉ mát. Nhà bọn họ đều làm trong giới chính trị, tưởng đó là kẻ thù của bố mẹ, ngay lập tức sợ hãi chạy về nhà.”

Nói xong, Chân Ái cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Còn chưa kịp lên tiếng thì người đối diện cười hừ một tiếng:

“Thật thông minh! Kẻ đe dọa thần bí này có thể đi vào phòng của bọn họ trong khu nghỉ mát, hẳn không trực tiếp trói ai đó, đâm người nào đó một cái mà lại dùng sốt cà chua để lại tin tức.

Đám trẻ con của mấy chính trị gia này không biết báo cảnh sát mà lại chạy trốn lúc nửa đêm. Mà kẻ đe dọa còn thần kì đoán trước được bọn chúng sẽ cãi nhau, xe sẽ bị hỏng, mọi người sẽ chia nhau đi tìm, Lola sẽ ở một mình.”

Lông mày anh tuấn của anh nhếch lên: “Haha, thực sự là tội phạm hoàn mỹ nhất, thần kì nhất trong lịch sử.”

Chân Ái nghiêng đầu, không hề kiêng dè gì mà nhìn anh, thay đổi sự cường điệu thần nhiên bình thường: “Ngài Ngôn Tố, anh nhất định phải dùng loại giọng điệu này để nói với tôi cả buổi tối?”

Ngôn Tố không ngờ tới cô đột nhiên trở nên lạnh lùng, sống lưng cứng đờ, ngẩng người, sờ mũi một cái: “Híc, cũng có thể không như vậy.”

“Rất tốt! Trở lại chuyện chính.” Chân Ái hài lòng gật đầu, nâng cằm lên, “Chỉ có người trong nhóm bọn họ có thể kiểm soát toàn bộ quá trình. Cho nên hung thủ nằm trong những học sinh này.”

Ngôn Tố mới vừa chuẩn bị nói một câu “Thông minh”, lời đến khóe miệng, nhin một chút, nén xuống. Dáng vẻ lạnh lùng vừa rồi của Chân Ái đã hù anh, anh cũng không muốn nhìn lại lần thứ hai.

Hừ, cô gái này lại hư hư thực thực hung dữ với anh!

Mâu quang anh sâu xa khóa trên người Chân Ái. Người sau giống như con sóc nhỏ lục lợi chỗ này nhìn nhìn chỗ kia, tạo ra tiếng sột soạt huyền ảo.

Ngón tay Ngôn Tố nhanh chóng di chuyển, đoán chừng không đợi được tốc độ của cô.

Một lúc sau, Chân Ái cúi đầu xem tài liệu từ từ ngẩng đầu, chăm chú nhìn anh nhanh chóng vồ vồ ngón tay mình. Ngón tay thon dài trắng trẻo kia lập tức ngừng chuyển động.

Chân Ái hơi híp mắt: “Anh có ý kiến?”

Ngôn Tố ngoan ngoãn lắc đầu, khẩu thị tâm phi(*): “Không có.”

(*) Khẩu thị tâm phi: miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo

Lúc này Chân Ái mới bắt đầu nói chuyện chính: “Dựa vào lời khai của bọn họ, Lola là một cô gái bị làm hư, tính cách không tốt, thích trêu chọc bạn học. Trong trường có mấy người này là chơi được với cô. Parker là bạn trai cô ấy, chuyện gì cũng thuận theo cô. Ừm, còn có một điều, ở trường ai ai cũng thích Parker, cho nên Lola bị bạn bè cùng lứa đổ kị.

Nhưng những thứ này đều không đủ để trở thành lý do giết người. Càng không đủ để cởi hết quần áo cô ấy rồi đem thắt cổ ở trên cây.”

“Cái này giống như một loại,” Chân Ái khê cắn môi dưới, tìm kiếm từ thích hợp trong đầu, “Trả thù cho hả giận, cũng giống như... một nghi thức!”

Ngôn Tố nghe một nửa, bất ngờ bị phân tâm, một câu cũng không nghe lọt tai, chỉ say mê nhìn cô.

Dưới ánh đèn trắng trong suốt, màn đen làm bối cảnh, mái tóc đen của cô xõa ra, gương mặt lớn chừng bàn tay đầy duyên dáng, ánh mắt vì suy nghĩ mà hơi lộ ra vẻ mờ mịt, một vẻ quyến rũ hiếm thấy. Hàm răng khê cắn đôi môi đỏ thắm, không khỏi mang theo một loại mê hoặc ngây thơ.

Lòng anh run lên, lập tức quay đi, ra sức hít một hơi rồi lập tức nín thở.

Hormone! Hormone! Trong không khí xung quanh đều là hormone! Anh không nên hít thở!

Anh đúng là có bệnh mới nửa đêm mang một mình cô đến cái không gian kín mít tối tăm này.

Chân Ái thấy đáng vẻ kì kì quái quái của anh: “Anh làm gì vậy?”

Ngôn Tố nhìn xung quanh, đổi chủ đề: “Từ trong lời khai cũng có thể thấy được ai là hung thủ.”

Chân Ái không biết trong lòng Ngôn Tố từng có rung động không nhỏ, nhanh chóng quay cù xem tài liệu.

Lời khai của Kelly-

“Lola phát hiện chữ viết đe dọa trong phòng mình, liền kêu chúng tôi đi qua xem. Cô ấy đã làm những chuyện nhỏ nhặt đều ngạc nhiên. Tên quỷ nhất gan Tề Mặc kia lập tức la hét phải đi khỏi đó, đúng là vô dụng. Lola luôn nổi điên. Tôi thấy trên xe có rượu, thuốc lá và ma túy liền bảo mọi người dùng một chút. Không nghĩ tới càng ngày càng loạn...”

Sau khi xe vọt vào rừng, Lola nhảy xuống xe không thấy tăm hơi. Mỗi lần cô gái này uống rượu đều phát điên. Tôi không muốn đi tìm cô ta, nhưng Tony nói nhất định phải đi. Tề Mặc sợ sệt, nói lỡ như mọi người đi lạc thì làm sao? Parker liền nói 15 phút quay lại tụ tập một lần. Sau khi trở lại thì tôi không muốn tìm cô ấy, khởi động xe để đi. Xe mới chạy được mấy mét thì phát hiện hộp dầu bị tràn...”

Lời khai của Tony –

“Chúng tôi không định về trong ngày, nhưng Lola cần thuốc, rất kích động liên tục ầm ĩ. Trên xe, Anna nói Lola buông thả điều ngoa, hai người lại cãi nhau. Tất nhiên, bởi vì tôi uống rượu nên nói chuyện hơi vội vàng, cũng trách móc Lola mấy câu. Sau khi xe vọt tới dưới tán cây, không thấy Lola, Anna vẫn còn giận không chịu đi tìm, Parker gấp đến độ mắng cô ấy, nói đều do cô ấy khiến Lola tức giận bỏ đi. Anna cũng uống rượu, ngược lại trong cơn tức giận chạy ào vào rừng trước. Tề Mặc và Kelly cũng không chịu đi tìm. Vì tôi lớn nhất nói họ mấy câu, bọn họ đi ngay.”

Lời khai của Tề Mặc –

“Không phải luôn có trường hợp con cháu quan chức cao bị trả thù sao? Tôi rất sợ. Cho nên lúc Lola nói phải về, tôi hoàn toàn ủng hộ. Xe là của Parker nên phải do cậu ấy lái. Nhưng Lola cãi nhau ầm ĩ, cậu ta phải chăm sóc cô ấy nên để Kelly lái. Tôi rất sợ Kelly lái xe. Tính cách cậu ta nóng nảy, tốc độ cũng nhanh. Tôi đã sớm lường trước sẽ xảy ra chuyện, nhưng mọi người không ai để ý đến tôi.

Thực ra, sau đó lúc đi tìm Lola, ta không chia ra tìm. Không phải tôi nhất gan, mà do đầu tôi choáng váng nặng nề, đành phải lén lút đi theo sau Tony. Ở lại xe quá đáng sợ, một mình vào rừng cũng đáng sợ. Nhưng đi theo Tony một lúc thì bị lạc. Làm tôi sợ muốn chết.”

Lời khai của Daisy –

“Có lẽ mọi người cảm thấy chuyện này đều là Lola tự làm tự chịu. Cô ấy rất cố chấp rất kiêu căng. Trước đây đi ra ngoài chơi, cô ấy không vui một cái thì thích cướp tay lái, cũng nuôi thành thói quen. Nhưng chúng tôi cũng có trách nhiệm. Trên đường về tâm trạng mọi người cũng không tốt. Trừ Kelly lái xe ra, chúng tôi uống rượu, hút một ít ma túy, cảm xúc khá kích động, cuối cùng mới ầm ĩ thành cái bộ dạng kia.

Vì áy náy nên tôi cũng vào rừng tìm, nhưng tôi thực sự rất sợ, hơn nữa thần trí không tỉnh táo, nửa đường chạy về, kết quả bắt gặp Kelly đang đi chuyển xe. Tôi sợ cậu ta mắng tôi không đi tìm người, lại chạy vào rừng...”

Lời khai của Anna –

“Lola kia rất tùy hứng, cô ấy nói phải về tất cả mọi người cũng đi theo cô ấy. Sợ đe dọa cái gì chứ, nhất định là do cô ấy thấy Parker nói chuyện với một cô gái xinh đẹp trên bờ biển. Lòng ghen tị còn mạnh hơn ma, trên đường cũng cãi nhau với Parker, ở trên xe vừa cần thuốc vừa hút thuốc lá, Parker liên tục dỗ cô ta, tôi cũng nhìn không được. Ừ, nhưng thực ra là do tôi cũng hút thuốc, nóng nảy cáu kỉnh. Nhưng ngay cả Tony tốt tính nhất cũng nói cô ta mấy câu.

Cô ta ỷ có bạn trai tốt mọi người đều thích Parker bảo vệ, càng nói càng cáu kỉnh. Còn muốn mở cửa nhảy khỏi xe, cũng may có Parker ngăn lại. Cuối cùng cô ta còn cướp tay lái, Parker lại ngăn cản, nhưng Lola giống như nổi điên, còn mở hết khóa bên trong cửa xe. Tôi suýt tí nữa thì lăn từ trên xe xuống. Hừ, cô ta chỉ thích diễn trò khóc lóc om sòm, vừa ném vừa liệng, cướp tay lái nhảy khỏi xe vùn vùn, thoáng cái đã không thấy tăm hơi. Chỉ thích người khác tìm mình, rõ là đáng ghét.”

Lời khai của Parker –

“Lola nói phải về, với tư cách là bạn trai của cô ấy, đương nhiên tôi ủng hộ cô. Mọi người tâm trạng đều không tốt, đều có ý kiến, cho nên dọc đường đi tôi đều cố gắng làm sôi nổi bầu không khí. Nhưng tâm trạng Lola ngày càng tệ, cuối cùng tôi cũng không kiểm soát được. Cô ấy suýt tí nữa nhảy khỏi xe, cũng may tôi ngăn cản được.

Sau khi xảy ra chuyện, mọi người rất khó chịu, đều không muốn đi tìm cô ấy. Chỉ có Daisy và Tony đồng ý đi tìm. May mà Tony thuyết phục mấy người khác. Tôi lo lắng mọi người chia ra sẽ có chuyện ngoài ý muốn, liền nói sau 15 phút tập hợp lại. Nhưng rất đáng tiếc tôi không tìm được. Cuối cùng lại...”

Chân Ái nâng gò má, nhíu mày suy nghĩ. Khi cô thấy lần đầu, thế nào cũng cảm thấy vụ án này quá đơn giản. Hung thủ chính là người kia.

Nhưng nghĩ lại một chút, không thể nào, làm sao có thể chứ?

32. Chương 31

“Không thể nào đâu?” Chân Ái nhỏ giọng thì thầm, nghiêng đầu, mím môi đắn đo suy nghĩ.

Ngôn Tổ chậm rãi nhìn dáng vẻ xoắn mày suy tư của cô, biết chắc là cô nghĩ ra cái gì đó, anh cũng không gấp, chỉ từ từ đợi.

Ở phía đối diện, Chân Ái cúi đầu, ngón tay để tới để lui không mục đích, giống như học sinh tiểu học lần lượt quét qua những chỗ quan trọng trên lời khai. Mi tâm cô gáy như ngọc, hơi nhíu lại. Ánh đèn màu trắng sữa chiếu xuống khiến nước da cô trong suốt, thật... xinh đẹp.

(*) Mi tâm: điểm giữa hai đầu lông mày

Ngôn Tổ lặng lẽ rũ mắt, nhìn ngón tay mình chăm chăm.

Chân Ái nghiêm túc suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cắt tĩa lại ý nghĩ, chứng cứ, trình tự suy luận một lần, thứ tự trước sau cũng đã nghĩ xong.

Dù sao, bình thường cô không nhạy cảm đối với những thứ ngoài chuyên ngành của mình, rất chậm chạp, lúc nào cũng bị anh chế nhạo. Cô hiếm khi thấy mình có hứng thú với trinh thám, Ngôn Tổ cũng tốt bụng dẫn cô đi như vậy, đương nhiên cô hi vọng để cho anh thấy mình khá thông minh... Ừm... Để lại... một mặt.

“Người làm chứng đều là học sinh trung học, tuổi tâm lý khá nhỏ, cho lời khai một mình, trong lời khai có mang theo một phần sắc thái tình cảm. Nội dung giữa các nhân chứng có nhiều chỗ trùng lặp, cho nên tôi cho rằng độ tin cậy của những lời khai này phải 90% trở lên.” Về mặt Chân Ái trang nghiêm, dáng vẻ rất nghiêm túc, vừa nói vừa lấy tờ khai của Parker ra, chỉ chỉ,

“Nhưng lời khai của Parker rất kì lạ. Những người khác hoặc nhiều hoặc ít đều thêm vào tình cảm và nhận xét chủ quan của mình, nói một chuỗi dài. Lời khai của cậu ta giống như là hoàn thành nhiệm vụ, rất khách quan, rất mạch lạc, không để lộ một chút tình cảm nào với Lola.”

Ngôn Tổ gật đầu: “Tôi rất vui khi cô thấy được điểm này, đây cũng là phương pháp phổ biến để nhận định tính chính xác của lời khai. Những cũng không hoàn toàn chính xác. Người thường ngày khá lạnh nhạt hoặc có trật tự đều có thể làm được. Lấy một ví dụ, nếu như hôm nay cô chết, tôi với tư cách là nhân chứng đi cho lời khai thì lời khai tôi làm ra có thể càng khách quan và logic hơn Parker, lại không hề có sai sót.”

Chân Ái: “... Cảm ơn anh vì cố gắng và để cho thích hợp mà tạo ra vụ án tôi bị giết.”

Ngôn Tổ: “Nên thế.”

Còn nên thế!

Chân Ái lườm anh: “Tôi nói, bọn họ không phải là học sinh trung học sao?”

Ngược lại Ngôn Tổ rất tích cực: “Nhưng lúc tôi học trung học cũng có thể như vậy.”

Chân Ái khó chịu, híp híp mắt, lạnh lùng: “Ngài quái thai trong miệng trung sĩ Diaz, anh muốn khoe ra sao?”

Sống lưng Ngôn Tổ lại cứng đờ, ngăn người, ngây ngốc nói: “... Tôi không nói nữa, cô tiếp tục.”

“Vậy tôi sẽ bắt đầu từ thủ đoạn giết người then chốt nhất.” Chân Ái nâng mắt, thấy anh thực sự quy củ mới tiếp tục nói, “Mặc dù mưa lớn xóa đi rất nhiều chứng cứ, nhưng hai vấn đề cơ bản nhất không bị che đậy.”

Ngôn Tổ vô cùng phối hợp gật đầu, một dáng vẻ nguyện nghe kĩ càng.

Chân Ái: “Thứ nhất, trước khi lên xe mọi người không hề nhìn thấy thi thể, nhưng sau khi lên xe lại thấy. Thứ hai, cho dù là đàn ông thì cũng rất khó treo thi thể lên cành cây cao, mà trên tay mấy học sinh này không để lại vết trầy do nắm dây thừng, gần đó cũng không có găng tay, trang bị bảo vệ hoặc những dụng cụ để nâng thi thể khác. Giải thích duy nhất cũng chỉ có chiếc xe kia.”

Ngôn Tổ chấp hai tay chặn trước môi, im lặng nghe, trong con ngươi nâu nhạt thỉnh thoảng xẹt qua vài tia khen ngợi.

Chân Ái được khích lệ, mạnh dạn nói:

“Trong lời khai của Daisy có đề cập tới, cô ấy nửa đường chạy về nhìn thấy Kelly đang dịch chuyển xe. Về điểm này, tôi cho rằng cô ấy không nói dối. Nhưng đêm hôm mưa bão, rất có thể cô ấy không thấy rõ người kia là ai. Chỉ vì trước đó người lái xe là Kelly nên đương nhiên cô cho rằng người trong xe là Kelly. Tất nhiên, điều này cũng không thể loại bỏ sự hiềm nghi đối với Kelly. Vậy rốt cuộc là ai đang lái xe tạm thời không bàn đến, nhưng người trong xe lúc đó rất có thể chính là hung thủ.”

Hung thủ dùng dây thừng siết chết Lola trước, một đầu dây thắt ở cổ cô ấy, một đầu khác vòng qua cành cây, cột vào vòng bi bánh xe. Lùi xe lại mấy bước, mã lực của bánh xe sẽ treo ngược thi thể lên. Điều chỉnh độ ột chút, giấu vào trong cây.

Sau khi mọi người lên xe, Kelly lái đi mấy mét liền phát hiện can dầu không còn dầu. Chính là lúc xe tiến lên phía trước một chút này, thi thể trượt một đoạn rơi xuống cửa sổ xe.

Nhìn như vậy, can dầu cũng có thể do hung thủ phá hỏng.”

Chân Ái tổng kết: “Cách Lola chết cùng sự dịch chuyển và xuất hiện của thi thể, chỉ có một lời giải thích này. Nhìn từ đây, nếu như lúc Kelly xuống xe rút chìa khóa ra, vậy hung thủ chỉ có thể là người có chìa khóa – Kelly hoặc Parker. Nhưng nếu Kelly không rút chìa khóa lúc xuống xe thì mọi người đều có thể là hung thủ, kể cả nữ sinh.”

“Không sai,” Ngôn Tổ khen ngợi một tiếng, bổ sung chứng cứ, “Sự thật là Kelly bỏ quên chìa khóa trên xe.”

Chân Ái hơi cau mày, đoán chừng đây chính là nguyên nhân mà khi đó cảnh sát không xác định được hung thủ, bởi vì nhìn qua ai cũng có khả năng.

Ngôn Tổ thấy Chân Ái suy luận gần nắp có thứ tự, lại hỏi, “Vậy hung thủ làm thế nào tìm được Lola đang bỏ chạy, hơn nữa còn giết chết cô ấy trong thời gian ngắn như vậy?”

“Lúc đầu tôi cũng tò mò. Khu rừng lớn như vậy, làm sao hung thủ tìm được Lola nhanh như thế.”

Chân Ái mở tờ khai xong, chỉ vào mấy chỗ phía trên,

“Anna nói Lola cướp tay lái, mở hết khóa bên trong cửa xe, hại cô ấy suýt tí nữa lăn xuống, còn nói Lola thoáng cái đã không thấy tăm hơi. Mà những nhân chứng khác cũng nói giống như vậy, hơn nữa còn nhắc tới việc Lola uống rượu còn cần thuốc.

Tôi to gan tưởng tượng một chút, rất có thể Lola bị bất tỉnh lăn vào trong bụi cây hoặc dưới gầm xe. Và vụ đâm xe trong chốc lát kia, những người khác đều chú ý bản thân, rất có thể chính là vào lúc này hung thủ hét lên ‘Lola’ trong bóng tối. Vì vậy, sau khi những người còn lại lấy lại bình tĩnh thì tưởng rằng Lola đã chạy mất. Nhưng trên thực tế, cô ấy đang bất tỉnh trong chỗ tối tăm gần đó.”

Chân Ái nói đến đây, nhún nhún vai: “Chỗ này có chút yếu tố suy đoán. Tôi không biết hung thủ làm thế nào khiến cô ấy bất tỉnh.”

Ngôn Tổ bình tĩnh, nhìn cô chăm chú, lấy ra một tờ giấy lằn trong đồng tài liệu bên cạnh, đưa tới trước mặt Chân Ái.

Là bản báo cáo kiểm tra tử thi. Trong dạ dày người chết ngoại trừ côn, ma túy ra còn có chất gây ảo giác và thuốc an thần. Đơn giản là các loại thuốc khiến cho người ta ngủ mê man sau khi phấn khích quá độ.

Mấy phút trước Chân Ái còn le lưỡi không quá tự tin, lập tức đắc ý dương dương tự đắc: “Tôi đúng là một thiên tài!”

Ngôn Tố khẽ xì một tiếng, ghét bỏ liếc cô một cái, mấy phút sau cúi đầu, lại cười rồi.

Chân Ái nhìn anh, cũng len lén cười trong lòng.

Rõ ràng chỉ là một cảnh đơn giản như vậy, phòng tắm vắng vẻ, một cái bàn hai cái ghế, một ngọn đèn cùng bóng đêm vô tận lại khiến cô cảm thấy vui vẻ không ngờ.

Thế giới thật yên tĩnh, chỉ có tiếng giấy ma sát và tiếng họ đối thoại, mỗi một câu đều nói vào trong lòng.

Mặc dù đều nói về vụ án, không liên quan đến tình cảm.

Nhưng cứ giao lưu trí tuệ như vậy cũng khiến cô rất vui.

Ngôn Tố nghiêng người về trước một chút, khuỷu tay chống trên mặt bàn, đan chéo mu bàn tay, đỡ lấy chiếc cằm khỏe mạnh, ánh mắt sáng rực nhìn cô, giọng nói trầm thấp trong trẻo như gió đêm:

“Nói tiếp đi, tôi rất mong chờ.”

Anh đang kiểm tra cô sao?

Chân Ái cảm thấy ngọt như đường, tiếp tục phân tích: “Từ trong các lời khai, tôi thấy được vài điểm đáng ngờ. Đám học sinh trung học này thường tụ tập chơi high, uống rượu, hút thuốc, hút ma túy đều là chuyện thường xảy ra.

Ngày xảy ra vụ án, trừ Kelly lái xe ra thì mấy người còn lại đều giống Lola, uống rượu, hút ma túy, thần trí đều hơi không tỉnh táo. Điều này cũng giải thích sau khi xe đụng vào cây, mọi người phản ứng cả buổi cũng không biết Lola ở đâu, tưởng rằng cô ấy chạy mất rồi.

Nhưng có một người thì không. Lần đầu tiên Lola muốn nhảy khỏi xe, người đó phản ứng rất nhanh, bắt được cô ấy. Lúc Lola cướp tay lái, người đó cũng ngăn lại. Ngoài mặt là ngăn cản nhưng rất có thể là giả trò xấu sau lưng, có lẽ người đó còn mở khóa bên trong cửa xe.”

Ngôn Tố cong khóe môi: “Vậy là cô nghi ngờ Harry Parker?”

“Đúng vậy.” Chân Ái rất kiên quyết,

“Rõ ràng có thể chỉ đơn giản siết chết nạn nhân, lại cứ nhất định cởi hết quần áo của cô ấy rồi treo lên cây. Đây rõ ràng là một loại trút hận, thủ đoạn giết người của hung thủ không phải đột nhiên nghĩ ra mà là có sự chuẩn bị từ trước.

Mọi thứ nhìn có vẻ như là sự kiện bất ngờ này, chỉ có một mình Parker có thể liên hệ tới.

Đe dọa trên con dao gọt trái cây trong khu nghỉ mát lúc đầu, Tề Mặc bị dọa nhất định muốn đi. Cậu ta rất nhất gan, mọi người đi chung đều biết. Lola hay ghen tị, lại nhìn thấy một cô gái đẹp quyến rũ Parker. Hai cô gái Anna và Daisy cũng đứng về phía Parker, cho rằng Lola nhỏ nhen. Hai nam sinh Kelly và Tony cũng cho rằng Lola cố tình gây sự. Parker càng dỗ cô ấy thì Lola càng kiêu căng, những người khác càng không ưa.

Tính cách Kelly nóng nảy, thích dùng cách không bình thường để giải quyết vấn đề. Parker để ma túy thường ngày họ thích nhất trong xe, Kelly thấy được nhất định sẽ ném ọi người dùng, để mọi người đừng nhao nhao âm ỉ nữa.”

“Nhưng những thứ này vẫn chưa phải là điều quan trọng nhất.” Cô nói đến đây, hơi dừng lại một chút,

“Bởi vì hung thủ có chuẩn bị trước, cho nên về điểm chìa khóa xe, cậu ta sẽ không cho phép có bất kì sai sót nào. Phân tích khách quan từ đầu của tôi đã cho rằng hung thủ có khả năng nhất là Kelly hoặc Parker.

Nhưng Kelly không chịu đi tìm Lola. Theo lý thuyết, hung thủ sẽ muốn mọi người thấy mình rời khỏi xe. Ngược lại Parker rất khéo léo hẹn 15 phút, còn kích động Anna, người không muốn rời khỏi xe nhất chạy ào vào rừng.

15 phút, không phải cậu ta lo lắng mọi người bị lạc mà là ám chỉ mọi người, không tìm hết 15 phút thì không được quay về.

Nghĩ như vậy, vụ án này thực sự quá đơn giản.”

Chân Ái nói xong, thấp thỏm nhìn Ngôn Tố, có chút tha thiết mong chờ được khen ngợi, lại giống như sợ suy luận sai.

“Có đôi lúc vụ án không phức tạp như cô nghĩ. Hơn nữa, vụ án mà tội phạm là học sinh trung học, cho đến nay đều rất đơn giản.”

Ngôn Tố cười nhạt, cũng không biết đang nghĩ gì, con người u tối. Mấy giây sau mới ngược mắt, tiếp tục hỏi, “So với những thứ này thì tôi rất muốn biết, lúc đầu cô do dự điều gì.”

Chân Ái hơi xấu hổ: “Bởi vì cậu ta chết rồi.”

Ngôn Tố bĩu môi: “Ồ, điều này. Vì cậu ta đã chết nên lúc cậu ta còn sống không có khả năng giết người.”

Chân Ái sững sờ. Sau khi anh nói, cô mới phát hiện ý nghĩ này không hề logic.

Tại sao đạo lý đơn giản như vậy mà lúc đầu cô không nghĩ ra?

Sau đó Parker chết, không có nghĩa là trước đó cậu ta không giết người.

Chân Ái liền hỏi: “Vậy tại sao Parker chết?”

Giọng Ngôn Tố trở nên hơi hờ hững: “Tôi cũng muốn làm rõ câu hỏi này.”

Chân Ái thấy sắc mặt anh không tốt, nghi ngờ trong lòng, chẳng lẽ vẫn chưa bắt được hung thủ? Nhưng cuối cùng cô không hỏi mà chỉ chỉ một cái hộp khác ghi tên “Parker”: “Có thể xem cái đó một chút không?”

“Xin cứ tự nhiên.”

Chân Ái xem một lần tài liệu vụ án của Parker. Chuyện đã xảy ra vô cùng kì lạ.

Mọi người nhận được một tin nhắn ngắn do Parker gửi, nói có chuyện quan trọng muốn bàn bạc, bảo mọi người 9 giờ tối tụ tập trong phòng thay đồ của câu lạc bộ squash. Trong thời gian này, có người gọi cho Parker nhưng điện thoại tắt máy.

Mấy người tập hợp lại một chỗ chờ mấy phút, Parker không đến. Kelly gọi cho cậu ta. Lúc này điện thoại mở máy, mọi người đi theo tiếng chuông, chỉ thấy Parker trần truồng treo trên vòi sen. Cách chết giống hệt Lola. Mà trên kính trong buồng riêng để lại ngôi sao năm cánh và kí tự, giống như thứ trên kính xe lúc Lola chết.

“Lúc mấy người bọn họ đến phòng thay đồ thì không nghe thấy tiếng nước chảy, nhưng lúc họ đi theo tiếng chuông tới cửa phòng tắm, trên kính có hơi nước rất dày. Điều này kết luận, lúc đám học sinh vào phòng thay đồ thì vòi nước nóng tắt chưa tới 10 phút. Còn có kết luận của bên pháp y, Parker cũng là ngạt thở chết gần khoảng thời gian đó.”

“Thật là quái dị.” Chân Ái sờ cánh tay, “Tại sao hung thủ phải sắp xếp thời gian vội vàng như vậy? Chẳng lẽ không sợ có người đến phòng thay đồ trước giờ hẹn, đụng phải hung thủ ở hiện trường sao?”

Mà kì lạ hơn là, Parker đã để lại một bức thư tuyệt mệnh.

“Con xin lỗi bố mẹ, sự áy náy và tội ác đã ép con đến không thể thở nổi. Người phạm sai lầm đều đáng chết, con cũng đáng chết. Đúng, là con đã giết Lola. Con cũng không thể chịu đựng được gương mặt kinh tởm, cao quý giả dối kia. À, con tự coi mình là chính nghĩa rồi. Không, trên thực tế, con sợ đã có người phát hiện tội ác của con. Cho nên, thay vì đợi anh ta đến trừng phạt con thì hãy để tự con chết một cách xứng đáng. Hôm nay, con muốn kết thúc mạng sống của mình trước mặt ma quỷ.”

Trước đó, hãy cho bố mẹ Lola một câu trả lời trước đi. Dù sao thì bố mẹ cũng phải biết sự thật về cái chết của con mình.

Là con để lại chữ viết trên con dao gọt trái cây trong phòng Lola...”

Nửa sau giải thích cận kề quá trình cậu ta giết chết Lola, không hề có một chút sai sót so với suy đoán của Chân Ái.

Chân Ái nhìn bức thư tuyệt mệnh kì lạ này, ngược lại bắt đầu nghi ngờ suy luận trước đó của mình. Thực sự là như vậy sao?

Giống như lời khai của cậu ta, bức thư không hề tiết lộ bất kì tình cảm nào với Lola.

Kì lạ hơn là, cuối bức thư tuyệt mệnh nhắc tới Ngôn Tố: “S. A. Anh nhìn được bóng mờ này không?”

Không có.

Đây không phải là bức thư tuyệt mệnh mà chỉ đơn giản là một tờ giấy mật mã.

Chân Ái đột nhiên nghi ngờ. Parker thực sự tự sát sao?

33. Chương 32

Bức thư tuyệt mệnh của Parker cẩn thận nắn nót, chữ viết ngay ngắn, không hề có bất kì lỗi chính tả hoặc sai ngữ pháp. Câu dài ngắn xen kẽ, giống như viết văn, thậm chí mang theo một chút màu sắc văn học.

Chân Ái lập tức chỉ ra điểm khả nghi: “Theo lẽ thường mà nói, thời điểm con người viết thư tuyệt mệnh, cảm xúc không ổn định, dễ dàng bị chấn động, biểu hiện của những điều này trên cách hành văn chính là: Sẽ bị lỗi, nhiều câu ngắn, không logic, nhiều tình cảm. Nhưng bức thư này của Parker hoàn toàn tương phản. Căn bản cậu ta không phải tự sát, bức thư tuyệt mệnh này hoàn toàn là giả tạo.”

Mâu quang Ngôn Tố ngưng một lúc, hỏi: “Vậy cô nhìn ra hung thủ là ai không?”

Chân Ái cứng đờ, đỏ mặt nói: “Tôi đã xem lời khai của mấy người còn lại. Anna đi chung với Daisy, hai cô ấy đi dạo trong siêu thị ở góc đường một lúc rồi mới đi đến phòng tập thể dục. Kelly hút thuốc ở ven đường, do phòng tập thể dục cấm hút thuốc, video giám sát cũng quay được cậu ta. Còn lại Tề Mặc và Tony cùng đi đến từ kí túc xá. Mấy người họ hình như đều có chứng cứ vắng mặt.”

Ngôn Tố nhìn cô: “Sau đó?”

Chân Ái cắn răng một cái: “Trong những chứng cứ vắng mặt này nhất định có chỗ sai, hoặc là thủ đoạn giết người kì lạ nào đó. Nhưng chỉ có lời khai, vừa không có điều tra hiện trường, còn qua nhiều năm như vậy, làm sao nhìn ra được?”

Ngôn Tố chợt cười một tiếng: “Vậy cũng đúng.”

Nói xong, đứng lên thu dọn mọi thứ để vào hộp.

Chân Ái không hiểu. Cô còn chưa tìm ra nguyên nhân cái chết của Parker và hung thủ mà: “Làm gì vậy?”

“Thu dọn đồ đạc rồi về nhà!” Ngôn Tố nhìn đồng hồ đeo tay, liếc cô một cái, “Thế nào? Còn chưa thỏa mãn sự tò mò?”

Chân Ái sững sờ. Câu này của anh ta là có ý gì?

Ngôn Tố thấy cô ngơ ngác, đột nhiên trong đầu cũng không biết nghĩ thế nào, hai tay chống trên cái bàn chật hẹp, nghiêng người về phía cô. Dáng người cao lớn của anh lập tức che đi ánh đèn trước mặt cô, đưa cả người cô ập vào trong bóng tối của anh.

Chân Ái ngồi trên ghế, không thể lùi về sau, mở to mắt, hồi hộp nhìn anh chằm chằm.

Anh lẳng lẳng nhìn cô hai, ba giây, cảm thấy đáng vẻ dờ dẩn lại hơi lộ ra vẻ ngớ ngẩn như thế này của cô rất đáng yêu, im lặng, bất giác trầm giọng, nói: “Để thỏa mãn sự tò mò của cô, tôi đã dẫn cô đến đây. Thế nào, hài lòng không?”

Giọng nam trầm thấp trong căn phòng nhỏ u ám chật chội rất là mê hoặc lòng người.

Anh đang làm cho cô vui?

Chân Ái hoàn toàn không có cách nào lý giải suy nghĩ của anh, vẫn ngẩn ra: “Tại sao?”

Ngôn Tố vẫn đứng trước mặt cô, nhìn cô trong khoảng cách gần:

“Trước lễ hội âm nhạc, cô hỏi tôi có phải chưa bắt được hung thủ hay không. Lúc đó giọng điệu nói chuyện của tôi hình như hơi nặng, biểu cảm cũng không đúng. Cho nên cô không vui, sẽ không nói chuyện với tôi. Như vậy, tôi sẽ làm cho cô vui. Thế là tôi dẫn cô tới đây để thỏa mãn tính tò mò của cô.”

Chân mày anh hơi nhếch lên, hơi mang theo ý tứ mời khen ngợi: “Tôi làm có tốt không?”

Chân Ái há miệng. Cô nào có không vui, không nói câu nào chứ?

Thì ra bổ sung bộ óc và mở rộng tinh thần là ý này...

Nhưng ngẫm lại một chút, anh cho rằng cô không vui liền dẫn cô đến phòng thẩm vấn xem vụ án giết người lúc đêm khuya, cách dỗ người này thật đúng là... cực giỏi! (^o^)/

~Chân Ái cười cười: “Tôi rất vui.”

“Vậy thì đi thôi!” Anh đã thu dọn xong đồ đạc.

Mặc dù trong lòng Chân Ái vẫn còn nghi ngờ đối với cái chết của Parker, nhưng điều mà cô cảm thấy hứng thú không phải là người này hay vụ án này mà là anh. Điều cô cảm thấy hứng thú chẳng qua là vụ án này có liên quan đến anh.

Nhưng rõ ràng anh không có ý muốn nói, cô cũng không cần phải hỏi đến cùng.

Chuyện ngày hôm nay, cô đã vui vẻ thỏa mãn rồi.

#

Về đến nhà, ra khỏi thang máy, Ngôn Tố liền lẩm bẩm: “Đói bụng rồi.”

Tâm trạng Chân Ái rất tốt, rất happy xung phong: “Tôi làm bữa khuya cho anh nhé?”

Ngôn Tố trầm mặc rất lâu, giống như đang ngẫm chịu đựng gì đó, anh không muốn phá vỡ mối quan hệ tốt mới vừa được hàn gắn kia. Nhưng bất cứ lúc nào thì chân lý cũng mãi mãi chiếm ưu thế.

Vì vậy cuối cùng anh vẫn không nhịn được, nói: “Mặc dù tôi không muốn đả kích cô, nhưng mà Chân Ái, thứ cô làm thực sự không thể gọi là thức ăn mà là thảm họa.”

Cô đã lấy lòng mà anh lại không thể dừng thói miệng ngoan ngoãn chấp nhận sao?

Chân Ái không thoải mái, nhếch nhếch mày: “Cái này không phải do anh định nghĩa.”

“OK!” Ngôn Tố nhún nhún vai, “Chúng ta đi xem định nghĩa thức ăn trong từ điển Longman.”

Chân Ái dừng lại, tưởng anh muốn đi tìm từ điển, không nghĩ đến anh liền mở miệng nói:

“Food, things people can eat (Thức ăn - thứ con người có thể ăn), rất rõ ràng những thứ cô làm kia không thỏa mãn định nghĩa này.

Ngược lại từ thảm họa, disaster, a sudden event which cause great damage or suffering (Thảm họa – một sự kiện bất ngờ gây thiệt hại và đau khổ to lớn), cái này không phải chính là nói tài nấu nướng của cô?”

Lòng ngực Chân Ái liền rầu rĩ nghẹn một hơi. Để chế giễu cô mà anh bắt đầu dùng những phương pháp khoa học lại tiên tiến như vậy! Nhưng lực chú ý của cô dời đi rất nhanh.

So với bị đả kích thì một điểm khác càng khiến cô ngạc nhiên hơn: “Anh học thuộc lòng một quyển từ điển Longman?”

“Oxford, Collins, Webster, Longman, các loại... Nhưng đây không phải trọng điểm, cô đổi chủ đề.” Ngôn Tố nhúu chặt mày, rất không hài lòng với thái độ không nghiên cứu khoa học của cô, càng nói giọng điệu càng khinh thường, “Này, tôi nói cô nói chuyện không thể có logic, có thứ tự một chút sao?”

Chân Ái không quan trọng: “Tôi nói chuyện có thứ tự hay không không liên quan đến anh.”

Ngôn Tố thoải mái hỏi vặn lại: “Không liên quan vậy cô còn nói.”

“...”

Lúc làm bữa khuya, Ngôn Tố thậm chí không cho Chân Ái giúp một tay. Mất thấy Chân Ái muốn nhúng tay, anh lại không hề nể mặt mà đả kích: “Cô có lực phá hoại trời sinh đối với thức ăn ngon, sẽ ảnh hưởng tâm trạng của nguyên liệu nấu ăn, dẫn đến ảnh hưởng đến hiệu quả của thức ăn ngon được làm ra.”

Chân Ái kháng nghị: “Lời này của anh không có căn cứ khoa học.”

Ngôn Tố bình tĩnh chỉ chỉ chính mình: “Điều nhà khoa học nói ra chính là căn cứ.”

Lần đầu tiên Chân Ái thấy anh chơi xấu như vậy, còn chưa kịp phản ứng thì lại nghe thấy anh lẩm bẩm: “Đã quen dùng phương pháp khoa học, thỉnh thoảng cũng phải dùng một chút phương pháp không khoa học.”

Chân Ái: ...

Tên khốn kiếp này!

Chân Ái bèn ngồi suốt bên cạnh tủ đựng chén đĩa kiểu mở, cầm muống gỗ cái đĩa, nhìn Ngôn Tố mặc áo sơ-mi phẳng phiu không nhanh không chậm làm bữa khuya.

Tiếng bơ “tí tách” tan ra trong chảo, bánh mì trắng đặt trên lớp bơ hơi sủi bọt vàng rực thơm nức.

Lát bánh mì nướng, phô mai, trứng gà chiên trong vắt, miếng chân giò hun khói nướng, rau xà lách, dưa leo xếp thành từng tầng ngay ngắn, khắp khắp nơi nơi, mọi thứ làm hai. Hai tầng tam giác vàng óng ánh đặt trong đĩa, cà chua cắt nhỏ và miếng dưa leo khiến người xem hoàn toàn muốn ăn.

Ngoài ra còn có nước ép kiwi chanh tươi.

Anh bưng đĩa thức ăn tinh xảo qua, vẻ mặt vẫn lãnh đạm như cũ: “Không cần cảm ơn. Tôi làm những thứ này không phải cô có thể dùng ngôn ngữ để đền bù.”

Sự cảm kích trong lòng Chân Ái lập tức tắt ngúm. Cô cầm miếng sandwich há mồm cắn: “Thật đúng lúc, tôi vốn không định nói cảm ơn.”

Mặt Ngôn Tố xám xịt: “Mau ăn đi.”

Chân Ái xì anh, khóe môi còn dính vết bơ: “Anh quản tôi?”

Ngôn Tố nhìn chăm chăm vết bơ trên khóe miệng cô, hơi nhúu mày. Một màu vàng nhàn nhạt dính trên làn da trắng nõn trong suốt như nước của cô, thật đúng là...

Khó coi chết đi được!!

Anh kéo cái ghế chân cao qua, ngồi xuống đối diện cô.

Chân Ái biết lúc ăn anh không thích nói chuyện nên cũng không nói gì. Hai người im lặng ngồi ăn dưới chùm đèn trang trí lơ mờ.

Một khoảng khắc, một âm thanh bình boong vang lên từ thang máy ở đầu khác trong phòng khách. Người đến là Hayley.

Chân Ái sững sờ, lập tức để miếng sandwich xuống, cầm khăn giấy lau miệng một chút, thận trọng cười với Hayley xem như chào hỏi. Cô vẫn ngượng, không dám gọi thẳng tên bà như Âu Văn.

Hayley tao nhã cười với cô, trong ánh mắt có vài tia tìm kiếm.

Dưới cái nhìn của bà, phòng khách và phòng ăn âm u, chỉ có duy nhất ánh đèn mập mờ ở một góc, hai người ngồi đối diện nhau ăn khuya, làm sao cũng có chút mùi vị thân mật.

Ngôn Tố khó hiểu nhìn bà: “Sao mẹ lại đến?”

Bà tự cho rằng đã hiểu, cũng không đến gần họ, trực tiếp phất tay đi lên lầu: “Mẹ tới lấy chút đồ.” Người rất nhanh biến mất.

Ngôn Tố cũng coi như bà chưa từng tới.

Nửa phút sau, Hayley đi xuống, lên tiếng chào hỏi rồi đi ngay. Lúc sắp vào thang máy, Ngôn Tố chợt nhớ tới cái gì đó, kêu một tiếng: “Mẹ chờ một chút!”

Anh không nói thẳng ra là việc gì mà đứng dậy cầm giấy ăn lau tay, sau đó đi tới.

Chân Ái uống nước trái cây, tò mò quay lại nhìn.

Ngôn Tố đang nói gì đó với Hayley. Hayley lẳng lặng nghe, thỉnh thoảng cười cười, sau đó lại còn có vẻ hứng thú nhìn về phía Chân Ái. Chân Ái vội vàng thu ánh mắt, trong lòng lại rất nghi ngờ. Ngôn Tố đang nói gì với mẹ anh ấy?

Hayley đi thang máy xuống, Ngôn Tố trở lại tiếp tục ăn, hoàn toàn không đề cập tới chuyện vừa rồi. Chân Ái cũng không hỏi nhiều.

Hai người mới ăn xong, thang máy lại bình boong một tiếng. Lần này là Âu Văn về, Eva cũng đi theo.

Âu Văn mỉm cười đi đến cạnh Chân Ái, lấy ra một cái đĩa CD ở trong túi đưa cho cô. Chân Ái nhận lấy nhìn một cái, bỗng chốc kinh ngạc vui mừng: “Đĩa nhạc piano của Sanni, còn là anh ta tự kí tên. Anh lấy được từ đâu thế?”

Âu Văn không có cái gọi là cười: “Quen một người bạn là người lập kế hoạch cho buổi biểu diễn, chuyện dễ dàng.”

Ngôn Tố liếc một cái, vẻ mặt thản nhiên.

Âu Văn theo thói quen vỗ vỗ vai Chân Ái, lúc này mới ngồi xuống cạnh Ngôn Tố: “Trong cuộc vận động bầu cử thống đốc bang, ông Parker lại nhắc đến vụ án của cậu Parker. Cậu có xem tin tức không?”

Ngôn Tố trả lời ậm ờ: “Ừm.”

Eva đi đến trước mặt Ngôn Tố ngồi xuống, gõ mặt bàn bằng đá cẩm thạch: “S. A. Lúc đó cậu làm thế nào, tại sao cứ mỗi lần cái lão thượng nghị sĩ Parker gặp giới truyền thông đều phải nhắc tới chuyện con trai ông ta?”

Trung sĩ Eva Diaz luôn luôn bình tĩnh, nhưng bây giờ trong giọng nói cũng lộ ra vẻ lo lắng hiếm thấy, “Giới truyền thông vốn vẫn luôn nghi ngờ về cái chết của hai đứa con quan chức lớn kia, lại để cho ông ta nói thêm như vậy, mọi người sẽ chĩa mũi nhọn vào cậu.”

“Như vậy có quan hệ gì?” Ngôn Tố chậm rãi xoay ly nước, “Tôi không để ý.”

Eva không nói được mà đỡ trán: “Bình thường cậu không để ý việc gì thì cũng bỏ đi, nhưng lần này người ta nói cậu...” Câu kế tiếp của cô ngưng ở miệng không nói ra, nhưng Chân Ái nghe ra được, cô ấy muốn nói “làm sai rồi.”

Không khí trong phòng chợt vô cùng kì dị.

Ngôn Tố chậm rãi uống nước, nói: “Tôi cũng không gấp, cậu gấp cái gì?”

Eva cứng người, lạnh lùng nói: “Pháp y của vụ án vị thành niên kia là tôi, tôi cũng không muốn bị cậu liên lụy, danh tiếng bị phá hủy.” Nhưng ai cũng nghe được những lời này không phải là thật.

Cô nói xong liền đứng lên rồi đi. Đi mấy bước, lại khẽ thở dài: “S. A. Tôi không hi vọng cậu giống như L.J. Hai người thiên phú dị bẩm, thực lực hơn người, những người như hai người là hi vọng của chính nghĩa. Tôi

không mong muốn, không, tôi sợ cậu giống như cô ấy, vì một lần sai lầm mà từ đó bị người đời ghét bỏ, sự huy hoàng trước đó đều bị chà đạp.”

Chân Ái nghe được “she” trong miệng Eva, hơi sững sờ. L.J., thiên tài chuyên nghiệp giống như Ngôn Tố, là nữ sao?

Ngôn Tố đặt ly thủy tinh trong tay vững vàng trên mặt bàn bằng đá cẩm thạch, một âm thanh giòn giã không nặng không nhẹ vang lên. Đôi mắt anh khẽ thu lại, ánh mắt sắc bén: “Eva, tôi chắc chắn có thể nói cho cậu biết. Vụ án đó, tôi chưa từng phạm sai lầm.”

Bóng lưng Eva khẽ động, giọng nói cứng nhắc nhưng là cười: “I believe in you! (Tôi tin cậu!)”

Lòng Chân Ái nổi lên nghi ngờ, lên lầu thật sớm cố ý lên mạng tìm một chút.

Cô vô tình phát hiện được bạn trai phóng viên của Ryan – Ellen viết bài nhận xét, công kích án oan giả dối sai trái, trong đó có nhắc tới vụ án của cậu Parker. Trong bài viết của Ellen nói, các loại dấu hiệu cho thấy vụ án các học sinh trung học bị hại năm đó là giết người liên hoàn, nhất là vụ án của Parker, điểm khả nghi chồng chất.

Cách chết kì lạ, mật mã không rõ, bức thư tuyệt mệnh giả, tất cả đều là mưu kế thông minh của hung thủ.

Mà chuyên gia xử án tiếng tăm lừng lẫy Ngôn Tố lại trợn mắt nói mò, khẳng định Parker tự sát. Trong này nhất định là có âm mưu liên quan đến giới chính trị!

Ellen dùng đủ loại ngôn ngữ để đả kích Ngôn Tố, khiến Chân Ái bất mãn trong lòng. Nhưng câu “Ngôn Tố xác định Parker tự sát” kia khiến Chân Ái hoàn toàn kinh sợ. Tại sao?

34. Chương 33

Hôm sau là ngày hẹn bốn người của Chân Ái và Ryan cùng Ellen, địa điểm ở Villa Pac.

Ngôn Tố và Chân Ái đi từ phòng riêng ra, nhìn đối phương một cái, cùng lúc kì quái mà cau mày, đồng thanh:

“Anh mặc như vậy?”

“Cô mặc như vậy?”

Ngôn Tố mặc một bộ âu phục màu đen, khí khái anh hùng bức người, màu đen tĩnh lặng làm tôn lên khí chất lạnh lùng mà ngạo mạn của anh, ngũ quan cũng càng tuấn tú trắng trẻo hơn. Anh cao ráo, đứng thẳng tắp, giống như một hoàng tử cô độc trong tòa thành cổ xưa.

Chân Ái mất hồn trong giây lát, im lặng nhìn anh hơn mấy lần.

Mà lông mày rậm của anh khẽ nhíu lại, nhìn như có điều suy nghĩ, thực ra có vẻ chê ghét nhìn Chân Ái.

Chân Ái mặc cực kì bình thường, quần jean áo khoác màu trắng.

“Cô mặc như vậy để đi kéo ghế cho người ta sao?” Anh không hề che giấu vẻ ghét bỏ trong giọng nói, “Hừ, người phục vụ cũng có thể mặc đẹp hơn cô.”

Chân Ái xoa xoa tay: “Vậy anh đi một mình được rồi, dù sao chúng ta cũng không phải là người yêu thật.”

“Ồ?” Lông mày anh tuấn của anh nhíu lên, “Còn làm sai mà không chịu sửa(*)?” Dáng vẻ như cười như không kia giống như đang trêu một đứa trẻ giận dỗi.

(*) Nguyên văn là (Phá quán tử phá suất): chỉ thái độ bất cần, hành động tùy tiện, làm sai còn không sửa mà để sự việc tiếp diễn, vô trách nhiệm.

“Anh mới là bình vớ(*)!” Chân Ái hơi nổi giận.

(*) Nguyên văn trong cụm : bình vờ

Ngôn Tố lại im lặng cười, đi tới vỗ vỗ lưng cô, ý bảo cô đi ra ngoài.

Lúc vào thang máy, Chân Ái nhìn thấy bóng dáng của hai người trong gương. Anh cao quý, thanh tao và nhã nhặn, gọn gàng cổ điển giống như quý tộc hoàng gia thời trung cổ, vừa giống như cây đại thụ thẳng tắp trên đồng ruộng. Còn cô ăn mặc thật giống người qua đường quá đại chúng, đứng cạnh anh thực sự rất không hợp.

Chân Ái cảm thấy xấu hổ, quay đầu sang chỗ khác.

Ánh mắt Ngôn Tố luôn nhìn thẳng phía trước, thấy gương mặt xám xịt của cô trực tiếp quay đi, mâu quang anh chợt lóe, khóe môi như có như không cong lên.

Nơi đầu tiên sau khi ra khỏi cửa là cửa hàng Valentino. Chân Ái sớm đoán được nơi sắp đến có yêu cầu về ăn mặc, cũng không quá ngạc nhiên.

Cô không thường mua quần áo. Nhìn một thế giới lễ phục lộng lẫy, hơi mù mờ không biết chọn từ đâu.

Ngôn Tố nhìn lướt qua, lấy ra một cái váy liền thân dài đến đầu gối màu xanh nhạt, áo khoác ngoài màu trắng, vớ và đôi giày nhỏ đưa cho cô, nói: “Tổng hợp màu sắc quần áo và độ phù hợp với màu da cô, độ giữ ấm, độ xứng với số đo ba vòng, cùng với độ thẩm mỹ của quần áo, cái này là tốt nhất.”

Sắc mặt người bán hàng đứng bên cạnh rầu rĩ, rất khó hiểu.

Chân Ái đang cầm bộ quần áo mềm mại, nhìn xung quanh một chút:

“Cái màu đỏ kia...”

“Quá lẳng lơ, giống Dita Von Teese.”

“Vàng...”

“Quá lộ liễu, giống Britney Spears.”

Mặt người bán hàng đều đen thui.

“Cái V kia...”

“... Cô muốn mặc cho ai xem?” Ngôn Tố nheo mắt có vẻ không tốt, “Vả lại, ngực cô không đủ.”

Người bán hàng nhin cười khê.

Mặt Chân Ái ửng đỏ, đứng thẳng thân thể nhỏ nhắn, còn hơi hơi ưỡn ngực, bất mãn nhìn Ngôn Tố.

Nhưng Ngôn Tố không để ý tới ý đồ rõ ràng của cô, lại đặc biệt hài lòng gật đầu: “Quả nhiên cái tôi chọn là tốt nhất.”

Chân Ái dứt khoát không có ý kiến, đi vào trong thay quần áo.

Lúc đi ra, người đã rục rở hẳn lên.

Lúc Ngôn Tố quay lại nhìn cô, đôi mắt lạnh nhạt điềm tĩnh cũng hơi ngừng nửa giây.

Giống như hình dung trước đó của anh, bộ quần áo này rất vừa vặn, rất xứng với màu da trắng nõn của cô, đơn giản trang nhã lại không mất đi vẻ xinh đẹp thời thượng, màu sắc nền nã, làm tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, trong tiết trời đầu xuân nhìn cũng vui vẻ thoải mái.

Chân Ái cũng rất hài lòng với kiểu trang phục này.

Nhưng cuộc hẹn lần này, cô không khỏi lại nghĩ tới bạn trai Ellen của Ryan. Nội dung tìm được lúc lên mạng ngày hôm qua khiến cô hơi lo lắng trong lòng. Cô có chút không yên tâm về buổi hẹn hôm nay.

Nghĩ như vậy, cô lại không tự chủ khê nhú mi tâm nhìn anh.

Lúc đó, anh rất chuyên tâm, mắt nhìn phía trước, không biết đang nói chuyện với ai, giọng nói bình thản lại cứng nhắc: “Lần thứ chín.”

Chân Ái nhìn xung quanh: “Cái gì?”

Ngôn Tố cũng không quay đầu nhìn cô: “Cô nhìn tôi lần thứ chín, lần này lại đang nhìn cái gì? Rốt cuộc đã phát hiện tôi là người ngoài hành tinh?”

Con mắt anh sao dài thế? Anh vẫn nhìn phía trước, cô còn tưởng anh không để ý.

Chân Ái hơi bối rối, lắp bắp: “Ừm...”

Lúc này Ngôn Tố mới rũ mắt liếc nhìn cô, dường như đã quen việc cô phản ứng chậm nửa nhịp, lười đợi, dứt khoát trực tiếp mở miệng: “Cô có chuyện muốn hỏi tôi?”

“Ừ, tôi...”

“Không phải là muốn hỏi cậu Parker chứ?”

“Ừ...”

“Là muốn hỏi chuyện của cậu ta hay là muốn hỏi chuyện của tôi?”

Chân Ái: ...

Anh cũng phải cho tôi một cơ hội mở miệng chứ?

Chân Ái rất thành thật: “Đều muốn biết.”

Ngôn Tố gật đầu: “À, thì ra cô thích nghe chuyện xưa.” Im lặng, nói: “Thật đáng tiếc, tôi không phải người thích kể chuyện.”

Định đầu Chân Ái treo ba vạch đen: “Vậy anh nói nhiều có không với tôi như vậy làm gì?”

Ngôn Tố qua lại như con thoi trong màn đêm, khóe môi lơ đãng khẽ nhếch: “Tôi chỉ không nghĩ tới cô lại có tính tò mò mạnh như vậy! Sau ngày hôm qua vẫn nhớ mãi không quên.”

Chân Ái sững sờ, chột cú đầu, khẽ mỉm cười trong lòng. Cô cũng không phải tò mò về vụ án mà là tò mò về anh.

Tại sao lại muốn biết quá khứ của anh như vậy chứ? Cho dù là một chút xú thư không đáng kể.

Thật giống như biết quá khứ của anh thì cũng như quen biết anh đã lâu vậy.

Rõ là tâm lý kì quái.

Nhưng anh không nói thì bỏ đi. Cô không cần phải biết, chỉ cần tin tưởng.

Anh nói Parker tự sát, vậy thì cô tin rằng anh đúng.

#

Đến chỗ hẹn, Ryan thấy Chân Ái mắt cũng sáng lên, khen Chân Ái xinh đẹp, vừa kéo tay cô tặng cô một nụ hôn trên má thân mật: “Ai, chào buổi tối!”

Ngôn Tố đứng một bên, nhú mào.

Lúc đi đến chỗ ngồi, Ryan và Ellen ở phía trước, Ngôn Tố và Chân Ái ở phía sau. Ngôn Tố cũng không biết đang nghĩ gì, đột nhiên ôm eo Chân Ái, kéo cô tới bên mình.

Chân Ái bất ngờ bị rơi vào vòng tay anh. Anh đã cúi đầu, để sát bên tai cô, hơi nghiêng một bên, kề sát vào mặt cô, khẽ nói: “Ai, chào buổi tối!”

Chân Ái khẽ bên gò má ấm áp của anh, sửng sốt.

Anh học Ryan tặng cô một nụ hôn má để chào hỏi, lại không giống như ngày thường lạnh nhạt gọi cô “Chân Ái”, mà là phát âm Ai~~ âm điệu thanh bằng, âm cuối hơi dài giống người nước ngoài. Giống như một tiếng nỉ non, được giọng nói trầm thấp của anh kêu, kéo dài, uốn khúc dịu dàng không nói nên lời.

Anh làm xong liền bật người dậy, buông cánh tay khoát ở eo cô, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như thường.

Đối với hành vi học tập loài người này của anh, Chân Ái đã nhìn quen rồi.

Đi đến trước bàn ăn, anh lại còn ngạo mạn mà thay người phục vụ kéo ghế cho cô, vô cùng lịch sự phong độ, điều này khiến Chân Ái có chút thụ sủng nhược kinh. Cô vốn cho rằng anh chậm chạp lơ mơ đối với loại chuyện này, nhưng không nghĩ nếu anh để tâm làm chuyện gì thì yêu cầu đối với chi tiết cũng hết sức hoàn mỹ.

Ryan nhìn ở trong mắt, tự cho là đã hiểu, nháy mắt mấy cái với Chân Ái, lại giống như vui thay cho bạn tốt cười cười với cô.

Chân Ái nhấp ly nước, tim đập hơi nhanh nhìn đi chỗ khác.

Tính cách Ryan thoải mái hoạt bát, cũng coi như là bạn khá cố định của Chân Ái. Mặc dù hai người thường xuyên gặp nhau trong phòng thí nghiệm, nhưng phần lớn đều là tĩnh tâm nghiên cứu, không nói lời nào với nhau.

Lần gặp này, anh khó tránh khỏi giống như nhìn thấy bạn tốt nhiều năm không gặp tha hồ nói chuyện phiếm.

Ellen thì có vẻ lịch sự chừng chặc, thỉnh thoảng cười nói xen vào mấy câu, nhưng không nhiều lắm.

Ngược lại Ngôn Tố, từ đầu đến cuối đều không nói, im lặng nghe... có lẽ không nghe.

Cho đến sau đó, Ryan hỏi chuyện lần trước gặp nhau, lúc nói về hiệu quả của lễ hội âm nhạc thế nào, Ellen quay sang hỏi Ngôn Tố: “Hôm đó làm sao anh nhìn ra được tôi là phóng viên?”

Câu hỏi này cũng thu hút tính tò mò của Chân Ái và Ryan. Cả hai đồng thời nhìn Ngôn Tố.

Ngôn Tố để ly nước xuống, ngữ điệu bình thường: “Hai cây bút anh để trong túi áo, một cây là bút ghi âm, một cây thì trên nắp bút có lắp đặt camera lỗ kim. Di động cầm trong tay, hai phím tắt đầu màn hình chính là ghi âm và camera. Còn có đồng hồ đeo tay của anh, nó cũng có thể ghi hình.”

Kết luận là –

“Hoặc anh là tên biến thái thích dòm ngó ghi chép điên cuồng, hoặc đây chính là nghề nghiệp của anh.”

Nghe như vậy lại giống như là: tên biến thái thích dòm ngó ghi chép điên cuồng chính là nghề của anh.

Chân Ái ngượng ngùng cười cười: “Đây đã là nhận xét ôn hòa nhất của anh ta rồi.”

Con người Ngôn Tố xoay chuyển, hơi mang theo sự kháng nghị mà nhìn Chân Ái.

Ellen cũng không để ý, trái lại còn nói đùa: “Thật vinh hạnh, ngài Ngôn Tố không ở cái nhìn đầu tiên mà xếp tôi vào nhóm biến thái, có vẻ như vẻ ngoài của tôi không giống.”

Ngôn Tố trầm mặc nửa giây, nói: “Không phải. Đó là vì còn có đặc điểm khác khiến tôi loại bỏ anh khỏi nhóm biến thái, thuộc về loại phóng viên kia.”

“...”

Chân Ái tỏ vẻ mình đã không khổng chế nổi, lặng lẽ nhìn trời.

Ellen ngăn người, vẫn hỏi: “Chỗ nào thể hiện rõ tôi là phóng viên?”

Ngôn Tố khéo léo hỏi đáp: “Register (Phạm vi từ vựng)! ”

Ellen sững sờ, trong nháy mắt bưng tĩnh.

Chân Ái và Ryan thì không hiểu rõ, đồng thời nhìn Ngôn Tố.

Người sau vô cùng nhanh chóng giải thích:

“Anh nói tiết kiệm rất nhiều liên từ, đây là cách viết tiêu đề tin tức phổ biến. Hơn nữa từ vựng của anh – ‘Bắt đầu’ không dùng begin, start mà dùng embark; ‘Đi tới’ dùng previous, ‘Lấy được tin tức’ dùng dig, ‘Quan trọng’ dùng landmark, ‘Khôi phục hòa hảo’ dùng fence-mending, ‘Quyết định’ dùng call the tune.

Trong 7 câu 60 từ đơn anh nói đã dùng 15 ngôn ngữ viết, 9 thuật ngữ hành nghề, 16 từ đọc nhiều hơn ba lần. Hoặc anh thích nhai từ, hoặc anh nhất định là làm công việc viết văn.”

Ellen và Ryan cứng họng.

Ngay cả Chân Ái cũng trở mắt. Đầu của anh hoạt động thế nào vậy, người quen sơ nói mấy câu mà anh cũng có thể phân tích rõ ràng từ góc độ ngữ nghĩa ngữ pháp ngôn ngữ học như vậy. Chuyện này...

Ellen gật đầu liên tục, tâm phục khẩu phục.

Trong mắt Ryan lóe lên ánh sáng sùng bái, hăng hái lại tò mò hỏi: “Vậy anh biết tôi làm nghề gì không?”

Ngôn Tố bình thản nhìn anh: “Anh làm ở trung tâm NCTR (Nghiên cứu độc tính quốc gia) của FDA (Cục quản lý Thực phẩm và Dược phẩm) .”

Ryan kinh ngạc: “Làm sao anh nhìn ra được?”

Ngôn Tố thờ ơ: “Không hề nhìn, Chân Ái nói cho tôi biết.”

“ ... ”

Ellen uống một ngụm rượu vang đỏ, nhìn như thoải mái vô ý hỏi: “S. A. rất lợi hại. Nhưng phán đoán của anh có từng xảy ra sai sót không?”

Chân Ái hơi hồi hộp trong lòng, biết đặc tính nghề nghiệp và tính tìm tòi nghiên cứu của Ellen đang hiện rõ ra. Cô có chút lo lắng nhìn Ngôn Tố, người sau nói rất đơn giản: “Không có.”

Vừa nói, vẻ mặt lại thản nhiên như thường lấy đĩa của Chân Ái bưng đến trước mặt mình, cầm dao nĩa cắt thịt bò bít tết giúp cô.

Chân Ái ngẩn ra.

Tay phải cô không đủ sức, không kiểm soát được dao nĩa, vốn còn hơi rầu rĩ, cũng không biết làm sao anh nhìn ra được lại chủ động cắt bít tết giúp cô.

Ngực cô đột nhiên dâng lên cảm giác ấm áp, nhưng vừa ngược mắt nhìn thấy vẻ mặt vui mừng mờ ám của Ryan, người luôn lạnh nhạt như cô lại có chút xấu hổ.

Quay sang nhìn Ngôn Tố. Anh rũ mắt, im lặng lại nghiêm túc, thuần thục dùng dao nĩa cắt thịt bò trong đĩa thành rất nhiều miếng nhỏ, động tác gọn gàng tao nhã giống như nhà nghệ thuật.

Nhịp tim Chân Ái không khỏi như đánh trống, gò má cũng nóng lên, lúc suy nghĩ hỗn loạn đành phải cầm ly rượu vang uống một ngụm lớn.

Ngôn Tố đưa thịt bò đã cắt xong cho cô, thấy khuôn mặt cô đỏ bừng giống như trái cà chua nhỏ, khó hiểu nhìn một lúc, hỏi: “Cô bị sốt?”

Chân Ái: “... Đã uống rượu.”

“Còn chưa ăn thức ăn cô uống nhiều rượu như vậy làm gì? Một số thói quen cuộc sống của cô thật đúng là...” Ngôn Tố nhíu mày, “Chẳng lẽ cô là tác giả của quyển sách kia sao?”

“Quyển sách nào?”

“Bí quyết tuyệt vời để chết sớm!”

“ ... ”

35. Chương 34

Ryan và Ellen ngồi đối diện cũng khẽ cười.

Chân Ái cúi đầu, dùng nĩa chọn một miếng thịt bò bỏ vào miệng. Mùi vị rất ngon, cô lơ đãng cong cong khóe môi.

Một lúc lâu sau, Ellen lấy lại chủ đề: “Nhưng con người đều sẽ phạm sai lầm. S. A. , anh từ đâu mà có nhiều tự tin như vậy?”

Câu trả lời của Ngôn Tổ giống như thuộc lòng trong sách giáo khoa: “Tự tin bắt nguồn từ việc theo đuổi sự đúng đắn và dũng khí không sợ phạm sai lầm.”

“Vậy anh từ đâu mà có dũng khí không sợ phạm sai lầm?”

“Bởi vì tôi vốn sẽ không để bản thân mình phạm sai lầm.”

Cũng lại luẩn quẩn.

Ellen nhún nhún vai, cười to, lấy một câu tục ngữ để gây sức ép với anh: “We are only human! Chúng ta chỉ là người bình thường, người bình thường đều sẽ phạm sai lầm.”

Ngôn Tổ cong cong khóe môi: “Anh không hiểu lời của tôi.”

Ellen khó hiểu: “Cái gì?”

“Đúng vậy, chúng ta chỉ là người bình thường. Đây là một cái cơ rất tốt, không phải sao?” Ngôn Tổ buông dao nĩa trong tay xuống, đan xen mười ngón tay theo thói quen, chống trên bàn, con người sâu thẳm, vẻ mặt nghiêm túc,

“Tôi là tài xế xe tải, tôi có thể thỉnh thoảng ngủ vào buổi tối hoặc say mềm. Tôi là binh lính, tôi có thể thỉnh thoảng lười biếng đi tuần. Tôi là cảnh sát, tôi có thể thỉnh thoảng quên tình tiết chứng cứ. Tôi là bác sĩ, tôi có thể thỉnh thoảng không chú ý đến một điểm đen trên phim chụp X-quang... Những điều này đều rất bình thường, bởi vì tôi chỉ là một người bình thường, tôi cũng sẽ phạm sai lầm, cho nên rất nhiều lúc tôi không cần phải giữ vững ý chí, tôi không cần phải gánh vác trách nhiệm, tôi không cần phải nghiêm khắc kiểm chế bản thân.”

Anh thần nhiên nhìn anh ta, “Chúng ta chỉ là người bình thường, người bình thường đều có thể phạm sai lầm. Những lời này nghe vào thật giống như thuộc tính của ‘người bình thường’ là mượn cớ để phạm sai lầm. Nhưng tôi lại cho rằng, thuộc tính ‘người’ là dấu hiệu để phân biệt với các động vật bậc cao khác trong tự nhiên. Nếu không thì thật là lãng phí hàng triệu năm tiến hóa của tổ tiên loài người.”

“Cho nên, anh hiểu lời của tôi không?” Ngôn Tổ nói mạnh mẽ, “Tôi nói tôi sẽ không phạm sai lầm, đây không phải là tự phụ mà là thái độ.”

Chân Ái nhìn chằm chằm gò má kiên nghị của anh, giống như thoáng bị rung động, đáy lòng lặng lẽ.

Đúng vậy, anh không bao giờ tự phụ nhỏ mọn, anh chỉ là nghiêm khắc tự ràng buộc đến một mức cấm chế. Đối với anh, sẽ không phạm sai lầm, đây không phải tự cao tự đại mà là một quãng thời gian khổ hạnh, kiên trì rèn luyện ý chí và kiến thức.

Ellen khâm phục gật đầu:

“Tôi rất ngạc nhiên về thái độ của anh. Nhưng tôi cho rằng vẫn tồn tại khả năng anh làm việc cẩn thận tỉ mỉ nhưng vẫn phạm sai lầm hoặc phán đoán chủ quan. Ví dụ như vụ án của cậu Parker, với cách chết, ngôi sao năm cánh và lời đồn đại giống như vụ án của Lola, quan trọng là còn có một bức thư tuyệt mệnh rõ ràng được làm giả. Xin hỏi, tại sao ngài Ngôn Tổ lại quyết định cậu ta tự sát?”

Tay Chân Ái hơi dừng lại. Cô bỗng nhiên lại nghĩ đến những đả kích gay gắt mà Ellen dùng trong bài báo kia.

Cô lo lắng nhìn Ngôn Tổ, người sau vẫn thần nhiên nói: “Tôi sẽ không tiết lộ chi tiết của vụ án cho anh.”

Ellen nhún nhún vai: “Đương nhiên, đây là sự chuyên nghiệp của anh. Mà lấy tư cách là phóng viên, tôi nhất định phải đáp lại tất cả các ý kiến trong xã hội một cách công bằng và chính nghĩa, vạch trần tất cả sự đen tối. Cho nên, tôi sẽ tiếp tục theo dõi các âm mưu có thể có ở phía sau.”

Chân Ái nghĩ có lẽ mình uống nhiều rượu rồi, đầu óc nổi lên một cơn thịnh nộ.

Nhưng người trong cuộc Ngôn Tố lại lễ phép gật đầu: “Tôi tôn trọng quan điểm của anh.”

Đầu Chân Ái giống như bị ai ra sức gõ mạnh một cái, vừa sưng sờ. Cô thực sự nghe được sự tôn trọng trong giọng nói bình tĩnh lạnh nhạt của Ngôn Tố.

Nhưng rất kì lạ, trong nháy mắt, không hiểu sao trong lòng cô dâng lên một nỗi xót xa.

Vừa chua xót vừa đau!

Với thói quen mỗi ngày tìm kiếm lấy các loại tin tức của anh, anh nhất định sẽ thấy bài viết ngày đó của Ellen, lời lẽ sắc bén, hùng hổ dọa người.

Nhưng mà,

Anh là một người đàn ông quá ngay thẳng, quá thuần khiết. Anh tôn trọng những ý kiến khác nhau, vì vậy cho dù bị Ellen phản bác và nghi ngờ như thế, anh cũng bình tĩnh mà tiếp nhận một cách công bằng.

Nhưng mà...

Chân Ái cảm thấy đầu hơi nặng, dao nĩa trong tay không nặng không nhẹ rơi vào đĩa, phịch một tiếng.

Ellen và Ryan đều ngẩng đầu lên.

Ngôn Tố cũng quay sang nhìn cô, trong mắt lóe lên một tia hơi ngạc nhiên nhưng lại chìm xuống, nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Chân Ái không để ý, nhưng mâu quang rất lạnh, gần như mang theo một vẻ hung ác nhìn Ellen chằm chằm: “Anh nói anh phải đáp lại tất cả các ý kiến trong xã hội một cách công bằng và chính nghĩa. Ôi,”

Người luôn lạnh nhạt như cô lại cười lạnh một tiếng, chính mình cũng chưa phát hiện ba người đàn ông xung quanh đều im bật.

“Xin hỏi, lúc cả thế giới đều cho rằng Parker bị giết, Ngôn Tố cho rằng cậu ta tự sát. Anh ấy coi như là số ít, không, một người, cũng không nằm trong tất cả ý kiến trong xã hội mà anh nói sao? Trong sách giáo khoa báo chí đã nói không được coi thường ý kiến của số ít. Anh Ellen, sự công bằng và chính nghĩa của anh ở đâu?”

“Trong mắt tôi, tất cả đều không logic!”

“Không...” Ellen còn muốn giải thích, nhưng Chân Ái không hề cho anh ta cơ hội.

Mặt cô đỏ bừng, có lẽ là đã uống quá nhiều rượu, sự căm phẫn trong lòng tràn ra như nước lũ phá đê, trút xuống:

“Rất không may là tôi đã xem bài báo ngày đó của anh. Ở trong đó, sự nghi ngờ và suy luận của anh đối với vụ án đều là lời nói chủ quan, không hề có chứng cứ của cảnh sát hỗ trợ. Là một người không chuyên nghiệp quan tâm đến vụ án, lấy quan điểm phần nộ của phóng viên đi đưa tin suy đoán, anh đây là dốt nát không biết gì. Là một người dẫn dắt dư luận chuyên nghiệp, anh chỉ lo làm nổi bật lên đặc điểm vượt khó tiến lên tìm kiếm con đường dễ dàng của mình, nhưng không hề quan tâm đến việc bài báo của anh sẽ ảnh hưởng và đối gạt người đọc. Anh lạm dụng chủ nghĩa anh hùng, cố chấp đến đáng sợ.”

Mặt Ellen đỏ như gan heo, nặng nề bỏ dao nĩa xuống: “Cô Chân Ái, đây là sự chỉ trích cá nhân của cô, không hề có căn cứ.”

Chân Ái lại nhếch mày, cười không sợ hãi: “Ồ? Dao rơi trên người mình anh biết đau sao? Trong bài báo ngày đó, không phải là anh công kích Ngôn Tố như vậy sao? Vậy anh ấy...”

Cổ họng Chân Ái đột nhiên nghẹn ngào. Lúc Ngôn Tố thấy bài báo ngày đó, là lãnh đạm thờ ơ cười một tiếng mà qua sao? Hay là bình tĩnh hờ hững phủ đi một tia đau nhói trong lòng?

Cô không biết, bởi vì anh không giải thích rõ.

Anh không giải thích, cho nên các người cho rằng anh không có cảm giác, anh không thương tiếc người khác sao?

Sự tức giận sau khi kiềm chế nhất thời trào lên như dãi núi lấp biển: “Trung Quốc có một câu châm ngôn gọi là ‘Điều gì mình không muốn thì đừng làm cho người khác’. Anh Ellen, sự công bằng chính nghĩa không phải rêu rao ngoài miệng mà là hành động trên thực tế. Là một phóng viên thì càng nên như vậy.”

Sắc mặt Ellen hết sức khó coi, giống như nôi nóng việc hình ảnh chính nghĩa cao quý mình tạo dựng nên, chỉ trong vài giây vừa rồi đã bị Chân Ái phá hủy sạch sẽ.

Sắc mặt Ryan cũng rất không tốt, hơi bất mãn nhìn Ellen.

Ellen vô cùng đau đầu, cứng đờ phản bác: “Cô Chân Ái, lời cô nói mang sắc thái chủ quan quá đậm rồi.”

Chân Ái đạt được như ý, cười một tiếng, giống như là đang đợi câu này của anh ta. Cô nặng nề gật đầu: “Lời chỉ trích mang sắc thái chủ quan nồng đậm vừa rồi của tôi là tôi không đúng. Ellen, tôi xin lỗi anh.”

Sự bình tĩnh đúng mực bất thành linh này ngược lại càng khiến Ellen trầm lo lắng. Mà giây kế tiếp, Chân Ái lập tức xoay chuyển câu chuyện: “Cho nên cũng mời anh, vì sự đả kích chủ quan của anh đối với Ngôn Tổ kia, nói xin lỗi anh ấy!”

Năm chữ sau đặc biệt lớn tiếng. Người ở các bàn ăn xung quanh đều kinh ngạc nhìn qua.

Ellen nhất thời đâm lao phải theo lao, mặt đỏ tới mang tai nhưng không nói câu nào.

Mắt Chân Ái đều đỏ, hung dữ nhìn anh ta chằm chằm, một chữ một lần, mỗi một chữ đều giống như bật ra từ kẽ răng: “Ellen! Tôi muốn anh nói xin lỗi. Đừng ép...”

Ngôn Tổ rất bình tĩnh nhưng mạnh mẽ nắm lấy tay cô.

Bàn tay nhỏ bé của cô vì tức giận mà nắm thành quyền, ấn chặt trên bàn ăn. Lòng bàn tay rộng lớn của anh đặt lên liền ôm lấy toàn bộ bàn tay cô, bao bọc chặt chẽ.

Chân Ái mấy giây trước còn bị mất khống chế bỗng nhiên liền yên tĩnh. Giống như con sư tử nóng nảy được tiêm thuốc an thần, tức thì lại ngoan ngoãn phục tùng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vẫn đỏ bừng, lúc ánh mắt không quan tâm mọi thứ để dọa Ellen quay sang nhìn Ngôn Tổ chợt trong veo trở lại.

Cô ngây ngẩn nhìn anh, lại ngơ ngác cúi đầu, nhìn chằm chằm cánh tay đột nhiên cảm thấy ấm áp của mình. Nơi đó, chỉ thấy mu bàn tay trắng ngần của anh, anh kiên định lại dịu dàng nắm chặt tay cô vào lòng bàn tay anh.

Cô lại chậm chạp ngẩng đầu nhìn anh, không hiểu, nhưng thực ra là cô không thắng được sức rượu, hơi nói ngọng: “Làm sao vậy?”

Mà anh nhìn con người trong veo của cô, vốn muốn khê lắc đầu, nhưng cuối cùng chỉ bình tĩnh khê mỉm cười: “Không sao.”

Sự chen ngang này khiến Chân Ái gần như quên hết mọi thứ. Cảm xúc như thủy triều trước đó cũng hạ xuống, chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn, cơ thể nóng hầm hập, nhất là nơi bàn tay được anh bao phủ.

Ellen ở đối diện hơi cảm thấy nhẹ nhõm.

Nhưng Ryan buông dao nĩa, trầm mặc nhìn Ellen.

Người sau cả kính, mới vừa muốn nói gì đó, Ryan tỉnh táo mở miệng trước: “Ellen, tôi cảm thấy Chân Ái nói rất đúng. Anh nên xin lỗi Ngôn Tổ.”

Ellen gần như đứng ngồi không yên, không thể tin được: “Em nói cái gì?”

“Trước đây tôi cho rằng anh rất có dũng khí, có quyết tâm đả kích sự thoái thác. Nhưng bây giờ tỉ mỉ suy nghĩ một chút, rất nhiều điều đều là sự quấy phá chủ quan của anh, kích động cảm xúc đám đông. So với một phóng viên thì anh là một nhà diễn thuyết rất tốt. Người như vậy thực sự rất đáng sợ.”

Ellen không ngờ tới Ryan cũng sẽ phản bội, tức giận nói: “Em mới là ngu...”

Còn chưa nói xong, Ryan liền tạt một ly rượu vang vào anh ta.

Tiếng rượu chảy xuống tí tách từ trên người Ellen, trong ánh mắt kinh ngạc của người xung quanh, Ryan lạnh lùng đứng lên, không hề áy náy nói một câu: “Đồ điên!”

Dứt lời, lại nhìn Ngôn Tố: “Anh chưa từng tức giận với một kẻ điên, sự rộng lượng và bao dung như vậy khiến tôi rất khâm phục.”

Lúc gần đi lại quay về, sắc mặt ửng đỏ ho khan một cái: “Tôi và Ellen chính thức chia tay. Nếu như anh...”

Mâu quang Ngôn Tố tối sầm, mang theo chút mùi vị thâm trầm.

“Tôi đùa thôi,” Ryan nhún nhún vai, đi tới chỗ Chân Ái đang ngơ ngẩn, “Tôi chỉ muốn tạm biệt Ai.”

Anh mới vừa muốn lẩn người qua hôn má Chân Ái, bỗng nhiên phát hiện khí lạnh trên người Ngôn Tố đều nhào tới trên người anh. Cơ thể anh cứng đờ, giơ thẳng hai tay lên lùi về sau mấy bước, mỉm cười vẫy vẫy tay: “Vậy thì chào tạm biệt ngoài miệng đi!”

36. Chương 35

Lúc đi ra ngoài, Ngôn Tố nhận lấy áo khoác của Chân Ái từ tay người phục vụ, tự mình mặc vào cho cô. Cuối cùng cái từng nút trên áo khoác, lại dựng thẳng cổ áo giúp cô. Ngón tay cái hơi lạnh vô tình chạm vào gò má ửng đỏ nóng rực do uống rượu của cô.

Chỉ là một cái chạm nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, cảm giác nhẹ nhàng lại vẫn vút nơi đầu ngón tay. Anh vẫn bình tĩnh, rũ mắt nhìn cô, cúi đầu nói: “Bên ngoài lạnh lắm.”

Giọng anh trầm thấp trong lành như tiếng đàn. Chân Ái ngẩng đầu nhìn anh, hai gò má ửng đỏ, đôi mắt trong veo.

Chân Ái chưa bao giờ uống rượu, hôm nay là lần đầu tiên uống, cảm thấy mùi vị không tệ, không cần thận uống nhiều một chút, toàn thân đều ấm áp. Cô toét miệng cười: “Tôi không cảm thấy lạnh đâu!”

Anh nhìn khuôn mặt tươi cười xinh đẹp ấm áp do rượu của cô, vẻ mặt dờ dẩn nửa giây rồi lập tức biến mất.

Lúc đi theo anh ra ngoài, Chân Ái nhớ tới biểu hiện tối nay của anh không giống vẻ xa cách thường ngày, liền đuổi theo, ngẩng đầu hỏi: “Không ngờ anh rất có thiên phú diễn vai người yêu nha!”

Ngôn Tố thuận miệng trả lời: “Đó là bởi vì tôi đã nói rất nhiều lần về tình yêu.”

Bước chân Chân Ái ngừng một lúc, lại đi về phía trước, giọng nói rõ ràng hơi yếu đi: “Thật sao?”

“Tất nhiên không phải.” Ngôn Tố mang vẻ rất kiêu ngạo nói: “Bởi vì cái gì tôi cũng biết, tôi là một thiên tài.”

Chân Ái không nhịn được mỉm cười, lại từ từ biến mất.

Có lẽ đối xử tốt với cô chỉ là một loại kỹ năng đơn giản. Không liên quan đến tình cảm, chỉ liên quan đến năng lực. Giống như việc chơi piano, giống như tản bộ lúc sáng sớm, giống như uống nước, giống như nấu cơm.

Nhưng cho dù là như vậy thì việc từng được anh chuyên tâm và chân thành đối đãi như thế, cô vẫn rất vui.

Chân Ái hít một hơi thật sâu bầu không khí hơi lạnh, nghĩ thầm, nếu rất nhiều năm sau, anh vẫn có thể tình cờ nhớ lại mình đã từng có những kỷ năng này thì tốt rồi.

Cô đi tới, bước chân hơi bồng bênh, đầu óc cũng có chút mơ hồ, nhưng vẫn còn biết hỏi ra nghi ngờ trong lòng: “Hình như anh không có ác ý với Ellen.”

Ngôn Tố đi vững vàng: “Tại sao phải có ác ý với anh ta?”

“Anh ta nghi ngờ anh...” Bước chân cô hơi loạng choạng, “Ba lần bốn lượt.”

“Anh ta bảo vệ sự chính nghĩa trong lòng mình.” Giọng của anh rất ổn định, nhưng lộ ra một vẻ căng thẳng, “Hơn nữa, bất kì lúc nào, ý kiến phản đối cũng rất quan trọng.”

“Vậy là tôi không tốt, khiến anh khó xử rồi.” Chân Ái thoáng lắc lư, nói năng không rõ.

Ngôn Tố lại cười vô cùng nhạt: “Không, cô như vậy, thực ra tôi rất vui.”

Anh thấy đáng vẻ vội vàng tranh cãi cho anh của cô, anh lại vui vẻ một cách kì lạ. Đó là một loại vui vẻ chưa bao giờ thể nghiệm qua. Nhưng mà anh không hiểu tại sao.

Điều này không hợp với lẽ thường.

“Nhưng mà,” Anh đột nhiên dừng lại, quay lại nhìn cô: “Cô làm sao vậy?”

Còn chưa nói xong, Chân Ái ở phía sau dừng lại không vững, đụng vào ngực anh, thế là lại đứng không vững nữa.

Ngôn Tố đưa tay đỡ lấy cô, nhìn đôi mắt trong suốt như nho đen và khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng trong màn đêm, không cần nghĩ cũng biết: “Tửu lượng của cô không tốt.”

Cô ngậy ra, đưa một ngón trở ra dấu: “Tôi chỉ uống... một ly.”

Ngôn Tố nghiêm mặt, nói lời chính nghĩa: “Tửu lượng không tốt và cô uống mấy ly không có quan hệ.”

Cô phản ứng càng chậm, loạng chò loạng choạng cả buổi: “Vào lúc này, anh muốn nói logic với tôi?”

Ngôn Tố: “...”

“Tôi sẽ không nửa đêm đứng ở ven đường nói về ngành học tôi yêu mến nhất với một người phụ nữ ý thức không rõ ràng.” Ngôn Tố nghiêm mặt nói, “Như vậy rất ngốc.”

“Ừ, rất ngốc!” Chân Ái nặng nề gật đầu, mới vừa muốn đi về trước, hai chân mềm nhũn, suýt tí nữa ngã xuống.

Ngôn Tố vội vàng ôm eo cô, kết quả cô liền vòng qua người anh. Lần này, anh chỉ đành phải nửa đỡ nửa ôm cô đi tiếp.

Cơ thể của cô gái mềm mại như nước, toàn bộ đều nằm trong vòng tay anh, cảm xúc tinh tế xa lạ thế này khiến anh rất không thích ứng. Hơn nữa, cô mềm nhũn vòng qua cổ anh, ý thức lúc ẩn lúc hiện, hơi thở nóng bỏng đều phả vào cổ áo sơ-mi anh, nhẹ nhàng mềm mại lại trơn nhẵn, quá nhiều khiến lòng anh nổi lên một sự thiếu kiên nhẫn kì lạ.

Chân Ái được anh ôm vào lòng, ngoan ngoãn đi theo anh, còn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn quay sang nhìn: “Ngôn Tố, anh có phải là đồng tính luyến ái không?”

Anh bị câu nói không có đầu óc này của cô làm cho tức giận nhưng lại cười: “Cô lại đang nghĩ cái gì?”

Chân Ái cười hì hì, nói năng không rõ: “Nghe nói, những người đàn ông vô cùng vĩ đại đều là đồng tính luyến ái.”

Ngôn Tố nhú mày: “Mặc dù tôi rất tán thưởng ánh mắt của cô, nhìn ra được tôi là người vô cùng vĩ đại, nhưng tư duy logic của cô thật là vô cùng thâm hiểm. Một số người đàn ông vô cùng vĩ đại là đồng tính luyến ái, cô lại lén đổi khái niệm mở rộng phạm vi định nghĩa, mở rộng thành tất cả đàn ông vĩ đại đều là...”

Đôi mắt Chân Ái mơ màng, rất rõ ràng năng lực nhận thức trong đầu cô bây giờ đã bị rượu cản trở. Cô cười yếu ớt: “Thực ra tôi cảm thấy, lúc anh tích cực thế này vẫn thật đáng yêu.”

Ngôn Tố ngậm miệng: “...”

Chân Ái nói xong lắc lắc đầu: “Nhưng bây giờ tôi thực sự không biết anh đang nói cái gì.”

Ngôn Tố: “...”

Chân Ái nghiêng đầu dựa vào ngực anh: “Anh không phải đồng tính, vậy anh thích phụ nữ à?”

Ngôn Tố lười trả lời.

Cô xiêu xiêu vẹo vẹo, suýt nữa khiến anh luống cuống tay chân không nói, còn luôn vô ý cọ xát trên người anh. Anh dù sao cũng là một người trẻ tuổi mỗi giác quan trên cơ thể đều hết sức nhạy cảm.

Cứ đẩy đẩy đẩy trong ngực anh như vậy, anh thực sự, phải có phản ứng được không...

Cô đột nhiên lại nghiêng đầu. Khuôn mặt nhỏ nhắn như lò lửa vùi vào giữa cổ anh, cái mũi nóng hổi và đôi môi dán trên xương quai xanh của anh, hơi thở thẳng đến ngực anh. Anh giống như bị điện giật, giật mình một cái, ngay lập tức bối rối mà kéo dài khoảng cách với cô.

Cú đẩy này khiến Chân Ái đứng không vững, trực tiếp ngã ra sau. Ngón Tổ ngẩn ra, lại vội vàng cúi người ôm lấy cô, nắm lấy eo cô, cô lại nhẹ nhàng quay về.

Anh cúi đầu, còn cô ngẩng đầu, đôi môi hồng hồng sơ ý lướt qua khoe môi anh. Gần như là sau một phần ngàn giây ngắn ngủi răng môi chạm vào nhau, gò má hai người cọ xát nhiệt độ sôi trào, áp sát cùng một chỗ.

Ngón Tổ vội vàng kéo cô từ trên người mình xuống, mà có vẻ như cô do sức ngấm của rượu nên không hề biết chuyện vừa xảy ra. Con người đen kịt đen láy nhìn anh, nghiêng đầu, ngây ngẩn hỏi:

“Anh đang nghĩ cái gì vậy?”

Ngón Tổ mím môi, trong giọng nói có hơi thở hổn hển rất nhẹ hiếm thấy: “Không muốn nói.”

“Anh nói đi.”

“Tôi muốn ném cô xuống!”

Chân Ái dè dặt che miệng lại, đôi mắt đen ngoan ngoãn nhìn anh: “Tôi không nói nữa.”

Ngón Tổ: “...”

Ngón Tổ phân tích từ góc độ sinh lý một cách khách quan một chút. Mặc dù nhà không xa, nhưng nửa ôm nửa bế cô về, bị cơ thể vô cùng mềm mại tràn đầy hormone giống cái của cô cọ xát vài cái, tuyệt đối sẽ dẫn tới một số phản ứng dây chuyền không tốt trên người anh.

Chỉ trong chốc lát vừa rồi, cơ thể mềm mại yêu kiều của cô nằm gọn trong vòng tay anh, thực sự là làm bằng nước, mềm mại lại nhu mì.

Và sau thời gian ngắn đôi môi lướt qua, trên mặt và khoe môi anh cũng đều là mùi hương thơm ngát của cô, còn có xúc cảm nhẵn mịn non mềm trên da cô.

Mặc dù anh biết rõ đây là phản ứng sinh lý không thể bình thường hơn nữa, nhưng riêng dị bẩm thiên phú của anh vẫn không quen đối với bất kì loại cảm giác trong “cơ thể” nào.

Anh thừa nhận, cơ thể cô gái nhỏ này xa lạ lại kích thích, nhiều lần quét qua dòng điện trong đáy lòng anh.

Những cảm giác này, đừng nói vẩn vít trong lòng không xua đi được, đoán chừng cầm đá mài dao cũng mài không xong.

Suy nghĩ một chút, quyết định vẫn là công cô về.

Chân Ái không hề kháng cự lại mà mặc anh công lên, mơ mơ hồ hồ, như ngủ mà không phải ngủ.

Ngón Tổ cũng không biết cô còn mấy phần ý thức. Đi một nửa quay lại nhìn cô. Cái đầu nhỏ của cô lệch qua trên bả vai anh, nhắm mắt lại, yên lặng.

Ánh sáng đèn đường xuyên qua bóng cây chiếu trên trên gương mặt trong trắng lộ hồng của cô, lông mi thật dài dưới một cái bóng mờ, riêng da trên gò má được chiếu gần như trong suốt, giống như thủy tinh vừa đụng sẽ vỡ nát.

Anh lạnh nhạt bình tĩnh thu ánh mắt, nhìn thẳng phía trước, lại theo bản năng thoáng nâng bả vai bên này lên, sợ cô nghiêng đầu ngã xuống. Không nghĩ đến không khổng chế tốt sức mạnh, bả vai vừa nhấc, đầu cô lệch một cái, kề thật sát gò má anh. Miệng vùi vào cổ anh, hơi thở vù vù phả vào trong áo sơ-mi anh.

Thực sự là tự làm tự chịu...

...

Thật là ngứa...

Ngôn Tố: ==

Có thể dùng một cái bao bố trùm cô lại rồi kéo cô về giống ông già Noel không.

Trong không khí đầu xuân đều là hương vị mát lạnh và sạch sẽ. Màn đêm hơi dày, ánh đèn màu be trên những cành cây loang lổ bóng người, trên những phiến đá vỉa hè chiếu xuống đường nét của những ngọn cây đang đâm chồi. Trong những tòa nhà Tây ở hai bên thỉnh thoảng hiện ra ánh sáng ấm áp, con đường trung tâm luôn luôn có xe chạy qua.

Anh cứ im lặng và trầm mặc công cô như vậy, đi qua các loại ánh sáng rực rỡ.

Cô nhẹ hơn rất nhiều so với anh tưởng tượng. Chiều cao 167, công trên người dường như chỉ có trên dưới 47kg. Đôi mắt anh rũ xuống liền rơi vào trên tay cô. Bởi vì ôm cổ anh, ống tay áo của cô bị kéo lên một chút, lộ ra cổ tay mảnh khảnh, phía trên có rất nhiều vết sẹo nhàn nhạt.

Mâu quang anh u ám, con ngươi hơi không thể nhìn kỹ mà thu lại, lại nhìn về phía trước, bước đi vững vàng.

Trên cổ, đôi môi kẻ sát của cô lại hơi động một cái, phát ra một chút âm thanh mơ hồ không rõ:

“Anh...”

Anh nhìn phía trước, vẻ mặt lạnh nhạt: “Ai là anh của cô? ... Kêu bậy...”

Cô tự lẩm bẩm: “Em thật ngốc.”

Anh im lặng mỉm cười: “Đúng là thế.”

Vừa nói, chính mình cũng cảm thấy buồn cười. Anh lại đối thoại với một cô nhóc say rượu mơ mơ màng màng? Không logic!

Cô lẩm bẩm một cách khổ sở: “Em xem không hiểu mặt mã anh để lại.”

Khóe môi Ngôn Tố từ từ an tĩnh lại.

Anh hơi nghiêng đầu, liếc nhìn cô. Mi tâm cô khẽ nhíu, lông mi khẽ run: “Anh muốn nói cái gì với em? Em thật ngốc, xem không hiểu.”

Ngôn Tố thu ánh mắt, nhìn thẳng phía trước: “Không chỉ ngốc mà còn cố chấp.”

“Lần thứ 4407, vẫn thất bại... Xin lỗi anh.” Giọng cô nhỏ như muỗi, nói ra liền bị gió thổi đi.

Gần như là lời thì thầm bên tai, nhưng Ngôn Tố vẫn nghe ra sự áy náy và đau khổ trong lời nói của cô, sâu xa hơn là sự mệt mỏi.

Bước chân anh bỗng dừng lại, bởi vì, có một giọt nước mắt rơi vào trong cổ anh, lạnh như băng.

Gió lạnh đêm xuân thổi tới, lạnh thấu tim.

37. Chương 36

Chân Ái khó được ngủ một cách yên ổn, một đêm không nằm mơ. Tác dụng của rượu đã qua, vẫn thức dậy đúng 6 giờ sáng.

Sau khi thức lại không muốn rời giường, mà nấn ná lẩn qua lẩn lại trên chiếc giường mềm mại rộng lớn.

Nệm và chăn bằng nhung mịn mượt lại dễ chịu, mềm như kẹo đường. Cô chưa bao giờ ngủ giường mềm, thỉnh thoảng trải nghiệm cảm giác thân mật thể này, cô vẫn rất thích.

Rèm cửa sổ rất dày che đi ánh sáng bên ngoài. Đèn bàn mở, ánh sáng lờ mờ chiếu lên những món đồ trang trí tao nhã thanh tịnh ở trong phòng vô cùng ấm áp.

Cô nhắm mắt, rúc trong chăn nhớ lại rất lâu. Chuyện tối qua lại giống như bông liễu trong gió, không nắm bắt được một chút dấu vết. Sau khi nằm ỳ trên giường ít thấy, Chân Ái rửa mặt xong rồi đi xuống lầu.

Mới đi xuống cầu thang, thang máy vang lên một tiếng bình boong, Ngôn Tổ đi ra, thấy được là đi tản bộ về.

Anh nhìn Chân Ái, vẻ mặt thản nhiên, không có bất kì sự khác biệt nào so với ngày thường.

Chân Ái hỏi: “Hôm qua là anh đưa tôi về sao?”

Hỏi xong mới phát hiện không ổn, câu hỏi này đối với anh mà nói chắc chắn là một câu vô nghĩa. Lấy tính cách của anh thì tuyệt đối sẽ không trả lời thật tốt.

Quả nhiên, mâu quang anh lạnh nhạt, lặng lẽ lóe lên, nói: “Tôi qua có một thiên thần đi qua, cho cô mượn đôi cánh của anh ta rồi tự cô bay phạch phạch về.”

Chân Ái đi sau bóng dáng cao ngất của anh, bất mãn nhỏ giọng lẩm bẩm: “Anh nói thẳng ‘Phải’ đơn giản hơn.”

Ngôn Tổ thính tai, đi đằng trước, cũng không quay lại: “Cô động não suy nghĩ một chút đơn giản nhất.”

Hôm nay là Âu Văn làm bữa sáng.

Ngôn Tổ mới vừa kéo ghế ra chuẩn bị ngồi xuống, di động liền reo lên. Anh liếc nhìn tên người gọi đến, nhận lấy, câu đầu tiên là: “Giục cái gì mà giục! Hôn lễ sẽ chạy mất sao?”

Chân Ái đã sớm quen, bình tĩnh ngồi xuống.

Ngôn Tổ cũng ngồi xuống, tâm trạng không tốt: “Lúc đói bụng hoặc khát nước, con sẽ trở nên rất khó ở chung.”

Câu này giống như lúc khác anh ta rất dễ sống chung vậy.

“Mẹ muốn lúc con đến đó sẽ phân tích vòng tròn bạn bè của mẹ một lần, họ đã đi qua chỗ nào, ai chơi trò mập mờ với ai, ai gian lận với ai sao?”

“Rất tốt! Con đánh giá cao thái độ thực dụng của mẹ!” Anh cúp điện thoại, hài lòng chuẩn bị ăn sáng. Mới cầm dao nĩa lên, dừng một chút, cũng không nhìn người bên cạnh, nói: “Chút nữa đi Hampton.”

Chân Ái sững sốt: “À, hôn lễ nhỉ.”

Ngôn Tổ u ám liếc nhìn cô, không mấy vui vẻ: “Chuyện gia đình tôi đối với cô mà nói, không có cảm giác tồn tại như vậy?”

Mới vừa rồi là ai nói hôn lễ sẽ không chạy mất?

Chân Ái thấp giọng mắng anh: “Cái tên chỉ cho phép châu quan phóng hỏa, không cho phép dân chúng đốt đèn!”

Ngôn Tổ nghĩ một lúc, liếc cô: “Tôi nghe hiểu thành ngữ.”

Trước khi đi, Âu Văn lại nói bận việc nên không đi nữa.

Chân Ái không thể giải thích được, quả thực không biết trong khoảng thời gian này anh ấy đang bận cái gì.

Cô rất khó hiểu: “Nhưng mà Âu Văn, công việc của anh không phải là tôi sao?”

Âu Văn nghe xong lời này, khuôn mặt lập tức biến thành một trái cà chua, sau đó hồng hộc chạy đi.

Chân Ái càng thêm khó hiểu.

#

Đây là lần đầu tiên Chân Ái tham gia hôn lễ, trong lòng còn có chút mong đợi, vốn muốn hỏi Ngôn Tổ tin tức có liên quan đến hôn lễ, nhưng Ngôn Tổ lái xe cực kì nghiêm túc, trên khuôn mặt tuần tú chỉ có sự chuyên tâm, giống như viết chữ “Vì an toàn của cô, xin đừng nói chuyện với tài xế.”

Nhiều lần Chân Ái muốn mở miệng, cân nhắc rất lâu, nói: “Ngôn Tổ, anh thực sự có khả năng đa nhiệm sao?”

Ngôn Tổ nhíu mày: “Quen biết lâu như vậy mà cô còn không nhìn ra? Năng lực linh ngộ thật kém.”

Chân Ái chán nản. Anh nói thẳng “Đúng” không phải được rồi sao.

Cô cũng không so đo với anh, lập tức nói: “Nếu vậy thì chúng ta nói chuyện phiếm đi!”

“Tán gẫu cái gì?” Trong lời nói có hơi cảnh giác.

Chân Ái giả vờ như có vẻ rất tùy ý, nhìn vào gương nghịch tóc, nói: “Tán gẫu một chút về ý kiến của anh đi. Ví dụ như... tại sao cậu Parker tự sát thế?”

Ngôn Tổ vô cùng nhanh lẹ nhìn cô trong kính chiếu hậu. Nhìn có vẻ như cô không để ý, hừ, thực ra trong lòng rất nghiêm túc đây. Một chút giả vờ cũng không giống.

Anh thu ánh mắt, câu trả lời cũng phối hợp một cách đáng ngạc nhiên: “Được thôi.”

Ngược lại Chân Ái trở tay không kịp.

Ngôn Tổ thần nhiên chăm chú nhìn phía trước. Đúng là anh rất không thích nói về chuyện đã qua, nhưng nhớ tới việc tối qua Chân Ái bảo vệ anh trên bàn ăn, lúc đó anh vui vẻ vì cô...

Nếu cô tò mò về chuyện này, anh sẵn sàng chiều theo ý cô.

Anh hơi nheo mắt, nhớ lại kĩ càng một chút, nói:

“Ngay từ đầu, có một giải thích rất hợp lý là cậu Parker giết Lola, trong đám học sinh có người biết cậu ta là hung thủ, xuất phát từ việc trả thù hoặc những nguyên nhân khác mà lấy cách giống như vậy để giết cậu ta. Tên hung thủ này vô cùng thông minh, làm lệch hướng cảnh sát qua vụ án giết người liên hoàn, rất khó điều tra ra được hẳn là ai.”

Chân Ái đồng ý: “Ngay từ đầu tôi cũng nghĩ như vậy. Hơn nữa,” cô xấu hổ, “Lúc xem miêu tả hiện trường Parker chết, phản ứng đầu tiên của tôi là giết người liên hoàn, suýt tí nữa phủ định suy luận trước đó.”

“Bên ngoài không biết Parker là nghi phạm quan trọng trong vụ án của Lola, cho nên lúc Parker chết giống như cách Lola chết, ai cũng cho rằng đó là giết người liên hoàn.”

Ngôn Tổ cong cong khóe môi nhưng không cười, “Mà lúc tôi nói Parker tự sát, có lẽ cả thế giới cho rằng, hoặc tôi là kẻ điên, hoặc tôi bị cuốn vào những âm mưu trong gia tộc.”

Chân Ái cảm thấy oan ức thay cho anh: “Tại sao không công bố những phân tích trong vụ án của Lola, để mọi người thấy Parker là hung thủ giết chết Lola. Mặc kệ Parker có phải tự sát hay không, ít nhất vụ án này không phải là liên hoàn.”

Ngôn Tổ quay sang nhìn cô, đôi mắt màu nâu nhạt trong veo sạch sẽ, mang theo một chút khó hiểu: “Parker không phải là trẻ vị thành niên sao?”

“Trên xe còn có những học sinh khác. Chẳng lẽ để cho giới truyền thông biết bọn họ tụ tập một chỗ cần thuốc, hút ma túy. Hãy tin tôi, giới truyền thông nhất định sẽ thay đổi mục tiêu, lấy bọn họ làm nhân vật điển hình để đả kích việc giáo dục thanh thiếu niên.”

Chân Ái cứng đờ. Thời điểm này, anh lại còn suy nghĩ bảo vệ quyền lợi và sự riêng tư của trẻ vị thành niên...

Bỗng nhiên cô hơi đau lòng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Qua một lúc lâu, cô mới ổn định được cảm xúc đắng chát ê ẩm trong lồng ngực, lấy lại trọng tâm câu chuyện: “Tại sao Parker tự sát?”

“Ngay từ đầu, tôi cũng không loại bỏ có khả năng tự sát.”

“Tại sao?”

“Không tại sao, chỉ là một thói quen.”

Chân Ái nhớ tới cô đã từng nghe Âu Văn nói, Ngôn Tổ vì để đảm bảo sự chính xác của kết quả suy luận, sẽ nghĩ ra hết mọi thứ có khả năng (bao gồm những thứ không có khả năng nhất), đồng thời xác minh từng cái một.

Có lẽ đây chính là điều anh nói, lý do sẽ không phạm sai lầm.

“Cô nói những chứng cứ vắng mặt có thể là giả đó, thủ đoạn giết người kì lạ, ngay cả hai người gây án, cả đám gây án, tôi đều đã xem xét. Nhưng mỗi thứ đều có chỗ không được trọn vẹn.” Ngôn Tổ nhìn thẳng đường phía trước, “Đến cuối cùng chỉ còn một khả năng.”

“Bức thư tuyệt mệnh kia sao?” Chân Ái hỏi, “Đó không phải là thư tuyệt mệnh bình thường, vừa nhìn là biết giả tạo.”

Ngôn Tổ cười nhạt: “Nếu như hiệu quả mà Parker mong muốn chính là để người ta cho rằng cậu ta bị giết thì sao?”

Chân Ái sững sờ. Cô vẫn chưa suy nghĩ đến động cơ này. Nhưng bây giờ xem xét, ngược lại vụ án này trở nên đơn giản hợp lý: “Anh cho rằng thư tuyệt mệnh là Parker tự mình viết?”

“Đúng.” Ngôn Tổ trả lời rất kiên quyết, anh bắt giác trở nên nghiêm túc,

“Tôi đã xem phòng ngủ của Parker. Nam sinh trung học 17, 18 tuổi, dọn dẹp vô cùng gọn gàng sạch sẽ, có thứ tự, trên kệ sách có rất nhiều tiểu thuyết trinh thám, nhất là ‘The Hiding Place’ và ‘Impossible Crime’. Nói cách khác, bình thường cậu ta là một người rất có trật tự có kế hoạch, vả lại cậu ta có kiến thức và năng lực trinh thám cơ bản. Biết thư tuyệt mệnh có nhiều cách viết, biết làm sao để đối gạt cảnh sát một cách hiệu quả.”

Chân Ái bỗng nhiên hiểu ra:

“Trong vụ án của Parker, tôi vẫn nghi ngờ làm sao hung thủ to gan tự tin như vậy. Biết rõ Parker hẹn rất nhiều bạn bè tới, còn giết người ở chỗ hẹn. Giết người ở đó còn chưa tính, còn chỉ trước 10 phút so với giờ hẹn, nếu có ai đến sớm một chút thì có thể đụng vào hung thủ.”

“Trước đây tôi đã xem xét có phải hung thủ dùng phương pháp gì để không chế thời gian mọi người đến hay không, nhưng không có dấu hiệu này.” Ngôn Tổ cười rất nhạt.

“Parker tự sát, vấn đề này cũng không tồn tại. Chính cậu ta là hung thủ, không cần đi ra khỏi phòng tắm, sẽ không đụng vào người vừa đến. Lúc tự mình treo cổ mở điện thoại lên, chờ mọi người đợi không được gọi điện đến. Cho dù có người đến sớm, mấy phút chờ đợi kia cũng đủ để cậu ta ngạt thở mà chết.”

Nhưng tại sao Parker phải tự sát?

Chân Ái mới vừa chuẩn bị hỏi, nghĩ nghĩ, quyết định tự mình phân tích trước một lần. Suy nghĩ một chút, không nhận được khe hở lắm lắm:

“Cậu ta tự sát lại nguy trang thành bị giết. Nhất định là muốn nhấn nhủ tin tức gì đó. Nếu vậy thì tin tức cậu ta nhấn nhủ nhất định sẽ thể hiện ở chỗ bất thường trong hiện trường phát hiện vụ án, để cho người phát hiện thì thể thấy cũng bị chấn động.”

Giọng cô rất nhỏ, nhưng Ngôn Tổ thính tai, nghe rõ ràng.

Anh không nhận được cong cong khóe môi, liếc cô qua kính chiếu hậu. Cô đang nâng má, mi tâm nhíu chặt, cẩn thận suy nghĩ. Dáng vẻ nghiêm túc của cô thật đáng yêu.

Nhưng ánh mắt vừa thu về, Ngôn Tổ nhìn thấy ý cười trong đôi mắt mình, chính mình cũng cảm thấy rất xa lạ. Anh ngăn người, giống như bị bản thân hù dọa.

Đây thực sự là một vẻ mặt khó hiểu.

Anh hơi kinh ngạc, có chút không được tự nhiên, càng có chút lúng túng. Cuối cùng, vẻ mặt vô cùng kì quặc mà nhìn về phía trước.

Chân Ái chưa phát hiện, tự mình cắt tĩa xong manh mối, thảo luận với anh: “Có hai điểm đáng nghi –

Một là hơi nước và dấu vết trên thủy tinh. Parker cố ý hẹn mọi người đến đúng giờ là để kiểm soát hơi nước nóng, sợ chết quá sớm thì sau khi hơi nước tan, mọi người sẽ không thấy chữ viết.”

Ngôn Tố cố ý hỏi: “Mọi người không thấy, nhân viên pháp chính cũng sẽ phát hiện.”

“Những chữ viết kia là để cho người phát hiện hiện trường thấy, mới nhìn sẽ chấn động. Giống như điểm thứ hai, thư tuyệt mệnh của cậu ta, dùng bút không thấm nước viết rồi treo trên người. Mục tiêu của cậu ta là những học sinh kia!”

Đầu Chân Ái chợt lóe lên, “Treo cổ, cởi hết quần áo, chữ viết trên thủy tinh, tất cả đều là kiệt tác của cậu ta. Sau khi thử nghiệm trên người Lola, làm lại một cách hoàn chỉnh trên người mình. Cậu ta làm tất cả những điều này là để đe dọa những người còn lại!”

Ngôn Tố nhìn phía trước, vẻ mặt không rõ: “Đúng thế. Chi tiết vụ án của trẻ vị thành niên sẽ không được công bố, những người khác sẽ không biết cậu ta giết Lola. Mà hiện trường cậu ta tự sát quá chấn động, khiến người khác khẳng định cho rằng là bị giết. Những người còn lại cả đời đều nơm nớp lo sợ, sợ sệt: Người kế tiếp có phải đến mình hay không.”

Chân Ái không khỏi lạnh cả sống lưng. Điều Parker mong muốn là loại tra tấn tinh thần này?

“Rốt cuộc đám học sinh này đang sợ cái gì?”

Ngôn Tố hỏi: “Cô còn nhớ lời khai của bọn họ sau khi Lola chết không? Là đoạn bọn họ không tìm được Lola rồi trở lại xe.”

Chân Ái: ...

Làm sao cô có thể nhớ được...

Ngôn Tố đợi vài giây, thấy cô nghiêm mặt không phản ứng, lúc này mới hiểu ra, chậm rãi nói: “À, suýt chút nữa thì quên sức chứa bộ não của cô.”

Chân Ái kháng nghị: “Không phải ai cũng kì lạ như anh. Hơn nữa, anh nhớ nhiều thứ như vậy, đầu không biết mệt sao?”

Ngôn Tố: “Máy tính cần nghỉ ngơi?”

Chân Ái: “Nhưng máy tính cũng có lúc chết máy và bị hư.”

Ngôn Tố quay đầu, thản nhiên nhìn cô: “Đừng so sánh tôi với loại Windows 98 RAM ít của cô.”

Chân Ái: ...

Ngôn Tố kể lại:

“Lời khai của Kelly – sau khi lên xe Tony hỏi mọi người có tiếp tục tìm hay không; tôi lái xe phát hiện can dầu bị hư; Anna phản nản nói Lola không hiểu chuyện; Parker tranh chấp với cô ấy; lúc này Tề Mặc phát hiện đe dọa trên cửa sổ xe, ngôi sao năm cánh và một câu ‘Tiền hay là mạng’...”

Lời khai của Tony – sau khi lên xe tôi hỏi mọi người có tiếp tục tìm hay không; Kelly nói...”

Sau khi Chân Ái nghe anh nói lời khai của mọi người, nhú mào: “Đều giống nhau, bọn họ không nói dối.”

“Giống nhau những chỗ nào?”

“Đại khái những chuyện đã qua, từng người nói, thứ tự mở miệng...”

Chân Ái chợt dừng lại: “Giống toàn bộ. Tony đặt câu hỏi, Kelly nói xe hơi, Anna phản nản, Parker tranh chấp, Tề Mặc phát hiện. Lời khai trước đó đều thiên về bản thân, đến đoạn kia lại giống nhau đến ngạc nhiên. Bọn họ đã bàn bạc! Nhưng tại sao?”

Ngôn Tố rất lạnh nhạt: “Giải thích duy nhất là chữ viết trên thủy tinh, bọn họ không ai bảo ai đều muốn giấu. Chữ viết trên thủy tinh không phải là ‘Muốn tiền hay muốn mạng’ mà là một chuyện bọn họ đều sợ và không dám công khai.”

Chân Ái nhớ lại bức thư tuyệt mệnh của Parker, bây giờ được Ngôn Tố phân tích đẩy đi mây mù, bức thư kia thực ra rất rõ ràng rất hợp lý.

“Đúng, là con đã giết Lola. Con cũng không thể chịu đựng được gương mặt kinh tởm, cao quý giả dối kia.” – đây là nguyên nhân cậu ta giết Lola.

“Sự áy náy và tội ác đã ép con đến không thể thở nổi. Người phạm sai lầm đều đáng chết, con cũng đáng chết.” – thực ra Parker muốn giết mọi người, sau đó tự sát.

“Không, trên thực tế, con sợ đã có người phát hiện tội ác của con.” – trước khi Parker chết, Ngôn Tố đã từng nói chuyện với cậu ta. Có lẽ cậu ta nghi ngờ Ngôn Tố đã nhìn ra.

“Cho nên, thay vì đợi anh ta đến trừng phạt con thì hãy để tự con chết một cách xứng đáng.” – so với việc bị phát hiện bị bắt giữ, cậu ta thà lại giết một người (chính cậu ta), để lại sự sợ hãi cho những người còn lại.

“Hôm nay, con muốn kết thúc mạng sống của mình trước mặt ma quỷ.” – cậu ta gọi điện tìm những người bạn, chết trước mặt bọn họ. Bởi vì, bọn họ chính là ma quỷ!

Đến gần bờ biển, gió thổi trên biển vào cửa sổ, mang theo cảm giác mát lạnh thân thiết của mùa xuân.

Lòng Chân Ái lại rất nặng nề. Cô còn nhớ cô đã nhìn thấy hình của Parker trong hộp chứng cứ của cậu ta. Một thiếu niên da trắng chưa tới 18 tuổi, tóc vàng mắt xanh, đẹp trai như ánh mặt trời, giống như hoàng tử trong truyện cổ tích.

Một thiếu niên có vẻ đẹp sáng ngời như vậy, làm thế nào lại trăm phương ngàn kế mà âm thầm dựng ra một vở kịch như thế?

Phía sau cái này, rốt cuộc là ẩn giấu điều gì?

38. Chương 37

Chân Ái dựa bên cửa sổ xe hóng gió ngắm cảnh.

Hampton nằm trên bờ biển phía Đông, mùa xuân đến sớm.

Cây cối hai bên đường đã sớm nảy mầm, trên những cành cây màu gỗ phủ một tầng xanh lá nhạt, bầu trời quang đãng xuyên qua chiếu xuống một màu xanh da trời, lan ra trên đường, quả thật giống như một bức tranh màu nước khiến lòng người rộng mở tinh thần vui vẻ.

Xe chạy trên con đường ven biển, sau những tán cây chính là biển cả, dưới ánh mặt trời xinh đẹp như ngọc bích, rực rỡ lấp lánh.

Tâm trạng Chân Ái cũng thoải mái theo.

Chỗ rẽ cuối đường là đại lộ Palm. Gió xuân thổi vù vù qua những tán lá, ven đường đậu đầy xe hơi đắt tiền và nổi tiếng, cách đó không xa là một tòa trang viên lớn.

Chân Ái biết đây chính là điểm đến.

Ngôn Tố đậu xe ở ven đường, cùng Chân Ái đi bộ qua.

Gần đến cổng, lại thấy phía trước có không ít phóng viên đang vây quanh.

Chân Ái khó hiểu: “Bọn họ đến làm gì?”

Giọng Ngôn Tố hoàn toàn là vẻ không đáng nhắc tới: “À, quên nói cho cô biết, Spencer sớm sẽ tranh cử chức Thượng nghị sĩ bang New York.” Cách vài giây, “Cô dâu Annie là người thuộc dòng họ Adams.”

Chân Ái há miệng, nói không nên lời.

Cô vốn tưởng đây là một hôn lễ nhỏ và ấm áp, nhìn như vậy thì có vẻ như quy mô không nhỏ. Cô lập tức thận trọng hơn, nhỏ giọng oán trách: “Tôi đã nói phải mặc váy, anh nhất định không chịu.”

Một bên mắt Ngôn Tố nhìn cô: “Hôm nay nhiệt độ giảm, cô muốn chết cóng sao?”

Chân Ái cãi lại: “Nhưng anh cũng mặc âu phục chỉnh tề còn gì!”

Ngôn Tố: “Nếu cô mặc âu phục thì tôi không ngại đâu.”

...

Ách, giọng điệu như liếc mắt đưa tình vừa rồi là như thế nào vậy?

Chân Ái đỏ mặt, lập tức lái sang chuyện khác,

“Thực ra, ít nhất anh nên tham gia bữa tiệc tối diễn tập hôn lễ, chỉ có người nhà với nhau.”

Anh rũ mắt liếc cô, giọng nói kiêu ngạo: “Cô Chân Ái, cô đang chỉ bảo tôi về việc giao thiệp với người khác sao?”

Chỉ bảo?

Chân Ái luôn cảm thấy lời này của anh hình như có ý riêng, nhìn ánh mắt anh cũng đều là vẻ ẩn ý rất phong phú, nhịp tim cô không khỏi không ổn định, thu ánh mắt không trả lời.

Lại đợi mấy giây không có phản ứng, Ngôn Tố ghét bỏ: “Nói cô phản ứng chậm mấy lần, cô liền dứt khoát cam chịu không phản ứng?”

Cái gì mà cam chịu... Từ anh ta dùng thật đúng là...

Chân Ái nhất thời không nhịn được, lườm anh một cái.

Đây là lần đầu tiên cô lườm anh, bất mãn lại oán trách, nhưng làm thế nào cũng đều có vẻ đáng yêu ấm áp.

Anh hơi sững sờ, sau nửa giây lại lặng lẽ cong cong khóe môi, không nói nữa.

Anh đi theo bước chân của cô, chậm rãi đi một lúc, lại nói: “Diễn tập chính là từng người trong gia đình phát biểu những bài diễn thuyết đa cảm và khuấy động sự thương cảm, vô cùng không phù hợp với phong cách của tôi. Nếu tôi mở miệng, nhất định sẽ phá hỏng không khí ấm áp.”

Chân Ái nhếch nhếch chân mày: “Anh thật là tự biết mình.” Cô nhanh chóng nói xong, cảm thấy rất hả giận, tự mình hài lòng mỉm cười.

Anh vốn muốn phản bác gì đó, nhưng vừa cúi đầu thoáng thấy khóe miệng cô có nụ cười thoải mái đắc ý, lời muốn nói liền dừng ở đầu lưỡi, không bệnh mà chết.

Đến gần cổng, phóng viên thấy Ngôn Tố, cảm thấy bất ngờ, rất nhanh như ong vỡ tổ chạy đến hỏi: “Ông Parker nhắc lại vụ án cậu Parker bị giết năm đó, anh vẫn kiên quyết cho rằng cậu ấy tự sát sao?”

“Anh không cảm thấy chứng cứ cậu Parker tự sát rất gượng ép sao?”

Lúc Ngôn Tố thấy phóng viên tràn lên liền dựng thẳng cổ áo, lập tức kéo cái nón lớn trên áo khoác ngoài màu trắng của Chân Ái lên che đầu cô, đồng thời kéo cô vào trong lòng.

Một tay anh ôm eo cô, một tay ấn đầu cô, dùng một loại sức mạnh gần như là bá đạo và cường chế mà bao bọc cô thật chặt, gương mặt lạnh cúi xuống, đi qua các ánh đèn lóe lên và những câu hỏi sắc bén.

Chân Ái còn chưa kịp phản ứng gì đã bị anh che kín kẽ, đầu bị nhấn giữa cổ anh, trong mắt chỉ có thể nhìn thấy cái mũ trắng bằng nhung của mình và cổ áo dựng cao của anh.

Khuôn mặt cô chống trên cổ anh, trong không gian chật hẹp kín kẽ đều là hơi thở lạnh lùng nhưng nóng rực đầy nam tính của anh, xa lạ và quen thuộc. Cô khó thở, gò má nóng lên.

Nhưng cô không muốn giãy ra, mà mặc cho anh vững vàng siết chặt lấy cô. Cô không nghe thấy những âm thanh xung quanh, bên tai chỉ có tiếng tim anh đập, xuyên qua động mạch cảnh mạnh mẽ có lực mà truyền tới.

Sau mấy giây ngẩn ngủ lại rất dài, anh dẫn cô vào trang viên, lúc này mới buông cô ra.

Sắc mặt Ngôn Tố không tốt lắm, mang theo chút mây mù, không biết là đang giận ai. Anh như có điều suy nghĩ cau mày mấy giây rồi mới nhìn Chân Ái, ánh mắt có chút sắc bén.

Mà mặt cô hồng hồng, cứ đứng ngây ra tại chỗ, vẫn đội cái nón lông thật to trên đầu, làm tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mềm mại như phần lớn chừng bàn tay, đáng yêu như búp bê tuyết ngơ ngác.

Anh đột nhiên nguôi giận, ngược lại có chút buồn cười nhưng không thể hiện ra trên mặt, vẫn lạnh nhạt hỏi: “Nóng sao?”

Lông mi Chân Ái rung rung hai cái, chậm rãi bỏ nón xuống: “Không có.”

#

Trên bãi cỏ có rất nhiều khách khứa đang trò chuyện.

Trong đó có ông Parker, lúc thấy Ngôn Tố, hai người nhìn thẳng nhau hơi gật đầu, lại không nhiều lời.

Chân Ái cảm thấy kì lạ, vì ông Parker cũng không lộ ra nửa câu oán giận. Theo lý thuyết, ông ấy nên căm thù Ngôn Tố mới phải. Nhưng có thể là người trong giới chính trị đều giỏi ngụy trang.

Một số người biết Ngôn Tố đến chào hỏi anh, nhưng đều không bắt tay hay hôn má anh.

Riêng chỉ có lúc anh thấy bà ngoại, cúi người khẽ sát lên gương mặt bà.

Hayley không được hưởng thụ sự đãi ngộ này, cũng không để ý, ngược lại có vẻ hứng thú nhìn Chân Ái một lúc. Dù sao thì đến tận bây giờ bà đã gặp cô gái ở cạnh con trai bà trong khoảng thời gian dài nhất.

Chân Ái quýnh lên, ánh mắt không có chỗ để. Ánh mắt vừa chuyển, vừa lúc trông thấy anh trai Spencer của Ngôn Tố. Anh ta khẽ cười với cô, hạn chế và có giới hạn.

Chân Ái đã nghe Âu Văn nói, Spencer là con riêng của Hayley lúc học đại học, tính cách rất tốt, không lập dị như Ngôn Tố. Bây giờ nhìn, vẻ ngoài của anh ta đúng là rất sáng sủa khôi ngô tuấn tú, ngũ quan có bốn, năm phần giống Ngôn Tố.

Hayley sau khi tốt nghiệp đại học liền kết hôn với bố Ngôn Tố, nhưng cuộc hôn nhân xuyên quốc gia này chỉ kéo dài ba năm. Quyền nuôi dưỡng Ngôn Tố thuộc về bố, Hayley nhớ con nên nhận nuôi một cô gái người Trung Quốc, đặt tên là hoa nhài, chính là Jasmine.

Jasmine là một trong những phù dâu, trước đó đang giúp đỡ cô dâu, lúc sau phát hiện hàng rào bên cạnh bụi tuyết thê là màu gỗ thô, liền vội vàng đến tìm mẹ.

Cô thấy Ngôn Tố từ xa, mới vừa vui mừng thì lại thấy Chân Ái bên cạnh anh. Cô chào hỏi Ngôn Tố rất thân mật, nhưng không cười mà quan sát Chân Ái từ trên xuống dưới một lần.

Chân Ái im lặng không phản ứng.

Jasmine suy nghĩ việc chính, gác lại sự không vui trong lòng trước, nói với Hayley và Spencer là cô dâu yêu cầu màu hàng rào tre là màu trắng tinh, không phải màu gỗ.

Mà hôn lễ chỉ còn nửa giờ.

Spencer hi vọng cho Annie một hôn lễ trong mơ hoàn hảo, quyết định hoãn lại trước, gọi người đi đổi. Nhưng Hayley không đồng ý.

Lúc này, bà ngoại chậm rãi nói: “Đừng lo, trong nhà có nước sơn trắng, để S.A. đi sơn.”

Chân Ái nghe cảm thấy kì lạ, không ngờ Ngôn Tố không nói nhiều, thực sự cởi áo khoác ngoài, xắn tay áo đi sơn.

Chân Ái đi cùng, nhìn anh khom người ngồi xổm bên hàng rào tre, nhúng cái cọ trong tay vào nước sơn, sơn lên gỗ một cách nhanh nhẹn lại thuần thục, chỗ cọ đi qua xuất hiện một màu trắng phẳng lì tinh tế. Nước sơn đồng đều, bóng loáng bằng phẳng, giống như thợ sơn chuyên nghiệp.

Chân Ái vô cùng kinh ngạc: “Anh học được từ đâu vậy?”

Ngôn Tố chăm chú nhìn chăm chăm cái cọ trong tay, trong đôi mắt nâu nhạt phản chiếu ánh sáng trắng như tuyết: “Mùa hè lúc còn nhỏ, hàng rào nhà bà ngoại đều là do tôi sơn.”

Trong đầu Chân Ái liền hiện ra một bức tranh vùng ngoại ô yên tĩnh.

Trang viên kiểu Âu cổ kính, bóng cây rậm rạp, trăm loại hoa đầy khắp tường, dưới trời xanh ánh mặt trời rực rỡ, một bé trai xách thùng sơn nhón mũi chân sơn hàng rào. Cả người thợ sơn nhỏ dính đầy vôi, giống như một búp bê tuyết.

Ngôn Tố quét sơn, giọng nói êm ái: “Kể từ sau khi đọc Tom Sawyer thì không còn sơn hàng rào cho bà nữa.”

“Khi đó bà ấy nói cái gì mà sơn hàng rào không phải ai cũng có thể làm tốt, chỉ có thiên tài mới có thể làm tốt thôi. Kể lừa đảo.” Ánh sáng trắng in trên khuôn mặt anh, trắng ngần xinh đẹp, Ngôn Tố cong cong khóe môi, “Bà lão nham hiểm kia chỉ biết lừa gạt con nít.”

Chân Ái không nhịn được khẽ cười, nâng má ngồi xổm bên cạnh anh.

Gió mùa xuân thổi đến từ ngoài biển, hơi lạnh nhưng rất tốt.

Jasmine đứng trong phòng nghỉ, vén màn che cửa sổ sát đất nhìn.

Hai đứa trẻ lớn xác ngồi xổm cạnh hàng rào, trò chuyện lúc có lúc không, trên mặt phản chiếu ánh sáng nước sơn trắng, liên tục mỉm cười.

Cô dâu Annie trông thấy Ngôn Tố và Chân Ái bên hàng rào, nở nụ cười: “Không ngờ S. A. sẽ dẫn bạn gái đến, vẻ đẹp châu Á thật xinh đẹp.”

Jasmine không nói lời nào, giống như giận dỗi kéo cửa sổ sát đất lại, đi lên bãi cỏ gọi: “Chân Ái, sang đây chơi với chúng tôi!”

Chân Ái quay lại nhìn cô ấy, sững sờ, không trả lời ngay.

Phản ứng chậm như vậy là sợ cô ăn hiếp cô ấy sao?

Jasmine tự dưng thấy bức bối trong lòng.

Nhìn đôi mắt xinh đẹp lại tĩnh lặng nhàn nhạt của Chân Ái, Jasmine làm rất nhiều công tác tư tưởng mới tích tụ được nụ cười đã giảm đi mấy phần. Cho dù trong lòng cô ghen tị thì cũng phải thừa nhận vẻ đẹp của Chân Ái.

Chân Ái mới vừa muốn trả lời, Ngôn Tố dùng khuỷu tay khẽ đẩy cô một cái: “Không muốn đi thì đừng đi. Ở đó không có người mà cô biết.”

Chân Ái nói: “Ở đây vốn không có người mà tôi biết.”

Ngôn Tố chậm rãi quay sang, ánh mắt không tốt: “Tôi không phải người à!”

“Tôi không phải ý này,” Chân Ái méo miệng, “Hôn lễ hôm nay, chẳng lẽ tôi đều dính bên người anh?”

“Tại sao không được?” Ngôn Tố cảm thấy là chuyện đương nhiên, “Nếu cô không thích chơi với người lạ thì cô đi theo tôi là được rồi. Hai chúng ta cùng chơi.”

Chân Ái cúi đầu, tim đập bình bịch.

Cô nắm chặt ngón tay từng chút một, đắn đo có nên nói “Được thôi” hay không, nhưng Jasmine lại gọi cô: “Chân Ái, sang đây gặp cô dâu một chút đi!”

Tiếng kêu này, Hayley và bà ngoại đều liếc về bên này.

Chân Ái không tiện từ chối, lên tiếng đáp lại.

Lúc đứng dậy, còn làm ra vẻ đắc ý vỗ vỗ cánh tay Ngôn Tổ: “Hừ, tôi có nhóm bạn nhỏ mới không chơi với anh đâu!” Nói xong câu cuối chính mình cũng không nhận được phì cười.

Cô cũng không biết tại sao tâm trạng bây giờ tốt như vậy, tốt như ánh mặt trời chói lọi trên bãi cỏ.

Ngôn Tổ phớt lờ cô, khoe môi cong lên, tiếp tục sơn hàng rào.

Chân Ái chạy đến trước cửa sổ sát đất, nhìn vào trong. Annie mặc áo cưới kiểu dáng mùa xuân trắng như tuyết, rất đẹp. Bẫy phù dâu mặc váy dài kết hợp với áo khoác ngắn bảy màu, giống như những viên kẹo sống động.

Cô thận trọng và chân thành chúc mừng Annie. Annie giống như Spencer, rất biết chú ý đến người khác, lập tức đến ôm lấy Chân Ái tỏ ý cảm ơn.

Lần này, Chân Ái thả lỏng người.

Jasmine đứng một bên, rất không thân thiện nhìn Chân Ái chằm chằm. Hôm nay luồng không khí lạnh trở lại, mặc dù có mặt trời nhưng nhiệt độ hơi thấp. Chân Ái mặc áo khoác trắng, cái nón rộng xếp trên bả vai, làm tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn lấp lánh rất xinh đẹp.

Jasmine nhớ Ngôn Tổ đã nói “Lạnh giá sẽ làm yếu đi sự đề phòng trong lòng người”, khoe môi cô cong lên: “Chân Ái, khách nữ đều mặc váy đấy, tôi tìm một cái váy cho cô nhé?”

Chân Ái vốn cảm thấy mặc quần không thích hợp, còn rất cảm ơn Jasmine.

Đi vào phòng thử quần áo, mở túi áo mới phát hiện không phải là kiểu dáng mùa xuân mà là kiểu mùa hè, chất liệu tơ sợi rất mỏng. Chân Ái hơi do dự, cũng không nói gì.

Dù sao cũng là hôn lễ của người lạ, cô chỉ biết Ngôn Tổ, không dễ chọn ba lựa bốn. Hơn nữa áo khoác của cô có thể gỡ nón ra, nhìn qua giống như váy ngắn, mặc vào cũng ấm hơn.

Nhưng mới ra khỏi phòng thử quần áo, không cẩn thận đụng phải Jasmine, chút rượu nhỏ trong ly cô ấy toàn bộ đều hắt vào áo khoác của cô. Jasmine vội nói xin lỗi, vội vàng gọi người đến lấy áo khoác của Chân Ái đi giặt, lại dặn người đem một cái áo khoác ngắn giống của phù dâu đến.

Chân Ái nghe nhưng cũng không để ý. Chỉ cảm thấy lần đầu tiên mặc váy trễ ngực, luôn cảm thấy trước ngực trống không, luống cuống hơi xấu hổ.

Jasmine cười: “Chân Ái, vừa rồi chúng tôi đang nói về các rể phụ, trước đó cô đã thấy họ ở bên ngoài rồi nhỉ?”

Chân Ái gật đầu.

“Chúng tôi đều cho rằng cái người tóc vàng mắt xanh đẹp trai nhất, cô nói sao?”

Chân Ái liếc nhìn, lại gật đầu.

“Anh ấy tên là William, là bạn học với Spencer ở đại học Cambridge. Đến từ Anh, tên giống như tên hoàng tử vậy.” Jasmine còn muốn nói nữa, có một phù dâu cười: “Jasmine, cô lại muốn ghép đôi nữa sao? Nhưng cô Chân Ái là bạn gái S. A. đấy, không cần cô giới thiệu.”

Jasmine giấu đi một tia không vui trong mắt, trả lời: “S. A. chỉ nhân tiện dẫn Chân Ái đến thôi. Các cô không biết S. A. sao? Người anh ấy thích không phải là dạng cô gái giống như Chân Ái.”

Mấy cô gái kia suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy Ngôn Tổ trong ấn tượng không phải như vậy, liền nhún nhún vai, không nói chen vào.

Mâu quang Chân Ái lóe lên, sắc mặt trắng bệch.

“Hơn nữa, anh ấy lập dị như vậy, Chân Ái cũng sẽ không thích anh ấy, có đúng không?” Jasmine nhìn Chân Ái chằm chằm, lời nói dịu dàng, ánh mắt hùng hổ dọa người.

Lòng Chân Ái vô cùng chấn động.

Vấn đề này bất thành linh đẫy cô vào một khía cạnh lúng túng và kì quái, cô không thể không xem xét kĩ trái tim mình.

Thực ra, cô chưa hề cho rằng anh lập dị.

Ngày qua ngày, ngược lại cô cảm thấy anh chính trực ngay thẳng, chân thật đáng tin, có nguyên tắc có giữ vững, tràn trề tình cảm chủ nghĩa nhân văn, rất ấm áp rất thân thiết.

Người như vậy, tại sao cô không thể thích?

Người như vậy, thực ra cô đã thích rồi.

Tim Chân Ái đập dữ dội, cô không lảng tránh, trực tiếp đón ánh mắt của Jasmine.

Người sau thấy cô lại thản nhiên nhìn thẳng, trong bụng thầm cảm thấy không xong rồi. Mắt thấy Chân Ái muốn trả lời, lập tức di chuyển ánh mắt, làm ra vẻ hiểu ra mà giành nói trước:

“Xin lỗi, suýt tí nữa thì tôi quên mất. William là hiệp sĩ của gia đình Cavendish ở nước Anh. Cô biết đó, những gia đình quý tộc cổ điển này rất coi trọng xuất thân và giáo dục. Với cô nhất định là không có kết quả. Suy cho cùng thì không phải ai cũng giống như Annie. Cũng chỉ có xuất thân như Annie mới có thể giúp Spencer trong cuộc sống và sự nghiệp!”

Giọng Jasmine rất thấp, chỉ để một mình Chân Ái nghe được.

Chân Ái chậm chạp thế nào đi nữa thì cũng nghe ra được ý của cô ta.

Gia đình Ngôn Tố, bất kể là từ phía bố hay mẹ thì cũng đều có xuất thân cao quý. Giống như anh trai Spencer của anh, chỉ có Annie thuộc dòng họ Adams mới có thể kết hợp.

Jasmine tốt bụng đến gần an ủi Chân Ái: “Nhưng không sao đâu, William đẹp trai có mẫu mực, có thể chơi đùa một chút với anh ấy cũng rất tốt. Chân Ái, cô sẽ không thiệt thòi đâu.”

Mắt Chân Ái không còn chút máu, không nói được câu nào.

Cuộc đời này, sự giao thiệp giữa cô và người bình thường quá ít, cũng không hiểu lắm việc phải qua lại với người bình thường như thế nào. Dù cho trước đó cô gặp phải sóng gió lớn hơn nữa, mà Jasmine “miệng nam mô, bụng bồ dao găm” mưu ma chước quỷ nham hiểm như vậy cũng là lần đầu tiên gặp trong đời.

Ngoài sự thờ ơ ra, cô không biết nên đối đáp ra sao.

Vả lại trong lòng cô quả thực thiếu tự tin. Một người ngay cả danh tính cũng là giả thì cô nên nói thích như thế nào?

Thời điểm này, cô thật muốn lập tức biến mất khỏi buổi hôn lễ này, trốn vào trong phòng thí nghiệm của cô, ai cũng không gặp, không bao giờ ra ngoài nữa. Nhưng chung quy thì cô không phải là người tùy hứng như vậy.

Từ nhỏ đến lớn, cô đều không phải là người tùy theo ý muốn của mình.

Cô lẳng lặng ổn định lại tâm trạng khó chịu vừa đau thương mơ hồ trong lồng ngực, cười nhạt với Jasmine: “Tự tôi biết, không cần cô bận tâm.”

Jasmine nhún nhún vai, nghịch ngợm cười cười, cùng các phù dâu khác giúp đỡ cô dâu đi ra ngoài.

Hôn lễ sắp bắt đầu, trong phòng nghỉ chỉ còn lại một mình Chân Ái lẻ loi.

Người tìm áo khoác cho cô cũng không đến.

39. Chương 38

Chân Ái đứng tại chỗ, khí lạnh từ từ ập tới. Váy sợi bông quá mỏng, còn bó ngực, mới đi đến trước cửa sổ sắt đất thì lạnh run.

Cô nhìn khách khứa lần lượt ngồi vào chỗ ở bên ngoài, không dám đi ra. Bả vai và ngực đều lộ ra ngoài, loại trang phục này đối với người luôn ăn mặc bảo thủ như cô mà nói, quá lộ liễu. Lại thêm chỉ có một mình cô mặc quần áo mùa hè, tuyệt đối sẽ thu hút toàn bộ ánh mắt.

Mặc dù không cho rằng Jasmine là bạn, nhưng cô cũng rất rõ là mình bị cô lập rồi.

Cô không quan tâm đến nhận xét của mọi người, nhưng cô vẫn hơi khó chịu, cô nhất định sẽ làm Ngôn Tố mất mặt. Sớm biết thì không nên tham gia hôn lễ với anh.

Vốn là chốn phồn hoa không thuộc về mày, hào hứng đến xem náo nhiệt làm gì?

Đang còn nghĩ, trong tầm mắt thoáng hiện lên một người, mặt mũi như tranh vẽ, mâu quang sáng rực, chính là Ngôn Tố.

“Tại sao cô lại ngây người ra đó?” Ngôn Tố vén màn che màu trắng đi tới, nhú mày, nhìn qua rất có vẻ phê bình kín đáo. Nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt trống rỗng của Chân Ái, anh liền sững sốt, vẻ chê ghét giả vờ biến mất hoàn toàn sạch sẽ, trong mắt rất nhanh hiện lên một chút lo lắng, “Làm sao vậy?”

Chân Ái ngơ ngẩn nhìn anh, không lời có thể nói.

Ngôn Tố rũ mắt nhìn lướt qua, mi tâm lại nhú chặt: “Ai đổi cho cô bộ quần áo lộn xộn này? Không lạnh...”

Anh theo thói quen giơ tay lên định sờ sờ bả vai cô, nhưng lần này giơ đến một nửa liền dừng lại. Bờ vai Chân Ái mảnh khảnh rất đẹp. Nhưng lộ ra thế này, anh sờ lên sẽ không ổn thỏa.

Anh ngẩn người, gò má hơi đỏ, lúng túng thu tay lại.

Chân Ái không hiểu ý anh, trái tim rơi xuống theo.

Không ngờ giây tiếp theo anh liền cởi áo khoác ngoài ra, Chân Ái chợt tỉnh táo lại, mới vừa muốn rút về, anh đã không nói câu nào mà khoác vào cho cô.

Chân Ái cảm thấy như vậy càng làm người khác chú ý hơn, vẫn muốn tránh, nhưng Ngôn Tố giữ lại cổ áo thật chặt. Một người nhỏ bé như cô giữa giữa trong áo thế nào cũng giống như trong lưới cá, bị hai tay anh dễ dàng khống chế vững vàng.

Ngôn Tố không biết tại sao cô giận dữ, vốn còn khó hiểu, nhưng thấy cô sốt ruột lúng túng vịn tới xoay lui trong cái áo rộng thùng thình của anh, giống như một con sâu bướm bọc trong nhộng không leo ra được.

Anh nhất thời vừa bực mình vừa buồn cười, đoán là cô xấu hổ, nắm chặt tay, hừ cô:

“Bây giờ hãy nhanh đến ghế ở hàng sau, nếu không thì chờ thêm một lúc nữa mọi người ngồi xong, tôi cứ như vậy dẫn cô ra ngoài sẽ khiến mọi người không nhìn cô đâu mà đều nhìn cô.”

Quả thực Chân Ái không động dậy nữa, con người khó tin nhìn anh, không nghĩ ra được làm sao anh sẽ làm ra hành động khác thường như vậy

Ngôn Tố nhếch nhếch lông mày, cười giống như được như ý.

Chân Ái nhìn ra ngoài cửa sổ, mọi người vẫn đang ngồi vào chỗ, cũng đành nhắm mắt đi theo sau lưng Ngôn Tố ra ngoài. Người xung quanh bận rộn nói chuyện, đến hàng cuối cùng ngồi xuống, cũng không có ai chú ý đến cô.

Lòng Chân Ái từ từ thả lỏng, bắp chân hơi lạnh, trong ngực lại rất ấm áp. Áo của Ngôn Tố quá rộng đối với cô, khoác lên người thấy trống trải, lại có cảm giác như con nít mặc trộm quần áo của người lớn, mới lạ và thú vị.

Gió từ biển thổi tới vi vu, bong bóng và hoa hồng trên hàng rào lay động.

Chân Ái nhìn Ngôn Tố. Cởi áo khoác ngoài, anh chỉ mặc một cái áo sơ-mi, gió thổi tới thổi lui giống như quét đường vậy, áo anh thoáng phồng lên, lại thoáng dính chặt vào người anh.

Mái tóc ngắn của anh lạnh lẽo cứng rắn, sắc mặt trắng ngần, Chân Ái đoán rằng có lẽ là anh lạnh.

Nhưng cô không trả áo khoác lại cho anh, bởi vì biết anh không bao giờ cho phép từ chối.

Lòng cô lại giống như thường ngày, không khỏi thấy ảm áp, không cách nào hình dung, nhưng cùng lúc mang theo sự đau buốt rất nhật.

Cô nhìn đám đông xa lạ, tinh thần chột bưng tình.

Những ngày qua, cô hoàn toàn quên đi hoàn cảnh của mình, không còn ru rú trong nhà, nơm nớp lo sợ như trước đây, mà yên bình và mong đợi mà đi theo anh, đi vào một thế giới vốn không nên thuộc về cô.

Không thể nhận thấy, rốt cuộc là bắt đầu từ lúc nào?

Chỉ vì anh nói “Sau này lúc ở cùng cô, tôi sẽ không đi nhanh như vậy”, cho nên cô muốn đi theo bước chân anh, dù cho anh đắm chìm trong thế giới của riêng mình, chỉ cho cô một gò má ung dung yên lặng.

Chỉ vì anh kéo tay cô một lần, cho cô một nụ hôn trên má, tặng cô một cái ôm, khoác thêm cho cô một cái áo, cô đã vô tình mà quên đi bản thân mình.

Bây giờ đột nhiên nhớ lại, loại cảm xúc buồn bã vô vị của cô gái nhỏ này thật đúng là không thích hợp với cô.

Chân Ái ngồi trong bụi hoa, hít một hơi thật sâu không khí lạnh, lý trí mà tự nhủ, chỉ vì chưa từng có người đối xử tốt với mày như vậy, cho nên mày mới có thể không biết phải làm sao.

Giống như nói như vậy thì sự ảo tưởng không thực tế trong lòng liền bị lý trí chê cười vứt bỏ.

Cô ổn định lại, nhìn cô dâu và chú rể đứng trên bục, nâng Kinh Thánh tuyên thệ.

Im lặng nhìn một lúc, cuối cùng nhịn không được câu hỏi trong lòng, nhỏ giọng hỏi Ngôn Tố bên cạnh: “Lúc anh lớn như anh trai anh, có thể kết hôn giống anh ấy như vậy không?”

“Không thể.” Mâu quang anh rõ ràng, nhìn cô dâu chú rể trên bục, thanh âm rất thấp, không chút do dự.

Chân Ái không nói nữa.

Cô lẳng lặng kéo khóa môi.

Quả thực cô cũng rất khó tưởng tượng ra dáng vẻ anh và ai đó yêu nhau kết hôn. Người hoàn hảo như anh thì hình bóng người trong lòng cũng phải hoàn hảo. Người đó thật khó tìm à!

Anh cũng sẽ không động lòng với người nào, đừng nói chỉ là làm bạn cả đời.

Chân Ái lặng lẽ kéo căng áo khoác, khẽ nghiêng đầu, chà chà cái cổ áo cứng rắn, có hương thơm đàn ông rất nhật quanh quần nơi gò má. Cô nghĩ rằng, là thời điểm để quay về với trước kia, là thời điểm để rời khỏi cuộc hành trình khó quên này.

Cô là đứa con của ác ma, anh là hi vọng của ánh sáng.

Cuối cùng không phải là người chung một con đường.

Nhưng cô đã quên cách lý giải của Ngôn Tố không hề giống người bình thường. Trọng điểm câu hỏi này của cô là,

Có thể “kết hôn” giống anh ấy như vậy không

Mà không phải

Có thể kết hôn giống anh ấy “như vậy” không

Cho nên,

Con người Ngôn Tố đi loanh quanh, khó hiểu nghĩ: Tôi lại không tin vào đạo Thiên Chúa, đương nhiên không thể cầm Kinh Thánh kết hôn giống tín đồ được.

Sau khi kết thúc nghi lễ là tiệc tối.

Chân Ái thay quần áo, cầm thẻ chỗ ngồi đi đến trước bàn, lại nhìn thấy trên cái bàn tròn có bảng tên tạm thời của mình Ai Zhen đặt cạnh S.A.Yan.

Cô sững sốt, lúc này mới nhớ tới lúc ở nhà ở Manhattan, cô ngồi trong bếp ăn sandwich, Ngôn Tố đứng ở thang máy bên kia nói chuyện với Hayley. Nhất định là khi đó anh đã bảo Hayley thêm tên cô vào chỗ ngồi cho khách.

Chân Ái chợt cảm thấy ấm áp, tìm kiếm bóng dáng Ngôn Tố khắp nơi.

Anh đứng cạnh giàn hoa cách đó không xa, ở cùng người nhà của anh. Hayley ôm một người đàn ông nói chuyện, Jasmine đang cười vui vẻ, chỉ có Ngôn Tố nghiêm mặt, một dáng vẻ không tập trung.

Chân Ái không đợi anh, tự ý đi lấy thức ăn của tiệc buffet.

Mỗi một món ăn trong hôn lễ đều làm một cách đẹp đẽ lạ thường. Chân Ái nhìn xung quanh, ánh mắt rơi vào trên bánh phô mai nhiều màu sắc rực rỡ trước, mới vừa muốn gấp, một giọng nói cấm đoán lại quen thuộc rơi vào bên tai:

“Hàm lượng chất béo quá cao, đối với tim mạch không tốt.”

Chân Ái tự nhiên cắn cắn môi. Ngoài cái tên quỷ mắt hững hờ Ngôn Tố kia ra thì còn ai?

Anh nói mà không có biểu cảm gì xong, nhìn về mặt cô chăm chú nhìn bánh ngọt, hơi lộ ra sự thất vọng vừa không thôi, lại cảm thấy buồn cười. Rõ ràng là người lớn, nhưng có nhiều lúc vô tình lộ ra suy nghĩ của một cô bé ngây thơ đơn thuần.

Trong lòng muốn cười, ngoài mặt lại tiếp tục khiển trách: “Cô lại không đợi tôi!”

“Không phải anh đang bận sao?” Chân Ái thản nhiên. Nói ra miệng, chính mình cũng cảm thấy chua xót kì lạ, vội vàng quay đi chỗ khác gấp bánh ngọt.

Ngôn Tố cũng ngẩn người, thấy cô lơ đãng mà đi lấy đồ, cũng không biết nghĩ thế nào, lập tức nắm lấy tay cô, ra lệnh: “Này, tôi đã nói ăn nhiều những thứ này không tốt cho cơ thể!”

Chân Ái khẽ giãy tay anh ra, nhưng cũng không muốn cư xử một cách tùy hứng hoặc vô lễ, lặng lẽ để cái kẹp xuống, đi về phía trước. Ngôn Tố đuổi theo cô giống như theo đuôi, còn dặn dò: “Chọn thật tốt, ăn nhiều một chút.”

Chân Ái không để ý, đi mấy bước, nhìn thấy xâu thịt trái cây nướng đủ màu sắc, mới vừa muốn nói với đầu bếp cho hai cây, Ngôn Tố ho nhẹ một tiếng: “Ừm, không tệ. Trái cây và thịt nướng chứa chất gây ung thư.”

Lời Chân Ái muốn nói liền bị chặn ở miệng, đáng thương mà ngửi mùi thơm thoang thoảng của thịt nướng xen lẫn trái cây một cái, ừ ừ quay đi.

Lại thấy thịt cua sốt tương mới làm, vừa muốn lấy, Ngôn Tố lại ngăn chặn: “Cua quá lạnh, cô muốn sau mùa đông chết rét sao?”

Chân Ái rút tay về, tức tối: “Còn nói muốn tôi ăn nhiều, tên lừa đảo!”

“Tôi nào biết cô chọn thức ăn không có một chút tiêu chuẩn như vậy.” Ngôn Tố đổi cái đĩa của mình cho cô, “Ăn cái này.”

Chân Ái sững sờ, không biết anh đã gấp đầy một đĩa thức ăn từ lúc nào. Thịt bò, thịt cừu non, bánh nướng, trái cây, xà lách, lát cá sống đủ loại, còn xếp thật ngay ngắn, rất có phong cách.

Chân Ái cầm đĩa thức ăn, ừ ừ đi về chỗ ngồi.

Ngồi xuống mới hiểu ra, Ngôn Tố chọn những món ăn này cho cô đều là để bổ sung dương khí. Nghĩ đến đây, trong lòng Chân Ái thấy ấm áp.

Trước mặt đột nhiên lại thêm một ly sữa tươi, cộng thêm một cái đĩa nhỏ, trong đó là hai miếng bánh pho mai việt quất Dominican màu nâu nhỏ: “Này, món tráng miệng sau khi ăn xong.”

Anh cố ý nhấn mạnh bốn chữ “sau khi ăn xong”, lại liếc cái đĩa của Chân Ái, ý là không ăn hết thức ăn thì không được ăn bánh ngọt. Giống như đồ con nít vậy.

Chân Ái ngoan ngoãn nhận lấy, trong đôi mắt đen nhánh hiện lên một chút vui vẻ.

Ngôn Tố nhìn trong mắt, bỗng nhớ lại khoảng hơn một tháng trước ở tiệm sách của Văn Ba, cô hồ hững và tiếc nuối nói cô grow out of candy (trưởng thành liền mất đi sự mong chờ đối với kẹo lúc đó).

À, tên nhóc lừa đảo.

Anh hơi cong cong khóe môi, không thèm nhắc lại.

Jasmine ở đối diện nhìn một cách sâu kín, trong lòng rất tức giận. Ngay cả cô cũng rất ít thấy Ngôn Tố cười, anh trong trí nhớ vẫn luôn rất lạnh nhạt, những cảm xúc khác cũng ít đến đáng thương.

Mà hôm nay Ngôn Tố ở trước mặt Chân Ái lộ ra đủ loại biểu cảm, cũng quá phong phú. Giả vờ không thèm, xem thường, bất mãn, kiên nhẫn thoải mái, nụ cười thâm kín... không cái nào là không thách thức sự nhẫn nại của cô.

Anh lại còn lấy áo cho cô ta mặc. Cái người mà không cho người khác đụng vào bất kì thứ gì, giống như chạm một cái thì anh ta sẽ chết, lại có thể lấy áo cho Chân Ái mặc.

Jasmine cắn môi cười, đột nhiên nói với Chân Ái: “Chân Ái, vừa rồi trong phòng nghỉ không phải cô nói...” Cô giống như am hiểu lòng người mà lược bớt câu kể tiếp, để ọi người suy nghĩ xa xôi, “Tôi giới thiệu William cho cô biết nhé.” Vừa nói, chạm một cái vào người tóc vàng mắt xanh người Anh bên cạnh cô.

Chân Ái nghi hoặc: “Tôi và cô nói cái...”

Chưa nói xong đã bị Jasmine ngắt lời: “Chân Ái, William.”

William tao nhã lễ phép mỉm cười gật đầu với Chân Ái. Anh đúng là một người đàn ông lịch thiệp, chỉ một cái gật đầu một nụ cười liền tràn đầy vẻ cổ điển.

Chân Ái không muốn tranh chấp với Jasmine, cũng không muốn thiếu lễ phép, liền ngậm miệng, gật đầu với William.

Ngôn Tố ngồi một bên, cau mày lại.

Chân Ái thích loại đàn ông này? Thật ngốc!

Anh vẫn lạnh mặt, lại chưa phát hiện ra sắc mặt mình u ám đến khó coi.

Jasmine thấy vậy, trong lòng vừa có chút hả hê vừa nhói nhói, vốn mong đợi có thể nói lời giới thiệu hai người này. Nhưng cử chỉ của William chỉ giới hạn ở sự lịch thiệp, cũng không chủ động, Chân Ái lại càng không trả lời.

Bầu không khí lập tức lạnh lại.

Jasmine tức giận, làm ra vẻ thân thiện: “Chân Ái, cô học tin tức và truyền thông đại chúng, William biết rất nhiều người trong tòa soạn, nếu cô muốn thực tập thì có thể tìm anh ấy giúp đỡ đấy.”

Loại hỏi han rõ ràng vượt quá sự quen biết bình thường này, nụ cười lễ phép của William thu lại một chút, khó hiểu nhìn Chân Ái. Người ngồi cùng bàn, kể cả bà ngoại và mẹ cũng khó hiểu mà nhìn Jasmine và Chân Ái.

Trong mắt mọi người, Jasmine luôn là một cô gái có phong thái tao nhã. Hôm nay hành động của cô cùng với lúc bình thường như hai người khác nhau, lại dựa vào lời Jasmine nói trước đó, đã quá rõ ràng. Chân Ái muốn thông qua Jasmine để quen William, cho nên Jasmine mới thất lễ mà ra sức tác hợp cho hai người họ.

Ngay cả Ngôn Tố rất chậm chạp đối với loại phương diện cong cong lượn lượn này cũng phát hiện không đúng.

Chân Ái không cảm thấy có vấn đề gì, nói: “Cảm ơn cô, nhưng tôi không cần.” Nói xong, tiếp tục uống sữa. “Nhưng tôi đã nói phải giúp cô.” Jasmine “nhỏ giọng” nói thầm, đang lúc Chân Ái cảm thấy quái lạ muốn mở miệng, lại hỏi trước, “Đúng rồi, Chân Ái, vẫn không biết là cô từ đâu đến thế?”

Chân Ái chưa phát hiện điều không ổn, vừa mới chuẩn bị trả lời.

“Cái gì gọi là ‘Từ đâu tới?’” Thanh âm lãnh đạm lại lạnh lùng của Ngôn Tố vang lên, “Tôi dẫn tới!”

Vừa nói cái này, Chân Ái lấy lại tinh thần.

Phân biệt một cách tỉ mỉ, “Cô từ đâu tới” là một câu hỏi rất không lễ phép không thân thiện! Nhưng Ngôn Tố, cái người không có EQ này, hôm nay sao lại cảm giác được ý tứ người khác nói chuyện một cách chuẩn xác thế?

Trò khôn vặt của Jasmine bị Ngôn Tố phá trước mặt mọi người, mặt lập tức nóng lên, xấu hổ sửa lại: “Ý của em là, biết Chân Ái lâu như vậy mà em vẫn không biết cô ấy là người ở đâu.”

Chân Ái thấy bầu không khí trên bàn trở nên lạnh lẽo, nghĩ người thân Ngôn Tố đều ở đây, vẫn cứ vân vân thì tốt hơn, nhưng còn chưa mở miệng lại bị Ngôn Tố cướp lời.

“Cô và cô ấy có quen biết như vậy sao? Cô đã gặp cô ấy mấy lần? Nói với cô ấy mấy câu?” Mâu quang anh u ám, nói nhanh hùng hổ dọa người, “Chuyện của cô ấy không có chút quan hệ nào với cô.”

Ngay cả Chân Ái cũng bị dọa cho giật mình, dừng nói chỉ là những người khác ngồi cùng bàn.

Hayley cũng là lần đầu trải qua loại tình huống này, nhưng bà nhanh chóng giấu đi vẻ kinh ngạc trong mắt, ho nhẹ một cái, gần như ra lệnh: “S. A. Behave! (Ngôn Tố, chú ý lời nói của con).”

Chân Ái cúi đầu, mặt đỏ tới mang tai. Ngôn Tố lại bình tĩnh như đá.

Jasmine xấu hổ đến mức đôi mắt cũng đỏ.

Cô ngay lập tức biết Ngôn Tố đã nhìn ra cô cố tình làm khó dễ Chân Ái. Tính cách không hề quan tâm đến người xung quanh của anh, làm thế nào sẽ phát hiện không đúng?

Lập tức sự tủi thân, căm ghét, tất cả đều dâng lên trong lòng: “Em chỉ muốn làm bạn với cô ấy, tại sao anh...”

“Nói dối!” Ngôn Tố vạch trần một cách ngắn gọn, giọng nói bình tĩnh, có kết luận, “Cô không thân thiện với cô ấy. Tôi rất không thích.”

Chân Ái chợt bắt lấy bàn tay anh ở dưới bàn, ra hiệu không nên nói nữa. Cô rất cảm ơn Ngôn Tố đã bảo vệ tâm trạng cô, nhưng kết quả lại là cô càng khó xử hơn.

Từ trước đến nay, mọi thứ cô tiếp xúc đều rất đơn giản. Thí nghiệm, số liệu, tỉ lệ. Người đầu tiên tiếp xúc bên ngoài thế giới khép kín kia – Ngôn Tố cũng đơn giản như vậy.

Nhưng hôn lễ hôm nay đã vượt ra khỏi tất cả các kiến thức về sự giao tiếp của cô.

Jasmine không thích cô, mà ấn tượng về cô của những người thân khác của Ngôn Tố có lẽ cũng giảm đi nhiều. Cô không biết tại sao, cũng không biết giải quyết như thế nào. Cái này không giống như thí nghiệm, sai một lần thì sửa lại thông số một lần.

Ngôn Tố quay sang nhìn cô, thấy cô cúi đầu mặt đỏ như rỉ máu, nhất thời ngậy ra sững sờ, mơ hồ phát hiện hình như mình làm sai rồi.

Anh nên dùng một cách hóm hỉnh lại khôn khéo để đổi chủ đề, nhưng anh không am hiểu.

Anh chỉ biết ngay thẳng chính trực.

Thấy cô bị khi dễ thì giúp cô trút giận.

Về phần tại sao thì chính anh cũng không biết.

Anh thu đôi mắt, đáy lòng mắng mình một câu: Ngu ngốc!

40. Chương 39

Do Ngôn Tổ uống chút rượu vang nên Chân Ái là người lái xe về.

Dọc đường đi, hai người đều không nói chuyện.

Mặc dù cuối cùng không sóng không gió mà vượt qua bữa tiệc tối, nhưng bầu không khí lúc sau luôn có vẻ khó xử và bối rối, không xua đi được.

Chân Ái rất chán nản, niềm an ủi duy nhất chính là sự che chở của Ngôn Tổ.

Nhớ đến những ngày qua ở New York, Ngôn Tổ đối xử với cô, chỗ rất nhỏ luôn có sự ảm áp. Nhưng xét từ tính cách của anh, cô không đoán ra được anh đang nghĩ gì. Cô rất muốn biết rõ ràng, nhưng cũng không biết bản thân mình muốn biết rõ cái gì.

Hôn lễ này thực sự là một mớ hỗn độn.

Những câu hỏi của Jasmine, thái độ của Ngôn Tổ làm trái tim hờ hững của cô rồi tung lên. Rõ ràng đã hạ quyết tâm sau hôn lễ sẽ rời đi, nhưng trên bàn tiệc, tại sao anh phải nhắm vào Jasmine một cách gay gắt như vậy, lại khẳng khái bảo vệ cô như vậy?

Anh rốt cuộc là đang nghĩ cái gì?

Xe chạy băng băng trên con đường dày đặc bóng đêm. Chân Ái nhớ lại câu đã hỏi anh trong hôn lễ, cuối cùng quyết tâm nói ra: “Loại tính cách này của anh, hẳn là sẽ không yêu đương đâu nhỉ?”

Khi đó, Ngôn Tổ đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe xong lời của cô, từ từ mở mắt, mâu quang sâu thẳm, ngược mắt nhìn khuôn mặt cô trong gương xe, trong chốc lát không nháy mắt nói: “Tôi là loại tính cách nào?”

Về mặt cô trong cái gương nhỏ không thay đổi, vẫn chuyên tâm nhìn con đường phía trước, thanh âm lại lập tức mất đi sức lực: “Tôi không biết.”

Anh thu ánh mắt, hờ hững nhìn bóng tối trước mặt: “Cho nên bản thân câu hỏi này của cô có vấn đề. Không biết tôi là loại tính cách nào, còn hỏi người có loại tính cách như tôi có phải sẽ không yêu đương hay không...”

Loại tích cực này của anh làm Chân Ái hơi phiền muộn, bất mãn ngắt lời anh: “Mọi việc đều phải phân tích từ góc độ lý tính, loại trừ bất kỳ yếu tố cảm tính. Không thể hiện hoặc vốn không có tình cảm. Chỉ số IQ rất cao, không có tình thương, trong đầu không bao giờ suy nghĩ về đối nhân xử thế. Cá tính kiêu ngạo lại lý trí rõ ràng.”

Ngôn Tổ trầm mặc rất lâu, chậm rãi nói: “Trừ câu cuối cùng, phần đầu cô nói tất cả đều không thuộc phạm trù ‘tính cách’.”

“...”

Chân Ái đột nhiên quay sang nhìn anh, mang theo vẻ hung ác khó có thể phát hiện: “Cho nên bây giờ anh muốn thảo luận các vấn đề logic và định nghĩa với tôi sao?”

Ngôn Tổ ngắt người, quỳ củ trả lời: “Bây giờ cũng có thể không nói.”

Anh dừng mấy phút, thấy Chân Ái không nói lời nào, liền lành mở miệng:

“Tôi không biết từ đâu mà cô đoán ra ‘loại tính cách này’ của tôi sẽ không có tình cảm. Chẳng lẽ là do lúc bình thường tôi làm việc không chen lẫn tình cảm khá lạnh lùng? Người đang làm việc phải luôn luôn nhớ nhung chuyện tình cảm sao? Cô là như vậy sao? Mang theo tình cảm đi học, lên lớp; mang theo tình cảm đi làm việc, bàn chuyện làm ăn? Vì tôi không thích làm việc theo cảm tính nên tôi không có tình cảm sao? Rõ là cái này của cô hoàn toàn không hợp logic...”

“Anh đang thao thao bất tuyệt cái gì, một câu tôi cũng không nghe.” Chân Ái nghĩ bản thân mình đang rầu rĩ, còn cái người này lại vẫn là đáng vẻ không bận tâm, thực sự cảm thấy chính mình sẽ bị anh ta làm cho tức chết.

Lần đầu tiên cô muốn tùy hứng, cãi bướng mà ngắt lời anh, “À há? Anh đang nói chuyện sao? Tại sao bên tai tôi có tiếng bộ vo ve nhỉ.”

Ngôn Tố ngậm miệng, trầm mặc và tĩnh mịch nhìn cô. Ánh đèn sắc sỡ bên ngoài xe chảy qua gương mặt tuần tú của anh, không thấy rõ cảm xúc.

Trong xe đột nhiên rơi vào sự yên lặng u ám, lòng Chân Ái đình trệ trong chốc lát.

Anh nhìn cô, đột nhiên cởi dây an toàn ra lấn người sang. Chân Ái liếc thấy anh đến gần, giật mình, muốn tránh nhưng không có nơi nào để đi.

Giây kế tiếp, hơi thở nóng rực của anh phả vào mặt cô, nóng đến muốn đốt người, còn mang theo hương thơm tinh khiết của rượu vang rất nhạt, mũi hiếm thấy.

Môi anh gần như dán vào lỗ tai nhẵn mịn của cô, giọng nói trầm thấp, “Như thế này nghe rõ không?”

“Ai nói cho cô là tôi không có tình cảm?”

Lần này, đầu Chân Ái ong ong thật, nhiệt độ trên mặt đột nhiên bốc hơi, đầu óc trống rỗng.

Xe nhanh chóng quẹo cua, phía trước có cảnh sát giao thông thành lập một đội tuần tra đường tạm thời. Tim cô đập như đánh trống, ổn định tinh thần vội vàng thẳng lại, kết quả đạp thành chân ga...

Xe đụng vào một chiếc xe cảnh sát vang ầm một tiếng, trong lúc nhất thời, còi báo động hú lên ầm ĩ.

Về mặt Ngôn Tố như thường, ngồi một cách yên ổn.

Chân Ái xấu hổ lại bức tức, gục trên tay lái không ngẩng đầu lên. Cho đến tận lúc cảnh sát đến gõ cửa, cô mới quy củ mà xuống xe.

Cuối cùng kết quả xử phạt là trừ điểm, viết giấy phạt, cộng thêm tiền sửa xe cảnh sát.

Chân Ái trầm mặc không nói gì, nhìn thoáng qua Ngôn Tố. Anh vẫn là vóc dáng thẳng tắp, đứng trong màn đêm bên cạnh xe, bình tĩnh nhìn. Khóe môi hơi mỏng có nụ cười rất nhạt, tựa như đạt được cái gì đó, trong đôi mắt sâu rất có vẻ cười trên nỗi đau của người khác.

Chân Ái giận đến nghiến răng, chỉ cảm thấy bị máu nóng làm cho đầu óc choáng váng, quay người nói một câu với người cảnh sát đang viết giấy phạt, ý đại khái là trên tôi có người.

Vừa nói ra câu này, cảnh sát im lặng nhìn cô một lúc, thu lại giấy phạt, lấy ra một cái còng tay. Đây là coi rẻ làm nhục cảnh sát, anh ta nghiêm khắc ra lệnh: “Xoay người lại!”

Chân Ái ngẩng đầu, hiên ngang lăm liết kiên quyết không xoay.

Tình hình đột nhiên phát triển đến nước này, Ngôn Tố cũng bất ngờ, vừa muốn đi tới, không nghĩ người cảnh sát kia đã bóp lấy bả vai Chân Ái, xoay rồi đẩy, ấn cô nằm sấp trên xe cảnh sát, lại kéo tay cô hai ba lần rồi còng lại ở sau lưng.

Ngôn Tố dừng bước, lặng lẽ nhìn Chân Ái.

Đèn hiệu cảnh sát màu đỏ chớp lóe trên gương mặt trắng nõn của cô. Cô hơi hást cảm, hồ hững lại không sợ hãi. Đôi mắt đen như mực kia nhìn thẳng vào anh, mang theo sự khiêu khích và khinh thường rõ ràng.

Giống như quen cô lâu như vậy, giờ phút này mới là đáng vẻ chân thật nhất của cô. Không âm thầm chịu đựng, không tự kiểm chế, không ngụy trang, không dờ dẫm.

Ngôn Tố trầm mặc rất lâu, lùi về sau một bước, tỏ vẻ vạch ra ranh giới rõ ràng. Tiếp đó, anh lại lạnh lùng nói: “Không có chuyện của tôi, tôi đi trước.”

Chân Ái: “...”

Sóng mắt cô khê động, chỉ thấy anh rõ ràng giống như người không có chuyện gì, bình tĩnh như thường một mình thoải mái mà lên xe.

Trong phút chốc này, Chân Ái chỉ cảm thấy hai mươi mấy năm lãnh đạm đều phí công, thật hận không thể dùng lời lẽ thô tục để mắng anh ta! Vất hết óc cô cũng không thể có được một câu.

Bánh xe ma sát trên mặt đất “soạt” một tiếng, nhanh chóng và dứt khoát mà tách khỏi chiếc xe cảnh sát bị đụng trước đó, lùi ra ngoài rất nhanh.

Mắt Chân Ái đỏ lên vì tức, mấy ngày nay đối xử tốt với cô như vậy đều là ý nghĩ nông nổi của anh ta. Bây giờ triều lui rồi, anh liền không thèm để ý đến cô. Nhưng lòng cô đã sớm bị chết chìm rồi, tên khốn kiếp!

Nhưng xe không hề quẹo đi.

Chân Ái sững sờ, mở to hai mắt, trơ mắt nhìn chiếc xe lùi lại rồi chạy đi giống như tên rời khỏi cung, chuẩn xác không sai lầm mà đụng vào phía sau một chiếc xe cảnh sát hoàn hảo không có tổn hại.

Tuy rằng trong khoảnh khắc va chạm liền phanh xe lại, nhưng cũng không ngăn được chiếc xe cảnh sát kia hú lên ngay lập tức.

Cảnh sát và các đồng nghiệp của anh ta đều kinh ngạc đến ngây người.

Dáng vẻ Ngôn Tố bình yên mà ra khỏi xe, xuyên qua bóng đêm mênh mang và ánh đèn đỏ lóe sáng, đi tới bên cạnh Chân Ái đang kinh ngạc, lại bất ngờ nhếch miệng cười giống như một đứa trẻ tinh nghịch.

Cười xong, anh chậm rãi lại không mất vẻ tao nhã mà xoay người đối mặt với cảnh sát, còn không quên ngoan ngoãn đặt tay sau lưng, quay lại nhìn người cảnh sát đang chết đứng người, ánh mắt rất phối hợp, giống như đang nói: Là thế này phải không?

Nửa tiếng sau...

Phía sau lan can sắt trong phòng tạm giam ở đồn cảnh sát, Ngôn Tố đứng thẳng tắp, đút hai tay trong túi áo khoác, dựa vào tường trầm mặc không nói.

Về mặt anh lạnh nhạt, thỉnh thoảng rũ mắt nhìn Chân Ái ở bên chân.

Chân Ái đang ngồi xổm dưới đất vẽ vòng tròn.

Trong cùng phòng giam còn có vài thanh thiếu niên đang vui vẻ, không biết là uống nhiều rượu hay là hút ma túy.

Âm thanh quá ồn ào, Chân Ái nghe ngược lại vô cùng vui vẻ. Cô biết Ngôn Tố không bao giờ có sự nhẫn nại đối với tiếng ồn.

Cô nhìn có chút hả hê ngẩng đầu nhìn anh. Anh lại bình tĩnh và hờ hững, con người nhạt rũ xuống, trầm trầm bồng bồng.

Chân Ái hờ hững quay đầu đi chỗ khác.

Có cảnh sát đến, cầm gậy gõ vào song sắt, không nhin được hét lên: “Mấy đứa bọn bây im lặng một chút cho tao!”

Bọn thanh thiếu niên vội vàng ngậm miệng, chờ cảnh sát đi rồi lại bắt đầu xì xào bàn tán.

Có một người quay sang thấy Ngôn Tố, nói ngọng xiêu xiêu vẹo vẹo hỏi: “Này, người anh em, anh cũng vén váy người đẹp, sờ bắp đùi bị bắt vào đây sao?”

Chân Ái nhin không được phì cười.

Gương mặt tuần tú của Ngôn Tố liếc một cái. Anh đột nhiên hỏi hận hành động đụng xe cảnh sát không hề logic chẳng hiểu ra sao cả của mình.

Thiếu niên kia thấy anh mặt lạnh không thèm để ý tới, cũng thấy mất mặt, ánh mắt lại chuyển đến trên người Chân Ái, tự cho là tỉnh ngộ mà gật đầu: “Thì ra là gái điểm bị bắt.”

Lần này, đến lượt Ngôn Tố nhẹ ngoắc ngoắc khóe môi.

Chân Ái: ...

Cô đứng đắn như vậy, nhìn giống gái đứng đường chỗ nào?

Mấy thanh niên lại ca hát một cách vui vẻ.

Chân Ái ngồi xổm dưới đất, cúi đầu lấy ngón tay chọc sàn nhà.

Ngôn Tố nhìn, thấy cô có vẻ như rất không sao vui được, suy nghĩ một chút, tìm chuyện để nói:

“Phòng tạm giam này mỗi ngày đều sẽ có ít nhất mấy chục người đi ra đi vào.

Người bình thường bị tạm giam là trẻ vị thành niên hoặc ở tầng lớp thấp nhất trong xã hội. Giày của họ trước một lần giặt trung bình đã đi 50 đến 60 ngàn mét đường. Các loại bùn rác, đồ vật bẩn và vi khuẩn virus đều sẽ dính vào đế giày.

Cho nên bây giờ cô chọc dưới đất, chẳng khác nào là sờ đường mà bọn họ đã đi.”

...

Đám thanh thiếu niên bên cạnh lắng tai nghe, vẻ mặt sợ hãi. Các anh em, bắt chuyện như vậy thực sự không có vấn đề sao?

Đương nhiên là có vấn đề!

Tay Chân Ái càng chọc ác hơn, quả thực giống như đang chọc đầu anh ta.

Sau khi nói xong, không cần người khác nhắc nhở, Ngôn Tố cũng từ từ tỉnh ngộ. Anh lẳng lặng phát hiện, hình như bầu không khí lại càng không bình thường rồi.

Ngôn Tố sờ sờ đầu, lẩm bẩm: “Ý của tôi là, đừng chọc, lỡ như chọc làm tay bị thương...”

Nói xong chính mình cũng cảm thấy không logic lại khác người. Anh lúng túng sờ sờ mũi, lại tiếp tục, “Khụ, thực ra tay không dễ bị thương như vậy, nhưng có thể làm gãy móng tay. Ừ, đúng, móng tay.”

Ló đầu nhìn, “Được, cô không bao giờ để móng tay...”

“Phì!” Chân Ái cúi đầu nhin hơn nửa ngày không cười ra tiếng, cười xong lại kéo căng thanh âm, “Cắt! Đừng hao tâm tổn trí mà tìm lời nữa, anh thực sự không giỏi đâu.”

Ngôn Tố thoáng sững sờ, lại khẽ mỉm cười, thực sự không nói chuyện nữa.

Một lúc lâu sau, anh nhìn ánh đèn trắng sáng đối diện lan can sắt, chậm rãi nói: “Lát nữa đi xem phim đi!”

Chân Ái quay lại nhìn anh, hơi kinh ngạc.

Anh nhìn đồng hồ đeo tay một chút: “Rạp chiếu phim Imin mỗi cuối tuần sau 10 giờ chiếu lại những phim kinh điển. Hôm nay,” anh hơi dừng một chút, Chân Ái biết nhất định là anh đã xem tờ tuyên truyền phim, bây giờ đang nhớ lại, “Là phim hài Chaplin.”

Chân Ái gật đầu.

Không lâu lắm, Eva đến bảo lãnh bọn họ. Cảnh sát đưa ra một trát hầu tòa, tuần sau phải đến tòa chịu thẩm vấn.

#

Nửa tiếng sau, Chân Ái ngồi trong rạp chiếu phim ban đêm không có người khác, nhìn người nghệ sĩ có vóc dáng nhỏ im lặng làm ra một loạt thao tác khiến người ta ôm bụng cười.

Trong rạp chiếu phim màu trắng đen, thật yên tĩnh, cô im lặng mỉm cười.

Một khoảnh khắc, cô quay sang nhìn Ngôn Tố ngồi bên cạnh.

Anh chuyên tâm nhìn màn hình, đôi mắt trong veo có vẻ như chứa đựng những ánh sao lấp lánh, gò má tuấn tú lại xinh đẹp. Khóe miệng anh mang theo một nụ cười nhẹ nhàng, ánh sáng phim đen trắng chiếu lên mặt anh lúc sáng lúc tối.

Tiếng lòng Chân Ái khẽ rung động, thu ánh mắt, nhìn màn hình khiến người ta vui vẻ kia, từ từ đáy lòng lặng lẽ im ắng.

Ngôn Tố chợt rũ mắt, ánh mắt chậm rãi rơi xuống gương mặt trắng nõn và nhã nhặn lịch sự của cô, trong con người sâu thẳm hiện lên một nụ cười rất nhạt, lại nhìn màn hình.

Hoàn toàn yên tĩnh.

Xem một nửa, di động trong túi Ngôn Tố bắt đầu rung lên, lấy ra nhìn, là Jasmine. Ngôn Tố không hề do dự mà tắt đi. Một giây sau, lại rung lên một cái.

Lần này là một tin nhắn ngắn –

“Ăn mạng, con của cảnh sát liên bang.”

#

Hai ngày trước, 10 giờ tối.

Sân điền kinh của đại học NT vô cùng trống trải, những học sinh luyện tập buổi tối đã sớm giải tán.

“Fuck!” Kelly cầm bức thư trong tay vò thành một cục ném xuống đất, lại ra sức đá thảm cỏ một cái, “Đã qua hai năm, sao cái người kia vẫn bám dai như đĩa vậy!”

Sắc mặt mấy người còn lại cũng trắng bệch.

Tony nắm chặt bức thư, trên giấy vẽ một ngôi sao năm cánh, cũng viết câu “You are my medicine”. Anh cũng hơi hoảng sợ: “Đã bình yên hai năm rồi lại xuất hiện, hắn muốn làm cái gì?”

“Hắn muốn giết chúng ta!” Anna hét lên, trong tay nắm bức thư giống như vậy, che mặt gần như sắp khóc, “Hai năm trước ám hiệu xuất hiện hai lần, kết quả Lola và Parker bị giết, nhưng vẫn còn chưa đủ. Ông trời ơi, tên ác ma kia cảm thấy vẫn chưa đủ!”

Sắc mặt Tề Mặc càng đáng sợ hơn, tái nhợt giống như ma, thanh âm cũng run run như vọng đến từ địa ngục: “Tôi đã nói rồi, người trả thù cho Lâm Tinh nhất định sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Cả đời cũng không thể...”

Còn chưa nói xong, Kelly một chân đạp cậu ta: “Tên khốn kiếp nhất gan, mày cầm miệng cho tao!” Dứt lời, ném tàn thuốc xuống đất nghiền nát, “Chúng ta vẫn còn năm người, hắn muốn giết hết chúng ta sao? Đến đây đi!”

Anh ta đột nhiên giống như điên, điên cuồng hét về phía bãi tập tối đen: “Mày đang nhìn bọn tao lo sợ hoảng hốt sao? Cái tên biến thái mày hài lòng chưa? Mày đến đi! Đến giết...”

“Cầm miệng!” Anna sợ đến toàn thân co rúm, lớn tiếng hét lên nhào tới che miệng anh ta.

Tề Mặc chờ người ra, mờ mịt hỏi: “Cậu nói tôi nhất gan, vậy cậu đoán người chết kế tiếp trong chúng ta sẽ là ai?”

Tề Mặc càng nói càng run rẩy: “Các cậu không sợ chết sao? Vậy các cậu nói, người kế tiếp bị cởi hết quần áo treo cổ trên cao sẽ là người nào trong chúng ta?”

Một câu hỏi này làm ọi người sợ hãi đến ngừng thở.

Bóng đêm bao phủ bãi tập, gió gào thét thổi qua, thổi vào trái tim mọi người như rót vào hầm băng. Sự sợ hãi giống như sương mù trong đêm, từng chút một xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng của họ.

Daisy che mặt, nước mắt đầy mặt: “Chúng ta báo cảnh sát đi, nói ra chuyện năm đó đi! Tôi không chịu nổi nữa, tôi thực sự không chịu nổi nữa. Cứ tiếp tục như vậy thì tôi sẽ sụp đổ mất. Báo cảnh...”

Mấy người còn lại đồng thời gào lên: “Cậu dám!”

Con mắt Kelly đỏ lên: “Daisy, chúng ta đã hẹn xong rồi. Nếu ai nói ra thì những người còn lại sẽ phá hủy người đó! Tôi mới vừa thành lập công ty của mình, nếu cậu dám làm vậy thì tôi sẽ giết cậu.”

Tony cũng trầm mặc: “Daisy, cậu tốt nhất nên suy nghĩ một chút, cậu không cần tương lai nữa sao?”

Anna khóc: “Daisy, cậu không thể như vậy. Tôi rất vất vả để học ở Học viện Wharton, mùa hè còn phải tham gia trại hè thanh niên lãnh đạo trẻ thế giới. Cậu không thể phá hủy tôi. Cậu cũng không thể phá hủy chính cậu.”

Thời gian qua đi hai năm, mọi người đã sớm không còn là những học sinh trung học hay vui đùa khi đó, mỗi người đều có tương lai rực rỡ của chính mình.

Daisy nhìn những người bạn ngày xưa, nước mắt rơi như mưa. Đáy lòng bị ai khủng hoảng xen lẫn với sự tự trách và hổ thẹn bị phóng đại đến vô tận.

Chỉ là một trò đùa dai, tại sao có thể phát triển đến mức không thể vãn hồi?

Bọn họ vốn là những đứa trẻ ngoan, vì cái gì mà mỗi một người đều biến thành ác quỷ?

Ai có thể đến cứu bọn họ?

Kelly lấy ra cái bật lửa, nhặt nắm giấy trên đất, đốt nó đi. Ánh lửa nhanh chóng nhún nhảy, anh nhìn những người xung quanh, những người còn lại cũng tự giác lấy tờ giấy trong tay mình đưa đến ngọn lửa trước mặt.

Ngọn lửa kiêu ngạo, từng chút một cắn nuốt tất cả giấy viết thư.

Ánh lửa chiếu lên gương mặt của những thanh niên đỏ rực, giống như máu vậy. Đột nhiên lóe lên, rực rỡ chớp tắt, mọi người bị bóng tối bao phủ.

41. Chương 40

Đầu óc Tề Mặc không tỉnh táo, trong lòng nghe thấy tiếng điện thoại di động đang reo. Anh theo âm thanh sờ lấy điện thoại để nghe.

Daisy ở đầu bên kia hơi ồn ào, giống như là đang tụ tập: “Tề Mặc, vừa rồi tôi không nghe điện thoại của cậu được, tìm tôi có chuyện gì không?”

Trong đầu Tề Mặc nặng như đồ chì, tay chân cũng không phải của mình: “Tôi không có gọi cho cậu. Với lại sao cậu không đến?”

Daisy nghi hoặc: “Bây giờ cậu đang ở đâu? ... Giọng cậu sao lạ vậy?”

Tề Mặc đỡ trán, chống tay trên bàn đứng lên, “Ở đâu? Không phải chúng ta đã hẹn rồi...” Lời trong miệng anh dừng lại.

Ánh mắt rõ ràng một chút, anh đang ở trong một phòng học cũ không một bóng người. Ánh đèn rất sáng, từng hàng quạt trần chậm rãi quay, đêm xuân, sống lưng rất lạnh.

Trước mắt có một bóng mờ kì quái, giống như âm hồn bay tới bay lui, lắc lư lắc lư.

Thứ gì vậy? Đơng đưa trên đỉnh đầu anh!

“Tề Mặc, cậu làm sao vậy?” Daisy bên kia đợi mấy giây, khẩn trương, thanh âm từ từ nghẹn ngào, “Tề Mặc, cậu nói chuyện đi, cậu làm sao vậy? Trời ơi, tôi van cậu, cậu nói đi!”

Anh cầm điện thoại, vẫn im lặng, cứng đờ ngẩng đầu lên, hai bàn chân trắng như tuyết. Đi lên nữa, một cơ thể màu trắng treo trên quạt trần trên đỉnh đầu, lắc lư một vòng lại một vòng...

#

Lúc Ngôn Tổ đến hiện trường là vừa đúng 11 giờ.

Đó là một dãy phòng học cũ bỏ hoang sắp bị phá bỏ của trường trung học Warton. Dưới lầu có mấy chiếc xe cảnh sát đèn đỏ chớp tắt đang đậu, rất rục rịch. Bên trong là một vùng tăm tối, chỉ có hai phòng ở lầu ba là sáng đèn.

Mới nhìn giống như một đôi mắt trong bóng tối.

Ngôn Tổ cầm lấy đèn pin từ trong tay cảnh sát ở dưới lầu, nghiêng người nhìn Chân Ái, nói với nhân viên bên cạnh dây chần: “Cô ấy là học trò của tôi.” Dứt lời, nâng dây chần lên.

Chân Ái không bị chất vấn, chậm rãi chui qua.

Lúc anh đi vào cầu thang tối đen, cô cũng không nói câu nào mà đi theo.

Bắt đầu từ lúc Ngôn Tổ nhận được tin nhắn kia thì tính tình của anh liền thay đổi.

Lúc xem phim, anh nhàn tự tại. Lúc nhận được tin nhắn và điện thoại, người liền trầm mặc. Dọc đường đi cũng có vẻ tức giận không nói lời nào, im lặng lại lạnh lùng. Chân Ái cảm giác được anh đang kiềm nén một cơn thịnh nộ.

Anh đều luôn luôn như vậy, ngay cả tức giận cũng là lạnh lùng lại tự kiềm chế.

Chân Ái ước chừng nghe được một chút nội dung trong điện thoại, người chết là Anna Hope, 20 tuổi, sinh viên học viện Wharton, con gái riêng của cảnh sát liên bang thuộc bộ tư pháp. Chị gái cùng cha khác mẹ chính là cô dâu kết hôn hôm nay, Annie Adams.

Ngôn Tổ đi rất nhanh, lúc lên cầu thang lại dừng một chút, đột ngột đi chậm lại.

Chân Ái biết anh đang chờ cô, vốn muốn nói tôi không sao đâu, anh đi trước xem hiện trường đi! Lời đến khóe miệng, không nói ra, chỉ âm thầm đi nhanh hơn.

Ánh sáng từ đèn pin hình trụ làm tăng thêm vẻ tối đen âm u trong cầu thang. Trong tòa nhà đợi phá bỏ này tràn đầy mùi bụi mạt tan hoang và cũ kĩ.

Đây thực sự là một nơi tuyệt vời để giết người.

Ngôn Tổ bất thành linh nhích qua phía Chân Ái một chút, thấp giọng hỏi: “Sợ sao?”

Chân Ái lắc đầu, cuối cùng ý thức được anh không thấy, nói: “Trước đây tôi thường bị giam trong phòng tối.”

Đèn pin của Ngôn Tổ lóe lóe, mới vừa muốn nói gì đó, một nhân viên quản lý trường học từ trên lầu đi xuống, có vẻ như vừa mới giúp đỡ xong việc điều tra rồi đi ra ngoài, vừa đi xuống vừa đốt thuốc, thanh âm rất thiếu kiên nhẫn: “Sắp phá bỏ rồi mà vẫn còn người chết, tòa nhà này thật quá xui xẻo. Quái lạ, sao cái bật lửa tốt thế này mà lúc nào cũng không bật được.”

Chân Ái cảm thấy đầu không khỏi hơi đình trệ, dùng sức lắc đầu, ở chỗ rẽ đi lên lầu ba, không biết là không tập trung hay thế nào, dưới chân lại trượt một cái, suýt tí nữa ngã xuống.

May mà Ngôn Tổ phản ứng rất nhanh đỡ lấy cô.

Chân Ái dựa vào ngực anh, ngược mắt chỉ thấy đôi mắt đẹp, tinh mịch và hơi lộ vẻ lo lắng trong bóng tối của anh. Tim cô đập thành thịch, ngượng ngùng vội vàng đứng vững.

Anh buông tay cô ra, nhìn cô không chớp mắt: “Mệt rồi?” Giọng nói đều đều, mang theo chút ý tứ nghiêm túc.

Chân Ái ngẩn người, cho là anh trách mình lơ đãng, nhúu mày: “Đừng trách tôi, dưới đất rất trơn.”

Về mặt anh cứng lại, nhưng một lát lại cong cong khóe môi: “Tôi trách cô chỗ nào?” Lần này anh thay đổi ngữ khí, rất ấm áp rất mềm mỏng, giống như lưỡi biếng mà dỗ dành một đứa trẻ.

Tim Chân Ái lập tức đập dồn dập, không biết nói tiếp thế nào.

Trước mặt lại thấy nhân viên pháp y, đem theo một hộp dụng cụ đi ra từ phòng học thứ hai, vừa đi vừa nói:

“Không có cái gì cả. Không có dấu chân, không có dấu vân tay, thậm chí không có vụn da và sợi quần áo. Ngoại trừ người sinh viên nam phát hiện thi thể kia.”

“Nhưng cũng không có dấu vết sinh viên nam kia gây án... giống như người chết tự mình chạy đến thất cổ vậy.”

“Thực sự là quá kì lạ, giống vụ án hai năm trước như đúc.”

“Người sinh viên phát hiện hiện trường kia bị khiếp sợ, nói đầu óc cậu ta không tỉnh táo, giống như đang nằm mơ, cái gì cũng không biết.”

Không biết Ngôn Tố nghe xong chưa, đi lướt qua người nhân viên pháp y.

Chỗ đèn sáng là phòng học thứ hai và thứ ba.

Phòng thứ hai là nơi phát hiện vụ án, có mấy cảnh sát đang ở trong. Eva và Jasmine cũng ở đây. Eva là người phụ trách kiểm tra tử thi trong vụ án năm đó, cho nên lần này cô ấy tới. Người chết đã được lấy xuống để dưới đất, Eva đang kiểm tra.

Về phần Jasmine, cô vừa mới được điều động từ N.Y.T đến New York, vụ án này vừa khéo ở trong khu vực các cô quản lý.

Trong khoảnh khắc Jasmine thấy Chân Ái, vẻ mặt rất kì lạ, rất muốn chất vấn họ sao đã trẻ thế này mà vẫn ở cùng nhau. Nhưng vẻ mặt Chân Ái tỉnh mạch, bây giờ không đúng chỗ, cô cũng không nói gì, chỉ nhắc cầm lên một chút, quay đầu nhìn Ngôn Tố:

“Sau vụ việc thì mấy sinh viên khác cũng đã đến, tạm thời vẫn chưa có ai báo cho người nhà, cũng không ai tìm luật sư. Bọn em cũng không báo tin cho giới truyền thông. Nhưng cũng chỉ có thể giữ bí mật đến sáng ngày mai. Còn sau đó...”

Người ở đây đều hiểu.

Sau đó sẽ không che giấu được tin tức. Giới truyền thông sẽ càng chắc chắn suy nghĩ đây là vụ án giết người liên hoàn, Ngôn Tố cũng nhất định sẽ đứng mũi chịu sào.

Ngôn Tố vô cùng bình tĩnh, không có biểu hiện gì đặc biệt.

Jasmine kêu về hướng bên cạnh: “Cảnh sát Jones!”

Một cảnh sát nam tuổi còn trẻ đang nói chuyện với Eva quay người đi tới, hình như thấy Ngôn Tố rất hưng phấn: “Hey, S. A. Vụ án này và vụ án chưa giải quyết hai năm trước giống nhau như đúc, người chết đều do ngạt thở mà chết, bị cởi hết quần áo treo lên thật cao.”

Chân Ái im lặng. Vụ án hai năm trước, mặc dù Ngôn Tố cho rằng kết án, nhưng cảnh sát cho rằng đó là giết người liên hoàn, mà lại chậm chạp không tìm được hung thủ nên biến thành án chưa giải quyết.

Jones chỉ cái thang ở giữa phòng học, trong mắt lóe lên ánh sáng tìm kiếm: “Lần treo cổ này cũng mượn sức máy giống vụ xe hơi đầu tiên.”

Theo hướng ngón tay anh ta chỉ, trên quạt trần ở giữa treo một đoạn dây thừng thô, bên cạnh có một cái thang chữ A cao ngang quạt trần, bàn xung quanh tách ra bốn phía.

Jones nói liên tục: “Sau khi hung thủ buộc vào cổ nạn nhân, vòng dây thừng qua cái thang chữ A, cố định trên cánh quạt. Quạt quay, kéo theo sợi dây buộc chặt từng vòng. Hung thủ mượn sức của sợi dây, dọc theo cái thang nâng nạn nhân lên. Chờ cho đến khi chiều dài sợi dây còn lại đủ ngắn sẽ buông ra. Như vậy thì nạn nhân sẽ treo ở dưới quạt trần.”

“Đó chính là suy luận của tôi.” Ánh mắt Jones khát khao nhìn Ngôn Tố, “Trừ cái đó ra thì không còn manh mối khác, khó bề phân biệt giống như hai năm trước.”

Chân Ái nhìn ánh mắt chờ mong khen ngợi của Jones, lặng lẽ nghĩ, cái đêm cùng Ngôn Tố suy luận kia, nét mặt cô sẽ không có ngu như vậy chứ...

Ngôn Tố không động đậy nhìn Jones: “Qua hai năm, năng lực quan sát của cảnh sát Jones đã tiến bộ một cách rõ rệt. Chúc mừng anh đã phát hiện ra một vấn đề rõ ràng nhất.”

Cảnh sát Jones , lúng túng gãi đầu, càng cố gắng thể hiện hơn: “Nhất định là hung thủ hai năm trước lại gây án!”

Về mặt Ngôn Tố không thay đổi, cũng không trực tiếp trả lời, hỏi: “Xe cảnh sát ở dưới lầu là do các anh lái đến?”

“Đúng thế. Có vấn đề gì không?”

Ngôn Tố liếc anh ta một cái: “Không có vấn đề gì lớn, chỉ là bánh xe đã nghiền mất dấu giày ra vào tòa nhà này, trong đó rất có thể bao gồm dấu giày của kẻ gây án.”

Cảnh sát Jones cúi gầm mặt, cũng sắp khóc rồi.

Ngôn Tố cau mày: “Tôi thỉnh thoảng rất tò mò đầu óc của anh ...”

Chân Ái không nhìn nổi nữa, khẽ chạm cánh tay Ngôn Tố.

Ngôn Tố quay sang, về mặt vô cùng nghi hoặc: “Cô đẩy tôi làm gì?”

Chân Ái bất mãn lườm anh một cái.

Ngôn Tố nháy nháy mắt, sau một lúc hiểu ra, nghiêm mặt nói: “Cô lại không thích tôi nói thật. Chẳng lẽ tôi phải khen anh ta sao?”

Chân Ái: ...

“S. A.” Eva vẫy Ngôn Tố, nghiêng cơ thể nạn nhân một chút, Ngôn Tố hiểu ý, đi tới thò người ra nhìn. Chân Ái đứng bên này không nhìn thấy, nhưng cũng ý thức được sau lưng nạn nhân viết thứ gì đó.

Hình vẽ ngôi sao năm cánh, “You are my medicine”.

Ngôn Tố thu ánh mắt, dường như nở nụ cười, nhưng rất kì dị: “Chữ khắc trên người không đổi được cũng xóa không sạch. Khó trách mấy học sinh kia không báo cho người giám hộ cũng không tìm luật sư. Sợ bí mật sẽ bị bại lộ.”

Lời này trừ Chân Ái ra thì không ai ở đây hiểu.

Eva mặc kệ chuyện ngoài thi thể, Jasmine thì không muốn lộ ra mình không theo kịp tiết tấu của Ngôn Tố, thế là chỉ có Jones đặt câu hỏi: “Có ý gì thế? Tin nhắn trước kia không phải là những lời này chứ! Đây cũng là một điểm khác biệt so với vụ án trước. Tôi đang suy đoán có phải hai năm qua hung thủ bị bệnh hay không?”

...

Ánh mắt Ngôn Tố quét qua: “Trí tưởng tượng của cảnh sát Jones thật thần kì.” Người sau còn chưa kịp vui mừng, “Luôn luôn dùng sai chỗ.”

Về mặt cảnh sát Jones lại ... nữa.

Ngôn Tố lấy di động ra chụp chữ viết trên lưng nạn nhân, lẩm bẩm: “Vết cắt rất sâu nhưng máu chảy không nhiều.”

Nói xong nhìn về phía Jasmine: “Mấy học sinh kia đang lấy khẩu cung?”

Jasmine gật đầu: “Đều đang ở phòng bên cạnh. Eva dựa vào độ co cứng của tử thi suy ra thời gian tử vong là khoảng hai tiếng trước khi phát án. Nhận được báo án là 10 giờ 30 phút, thời gian Anna chết vào khoảng 7 giờ đến 8 giờ. Kì lạ là,” cô cũng cảm thấy khó giải quyết, “Mọi người đều có chứng cứ vắng mặt, ngoại trừ Tề Mặc.”

Ngôn Tố như có điều suy nghĩ: “Cậu ta nói cậu ta ngủ suốt ở đây?”

“Ừ. Tề Mặc nói gần đây cậu ta đang gặp bác sĩ tâm lý, hôm nay cậu ta uống thuốc liền choáng váng đầu nằm mơ, vừa rồi nhân viên pháp y đã lấy thuốc của cậu ta đem đi xét nghiệm. Tuy rằng cậu ta cũng đang

lấy khẩu cung, nhưng hình như là bị dọa rất mạnh, đoán chừng độ đáng tin không cao, rất có thể câu trước không khớp với câu sau.”

“Những người khác thì sao?”

Jasmine do dự một chút: “Những người khác cũng rất kì lạ.

Hôm qua Anna gửi ọi người một tin nhắn, nói là có chuyện quan trọng muốn gặp mặt nói. Nhưng cô ấy chia giờ hẹn không giống nhau. Hẹn Daisy là 5 giờ chiều, Kelly 6 giờ chiều, Tề Mặc 7 giờ tối, Tony 8 giờ tối.

Dựa vào những ghi chép thông tin di động hiện có, trong thời gian này, 5 giờ 17 phút chiều Daisy gửi một tin nhắn nói tạm thời cô ấy phải tham gia gặp mặt bạn bè, không đến được.

Tony gửi cho Anna hai tin nhắn vào khoảng 5 giờ 30 phút nói không đến được. Không lâu sau đó, Kelly cũng gửi tin nhắn nói không đến được.

Mà Tề Mặc gọi một cú điện thoại cho Anna vào lúc 6 giờ 57 phút, không ai nghe máy. Cậu ta lại gọi cho Daisy vào lúc 7 giờ 9 phút, vẫn không ai nghe.”

Jasmine nói đến đây, đỡ trán: “Quá lộn xộn, em thật không biết đám học sinh này đang làm cái gì nữa? Bây giờ anh muốn đi gặp bọn họ không?”

Ngôn Tố mím môi một cái, nói: “Chờ một lúc nữa.”

Vừa nói, người đã sải chân, tự ý từ từ đi đi lại lại trong phòng học. Gương mặt tuấn tú của anh đổi thành một vẻ mặt nghiêm túc, mâu quang sắc bén mà quét nhìn qua từng góc.

Jones tò mò nhìn. Anh ta cũng nghe nói Ngôn Tố có đôi mắt có sức quan sát kinh người, anh nhìn nóng lòng muốn thử, đi tới gần hỏi: “Có cần tôi giúp gì không?”

Ngôn Tố: “Có, câm miệng!”

Jones ỉu xiu mà lui về.

Chân Ái nhìn một vòng theo ánh mắt Ngôn Tố. Trên đỉnh đầu, một hàng quạt trần quay vù vù, rèm cửa màu xanh che rất kín, nhưng cửa sổ bị vỡ, gió đêm thổi tới tung bay phát phối. Trên đất có rất nhiều mảnh kính vỡ.

Nạn nhân nằm bên cạnh bục giảng, vải trắng che một nửa, trên cổ có hai dấu dây thừng. Toàn thân nhìn qua chỉnh tề sạch sẽ.

Trên bục giảng để quần áo và đồ dùng hàng ngày của nạn nhân, nói chính xác hơn là xếp chồng lên một chỗ, có vẻ như là chồng nhưng rất rời rạc. Một món ngoài cùng là áo khoác thể thao màu trắng của nạn nhân, dính nhiều bụi bặm. Áo khoác có nón màu đen có một chỗ màu sắc có vẻ khá đậm.

Chân Ái không nhìn ra được bất kì điều gì, chờ lúc Ngôn Tố nhìn rồi nói ra một chuỗi phân tích như mọi khi, nhưng anh chợt quay lại, nhìn thẳng về phía Chân Ái, không nháy mắt trong phút chốc.

Vốn ánh mắt mọi người đều ở trên người anh, lần này, mọi người đều nhìn hết về phía Chân Ái.

Lưng Chân Ái cứng đờ: “Làm sao vậy?”

Ngôn Tố nhíu mày, giọng điệu không được phép nghi ngờ: “Cô không thoải mái?”

... Có cần phải nhảy đi như vậy không...

Khi đó Chân Ái đang ôm cánh tay.

Nghe xong lời này, cô sững sờ, chợt nhớ tới ngày đó Giang Tâm chết, cô cũng ôm mình đứng một bên như vậy. Lúc đó Ngôn Tố cũng cảm thấy sự khác thường của cô. Sự khác nhau là lần này trong lời nói của anh mang theo một chút quan tâm, không lạnh như băng như lúc đó.

Jasmine nhíu mày rất nhẹ không thể phát hiện, nhưng giọng nói rất quan tâm: “Chân Ái, nếu cô nhất gan sợ sệt thì hãy ra ngoài đi.”

Chân Ái chần chờ một lúc, lấy tay sờ cổ hết lần này đến lần khác, nhìn tấm vải trắng kia, lắc đầu: “Không, không phải vì cô ấy.”

Trong vụ án kia, cô và Giang Tâm có quen biết, lại nhìn thấy máu tanh đầy đất nên sẽ khó chịu đôi chút. Nhưng Anna đối với cô mà nói thì cũng giống như bất kì thí nghiệm xa lạ đã thấy trước kia.

Ngôn Tố nghiêm túc, không động đậy nhìn cô: “Là vì cái gì?”

Jasmine khẽ hừ một tiếng, nhát gan lại không dám thừa nhận! Còn cố làm ra vẻ huyền bí!

Chân Ái nhớ tới lần trước nói về truyện cổ tích với Ngôn Tố, chần chờ cúi đầu: “Cũng không phải là việc ghê gớm gì.”

Ngôn Tố rõ ràng không hài lòng với kết quả này, đi nhanh tới, trực tiếp nắm tay Chân Ái dẫn cô ra ngoài.

Anh kéo cô vào trong bóng tối, trầm giọng ra lệnh: “Bất kì sự khác thường nào ở hiện trường cũng cực kì quan trọng.”

Chân Ái nhìn dáng vẻ chuyên tâm như vậy của anh, lại càng lúng túng, càng nói thanh âm càng nhỏ: “Thực ra cũng không có gì, chỉ là nhớ lại lời mẹ tôi đã nói trước đây.”

Anh lại không cảm thấy không nói được: “Nói cái gì?”

“Mẹ tôi nói, đừng đụng vào mèo đen, đừng đi dưới thang, đừng... làm vỡ gương.” Chân Ái nắm nắm tóc, “Bởi vì điều này...”

“Bởi vì điều này là không rõ ràng, sẽ đưa đến tai họa.” Ngôn Tố bình tĩnh tiếp lời cô.

Đây là ba điều mê tín cổ quái nhất của phương tây, đương nhiên anh biết.

Nhưng đến tận lúc Chân Ái nói ra, anh mới phát hiện hiện trường phạm tội cũng có ba món đồ này. Áo mũ màu đen của Anna trên bức giảng, nạn nhân ở giữa cầu thang chữ A và miếng thủy tinh bên cửa sổ.

Thủy tinh? Không, anh nhớ còn có mảnh gương vỡ.

Gương soi trong phòng học không còn, vỡ xen lẫn với thủy tinh dưới đất.

Cảm giác khó chịu kì lạ này là chuyện gì xảy ra?

42. Chương 41

Ngôn Tố đeo găng tay, đi đến trước bức giảng, kiểm tra quần áo và đồ dùng hàng ngày cùng một cái ví nhỏ của Anna. Cảnh sát Jones lại gần: “Mấy thứ này tạm thời chúng tôi vẫn chưa đụng đến.”

Ngôn Tố cũng không ngẩng đầu lên: “Tác dụng duy nhất của anh là im lặng, điều này cũng không làm được sao?”

Jones lui về, ngậm miệng.

Những cảnh sát khác có lẽ cũng biết thói quen của Ngôn Tố, từng người một đều không động đậy. Thậm chí ngay cả gió đêm cũng hiểu tính người mà dừng lại, trong nháy mắt rèm cửa sổ lặng im.

Chân Ái cũng chậm lại tiếng thở một cách vô thức. Cô biết lúc anh quan sát vô cùng không thích bị quấy rầy.

Trong phòng học lớn như vậy dường như chỉ có một mình Ngôn Tố là người sống. Dưới ánh đèn trắng, anh hơi cúi đầu, trên gò má góc cạnh rõ ràng có một loại hết sức tập trung đầy gợi cảm.

Anh kiểm tra đồng quần áo trên bàn đầu vào đây, ánh mắt sắc bén thỉnh thoảng rơi trên người Anna bên chân bàn.

Anh hoàn toàn chìm vào thế giới của mình. Toàn bộ cảnh vật xung quanh đều hư ảo, chỉ có tiêu điểm trong mắt anh mới là thật.

Áo khoác thể thao có nón kiểu học sinh trung học, nạn nhân không trang điểm – không phải phong cách trước sau như một của cô ấy;

Phía sau áo khoác thể thao có trùm nón, cộng thêm nón của áo – hai cái nón;

Cô ấy muốn lặng lẽ?

Trên quần áo có rất nhiều bụi bặm – đã từng giầy giụa và lẫn lộn dưới đất;

Liếc nhìn cổ nạn nhân, vết dây thừng siết chặt không đều, ở viền có một mảng ma sát lớn - nạn nhân và hung thủ có giầy giụa và tranh đấu kịch liệt.

Ngước mắt lướt nhìn sàn nhà trong phòng học – không có dấu vết;

Lại rũ mắt.

Nón trùm của áo rất khô ráo, duy chỉ có chỗ đỉnh nón có một chỗ ẩm ướt hình tròn, sờ lên lạnh lạnh, gây cảm giác rất mạnh - giống như dưới nón đổ một vũng nước. Một vũng?

Một bộ đồ bó sát người gợi cảm màu đen, quần chữ T, áo ngực là kiểu siết lại – cô ấy định đi đến chỗ hẹn. Hẹn hò trác táng? Người thích vui vẻ? Mong muốn có sex?

Nhưng dựa vào sự giao hẹn giữa cô ấy và bốn người còn lại, buổi tối làm sao có thời gian?

Mở cái ví nhỏ ra, điện thoại di động sáng long lanh, trên vỏ di động có vết nứt nhưng đã được dán dính lại. Cô ấy sẽ không dùng vỏ di động bị hư, trừ khi đã ra ngoài không tìm được đồ thay thế - sau khi ra ngoài lần cuối cùng bị rút vỡ;

Trong ví có rất nhiều đồ trang điểm, kem nền BB cream, mascara, phấn hồng, son môi, bút kẻ lông mày - thiếu một loại.

Trong túi quần thể thao có hai ống thuốc nhỏ, thuốc ngủ + gậy áo giắc. Của ai?

Của Anna? - cô ấy mang theo thuốc làm gì?

Của hung thủ? - tại sao không cho Anna uống, ngược lại tổn sức giết người như vậy?

Ngôn Tố nhíu mi tâm, cầm di động của Anna lên xem. Cuộc nói chuyện điện thoại lần cuối cùng ghi lại ở 4 giờ 26 phút chiều, điện thoại hăng cho thuê xe ô-tô. 4 giờ 30 phút nhận được một tin xác nhận, nội dung là năm tấm vé vào sân đấu bóng rổ do Anna đặt trước hủy thành công ba tấm.

Tin nhắn sau đó, Daisy và Tony đã đọc nhưng không trả lời, Kelly chưa đọc.

Ngôn Tố nghiêm túc kiểm tra nội dung điện thoại, vừa còn có thể phân tâm nói chuyện với các cảnh sát xung quanh:

“Thứ nhất, đây không phải là hiện trường phát sinh vụ án. Thứ hai, thời gian chết không đúng. Thứ ba, trong nhóm học sinh kia ít nhất có hai người đã biết Anna chết trước khi chưa ai báo cảnh sát.”

Anh nhìn di động, giọng nói quá mức lạnh lẽo và cứng rắn, rõ ràng vẫn chưa hồi phục tinh thần lại từ trong trầm tư. Cho đến lúc nói xong lời này, hiện trường hoàn toàn không có một người dám hỏi tại sao.

Chân Ái nghiêm túc nghe, không nhin được mà đáp lại: “Tại sao?”

Nói xong thấy mọi người cảnh giác nhìn mình, Chân Ái cảm thấy quái lạ. Ngôn Tố đáng sợ vậy sao? Anh ấy rất vô hại đi chứ.

Trong con người màu nhạt của Ngôn Tố phản chiếu màn hình điện thoại di động, im lặng một giây, một bên mắt nhìn cô.

Chân Ái nhìn ánh mắt trong veo, tĩnh lặng xa xôi như nước mùa thu của anh, đầu óc bỗng trống rỗng. Ánh mắt yên lặng giống như đầm sâu vậy, tựa như cảnh tượng lần đầu tiên cô gặp anh lúc vào tòa lâu đài cổ.

Cô còn hơi sững sờ, nhưng anh khôi phục lại trong chốc lát, đôi mắt mang theo một chút ý vị tình người rất nhạt, cong cong khóe môi: “Cô nói sao?”

Lúc này cô mới ý thức được thực ra cô đã quấy rầy anh im lặng suy tư, cho nên mới xuất hiện khoảnh khắc xa lạ vừa rồi.

Nhưng anh hồi phục tinh thần lại, cũng không tự biết mà lọc đi sự lạnh lùng và cứng rắn, chỉ đối với cô.

Chân Ái rất tự nhiên, vẫn còn chưa cảm thấy.

Các cảnh sát bên cạnh đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt sợ hãi. Ồ? Chẳng lẽ quái thai muốn yêu?

Sắc mặt Jasmine không tốt, nhin một chút, nói với Chân Ái: “Cô Chân Ái, cô còn không biết sao? Lúc S. A. suy nghĩ không thích bị người khác quấy rầy.”

Chân Ái chậm chạp “Ồ” một tiếng, lại nhìn Ngôn Tố: “Tôi đã quấy rầy anh sao?”

“Không có.” Anh trả lời rất nhanh, không hề quan tâm đến những người khác, chỉ nhìn Chân Ái, “Đừng để ý tới bọn họ, trả lời câu hỏi của tôi. Cô cảm thấy thế nào? Tôi muốn nghe một chút suy nghĩ của cô.”

Eva ngồi xổm một bên không nói gì, nếu không phải đang đeo găng tay đã sờ thi thể thì cô thực sự muốn đỡ lấy trán. Hai người công khai “nói chuyện tình cảm” ở hiện trường phạm tội thực sự thích hợp sao?

Chân Ái lập tức hiểu ra anh đang hoan nghênh cô suy nghĩ cùng anh, giống như anh dẫn cô đi khôi phục hiện trường phạm tội trong vụ án của Giang Tâm vậy. Anh đã thành tâm mời, cô nhất định vui vẻ đến chỗ hẹn.

Cô rất bình tĩnh hít một hơi, nói: “Điểm thứ nhất rất dễ nhìn ra. Trên quần áo nạn nhân có rất nhiều bụi đất và nếp nhăn, phòng học này mặc dù bàn ghế lộn xộn nhưng xếp đặt rất cố ý, không giống như có dấu vết đánh nhau.”

Jasmine khẽ hừ một tiếng, điểm này mọi người cũng nhìn ra được.

“Điểm thứ ba tôi không chú ý, nhưng sau khi anh nói thì tôi mới có cảm giác hiểu ra.” Chân Ái không tranh công, nói rất thành thật, “Vừa rồi nhìn hiện trường đã cảm thấy khó chịu. Rõ ràng là từng có giãy giụa kịch liệt, nhưng tóc nạn nhân chải rất ngay ngắn.”

Lời còn chưa dứt, mọi người sững sốt, đồng thời nhìn về phía tóc của nạn nhân, chải đuôi ngựa, thực sự không hề lộn xộn. Cái này thật quá kì lạ.

Đương nhiên Ngôn Tố không nhìn tóc của ai mà là không động đậy nhìn Chân Ái. Hôm nay cô cũng chải đuôi ngựa, nhưng hôm nay thực sự là một ngày bận rộn, hôn lễ, phòng tạm giam, rạp chiếu phim... Tóc cô hơi rối, giống như một lớp tơ sợi nhỏ bé...

Ngôn Tố tinh mịch dời ánh mắt, lại chẳng biết tại sao mà dời đi sự chú ý, cái này không khoa học!

Anh nhíu mày, hơi tức giận.

Chân Ái cũng quan sát vẻ mặt của anh, vừa nhìn cho rằng mình nói không tốt, vội vàng bổ sung:

“Cô ấy bị cởi sạch treo ngược lên, sau lưng còn dùng dao khắc chữ, nhìn ra được hung thủ vô cùng khinh thường cô ấy. Hắn cởi quần áo của cô ấy, hẳn là ném xuống đất giống như rác rưởi vậy. Nhưng hắn xếp quần áo ngay ngắn. Hơn nữa...”

Ánh mắt mọi người lại rào rào quét về đồng quần áo kia, Ngôn Tố chăm chú nhìn cô: “Hơn nữa cái gì?”

Chân Ái cắn cắn môi, hơi lúng túng, nhưng sự truy hỏi của Ngôn Tố khích lệ cô: “Thứ cởi cuối cùng chính là áo lót, nhưng ngược lại áo lót bị nhét vào tận cùng bên trong quần áo. Thật giống như... trong tiềm thức hẳn muốn che giấu cho Anna vậy.”

Chân Ái nắm nắm tóc theo thói quen: “Một mặt khinh thường, một mặt lại trấn an; đây chính là chỗ tôi cảm thấy khó chịu. Nhưng tôi nghĩ không ra lý do, anh nói một cái tôi liền hiểu, nhất định là hiện trường đã có mấy người khác nhau đến.”

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng quạt trần quay vù vù. Mọi người chợt phát hiện, vừa nói như vậy cũng rất rõ ràng. Nhưng ngay từ đầu nhìn hiện trường kì lạ như vậy, tại sao chính mình lại không nghĩ ra chứ?

Chân mày Jasmine càng nhíu càng sâu.

Ngôn Tố động đậy khoe miệng, trong mắt lóe lên ý cười: “Biểu hiện không tệ.” Sau đó kéo găng tay bàn tay trái xuống, vỗ vỗ bả vai Chân Ái.

Chỉ là sự cố vũ như bình thường, Chân Ái không hề cảm thấy không đúng chỗ nào.

Nhưng con người của đám người cảnh sát Jones cũng suýt tí nữa rơi xuống. Cái người ngoài hành tinh chạm vào cơ thể sẽ chết kia lại chủ động chạm vào người khác?

Eva nhìn, nở nụ cười.

Jasmine đứng bên cạnh cô, thấp giọng hừ một câu: “Lộn xộn cái gì chứ? Nói không chừng cái áo lót kia chỉ là thứ tự để không giống nhau mà thôi, cô ta lấy cái này để nhìn ra tâm lý hung thủ sao? Thật độc đoán!”

Eva quay sang, vẻ mặt bình tĩnh: “Cô không biết S. A. sao? Cho dù là một hiện tượng, cậu ta cũng sẽ nghĩ ra nhiều khả năng, sau đó loại trừ. Cô hẳn là bị ai, không phải hiện tượng liên quan đến khả năng mà là ngay từ đầu cô không nhìn ra hiện tượng này. Nhưng Chân Ái đã làm được.”

Cô quay sang nhìn về phía Chân Ái, vừa cười, “Hai người họ có thể hiểu nhau.”

Cổ họng Jasmine cứng lên, muốn phản bác gì đó, Ngôn Tố lại nói, nhưng là với Chân Ái: “Còn gì nữa không?”

“Về phần thời gian tử vong...” Chân Ái có trực giác dường như thi thể Anna đã được xử lý lạnh, nhưng cô không thể nói trước mặt những người này, mới vừa muốn nói không biết.

Ngôn Tố nói thay cô: “Tôi hiểu rồi, bỏ qua cái này.”

...Này, thần giao cách cảm xuất sắc như vậy thực sự thích hợp sao...

Chân Ái thở phào một cái: “Lại là hai chỗ khá kì lạ. Vừa rồi tôi chú ý tới bên dưới, hình như chỉ có phòng học này có rèm cửa sổ, hơn nữa kéo hết ra...”

Jasmine lập tức nói: “Đương nhiên, hung thủ lại không phải là kẻ ngu. Trong quá trình giết người bị người khác thấy thì sao?”

Chân Ái không trực tiếp trả lời, tiếp tục lời của mình: “Sau đó là đèn mở lúc nào?”

Jasmine nghẹn nín. Vấn đề này cô không trả lời được.

Anna bị treo một hai tiếng đồng hồ. Trời tối, nếu như đèn sáng, nhân viên quản lý trường học đã sớm phát hiện. Nhưng Tề Mặc nói cậu ta vừa mở mắt đã thấy thi thể giữa ánh sáng.

Vậy ai mở đèn?

Gió đêm thổi tới vén rèm cửa lên, Jasmine cảm thấy âm u, rợn cả tóc gáy.

Ngôn Tố cất xong điện thoại di động, tháo găng tay xuống, nói: “Đến phòng học đầu tiên xem.”

Chân Ái sững sờ: “Anh cho rằng đó là hiện trường xảy ra vụ án?”

“Nếu không thì cô cho rằng thi thể có thể công chạy khắp nơi giống như cặp sách?” Ngôn Tố liếc cô một cái, “Bọn hần đổi chỗ, có lẽ không phải là do muốn dời sự chú ý của cảnh sát. Mà là...”

Câu kể tiếp anh còn chưa nói xong, nhưng Chân Ái hiểu - chỉ có phòng thứ hai có rèm cửa sổ.

Mọi người đến phòng học thứ nhất, nhanh chóng nghi ngờ nơi đó rất có thể là hiện trường xảy ra vụ án. Mặc dù bàn ghế xếp rất ngay ngắn, nhưng dưới đất rõ ràng đã được quét dọn. Jones lập tức dùng bộ đàm gọi nhân viên pháp y ở dưới lầu lên.

Ngôn Tố nhìn xung quanh, hầu như không có gì khác thường. Gương soi hoàn hảo không chút tổn hại, chỉ có góc đầy bụi phía sau cánh cửa bị người đập và từng cọ xát, trên tường còn có dấu vết vật gì đó đập lên. Anh chỉ dạo dò Jones hai chỗ đó rồi đi đến phòng học thứ ba.

Bây giờ anh cảm thấy đã đến lúc gặp đám con nít hùng hổ kia rồi.

Trong phòng học có vài cảnh sát canh chừng, bốn sinh viên ngồi thành hàng, có vẻ như lo lắng đau buồn, nhưng cũng xem như là bình tĩnh. Ngược lại lúc thấy Ngôn Tố, mọi người khẩn trương một cách rõ rệt.

Chân Ái nhận ra được sự khác thường, nhưng không hiểu.

Ngôn Tố cũng không chào hỏi, đi thẳng vào vấn đề: “Có thứ cho các cậu xem!” Sau đó lấy ra tấm hình chụp phần lưng của Anna, giơ lên trước mặt họ. Nhóm học sinh đồng thời kinh ngạc trợn to hai mắt, vẻ mặt sợ hãi giống như thấy ma.

Ngôn Tố lấy lại di động: “Đây là lời hung thủ nhấn lại mà các cậu giấu giếm năm đó?”

Những thanh niên kia nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cúi đầu trao đổi ánh mắt với nhau, nhưng không ai mở miệng.

Jasmine khó hiểu, nhưng không muốn biểu hiện ra nên không hỏi.

Ngược lại Eva nói thẳng: “Giấu giếm? Là ý gì?”

Ngôn Tố trả lời cô, ánh mắt sắc bén nhưng vừa bình tĩnh vừa thẳng thắn, nhìn chằm chằm đám học sinh: “Tôi luôn nghi ngờ cái bọn họ sợ không phải là đòi nợ hay là kẻ thù chính trị của bố mẹ hãm hại.” Giọng nói rất quả quyết, “Lời nhấn lại này, các người nói dối.”

Cả đám người đều rũ mắt, không nhìn Ngôn Tố.

Nói dối?

Ngoại trừ Chân Ái, những cảnh sát khác cũng nghi ngờ nhưng đều không hỏi. Bây giờ Ngôn Tố đang xét hỏi, bọn họ không thể để lộ ra bất kì cảm xúc trái ngược nào.

Đối mặt với sự chất vấn, Kelly lên tiếng đầu tiên, giọng mang vẻ châm biếm: “Thưa anh, hai năm trước, anh cũng không phải là nhân viên pháp y.” Nói bóng gió ai cũng hiểu, năm đó nhân viên pháp y quả thực đã chụp được chữ viết trên thủy tinh.

Ngôn Tố rất ung dung: “Tôi đã xem, là dùng tay viết trên hơi nước bám trên thủy tinh đúng không?”

Daisy ngẩng đầu lên, lại cúi xuống: “Đúng thế. Là do hung thủ viết.”

“Parker là chết ở phòng tắm. Hơi nước bốc lên rất dày, theo lý thuyết thì giọt nước sẽ chậm rãi ngưng tụ lại chảy xuống làm mờ chữ viết. Nhưng tôi còn nhớ trong ảnh chụp năm đó không có.”

Ngôn Tố nói xong, những cảnh sát ở đó đều sững sờ, mấy học sinh nhìn như bình tĩnh nhưng sống lưng cũng vô thức cứng đờ.

“Về phần Lola chết ngày đó, các cậu ở bên ngoài tìm 15 phút mới quay lại trong xe. Khi đó hơi nóng trong xe cũng tỏa ra. Thời gian trở lại trong xe rất ngắn, trên thủy tinh sao có thể có sương mù? Lấy tay viết ngoài cửa kính xe? Ngày đó mưa không ngừng, ngay lập tức sẽ tạt nước xóa chữ đi.”

Mười mấy người trong phòng học, im lặng không một tiếng động.

“Tôi nghĩ, chữ viết ban đầu trên thủy tinh là dùng một cách vững chắc hơn để viết lên. Ví dụ như, sấp mông trong suốt.”

Chân Ái sững sờ.

Quả thực, sấp có thể gạt nước ra cũng sẽ không bị giội đi mất.

Ngoài mặt mấy học sinh vẫn bình tĩnh, không nói tiếng nào.

Nhưng Jones hiểu ra, chợt vỗ đầu: “Năm đó có một chàng trai làm pháp y nói, vụ án có điểm kì lạ, nói rằng trên thủy tinh có dấu vết sập không thành hình. Tôi cho đó là thứ vốn có trên thủy tinh. Thì ra là do các cậu cạo đi.”

Chân Ái không nói gì. Chi tiết vụ án thường mới là quan trọng nhất. Nếu như năm đó không phải Ngôn Tổ thông qua lời khai để suy luận mà là được tiếp xúc nhiều hơn, bí mật mà những học sinh kia giấu giếm sớm đã bị moi ra rồi.

Cũng sẽ không để đến hôm nay lại chết thêm một người.

Nhưng Ngôn Tổ phân tích đến đó, cho dù sắc mặt nhóm học sinh thay đổi nhưng vẫn cứng miệng, một câu cũng không nói.

Không biết qua bao lâu, Tony cắn răng nói: “Không! Chúng tôi không có, có lẽ là hung thủ đổi lại lời nhắn. Hơn nữa anh không có chứng cứ.”

Câu này nói đến phần quan trọng, những người khác nhao nhao ngẩng đầu phụ họa: “Chúng tôi không có.”

“Tổ chất tâm lý không tệ, tôi rất tán thưởng.” Ngôn Tổ gật đầu, tìm một cái ghế ngồi đối diện họ, vắt chéo đôi chân dài, ngữ điệu nhàn hạ, “Trước khi chính thức bắt đầu, nói cho các cậu biết hai sự thật.

Thứ nhất, tôi là chuyên gia phân tích hành vi. Tôi có thể từ giọng nói ngữ điệu ngừng ngắt; cử động lông mày, con mắt, khoe miệng, gò má; chuyển động ngón tay, bả vai, cơ thể, bàn chân, còn một loạt chi tiết nhìn ra các cậu nói thật hay giả.

Thứ hai, tôi là chuyên gia phân tích mật mã, đến tận bây giờ vẫn chưa gặp được hình vẽ hay chữ viết mà tôi xem không hiểu. Cho nên,” anh lắc lắc di động, “Các cậu cho là tôi cần bao nhiêu thời gian để xem hiểu câu này?”

Mấy học sinh đều dè dặt và ngờ vực mà nhìn Ngôn Tổ. Sau khi anh nói lời này, bọn học đều bất động. Mắt không xoay tay không run, ngay cả sợi tóc cũng không lay động.

Daisy phát động dừng khi, la lên một câu: “Thay vì ở đây quan sát chúng tôi thì chi bằng anh đi tìm hung thủ thực sự đi.”

Ngôn Tổ thần nhiên nói: “Lớn hơn hai tuổi, chỉ số IQ vẫn cứ trì trệ không tiến. Hung thủ? Không phải ở ngay trong các người sao?” Sau đó, đưa tay trái về phía cảnh sát ghi chép. Người sau lập tức đưa bản ghi chép qua.

Tề Mặc hỏi: “Anh... anh muốn làm gì?”

“Cùng các cậu diễn một đoạn phim, gọi là không chỗ che giấu.” Ngôn Tổ mở quyển sổ tay ra, bổ sung một câu, “Thời lượng phim không quá nửa tiếng.”

Mấy học sinh không tự chủ mà ngồi thẳng người.

Cảnh sát xung quanh đều nín thở.

Chân Ái biết, từng bước một, Ngôn Tổ sẽ đánh tan ý chí của họ một cách ung dung thần nhiên.

Ngôn Tổ chậm rãi khiêm tốn nhìn. Ban đêm yên tĩnh, trong nơi sáng ngời này, thời gian kéo dài đằng đẵng. Có một áp lực vô hình bắt đầu đè lên người nhóm học sinh.

“Trước tiên... Kelly đi.” Ngôn Tổ ngược mắt, Kelly nghe thấy theo bản năng cắn răng, đương nhiên không thoát được ánh mắt của Ngôn Tổ.

Anh thông thả: “Dựa vào ghi chép, 1 giờ chiều đến 5 giờ rưỡi chiều cậu làm việc ở công ty mới của cậu, có nhân viên làm chứng.”

Kelly trả lời: “Đúng vậy.”

Ngôn Tổ nhìn anh ta, mỉm cười: “Rất tốt, không nói dối.”

Lời này ngược lại khiến Kelly căng thẳng, Ngôn Tổ đã không cần rù mắt nhìn giấy mà nhìn anh chăm chăm, nhanh chóng bắt đầu câu hỏi tiếp theo: “5 giờ rưỡi đến 7 giờ rưỡi, cậu về nhà rửa mặt ăn tối, một mình.”

“Đúng vậy.”

“Nói dối.” Ngôn Tố không quan tâm Kelly hơi lộ ra ánh mắt sợ hãi, lại hỏi, “7 giờ rưỡi đến lúc xảy ra vụ án, cậu đang xem phim ở rạp chiếu phim?”

“Đúng vậy.”

“Không nói dối.” Câu này của Ngôn Tố lại khiến Kelly ngơ ngẩn. Tại sao cái gì anh ta cũng biết?

Lúc Kelly vẫn còn ngơ ngác sững sờ, Ngôn Tố không nặng không nhẹ nói: “Nhưng tôi dám cá, trên người cậu mang theo vé xem phim nhưng cậu không nhớ rõ nội dung phim.”

Sắc mặt Kelly trắng bệch, không thể nói được một câu.

Bên cạnh có một cảnh sát đưa tới một tấm vé xem phim, đó chính là của Kelly lấy ra làm chứng cứ vắng mặt.

Trước đó những học sinh khác thấy Kelly giao tấm vé ra, bây giờ nhìn sắc mặt Kelly liền biết quả thực anh ta không nhớ rõ nội dung, lập tức nhóm học sinh nhìn ánh mắt của Ngôn Tố, toàn bộ càn cảnh giác và sợ hãi hơn.

“Không nhớ nội dung cũng không sao.” Ngôn Tố bình tĩnh hờ hững, “Vậy hẳn là cậu nhớ được hôm nay có ai làm cậu bị thương hay không chứ?”

Kelly mù mờ, không hiểu: “Không có nha!”

“Ừ, rất tốt.” Ngôn Tố gật đầu, “Vậy cậu có thể giải thích một chút vết thương màu xám hồng chỗ gan bàn tay phải là chuyện gì xảy ra không?”

Kelly chợt chấn động, che tay với tốc độ ánh sáng, ấp úng: “Phỏng, bị phỏng.”

Mà Chân Ái và Eva đã sớm nhìn sang, hơi hồng, sâu hơn là màu xám. Đó không phải là bị bỏng, là tổn thương do giá rét. Mùa xuân, bộ phận tổn thương do giá rét?

Trải qua một vòng này, sắc mặt bọn học sinh đều trắng bệch, mọi người như gặp phải cường địch.

Ngôn Tố sâu kín nhìn Kelly một lát, lại không hỏi đến cùng, mà dựa vào ghế, thản nhiên nói,

“Người kế tiếp, ai lên trước?”

Chân Ái nghe được vẻ kiêu ngạo trong giọng nói của anh, trong lòng không thể nhịn cười. Hừ, chơi với Ngôn Tố, các cậu vẫn quá non nớt!

43. Chương 42

“Người kế tiếp, ai lên trước?”

Ngôn Tố nói xong nhưng không ai trả lời.

Qua một hồi anh hỏi han Kelly một cách ngắn gọn lại sắc bén vừa rồi, mọi người đều im lặng mà khấn trương, không ai sẵn lòng càng không ai dám trả lời.

Ánh mắt Ngôn Tố chậm rãi lướt qua trên mặt họ, ngón tay anh từ từ gõ quyển sổ, phát ra từng tiếng vỗ rất nhỏ. Chân Ái rất rõ ràng, lúc anh suy nghĩ đều luôn bất động, không có thói quen cử động ngón tay.

Âm thanh của anh là gõ cho đám học sinh đối diện nghe.

Chân Ái lơ đãng cong môi. Cô thật muốn biết anh còn bao nhiêu cách lặng lẽ tạo áp lực, hoặc tiềm ẩn, hoặc mạnh mẽ.

Ánh mắt Ngôn Tố rơi trên người Daisy trước.

Anh nhìn cô ấy, gần như ra lệnh: “Lặp lại một lần nữa nội dung trong bản ghi chép của cô.”

Daisy vô thức ngồi thẳng người: “Buổi chiều tôi luôn ở nhà viết báo cáo thực tập, lúc hơn 5 giờ rửa mặt trang điểm, 7 giờ ra ngoài tham gia party của bạn bè, mãi cho đến lúc gọi cho Tề Mặc mới phát hiện đã xảy ra chuyện.”

“Chúng cứ vắng mặt rất hoàn hảo.” Ngón trỏ của Ngôn Tổ gõ nhẹ tấm bìa cứng của quyển sổ, trong đôi mắt màu nâu nhạt hàm chứa sự thấu hiểu và cương quyết, rõ ràng Daisy không chịu nổi cái nhìn chăm chú của anh, mới một giây đã cúi đầu.

“Tôi chỉ muốn hỏi cô là...” Anh dừng một chút, giọng nói hơi lạnh lùng, “Lời cô nói và nội dung trong bản ghi chép giống nhau như đúc, hình thức câu, ngữ pháp, từ đơn. Daisy, cô đang học thuộc lòng sao?”

Từ trước đến nay anh chính là như vậy. Bề ngoài nhìn khôn khéo vô hại, thực ra ngang ngược kiêu ngạo. Một câu nói, một ánh mắt là có thể áp bức tâm lý người khác thành tro bụi.

Cả người Daisy run lên, giật nhẹ khoe môi: “Vì chuyện khá đơn giản, không xảy ra chuyện gì đặc biệt nên nhớ rất rõ.”

Ngôn Tổ không hỏi đến cùng: “Hãy giải thích lý do tại sao cô đeo khăn quàng cổ và găng tay ren.”

Daisy vội vàng lấy xuống, để lộ ra trên cổ và bàn tay có vết trầy xước nhẹ: “Tìm mượn của một người bạn. Tôi đang tụ tập thì bị người khác xô đẩy té nhào một cái, có thể tìm người chứng minh.”

Ngôn Tổ gật đầu, lại nói: “Bộ quần áo này của cô rất mới.”

Daisy điều chỉnh tư thế ngồi một chút, cười cười: “Vì tham gia party nên mua đồ mới.”

Ngôn Tổ không nhìn Daisy, ngược lại liếc nhìn Tony: “Trong bản ghi chép, cậu nói phải chuẩn bị cho bài kiểm tra tâm lý học, cho nên vẫn ôn tập trong thư viện cộng đồng.”

Tony thần nhiên gật đầu: “Thư viện hẳn là có người thấy tôi.”

“Con người sẽ có trí nhớ sai lệch đối với người lạ, thấy cậu không có nghĩa là bất cứ lúc nào cậu cũng ở đó.” Ngôn Tổ hoàn toàn bỏ qua lời này của anh ta, nói một cách sắc bén, “Theo tôi được biết, đi từ thư viện đến đây chỉ mất 5 phút.”

Tony sững sốt, thu lại giọng nói ung dung trước đó: “Đúng là rất gần, nhưng tôi nước đến chân mới nhảy, mỗi phút đều rất quý giá nên sẽ không đến đây.”

Ngôn Tổ im lặng một vài phút, ánh mắt lóe lên vào tay Tony: “Ngón tay cậu có vết cắt.”

Chân Ái nhìn sang, trên đầu ngón trỏ của Tony quả thực có một vết cắt nhỏ, không nhìn kĩ sẽ không phát hiện được. Tony cúi đầu nhìn, bình tĩnh: “À, bị dao rọc giấy quẹt một cái, không sao đâu, không cần dùng băng keo cá nhân.”

Ngôn Tổ không hỏi nữa, mâu quang chuyển về phía bên kia: “Tề Mặc, đến lượt cậu.”

Tề Mặc bị điểm danh, sững sờ ngẩn đầu.

Chân Ái nhìn sang, lúc này mới phát hiện trong mấy sinh viên thì vẻ mặt kì lạ nhất thuộc về Tề Mặc. Cậu ta không xem là rất bình tĩnh, cũng không tính là rất căng thẳng, vẻ mặt cực kì cứng nhắc, giống như là không kiểm soát được bản thân.

Chân Ái suy tư mấy phút mới hiểu được, hoặc là cậu ta thực sự uống thuốc, bây giờ vẫn còn chịu tác dụng của thuốc; hoặc là cậu ta rất giỏi ngụy trang.

Nhưng cô tin, Ngôn Tổ nhất định sẽ phân biệt được.

Ngôn Tổ hỏi: “Trong bản ghi chép nói, cả buổi chiều hôm nay cậu đều gặp bác sĩ tâm lý, sau đó về nhà ăn cơm tối?”

“Đúng thế.”

“Sau đó thì sao?”

Tề Mặc tránh ánh mắt của anh, ngơ ngác nhìn chăm chăm sàn nhà: “Tôi uống thuốc rồi mới ra ngoài, dọc đường gặp Tony, cậu ta đang uống cà phê ở Starbucks, nói buổi tối không đi gặp Anna được. Tôi cũng không muốn đi nên về nhà ngủ. Tôi cũng không biết tại sao lại tỉnh lại ở đây.”

Ngôn Tố nhìn cậu ta chăm chăm, mâu quang sâu thẳm: “Nhưng trong bản ghi chép nói, sau khi uống thuốc cậu đi ra ngoài ăn tối, dọc đường cảm thấy khó chịu, sau khi đến trường trung học thì bắt đầu hoa mắt choáng váng đầu.”

Ánh mắt Tề Mặc vừa thẳng vừa trống rỗng, nhìn Ngôn Tố chăm chăm, giọng nói yếu ớt nhưng rất chuyên tâm: “À, vậy là tôi nhớ lắm.”

Ánh mắt vừa âm u vừa sợ hãi như người bệnh tâm thần này nhìn khiến người ta sợ hãi.

Nhưng vẻ mặt Ngôn Tố lạnh nhạt như nước, thật bình tĩnh mà nhìn thẳng vào mắt Tề Mặc. Hai người nhìn nhau đủ mười giây, anh mới thản nhiên dời đi ánh mắt, nhìn về phía Tony.

Người sau hiểu ý Ngôn Tố, nhìn Tề Mặc, chần chừ rất lâu, nói: “Tề Mặc với tôi là... là gặp nhau tối hôm qua. Hôm nay không hề gặp.”

Ý cậu ta là... tinh thần Tề Mặc có vấn đề nghiêm trọng?

Ánh mắt trống rỗng của Tề Mặc dời đến Tony, bị cậu ta phủ định lời khai, cậu không hoảng hốt một chút nào, ngược lại nói rất nghiêm túc: “À, tôi lại nhớ lắm rồi.”

Sau khi cậu ta chuyên tâm lại cũng nhắc mà nói xong, trong phòng lặng ngắt như tờ.

Không hề mở cửa sổ, cũng không có gió nhưng lại rất âm u.

Gần như trong đầu mọi người đều đang nghĩ một vấn đề - bộ dạng này của Tề Mặc đã không phải là chứng ngại tâm lý bình thường nữa. Cậu ta điên rồi?

Chân Ái nhíu mày khó hiểu.

Làm sao có thể?

Trước hôm nay, có lẽ cậu ta có bệnh tâm lý, nhưng chắc chắn không nghiêm trọng đến mức biểu hiện ra ngoài như lúc này. Nếu bệnh cậu ta thực sự nghiêm trọng như vậy thì nhất định bác sĩ tâm lý của cậu ta sẽ không cho qua.

Chân Ái nhìn Tề Mặc chăm chăm, rất hi vọng có thể từ chi tiết nào đó của cậu ta đoán được cậu ta là thật hay là giả vờ. Nhưng cô không có ánh mắt như Ngôn Tố, nhìn rất lâu cũng chỉ cảm thấy, mỗi cử động của cậu ta ở khắp nơi đều lộ ra vẻ không bình thường và kì lạ.

Rất có thể lúc cậu ta ra ngoài một mình vẫn còn rất tốt, vậy rốt cuộc là chuyện gì đã khiến cậu ta thoáng cái biến thành cái dạng đức hạnh dọa người này?

Hỏi đến chỗ cậu ta trở nên rất chặt vật lại khó giải quyết.

Nhưng Ngôn Tố không hề lo lắng, bất ngờ nói: “Chúng ta dựa vào bản ghi chép đi. Tề Mặc, cậu thả lỏng một chút, nhìn tôi nói.” Anh đang dùng ám thị tâm lý với cậu ta, “Trên đường cậu đến chỗ hẹn cảm thấy khó chịu, tại sao không tìm bác sĩ?”

Chiều này quả nhiên hiệu quả, Tề Mặc rũ con ngươi, cúi đầu nói: “Tôi gọi điện cho Anna, nhưng cậu ấy không nhận. Lúc đó tôi đã sắp đến trường, tôi sợ tôi không tìm được đường về nhà, muốn bảo cô ấy dẫn tôi đi.”

“Sau đó cậu gặp được Anna không?”

“Tôi đi nhầm đường, không nhìn thấy cậu ấy. Hình như tôi đã về nhà, chăn và giường trắng, tôi đã ngủ.” Cậu ta nói, cúi đầu thấp hơn.

Người xung quanh đã hoàn toàn nghe không hiểu cậu ta đang nói cái gì.

Ngôn Tố vẫn giống như đang nói chuyện với người bình thường: “Tại sao cậu gọi cho Daisy?”

“Tôi gặp ác mộng, muốn tìm Daisy nói chuyện.” Tề Mặc che mắt, thanh âm nghẹn ngào, “Chỉ có Daisy bằng lòng nói chuyện với tôi, không giống như người khác chỉ mắng tôi nhát gan.”

Daisy ở bên cạnh lo lắng nhìn Tề Mặc, viền mắt ẩm ướt, gần như cầu xin mà nhìn Ngôn Tổ: “Đừng hỏi nữa, tinh thần cậu ấy không tốt. Bình thường cậu ấy không phải như vậy, cũng không biết tại sao cậu ấy lại đột nhiên chuyển biến xấu.”

“Anh đang nghi ngờ cậu ấy sao?” Daisy rất đau khổ, “Không phải cậu ấy, nhất định không phải là cậu ấy. Cậu ấy rất nhát gan, cậu ấy sẽ không giết người.”

Ngôn Tổ thản nhiên, không hề có mùi vị tình người: “Nhát gan không phải là lý do loại trừ nghi phạm.”

Ngay cả Chân Ái cũng bị sự lạnh lẽo cứng rắn và không nề tình đột ngột của anh hù, hướng chi là Daisy. Sắc mặt cô ấy trắng bệch, ngơ ngẩn nhìn Ngôn Tổ, nói:

“Tôi đã gọi lại cho cậu ấy. Tôi khẳng định không phải là cậu ấy. Lúc cậu ấy nói chuyện với tôi rất không tỉnh táo, người như vậy có lẽ sẽ lỡ tay giết người, nhưng sẽ không mưu tính sâu xa mà treo người khác lên. Cậu ấy thực sự rất rối loạn, không có năng lực giết người. Cậu ấy kêu rất thảm thiết trong điện thoại, cậu ấy đã thực sự sợ hãi.”

Cô nói gần như sắp khóc, “Không phải là cậu ấy, thực sự không phải là cậu ấy.”

Đôi mắt Ngôn Tổ đen như đầm nước sâu, nhìn Daisy chằm chằm: “Từ đầu đến cuối tôi chưa hề kết luận rằng cậu ta là hung thủ.”

Cô lại ngơ ngẩn.

Nhưng anh nhìn về phía Tề Mặc, bất thành linh nói một câu, “Cậu gặp ác mộng gì? Nhìn thấy hung thủ giết chết Anna?”

Mọi người ngây người, Chân Ái cũng kinh ngạc.

Tề Mặc đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt hiện lên vẻ trấn tĩnh trong nháy mắt rồi lại lập tức trống rỗng mù mịt. Hình như cậu ta đang nhớ lại cái gì đó, biểu cảm trên mặt biến hóa dữ dội, chợt thống khổ mà vui mừng: “Không có, không phải tôi, không phải tôi.”

Cậu nắm chặt đầu mình, ra sức đánh, vừa bị thương mà la to, tình hình hơi mất kiểm soát. Một vài cảnh sát lập tức đi lên khống chế Tề Mặc.

Lúc này, ngoài cửa truyền tới một thanh âm nổi giận dùm dùm: “Các anh làm cái gì vậy?”

Chân Ái và mọi người đồng thời quay đầu, lập tức sửng sốt.

Gặp ma sao?

Harry Parker?

Gió đêm thổi vào từ bên ngoài, mái tóc vàng của anh ta nhẹ nhàng múa vuốt, đôi mắt màu xanh giống như bầu trời đêm tối, gương mặt trắng ngần, môi đỏ tươi, thật giống như một con quỷ hút máu có sắc đẹp tuyệt trần chạy đến từ trong màn đêm.

Chân Ái kinh ngạc một lúc, rất nhanh hồi phục tinh thần. Về ngoài của anh ta thực sự rất giống Parker, nhưng tuổi tác rõ ràng lớn hơn một chút, cho dù bây giờ so với Tề Mặc Kelly thì anh ta cũng chín chắn hơn.

Không cần suy nghĩ cũng biết đây là...

“Một đứa con trai khác của nhà Parker, Harvey.” Ngôn Tổ không biết từ lúc nào đã di chuyển đến bên cạnh Chân Ái, có vẻ như rất thân thiết mà hạ thấp giọng giải thích cho cô.

Chân Ái “Ồ” một tiếng, trong lòng chợt muốn cười: “Anh không nói tôi cũng đoán được.”

Ngôn Tổ mất hứng:

“Nhưng về mặt cô vừa nhìn chính là thấy ma, tôi lo cô bị dọa.”

Chân Ái nghiền ngẫm mấy phút, chẳng lẽ hàm ý của anh ta là: Hừ, tôi quan tâm cô mà cô lại không cảm kích.

Trong đầu dạo một vòng, suy nghĩ một chút cũng không thể nào.

Chân Ái rất an nhàn mà vẩy vẩy tay: “Làm sao tôi bị hù được? Tôi là người theo chủ nghĩa duy vật trung thành. Anh nghĩ nhiều rồi.”

Lại còn nói anh nghĩ nhiều...

Ngôn Tố không vui mà nhìn cô, một lát sau thu lại tất cả biểu cảm, bình tĩnh nhìn về phía Harvey Parker.

Rất rõ ràng, Harvey là bác sĩ tâm lý của Tề Mặc. Anh ta còn chưa đến gần, ánh mắt không lương thiện đã lướt qua Ngôn Tố một lần, người sau thản nhiên như không. Không khó tưởng tượng, trong lòng Harvey, Ngôn Tố chính là tên khốn kiếp không tìm ra hung thủ giết em trai anh ta còn nói em trai anh ta tự sát.

Anh ta nhanh chóng trấn an Tề Mặc, đồng thời nói với cảnh sát muốn dẫn cậu ta đi, cảnh sát Jones đồng ý, điều kiện là phải báo cho bố mẹ Tề Mặc biết. Đối với chuyện này, Harvey không có ý kiến.

Nghĩ đến việc có thể trong lòng anh ta nuôi dưỡng sự căm phẫn đối với Ngôn Tố, Chân Ái không nhịn được mà quan sát anh ta hơn mấy lần. Anh ta cũng có một khuôn mặt đẹp trai giống như học sinh trung học Harry Parker năm đó. Nhưng mà ảnh chụp của Harry trong hồ sơ là một chàng trai rực rỡ như ánh mặt trời, còn cái người chín chắn thận trọng hiện tại, thực chất bên trong lại lộ ra chút lạnh lùng.

Lúc này, mấy học sinh còn lại nói phải về nhà. Cảnh sát Jones dùng ánh mắt hỏi ý kiến Ngôn Tố, Ngôn Tố gật đầu thì Jones cũng liền đồng ý.

Ngôn Tố nhìn đồng hồ đeo tay, đã sắp rạng sáng, trong đầu không khỏi xẹt qua một ý nghĩ, Chân Ái mệt rồi nhỉ? Mới vừa muốn gọi cô về nhà, nhưng phát hiện có vẻ như cô bé kia lại nhìn Harvey một cách thân mật...

Ngôn Tố lại mất hứng, lần này là thật.

Đầu anh nhanh chóng bắt đầu hoạt động chương trình, thậm chí còn nhanh hơn so với việc suy luận vừa rồi, phân tích phân tích!!!

Tại sao cô ấy nhìn Harvey? Biết anh ta? Cảm thấy anh ta đẹp trai? Thanh âm anh ta dễ nghe? Thích nghề của anh ta?

Tại sao cô ấy không nhìn anh? ... # &*% (Phân tích lý tính xuất hiện trở ngại)... Không cảm thấy anh đẹp trai? Không cho rằng thanh âm anh dễ nghe? Không thích nghề của anh?

Không! Thế! Nào! Anh là giỏi nhất! Không có người đàn ông nào giỏi hơn anh!

Ngôn Tố hài lòng và máy móc cười cười, đầu tiếp tục nghĩ –

Ừm, điểm xuất phát của vấn đề này hình như không đúng...

Tại sao anh hi vọng cô ấy nhìn anh? Tại sao anh không muốn cô ấy nhìn người đàn ông khác? Tại sao anh phải giống như chứng minh cho cô rằng mình là tốt nhất?

Giống như con công đực xòe đuôi, giống như vẹt đực phủ thêm lông có màu sắc rực rỡ, giống như... Sau khi lắng lẽ liệt kê ra trong đầu mấy ngàn loại hành động phô bày và trình diễn của động vật giống đực...

Cái này không khoa học!

Anh thông minh hơn công vẹt bla bla!

Anh còn đang suy nghĩ, Chân Ái đến đây anh: “Này!”

Ngôn Tố lập tức hồi phục tinh thần, nhìn cô bằng ánh mắt sắc bén.

Chân Ái: ... “Anh làm sao vậy?”

Ngôn Tố ngắt người, rất nhanh khôi phục lại trạng thái bình thường, có hình có dạng hỏi: “Thế nào?”

“À.” Chân Ái không để ý đến vẻ mặt không bình thường trong chốc lát của anh, chỉ chỉ người chuẩn bị rời đi, “Anh cứ để họ đi như vậy?”

“Nếu không thì sao?” Ngôn Tổ bước ra ngoài, đi mấy bước lại dừng lại, quay đầu: “Quên nói cho các cậu biết. Hung thủ đã dùng băng khô để làm lạnh thi thể, cho nên chứng cứ văng mặt của tất cả các cậu không có hiệu lực!”

Mấy học sinh chuẩn bị rời đi ở trong phòng đều kinh ngạc đến ngây người.

Ngôn Tổ không quan tâm, đi thẳng ra ngoài, đến hành lang mới tiếp tục nói chuyện với Chân Ái: “Chỉ có thể thả họ đi trước. Dụng cụ gây án đều ở hiện trường, không có đồ bị tiêu hủy. Nạn nhân và hung thủ rất có thể không chảy máu, hơn nữa hiện trường đã được dọn dẹp, rất khó tìm được chứng cứ mang tính quyết định. Quá sớm để xác định nghi phạm, chỉ có thể rơi vào ngõ cụt.”

Chân Ái cảm thấy đáng tiếc, nhưng cô cũng có thể hiểu. Trên thi thể của Anna không có bất kì dấu vết gì của người khác lưu lại, cho dù nhân viên pháp y tìm được vụn da, dấu giày, dấu vân tay ở phòng học thứ nhất thì cũng không thể coi đó là chứng cứ quan trọng để định tội. Bắt được nghi phạm, nếu hấn một mực không thừa nhận thì cảnh sát cũng không có bất kì cách nào.

Lúc đi qua phòng học thứ nhất, Ngôn Tổ dừng một chút. Trong phòng học tối om, nhân viên pháp y đang cầm các loại dụng cụ phát huỳnh quang thăm dò chứng cứ.

Ngôn Tổ gõ cửa một cái, hỏi một cảnh sát ở gần đó: “Làm phiền một chút, xin hỏi trong phòng này có dấu vết giống như thức uống bị đổ không?”

Người cảnh sát này còn chưa kịp trả lời, bên trong có người lên tiếng: “Dưới đất có đồ uống có ga, nhưng không có cách nào xác định loại cụ thể.”

Ngôn Tổ ra ngoài, rẽ xuống cầu thang.

Con người Chân Ái di chuyển, cùng đi ra: “Này, tại sao anh hỏi như vậy? Chẳng lẽ có quan hệ với thuốc ngủ trong túi của Anna?”

Ngôn Tổ “Ừ” một tiếng: “Chỉ là suy nghĩ thôi. Dựa vào tình hình hiện tại, có rất nhiều khả năng nhưng vẫn không thể rút ra một kết luận. Điều duy nhất có thể xác định là Anna hẹn một người đàn ông ở đây. Nhưng hấn có quan hệ với vụ án hay không thì không chắc.”

Chân Ái nhíu mày suy nghĩ một giây, lập tức hiểu ra: “Đúng vậy, nếu như Anna hẹn người khác, đến bây giờ Anna vẫn chưa xuất hiện thì di động sớm đã phải nhận được cuộc gọi rồi.”

Cô không khỏi thở than anh suy nghĩ đâu ra đó, lại hỏi: “Vậy trong đầu anh có bắt đầu khôi phục vụ án này không?”

Ngôn Tổ cười nhạt trong bóng tối: “Đương nhiên.”

“Là ai thế?” Chân Ái nhỏ giọng tò mò.

Ngôn Tổ cười ra một tiếng rất nhẹ: “Tôi có mười mấy kế hoạch khôi phục, cô đều muốn nghe?”

Chân Ái thất thểu xuống cầu thang, rất kinh ngạc: “Nhiều như vậy?”

Ngôn Tổ nói: “Không đến khoảnh khắc cuối cùng, tất cả các khả năng nhỏ bé đều có thể có cơ hội trở mình.”

Chỉ có một chùm ánh sáng trong cầu thang tối đen, Chân Ái nghe được sự cương quyết và chặt chẽ cẩn thận trong lời nói của anh. Cô hài lòng nở nụ cười, nhưng vẫn nhảy đến truy hỏi: “Vậy anh nói cái có khả năng lớn nhất cho tôi nghe trước... A...”

Dưới chân đạp hụt một cái, cô liền trượt xuống bậc thang, lúc sắp mất trọng lượng lại bỗng rơi vào một vòng ngực vững chãi. Ánh sáng đèn pin cầm tay bay lượn hỗn loạn trong cầu thang, anh bắt được cô, hơi thở lạnh và thuần khiết phả vào mặt, rất an toàn, còn đôi bàn tay mạnh mẽ và ấm áp kia nắm... ngực của cô...

Chân Ái chớp chớp mắt, trong bóng tối yên tĩnh, khuôn mặt nhỏ nhắn im lặng nóng lên, vụt biến thành một trái cà chua nhỏ.

Sau khi Ngôn Tổ nắm chặt lấy cô, cũng nghi ngờ. Ồ? Sao thứ nắm trong lòng bàn tay mềm nhũn? Dựa vào bản tính tò mò và tìm tòi đối với vật thể không rõ ràng, anh vô thức thắt chặt lòng bàn tay, nắm nắm, mềm mềm nhũn nhũn.

Đây là... cái... gì... thế...

Anh đành trệ trong nháy mắt.

Trong bóng tối, anh bình tĩnh lại trầm mặc nuốt nuốt cổ họng, bàn tay nắm ngực Chân Ái hoàn toàn cứng ngắt. Sau một giây, gần như là lấy ra từng đốt ngón tay, thu về từng chút một, ngoan ngoãn bỏ vào trong túi áo khoác.

Giống như đang chứng tỏ, khụ, tôi không hề làm cái gì cả.

Trong cầu thang tối đen, đủ năm giây, hai người đều tự đứng ngay ngắn, không nhúc nhích.

Chân Ái phản ứng trước, tiếp tục đi xuống một cách cẩn thận, làm ra vẻ vô tình nói: “Ừ, cái có khả năng lớn nhất là...”

“À, cô muốn nghe sao? Tôi nói cho cô nhé.” Anh đuổi kịp bước chân của cô, vô cùng phối hợp.

“Thuốc trong túi của Anna không phải là do hung thủ để lại, ngược lại có thể là cô ấy định cho người khác uống. 5 vé xem trận đấu bóng rổ hủy 3 vé, không phải những người khác không đi mà là cô ấy đoán trước được xảy ra chuyện gì đó người khác không đi được. Ngoài ra, trong 5 người này chỉ có nhà Anna là nhà máy khai hóa, cô ấy rất thuận tiện lấy được băng khô.”

Bộ óc Chân Ái xoay mấy vòng: “Ý anh là Anna vốn chuẩn bị để giết người?”

“Ừ. Vừa mới bắt đầu nghe thời gian cô ấy hẹn người khác đã cảm thấy kì lạ, có chuyện gì không thể nói cùng nhau mà phải một tiếng gặp một người?”

Chân Ái truy hỏi: “Vậy cô ấy muốn giết ai?”

Ngôn Tổ cong cong khóe môi: “Lấy sức của cô ấy, trong mấy người này, cô ấy có thể giết ai?”

Chân Ái ngẩn ra, suy nghĩ lại một chút thứ tự Anna hẹn mọi người...

Chẳng lẽ giết người lần này là tự vệ?

44. Chương 43

Chân Ái ngồi trên xe, hỏi: “Anh nghi ngờ Daisy?”

Ngôn Tổ “Ừ” một tiếng, khởi động xe: “Xếp quần áo, giấu áo lót giấu ở tận cùng bên trong, đây là hành động vô cùng nữ tính. Hãy tin tôi, đàn ông sẽ không cảm thấy áo lót của phụ nữ lộ ra ngoài là một chuyện xấu như thế nào. Chỉ có phụ nữ mới cảm thấy xấu hổ vì để lộ áo lót.”

Chân Ái ngẩn ra, chợt tỉnh ngộ, phát hiện anh nói rất có lý. Cô nhìn từ góc độ của phụ nữ thì không có vấn đề, nhưng từ góc độ của đàn ông, giấu áo lót ở tận cùng bên trong chính là làm việc thừa.

Chỉ là cái câu “Hãy tin tôi” trong lời của anh là có ý gì. Khụ khụ, cái người có EQ ngu ngốc này...

Chân Ái nhin không được, khẽ cười ra tiếng.

Ngôn Tổ liếc nhìn cô từ trong kính chiếu hậu, khó hiểu: “Cười cái gì?”

Chân Ái cũng không che giấu, sáng khoái trả lời: “Là cười anh cũng không thấy ngại mà phân tích vấn đề từ góc độ ám chỉ giới tính nam, EQ ngu ngốc của anh.”

Trong mắt Ngôn Tổ xẹt qua một tia kinh ngạc: “Cô càng không có logic hơn tôi tưởng tượng. Tôi lạnh nhạt với người khác (bao gồm phụ nữ) là một loại hành vi và thái độ. Điều này không hề đại diện trong não tôi không có sinh lý nam và kiến thức thông thường thuộc phương diện tâm lý.”

Chân Ái che tai, nhanh chóng lắc đầu: “Logic logic, anh chỉ biết nói mấy cái này. Anh là một nhà logic học dài dòng, không nghe không nghe.”

Ngôn Tổ đang lái xe, đương nhiên không thể kè sát tai cô như lần trước. Anh không thể làm gì cô, lại bất mãn trong lòng, thở phì phì: “Phụ nữ thực sự là một sinh vật không có logic. Hừ, nhà logic học vô cùng bài xích phụ nữ.”

Chân Ái thầm cười trong lòng tính khí trẻ con của anh, nhưng cũng dừng lại, tiếp tục phân tích vụ án: “Tôi còn chú ý tới, vết thương trên cổ Anna rất sâu. Nếu là đàn ông, sức lực rất lớn, sẽ không đến mức dễ cho Anna phản kháng ra nhiều vết thương như vậy. Nhưng trên tay Kelly lại có khu vực bị tổn thương do giá rét, bây giờ suy nghĩ một chút thì chỉ có nước đá khô mới có thể làm lạnh công ra loại vết thương này. Đây cũng là nguyên nhân tại sao trong câu chuyện người nhân viên quản lý kia không mở được bật lửa.

Kelly chắc chắn đã tham gia vào việc xử lý thi thể, nhưng có phải cậu ta đồng lõa giết người không? Không có khả năng lắm. Nếu cậu ta cùng giết người với Daisy, như vậy thì hai người họ có thể dễ dàng không chế Anna, sẽ không có nhiều dấu vết giằng giụa như vậy.”

Ngôn Tổ vốn định bổ sung một chút gì đó, nhưng thoáng nhìn trong gương, lúc cô nói cao hứng, bóng đêm bao la ngoài cửa sổ xen lẫn ánh đèn đường chảy xuôi trên gương mặt trắng nõn của cô, đôi mắt đen nhánh của cô chứa đầy những ánh sao.

Lời anh muốn nói liền ngưng ở bên miệng.

Chân Ái nói đến hưng phấn bừng bừng, đang nói giữa chừng liền chuyển: “Nhưng cho dù là như vậy thì cũng không thể xác định trong quá trình giết người có mấy người ở đó. Có mặt không có nghĩa là có tham gia. Lỡ như Kelly đứng bên cạnh nhìn? Hoặc là Tony và Tề Mặc đều ở một bên nhìn, không nhúng tay vào thì sao? Giống như là quan sát một bữa tiệc giết người?”

Suy nghĩ này khiến Chân Ái tê cả da đầu. Cô nâng má, giọng nói thấp một chút: “Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán, không có bằng chứng. Cho nên mới nói vụ án này rối như mớ bòng bong, có quá nhiều khả năng.” Sau đó cô cúi đầu làm thanh âm càng nhỏ hơn, “Nhưng tôi hi vọng không phải như vậy.”

Mọi người đứng xem người khác giết người? Một câu nói rất đơn giản, nhưng rất dễ dàng khiêu chiến ranh giới cuối cùng của đạo đức và lương tri loài người.

Cũng không biết Ngôn Tổ có nghe được lời lẩm bẩm cô đơn cuối cùng của Chân Ái hay không, vẫn nghiêm túc chăm chú nhìn con đường tối đen phía trước, yên lặng một vài phút, chỉ nói ngắn gọn: “Tôi rất tán thưởng mạch suy nghĩ chặt chẽ cẩn thận của cô... Mặc dù chỉ là chột lóe lên trong đầu.”

Nói chuyện vẫn đáng bị đánh đòn như vậy, nhưng không cản trở Chân Ái cảm nhận được sự tán thành và khích lệ của anh, một chút cảm xúc sa sút vừa rồi lập tức bị quét sạch, cô lại nhìn anh: “Vậy anh định xử lý vụ án này như thế nào?”

Ngôn Tổ nói: “Để cô ấy tự nói.”

Chân Ái không hiểu, người ta lại không phải là kẻ ngu.

Ngôn Tổ liếc điện thoại di động: “Chờ chuyện mà tôi nhờ nhân viên pháp y có kết quả thì sẽ có cách khiến cô ấy mở miệng.”

Chân Ái còn muốn hỏi gì đó, nhưng đột nhiên không nhận được khế ngáp một cái. Nhìn đồng hồ đeo tay thì đã là một ngày mới rồi.

Ngôn Tổ liếc cô: “Buồn ngủ sao?”

Chân Ái lắc đầu, nụ cười trong ánh mắt lấp lánh như sương: “Không có, tinh thần tôi còn rất tốt cơ. Đúng rồi, tối nay anh sẽ thức để nghiên cứu lời nhắn trên lưng Anna sao? Dù sao tôi cũng không muốn ngủ, để tôi giúp anh nhé!”

Cô nói chuyện còn mang theo sự ngọng nghịu sau khi ngáp, lằm bằm lầu bầu. Ngôn Tố cười hiểu ý, cong cong môi, lấy di động trong túi ra đưa cho cô:

“Hãy giải mã nó đi, nhóc thám tử!”

Giọng nói nhẹ nhàng của Ngôn Tố nói ra từ “nhóc thám tử”, trong buồng xe chật hẹp lộ ra một sự mê hoặc và mờ ám vô hình. Tim Chân Ái ngừng đập một nhịp, nghe theo nhận lấy di động trong tay anh.

Di động màu đen còn mang theo nhiệt độ cơ thể của anh, rất ấm, ấm thẳng đến trong lòng. Mở màn hình, hình nền cũng toàn màu đen, đen đến sạch sẽ, không hề có tạp chất.

Đơn thuần lại xa lánh, huyền bí lại cao quý, giống như anh.

Tâm trạng Chân Ái tốt lên một cách vô thức, tìm được thư mục hình ảnh mở ra, chỉ có một tấm hình, chính là lời nhắn lại trên lưng Anna. Nhưng trong khoảnh khắc phóng to hình, cô đột nhiên mở to hai mắt, nụ cười chưa toàn toàn nâng lên trong nháy mắt biến mất.

Sao lại là câu này?

Cô cúi đầu rất thấp, không nhúc nhích nhìn màn hình di động chầm chầm, đến tận lúc ánh sáng màn hình từ từ mờ đi, cô mới hồi phục tinh thần, cảm xúc trong lòng đã sớm yên tĩnh lại, từ từ lạnh cả người.

“Làm sao vậy, nhóc thám tử?” Ngôn Tố hỏi cô.

Chân Ái không có hứng thú mà bĩu môi: “Một câu này có thể nhìn ra cái gì chứ?” Mâu quang cô tối sầm, nhưng giọng nói cố làm ra vẻ ung dung, “Hừ, nghe có vẻ giống như một bức thư tình thấp kém lại điên cuồng.”

Ngôn Tố sững sốt, thư tình? Thấp kém lại điên cuồng?

Anh chuyển con người nhìn cô, nhưng Chân Ái đã cúi đầu không thấy rõ biểu cảm.

Cô thò người qua bỏ điện thoại vào trong túi áo của anh. Túi áo khoác kiểu nam rất sâu, cổ tay mảnh khảnh của cô dút vào, cánh tay nhỏ bé xuống một nửa mới chạm được đáy.

Cảm nhận trong túi rất an toàn, nhiệt độ làm ấm lòng. Trong lòng cô hơi lưu luyến, nhưng cuối cùng ngoan ngoãn cất xong điện thoại, lưu luyến không rời mà rút tay về.

“Ôi, buồn ngủ quá.” Cô lẩm bẩm dựa vào lưng ghế, nghiêng đầu về phía cửa sổ, nhắm mắt lại, “Tôi ngủ trước, đến thì gọi tôi.”

Ngôn Tố: ...

Mới vừa rồi là ai hưng phấn bừng bừng nói muốn giúp anh giải mã, còn khoe khoang khoác lác nói sẽ thức đêm? Chưa tới nửa phút đã muốn ngủ? Phụ nữ thực sự là một loài động vật không lý tính lại dễ dàng thay đổi.

Tên nhóc lừa đảo!

Ngôn Tố trầm mặc mắng cô, cũng tức tối liếc cô một cái, đáy lòng lại lặng lẽ im ắng. Cô nghiêng đầu ra phía ngoài, từ góc độ của anh không thấy được khuôn mặt cô, nhưng có thể thấy được lỗ tai nhỏ trắng và sáng cùng cái cổ nhắn mịn như ngọc của cô. Xương quai xanh mảnh khảnh do nghiêng đầu mà lộ ra vô cùng xinh đẹp và rõ ràng.

Trái tim Ngôn Tố không khỏi lỡ một nhịp, chậm rãi hồi phục tinh thần, nghĩ thầm, ngủ thì ngủ đi, đến nơi lại kêu cô.

Ban đêm yên tĩnh không người, anh chuyên tâm và trầm mặc lái xe, cô lặng lẽ ngủ yên. Thực ra cũng không tệ.

Một lúc sau, Chân Ái từ từ mở mắt, con người đen nhánh lại yên lặng, nhìn bóng đêm vô biên ngoài cửa sổ, giọng nói lười biếng vô cùng không phù hợp với vẻ mặt lạnh nhạt của cô: “Vốn lên kế hoạch đi ra ngoài chơi, đợi hôn lễ kết thúc mới về. Thôi, vẫn còn rất nhiều việc, ngày mai tôi sẽ về trước.”

Ngôn Tố hơi trở tay không kịp, nhưng cũng có thể hiểu được.

Cô không phải là một học sinh bình thường, cô còn có rất nhiều việc của mình, cho nên anh không giữ lại: “Ừ, được. Đợi tôi làm xong vụ án này, về N. Y. T. sẽ lại liên lạc với cô.”

Chân Ái lẳng lặng nhìn chằm chằm bóng đêm, lại chậm rãi nhắm mắt.

Về đến nhà phát hiện Âu Văn cũng ở đó, vẫn còn chưa ngủ.

Chân Ái có vẻ rất buồn ngủ, nói ngày mai phải dậy sớm để rời khỏi New York, liền vội vàng lên lầu.

Âu Văn vẫn nhìn Chân Ái lên lầu rồi mới hơi mệt mỏi ngồi xuống cái ghế chân cao:

“Chạy một vòng lớn nhưng không tìm ra được một thông tin có ích nào. Trời ạ, tôi thực sự không ngờ độ bảo mật hồ sơ của Chân Ái cao như vậy. Tốn rất nhiều công sức lại không điều tra ra được cái gì cả.”

Ngôn Tổ đứng cạnh tủ đựng chén pha cà phê, nghe nói thế, anh khẽ nâng mắt, nhớ tới lần trước kêu bạn ở CIA điều tra chuyện “đứa con của ác ma.”

Trong chốc lát, anh lại rũ mắt, tiếp tục hết lòng mà phân chia tỉ lệ nước và cà phê, ngữ khí nhạt nhẽo: “Âu Văn, nếu ở trên điều tra ngược đến hành động của cậu... Cậu đã nghĩ đến hậu quả chưa?”

Âu Văn trầm mặc, đương nhiên anh đã nghĩ đến hậu quả.

Nhưng dòng chữ đỏ trên gương trong kí túc xá của Giang Tâm giầy vò lòng anh. Dù sao anh vẫn lo lắng có phải đã có người tìm được tung tích của Chân Ái rồi không. Mấy năm gần gũi thay nhiều đặc công như vậy, dù cho đối phương thần thông quảng đại thế nào đi nữa thì tốc độ tìm người cũng quá nhanh, thật giống như trên người Chân Ái lắp dụng cụ theo dõi gì vậy.

Nhưng đây chỉ là lo lắng của Âu Văn, anh không muốn nói ra khiến Ngôn Tổ hay Chân Ái bất an, cho nên chuyển đề tài: “Hồ sơ của Chân Ái trống không. Nhưng tôi vẫn tìm được một chút chuyện liên quan đến cô ấy qua tin tức của mấy đặc công trước.”

Tay Ngôn Tổ dừng một chút, nín thở nghe.

Âu Văn đỡ trán: “Tôi vậy mà không biết cô ấy có một người anh trai.”

Ngôn Tổ tỉnh mạch bắt đầu pha cà phê... Tôi đã sớm biết rồi. Đây, bình thường hai người không trao đổi sao...

Chỉ có điều... Ngôn Tổ thờ ơ hỏi: “Anh trai cô ấy ở đâu?” Anh nhớ đến mật mã và ngôi nhà kẹ mà cô nói, “Để tôi đoán một chút, anh trai cô ấy bị giam ở một chỗ thần bí nào đó, chịu mọi hành hạ?”

“Tôi không chắc lắm.” Âu Văn xoa xoa mắt, “Chỉ biết chuyện của anh trai kích động rất lớn đến cô ấy nên cô ấy mới trốn khỏi tổ chức.”

Ngôn Tổ dựa vào bên cạnh cái bàn bằng đá cẩm thạch, cầm một ly nước, chậm rãi uống.

Cà phê trong ấm phát ra tiếng ồ ồ rất nhỏ.

Âu Văn buồn rầu mà xoa xoa tóc: “Tôi điều tra được Chân Ái từng có liên quan đến một tổ chức gọi là SPA - Socialpath Association (Tổ chức phản xã hội), nhưng tôi tìm hết trên internet và tài liệu bằng văn bản lại hoàn toàn không có một tổ chức khổng lồ như vậy, ngược lại có mấy liên minh nhỏ không ra thể thống gì.”

Tay cầm ly thủy tinh của Ngôn Tổ dừng lại, SPA? Anh cũng từng cho rằng đây là một tổ chức không tồn tại.

Cà phê đã sôi sùng sục, tỏa ra một mùi thơm tinh khiết mờ nhạt.

“Đi ngủ đi, ngày mai cậu còn phải đưa Chân Ái về nữa.” Ngôn Tổ xoay người đổ cà phê.

Âu Văn lắc lắc bỏ vai đứng dậy, đi mấy bước lại quay lại: “Cậu phải tăng ca?”

“Ừ.” Hơi cà phê lượn lờ, che đi gương mặt khó lường của anh.

#

Chân Ái mặc một bộ quần áo trắng ngồi trong phòng thí nghiệm quan sát kính hiển vi. Tối qua cô không ngủ được, ban ngày dậy quá sớm, nhưng cô đã sớm quen nên cũng không đến mức tinh thần không tốt. Trên đường về, cô còn nhận được một tin nhắn của Ngôn Tố, nói nhờ có gợi ý của cô mà anh phát hiện còn có người chết đầu tiên Cindy Lin. Lúc nhận tin nhắn, cô hơi hoảng hốt, gợi ý? Câu kia thực sự là thư tình sao?

Việc nghiên cứu huyết thanh chống độc Anti-HNT-DL đã thu được tiến triển, một nhóm chuột trắng nhỏ đã sống qua 24 tiếng, chỉ là tình trạng chết vẫn rất thê thảm.

Chân Ái mơ hồ cảm thấy, việc nghiên cứu về nhóm virus này chẳng mấy chốc sẽ thấy được bình minh. Cô phấn khởi lại mất mát, xúc động qua đi là sự mệnh mông mờ mịt không xua đi được.

Dường như cuộc đời cô vẫn luôn là như vậy. Một loại lại một loại virus, một quãng lại một quãng nghiên cứu, không có bờ bến và điểm cuối cùng, cho đến khi cô chết. Cái gì cô cũng không biết, chỉ biết nghiên cứu, đây cũng là giá trị tồn tại duy nhất của cô.

À, nghĩ như vậy, cơ quan bảo vệ cô hiện nay thực ra cũng giống như tổ chức cô lớn lên trước kia, đều lợi dụng cô mà thôi.

Tay Chân Ái run lên. Cô lại có thể lơ đãng trong lúc làm việc.

Cô ngăn người, từ từ đứng dậy đi ra ngoài uống nước.

Ryan cũng mặc một chiếc áo khoác trong phòng thí nghiệm màu trắng bận rộn, thấy Chân Ái liền toét miệng cười: “Ái, tôi cảm thấy thí nghiệm của cô sắp thành công rồi. Chờ việc nghiên cứu này kết thúc, cô có thể xin nghỉ phép, đi ra ngoài chơi với bạn bè người thân.”

Chân Ái không bình tĩnh nổi, nghỉ phép?

Cô nhớ mẹ đã nói, nghỉ ngơi sẽ khiến con người lười biếng, khiến con người không kiên định, chỉ có người yếu ớt mới cần nghỉ ngơi.

Nhiều năm như vậy, nghỉ ngơi thực sự hình như chỉ có mấy ngày gần đây, đi lễ hội âm nhạc, tham gia hôn lễ với Ngôn Tố ở New York. Chỉ có mấy ngày ngắn ngủi này, trong đầu cô không tràn ngập đủ loại virus, số liệu huyết thanh kháng thể.

Kết quả ngày đầu tiên quay lại làm việc đã lơ đãng, không tập trung tư tưởng.

Xem ra mẹ đã nói đúng. Nghỉ ngơi sẽ làm cho ý chí của cô không kiên định.

Vả lại cô cũng không có người thân bạn bè cùng chơi với cô.

“Tùy thôi, tôi cũng không có chỗ đặc biệt muốn đi.” Chân Ái mỉm cười quay đi, ánh mắt lướt qua ly nước của Ryan, thấy trên mặt có khắc tên viết tắt của Ryan, RA.

Mới đầu Chân Ái không để ý, đi về trước mấy bước, nhưng trong đầu đột nhiên hiện lên một tia sáng, cô chợt giật mình.

Những người đã chết trong vụ án này, Cindy Lin (Lâm Tinh), Lola Roberts, Harry Parker, Anna Hope.

Viết tắt chữ cái đầu tiên tên của bọn họ sẽ không trùng hợp như vậy chứ?

Vậy rốt cuộc là...

#

Cả đêm Daisy ngủ không được, đến tận lúc trời sáng mới hơi buồn ngủ, sau khi gặp ác mộng tỉnh lại đã là buổi chiều. Cô nhìn căn phòng đầy ánh sáng mặt trời, nhớ đến vốn là năm người còn sống hẹn đi xem một trận đấu bóng rổ.

Trong một đêm mọi thứ đã thay đổi.

Có lẽ đã thay đổi ngay từ rất nhiều năm trước rồi chẳng?

Cô ngẩn người nhìn gương soi, đột nhiên chuông cửa vang lên. Cô sợ hết hồn, kinh ngạc cả buổi mới đi tới bên cạnh kính trên cửa nhìn ra ngoài. Người đến khiến cô bất ngờ.

Cô sửa lại tóc một chút, mở cửa ra, ngẩng đầu nhìn bóng người cao cao gầy gầy đối diện: “Làm sao... anh,” cô không được tự nhiên xoa xoa tay, “Anh đến làm gì?”

Ngôn Tố vẫn mặc một chiếc áo khoác, cổ áo màu đen rần rở thẳng đứng, làm tôn lên vẻ đẹp tĩnh mịch lại lạnh nhạt trên khuôn mặt trắng ngần của anh.

Anh rũ mắt nhìn cô, rất không khách sáo: “Biết rõ còn hỏi. Cô Daisy, tôi đã nói, mặc kệ cô làm ra vẻ giỏi như thế nào thì tôi cũng nhìn ra được cô có nói dối hay không.”

Sắc mặt Daisy trắng bệch, nhưng ngược lại yên lặng: “Ồ? Nhưng tôi thực sự không rõ anh đến làm gì. Anh đến tra hỏi? Anh có quyền hạn này sao? Tôi muốn tìm luật...”

“Tôi không phải là cảnh sát,” Ngôn Tố cứng nhắc mà ngắt lời cô, “Hơn nữa cô rất rõ ràng, tôi đến tìm cô là vì cô là hung... nghi phạm đầu tiên giết hại Anna.”

Cơ thể Daisy chấn động, kinh ngạc nhìn Ngôn Tố chằm chằm. Tay cô nắm khung cửa, nắm trắng bệch, đấu tranh trong lòng rất lâu, nhưng nói ra là: “Anh Ngôn Tố, anh không biết anh nói chuyện rất tổn thương người khác, rất quá đáng sao?”

Ngôn Tố sững sốt, gương mặt thanh tú từ từ yên lặng, nghĩ thầm, nếu Chân Ái ở đây thì bây giờ nhất định sẽ trừng anh.

Anh cân nhắc một lúc, cảm thấy cần phải cố gắng bày tỏ sự thân thiện một chút.

Cho nên, anh ho nhẹ một tiếng, nói không nhanh không chậm: “Cô Daisy, tôi tới tìm cô là bởi vì dựa vào phán đoán khắp mọi mặt, suy luận lý trí của tôi phát hiện ra, cô có khả năng rất lớn là nguyên nhân thúc đẩy bầu không khí không có cách nào đến được phổi của Anna, gây ra tắt nghẽn đường thở, cacbon điôxít bị giữ lại trong cơ thể, các cơ quan toàn thân thiếu oxy, cản trở việc thay thế tế bào, cuối cùng tim ngừng đập.”

Anh thở một hơi: “Để không làm tổn thương người khác, tôi đã dùng một cách khá uyển chuyển.” Giọng nói còn hơi hơi tự đắc, giống như lời anh nói đã thực sự đưa đến tác dụng uyển chuyển và trấn an lòng người.

Daisy đã ngớ người, không thể tin nhìn Ngôn Tố giống như nhìn người ngoài hành tinh.

Ngôn Tố hơi nhúm mày. Vẻ mặt cô ấy rõ ràng không có dấu hiệu thả lỏng, chẳng lẽ thử nghiệm có thiện ý vừa rồi của mình đã thất bại?

Trong lòng anh thoáng qua một tia thất bại rất nhạt, sau đó bất mãn. Phụ nữ thực sự là khó có thể tưởng tượng, vẫn là Chân Ái giỏi nhất, chỉ có đầu óc thông minh của cô ấy mới có thể hiểu anh.

Ồ, cô ấy rất thông minh, tại sao anh luôn luôn không phát hiện?

Nhưng bây giờ chuyện đó không phải là trọng điểm.

Anh thu lại suy nghĩ, lạnh nhạt nhìn Daisy, giải thích: “À, mọi người đều biết tôi không giỏi giao tiếp.”

Cuối cùng bổ sung: “Mặc dù vậy, tôi đến để khuyên cô tự thú, sử dụng ngôn ngữ.”

45. Chương 44

Đầu óc Daisy chạy mấy vòng mới thấu hiểu triệt để mấy câu nói của anh. Cô rất tức giận, càng hoảng sợ hơn, theo phản xạ có điều kiện mà ra sức đóng cửa lại.

Nhưng Ngôn Tố phản ứng rất nhanh, lắc mạnh người rồi đi vào nhà.

Daisy giận đến phát run, nhào tới lấy điện thoại: “Tôi sẽ báo cảnh sát!”

Hai tay Ngôn Tổ rút trong túi, sâu kín nhìn cô: “À, vậy thì để cho Kelly ngồi tù đi!”

Daisy lập tức cứng đờ.

Ngôn Tổ nói: “Cô không muốn làm liên lụy đến Tề Mặc, không muốn cậu ta bị oan, cho nên cô gọi cho cậu ta để vạch trần thi thể, sau đó lúc cho lời khai cũng cố hết sức đứng về phía cậu ta. Ngay cả cậu ta cô cũng không muốn làm hại thì huống chi là người giúp cô xử lý thi thể Kelly?”

Cả người Daisy chấn động, hoảng sợ mở to hai mắt, nhưng cứng cổ không chịu hồi lỗi. Tại sao anh ta biết giống như anh ta đứng xem toàn bộ quá trình vậy?

Cô vẫn không lên tiếng, gắt gao chịu đựng.

Ngôn Tổ đi đến trước mặt cô, đưa điện thoại của mình cho cô nhìn: “Đây là thứ mà nhân viên pháp chứng phát hiện trên cánh quạt.”

Trên lớp bụi rất dày bất ngờ có một dấu tay.

“Quần áo và dây thừng không dễ lưu lại dấu vân tay, những chỗ khác thì lúc hai người dọn dẹp cũng sẽ chú ý. Chỉ có lúc buộc dây thừng lên quạt trần. không thấy được chớp cánh quạt nên dễ dàng bỏ qua. Mà đây là dấu tay của một người đàn ông, cậu ta là đàn ông, đương nhiên sẽ không để cô leo cao như vậy để buộc dây thừng. Đúng không Daisy, cậu ta rất chú ý đến cô.”

Daisy gắt gao nhìn chằm chằm màn hình di động, cắn răng, đôi mắt ngấn nước.

Ngôn Tổ lấy lại điện thoại: “Bây giờ Kelly đã bị mời đến đồn cảnh sát rồi. Có bằng chứng này, cho dù không phải là tội tử hình thì cậu ta cũng phải ngồi tù vài chục năm.”

Nghe xong câu này, rốt cuộc Daisy cũng không chịu nổi nữa, thống khổ mà nhắm mắt. Nước mắt cô giống như trân châu đứt dây, từng viên rơi xuống: “Anna là do tôi giết, không liên quan đến Kelly. Cậu ấy không phải là đồng lõa, thậm chí cậu ấy còn không có mặt ở hiện trường. Cậu ấy chỉ coi tôi là bạn, cậu ấy rất coi trọng nghĩa khí. Là tôi hại cậu ấy, là do tôi không tốt.”

Ngôn Tổ đứng một bên, không nói gì.

Anh đến đây chuyến này chính là vì anh vô cùng rõ ràng, với sự lương thiện của Daisy thì sẽ không để Kelly chịu tội thay cho cô ấy.

Daisy mệt mỏi ngồi trên sofa, không ngừng nhe răng: “Anna hẹn gặp tôi lúc 5 giờ, vừa lúc tôi ở quảng trường gần đó nên đến hơi sớm. Kết quả trong vườn hoa của trường không ngờ nhìn thấy Anna bỏ thuốc vào trong chai Coca. Tôi thực sự không biết chai Coca đó là cho tôi.

Chúng tôi nói về Lola đã chết, nói về bạn bè rất lâu trước kia, có lẽ do áp lực trong lòng chúng tôi quá lớn, tôi và cô ấy cãi nhau một trận. Cũng không biết cô ấy lấy từ đâu ra một sợi dây thừng, chúng tôi đánh nhau. Cuối cùng không biết đã xảy ra chuyện gì, lúc tôi tỉnh táo lại thì cô ấy đã nằm dưới đất không còn thở nữa rồi.

Tôi rất sợ, vội vàng chạy đi. Nhưng cảnh sát nhất định sẽ bắt được tôi, tôi sợ đến mức không biết nên làm gì, liền gọi cho Kelly. Kelly nói cho dù tự thú thì cũng nhất định sẽ ngồi tù.

Cậu ấy nói tính cách tôi quá yếu đuối, vào tù nhất định sẽ bị người ta ăn hiếp. Cậu ấy liền muốn đến giúp tôi dọn dẹp hiện trường, nguyện trang thành một vụ thất cố. Do tôi không có động cơ giết người, cảnh sát sẽ không nghi ngờ tôi. Như vậy thì có thể trở thành vụ án chưa giải quyết giống như hai năm trước.”

Ngôn Tổ im lặng nghe xong, không có biểu cảm gì mà nói tiếp: “Kế tiếp, hai người quay lại hiện trường, đem cô ấy qua phòng học thứ hai.”

“Đúng thế. Phòng học thứ nhất không có rèm cửa sổ, Kelly sợ bị người khác nhìn thấy. Kết quả đi qua phòng học thứ hai lại phát hiện có rất nhiều nước đá khô, còn có nước. Kelly nói quá tốt rồi, thứ này có thể làm lạnh thi thể, làm lẫn lộn thời gian tử vong. Cậu ấy còn nói,”

Daisy đỏ mặt, đôi môi không ngừng run lên, “Nói nhất định là Anna chuẩn bị để giết tôi.”

Nói đến đây, thanh âm cô run rẩy không thành hình, “Nhưng tôi thực sự không biết tại sao. Tôi chỉ từng nói với cô ấy, tôi có thể sẽ tự...”

Cô che miệng lại, không nói nữa.

Ngôn Tố không nói gì nhìn cô, không truy hỏi.

Daisy tự biết lỡ lời, vội vàng đổi chủ đề, nhìn Ngôn Tố: “Làm sao anh nhìn ra được? Tại sao nhìn ra được là tôi giết cô ấy?”

“Cô Daisy,” Ngôn Tố lặng lẽ nhìn cô, đôi mắt sâu như màn đêm, ngữ điệu bình thường nhưng lộ ra một vẻ thương tiếc rất nhạt, “Mặc dù tôi không muốn nói câu này, nhưng sự lương thiện của cô đã phản bội cô.”

Daisy mờ mịt không hiểu.

Ánh mặt trời buổi chiều chiếu vào từ cửa sổ, nhuộm một tầng ánh sáng vàng nhạt trên áo khoác màu đen của Ngôn Tố:

“Sau khi Anna chết, cô chải tóc cho cô ấy, xếp quần áo cho cô ấy. Lúc tôi nghi ngờ Tề Mặc, cô giải thích cho cậu ta, trong lúc nóng lòng nói câu mà mình cũng không ngờ tới ‘Không phải Tề Mặc, tôi khẳng định không phải là cậu ấy, nhất định không phải’. Ánh mắt cô lúc đó vô cùng chắc chắn. Nhưng tinh thần cậu ta đã xảy ra vấn đề, cô khẳng định từ đâu chứ?”

Daisy giật mình, cúi đầu, cười yếu ớt: “Anna thích làm đẹp, tôi không muốn để cô ấy lộn xộn. Tề Mặc nhất gan, tôi sợ hù cậu ấy.”

Ngôn Tố lặng lẽ nói: “Cho nên cô Daisy, cô là một hung thủ quá tệ. Trong tình huống cô không để lại chứng cứ mà còn để tôi bắt được cô.”

“Đúng vậy,” cô cười gượng, lắc đầu, “Tôi không thích hợp làm tội phạm giết người, không thích hợp.”

Ngôn Tố nói: “Chính vì như vậy, tôi mới một mình đến khuyên cô tự thú. Hơn nữa tôi vô cùng tình nguyện giúp cô chứng minh với cảnh sát rằng Anna có ý đồ giết hại cô. Dây thừng, nước đá khô là do cô ấy chuẩn bị.”

“Cảm ơn anh.” Daisy vô cùng xấu hổ mà che mặt, “Đừng nói tôi lương thiện, tôi đã không phải nữa rồi. Tôi đã biến thành ma quỷ. Ông trời ơi, lúc đi khỏi đó, tôi nhìn thấy gương mặt tôi trong gương, rất xa lạ, rất đáng sợ. Tôi thấy mình đáng sợ giống như ma quỷ vậy.”

Ngôn Tố thu mày: “Tấm gương cô nói là ở phòng học thứ mấy?”

“Phòng thứ hai.”

Ngôn Tố không nói tấm gương trong phòng học thứ hai đã vỡ thành một đồng vụn. Lúc Daisy chạy đến hiện trường thì cảnh sát đã phong tỏa, cho nên cô ấy không biết.

Mà bây giờ anh cũng không muốn giải thích, trầm mặc một lúc, hỏi: “Trong túi của Anna thiếu một lọ sơn móng tay, có phải cô và Kelly lấy đi không?”

Daisy hoàn toàn mù mịt: “Sơn móng tay nào? Có lẽ cô ấy không mang theo chẳng. Làm sao anh biết cô ấy mang theo bên mình?”

Ngôn Tố vẫn không giải thích, tiếp tục hỏi: “Sau khi cô chạy ra ngoài, cô và Kelly cùng quay lại lúc nào?”

Daisy cố gắng nhớ lại: “Tâm trạng tôi rất rối loạn, thẳng đến gần 6 giờ. Nhớ đến Kelly sắp đi gặp Anna, nhất định sẽ phát hiện nên lúc đó mới nói cho cậu ấy biết sự thật. Lúc quay lại cách lúc xảy ra chuyện phải một tiếng. Sau khi trở lại dọn dẹp hiện trường mất một khoảng thời gian, sau đó thì trời sắp tối rồi. Tôi sợ Anna lạnh nên tắt quạt trần rồi lập tức chạy.”

Vậy ai mở đèn và quạt trần?

Tinh thần Tề Mặc xảy ra vấn đề là vào khoảng thời gian nào?

Ngôn Tố rũ mắt suy nghĩ một vài phút, lại nói: “Không nói cái này nữa, tôi đến đây còn có một chuyện, Sindy Lin Lâm Tinh.”

Daisy chợt ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt cảnh giác: “Anh đã xem hiểu lời nhắn lại kia rồi?”

“Cô sợ tôi nói suông sao?” Ngôn Tổ cười cười, trong giọng nói pha lẫn một chút vẻ khinh thường, “Đó là câu đề tặng của một bức thư tình, là bức thư Lâm Tinh lúc học trung học viết cho Parker, sau đó đến tay Lola. Bức thư tình đó chỉ có mấy người các cô biết. Mà sau khi cô ấy chết, các cô thấy câu đó đều sợ hãi. Tại sao?”

Daisy cúi đầu, siết chặt ngón tay, không lên tiếng.

Ngôn Tổ tiếp tục: “Ba năm trước, Lâm Tinh chết do lên cơn hen suyễn, chỗ cô ấy chết chính là phòng học Anna treo cổ. À không, chính là phòng học mà Anna định giết cô và treo cô lên. Việc này lại là tại sao?”

Nghe nói thế, ngược lại Daisy bình tĩnh hơn, cười lạnh một tiếng: “Ôi, cô ấy cũng không biết xấu hổ mà giết tôi ở đó sao? Cô ấy có tư cách gì?”

“Tại sao không có tư cách?” Ngôn Tổ rất nhanh bắt được sự lạnh lẽo trong lời nói của cô, “Bởi vì cái chết của Lâm Tinh không phải là ngoài ý muốn mà là do các cô tạo thành?”

Daisy há miệng, mới vừa muốn nói gì đó nhưng lại nhịn được. Cô thực sự rất muốn nói ra tội ác và bí mật chôn giấu trong lòng nhiều năm kia. Nhưng cô không thể, giống như mọi người nói, cô không thể phá hủy tương lai của mọi người.

Cô trầm giọng, từng câu từng chữ giống như đang thuyết phục bản thân: “Việc đó là ngoài ý muốn, không có bất kì quan hệ gì với vụ án hiện tại.”

Ngôn Tổ im lặng nhìn cô một lúc, ngữ điệu lạnh lẽo: “Thật là ngu xuẩn.”

Daisy sững sờ, giật mình nhìn anh. Anh lại có thể mắng cô, quá không lịch sự rồi.

Ngôn Tổ đầu quần những cái này. Anh lạnh mặt, mở màn hình một lần nữa, đưa ra tấm hình chụp chữ viết bằng máu trên lưng Anna: “Câu này là do cô và Kelly khắc lên người cô ấy?”

“Đương nhiên không phải.” Daisy thiếu chút nữa giậm chân.

“Vậy cô cho rằng là ai khắc? Cô còn khẳng định vụ án này không có quan hệ với cái chết của Lâm Tinh?” Ngôn Tổ không để ý đến vẻ mặt từ từ trắng bệch của Daisy, nói càng lúc càng nhanh,

“Bật đèn, để quạt quay, khắc chữ trên lưng nạn nhân, hấn vô cùng khinh bỉ và ghét bỏ mạng sống của Anna. Hấn đang đe dọa các cô, hấn muốn trả thù cho Lâm Tinh. Daisy Avril, cô động não một chút cho tôi, suy nghĩ thật kĩ. Không nói ra chuyện này thì trong các cô sẽ còn có người chết!”

Cuối cùng nóng nảy mà bổ sung một câu: “Đừng trách tôi không giỏi giao tiếp, loài người quá ngu xuẩn, trao đổi với các người quả là phí thời gian.”

Daisy kinh ngạc rất lâu, còn bị câu cuối cùng của anh đả kích.

Cô chán nản mà sụp bả vai, gục đầu ủ rũ:

“Lâm Tinh là một cô gái châu Á rất điển hình, học giỏi rất chịu khó, truyền thống lại dịu dàng. Lúc đó có rất nhiều bạn nam thích cô ấy, nhưng rất nhiều bạn nữ không thích cô ấy. Lúc đầu tôi rất thân với cô ấy, nhưng bạn bè của Lola và Anna đều cô lập cô ấy. Nếu như tôi tiếp tục làm bạn với cô ấy thì tôi cũng sẽ bị cô lập.”

Ngôn Tổ nhếch mày: “Ha, thật là cầu tiến!”

Nói xong, lưng anh không khỏi cứng đờ, chợt dạ mà lùi về sau nhìn một chút. Tất nhiên Chân Ái không có ở đây, đương nhiên sẽ không thúc anh vì giọng nói châm chọc của anh.

Daisy bị một câu nói của anh làm ặt đở tới mang tai, áy náy mà cúi thấp đầu.

“Anh không biết lúc học trung học bị bạn bè cô lập ở ngoài là một chuyện đáng sợ lại cô đơn đến dường nào đâu. Tôi... Tóm lại, về sau lúc bọn Lola trêu chọc ức hiếp cô ấy, tôi đã không nói gì cả. Nhưng bọn họ còn tung tin đồn nhằm nói cô ấy quan hệ bậy bạ rồi phá thai. Sau đó mọi người không thích cô ấy nữa.”

Ngôn Tổ tỉnh mạch: “Học sinh trung học thật là một sinh vật nhàm chán!”

Lời này giống như anh chưa hề trải qua thời trung học vậy...

Daisy hít sâu một hơi, ngửa đầu ngoác nhìn trần nhà: “Nhưng rất kì lạ, Parker không ghét Lâm Tinh. Bọn Lola bắt nạt Lâm Tinh, cậu ấy còn giúp cô ấy một lần.

Có một ngày Lola nói với chúng tôi, cô ấy phát hiện Lâm Tinh thích Parker. Mọi người cảm thấy nực cười. Kelly còn nói chắc chắn cô ấy cho rằng mình là cô bé lọ lem.

Mọi người muốn đùa cợt cô ấy nên đã giấu Parker, lấy danh nghĩa cậu ấy hẹn cô ấy đến công viên giải trí, còn lừa cô ấy dùng phần K. Chúng tôi chỉ muốn cô ấy bị mất mặt, hại cô ấy ngủ một đêm ở công viên giải trí sau đó cười nhạo cô ấy, để cô ấy thấy mình mơ mộng hão huyền đến cỡ nào. Không ngờ hôm đó cô ấy bị một người đàn ông không rõ...”

Daisy lấy tay đỡ trán, “Nhưng vẫn chưa kết thúc. Có lẽ mọi người không muốn thừa nhận trò đùa dai kia trở thành phạm tội, cho nên chúng tôi đều nói Lâm Tinh đang gạt người khác, nói đêm đó không xảy ra cái gì cả, là cô ấy giả vờ là người bị hại.

Sau đó có một ngày, đột nhiên Lâm Tinh đến bày tỏ với Parker, còn viết thư tình cho cậu ấy. Trong thư nói cô ấy rất nhớ đêm đầu tiên cùng với Parker. Lá thư đó bị Lola đọc lên trong câu lạc bộ squash. Parker rất tức giận, nói cậu ấy hoàn toàn không chạm đến Lâm Tinh. Nhưng Lâm Tinh khẳng định đêm đó Parker hâm hiếp cô ấy. Bọn Kelly thấy Lâm Tinh vu khống Parker đều rất căm tức, nói cô ấy đang mơ giấc mơ công chúa. Lola và Anna nói rất gay gắt, mắng chửi cô ấy không biết xấu hổ.

Lúc mọi người đang chỉ trích cô ấy, đột nhiên sắc mặt cô ấy trắng bệch ngã xuống đất, túm lấy ngực rất đáng sợ. Cô ấy nói thuốc hen suyễn của cô ấy ở trong túi. Nhưng... không biết mọi người là thế nào nữa. Lola nói cô ấy giả bộ.”

“Chúng tôi thực sự điên rồi. Cô ấy duỗi tay bò dưới đất, nhưng chúng tôi cười nhạo cô ấy diễn kịch, lấy lọ thuốc nhỏ kia đá qua đá lại như đá một quả bóng,” Daisy nghẹn ngào che mặt, khóc nức nở đầy cay đắng, “Cho đến sau đó, đột nhiên cô ấy thực sự không còn thở nữa...”

“Ông trời ơi, cho đến bây giờ tôi cũng không dám tin. Chúng tôi không phải là người hung hãn tàn bạo, nhưng tại sao trong khoảnh khắc đó chúng tôi đều biến thành ma quỷ?”

Ngôn Tổ im lặng không nói, một nguyên lý tâm lý xã hội rất đơn giản, nhưng bây giờ anh không muốn nói gì cả. Anh chợt nhớ tới câu nói “Cô ấy giết người, mọi người đứng xem, tôi không hi vọng là như vậy” của Chân Ái.

Daisy nhớ đến chuyện cũ, khóc nức nở rất lâu. Cuối cùng lấy lại bình tĩnh, vụ án hiện tại còn khiến cô đau đầu:

“Khắc chữ trên lưng Anna, tôi thực sự nghi không ra ai sẽ làm như vậy. Tề Mặc không thể, Tony cũng không thể, Harvey? Chắc chắn anh ấy biết điều gì đó từ chỗ Tề Mặc, nhưng anh ấy là một người tốt giống như Harry, anh ấy cũng không thể. Trời ạ, rốt cuộc là ai?”

Ngôn Tổ tĩnh mịch nhìn cô: “Tôi đã hỏi xong chuyện muốn hỏi.” Sau đó chậm rãi đút hai tay vào túi, tỏ vẻ tạm biệt.

Daisy hơi sững sốt, trên mặt còn vệt nước mắt. Cô vội vàng đứng dậy, ngay ngắn cúi người chào: “Cảm ơn anh, đợi tôi sửa sang mình một chút rồi tôi sẽ đi tự thú.”

Ngôn Tổ hơi gật đầu: “Ừ.” Dứt lời, thẳng lưng đi ra ngoài.

Sau khi ngồi trên xe, Ngôn Tổ rất hài lòng với biểu hiện của mình. Daisy có thể đi tự thú là kết quả tốt nhất đối với cô ấy. Người lương thiện phạm sai lầm, chỉ có sau khi không lẫn tránh và ngay thẳng thì mới có thể buông bỏ được gánh nặng, tiếp tục lương thiện.

Nếu như cứu vớt được một phần trái tim lành lặn của cô ấy, vậy chuyến đi này của anh không coi là tổn công vô ích.

Còn phải tiếp tục công việc kế tiếp. Sơn móng tay biến mất, tấm gương bị vỡ, Tề Mặc, Harvey hay Tony? Mọi thứ phải đợi nhân viên pháp chứng ghép lại những mảnh gương kia.

Có lẽ đến khoảnh khắc cuối cùng, mọi chuyện còn có thể có khả năng chuyển biến tốt.

Phía trước gặp đèn đỏ, Ngôn Tổ chạy chậm lại, vô thức sờ điện thoại một cái. Từ trước đến nay anh không ỷ lại vào thiết bị điện tử, nhưng giờ phút này anh đột nhiên rất muốn gọi cho Chân Ái.

Anh rất tò mò cô đang làm gì.

Nhưng nghĩ lại, suy nghĩ một chút, nếu cô ấy thực sự đang làm việc thì chắc là không mang theo di động đâu.

Anh hít một hơi thật sâu, nhìn bầu trời xanh thăm ngoài cửa xe. Cảm giác trống trải giống như bầu trời xanh này thực sự là... xa lạ lại vô nghĩa.

Còn đang nghĩ, di động rung lên. Lấy ra, là cảnh sát Jones gửi đến, tấm gương đã được ghép lại.

Giống như anh dự đoán, trên gương có dấu vết sơn móng tay.

Sau tấm hình, Jones gửi đến một dòng chữ: “Mất đi mục tiêu.”

Ngôn Tổ cầm di động, ngừng mày suy nghĩ mấy phút, trong đầu đột nhiên lướt qua một ý nghĩ.

Đèn xanh sáng.

Anh nhanh chóng đánh tay lái, xe soạt trượt một đoạn, lập tức lao về hướng ngược lại.

Một tay Ngôn Tổ nắm tay lái, một tay gọi thông điện thoại của Jones: “Lập tức điều cảnh sát tìm Daisy. Có người muốn giết cô ấy!”

#

Daisy chìm trong nước, từ miệng và mũi nhả ra một chút bong bóng khí. Nước trong bồn rửa mặt cuộn cuộn ào ạt. Cô cần không khí, phổi bị kìm nén đến mức sắp nổ tung, ngay cả đầu óc cũng không rõ ràng.

Không khí!

Cô đột nhiên ngẩng đầu, nhìn gương mặt ướt sũng và kìm nén đến đỏ bừng của cô trong gương. Đây là cảm giác ngọt thở sao, vô cùng lo lắng đến mức khiến người ta phát điên muốn chết sao?

Cô hít sâu một vài hơi, cầm khăn lau khô mặt.

Mới vệ sinh cá nhân xong thì bên ngoài tiếng chuông cửa lại vang lên. Ngôn Tổ quay lại sao?

Daisy không nhìn lỗ nhỏ trên cửa, trực tiếp mở cửa ra, thấy gương mặt trắng ngần kia, cô ngay lập tức sững sốt. Đây là...

Đôi mắt của cô gái trước mặt đen như mực, sâu như đầm nước. Cô nhìn Daisy, khóe môi đỏ thẫm hơi cong lên, một nụ cười yên lặng: “Tôi đưa cô đến một chỗ.”

Daisy cảnh giác nhìn cô, không có ý để cho cô vào: “Ngôn Tổ đã đi rồi.”

Cô hơi sững sốt, ngay lập tức lấy lại vẻ vắng lặng: “Tôi đến để tìm cô. Nhưng trước đó, tôi yêu cầu cô giải thích một chút cho tôi, câu cuối cùng trong bức thư tình của Lâm Tinh là có ý gì.”

Daisy nhú mày. Cô ấy thực sự quá bất lịch sự, còn bất lịch sự hơn cái tên không biết giao tiếp Ngôn Tổ kia: “Dựa vào cái gì?”

Vài tiếng máy móc va chạm sắc nhọn và rõ ràng, Daisy vừa cúi đầu, trong nháy mắt hơi lạnh dâng trào từ lòng bàn chân, cô lập tức cứng đờ.

Ngón tay Chân Ái khẽ động, đạn trong băng đạn được đẩy lên nòng súng.

46. Chương 45

Daisy ngồi cứng đờ bên ghế phụ cạnh ghế tài xế, cảnh giác nhìn chằm chằm kính chiếu hậu. Ánh sáng mặt trời trắng lóa chiếu phía trên. Trong tấm gương mỏng và hẹp, gương mặt trắng nõn lại yên tĩnh và tinh tế của Chân Ái có vẻ như rất không chân thật, giống như muốn tan vào trong ánh sáng chói lọi.

Daisy không có cách nào liên hệ cô lúc này với cô gái để súng ở cổ cô ấy buộc cô ấy nói chuyện vừa rồi.

Sau khi cô ấy nói ra tất cả, Chân Ái đẩy cô ấy lên xe, cũng cảnh cáo, dám chạy loạn kêu loạn thì sẽ một súng bắn bể đầu cô ấy.

Cuối cùng xe dừng lại ở một công viên giải trí.

Lòng Daisy chứa đầy sự nghi ngờ. Cô ấy còn nhớ Chân Ái nói có người muốn giết cô ấy. Nhưng tại sao lại đến công viên giải trí?

Hôm nay có carnival, những diễn viên mặc quần áo đầy màu sắc hoặc diễu hành hoặc biểu diễn, khắp nơi đều là người. Trong công viên giải trí muôn màu muôn vẻ, xung quanh là một cảnh tượng náo nhiệt, chỉ có duy nhất hai người họ đi mà không nói chuyện với nhau.

Daisy đi một lúc, thấy đằng trước có bán nước ngọt bong bóng*, giống như muốn làm dịu mối quan hệ với Chân Ái nên hỏi: “Khát nước không? Tôi mời cô uống nước ngọt nhé.”

Gương mặt không có biểu cảm của Chân Ái lóe lên một tia cảm xúc sững sờ, nhìn sang liền thấy nước ngọt đầy màu sắc trong máy bán hàng tự động nổi bọt bong bóng.

Màu sắc rất sáng, giống như những viên kẹo trong suốt.

Cô lẳng lặng thu ánh mắt, lắc đầu.

“Vậy tôi đi mua.” Daisy mới đi hơn hai mét, đột nhiên có một chú hề bỏ nhào về phía cô ấy.

“Cẩn thận!” Chân Ái la lên một tiếng, trong nháy mắt đẩy Daisy đụng vào máy bán hàng tự động, bong bóng rục rở trong nước vui chơi giống như lủi vào bầu trời.

Daisy lập tức té xuống đất.

Chú hề cũng té xuống đất rất lâu không đứng lên, cắn thù mà không ngừng lầm bầm: “Ai đã đẩy tôi?”

Chân Ái quay đầu nhìn trong đoàn người. Diễn viên ăn mặc quái dị, du khách đeo mặt nạ, cô nhanh chóng lướt nhìn một vòng nhưng không nhìn ra người nào có vấn đề.

Rất nhanh có người đỡ chú hề dậy: “Thật xin lỗi, là tôi đụng...”

Chân Ái thu lại mi tâm, là ngoài ý muốn sao?

Còn Daisy thì choáng váng ngồi dưới đất. Vừa rồi là Chân Ái bảo vệ cô ấy?

Daisy đứng lên, toàn bộ cảm xúc tiêu cực đối với Chân Ái trong phút chốc đều thay đổi. Cô ấy đi tới, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn cô nha.”

Chân Ái không thèm nhìn cô ấy, cũng không trả lời.

Daisy không uống nước ngọt nữa, theo Chân Ái tiếp tục đi lung tung không có mục đích. Lúc đi tới quầy hàng bán mặt nạ, Chân Ái dừng lại lẳng lặng nhìn.

Daisy lại gần hỏi: “Cô thích mặt nạ sao?”

Một bức tường đầy mặt nạ, chế tác tinh xảo, màu sắc rực rỡ.

Chân Ái ngửa đầu nhìn: “Mua một cái cho cô.”

Daisy sững sốt, Chân Ái đã chọn một cái mặt nạ lông chim sáng màu xanh nước biển đưa cho cô ấy, không có giọng điệu gì: “Đeo lên đi.”

Daisy rất thích cái cô chọn, liền làm theo. Lúc đeo lên trong đầu lóe qua một tia sáng. Công viên giải trí, mặt nạ, đây không phải là vật nguy trang tốt nhất sao?

Chân Ái nói muốn giấu cô ấy đi, kết quả là tới đây. Chẳng lẽ lúc ở nhà có người để mắt đến cô ấy? Trong lòng Daisy lạnh lẽo, nhưng nghĩ lại thì lại yên tâm.

Chỗ giấu lá cây tốt nhất là rừng cây. Chỗ giấu người tốt nhất...

Cô ấy liếc nhìn đoàn người vui vẻ xung quanh, xe hoa diễu hành, lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm: “Chân Ái, cô thật thông minh.”

Chân Ái không để ý đến cô ấy.

Daisy cảm thấy bọn họ cũng xem như là quen biết, bèn hỏi: “Chân Ái, cô không thích nói chuyện sao?”

Vẫn không trả lời.

Daisy hơi tiếc nuối: “Xem ra cô chỉ nói chuyện với bạn của cô.”

Chân Ái vẫn không nói, cách hơn mấy chục giây, đến lúc Daisy cũng quên chuyện này thì cô mới chậm rãi nói: “Tôi không có bạn.”

Daisy: ... Phản ứng quá chậm à...

“Ngôn Tố kia không phải là bạn của cô sao?”

Chân Ái hơi sửng sốt, trong lòng bỗng nhiên mềm lại.

Cô kinh ngạc, không hiểu sự tín nhiệm và ỷ lại kì lạ này là chuyện gì xảy ra. Một lúc sau, cô cúi đầu, không lạnh không nóng nói: “Ừ, anh ấy là bạn tôi.”

“Người lập dị làm bạn với người lập dị.” Daisy lạnh mồm lạnh miệng, nói xong mới cảm thấy sai rồi.

Nhưng Chân Ái giống như không nghe thấy, mặt không biểu lộ cảm xúc gì.

Không biết đi bao lâu, Daisy cảm thấy có một quầng sáng màu đỏ lác một chút ở trước mặt. Cô ấy mới vừa muốn đưa tay ra, nhưng đột nhiên bị Chân Ái nắm lấy chạy đến một lâu đài.

Daisy bị cô kéo chạy đến hết hơi, đằng trước xuất hiện một lá cờ chèo thuyền vượt thác và mê cung. Chân Ái nhìn tấm bảng mê cung đang được tu sửa, không hề chần chừ mà kéo cô ấy trốn vào đó.

Trong mê cung không có du khách, cũng không mở đèn, chỉ có một chút nắng chiều chiếu vào từ cửa sổ trên cao. Một phần được ánh sáng màu đỏ tươi bao phủ, một phần thì ẩn giấu phía sau tầng tầng lớp lớp tường, đen như mực.

Đây là mê cung lớn nhất, phức tạp nhất trong thành phố, diện tích hơn một ngàn mét vuông. Đoạn đường ngắn nhiều đường phụ, không gian hẹp nhiều ngõ quẹo. Mỗi một khoảng cách có một bức trợ giúp, nhưng bây giờ không mở. Ngược lại có thể thấy đủ loại dụng cụ sửa chữa ở khắp nơi.

Ánh sáng lơ mơ, hoàn toàn tĩnh mịch.

Đang đi ở một nơi chật hẹp và xung quanh đều có đường phụ, Daisy không khỏi sợ hãi đến luống cuống.

Trên các bức tường đều là những hình vẽ nguệch ngoạc, thỉnh thoảng có một bộ xương khô âm hồn và chân dung tử thần. Daisy bị dọa sợ muốn chết, khẽ kéo Chân Ái: “Chúng ta ra ngoài đi. Trong này không hề thú vị tí nào.”

Chân Ái bình tĩnh: “Cảm giác phương hướng của tôi không tốt.”

Ý là ra không được.

Daisy gần như chảy nước mắt.

Chân Ái quay sang nhìn về mặt thất bại lại thê thảm của Daisy, nói: “Thị lực và thính lực trong đêm của tôi rất tốt.”

Daisy tiếp tục chảy nước mắt: Cái này có nửa xu liên quan với việc ra mê cung sao?

“Cô...” Cô ấy còn chưa phát âm hoàn toàn, Chân Ái đột nhiên che miệng cô ấy, trong giây lát ánh mắt trở nên sắc bén, chặn lại âm phát ra kế tiếp của cô ấy.

Daisy như lọt vào trong sương mù, bị cô làm cho vô cùng căng thẳng.

Cô ấy đứng đứng lơ lửng, nín thở lắng nghe, nhưng trong mê cung yên tĩnh giống như chết này không có bất kỳ âm thanh nào.

Nhưng Chân Ái từ từ nhú mào, dường như nghe được thứ gì tiến đến gần. Cô nhanh chóng đưa ra quyết định, im lặng và chậm rãi dùng tay ra hiệu di chuyển với Daisy.

Daisy hoàn toàn không hiểu, nhưng vẫn phối hợp đi theo bước chân của Chân Ái, đi vô cùng nhẹ vô cùng chậm.

Rẽ qua một chỗ ngoặt, bên kia tường truyền đến tiếng bước chân rõ ràng.

Cả người Daisy chấn động, có người theo vào đây?

Nghĩ như vậy, cái chấm đỏ chói trước mặt cô vừa rồi sẽ không phải là súng bắn tỉa trong phim chứ?

Tiếng bước chân xa lạ phía bên kia tường gần trong gang tấc.

Cô ấy lập tức sợ đến hai chân như nhũn ra, bất lực nhìn Chân Ái. Nhưng người sau dường như càng bình tĩnh hơn, trong đôi mắt đen như mực lại lóe lên vẻ hưng phấn.

Tiếng bước chân từng bước một đi xa, ánh mắt của Chân Ái và Daisy đều chăm chú nhìn chỗ rẽ phía trước. Hẳn sẽ xuất hiện từ chỗ đó sao? Daisy cứng đờ núp sau lưng Chân Ái, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Tim Chân Ái ngừng đập, theo bản năng nắm chặt súng trong tay.

You are my medicine, bức thư tình mà tên điên kia viết cho cô, chữ cái đầu tiên trong tên những người đã chết vừa vặn là tên viết tắt của mấy đặc công trước của cô.

Trùng hợp sao?

Cô thật khó thuyết phục chính mình.

Tiếng bước chân từ từ đến gần chỗ rẽ trước mặt, Chân Ái cắn chặt răng, trong lòng cầu nguyện. Xuất hiện đi, mặc kệ mày là thành viên cấp nào của tổ chức, hãy để tao một súng bắn chết mày!

Samual Leigh, Luis Right, Harvey Porter, Araon Hill, Derek Applegate...

Cô muốn giết người! Cô muốn trả thù cho họ!

Mới vừa giữ chặt cò súng, tiếng bước chân của người kia lại càng lúc càng xa...

Đây chính là chỗ kì diệu của mê cung, cách nhau gang tấc, nhưng xoay người là sai một ly đi một dặm. Không tìm được đúng đường, cách càng gần cũng không đi đến cùng một chỗ.

Chân Ái cầm súng, mắt mày không nói nên lời. Daisy lại như được đại xá, kéo tay Chân Ái thật chặt, trọng lượng toàn thân đều đè trên người cô.

Chân Ái quay lại nhìn đầu của cô ấy đặt trên vai mình, sửng sốt. Động tác thân mật thế này khiến cô không thể thích ứng, cô lặng lẽ rút tay ra, lặng yên không một tiếng động tiếp tục đi về phía trước.

Daisy vội vàng rón rén đi theo, ra dấu “Xin lỗi” với cô.

Chân Ái không trả lời, nhưng trong lòng tỉnh táo lại một chút.

Vừa rồi cô bị kích động, Daisy vẫn còn ở đây, cô rất có thể sẽ liên lụy đến cô ấy. Nếu có thể đặt Daisy ở chỗ an toàn rồi tự mình đi nghênh chiến thì tốt hơn.

Nhưng trong mê cung rõ ràng không có khả năng.

Để Daisy lại, mình thì đi tìm người kia, lại lo lắng hần vòng trở lại tìm được Daisy trước.

Chân Ái trầm mặc tiếp tục đi về trước.

Mặt trời rất nhanh lặn xuống phía tây, ánh sáng trong mê cung lại suy yếu. Hai người lần theo bức tường để đi, gặp phải ngã ba thì chọn ngẫu nhiên. Thỉnh thoảng gặp phải ngõ cụt, Daisy sợ đến mức tim sắp nhảy ra ngoài, nhưng Chân Ái vô cùng bình tĩnh quay lại rồi tiếp tục quẹo.

Không biết đi bao lâu, Chân Ái đột nhiên dừng lại, còn chặn Daisy lại.

Daisy nín thở nghe, vẫn không nghe được cái gì. Vừa quay đầu lại bỗng nhiên phát hiện, trong sắc màu mờ ám hơi vô vọng say sưa, khóe môi Chân Ái hiện ra một nụ cười nhất định phải thành công.

Cô ấy thấy cô im hơi lặng tiếng mà kéo chốt, dịch chuyển từng bước chắn trước người mình, giơ cánh tay lên, nhắm ngay chỗ rẽ chưa đến một mét ở trước mặt.

Daisy lập tức hiểu ra, người kia nhảy bèn bắt chước theo, đi không có tiếng động.

Nhưng Chân Ái thính tai nghe được.

Hắn sẽ sớm xuất hiện sao?

Daisy sợ đến mức hai chân như nhũn ra, đầu óc trống rỗng. Cô ấy nhìn bóng dáng gầy gò của Chân Ái chắn trước mặt mình, cũng không biết nghĩ thế nào, nhìn phía sau, chỗ rẽ gần nhất không đến nửa mét.

Cô ấy cắn răng một cái, bất cứ giá nào!

Cô ấy đột nhiên kéo tay phải của Chân Ái, liều mạng kéo cô chạy trốn về phía sau. Chân Ái bị bất ngờ không kịp đề phòng, lúc phản ứng lại thì đã bị kéo quẹo đi. “Chúu” một tiếng, viên đạn trúng vào bức tường bên cạnh.

Quả nhiên hắn ở phía sau.

Chân Ái muốn hất Daisy ra, tiếc rằng tay phải không lấy sức nổi. Cũng không biết Daisy lấy đâu ra sức, trong giây lát đã kéo Chân Ái vượt qua mấy chỗ rẽ.

Hai cô gái chạy trong mê cung không có đầu mối, thùng sơn cọ quét trên đường bị đá văng lên lớp bốp. Người sau cũng mặc kệ, dứt khoát bỏ qua việc đuổi theo.

Trong mê cung rộng rãi lập tức đều là âm thanh xào xạc xen lẫn tiếng đạn bắn “chúu chúu”.

Chân Ái nổi giận: “Cô buông tôi ra!”

Daisy không thả, vẫn thờ hờn hển không ngừng: “Tôi rất cuộc đã nhìn ra được cô và người này từng có dụng chạp, muốn lợi dụng tôi để dụ người ra đúng không?”

Chân Ái không hề kinh ngạc, ngược lại càng hung ác hơn: “Cô biết mà còn không buông ra, coi chừng tôi giết cô!”

Daisy dè bĩu: “Cô nói cô kia, muốn lợi dụng tôi dụ người ra mà lại còn phải chú ý đến an toàn của tôi, rứt tay rứt chân. Cô thật đúng là mâu thuẫn!”

Chân Ái muốn hất tay cô ấy ra, cô ấy lại càng nhứ chặt mảy, càng ra sức chạy về phía trước: “Chân Ái, nếu cô dám chống lại người kia thì tôi sẽ nhào tới để bảo vệ cô, trả lại tình cảm vừa rồi của cô. Tự cô suy nghĩ đi!”

Cô ấy vậy mà uy hiếp cô.

Chân Ái tức giận đến mỉm cười: “Muốn đỡ đạn giúp tôi thì càng tốt! Cô cho rằng tôi quan tâm đến sự sống chết của cô?”

Daisy tiếp tục chạy, còn khuyên nhủ: “Chân Ái cô thật ngốc, cảnh sát nhất định sẽ đến bắt hắn. Cần gì phải để mình bị dính vào?”

Chân Ái không giải thích. Cái cô muốn không phải là trừng phạt mà là sự thật. Nhưng cuối cùng cô không hất Daisy ra nữa, cái cô nhóc nhất gan lại tốt bụng đến ngu ngốc này...

Đưa cô ấy đi, đầu óc cô thực sự là bị nước vào mà.

Hai người rẽ trái lượn phải chạy một hồi, rất nhanh đã bỏ qua người kia. Cho dù tiếng bước chân của đôi phương vang lên ở bên cạnh, cấu tạo đặc biệt của mê cung cũng ngăn người kia ở ngoài ngàn dặm.

Sau khi bốn phía lại im lặng, hai người dựa vào tường, im lặng hít thở sâu. Daisy làm khẩu hình: “Hắn ở gần đây không?” Chân Ái nghiêm túc nghe mấy giây, lắc đầu, dùng khẩu hình trả lời: “Phía bên kia.”

Daisy ra dấu tay: Chúng ta đi ra ngoài đi!

Chân Ái: Đường ở đâu?

Daisy: ...

Hai người liền nhìn trời.

Mặt trời đã hoàn toàn xuống núi, ánh chiều tà trong cửa sổ biến thành màu đỏ sậm, càng ngày càng đậm. Bức tường trắng nhuộm một tầng đen tối hư ảo, nhìn vô cùng âm u.

Không mang theo di động, không thể báo tin.

Ở trong mê cung đâu đâu cũng là chỗ rẽ và cửa ra này, dấu trí so dững khí với một người cầm súng bắn tỉa, trải qua một đêm tối tăm và dài đằng đẳng, suy nghĩ một chút Daisy cũng cảm thấy sợ hãi lại tuyệt vọng.

Còn không bằng chết một cách thoải mái.

Daisy khổ sở nhìn Chân Ái nói lên sự sợ hãi của mình: Mê cung đen thui lù, còn có một người đang tìm chúng ta, thật đáng sợ.

Không ngờ Chân Ái cười nhạt: Hãy tin con mắt của tôi, tôi sẽ tìm được đồng thời nhắm trúng hần trước.

Daisy sững sờ nhìn Chân Ái. Cô không trang điểm, không giả trang. Tóc đều vén lên để vào trong cái nón lưới trai màu đen, mới nhìn giống như giả trai. Cái cổ lộ ra tinh tế như sứ, giống như một con thiên nga trắng. Không, cô gái như cô thì phải là thiên nga đen, yên tĩnh kiêu ngạo, cứng cỏi, lộ ra khí chất không nói nên lời.

Cô đang nhìn đỉnh đầu, ánh mắt trong suốt lại tĩnh lặng giống như thời gian kia, không có chút sợ hãi, không nhiễm bụi trần, nhìn như yếu đuối nhưng vô cùng nhiều cố chấp.

Dững khí không sợ hãi bóng tối của cô đến từ đâu?

Chân Ái không để ý đến cái nhìn chăm chú của cô ấy, ngẩng đầu nhìn cửa sổ. Bên ngoài là hoàng hôn ảm đạm. Tối nay sẽ có trăng nhưng tầng mây rất dày, trong mê cung sẽ vô cùng tối, chỉ còn lại tia sáng rất nhạt.

Đối phương rất khó thấy cô nhưng cô thì có thể.

Chờ đến đêm khuya, người kia nghỉ ngơi, cô sẽ tự mình đi tới tìm hắn.

Ban đêm hãy nhanh biến nơi này thành căn phòng tối mà cô thường bị nhốt đi!

Đang suy nghĩ, phía bên kia mê cung đột nhiên vang lên ba tiếng “chúu chúu” liên tiếp.

Chân Ái và Daisy liếc nhìn nhau, đồng thời sững sờ. Rất nhanh vang lên tiếng chạy bộ, nhưng chỉ có một người, tiếp đó là tiếng súng bắn dày đặc hơn.

Chân Ái đứng thẳng người, cẩn thận phán đoán âm thanh trên các con đường.

Có người xông vào, không mang theo súng, tay súng bắn tỉa đang đuổi theo, bước chân của người mới đến vô cùng nhẹ, ngay cả tiếng chạy bộ cũng nhẹ... Thực ra là rất ổn định...

Quả nhiên một giây tiếp theo, xa xa có ai đó gõ bức tường trong mê cung vang lên thùng thùng. Ngay sau đó, thanh âm kiêu ngạo lại đáng bị đánh đòn của người nào đó vang lên: “À, thật ngại quá, tôi đi luôn luôn không có âm thanh.”

Hàm ý là → → cho người tức chết.

Người cầm súng đương nhiên bị chọc tức, lại là mấy tiếng “chúu chúu”.

Tim Chân Ái cũng bị kéo lên. Tại sao Ngôn Tố chạy đến đây? Anh ấy có bị thương không?

Tim mới vừa treo lên lại rơi xuống một đầu vạch đen.

Bởi vì → → người nào đó chạy tán loạn khắp nơi trong mê cung, không biết là trời sinh thích khoe khoang hay cố ý chọc người ta giận, lại có thể giải thích, thanh âm tùy ý lại không tập trung vang dội từng ngõ ngách trong mê cung:

“Lúc đi vào tôi đã xem bản vẽ mặt phẳng của mê cung, nhớ rất kĩ. Cho nên bây giờ tôi có thể tùy theo ý mình đi đến bất cứ chỗ nào trong mê cung. Anh nổ súng chỉ để lộ vị trí của anh, để tôi tìm được anh.”

Chân Ái cảm thán trong lòng: Cái tên ngu ngốc này thật lợi hại.

Vừa dứt lời, người kia không có động tĩnh nữa.

Daisy rất vui, la lên: “Này, anh thực sự nhớ rõ bản đồ sao?”

“Nếu không thì sao?” Giọng điệu Ngôn Tố rất khinh bỉ, “Đừng đánh đồng đầu óc của tôi với hệ thống DOS của cô.”

Chân Ái nhớ tới mình bị anh gọi là Windows 98, miễn cưỡng cao hơn Daisy một bậc...

Daisy cũng không để bụng, vội vàng nói: “Anh mau bắt hẩn lại đi!”

Lần này Ngôn Tố trầm mặc, sau một lúc lâu nói rất chân thành: “Tôi nhớ bản đồ nhưng sẽ không đi tìm hẩn... Vì tôi không mang theo súng.”

Chân Ái: ...

Anh tới đây chơi sao? Đồ ngốc, không mang theo súng cũng không nên nói thật chứ!

Daisy đỡ trán: “VẬY anh đến làm gì?”

Ngôn Tố nói lời chính nghĩa: “Đến để vạch trần bộ mặt thật của hẩn.”

...

Câu này có tác dụng xoa dịu tình thế nguy hiểm hiện tại sao?

Daisy còn muốn nói gì đó, Chân Ái dùng ánh mắt ngăn lại, ngay sau đó kéo cô ấy tiếp tục đi về trước, lần này đi cách xa hướng của Ngôn Tố.

Phía sau lại vang lên vài tiếng súng “chúu chúu”. Daisy nghe thấy kinh hồn bạt vía, lại càng không hiểu được. Tại sao Chân Ái lại không đi cùng với Ngôn Tố? Anh ta không mang theo súng, nếu như đụng phải người kia trong mê cung thì sao?

Nắng chiều nhàn nhạt trên nóc nhà từ từ rút đi, trong mê cung lớn như thế chỉ còn lại thanh âm khinh thường của Ngôn Tố: “Dùng súng thuần thục như vậy không sợ để lộ vị trí sao?”

Lời còn chưa dứt, trên bức tường lại vang lên một loạt tiếng súng nhỏ.

Trên đường Chân Ái đi ra ngoài không phải không lo lắng trong lòng. Nhưng giây kế tiếp lại vang lên một thanh âm khiến cô yên tâm: “Tại sao phải giết Daisy diệt khẩu? Lo cô ấy nhớ đến chuyện tấm gương khiến cảnh sát biết trước khi cô ấy đi thì tấm gương chưa vỡ?”

Rất đáng tiếc, tôi đã bảo người ta ghép nó lại. Kết quả phát hiện Anna đã viết một từ trên đó.”

Bên này mê cung, Chân Ái và Daisy cũng nghi ngờ.

Đối phương hình như bị chọc giận, trong mê cung vang lên từng đợt tiếng vỏ đạn rơi xuống đất, sắc nhọn và rõ ràng.

Nhưng lần lượt rơi vào khoảng không, người kia giống như một con mèo xấu chơi đùa một con chuột.

Thanh âm của Ngôn Tố vẫn điềm tĩnh và nhẹ nhàng: “Anh cho rằng lấy đi sơn móng tay trong suốt của cô ấy thì không có vấn đề sao? Rất không may, sau khi vỏ di động của Anna bị rơi vỡ thì cô ấy đã dùng sơn móng tay để dán nó lại.”

Vị trí của Ngôn Tố bây giờ cách bọn Chân Ái xa hơn một chút, thanh âm nhỏ hơn một chút, nhưng rõ ràng lộ ra sự chế giễu lạnh nhạt:

“Biết không? Phân tích đơn giản, Anna viết tên của anh trên gương thực ra có nhiều loại động cơ, có lẽ là viết tên hung thủ, có lẽ chỉ là nổi lên ý muốn đùa giỡn lấy sơn móng tay viết chữ. Nếu như anh không di chuyển tấm gương kia thì chỉ dựa vào một chữ trên gương, tôi không có cách nào đoán đó là anh.

Nhưng hung thủ luôn luôn sợ hãi trong lòng, muốn che giấu mọi thứ, muốn giấu tấm gương kia đi, cho nên anh mới đổi tấm gương của phòng học thứ nhất và phòng học thứ hai.

Cũng chính vì hành động này mà tôi mới có thể phán đoán, sau khi Daisy vội vàng chạy trốn, Anna vẫn còn sống, thậm chí tỉnh lại sau khi hôn mê nhất thời.”

Giữa ánh mặt trời mờ tối, Daisy ngơ ngẩn, trong mắt đột nhiên đầy nước mắt.

Thanh âm Ngôn Tố rất nhạt, mang theo sự cương quyết trước sau như một, mệnh mang mà vang vọng trên khoảng không trong mê cung trống trải, từng câu từng chữ truyền vào trong lòng ba người không nói lời nào:

“Anh đổi gương trong hai phòng học, nhưng không ngờ mới vừa dời gương xong thì Daisy và Kelly quay lại để xử lý thi thể. Khi đó anh nhất định trốn sau rèm cửa sổ ở phòng học thứ hai. Đợi bọn họ đi, anh khắc chữ trên người Anna vừa đập vỡ tấm gương. Nhưng thấu kính vỡ bị dính sơn móng tay trong suốt quá khó tìm. Anh không có sự chọn lựa nên dứt khoát đập nát mấy tấm kính cửa sổ, trộn lẫn lại giống như học sinh ném đá đập vỡ, sẽ không khiến cảnh sát chú ý.”

Bên này mê cung, Chân Ái lạnh lùng cong cong khóe môi. Giấu thấu kính trong vụn thủy tinh, người này quả nhiên thông minh, cộng thêm việc hấn thông thạo về súng, nhất định không phải là mấy học sinh này mà có khả năng rất lớn là người trong tổ chức.

Đang suy nghĩ, phía trước đột nhiên xuất hiện một lối ra.

Daisy ngẩn người, trong giây lát vừa mừng vừa sợ, vận may thật quá tốt. Phải lập tức báo cho Ngôn Tố để anh ta ra nhanh một chút, để lại người kia mù quáng chạy lòng vòng trong mê cung đi!

Nhưng Chân Ái đột nhiên tiến lên che miệng cô ấy, làm khẩu hình: “Không được nói cho Ngôn Tố là tôi đã tới.”

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của Daisy, cô ra sức đẩy cô ấy ra khỏi mê cung, còn mình thì nhanh chóng xoay người, biến mất sau một chỗ rẽ.

Daisy há miệng, không dám đuổi theo cũng không dám kêu. Kêu một cái cũng có thể để người thần bí kia tìm được cô trước. Bây giờ chỉ có bên ngoài là an toàn nhất. Nhưng cô ngẩng đầu nhìn trời, một tia đỏ ửng cuối cùng trên cửa sổ cũng biến mất, màn đêm đã hạ xuống. Cô nhìn bức tường trắng giữa màn đen xung quanh, một đoạn hành lang ngắn và chỗ rẽ im lặng trước mặt, lòng bàn chân lạnh từng cơn.

Chân Ái nhanh chóng và im lặng đi trong mê cung, cô có thể đoán chuẩn xác được hướng của Ngôn Tố và người kia.

Ngôn Tố không có súng, anh sẽ phải trốn người kia. Việc cô phải làm là không được đụng vào Ngôn Tố trước khi anh tìm được người kia. Cô nhất định phải hỏi cho ra chuyện bức thư.

Cô mang theo ống tiêm, một giấy, chỉ cần một giấy là có thể khiến hấn sống không bằng chết. Đến lúc đó cô dùng súng dọa Ngôn Tố lui, hỏi ra kết quả sẽ lập tức rời đi.

Ngôn Tố sẽ không biết.

Đang tính toán, lại nghe thấy thanh âm của Ngôn Tố, cách mấy bức tường:

“Parker! Chữ Anna viết trên tấm gương là Parker! Cho dù cảnh sát thấy thì cũng sẽ liên tưởng đến Harry Parker đã chết hai năm trước, cho rằng vụ án này lại tăng thêm màu sắc hồi hộp và kì dị. Nhưng gia đình Parker vẫn còn một người con trai, chính là anh, Harvey Parker.”

Lần này, tiếng súng nổ liên tiếp lùng theo dấu vết Ngôn Tố dừng lại. Trong mê cung dưới màn đêm, có bốn người đang đứng nhưng yên tĩnh một cách chết chóc.

“Vấn nghi không thông, loại người bốc đồng nóng nảy như Anna làm sao nghĩ ra được kế hoạch giết người tỉ mỉ như vậy. Vả lại cô ấy không hề có động cơ giết người mãnh liệt. Là anh dạy cô ấy. Anh tốn rất nhiều tâm tư để cô ấy yêu anh, tốn càng nhiều tâm tư hơn để khiến vấn đề tinh thần của Tề Mặc càng ngày càng nghiêm trọng.

Ngày đó tôi hỏi Tề Mặc có phải đã thấy được hung thủ giết người không. Cậu ta hoảng sợ nói ‘Không phải tôi’. Câu này rất kì quái, tôi nghĩ nhất định là lúc anh khắc chữ trên người Anna đã bị tấm gương che khuất, mà Tề Mặc đứng ở cửa thấy được tay cầm dao của anh, và gương mặt vạm vỡ của chính cậu ta trong gương.

Tinh thần cậu ta hôm đó không ổn định, cho rằng mình đã giết người nên sợ đến mức chạy đến phòng học thứ nhất trốn trong góc phòng run rẩy. Tuyệt vọng tìm Daisy. Tại sao không gọi cho anh? Vì cậu ta nhận ra tay của anh.

Sau đó cậu ta bị anh thôi miên, nói cho cậu ta biết đây chỉ là một giấc mơ, lại cho cậu ta uống thuốc gây ảo giác, đợi cho đến lúc tinh thần cậu ta mơ hồ và khói nước đã khô gần tản đi, anh dẫn cậu ta đến phòng học thứ hai, mở quạt và đèn, chờ nhân viên quản lý trường học phát hiện sự khác thường.”

Harvey ở một chỗ nào đó trong mê cung giống như bị những lời nói này làm cho tỉnh lại, trong bóng tối truyền đến một nụ cười lạnh lùng.

Giây kế tiếp, ba phát vỏ đạn rơi xuống đất.

Trong mê cung không có tiếng động.

Lòng Chân Ái hơi hồi hộp, Ngôn Tố trúng đạn rồi? Trong lòng cô căng thẳng, chạy về hướng của anh, trong lúc hoảng loạn đã phải thùng sơn, tấm sắt lăn lóp bộp trên mặt đất.

Tim Chân Ái trầm xuống, nghe thấy tiếng bước chân của Harvey đến hướng này, cách ba bức tường.

Cô mới kéo xong chốt, hai bức tường bên cạnh truyền đến thanh âm của Ngôn Tố, chế giễu lại ngả ngớn: “Harvey, năm đó hãm hiếp Lâm Tinh ở công viên giải trí là anh nhỉ?”

Chân Ái sửng sốt. Anh ấy cố ý dời đi sự chú ý của Harvey?

Tim cô bỗng nhiên hơi đau. Anh đặt mình vào nguy hiểm để cứu “Daisy”. Cái đồ ngốc này, bình thường thì đáng vẻ kiêu ngạo cái gì cũng không quan tâm, đến thời điểm mấu chốt lại theo bản năng muốn cứu người khác.

Mà câu này đã đốt lửa giận của Harvey lên tới cực hạn. Sau sự tĩnh lặng trong chốc lát, anh ta tiếp thêm đạn cho súng bắn tỉa, tiếng máy móc cứng rắn va chạm lạnh như tiền ở trong bóng tối vô cùng dọa người.

Lần này Harvey không che giấu nữa, vừa đi vừa cười một cách âm u lạnh lẽo và láo xược: “Lâm Tinh cô ta chết cũng không hết tội. Nhưng tao thực sự không ngờ vụ mưu sát không chê vào đầu được lại để ày khám phá ra tất cả. Hôm nay từng người chúng mày đừng nghĩ sống sót mà ra ngoài.”

Lời còn chưa dứt, anh ta đột nhiên chạy thật nhanh về hướng của Ngôn Tố, bắn không ngừng. Trong mê cung nháy mắt vang lên hai loại tiếng bước chân rõ ràng, người truy tôi đuổi, thoáng xa thoáng gần.

Chân Ái cũng rất nhanh tìm được một góc chết của hai chỗ rẽ, nắm chặt súng, bất kể Harvey đi ra từ góc nào thì cô cũng có thể bắn một cách chuẩn xác. Nhưng đột nhiên đằng sau bức tường truyền đến một thanh âm.

Cách một bức tường, sự trầm thấp gần trong gang tấc, lộ ra sự dụ dỗ đầy lạnh lùng và nghiêm nghị. Anh nói: “Tôi lập tức đến tìm cô, đừng chạy lung tung, đừng giết hấn.”

Trong bóng tối, Chân Ái dựa lưng vào thanh âm của anh, cả người chấn động.

Không thể nào! Làm sao anh ấy biết cô ở đây?

Mà cô không thể nghe theo anh.

47. Chương 46

Bầu trời trên cửa sổ mái đã biến thành màu xanh đen, sắc trời mờ tối, toàn bộ mê cung đều bị màn đêm giống như lớp sương mỏng bao phủ. Bức tường trắng tỏa ra thứ ánh sáng kì dị trong đêm tối, nhìn qua khiến đôi mắt choáng váng.

Chân Ái đứng ở một góc, sống lưng cứng đờ. Thanh âm trầm thấp của Ngôn Tổ dường như vẫn còn ở phía sau.

“Đừng chạy lung tung, đừng giết hắn!”

Anh đã biết cô muốn giết người sao? Anh đã biết cô thực ra là một tên ác ma sao?

Chân Ái cố chấp mà trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm từng bức tường trắng không có quy tắc ở trước mặt, đôi mắt bị ánh sáng trắng trong đêm tối kích thích hơi đau. Người đang ở mê cung, cô phải biết rõ ràng mục tiêu của mình hơn bất cứ lúc nào.

Cô không bao giờ muốn chạy trốn.

Nếu không phải tại cái nghiên cứu chết tiệt kia ràng buộc cô thì cô đã sớm phấn đấu quên mình. Vẫn luôn là bọn chúng theo dõi cô, còn cô không bao giờ tìm được dấu chân của chúng. Mỗi lần đều là thụ động bị đòn, nhìn những người xung quanh lần lượt chết đi.

Cô chịu đủ rồi.

Cô muốn giết hắn, cô muốn giết bọn chúng.

Cho dù liên lụy đến tính mạng của mình cũng không sao cả!

Chết thì chết, có gì nghiêm trọng chứ!

Dù sao thì cô cũng một mình lẻ loi hiu quạnh trên cõi đời này, không có gì đáng để lưu luyến.

Cho dù chết thì cũng phải kéo theo vài người của tổ chức xuống nước! Cô muốn cho hắn biết, cho dù chết cô cũng tuyệt đối sẽ không trở về làm con rối của bọn chúng!

Lúc cô kiên định như vậy, Ngôn Tổ lại xuất hiện. Trái tim kiên cường không khỏi liên mềm đi. Cô không rõ làm sao anh biết được cô ở đây, nhưng cô rất rõ ràng, anh nhớ kĩ bản đồ nên sẽ sớm tìm sang đây.

Mà cô không muốn để anh tìm được.

Chân Ái tiếp tục trầm mặc, lặng yên không một tiếng động đi khỏi cái góc kia, dựa vào sắc trời yếu ớt để đến gần hướng của Harvey một chút. Có mấy lần cô nghe được Harvey đang ở đầu khác của bức tường, nhưng đi qua đó lại là ngõ cụt, ôm không đến một mặt.

Mà Harvey buông can đảm, tự đắc vênh vác qua lại như con thoi trong mê cung, bắn bất kì thứ nào mà hắn cho là ảo ảnh trong tầm mắt.

Bước tiến của Ngôn Tổ cũng nặng nề, mang theo tiếng bước chân. Chân Ái biết anh đi đến chỗ cô vừa đứng, không tìm được cô nên cố ý phát ra âm thanh để thu hút Harvey đi tới.

Ba người anh tìm tôi, tôi tìm anh, một vòng lại một vòng xoay quanh trong mê cung.

Harvey ghì súng, trong bóng tối cười đến mức vô cùng âm u: “Đàn bà đọc nhiều truyện cổ tích liền cho rằng mình có thể từ cô bé lọ lem hóa thành công chúa. Đứa con gái mang tiếng xấu như Lâm Tinh mà cũng muốn quen em trai tao? Tao chỉ thiết kế một trò đùa dai, bắt đầu một trò chơi liền dễ dàng tạo nên hiểu lầm giữa bọn chúng.”

Harvey vừa nói vừa đi theo tiếng bước chân của Ngôn Tổ, đi tới một khúc quanh nhanh chóng rẽ sang rồi nhắm ngay vào, trên con đường vừa ngắn vừa hẹp không có một bóng người.

Hắn tiếp tục tiến lên, trong lời nói dần mang theo sự căm hận: “Nhưng cái con dê tiện này lại chết một cách vô duyên vô cớ, dùng cách dữ dội như vậy để ở lại trong lòng Harry. Tao cực kì khinh thường cái chết của nó.”

“Nhưng sau khi nó chết một năm, em trai tao Harry bị người ta lấy cái cách thảm thiết và nhục nhã đó giết chết. Mà tên khốn kiếp này lại trợn mắt nói mò, nói em tao tự sát!”

Harvey nhắc tới chuyện cũ, cảm phần đến cực độ, chạy rất nhanh đuổi theo bóng dáng của Ngôn Tố, bức tường trắng bị đạn bắn trúng nổ ra nhiều đóa hoa.

Ngôn Tố thu mày chạy nhanh ở phía trước. Bây giờ sự chú ý của Harvey đều ở trên người anh, tạm thời Chân Ái sẽ không có nguy hiểm. Nhưng mê cung lớn như vậy, rốt cuộc cô ấy đang ở đâu?

Trời sẽ chỉ càng ngày càng tối, tiếp theo...

Đang suy nghĩ, vừa quẹo ở đằng trước lại gặp phải Harvey vừa rồi đuổi theo sai đường.

Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt Harvey lóe lên một tia kinh ngạc, tiếp đó liền hóa thành điên cuồng, giơ súng lên bắt đầu bắn quét. Nhưng chính nửa giây hấn kinh ngạc, Ngôn Tố phản ứng nhanh hơn hấn rất nhiều quay người lùi lại.

Harvey nguyên rửa oán giận trong lòng mà đuổi theo, chỉ thấy góc áo khoác màu đen của Ngôn Tố căng ra trong màn đêm, lách vào chỗ rẽ phía trước rồi lại không thấy đâu nữa.

Tâm trạng hấn chán nản và bi phần đến tận cùng, nhanh chóng chạy tới đuổi theo Ngôn Tố, vừa gào thét trong mê cung tối tăm: “Tên khốn kiếp! Em trai tao sẽ không tự sát!”

Thanh âm gào thét của một người đàn ông vang vọng trong khoảng không của mê cung, nghe thấy khiến da đầu tê dại.

Nhưng Ngôn Tố im lặng rất lâu ở phía trước lại trả về một câu rất nhẹ: “Cậu ta không chỉ tự sát mà còn giết chết Lola trước khi chết.”

Trong nháy mắt mê cung im lặng như tờ.

“Harry là đứa bé tốt nhất mà tao đã gặp! Nó là đứa em trai tốt nhất trên thế giới.” Thanh âm của Harvey lạnh lẽo cứng rắn, đứng tại chỗ. Mái tóc vàng của hấn hoàn toàn bị bóng đêm nuốt lấy, đôi mắt màu xanh giống như mắt sói, tỏa ra thứ ánh sáng khát máu sâu thẳm.

Hấn cứng nhắc kéo băng đạn ra để thay đạn, liền vang lên tiếng đạn chạm vào nhau sắc nhọn và rõ ràng, phát ra một tiếng tương tự như tiếng hí của dã thú: “Em tao sẽ không tự sát! Nó sẽ không giết người! Tên khốn kiếp!”

Hấn đi nhanh trong mê cung, thanh âm run rẩy:

“Mày đổi trắng thay đen nhưng tao đã tự tìm ra được. Tao biết nguyên nhân cái chết của Lâm Tinh từ chỗ Tề Mặc. Thì ra là bị bọn chúng đá lọ thuốc rồi ngạt thở chết. Lola nham hiểm xảo quyệt, nhất định là nó dùng chuyện này để uy hiếp mọi người, cho nên mọi người hợp lại để giết nó. Nhưng em trai Harry của tao, nó hiền lành ngay thẳng, nó chắc chắn không chịu nổi sự giày vò của lương tâm, muốn nói ra sự thật. Kết quả bị những đứa còn lại giết chết.

Tao vốn muốn mượn tay Anna để giết chết cả đám kia, nhưng cái con ngu xuẩn đó.”

Daisy ở bên ngoài mê cung nghe được cả người phát run, còn thanh âm điên cuồng của Harvey vẫn vang vọng trong không gian bịt kín tối tăm, giống như không quan tâm đến mọi thứ: “Tao phải giết hết bọn chúng. Anna, Daisy, Kelly, Tề Mặc, Tony, bọn chúng phải chết. Bọn chúng phải trả giá thật lớn cho cái chết của em trai tao!”

“Còn mày nữa, Ngôn Tố! Mày cũng đáng chết!” Harvey gằn từng chữ mà nói ra câu này, bỗng nhiên đuổi theo bóng dáng vừa quẹo của Ngôn Tố, người đối diện...

Hấn phản xạ có điều kiện bắn liên tục, bức tường đối diện nổ hoa nhưng người kia lại không ngã xuống.

Ánh sáng trong mê cung đã rất tối. Hấn định thần nhìn lại, rốt cuộc là một bức vẽ nguyệt ngọc. Khuôn mặt bộ xương khô của tử thần giấu trong một cái nón rộng, tử thần mặc một cái áo choàng màu đen, tay phải giơ lên thật cao, giơ lên một lưỡi liềm cắt mạng màu bạc.

Có lẽ do trời tối, đôi mắt đen của bộ xương khô vô cùng sâu thẳm, giống như một ngôi sao đã tắt.

Cho dù là Harvey, đột nhiên thấy một hình vẽ nguyệt ngọc kinh khủng như vậy thì cũng sợ đến mức tim ngừng nửa nhịp. Hấn ổn định tâm trạng, nhìn lại lần nữa, bỗng nhiên lại ngẩn ra.

Tử thần biến sắc mặt.

Nón lưỡi trai màu đen, đôi mắt đen chăm chú như động sâu, gò má trắng nõn và lạnh lùng, cái cổ thon dài và tinh tế, tay trái cô cầm một khẩu súng mang theo ống giảm thanh, lạnh như băng mà nhắm ngay vào đầu hấn.

Thanh âm cô rất thấp, giống như ma quỷ truyền đến từ địa ngục: “Thư tình của Lâm Tinh, có phải là anh dạy cô ta viết không?”

Harvey ngay lập tức để thẳng súng bắn tia, nhưng Chân Ái nhanh hơn hấn, ngón tay đã di chuyển. Nhưng đúng lúc này, đột nhiên có người lao ra từ ngã ba giữa hai người đẩy Harvey ra.

Viên đạn của Chân Ái bay lướt qua cổ của Ngôn Tố, tim cô ngay lập tức bị treo lên, nghĩ mà sợ đến mức không thể sợ hơn được nữa.

Hai người đàn ông lăn vòng trong bóng tối.

Cô xông lên muốn kiểm tra xem Ngôn Tố có bị thương không, lại nghe anh la lên một tiếng: “Ngồi xuống!”

Chân Ái lập tức trượt chân, viên đạn bay qua đỉnh đầu cô đâm vào trong bức tường phía sau.

Cô ngẩng đầu nhìn, Ngôn Tố nắm vững vàng cò súng bắn tia còn Harvey thì đang giành lại. Hai người đàn ông xô đẩy ở trên tường, trầm mặc và im lặng độ sức. Ngôn Tố định đoạt lại hết súng nhưng rõ ràng khả năng đánh nhau của Harvey mạnh hơn, đá một cái vào đùi Ngôn Tố rồi nhấn anh ở trên tường. Nhưng người sau vẫn nắm chặt cò súng không buông tay.

Trong ánh sáng mờ hồ, Chân Ái nhìn thấy trên mặt Ngôn Tố hiện lên một tia đau đớn vô cùng nhẹ. Cô chợt nhớ tới câu nói của Marie, nói xương Ngôn Tố không tốt.

Anh từng bị thương trong vụ án nổ bom.

Chân Ái nhảy lên, vẫn chưa quyết định thì lại nghe Ngôn Tố ẩn nhẫn ra lệnh cho cô: “Đừng nổ súng!”

Đã lúc này rồi mà anh vẫn lo lắng cô giết Harvey.

Harvey nghe nói, mới vừa muốn quay lại thì báng súng trong tay Chân Ái đã nện liên tục trên xương lồng mào của hấn. Harvey đau đến co rụt tay, bị Ngôn Tố lấy súng đi. Mà Chân Ái phản ứng cực nhanh đoạt lại súng bắn tia từ trong tay Ngôn Tố, ôm báng súng thật dày ra sức đập một cái vào ngực Harvey.

Harvey bị đánh ngã xuống đất, không kịp phản kháng, Chân Ái lại đánh vào ngực hấn một cái thật mạnh, sắc nhọn mà thét lên: “Nói!”

Ngôn Tố sững sờ. Anh chưa bao giờ thấy qua một mặt mạnh mẽ tàn nhẫn như vậy của Chân Ái, cũng không biết cô có ân oán gì với Harvey. Bất kể nhìn từ phương diện nào, anh kì thực không quen một Chân Ái như vậy. Ý nghĩ này khiến lòng anh hơi có chút khó chịu.

Harvey bị một người phụ nữ đánh tới tấp, giận đến mức nổ tung gào lên: “Mày lại là người nào của Lâm Tinh? Mày cũng muốn trả thù sao? Cái gì thư tình? Trên BBS chỗ nào cũng đều là bản mẫu, mày muốn giết thì mày nổ súng đi!”

Chân Ái sững sờ, BBS?

#

Sau đó đám người cảnh sát Jones vội vàng chạy đến.

Lúc sắp bị dẫn đi, Harvey vẫn nhìn chăm chăm Ngôn Tố với vẻ mặt thù hận giống như nhìn kẻ thù không đội trời chung: “Mày là tên khốn kiếp đổi trắng thay đen, mày lấy bao nhiêu tiền của nhà kẻ khác mới nói dối với toàn thế giới? Tao thề với mày, chờ một ngày tao ra ngoài, tao sẽ giết tất cả những đứa đã tổn thương em trai tao, kể cả mày, Ngôn Tố.”

Ngôn Tố trời yên biển lặng giống như không nghe thấy.

Trên mặt Harvey đột nhiên lóe lên một vẻ hưng phấn kì dị, lại cười lớn: “Bao gồm người mày quan tâm.” hần bỗng nhiên liếc Chân Ái một cái, “Ngôn Tố, tao sẽ để mày cũng được trải nghiệm cảm nhận của tao!”

Mâu quang Ngôn Tố lóe lên, sâu thẳm và yên lặng nhìn Harvey, bình tĩnh trả lời: “Harry Parker là tự sát.”

“Em trai tao sẽ không!” Harvey gầm lên đầy giận dữ với anh.

Ngôn Tố thản nhiên nói: “Bố anh biết sự thật.”

Cả người Harvey run lên, chấn động.

“Tôi đoán rằng năm đó người thiết kế để Lâm Tinh bị cưỡng bức phải là anh, còn có Lola. Parker ngoài ý muốn biết được sự thật từ miệng Lola cho nên giết cô ấy. Còn anh là anh trai cậu ta kính yêu nhất, đương nhiên cậu ta sẽ không giết anh.”

Ngôn Tố nhìn Harvey đang ngây người như phỗng, ngữ điệu bình tĩnh, “Cậu ta hết sức thất vọng về anh, cậu ta lại căm hận tất cả những người dùng trò đùa dai để lừa Lâm Tinh đi đến công viên giải trí, cậu ta muốn dùng cái chết của mình và Lola để cho những người còn lại vĩnh viễn sống trong sợ hãi.”

Harvey lắc đầu giống như bị thần kinh, không thể nào tiếp thu được: “Không thể nào, không thể nào!” Chuyện này chắc chắn là một sự đả kích mang tính hủy diệt với hắn.

“Buổi sáng hôm Parker chết đã gọi điện cho bố của hai người, dài đến 20 phút. Cậu ta đã nói ra tất cả. Cho đến sáu tháng sau cái chết của Parker, vì giới truyền thông vẫn công kích tôi, còn tôi từ đầu đến cuối đều không trả lời, bố anh đã đến nhà thăm hỏi, nói cho tôi biết suy luận của tôi là chính xác. Ông ấy không có cách nào công khai, cho nên xin lỗi tôi. Và... cảm ơn.”

Câu rất ít cuối cùng chắc hẳn chính là ông Parker cảm ơn Ngôn Tố chưa từng công bố tội ác của Parker.

Daisy ở bên cạnh nghe cũng rơi nước mắt, Harvey cũng hoàn toàn đại ra, còn Ngôn Tố thì vẫn nhàn nhạt như trước: “Bố anh vẫn không nói cho anh biết là do lo lắng anh sẽ ấy nấy. Ông ấy nói ông ấy đã mất đi một đứa con trai, không cần thiết phải để đứa kia sống trong sự hổ thẹn rồi lại mất đi một lần nữa.”

“Không thể nào, không thể nào...” Ánh mắt Harvey mờ dần, không ngừng lẩm bẩm, nhưng rất nhanh bị cảnh sát dẫn đi.

Chân Ái nhìn buổi tối với những chiếc xe cảnh sát nhấp nháy và đèn đóm huy hoàng trong công viên giải trí, trong đầu trống rỗng không có bất kì ý nghĩ gì.

Daisy sớm lau nước mắt, đi đến trước mặt Chân Ái, cố gắng cười: “Chân Ái, tôi lập tức phải đến đồn cảnh sát giúp đỡ điều tra, để lại một cách để sau này liên lạc được không?”

Chân Ái ấp úng, không có phản ứng.

Nhưng Ngôn Tố sai một bước dài đi đến, xách Chân Ái qua một bên, không thân thiện mà nói với Daisy: “Không được.”

Daisy: “Tại sao?”

“Không tại sao cả, cô ấy không phải là bạn của cô.” Ngôn Tố lạnh như băng, bổ sung thêm một câu, “Cô ấy là bạn của tôi... Bạn của một mình tôi.”

Chân Ái chậm rãi ngừng đầu nhìn anh, chỉ thấy cổ áo đen và mái tóc ngắn lạnh lẽo cứng rắn của anh.

Daisy tức giận: “Sao anh độc tài vậy?” Sau đó vòng qua sau lưng anh, kéo lấy tay Chân Ái, giành lấy một cây viết trong tay Jones rồi viết một dãy số vào lòng bàn tay của Chân Ái.

Lòng bàn tay Chân Ái hơi ngứa, muốn rút về nhưng bị Daisy vững vàng nắm được. Chân Ái ngây ngẩn nhìn cô ấy, tiếng ma soát sột soạt huyền não liên tục truyền vào trong lòng.

Cô ấy mới viết xong, Ngôn Tố đã không còn kiên nhẫn, trừng mắt với Jones: “Còn không nhanh bắt cô ấy đến đồn cảnh sát?”

Daisy còn chưa đủ, rất sợ Chân Ái không gọi cho cô ấy, đột nhiên nói: “Lần sau trả lại cho cô.” Sau đó lập tức lấy cái nón lưỡi trai của Chân Ái rồi chạy đi.

Mái tóc dài của Chân Ái lập tức trút xuống như thác nước, mềm mại tung bay trong gió đêm. Còn ánh mắt cô yên lặng lại mang theo sự quyến rũ và xinh đẹp kinh động nói không nên lời.

Ngôn Tố ngẩn người, rất lâu mới chậm rãi thu ánh mắt.

Chân Ái nhìn Daisy đi xa, lại cúi đầu nhìn một chuỗi chữ cái cộng chữ số đen kịt nhỏ nhắn trong lòng bàn tay, im lặng không nói câu nào.

Cô từ từ thu tay về, phát hiện chỉ còn lại cô và Ngôn Tố.

Hai người đều không nói chuyện. Xa cách mười mấy tiếng lại lấy cách thế này để gặp lại... Giống như kéo dài khoảng cách trong lòng, trở nên hơi xa lạ.

Ánh đèn rực rỡ trong công viên vào buổi tối, tiếng hoan hô cười nói của đám đông, chỉ có hai người họ im lặng bình thản đi trong đoàn người.

Chân Ái nhớ tới câu mà vừa nãy anh buột miệng nói với Daisy, trong lòng không phải không ảm áp. Suy nghĩ một chút, quyết định tự mình phá vỡ sự im lặng, hỏi: “Làm sao anh biết tôi ở trong mê cung?”

Anh trả lời thản nhiên như thường: “Tôi nhận ra dấu chân của cô.”

Lòng Chân Ái khẽ run.

Cô đã thay giày nhưng anh vẫn nhận ra sao? Không phải dấu giày mà là pháp chứng học có thể nhận định dấu chân từ chiều cao thân người, cân nặng, giới tính, tuổi tác, thói quen đi.

Anh đã từng lặng lẽ quan sát cô sao? Hay đây chỉ là thói quen yêu thích quan sát của anh?

Chân Ái không biết, nhưng cũng không ngăn được sự ảm áp nóng rực trong lòng.

Ngôn Tố rũ mắt nhìn cô. Cô cúi đầu, dáng vẻ bình yên trầm tĩnh, cùng với cô gái vừa rồi đánh Harvey trong mê cung như hai người khác nhau. Với sự thông minh của anh, anh có thể nghĩ đến Chân Ái có liên quan với bức thư kia. Thực ra anh rất muốn hỏi cô, rất muốn nghe cô nói. Giống như trong vụ án nổ bom lần trước, cô và anh nói về cái chết của mẹ cô.

Nhưng cơ hội như vậy dường như có thể thấy mà không thể cầu.

Mà anh không muốn tạo áp lực cho cô.

Anh thực sự không hiểu, tâm trạng biến hóa thế này của bản thân rốt cuộc là tại sao? Hoàn toàn không có cách nào dùng khoa học để giải thích.

Anh vẫn nhìn cô, nhìn mái tóc đen rối tung của cô. Gió đêm thổi những sợi tóc mảnh bay lượn, bỗng nhiên anh có một loại thôi thúc muốn giúp cô vuốt lại tóc. Nhưng anh chỉ kiềm chế mà thu lại ánh mắt, nhìn phía trước, ảm áp nói: “Nếu đã đến công viên giải trí rồi thì có muốn chơi không?”

Chân Ái mờ mịt: “Hả?”

Ngôn Tố vừa thấy cô phản ứng chậm, ngay lập tức liền đổi thành sắc mặt khinh bỉ: “Chờ cô nghĩ xong rồi thì sáng mai tôi lại tới tìm cô!”

Chân Ái lập tức nhìn xung quanh, thấy vòng đu quay lớn nhất trong công viên đầu tiên. Đèn màu lấp lánh, trong bóng đêm giống như pháo hoa hình tròn to lớn.

Ngôn Tố theo ánh mắt của cô: “Muốn chơi vòng đu quay?”

Chân Ái lắc đầu: “Hoa văn của nó nhìn giống như bị nổ tung vậy!”

Ngôn Tố nở nụ cười: “Ừ, tôi cũng cho là vậy. Đồ vật không hề có cảm giác thẩm mỹ, người thiết kế nó là ngu ngốc.”

Xoay chuyển ánh mắt.

Ngôn Tố: “Tàu lượn siêu tốc?”

Chân Ái lắc đầu: “Nếu ở chỗ cao nhất bị cúp điện thì sao?”

Ngôn Tố gật đầu: “Ừ, mỗi năm có hàng trăm hàng ngàn sự kiện liên quan đến tàu lượn siêu tốc trên toàn thế giới.”

Hai người vừa đi vừa nhìn, giống như tìm được tri âm, vô cùng vui vẻ mà khinh thường các công trình trong công viên.

Đi tới cuối cùng, Chân Ái thấy một vòng quay ngựa gỗ rất lớn, muôn màu muôn vẻ, vô cùng tinh xảo. Ngựa gỗ nhấp nhô, đèn màu lấp lóe, vừa xoay tròn vừa hát một bài hát thiếu nhi.

Đó là một bài hát rất cũ, thanh âm của cô gái hát bài hát thiếu nhi nhẹ như bông, giống như bắt không được u sầu.

Do you remember the things we used to say, I feel so nervous when...

Ngôn Tố đi tới đứng trước mặt cô: “Muốn chơi vòng quay ngựa gỗ?”

Chân Ái nhìn ánh đèn đầy màu sắc khắp thế giới, trí nhớ mơ hồ, loáng thoáng nhớ đến cảnh thời thơ ấu... Cô nhìn đoàn người xếp hàng, nhỏ giọng hỏi Ngôn Tố:

“Anh chơi cùng tôi không?”

Ngôn Tố hơi ngẩn ra, nhìn những con ngựa gỗ xanh xanh đỏ đỏ, vẻ mặt rất là ngượng ngùng. Theo quan điểm của anh, mọi thứ trong công viên đều nhằm chán ấu trĩ đến mức muốn nổ tung, mà vòng quay ngựa gỗ là thứ nhằm chán cộng ngay thơ đến cực điểm.

Anh sờ sờ mũi, lúc suy nghĩ phải trả lời thế nào thì lại gặp phải ánh mắt trong vắt đen nhánh của Chân Ái...

Anh thu tay bỏ vào trong túi áo khoác, gật đầu: “Ừ, chơi cùng cô.”

Quá nhiều người chơi, Chân Ái và Ngôn Tố mua vé, đợi nhóm tiếp theo.

Cô nằm bò phía trước tay vịn, lẳng lặng nhìn người khác xoay tròn truy đuổi nhau trên ngựa gỗ, có người yêu đưa tay đuổi theo đối phương, tiếng hoan hô cười nói.

Cô yên lặng, bỗng nhiên lại nhớ đến lời của mẹ. Vòng quay ngựa gỗ là thứ ưu thương nhất, nó vĩnh viễn không đuổi kịp bước tiến của đồng bạn, cuối cùng nó một mình hiu quạnh.

Đám đông vui vẻ xuống ngựa, từng chiếc ngựa gỗ im lặng mà dừng lại. Nhân viên bắt đầu xét vé, Chân Ái đột nhiên đứng thẳng người, nói với Ngôn Tố: “Tôi không muốn chơi nữa.”

Ngôn Tố nhìn tấm vé trong tay, không hiểu: “Tại sao?”

Chân Ái làm ra vẻ không muốn mà nhún nhún vai: “Không tại sao cả, cảm thấy rất trẻ con thôi.”

Ngôn Tố cũng không truy hỏi, đặt tấm vé ở trên tay vịn, cười: “Great minds are alike (Tư tưởng lớn gặp nhau).”

Chân Ái hít sâu một hơi, đi cũng không quay đầu lại.

Hai người nhất trí cho rằng công viên giải trí là một chỗ nhằm chán.

Lúc sắp ra khỏi công viên lại nhìn thấy nước ngọt bong bóng đầy màu sắc. Ánh mắt Chân Ái nhiều lần luyến hơn một chút, bị Ngôn Tố bắt được. Anh hỏi: “Muốn uống nước ngọt bong bóng?”

“Là ngọt sao?” Chân Ái hỏi.

“Không biết. Chưa từng uống thử.”

Hai người ngẫm hiểu ý mà đi tới máy bán hàng. Chân Ái nhìn nước ngọt và bong bóng ào ạt đầy màu sắc. không nhìn được khe cong môi, giống như một đứa trẻ đang mong chờ kẹo.

Ngôn Tố nhìn trong mắt, hơi buồn cười, hỏi: “Cô thích màu nào?”

“Màu xanh.”

Ngôn Tố rất hài lòng: “Tôi cũng thích màu xanh.” Liên nói với người bán muốn hai ly màu xanh.

Người bán hàng rất tốt bụng, đề nghị: “Nếu không thì mỗi người mua một màu đi, mùi vị khác nhau có thể uống thay đổi.”

Ngôn Tố tỉnh mạch: “Chúng tôi chỉ thích màu xanh, tại sao phải trải nghiệm màu sắc không thích?”

Chân Ái cũng cảm thấy Ngôn Tố nói đúng, khó hiểu nhìn người bán hàng.

Người bán hàng nói: “Có thể uống thay đổi là có thể uống hai loại mà?”

“Nhưng tôi chỉ thích một loại, tại sao phải uống hai loại?” Ngôn Tố không hiểu, cho rằng người bán hàng đang nghi ngờ màu xanh mình thích, lập tức lạnh mặt nói: “Tại sao phải uống thay đổi? Trong mắt tôi, màu đỏ giống như máu người, màu vàng giống như phân, màu trắng giống như nước, màu đen giống như bùn.”

Người bán hàng kinh ngạc, ngoan ngoãn đổ đầy hai ly nước ngọt bong bóng màu xanh cho họ.

Chân Ái cầm một ly, ném thử một ngụm, chua chua ngọt ngọt, còn có bong bóng đang chuyển động.

Ngôn Tố hỏi: “Uống ngon không?”

Chân Ái vui vẻ gật đầu.

Ngôn Tố cũng ném thử một ngụm. Ừm, quả nhiên rất ngon.

Hai người mỗi người cầm nước ngọt, không nói chuyện với nhau, chậm rãi vừa đi vừa uống. Lại nhìn thấy một đôi tình nhân đứng bên kia đường dùng hai cái ống hút uống một ly.

Chân Ái dừng lại, tò mò nhìn: “Tại sao hai người họ uống một ly?”

Ngôn Tố trả lời một cách tự nhiên: “Vì họ không có tiền chứ sao!”

Chân Ái cho rằng lời giải thích này rất hợp lý, gật đầu tỏ ý tán thành. Lại nhìn mình và Ngôn Tố mỗi người có một ly nước ngọt, nói: “Ừ, bọn họ thật đáng thương.”

Người bán hàng cách đó không xa nghe thấy: ... Hai cái tên gốc này.

48. Chương 47

Bảy giờ rưỡi tối, Ngôn Tố và Chân Ái đứng ở ven đường chờ Eva. Bọn họ vốn tính về nhà nấu cơm ăn, nhưng Eva gọi tới kêu Chân Ái đi ăn cơm cùng cô ấy.

Vì vậy hai người đưa lưng về nơi thế giới đèn đóm phồn hoa của công viên, nhìn đại lộ yên tĩnh trong đêm xuân, bình thản và trầm mặc đứng thẳng, giống như hai cái cây làm bạn với nhau.

Một khoảnh khắc, cái cây cao bên này quay sang nhìn cái cây bên cạnh, thấy cô lại ngăn người theo thói quen. Gương mặt trắng nõn lại yên lặng giống như trước kia. Không, dường như càng tĩnh lặng hơn.

Anh bỗng nhiên có ảo giác cô ở bên cạnh nhưng lại chìm vào một thế giới độc lập. Cũng không biết nghĩ thế nào, giống như không nhìn được phải đánh thức cô: “Chân Ái!”

Cô yên lặng mấy giây mới “Ồ” một tiếng, chậm rãi hồi phục tinh thần.

Lần này, anh không chế nhạo cô phản ứng chậm mà là vô thức hạ thấp thanh âm, nhu hòa như gió đêm xuân: “Đang nghĩ gì thế?”

Mái tóc dài xõa ra của Chân Ái tung bay trong gió, trả lời: “Nghĩ đến Daisy nói họ đã lọ thuốc của Lâm Tinh cho đến lúc Lâm Tinh thực sự tắt thở.”

Daisy đã nói cho cô biết rồi sao?

Ngôn Tố nhìn cô một lúc, lại nhìn ngọn đèn được chạm khắc thủ công phía bên kia đường, về mặt hồ hững: “Có cái gì hay để nghĩ chứ?”

“Tôi cảm thấy Daisy không phải là người như vậy,” cô vô thức nắm chặt số điện thoại trong lòng bàn tay, mỉm cười.

Cô cũng không phải người như vậy!

Ngôn Tố trầm mặc nhìn Chân Ái. Trừ đi vẻ ngoài cứng rắn và lạnh nhạt của cô, kì thực tâm hồn cô rất mềm mại lại thuần khiết, không phải sao?

Ánh đèn rực sáng trong mắt anh tựa như chứa đầy những ánh sao.

Anh nói: “Thực ra bọn họ là những học sinh tốt, cũng không lãnh đạm. Nhưng con người đều có hiệu ứng đám đông, bản thân ở trong đó mà không nhận ra thì sẽ trở nên rất đáng sợ. Một mình thì dễ dàng bảo vệ ý muốn lúc đầu, lúc cùng nhau thì rất khó.”

“Giáo sư Hill từng giảng cho tôi hai trường hợp.

Có một người nhảy lầu, dưới lầu có rất nhiều người vây xem. Trong đó có một người kêu anh nhảy đi, những người khác cũng đánh mất lý trí theo kêu hãy nhảy đi. Nhưng họ đều là người xấu sao? Không. Thường ngày họ an phận thủ thường lấy việc giúp người làm niềm vui. Sau đó nhớ lại cũng không biết tại sao lúc đó mình độc ác giống như ma quỷ vậy.”

Trong đầu Chân Ái hiện lên cảnh tượng đó, không nén được sợ hãi rụt cổ lại.

“Một người khác, 4 triệu tiền mặt rơi xuống đất bị gió thổi bay, có một người đi đường kêu: Chúng ta cùng giúp cô ấy nhặt tiền về đi. Cuối cùng toàn bộ tiền giấy đều được trả về chủ cũ.”

Chân Ái thổn thức không thôi: “Ngày đó là có người đã lọ thuốc một cái nên những người còn lại liền bị điểm thần chứ.”

Về mặt Ngôn Tố khó suy đoán: “Nhưng tôi vẫn cho rằng, nếu ngày đó có ai nói trước ‘Mau đưa Lâm Tinh đến bệnh viện’, những người khác cũng nhất định sẽ giúp một tay.”

Chân Ái sững sờ. Trong đáy lòng anh, anh luôn tin rằng bản tính con người vốn lương thiện.

Cô cúi đầu nhìn cái bóng dưới đất. Đèn đường sau lưng kéo dài chúng, “anh” và “cô” đè lên nhau, dựa vào nhau. Cô khẽ động tay một chút, “cô” ôm “anh” dưới đất, trong lòng cô lặng lẽ vui vẻ, nhưng không dám cũng không muốn nói với bất kì người nào.

“Ngôn Tố!”

“Ừ?”

Cô không nhìn anh, cố chấp nhìn chằm chằm hai cái bóng dựa sát vào nhau dưới đất: “Nếu tôi phóng hỏa giết người, anh vẫn cho rằng tôi là người tốt sao?”

“Tôi sẽ không để cô phóng hỏa giết người.” Ngôn Tố không hề nghĩ ngợi, trả lời chắc như đinh đóng cột, “Tôi sẽ ngăn cản cô ngay từ đầu.”

Chân Ái chưa từng nghĩ sẽ nhận được đáp án này, ngơ ngẩn.

“Giết người kì thực là giết chính tâm hồn mình, giết quá nhiều sẽ quên đi bản thân. Tôi cảm thấy cô bây giờ rất tốt. Tôi không hi vọng cô giết chết cô ấy.”

Ngôn Tố quay sang, lông mi thật dài tỏa ra cái bóng thật đậm nơi đôi mắt. Anh nhìn cô, không có ghét bỏ, không có trách cứ, chỉ có một sự quan tâm sâu sắc,

“Chân Ái, nếu như cô cảm thấy hoang mang thì hãy nói với tôi.”

Anh hứa hẹn: “Tôi sẽ giúp cô. Bất cứ lúc nào.”

Lòng Chân Ái chấn động, giống như đụng mạnh vào vật gì đó ấm áp, vừa ấm vừa đau. Từ nhỏ cô chỉ biết lấy bạo chế bạo, cho đến mấy năm nay mới phát hiện ý thức vận vẹo. Nhưng cho dù như vậy thì lúc cô bị kích động vẫn không biết phải xử lý như thế nào, chỉ có thể chọn cách mà cô quen thuộc nhất.

Lần trước giết chết Triệu Hà, cô ghê tởm cả một tuần, lần này cô lại dễ dàng rút súng chĩa vào Harvey.

Ngôn Tố nói rất đúng, giết người sẽ trở thành một thói quen khát máu khiến cô quên mất bản thân mình.

Đây vốn là điều cô căm ghét, cô không nên biến thành như vậy.

Cô nhìn gương mặt yên tĩnh của Ngôn Tố, đáy lòng bỗng nhiên tràn đầy sự cảm kích: “Ừ, cảm ơn anh.”

Ngôn Tố chỉ nhìn cô liền biết cô đã hiểu, trong lòng nổi lên một sự đau đớn xa lạ.

Anh rất muốn biết rốt cuộc là đã trải qua những việc gì mà khiến cô trở thành như bây giờ, một nửa thiên thần một nửa ma quỷ. Lại đến tận cùng là cái gì mà cho đến bây giờ vẫn có thể gây ra sự sợ hãi sâu nhất nơi đáy lòng cô.

Không phải sợ hãi đến tận cùng, cô tuyệt đối sẽ không lấy họng súng để đối phó với người khác. Nhưng cho dù sợ hãi, cô vẫn bảo vệ Daisy theo bản năng.

Nhớ tới việc vừa mới ở trong mê cung tối tăm, cô trốn tránh anh, một thân một mình đi trong bóng đêm và nguy hiểm, từng bước một, quật cường và cố chấp, lòng anh như bị chìm trong nước, bị đè nén đến mức không thở được.

Anh không biết cảm giác trước nay chưa từng có này gọi là gì.

Rối như mớ bòng bong cuối cùng tụ lại nơi lòng bàn tay, anh giơ tay lên vỗ vỗ bả vai cô.

Hai người đều tự suy nghĩ, không nói nữa.

Chờ một lúc, Chân Ái nghĩ đến cái gì đó, đột nhiên đáy lòng mềm nhũn, sờ sờ gò má quay sang nhìn anh: “Ngôn Tố!”

“Ừm?” Anh từ từ trả lời.

“Lúc anh đi học có phải thường xuyên bị cô lập, bị ăn hiếp không?” Thanh âm cô dịu dàng, rõ ràng là thoải mái hỏi, nhưng nói ra ngược lại hơi đau.

Anh thấp mày, gò má anh tuần đĩnh trệ trong chốc lát, thờ ơ trả lời: “Trong đầu cô không thể để một vài thứ có tính xây dựng sao? Vấn đề này thật nhàm chán.”

Chân Ái hơi cười, không hỏi nữa.

Không hỏi cũng biết, trong quá trình trưởng thành, anh dù sao cũng thông minh hơn những đứa trẻ học cùng lớp, chắc chắn sẽ bị cô lập và ức hiếp. Anh chưa từng có bạn bè cùng tuổi. Đau khổ và cô độc trong đó cũng chỉ có một mình anh biết.

Nhưng rất may anh vẫn trưởng thành như vậy, phúc họa không sợ hãi, lãnh đạm nhìn mọi thứ, vẫn có một trái tim trong suốt sạch sẽ như trước.

Thật là tốt!

Đang nghĩ thì xe của Eva đến.

Eva thò đầu ra nhìn thấy Ngôn Tố, nhú mày: “Sao cậu cũng ở đây?”

Ngôn Tố phớt lờ, tự ý kéo cửa ra cùng lên xe với Chân Ái: “Ừ đói bụng rồi.”

Eva nhìn Ngôn Tổ trong kính chiếu hậu, chân mày nhíu lại cùng một chỗ, ho khan: “Tôi phải đi ăn với bạn, muốn đưa Chân Ái đi cùng.”

Con người Chân Ái xoay chuyển. Ý của cô ấy là chỉ dẫn theo một mình cô?

Ngôn Tổ ngược mắt, thản nhiên nhìn Eva: “Cậu không dẫn tôi đi, tôi sẽ không cho phép Chân Ái đi theo cậu.” Ngữ điệu nhẹ nhàng nhưng giống như một đứa trẻ đang ăn vạ.

Eva: ... “Chân Ái lại không thuộc sự quản lý của cậu.”

Chân Ái hơi nhúc nhích, thương lượng với Eva: “Cho Ngôn Tổ đi cùng nhé?”

Eva: “Trừ khi cậu ta đảm bảo không ăn nói lung tung.”

Chân Ái mới vừa muốn nói được, Ngôn Tổ cau mày, rất bất mãn mà mở miệng: “Tôi chưa bao giờ nói lung tung. Mỗi một câu tôi nói đều có ý nghĩa.”

Eva lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Ày, vô nghĩa vô nghĩa.”

Ngôn Tổ mím môi, rõ ràng mắt húng, trầm mặc một lúc, nói: “Cậu không phải đi ăn với bạn, là hẹn hò, còn muốn hỏi ý kiến của Chân Ái đối với người kia. Hừ!”

Chân Ái lặng lẽ ngồi thẳng. Ạch, cái này chắc là nói tung tung nhĩ...

Eva lạnh lùng phủ nhận: “Nói bậy!”

“Mỗi lần bị tôi nói trúng, cậu đều nói câu này, không có chút sáng tạo.” Ngôn Tổ khinh bỉ xong, nghiêm túc chứng minh là mình đúng,

“Từ nãy đến giờ cậu nhìn giờ không dưới bốn lần, cậu rất coi trọng; Cậu cầm điện thoại gửi tin nhắn mà không phải gọi điện, bởi vì tin nhắn là để gián tiếp tránh cho xấu hổ hơn; Nhưng cho dù cậu rất hài lòng với anh ta... trung sĩ Diaz,”

Ngôn Tổ lạnh nhạt liếc cái váy ngắn bóng hình chữ V của Eva một cái, nhíu mày theo kiểu độc giả cao tuổi: “Có phải cậu ăn mặc quá lộ liễu rồi không? Với quan điểm của một người đàn ông thì tôi không thích.”

Eva đen mặt, đột nhiên khởi động xe lái thật nhanh. Chân Ái vội vàng nắm chặt tay ghế, lặng lẽ nhắm mắt. Lại là suy luận không phải nói lung tung, nhưng anh không thể đợi xuống xe rồi hãy nói sao?

#

Đối tượng hẹn hò của Eva là bác sĩ ngoại khoa người Hoa Danny Lin, là anh ta chủ động theo đuổi. Cách quen nhau rất lạ lùng, vừa gặp đã yêu.

Ngày đó, Eva và các trợ lý đến bệnh viện khiêng xác chết, mới vừa đến thang máy thì các trợ lý mắc tiểu đi nhà vệ sinh, Eva liền đứng trong thang máy cùng với một đám xác chết. Một mình cô ôm không được, dứt khoát dang tay chân thành chữ thập xiêu xiêu vẹo vẹo để mấy người chết nghiêng người dựa vào người cô. Cô đưa lưng về phía cửa thang máy, nghiêng đầu tự mình hát rap.

Danny đi qua từ thang máy bên cạnh, nghe thấy có người hát, vừa nghiêng đầu, một loạt người chết hù anh ta khiến tim suýt tí nữa nhảy ra ngoài. Dù sao thì anh ta cũng là bác sĩ có tiềm năng, không thể quá sợ hãi.

Sau đó, anh ta làm một chuyện mà Eva thấy có vẻ rất không nói được, Chân Ái lại thấy có vẻ rất dễ thương.

Anh ta đi tới, nói với người xếp hàng kia: “Ách, ai mang các anh ra ngoài?”

Hỏi xong mới phát hiện đương nhiên bọn họ sẽ không trả lời.

Tiếng hát dừng lại, Eva xếp chữ thập phía sau một loạt xác chết vô cùng không nói được mà ngẩng đầu, khinh bỉ trừng anh ta: “Tại sao anh từ bỏ việc điều trị?”

Một cái trừng này, Danny liền bị mắc kẹt thật sâu, ngay tại chỗ hí ha hí hửng giúp Eva và các trợ lý ôm người chết đi.

Trong lúc mấy người này nói chuyện, nhân viên phục vụ liên tục rót rượu mang thức ăn lên, nghe thấy đoạn đối thoại của bọn họ, vẻ mặt xám xịt, nghĩ thầm, mấy người này thật không biết nói chuyện, bữa tối tốt như vậy có thể sắp bị lãng phí rồi.

Kết quả món ăn được bưng lên, bốn người này, cả trai lẫn gái không hề lộ vẻ khó chịu, tất cả đều bình tĩnh như thường, tiếp tục vừa thảo luận về thi thể và tình yêu vừa uống rượu vang đỏ ăn thịt.

Nhân viên phục vụ nhón nha nhón nháo, cái thế giới này không bình thường.

Chân Ái nghe Danny nói, khen câu kia của anh ta rất đáng yêu, làm sao biết nghĩ đến việc hỏi người chết “Ai mang các anh ra ngoài”.

Ngôn Tố im lặng không nói câu nào.

Ngôn Tố và Danny ngồi bên này bàn, Chân Ái và Eva ngồi đối diện. Ngôn Tố vừa hơi ngước mắt liền thấy đôi mắt cười cong cong của Chân Ái đang nhìn Danny bên cạnh mình.

Chân Ái rất ít cười. Giống như Âu Văn từng nói, cô cười lộ lên rất đẹp... Nhưng người ta không phải cười cho anh nhìn.

Anh thu mắt, nhíu mày. Thật kì quái, tại sao cô ấy cảm thấy hành vi ngu xuẩn như vậy đáng yêu chứ?

Anh im lặng động dao nĩa trong tay, khoảnh khắc nào đó để dao xuống, bưng ly rượu lên uống một ngụm nhỏ. Cũng chính thời gian mấy giây này, cái tay kia lặng lẽ đút vào túi, mở đi động ra, ngón tay cái nhanh chóng di chuyển.

Vừa gõ chữ vừa chậm rãi khiêm tốn uống rượu vang, ngoài ra còn nhìn cô bằng ánh mắt sáng quắc.

Chân Ái cảm nhận được ánh mắt của anh, nhìn lại, chỉ cảm thấy ánh mắt sau ly thủy tinh của anh đặc biệt dữ dội, hình như mang theo chút không hài lòng. Cô suy nghĩ một chút, tưởng là anh vẫn còn đang giận Eva, lúc này di động trong túi rung một cái.

Lấy ra nhìn, không ngờ là Ngôn Tố gửi tới.

Cảm giác đầu tiên là kì lạ. Vừa rồi bọn họ đang nhìn nhau, anh ấy gửi tin nhắn lúc nào? Chẳng lẽ nhầm số?

Nhưng mở ra xem...

“Lời nói ngu ngốc lại không hợp lẽ thường như vậy thì có gì buồn cười chứ? ”

... Loại giọng điệu này trừ anh ta ra còn có ai?

Chân Ái ngước mắt, không nói gì mà nhìn anh. Anh lại hơi hơi đắc ý, vẻ lo lắng trên mặt hơi dịu đi một chút. Chân Ái khó hiểu, giây kế tiếp, di động lại nhảy ra một tin nhắn:

“À, để giải thích cho sọ não ngốc nghếch của cô, kí hiệu phía sau là phân của Isaac.” Cho nên, một chuỗi ngắn trong tin nhắn trước là vài đồng bóng béo phệ của con vẹt của anh...

Chân Ái gửi lại một từ, cắt di động tiếp tục nói chuyện phiếm với Eva.

DI động của Ngôn Tố rung một cái, cúi đầu nhìn:

“Trẻ con :P”

Cô nói anh trẻ con? Còn le lưỡi cười nhạo anh?

Ngôn Tố sa sầm mặt, mắt hững. Sao cô ngốc như vậy? Không phân biệt rõ trẻ con là Danny? Danny còn dần dần nói chuyện với xác chết kia, quá trẻ con kia!

Thời gian sau đó, Ngôn Tố không nói một lời.

Chân Ái không hiểu anh, anh rất không vui, thực sự!

Giữa chừng Eva muốn đi nhà vệ sinh, cô ấy khê đá chân Chân Ái ở dưới bàn, Chân Ái mù mờ đứng dậy theo.

Ngôn Tố ở đối diện khe cau mày. Có nghiên cứu cho thấy ngáp là bệnh có thể lây truyền, nhưng không nói đi vệ sinh có thể lây truyền. Tại sao nữ sinh thích kết bè kết đội đi vệ sinh, thật là kì quái.

Ồi, khó trách nhà vệ sinh nữ lúc nào cũng đông như vậy.

Lúc Chân Ái đi, thuận miệng nói với Ngôn Tố: “Nhìn túi xách của tôi.”

Ngôn Tố gật đầu: “Ừ.”

Hai người vừa đi, Danny liền thở phào thật dài, vội vàng cầm khăn giấy lau mồ hôi trên cổ.

Ngôn Tố sắc bén lại kì quái liếc anh ta, sau đó nhìn túi của Chân Ái, nói: “Trong này không nóng.” Trầm mặc một lúc, nghiêm túc hỏi, “Anh có bệnh cao huyết áp?”

Danny: “... Không có.”

Ngôn Tố: “Ừm, tăng đường huyết?”

Danny: “... Tôi mới 29 tuổi.”

Ngôn Tố vẫn không chớp mắt nhìn chằm chằm chỗ trống của Chân Ái: “Tuổi tác lớn nhỏ chỉ là vấn đề xác suất, không phải là điều kiện cần thiết của bệnh cao huyết áp và tăng đường huyết, hơn nữa còn có một số là bẩm sinh. À, đúng rồi, anh là bác sĩ chắc rõ ràng hơn tôi.”

Danny: ... Thực ra tôi vốn muốn nói cái gì ấy nhỉ?

Danny vắt hết óc suy nghĩ rất lâu, vừa rồi vốn khẩn trương, bây giờ bị Ngôn Tố xoay một vòng nên hoàn toàn bối rối, rất vất vả nói: “Híc, thực ra tôi đổ mồ hôi là do căng thẳng.”

Ngôn Tố sững sờ, mang theo chút ảo não cắn môi một cái: “Lại quên phân tích vấn đề từ góc độ giữa người với người và quan hệ qua lại.”

Danny: “...”

“Nhưng mà,” anh hình như không hiểu, “Tại sao anh phải căng thẳng? Chuyện này không hợp lẽ thường.”

Lần này Danny rất không thoải mái, vội vàng nuốt một hớp lớn rượu vang, ngồi ngay ngắn thẳng tắp: “Tôi rất thích Eva. Tôi... sợ cô ấy không thích tôi.”

Ngôn Tố vẫn không nhúc nhích, trả lời ngắn gọn: “Cô ấy thích anh.”

Danny sững sờ, trong mắt lóe sáng: “Cô ấy nói với anh?”

“Không có.”

Ánh sáng trong mắt Danny vụt tắt.

Ngôn Tố không nhìn anh ta, vẫn bước bình ngao ngao nhìn chằm chằm túi của Chân Ái, giống như một chú chó nhỏ trung thành:

“Hôm nay cô ấy mặc màu tím nhạt, màu may mắn của cô ấy, còn đeo vòng tay may mắn của cô ấy, đủ để chứng minh cô ấy rất coi trọng cuộc hẹn này. Đường nhiên, lấy tư cách là người theo chủ nghĩa duy vật, bản thân tôi kiên quyết không tin thứ đồ vật may mắn này.

... Trở lại chuyện chính.

Lấy vừa rồi mà nói, lúc cô ấy nói chuyện với anh, khuỷu tay khép lại chống trên bàn, nghiêng đầu một góc 30 độ dựa trên mu bàn tay, góc độ này có vẻ như là đẹp nhất, cô ấy muốn hấp dẫn anh. Sau đó cô ấy cột tóc lên, là do cô ấy cho rằng cổ cô ấy rất đẹp, cũng là mục đích hấp dẫn. Hơn nữa, cằm, cổ và ngực trong tâm lý học đều có vai trò kêu gọi tình dục.”

Trầm mặc một lúc. “Ách, câu cuối cùng coi như tôi chưa nói.”

Danny trở mắt nhìn, hoàn toàn buông xuống sự khẩn trương trong lòng.

Người phục vụ xung quanh lắng tai nghe, trong ánh mắt tràn đầy sự sùng bái, đây đúng là thần khí tán gái sờ sờ nha!

Con người Ngôn Tố chuyển động, cân nhắc một lúc, hỏi: “Làm sao anh biết anh thích cô ấy?”

Câu hỏi này lại làm Danny khần trương, chẳng lẽ Ngôn Tố lấy thân phận bạn tốt của Eva để chất vấn anh ta. Anh ta run giọng hỏi: “Có ý gì?”

Ngôn Tố thấy kì quái: “Anh có chứng ngại lý giải đối với câu hỏi này? Hay là trong câu này có từ lạ?”

Anh mở miệng chỉ 3 phút ngắn ngủi, Danny đã biết anh không phải người bình thường, cho nên thở dài:

“Đương nhiên tôi biết tôi thích cô ấy. Tôi muốn mỗi ngày được gặp cô ấy, muốn kéo tay cô ấy, muốn ôm hôn cô ấy, ngủ với cô ấy. Cùng cô ấy làm rất nhiều chuyện, ví dụ như xem phim, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau thảo luận đồ vật và công việc ưa thích...”

Ngôn Tố nhú mày, tinh tế suy nghĩ. Gần đây anh gặp Chân Ái mỗi ngày, hôm qua xa nhau mười tiếng, anh nghĩ đến cô, anh từng kéo tay cô, từng ôm cô, ngủ với cô (người ta nói ngủ không phải ý kia nha), bọn họ cùng đi chơi ở công viên giải trí, bọn họ từng đi xem phim, cùng ăn cơm, thảo luận rất nhiều, truyện thiếu nhi, kẹo, công việc và tội phạm giết người.

Ừm, anh còn từng công cô, nhiều như Danny nói.

Ngôn Tố rất hài lòng, không nói nữa, ngoan ngoãn nhìn túi của Chân Ái.

Danny thao thao bất tuyệt nói xong, phát hiện không biết từ lúc nào Ngôn Tố đã không còn nghe nữa mà nhìn chằm chằm hư không, liền tò mò hỏi: “Ừm, từ nãy đến giờ anh đang nhìn cái gì vậy?”

“Tôi đang giữ túi giúp Ai.” Anh nghiêm túc nhìn, giống như muốn nhìn cái túi xách màu kem nho nhỏ kia ra hoa vậy. Cách một lúc, rất không tán thưởng nói, “Vừa rồi cô ấy nói anh không nghe thấy sao? Độ cảm nhận của anh với hoàn cảnh xung quanh không nhạy bén.”

Rốt cuộc là ai không nhạy bén hả!

Danny chảy nước mắt: Eva hai người mau trở lại đi!

49. Chương 48

Eva đứng trước gương trong nhà vệ sinh để trang điểm lại, Chân Ái đứng một bên nhìn, vẻ mặt cẩn thận tỉ mỉ. Đối với cô mà nói, túi trang điểm của Eva giống như một hộp bảo bối vậy, mỗi một cái bật ra màu sắc sắc sỡ.

Eva liếc nhìn Chân Ái trong gương, nở nụ cười: “Ai, gặp cô nhiều lần như vậy, cô không bao giờ trang điểm sao?”

Chân Ái lắc đầu: “Ừ.”

Eva tiếp tục cười: “Ai còn trẻ nên không cần trang điểm.”

Eva là bạn thời đại học của Ngôn Tố. Cô ấy đã quá xuất chúng rồi, nhưng vẫn lớn hơn Ngôn Tố bốn, năm tuổi, đương nhiên cũng lớn hơn Chân Ái.

Chân Ái nhìn khóe mắt chân mày của Eva đều tràn đầy ý cười, tò mò lại nghiêm túc hỏi: “Eva, cô rất vui sao?”

Eva đang tô son môi, nghe lời này, vẻ tươi cười càng nhiều hơn: “Đương nhiên rồi.”

Nói đến đây, con người chuyển động, “Hừ, cái tên quái thai S. A. kia xem như là nói đúng một câu, tôi dẫn cô đến chính là muốn hỏi ý kiến của cô một chút.” Giọng nói hưng phấn, “Cô cảm thấy Danny thế nào?”

“Tôi cảm thấy rất tốt.” Chân Ái gật gật đầu, lại ngượng ngùng nói, “Cụ thể thì tôi cũng không biết, chỉ là cảm giác thôi.”

“Vây là đủ rồi.” Eva cười đến mức ngọt ngào, bỗng nhiên dang tay ôm lấy Chân Ái: “Ai, cảm ơn cô!”

Chân Ái sững sờ, nhất thời cảm thấy ấm áp.

Thực ra phải là cô nói cảm ơn mới đúng. Cô chưa từng có kinh nghiệm giúp bạn bè tham khảo về đàn ông, nhưng Eva tin nhiệm cô, cho cô cơ hội này. Cô phải cảm thấy điều đó là vui vẻ nhất.

Nếu là bạn bè, Chân Ái quyết định nhiều chuyện một câu: “Vây.. tôi thấy hình như cô rất thận trọng với Danny, hai người muốn...”

“Tôi muốn làm bạn trai bạn gái với anh ấy.” Eva rất vui, vô ý ngắt lời Chân Ái.

Chân Ái lặng lẽ ngậm miệng, nghi hoặc, cô còn tưởng bọn họ muốn kết hôn chứ.

Eva soi gương: “Lần này tôi muốn duy trì quan hệ ổn định với Danny. Những mối quan hệ trước kia đều chỉ là quan hệ sinh lý và cơ thể. Là hợp tác, không phải bạn trai.” Tư tưởng người Mỹ rất điển hình.

Chân Ái giật mình sững sốt, bối rối. Hợp tác sinh lý → bạn trai → chồng chưa cưới → chồng, nhiều thủ tục vậy à, cùng một người đi thẳng một mạch không phải thuận tiện hơn sao.

Nhưng cô chỉ nghĩ, không nói gì thêm.

Cô rất rõ ràng mỗi người đều có cuộc sống và cách yêu của riêng mình, không có ưu điểm khuyết điểm cũng không có ai cao cấp hơn ai.

Sự chú ý của cô rất nhanh bị son môi lấp lánh trong tay Eva hấp dẫn. Lúc Eva dọn túi trang điểm thoáng thấy ánh mắt thẳng tắp của Chân Ái, mỉm cười đưa son môi cho cô: “Cô cũng tô son một chút đi.”

Chân Ái lắc đầu, nghiêm túc trả lời: “Tôi sợ sẽ nhịn không được liếm môi, ăn nó vào bụng.”

Eva phì cười, bỏ son môi vào trong tay cô: “Thử một chút đi, chắc chắn xinh đẹp!”

Chân Ái nhìn màu sắc giống như trái cây đông lạnh, trong lòng muốn thử. Do dự mấy phút, cầm lên nhìn gương rồi cô từng chút lên môi.

Eva đứng bên cạnh bồn rửa tay nhìn, đột nhiên hỏi: “Ai, cô và S. A. thế nào?”

Tay Chân Ái run một cái, ngay lập tức son môi màu hồng vẽ một vệt trên gương mặt trắng nõn của cô, giống như một khuôn mặt cười toét miệng.

“Hả?” Cô kinh ngạc nhìn chằm chằm Eva.

Eva nhìn bộ dạng lúng túng của cô, cười càng thoải mái, rút khăn giấy đưa cho cô: “Hai người rất thân thiết còn giả vờ không biết?”

Chân Ái vừa há hốc mồm, gương mặt vừa nóng lên nhanh chóng.

Eva cũng rút khăn lau tay mình: “Lúc chúng tôi lên đại học, tôi 16 tuổi cậu ta 12 tuổi, đến bây giờ tròn 11 năm.” Eva hơi nheo mắt, có chút xúc động,

“Tôi cũng không cảm thấy là đã quen nhiều năm như vậy. Qua một Bush con, một Obama, lại một Obama, thế giới đều thay đổi, cậu ta cũng từ nhóc quái thai năm đó lớn lên thành... tên quái thai.”

Chân Ái bị kiểu nói chuyện này của cô ấy chọc cười, Eva vẽ mặt phong phú khoa trương mà nhếch nhếch mày: “Thật đó. Tôi là bạn học cũ nhiều năm với cậu ta như vậy mà cũng chưa từng tiếp xúc cơ thể dù chỉ một lần...”

Chân Ái đang lau mặt, nghe lời này, mắt cũng suýt tí nữa tròng ra ngoài.

“Kể cả bạn học nam. Cậu ta không tiếp xúc cơ thể với bất kì người nào. Trừ Âu Văn ra thì bạn của cậu ta cũng rất ít...” Eva bỗng nhiên dừng lại, dường như nhớ tới gì đó, nụ cười trên mặt thu lại một chút, “Suýt tí nữa thì quên Alex. Cậu ta cũng là một thiên tài.”

Alex?

Chân Ái chưa từng nghe Ngôn Tổ nhắc qua.

“Hình như là bạn lúc cậu ta học tiến sĩ.”

Chân Ái hồi phục tinh thần. Ngôn Tố đã từng nhắc, là cái người dùng dây trắng lừa Ngôn Tố.

“Cậu ta chưa từng nói một câu với rất nhiều bạn học. Tôi xem như là khá ‘may mắn’,” Eva liếc mắt, “Lời này là tên quỷ tự kỉ kia nói, nguyên văn của cậu ta là, ‘Diaz, cho dù chỉ số thông minh của cậu chỉ có 143, tôi cũng không ghét bỏ cậu, cậu không cảm thấy vinh hạnh sao’...”

Chân Ái nghe, khẽ cười thành tiếng. Quả nhiên là phong cách của anh ta mà.

Cô bỗng nhiên rất vui. Nếu có thời gian cả ngày, có thể đặc biệt nghe Eva kể chuyện trước kia của Ngôn Tố thì tốt quá. Cô rất muốn biết bộ dạng lúc anh đi học.

Nhưng Eva chuyển đề tài: “Ai, cô suy nghĩ kĩ một chút, cậu ta dẫn cô chạy khắp nơi là bình thường sao?” Cô ấy cười híp mắt, “Mặc dù S. A. trao đổi với cô giống như những người bình thường chúng tôi, nhưng nghĩ đến việc cậu ta chưa bao giờ bình thường, cho nên cô biết đối với cậu ta mà nói cô có bao nhiêu đặc biệt không?”

Lời nói này của cô ấy khiến tai Chân Ái nóng lên, tim đập mạnh, vội vàng lấy lý do rửa son môi mở nước rửa mặt.

Eva không ngừng theo sát: “Vả lại, hôm ở trường trung học Warton tôi thấy cậu ta nắm tay cô.”

Chân Ái cả kinh. Tối hôm đó, đâu phải anh kéo tay cô, anh nắm ngực cô có được không? Chân Ái quay đầu đi chỗ khác, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Là do tôi suýt tí nữa thì bị ngã.”

Eva nghe xong lời giải thích của cô, sắc mặt lập tức xám xịt: “Năm ngoái tôi cũng trượt chân như vậy, kết quả cậu ta đứng ở trên cầu thang, phản ứng đầu tiên không phải kéo tôi mà là lấy di động ra bấm 911 gọi xe cứu thương.”

Chân Ái phì cười một tiếng, vội vàng nhịn xuống.

Eva cũng không hề gì: “Cầu thang chỉ có 10 bậc, không hề bị trầy da. Nhưng cái tên quái thai cậu ta, tôi hận cậu ta suốt đời!”

Chân Ái lại nhịn cười không được.

Lúc sắp ra ngoài, Chân Ái chợt nhớ đến cái gì đó, vội hỏi: “Đúng rồi Eva, có thể cho tôi mượn điện thoại của cô để lên mạng không? Tôi quên mang di động theo.”

Eva đưa điện thoại của mình cho cô.

Trong lòng Chân Ái vẫn nghĩ đến Harvey, nhưng di động khẩn cấp cô mang theo không thể lên mạng, lại không tiện tìm Ngôn Tố mượn sợ anh nghi ngờ. Lần này cầm di động của Eva liền lập tức tìm các từ khóa trên BBS, thousand miles, my medicine.

Nhanh chóng tìm được rất nhiều diễn đàn có bài viết, tiêu đề “Tips to impress your girl” (Làm sao để lấy được trái tim của cô gái), bên trong đưa ra rất nhiều lời tỏ tình. Trong đó bao gồm nhiều từ Chân Ái quen thuộc, cô xem thì tất cả đều là uy hiếp.

Bài viết ban đầu là 5 năm trước, xuất hiện ở trường trung học Chân Ái từng che giấu thân phận học tập, sau đó thì truyền ra khắp nơi.

Chân Ái nhìn những nội dung được người khác đăng lại hơn ngàn lần kia, không biết là vô vọng hay là thả lỏng. Những lời này hẳn cũng đã nói từ N năm trước, hẳn lại có thể đưa lên web để bọn học sinh học. Dùng phương thức này để hù dọa cô nhắc nhở cô, thực sự là nhọc lòng.

Nhưng nghĩ lại một chút, mấy chuyện này có thể nào chỉ là trùng hợp không?

Nhưng vẫn không có cách nào giải thích dây trắng đen của Jason.

Mặc dù bây giờ Chân Ái không thể nói nơm nớp lo sợ, nhưng cũng không hiểu rõ lắm. Nếu không phải là trùng hợp, hẳn tìm được cô rồi, tại sao không trực tiếp tới bắt cô giống như trước kia?

Cô nghĩ không ra, lặng lẽ trả di động lại cho Eva, đi ra ngoài với cô ấy.

Trong nhà vệ sinh vô cùng yên lặng, sau mấy phút vang lên tiếng bước chân. Có người đi tới đứng trước gương, con người đen u ám. Cánh tay thon dài nhấc lên một tờ giấy trong sọt rác cạnh bồn rửa tay, trên đó còn dính son môi màu hồng nhàn nhạt.

Hắn nâng lên trước môi, hít một hơi thật sâu, khóe môi giống như nếm được thứ không khí ngọt ngào nhất, nổi lên sự tùy ý và cuồng nhiệt.

Mấy phút sau, cánh tay kia của hắn lấy ra một cây son từ trong ngực, chậm rãi viết một dòng chữ lên tấm gương trong nhà vệ sinh: For you, a thousand miles!

#

Chờ Chân Ái trở lại chỗ ngồi, Ngôn Tố rất hài lòng việc mình hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc. Anh thu ánh mắt, chớp chớp mắt, cảm thấy nhìn chằm chằm lâu nên hơi mỏi, lại đưa tay lên xoa xoa.

Chân Ái kinh ngạc: “Anh bị đau mắt?”

“Không có.” Ngôn Tố ngược mắt, hoàn toàn dựa vào gương mặt đỏ bừng do xấu hổ của Chân Ái. Anh thấy kì lạ một lúc, hỏi: “Tại sao mặt cô trông giống sốt cà chua vậy?”

Chân Ái: “...”

Có thể không thêm cái từ sốt phía sau không...

Chân Ái không trả lời, vẻ mặt xấu hổ. Eva lại lộ ra vẻ khá là đắc ý, khóe môi cong cong.

Ngôn Tố nhíu mày suy tư một hồi, trầm giọng hỏi: “Có phải Diaz đánh cô không?”

Chân Ái: “...”

#

Sau khi dùng cơm xong, tạm biệt Eva và Danny, Chân Ái bỗng nhớ đến việc cô và Âu Văn nói 10 giờ tới đến phòng thí nghiệm. Bây giờ đã 9 giờ rưỡi.

Di động của Chân Ái hết pin, vẫn không mượn di động của Ngôn Tố, đi nhanh đến buồng điện thoại ven đường gọi cho Âu Văn. Đợi đến lúc điện thoại thông, nhỏ giọng nói: “Âu Văn, anh không cần đi đón tôi.”

“Cô ở New York?” Anh ta nhìn màn hình điện thoại.

“Ừ, tôi đã giao phần còn lại của chương trình nghiên cứu cho Ryan rồi.” Trong thanh âm của Chân Ái thiếu sự tự tin. Cô chưa từng bỏ làm việc chạy lung tung giống như hôm nay, cảm thấy không làm tròn nhiệm vụ, hổ thẹn trong lòng.

Âu Văn nghe được sự luống cuống của cô, thanh âm mềm lại, an ủi: “Không sao đâu. Ai, cô có thể làm những gì cô muốn.”

Chân Ái đỏ mặt, thanh âm càng nhỏ hơn mà giải thích: “Tôi không chạy lung tung. Tôi chỉ là,” lúc nói dối, đầu óc con người luôn xoay chuyển nhanh chóng, “Tôi đến đây là vì ngày mai phải chịu xét xử, chuyện đụng xe cảnh sát lần trước.”

Âu Văn mỉm cười: “Nếu cô không muốn ra tòa, tôi có thể giúp cô giải...”

“Không cần đâu.” Cô nhìn bóng dáng màu đen cao cao gầy gầy đợi cô ngoài buồng điện thoại, cầm điện thoại xoay chuyển người, vừa cúi đầu thì thấy cái bóng của Ngôn Tố được ngọn đèn đường kéo thật dài, bờ vai anh liền dựa ở bên chân cô.

Trong lòng cô rạo rực một thứ tình cảm vô hình: “Không cần đâu, tôi không muốn trở nên đặc biệt, cứ giống như người bình thường đi. Hơn nữa... Ngôn Tố cùng đi với tôi.”

Nói xong câu cuối cùng tai cô lại nóng lên.

Sự chú ý của Âu Văn lại đặt ở từ “người bình thường”, tiếng lòng giống như bị kích thích nảy sinh sự xúc động. Đúng vậy, nếu như Chân Ái trở thành một cô gái nhỏ bình thường, không buồn không lo mà đến trường đi làm, cười ha ha không hề kiêng kị thì thật tốt biết bao.

Có lẽ đây cũng là điều cô mong đợi.

Âu Văn không ngăn cản nữa, muốn cổ vũ cô nhưng không thể, đành phải ngu ngốc mà lại lập lại một câu: “Ừ, cô có thể làm những gì cô muốn.”

50. Chương 49

Hôm sau là ngày xét xử vụ án đụng xe cảnh sát của Ngôn Tổ và Chân Ái. Sau này Chân Ái mới phát hiện ra hầu tòa với Ngôn Tổ cũng không phải kỉ niệm tốt đẹp gì.

Thực ra đây thân kinh của Chân Ái khá to, ngồi ở chỗ đợi trong tòa án nhỏ cũng không cảm thấy có gì mất mặt.

Trên ghế đầy người ngồi, đều là say rượu lái xe, đánh lén cảnh sát, hút ma túy, gây rối trên đường, phá hoại của công gì gì đó, từng người đều chờ xét xử theo thứ tự.

Lúc vào chỗ, Chân Ái thấy mấy thanh niên bị nhốt cùng phòng tạm giam với bọn họ lúc trước. Bọn họ cũng nhận ra Chân Ái và Ngôn Tổ, mấy chàng trai đầu óc lỗ mãng lập tức xúc động giống như gặp được bạn cũ nơi đất khách, chạy tới chào hỏi Chân Ái: “Ôi, thật là đúng dịp nha!”

Chân Ái cảm thấy thú vị, đáp lại một tiếng.

Ngược lại Ngôn Tổ vô cùng bình tĩnh, ngây người ngồi tại chỗ giống như người không có chuyện gì.

Đám thanh niên tò mò nhìn. Bây giờ bọn họ tỉnh táo, nhìn Ngôn Tổ không giống như người vén váy người khác, liền nhỏ giọng hỏi Chân Ái: “Rốt cuộc tại sao hai người bị bắt vậy?”

“À, chúng tôi đụng hư hai chiếc xe cảnh sát!” Chân Ái rất thành thật.

Mấy chàng trai đều trợn to hai mắt, sau một lúc gơ ngón tay cái lên khen: “Cool!”

Chân Ái càng cảm thấy bọn họ quá đáng yêu, mỉm cười. Mới vừa muốn nói gì đó, thanh âm lạnh như băng của Ngôn Tổ truyền tới, ra lệnh cho Chân Ái: “Không được phép nghe bọn họ nói chuyện!”

Hừ, bọn chúng nói có cái gì buồn cười chứ! Nhìn cái đáng vẻ vui tươi hơn hử ngu ngốc của cô kia!

Chân Ái không rõ lí do: “Tại sao?”

Ngôn Tổ mím chặt môi, vẻ mặt rất bình tĩnh, nhưng cũng có thể nhìn ra một chút khó chịu từ đôi chân mày hơi nhíu.

Chân Ái không hiểu sao đang tốt đẹp như vậy mà anh lại đột nhiên cau kính, đắn đo một lúc. À, chẳng lẽ là do mấy thanh niên này nói anh vén váy người khác lúc ở trong phòng giam lần trước sao?

Chân Ái lập tức càng vui hơn, mới vừa muốn chế nhạo Ngôn Tổ, không ngờ trước khi cô mở miệng thì anh đã khinh bỉ như chém đinh chặt sắt: “Hừ, bởi vì bọn họ ngu ngốc!”

Mấy thanh niên nghiêm mặt, vẫy vẫy tay để làm nổi bật sự tồn tại của mình: “Này, chúng tôi nghe thấy nha!”

Ngôn Tổ cũng không để ý đến bọn họ, chỉ nhìn Chân Ái, lại là một vẻ mặt chỉ tiếc rên rết không thành thép: “Còn cô nữa, cô đã đủ ngốc rồi. Nói chuyện với người có chỉ số thông minh còn thấp hơn cô thì cô sẽ càng ngốc hơn.”

Hàm ý là, nhìn tôi nhìn tôi mau nhìn tôi, chỉ số thông minh của tôi cao, cô nên nói chuyện nhiều với tôi.

Nhưng Chân Ái không nghe hiểu được...

Cô liếc anh: “Anh, anh chỉ biết lấy chỉ số thông minh để nói chuyện. Có bản lĩnh thì anh nói chuyện khác đi!”

Ngôn Tố không hề tức giận, ngược lại rất nghiêm túc cùng thảo luận nghiên cứu với cô:

“Cô Chân Ái, lời tôi mới vừa nói thực ra rất dễ phản bác. Cô chỉ cần nói ‘Hừ, chỉ số thông minh của tôi thấp hơn anh, anh nói chuyện với tôi nhiều ngày như vậy, anh có ngốc hơn không?’ ... Như vậy thì tôi sẽ á khẩu không trả lời được.”

“Mà cô, sẽ vì khiến tôi không có lời nào để nói mà đạt được cảm giác thành tựu trên phương diện logic và tranh luận ngôn ngữ. Như vậy,” anh ngượng ngùng sờ sờ mũi, “Cô sẽ rất vui, sau đó cô có thể cười với tôi. Khụ, nụ cười như thế mới có ý nghĩa.”

Dứt lời, lạnh lùng lườm mấy thanh niên kia, ý đó chính là cười với bọn họ không có ý nghĩa, phải ngăn chặn!

Ngôn Tố nói đến chỗ này, cảm thán sự thân thiết của mình. Nhưng mặc dù anh tạo điều kiện tuyệt hảo này, nhưng Chân Ái không hề cảm kích, mà anh cũng phải bảo vệ tôn nghiêm của mình.

Thế là, anh đổi nét mặt, không khỏi tiếc rẻ mà lắc đầu, giọng nói tràn đầy sự thương cảm, “Tôi thật vất vả nói ra một câu không có logic lại không hợp tình hợp lý, cơ hội ngàn năm có một mà cô lại không bắt được. Cô Chân Ái, tôi bày tỏ sự thương tiếc sâu sắc.”

Lông tơ của mấy thanh niên ngồi trước mặt họ đều dựng thẳng lên: Đầu óc người này tuyệt đối không bình thường!

Chân Ái: “...”

Có một cách để bày tỏ việc không nói được, gọi là phục sát đất.

Anh cố ý chọc tức cô sao. Không, anh không có nhầm chán như vậy. Chân Ái có thể đoán được, anh thật lòng mong muốn va chạm ngôn ngữ với cô một chút. Chỉ là suy nghĩ và cách truyền đạt của anh thực sự...rất khiến người ta tức giận.

Chân Ái nghiêm mặt, không nói nữa.

Ngôn Tố thấy cô không trả lời, nhíu mày thật sâu. Cô ấy làm sao vậy?

Anh ngồi thẳng người, nhìn hư không, moi hết ruột gan suy nghĩ thật lâu, tập hợp các ngành học tâm lý xã hội, logic, mật mã, sinh vật, hóa học lại một lần vẫn không phân tích ra được.

Anh nhíu mi tâm, đụng đụng nhẹ vào cánh tay cô: “Chân Ái.”

Người sau mắt nhìn phía trước, phớt lờ.

Cách một giây, anh đẩy đẩy cô: “Chân Ái.”

Cách một giây, lại đụng đụng cô: “Chân Ái.”

Chân Ái quay đầu, rất bức mình: “Làm cái gì?”

Ngôn Tố sưng sốt, nháy nháy mắt, nói: “Ý của tôi vừa rồi không phải là xem thường chỉ số thông minh của cô.”

Chân Ái tiếp tục mặt lạnh: “... Câu này thật khiến người ta cảm thấy được an ủi.”

Ngôn Tố suy tư một lúc, chậm rãi nói: “Ừm, tôi nghe được câu này là nói ngược nhỉ.”

Chân Ái lập tức tức giận trừng anh.

Anh lại sưng sờ, vẻ mặt hiện lên một chút lúng túng, ho khan một cái, tiếp tục giải thích:

“Cô xem, tôi để lại cho cô một sai lầm logic mà tôi không thể phạm phải nhất ở ngành học mà tôi yêu mến nhất để cô phản bác tôi. Đây là một... khụ, hành động thân thiết biết bao. Híc, cô là bạn của tôi, thực ra tôi, ừm, biểu đạt... sự thân thiết với cô.”

Mấy thanh niên đằng trước hoảng sợ mà đưa mắt nhìn nhau: Lục tìm khắp thế giới, có người biểu đạt sự thân thiết như vậy sao!!!!

Nhưng thực ra Chân Ái đã sớm lý giải được tâm lý của anh, chẳng qua là ngạo kiều(*) mà tức giận. Bấy giờ anh thấp giọng đến dỗ cô, còn giải thích rõ ràng như vậy, trong lòng cô khẽ vui vẻ, trên mặt nhuộm một tầng đỏ rất nhạt, bĩu môi, ánh mắt bay đến bên kia, lầm bầm một tiếng: “Cái tên quái thai anh!”

(*) Ngạo kiều: là chỉ người bình thường nói chuyện thích châm chọc, thái độ cố chấp, kiêu ngạo, nhưng bên trong xấu hổ thẹn thùng; trong nóng ngoài lạnh.

Nhưng trong lời nói thế nào cũng có một chút ý oán trách lại làm nũng ngốc ngếch, vừa nghe cũng biết đã làm hòa rồi.

Đám thanh niên chảy nước mắt: Cái này không khoa học!

Ngôn Tố thấy cô tốt rồi, khẽ cong cong môi, tiếp tục suy nghĩ chuyện của mình.

Chân Ái ngoan ngoãn ngồi tại chỗ chờ xét xử.

Đang ngồi, tâm trạng vốn thoải mái từ từ không còn tồn tại nữa. Thẩm phán phải đọc sai phạm và kết quả xử phạt của bị cáo ngay mặt nhiều người như vậy. Cái này cũng thật... quá xấu hổ.

Mặc dù mọi người đều phạm lỗi nhỏ, nhưng nhìn chung toàn bộ tòa án, những người hôm nay đợi xét xử cũng chỉ có mình cô là nữ. Cho dù cô phản ứng chậm thế nào thì theo sự xoay chuyển của thời gian, cô chỉ cảm thấy mặt đỏ tới mang tai.

Ngay lúc cô do dự có nên chạy trốn không, thẩm phán đã đọc đến tên của họ:

“S.A.Yan, Ai Zhen.”

Không còn kịp rồi.

Chân Ái nhắm mắt đứng lên, đi cùng Ngôn Tố đến trước bục xét xử ở giữa, trong ánh mắt của người trong tòa hân không thể cúi đầu thấp tới đất.

Khác biệt với cô là Ngôn Tố lại đứng nghiêm, cao ngất giống như một cái cây, cứng cáp lại đầy sức sống, hoàn toàn không rõ hoàn cảnh của mình.

Anh rũ mắt nhìn Chân Ái, khó hiểu. Ở? Không phải vừa rồi bọn họ làm hòa rồi sao? Sao cô lại không vui? Anh cảm thấy cần phải quan tâm tình hình của cô một chút, liền hơi nghiêng người về phía cô, nhỏ giọng nói: “Làm sao vậy?”

Chân Ái thở dài thật sâu. Nếu thần kinh của cô thô như anh thì tốt rồi.

Chân Ái không trả lời, không ngờ sau lưng bỗng nhiên bị người khác chọc một cái, cô bị bắt ngờ suýt tí nữa ngã sấp trên bục. Thế là đến giữa bục gõ khẽ vang lên một tiếng.

Thẩm phán tuyên đọc “tội trạng” nâng mí mắt, rất có vẻ phê bình kín đáo nhìn Chân Ái, lại lạnh lùng mà tiếp tục: “Ngôn Tố và Chân Ái vào ngày 2 tháng 4 năm 20XX ở bang New York...”

Chân Ái trừng mắt quay đầu nhìn Ngôn Tố, anh vẫn không hề dao động.

Cô nhanh chóng đứng thẳng, biết anh chọc cô là do cô không trả lời, liền lườm anh một cái, thấp giọng cắn răng nói: “Tôi cảm thấy mất mặt.”

Ngôn Tố không hiểu: “Tại sao mất mặt? Sao tôi không cảm thấy?”

Chân Ái chờ được cơ hội, lập tức châm chọc anh: “Vì da mặt anh dày!”

Ngôn Tố nhú mày. Chân Ái tưởng anh tức giận, nhưng không ngờ giây kế tiếp, anh đưa tay lên nhéo mặt mình một cái, một dáng vẻ nghiên cứu khoa học.

Chân Ái: “...”

Anh nhéo nhéo mặt mình, khom lưng sát lại gần cô, vô cùng nghiêm túc nói: “Tôi nhéo rồi, không dày đâu.” Cuối cùng giống như sợ cô không tin, tăng thêm một câu, “Không tin cô nhéo đi.”

Chân Ái suýt tí nữa rơi nước mắt.

Thẩm phán vẫn đang cần cù chăm chỉ tuyên đọc: “Dựa vào điều lệ an ninh trật tự số X, bản tòa tuyên án hai đương sự 23 giờ phục vụ cộng đồng...”

Chân Ái cho rằng anh cố ý, nổi giận: “Tôi nói sai rồi, không phải da mặt anh dày mà là anh không có da mặt.”

Ngôn Tố: “Làm sao cô biết? Cô đã sờ rồi?”

Chân Ái sưng sờ. Sao anh nói ra được lời như vậy?

Quay lại nhìn, anh không hề có vẻ trêu đùa hay nghịch ngợm, ngược lại vẻ mặt anh khá nghiêm túc, rất có tinh thần nghiêm cứu: “Bạn học Chân Ái, chưa từng điều tra thì không có quyền lên tiếng.”

Năng lực lý giải của người này có vấn đề, cô đã không phải thấy lần đầu tiên. Chân Ái đỡ trán, trả lời: “Tôi cảm thấy không được tự nhiên, là do đứng ở đây bị xét xử rất lúng túng, rất xấu hổ.”

Ngôn Tố suy tư trong chốc lát, tốt bụng an ủi cô: “Không cần phải xấu hổ. Nước Mỹ có gần một nửa người đã đứng ở vị trí bị cáo.”

Chân Ái nghe xong, tinh thần lập tức phấn chấn, lập tức nắm lấy cơ hội: “A! ~ Haha! Nhà logic học phạm sai lầm rồi. Người khác có từng đứng ở vị trí bị cáo hay không, không có quan hệ với việc tôi có cảm thấy xấu hổ hay không. Anh...”

“Hai người có thể ngừng thì thầm được không?” Thẩm phán nâng mí mắt, vô cùng im lặng nhìn hai người họ.

Trong tòa hoàn toàn yên tĩnh, ánh mắt mọi người đồng loạt lao đến trên người cô, bao gồm nhân viên ghi chép của tòa.

Chân Ái bị chỉ đích danh, lúng túng đến mức hận không thể chui xuống đất, càng cúi đầu thấp hơn.

Thẩm phán im lặng chờ cô nhận lỗi, mà Chân Ái lại không biết ý muốn của thẩm phán, vẫn cúi thấp đầu. Chỉ cảm thấy sự yên lặng bây giờ khiến cô xấu hổ muốn chết.

Ngôn Tố liếc Chân Ái, lại nhìn về phía thẩm phán, gật đầu, nói rất chân thành: “Vâng, chúng tôi đã nói xong rồi.”

Lời này là đang nhận lỗi sao...

Thẩm phán: “...”

Thẩm phán bất mãn ho khan một cái: “Đã đến tòa rồi mà hai người cũng không thể dần tính tình lắng nghe một chút sao?”

Ngôn Tố nghe nói, rất thành tâm thành ý nói: “Lời thẩm phán vừa nói, thực ra chúng tôi đều nghiêm túc lắng nghe.”

Thẩm phán đẩy mắt kính, nhướn mày: “Ồ? Vừa rồi tôi nói cái gì?”

Ngôn Tố trơ mặt, tốc độ nói cực nhanh thuật lại: “Ngôn Tố và Chân Ái vào ngày 2 tháng 4 năm 20XX ở đường X bang New York tập kích xe cảnh sát... bla... Dựa vào điều lệ an ninh trật tự số X, bản tòa tuyên án hai đương sự 23 giờ phục vụ cộng đồng... bla... Hai người có thể ngừng thì thầm được không?”

Một đoạn dài phía trước nói không sai một chữ khiến mọi người trở mắt, mà câu cuối cùng khiến trong tòa yên lặng nửa giây rồi ngay lập tức cười ầm.

Ngôn Tố sa sầm mặt, hoàn toàn không hiểu điểm cười ở chỗ nào.

Chân Ái vội vàng đỡ trán, che kín nửa mắt.

Thẩm phán thấy nhưng không thể trách, bình tĩnh nói: “Anh Ngôn, anh là muốn coi rẻ thẩm phán sao?”

Ngôn Tố vô cùng không hiểu. Anh có lòng như vậy, còn thuật lại lời ông ấy không thiếu một chữ, đây không phải là bày tỏ sự tôn trọng sao? Anh không suy nghĩ ra, nhưng vẫn hơi gật đầu, quy củ trả lời: “No, Sir! (Không phải, thưa ngài!)”

Thẩm phán cũng là người khoan dung độ lượng, không làm khó dễ nữa, tiếp tục tuyên đọc.

#

Chân Ái ỉu xiu ra khỏi tòa, dọc đường đi cũng cúi đầu. Ngôn Tố nhìn, khó hiểu: “Chân Ái, sao cô trông giống một trái cà bị người ta đánh bẹp vậy?”

Chân Ái tức tối ngẩng đầu, trừng anh: “Tôi bị anh đánh thành như vậy!”

Ngôn Tố càng không hiểu mà nhú mày: “Đánh cô? Nhưng hôm nay tôi chưa hề đụng cô.”

Nói đến đây, hình như nhắc nhở nhiệm vụ hôm nay của mình chưa xong, vội vàng giơ tay lên, vẫn ngốc nghếch mà vỗ vỗ vai cô, một cái, hai cái tỏ vẻ an ủi.

Nhưng biểu cảm trên mặt không điều chỉnh tốt, cứng nhắc nói: “Chân Ái, đừng buồn.” Một lúc sau thêm một câu, “Tôi sẽ theo cô.”

Thanh âm không mang theo tình cảm giống như người máy của anh khiến Chân Ái dở khóc dở cười, méo miệng: “Cái gì theo tôi? Nói dễ nghe như vậy! Chính anh cũng bị xử phạt, vốn cũng phải đi phục vụ cộng đồng.”

Vừa thốt ra lời này, tâm trạng cô bỗng nhiên rất tốt.

Ồ, giống như Ngôn Tố nói, mỗi lần có thể phản bác anh thì tâm trạng cô không khỏi tốt lên. Cái này quả nhiên là cách tốt để làm gia tăng tình cảm thân thiết mà!

Ngôn Tố thấy kì lạ mà thu con người, giọng nói tìm tòi nghiên cứu: “Ồ, Chân Ái? Tại sao lần này cô phản ứng nhanh vậy? Lại có thể bị cô nhìn ra.”

Chân Ái: “...”

Cô thật muốn đập anh một cái lăn xuống bậc thang bằng đá cẩm thạch.

Ngôn Tố thấy cô biến sắc mặt, lại vội vàng đưa tay, một cái, hai cái, vỗ vỗ bả vai cô, hạ thấp thanh âm dỗ dành: “Chân Ái ngoan, đừng giận.”

Chân Ái lập tức không nói nên lời, ngây ngẩn nhìn anh, cũng không biết tại sao trái tim giống như được một đôi tay ấm áp nắm lấy, trong nháy mắt bình tĩnh lại yên lòng, còn có một cảm giác thanh thản nhẹ nhàng.

Nghĩ một hồi, anh học cách vỗ vai từ chỗ Âu Văn từ rất lâu, luôn luôn sử dụng nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa thuần thục. Học thực tiễn lâu như vậy mà vẫn vụng về lại trúc trắc, mỗi lần đều giống như đang vỗ một cơ thể tập hợp đủ loại vi trùng vi khuẩn gây bệnh.

Nhưng ngay cả như vậy thì mỗi lần khích lệ và an ủi, Chân Ái đều có thể cảm nhận được rõ ràng và sâu sắc.

Cô từ từ đi xuống bậc thang, nhìn bầu trời xanh thắm mùa xuân, hít một hơi thật sâu, yên lặng tự nhủ trong lòng: Chân Ái ngoan, đừng buồn; Chân Ái ngoan, đừng bị thương; Chân Ái ngoan... tìm ra nguyên nhân cái chết của anh trai, trả thù cho anh ấy!

Ngôn Tố đứng trên bậc thang, thấy cô lại vô tình đi trước anh, vẫn chấp tay sau lưng ngẩng đầu mang tính biểu tượng. Mái tóc dài nhảy từng cái trên cái nón áo.

Ánh mặt trời lác đác, thanh âm của cô rất nhẹ nhàng: “Ngôn Tố, giúp tôi giải mật mã đi.” Nói xong quay lại, ánh mặt trời chìm vào trong đôi mắt đen nhánh của cô, có vẻ như có một loại thâm trầm xa lạ, “Tôi không làm khó anh, tôi nói cho anh biết nguồn gốc của mật mã đó.”

Ngôn Tố đứng trên bậc thang rất cao, từng cơn gió nhẹ thổi qua áo khoác của anh, vạt áo tung bay. Hai tay anh đút trong túi, ánh mắt sâu xa nhìn Chân Ái đứng dưới mấy bậc thang.

Anh rất muốn nói, thực ra vào cái ngày công cô say rượu về nhà, anh đã quyết định, mặc kệ tác dụng của mật mã kia là gì, chỉ cần Chân Ái mở lời, anh đều sẽ giúp cô.

Mà bây giờ anh không ngờ tới là cô tôn trọng nguyên tắc làm việc và điều kiện giải mã của anh như vậy; Càng không ngờ hơn là, cô đã đủ tín nhiệm anh, sẵn lòng mở lời giải thích cho anh.

Khỏi phải nói một điều kia cũng khiến tim anh đột nhiên như đánh trống, mạnh mẽ từng cái một giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Chân Ái đi từng bước một lên bậc thang về phía anh, đến đứng dưới anh hai bậc.

Cô ngược nhìn anh, lại mỉm cười: “Mật mã mà CIA, tổ chức SPA, hơn một trăm vị chuyên gia giải mã cấp cao cũng đều bó tay không có cách. Anh Ngôn Tố, anh muốn khiêu chiến không?”

Anh Ngôn Tố, đây cũng là mục đích ban đầu tôi tiếp cận anh.

51. Chương 50

Thời gian đi qua gần hai tháng, lại vào trong núi, một mùa xuân chân thật long trọng.

Cây cối được trang hoàng một lớp màu bạc trước đây đều đổi thành lá cây xanh biếc, rậm rạp rập rập, sinh trưởng sum suê, xanh tươi đến gần như che khuất bầu trời xanh. Chân Ái ló đầu ra ngoài cửa sổ xe, nhìn một màu xanh lá tươi mới và màu xanh thắm trong bầu trời, tâm trạng trở nên thoải mái.

Cô nhỏ giọng kêu: “Thật là đẹp!”

Âu Văn đang lái xe, nghe thế quay sang nhìn cô. Cả đầu cô ló ra ngoài cửa sổ, trong ánh mặt trời rộng rãi và sáng sủa, gương mặt tươi cười của cô trắng đến gần như không thật, giống như muốn tan vào trong màu xanh biếc đang chảy ngoài cửa sổ.

Anh ta thu ánh mắt, mắt nhìn phía trước, cười ảm áp: “Đúng vậy, thật là đẹp!”

Rừng rậm phía trước giống như một dòng nước chảy qua bầu trời, nếu được đi trên đoạn đường xinh đẹp này lâu hơn một chút thì tốt.

Xe hơi đến trước lâu đài, Chân Ái lập tức nhảy xuống xe. Không giống như mùa đông, bây giờ trên khu đất trống trước lâu đài đều là cỏ nhỏ xanh mượt, những bông hoa dại không biết tên tô điểm trên đó.

Chân Ái chạy vài bước đến trước cửa, nhấn chuông, trong tầm mắt thoáng thấy ở chân cửa để thứ gì đó. Vừa cúi đầu liền thấy một đuôi cá đang cô đơn bơi lội trong một bể nuôi nho nhỏ, một con vẹt màu trắng đứng trên một cái giá treo màu xanh, vô cùng ngạo kiều mà hất đầu, nói ra một chữ: “Idiot! (Ngu ngốc!)”

Chân Ái sững sốt. Ồ, vẹt con cũng biết mắng chửi người à.

Giọng điệu bình thản lại đáng bị đánh đòn này y đúc một khuôn với chủ của nó. Cô mới vừa muốn cãi lại, nói mày mới ngu ngốc.

Không ngờ vẹt con vẫn chưa nói xong, cái đầu nhỏ xoay về phía cánh cửa nhỏ giọng lảm bảm: “Idiot! S. A. is an idiot! (Ngu ngốc, S. A. là một tên ngu ngốc!)”

Chân Ái: “...”

Thảo nào bị vút ở cửa... Đoán chừng là cãi nhau với Ngôn Tố.

Nhưng mà cá con là vô tội, người ta chắc chắn không hề nói gì nha!

Đang suy nghĩ, lại thấy cá con ngoắc ngoắc cái đuôi, nổi lên mặt nước, phun ra vài cái bong bóng giống như đang lên tiếng ủng hộ vẹt con.

...

Xứng đáng bị đuổi ra khỏi nhà.

Bên trong cánh cửa truyền đến tiếng bước chân, Chân Ái nghĩ nếu như là Ngôn Tố mở cửa thì cô nên nói giúp cho hai đứa nhóc này. Không ngờ vẹt con vỗ cánh phành phạch, thanh âm lạnh lạnh lại cao vút: “Genius! S.A. is a genius! (Thiên tài! S.A. là một thiên tài!)”

Chân Ái: “...”

EQ của mày còn cao hơn chủ mày nữa...

Nhưng người mở cửa không phải là Ngôn Tố mà là người làm nữ Marie.

Vệt con ngược đầu, con người tròn như hạt đậu xoay tít, phát hiện người tới không phải là chủ của mình, đoán chừng vẫn không được vào nhà. Nó thật đau buồn, thu lại cái cánh trắng, ngồi xổm trên cái giá treo, không nói nữa.

Chân Ái thấy buồn cười, cúi người bưng cái giá treo nhỏ và bế cá lên. Marie vội vàng nói: “Ngài ấy không thích người khác chạm vào đồ của ngài ấy. Ngài ấy sẽ tức giận.”

Chân Ái nhìn một chim một cá trong tay, nhún nhún vai: “Nhưng đã đụng rồi thì đụng thêm một chút đi.” Sau đó đưa bể cá cho Âu Văn, hai người cùng đi vào.

Lúc đổi giày, vệt con uốn éo cái cổ, đặc biệt bình tĩnh nói với Chân Ái: “Thank you, human. (Cảm ơn loài người)”

Chân Ái: “...”

Giọng điệu này, quả nhiên là vệt của Ngôn Tố.

Chân Ái đi qua một hành lang rộng lớn, phía trước bỗng nhiên truyền đến một nốt nhạc êm ái và bao la khiến cho cả người cô chợt run lên.

Cô ngẩng đầu nhìn lên, lúc này mới ý thức được mái vòm của thư viện có thể đã được thiết kế âm học(*) chuyên nghiệp, hiệu quả âm thanh tự nhiên giống như một nhà hát opera.

(*)Âm học: là một nhánh của vật lý học, nghiên cứu về sự lan truyền của sóng âm thanh trong các loại môi trường và sự tác động qua lại của nó với vật chất.

Trong thư viện cổ kính vang vọng tiếng đàn dương cầm kì ảo và rung động.

Mặt trời đã mọc.

Hoặc ánh mặt trời vàng óng hoặc trắng như tuyết chiếu xuống từ cửa sổ kính màu trên cao, nước tím, xanh nhạt, xanh lá nhạt, hồng nhạt, vàng nhạt, trắng trong suốt... đủ các loại ánh sáng khẽ bao phủ người thanh niên ngồi trước đàn dương cầm.

Thân thể cao ngất và gầy gò của anh được lồng trong một tầng ánh sáng nhàn nhạt, hư ảo đến không chân thật; gương mặt tuấn tú vô cùng xinh đẹp dưới đôi chân mày giống như một hoàng tử trong pháo đài cổ phương tây, cao quý và xa không thể với tới.

Ngón tay thon dài trắng ngần, mang ánh sáng nhiều màu sắc nhún nhảy trên những phím đàn đen trắng.

Chân Ái và Âu Văn đứng một bên lắng tai nghe, không quấy rầy anh, ngay cả vệt con cũng ngoan ngoãn nghiêng đầu không nhúc nhích.

Chân Ái lặng lẽ nhìn bóng dáng cao gầy bên cạnh cây đàn dương cầm trắng kia, trong lòng bỗng nhiên tràn ngập một thứ tình cảm chờ mong lại thấp thỏm như nước thủy triều, rất xa lạ. Đường như kể từ sau khi gặp được Ngôn Tố, thứ tình cảm này ngày ngày ập tới, mỗi ngày càng rõ rệt khiến cô không bao giờ có thể chỉ lặng lẽ trốn phía sau ngắm nhìn như trước nữa. Lúc này đây, cô hi vọng nhận được một ánh mắt và chú thích đáp lại.

Thứ tình cảm này khiến tâm trạng cô thất thường như những ngày hè, thỉnh thoảng xao động lại hưng phấn, thỉnh thoảng vô vọng lại đau thương.

Cô không biết có một từ càng chuẩn xác hơn, gọi là tình yêu.

Xong một khúc nhạc, Chân Ái vẫn đắm chìm trong âm nhạc vĩnh hằng như thời gian vừa rồi, không thể tự thoát ra. Phản ứng lại đầu tiên là vệt con, nó vỗ vỗ cánh, vui sướng nói: “Bravo! (Quá tuyệt vời!)”

Về mặt Ngôn Tố hơi hột mà đóng nắp đàn dương cầm, cũng không quay đầu lại: “Ai cho phép mày vào?”

Vet con nhảy trên cái giá treo một cái, nhìn xung quanh, ngượng ngùng nói xin lỗi: “S.A. , I’m sorry! (Xin lỗi!)”

Thanh âm của nó giống như một người máy nhỏ, Chân Ái nghe lòng cũng mềm nhũn, không nhịn được sờ sờ đầu nó. Nhóc kia không quá quen với cô, rụt lại một bên, lông chim trợn nhăn.

Chân Ái cũng không hỏi tại sao một người một vet cãi nhau. Cô để Isaac ở một bên, đi tới gần Ngôn Tố, lấy từ trong túi ra một tờ giấy viết chỉ chút chữ số chữ cái đưa cho anh:

“Này, đây chính là mật mã của anh trai tôi, anh ấy nói là một địa điểm, nơi đó để đồ vật anh ấy để lại cho tôi.” Chân Ái hít một hơi thật sâu, nụ cười hơi yếu ớt, “Tôi đoán là anh ấy để một bí mật gì ở đó!”

Ngôn Tố liếc nhìn tờ giấy mật mã, chỉ ra chỗ bất thường, “Cái này không giống với cái lần trước cô đưa cho tôi.”

Khi gặp mặt lần đầu tiên, Chân Ái đã đưa mật mã cho anh, anh nhìn thoáng qua liền ném sang một bên, sau đó lại vì tính cách giữ bí mật mà đặc biệt hủy bỏ nó.

Tờ giấy lúc đó anh chỉ nhìn phần đầu nhưng anh nhớ rất rõ, không giống với cái lần này Chân Ái đem tới.

Chân Ái thản nhiên cười cười: “Ban đầu tôi không chắc chắn anh có giúp tôi giải mã hay không, đương nhiên phải đề phòng một tay rồi.”

Âu Văn sững sờ, không ngờ cái lúc trước Chân Ái đưa cho Ngôn Tố là giả. Anh ta lo lắng Ngôn Tố sẽ tức giận, nhưng người sau chỉ hơi nhếch mày, trong giọng nói dường như còn có ý khen ngợi: “Không sai.”

Anh nói xong liền đặt tờ giấy mật mã ngay ngắn trên đàn dương cầm, còn mình thì lùi từng bước ngồi vào trong xe lăn, để lại ghế đàn dương cầm cho Chân Ái.

Âu Văn thở ra một hơi, mỉm cười nhìn. Anh ta rất vui vì cuối cùng Chân Ái đã sẵn sàng nói ra để cho Ngôn Tố giúp cô. Mặc dù anh ta rất muốn nghe, nhưng anh ta tôn trọng sự riêng tư của Chân Ái hơn. Cho nên anh ta không hề lưu luyến mà quay người rời khỏi.

Chân Ái thoáng thấy bóng dáng của anh ta, gọi: “Âu Văn, anh đi đâu vậy?”

Âu Văn dừng lại, đi tới vỗ vỗ bả vai Chân Ái, thanh âm vững vàng: “Ai, cố gắng lên!”

Ngôn Tố yên lặng nhìn, cũng lại gần vỗ vỗ Chân Ái, cũng mặc kệ việc Âu Văn vẫn còn ở đây, không e dè nói: “Ai, tôi rất mong chờ.”

Chân Ái nhìn đôi mắt sâu xa của anh, nhịp tim không khỏi lỡ một nhịp. Anh đang mong chờ cái gì?

Âu Văn: “Tôi đi lên hành lang coi chừng!” Lúc nào anh ta cũng cẩn thận như vậy, như sợ ai đó không cẩn thận đến gần.

Trong thư viện khôi phục sự yên tĩnh, Chân Ái ngồi trước mặt Ngôn Tố, nghe thấy trái tim trong lồng ngực cô đập thành thạch loạn xạ. Cô chưa bao giờ có bạn bè, cũng không có thói quen thổ lộ tâm sự. Đối với cô mà nói, đây là một chuyện còn khó khăn lại bị thương đáng sợ hơn nghiên cứu khoa học.

Nhưng vừa nghĩ đến việc hôm nay có thể nói ra hết chuyện đã chôn giấu rất lâu trong lòng, cô lại vô cùng mong chờ, rất nhanh thu thập tốt cảm xúc của mình:

“Tổ chức SPA là nơi tôi đã sống từ nhỏ. Nơi tôi ở là căn cứ của các nhà khoa học, bên ngoài mệnh mông vô bờ đều là núi non trùng điệp. Trước năm tôi 17 tuổi vẫn sống trong không gian khép kín ấy. Nơi đó chính là toàn bộ thế giới của cuộc đời tôi – không có quốc gia, không có thành phố, không có rạp chiếu phim, không có công viên giải trí... tất cả mọi thứ có liên quan đến xã hội đều không có.

Nơi đó có sự kiểm soát ra vào rất nghiêm ngặt. Mỗi người đi ra ngoài, đi đâu, đi bao lâu đều sẽ bị theo dõi. Bình thường cũng có rất ít người ra ngoài, bởi vì trong căn cứ có rất nhiều bố mẹ các nhà khoa học, còn có rất nhiều đứa trẻ lớn bằng tôi, cũng có thầy cô giáo của chúng tôi, dạy chúng tôi học ngôn ngữ, dạy chúng tôi nghiên cứu. Vũ khí đạn dược, hóa chất, sinh vật, mỗi ngành học đều có.

Nơi đó còn có một thư viện vô cùng lớn, bên trong để sách cổ xưa và nay, tư liệu lịch sử nghiên cứu khoa học, còn có tạp chí nghiên cứu hạt nhân được đưa vào mỗi tháng. Và,”

Chân Ái ngượng ngùng phe phẩy tóc một chút, “Tài liệu cơ mật lấy trộm từ chính phủ các nước.”

Âu Văn mới đi ra khỏi thư viện, hơi dừng bước, sắc mặt từ từ trắng bệch.

Anh ta không thể nào hiểu được, thế giới hiện nay làm sao có thể tồn tại một nơi giống như nhà tù vậy. Mà Chân Ái nhỏ như vậy đã bị nhốt ở đó, không có tự do, ngấm lại khiến anh ta đau lòng.

Về mặt Ngôn Tổ lại rất yên lặng, hơi khen ngợi, tổ chức kia quả nhiên là hiệu suất cao.

Thiên tài trong xã hội hiện đại càng ngày càng ít là bởi vì thứ khiến người ta phân tâm càng ngày càng nhiều, không đủ chuyên tâm, nghị lực và kiên trì quá khó khăn. Mà ở cái thế giới kia của Chân Ái, bọn họ cách xa sự bùng nổ thông tin, cả đời chỉ tiếp xúc với vài món đồ, đi sâu nghiên cứu, tinh thông nghiên cứu hơn thế. Thảo nào lúc Chân Ái ở tuổi 17 đã có vốn liếng để bàn điều kiện với chính phủ.

Nhưng con người đều có sự lựa chọn của mình. Có lẽ cô yêu khoa học, tự nguyện làm một ngọn nến đau khổ cô đơn hiu quạnh cả đời. Có lẽ cô yêu sự phồn hoa, phóng khoáng sống qua ngày mặc sức hưởng thụ cuộc sống. Bất kể chọn cái nào thì cũng không có nặng nhẹ giàu nghèo.

Đây mới là sự đa dạng và hàng trăm sắc thái mà xã hội nên có.

Nhưng Chân Ái không có sự lựa chọn. Ngay từ đầu cuộc đời cô đã bị đúc khuôn, bị động gánh vác một sứ mệnh cô độc nhất.

Xem người như một công cụ để sử dụng, có biết bao tàn nhẫn.

Ngôn Tổ nhìn Chân Ái. Cô thấp mày, gương mặt trắng nõn từ đầu đến cuối đều yên lặng, giống như đã sớm thành thói quen.

“Thói quen”, cái từ này khiến lòng anh khó chịu như đột nhiên bị ai đánh từng cái, còn mang theo một sự bức bối xa lạ mà không có chỗ trút ra. Nhưng việc duy nhất anh có thể làm có lẽ cũng chỉ có việc giúp cô giải cái mật mã kia.

Anh kìm nén cảm xúc không yên ổn trong lồng ngực, không khỏi cười khổ sự nóng nảy không biết tại sao của bản thân. Anh hỏi: “Tổ chức cũng không phải chỉ có nhà khoa học và cái căn cứ kia chứ?”

“Ừ.” Chân Ái gật đầu, “Giống như một công ty khổng lồ, người làm nghiên cứu chỉ là số ít, sự to lớn thực sự là thị trường phân phối, kinh doanh, tiêu thụ, phục vụ khách hàng vân vân. Chúng tôi chỉ là một bộ phận nhỏ nhất của tổ chức, còn thực sự thì phải là trải rộng khắp thế giới.”

Chân Ái vốn định giải thích ý của câu cuối cùng, nhưng Ngôn Tổ nghe một lần liền hiểu, nói:

“Tôi đoán trong chính phủ, cơ quan tư nhân, nghiên cứu khoa học đại học, công ty độc quyền, tập đoàn huyết mạch ở các nơi đều có người bị tổ chức khống chế, mua chuộc hoặc nằm vùng!”

Chân Ái sững sốt, ngơ ngác gật đầu. Không hiểu làm sao Ngôn Tổ biết, càng không hiểu ánh sáng chợt lóe lên trong mắt anh lúc này là gì.

Ngôn Tổ nói xong, trong lòng lại xẹt qua một chút ý nghĩ kì quái khác. Có thể nào là do như vậy mà Chân Ái mới luôn bị người của tổ chức tìm được nhanh như vậy hay không, bởi vì cơ sở ngầm của bọn họ gần như có mặt ở mọi nơi. Có thể là một y tá, giáo sư đại học, cảnh sát, thẩm phán, tài xế taxi nào đó...

Nhưng đây cũng chỉ là suy đoán, không có bằng chứng.

Chân Ái nhẹ giọng nói: “Tổ chức lấy vũ khí đạn dược, vũ khí hóa học và vũ khí sinh học nghiên cứu ra được bán cho tổ chức khủng bố, hoặc cơ quan dân sự chính phủ của thế giới thứ ba, kiếm được một khoản tiền lớn mua chuộc thành viên. Những thành viên này lấy cấp tinh hoa tin tức trong lĩnh vực làm việc của mình đưa lại cho tổ chức. Tổ chức lại đem những thông tin này dùng cho cơ sở nghiên cứu khoa học hoặc bán lại với giá cao. Tóm lại, nó mãi mãi đều là phía hưởng lợi.”

Ngôn Tổ trầm mặc không nói. Càng là kết cấu cơ mật khổng lồ thì quản lý lại càng nghiêm ngặt, cách xử phạt đối với kẻ phản bội và người tiết lộ bí mật cũng lại càng...

Suy nghĩ của anh trong nháy mắt dừng lại, không chịu nghĩ tiếp. Trong giây lát bỗng nhiên bật ra một ý nghĩ, nếu sau này có thể thường xuyên nhìn cô, coi chừng cô thì tốt rồi.

Nhưng anh và cô không có bất kì sự cam kết và hứa hẹn bằng lời nào, cũng không có quan hệ bảo vệ trên khế ước như Âu Văn. Cho nên anh là danh không chính ngôn không thuận.

Ngôn Tổ nhú mày, nhất định phải nghĩ một cách để buộc anh và Chân Ái vào chung một chỗ.

Chân Ái không biết ý nghĩ của anh, tiếp tục nói: “Anh trai tôi không ở trong căn cứ. Tôi hỏi thăm được anh ấy làm việc ở một cơ quan nghiên cứu khoa học nào đó, hình như là làm về hóa học. Nhưng cụ thể làm cái gì, sống ở thành phố nào tôi đều không biết. Bởi vì cho dù là người thân thì cũng không được phép tiết lộ thân phận và nhiệm vụ giữa các thành viên.”

Nói đến đây, Chân Ái khẽ mỉm cười, trên gương mặt có một vẻ hạnh phúc nhàn nhạt: “Anh trai tôi rất tốt, anh ấy gửi cho tôi rất nhiều thứ thú vị, hơn nữa mỗi ngày đều gọi điện cho tôi, kể những chuyện thú vị mà anh ấy trải qua. Suốt 5 năm, từ cái ngày anh ấy rời nhà và sau đó biến mất.”

Nụ cười của Chân Ái phai nhạt một chút.

Ngôn Tổ không đành lòng: “Anh ấy chỉ biến mất không có nghĩa là anh ấy đã chết.”

Sắc mặt Chân Ái trở nên mờ mịt: “Nếu anh ấy biết tôi trốn ra được, một mình cô đơn như vậy, anh ấy nhất định sẽ lo lắng. Nếu như anh ấy còn sống, anh ấy không thể nào không liên lạc với tôi suốt 5 năm. Đúng, tôi đã thay đổi thân phận, nhưng anh ấy rất thông minh rất lợi hại, không thể nào không tìm được tôi. Hơn nữa tôi còn thấy được ngón tay vỡ vụn của anh ấy, trên đó xăm tên tôi. Có lẽ anh nói anh ấy chỉ bị thương nặng thôi, nhưng mà,”

Vẻ mặt cô cô đơn, cúi đầu xuống,

“Tôi cảm giác được, anh trai tôi đã sớm không còn trên thế giới này nữa.”

Ngôn Tổ vốn muốn nói có lẽ anh trai cô bị giam cầm, viết mật mã cho cô đi cứu anh ta, nhưng lại cảm thấy không đúng. Một người anh trai yêu thương em gái như vậy thì sẽ không để cho cô đi mạo hiểm.

Mà Chân Ái nhanh chóng giải thích: “Tôi nghi ngờ anh trai tôi xảy ra chuyện trong quá trình hoàn thành một nhiệm vụ nào đó, có lẽ mật mã này có liên quan đến nguyên nhân cái chết của anh ấy.”

Trong lòng Ngôn Tổ thoáng qua một tia kì lạ: “Mật mã này làm thế nào đến được tay cô?”

Chân Ái sưng sốt, rừ mắt: “Một ngày trước khi anh ấy biến mất gọi điện nói cho tôi biết. Anh ấy biết có người nghe lén điện thoại, nhưng anh ấy nói người của tổ chức chắc chắn không giải được. Anh ấy còn nói để tôi suy nghĩ một chút lời anh ấy nói lúc còn bé. Nhưng tôi không hề có một chút manh mối.”

Ngôn Tổ lơ đãng gật đầu. Trước đó anh chưa từng nghiêm túc đi lắng nghe chuyện cũ của người khác, từng câu từng chữ đều ghi tạc trong lòng, còn muốn hiểu nhiều hơn, còn muốn hỏi cô chuyện liên quan đến bố mẹ cô. Nhưng lời đến khóe miệng xoay rất nhiều vòng cuối cùng lại không hỏi ra. Hôm nay cô đã nói quá nhiều rồi.

Anh không hỏi, nhưng Chân Ái lại không hề có một chút bi thương mà lên tiếng: “Còn có bố mẹ tôi, bọn họ là nhà khoa học nghiên cứu vũ khí sinh học, vì không hoàn thành nhiệm vụ nên đã bị giết.”

Ngôn Tổ ngẩn ra, nhìn chằm chằm Chân Ái, nhưng cô chỉ cúi đầu, trên gương mặt không có một chút xú cảm xúc, có vẻ như càng bình tĩnh hơn trước đó, yên lặng đến mức như đã chết lặng.

Cô giống như đang trình bày một sự thật khách quan, không hề mang theo tình cảm, “Tôi biết đây là trùng phạt đúng người đúng tội. Thứ bọn họ nghiên cứu giết rất nhiều rất nhiều người. Là thứ tà ác và đẫm máu giống như bom nguyên tử.”

Ngôn Tổ lập tức không biết nên nói gì, nghiền ngẫm, nghe được sự khác thường: “Câu này là ai dạy cô?”

“Không có ai dạy tôi! Bọn họ vốn chính là như vậy!” Hai tay cô nắm chặt thành quyền, gấu gao nhấn trên đầu gối, cả người đều đang run rẩy rất nhẹ. Như là tức giận, nhưng so với tức giận thì kì thực cô càng bi thương hơn, thống khổ hơn.

Ngôn Tổ rất lâu không nói. Mọi thứ cô đối mặt đã không còn bất kì lời nói nào có thể an ủi.

Vì vậy, anh chậm rãi nghiêng người, đưa tay qua, vững vàng phủ lên bàn tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền của cô, dùng sức nắm lấy. Cô đột nhiên liền không run rẩy nữa, ngơ ngác nhìn chăm chăm bàn tay anh, cả người cứng cứng.

Anh mặc kệ, tiếp tục đến gần cô, cúi đầu xuống, đặt trán mình lên trán cô, nhẹ giọng nói: “Ai, có còn nhớ tôi đã nói với cô hay không, cô là cô gái dũng cảm nhất lương thiện nhất mà tôi đã gặp.”

Chân Ái cố chấp mở to mắt, không nhúc nhích.

Anh dùng sức đè trán anh trên trán cô không khỏi truyền đến sức mạnh.

Cô chỉ nhìn thấy cánh tay chơi đàn dương cầm thon dài của anh, trắng nõn xinh đẹp như vậy, nắm lấy cô giống như nắm trái tim cô. Trái tim lặng lẽ đau đớn và run rẩy của cô trong nháy mắt liền được vỗ về và yên ổn.

Anh đè lên trán cô như vậy, thanh âm trầm ổn lại làm người ta an lòng ở ngay bên tai, êm dịu đến mức khiến cô muốn rơi lệ.

Cô chỉ có một bí mật như vậy, nặng nề lại đen tối. Nhưng ông trời ơi, cô tín nhiệm anh như vậy, muốn nói cho anh nghe, cô hi vọng anh hiểu, hi vọng anh lắng nghe. Nhưng cô lại thấp thỏm như thế, hi vọng anh đừng chê ghét, sợ anh thương hại hoặc thông cảm.

Nhưng anh không hề, anh chỉ cho cô một đái ngộ cao quý và công chính nhất - sự tôn trọng.

Thấy cô rất lâu không trả lời, anh gần như khổ sở mà thở dài: “Ôi, thì ra là cô quên rồi!”

Chân Ái hồi phục tinh thần, vội vàng nhỏ giọng: “Không có, tôi còn nhớ.” Sau đó nhất thời sốt ruột, lắc đầu như trống bỏi, lần này cô xát tóc trước trán anh, vuốt nhẹ làn da ở giữa, hơi ngứa, một mạch đến tận đáy lòng.

Anh kề sát cô, nói rõ ràng ấm áp: “Cô trốn ra được, đấu tranh với nơi cô sống lâu như vậy, điều này cần bao nhiêu dũng khí! Nhìn cô gầy tong teo, trong cơ thể từ đâu mà có sức mạnh lớn như vậy hả?”

Gương mặt Chân Ái từ từ ửng đỏ, Ngôn Tổ lại ra sức nắm chặt tay cô: “Ngày qua ngày, tôi phát hiện cô càng ngày càng kiên cường, càng ngày càng khiến tôi khâm phục và yêu thích.”

Sắc mặt Chân Ái đều đỏ rồi, dè dặt nâng mí mắt, ngắm đôi mắt anh. Đôi mắt nâu nhạt của anh trong vắt như nước ao mùa hè, trong vắt trong veo sáng lên, nơi đó có thể thấy được ảnh ngược nho nhỏ của mình.

Tiếng lòng Chân Ái khẽ run.

Anh thật tốt.

Thực ra cô ích kỉ. Nếu như không bao lâu nữa có một ngày mật mã được giải, cô cũng biến mất trên thế giới này, cô hi vọng có một người nhớ đến cô. Nhớ kĩ mọi thứ của cô.

Cô hi vọng người đó là anh.

Cô mỉm cười: “Cảm ơn anh, Ngôn Tổ!”

Lúc này Ngôn Tổ mới chậm rãi buông cô ra, đáy lòng lại xẹt qua một tia không muốn vô cùng nhạt, không muốn từ bỏ sự thân mật đè trán nhau nhìn vào đáy lòng vừa rồi. Nhưng cuối cùng anh vẫn ngồi thẳng người, ánh mắt chuyển qua mật mã trên giấy.

98. 23. 15. 85. 85. 74. 66. 93. 78. 96. 87. 65. 86.

C. E. G. P. D. O. R. X. A. U. Q. L. I.

GV. DJK. KWX. QM. RB. BC. HV. NE. UG. LT. AY. PZ. SF

943. 734. 151. 215. 186. 181. 194. 237. 278. 117. 121. 141. 245.

49.01.13.01.71.67.61.35.45.27.03.31.35

Anh nhú nhú mày vô cùng nhẹ, nói: “Tôi cần thời gian ba ngày!”

Chân Ái gật đầu, vẫn không cảm thấy bất kì khác thường nào. Vệt con trong góc vồ vồ cánh, cất giọng ca văng: “Idiot, S.A. is an idiot! (Ngu ngốc, S. A là tên ngu ngốc!)”

Chân Ái nhin không được cười.

Ngôn Tổ lạnh lùng liếc nó một cái: “Isaac, mày muốn tao nhổ sạch lông của mày sao?”

“NO! NO!” Vệt con kêu to hai tiếng, lập tức ngậm miệng.

Ngôn Tổ không dọa cô chim nhỏ nữa, trong lòng lại mơ hồ dâng lên một chút lo lắng. Anh giải mã chưa bao giờ cần thời gian lâu như vậy. Ba ngày đối với anh mà nói, quá dài!

Lúc rảnh rỗi khi nghe Chân Ái nói chuyện vừa rồi, một nửa đại não kia của anh cũng đã bắt đầu hoạt động. Mật mã Holmes, Vigenère, Caesar, cơ sở hai, ECC, four-square, Playfair, ADFGVX, Hill, Rail-Fence, dịch chuyển từ đơn chuyển hóa chữ số, phân tích tần suất... Không đúng.

Anh ta là nhà hóa học. Năm đặc biệt và danh từ riêng liên quan đến hóa học, bảng tuần hoàn, chữ cái đại diện nguyên tố hóa học, khối lượng phân tử điện tử... Đều không đúng.

Anh thậm chí trong mấy phút giải ra rất nhiều câu có ý nghĩa, nhưng không có cái nào có liên quan đến địa điểm, cũng không có cái nào có thể tiến thêm một bước để phân tích giải mã.

Ngày đó Chân Ái nói với anh: “Mật mã mà CIA, tổ chức SPA, hơn một trăm vị chuyên gia giải mã cấp cao cũng đều bó tay không có cách. Anh Ngôn Tổ, anh muốn khiêu chiến không?”

Câu nói kia không hề khoa trương.

Bây giờ anh không hề có một chút manh mối.

Kì lạ hơn là, anh mơ hồ cảm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng.

52. Chương 51

Chân Ái ngồi cạnh cửa sổ xe, ngón tay trắng chọc trên kính vẽ từng vòng tròn nhỏ. Màu kính đậm, cái bóng của Ngôn Tổ phản chiếu trên mặt một lớp thật mỏng.

Chân Ái dè dặt chọc chọc mặt của “anh”, cảm xúc nơi đầu ngón tay vừa lạnh vừa trơn, cô không nhin được len lén cười, tim đập thình thịch giống như sờ được người thật vậy.

“Anh” không nhúc nhích, chuyên tâm lái xe, vẻ mặt nghiêm túc lạnh nhạt, không nói câu nào.

Chân Ái tự tiêu khiển* một hồi, bỗng nhiên phát hiện mình thật nhàm chán.

*Cụm gốc (Tự ngu tự nhạc): tự mình kiếm chuyện vui đùa và thỏa mãn với chuyện đó

Cô chậm rãi ngồi thẳng người, quay sang nhìn anh. Anh cũng giống như cái bóng trên kính, lạnh lùng yên tĩnh, không nói chuyện, không phản ứng, không nhìn chăm chăm, chỉ nhìn con đường phía trước.

Rõ ràng là đang nghiêm túc lái xe, nhưng lại cứ giống như đang suy nghĩ cái gì đó.

Hôm nay là ngày đi đăng kí phục vụ cộng đồng, sáng sớm Chân Ái đã gọi anh, nhưng anh từ đầu đến cuối đều suy nghĩ, dọc đường đi cũng không đặc biệt nói chuyện, có vẻ như tâm trạng không tốt lắm. Gương mặt thật bình tĩnh nhưng mơ hồ cho Chân Ái một loại cảm giác che đậy sự hoang mang.

Cô đoán có lẽ là do anh vẫn chưa giải được mật mã kia, cho nên anh kiêu ngạo lại tự phụ tức giận rồi.

Đang suy nghĩ, lông mi đen nhánh của anh lóe lên, Chân Ái cả kinh, vội vàng quay đầu nhìn ngoài cửa sổ. Không ngờ không đánh giá được khoảng cách, ầm một tiếng, gương mặt đụng mạnh vào cửa sổ kính.

Chân Ái đau đến nhe răng trợn mắt, che mũi, nước mắt cũng muốn chảy ra.

Ngôn Tố mang một vẻ mặt nhìn người ngoài hành tinh, kì quái nhìn xong chuỗi hành động không giải thích được này của cô, chậm rãi mở miệng, khó tin hỏi: “Cô là diễn viên hài sao? Hay là cô đang học tập hành vi của loài chim?”

Sống mũi Chân Ái cao, vừa rồi đụng một cái không nhẹ, nghe Ngôn Tố nói gần như tức chết, che mũi ồm ồm kêu đau: “Thời điểm này anh không cười trên nỗi đau của người khác thì sẽ chết hả?”

“Năng lực quan sát và tổng kết của cô thực sự là vô cùng thâm. Tôi nhìn giống cười trên nỗi đau của người khác chỗ nào? Đồ ngốc cũng nhìn ra được là tôi đang so sánh tập tính chung của cô và Isaac.” Ngôn Tố vô cùng nghiêm túc.

“Isaac cũng giống như cô vậy, cửa sổ sát đất rõ ràng mở một nửa, nó còn nhất định muốn bay phành phạch đến đụng vào kính. Ngốc chết đi được. Thật không hiểu tại sao cô lại muốn học nó?”

Cái người này thật đúng là...

Chân Ái che mũi nhìn anh chằm chằm. hận không thể cắn anh một cái.

Ngôn Tố còn không tự hiểu, nhíu mày nghiêm túc suy nghĩ. Nghĩ một hồi, gật đầu: “Tôi biết tại sao rồi. Tên của cô là Ai, biệt hiệu của nó là I, phát âm giống nhau. Các người chắc là đồng loại...”

Trong điện quang thạch hỏa*, bỗng nhiên Ngôn Tố dừng lại.

*Cụm gốc : chỉ ánh sáng của tia chớp, lửa của đá lấy lửa. Chỉ sự vật đến rồi đi trong chớp mắt, cũng được dùng để chỉ hành động nhanh chóng, ra tay trước hạn định.

Tên, biệt hiệu? Đoạn mật mã kia...

Không thể nào đơn giản như vậy! Không cần bất kì chuyên ngành giải mã nào, cũng không cần bất kì giới hạn kiến thức nào, học sinh trung học cũng có thể giải được! Không thể nào!

Chân Ái không biết ý nghĩ của anh, tức tối mà phản bác: “Hai người mới là đồng loại. Tôi không học nó, vừa rồi đụng vào kính là hành vi tự phát của tôi...”

Lời giải thích này càng kì quái hơn.

Ngôn Tố thu lại suy nghĩ, mỉm cười: “Hành vi tự phát? Trong thí nghiệm cô nhạy cảm bị nhiễm dịch kích thích của vi khuẩn lam đơn bào, hay là chim nhận đến mùa đông bay về phía nam?”

Chân Ái đầu đầy bụi đất, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, tức giận nói: “Hừ, kẻ ngu ngốc cho tới bây giờ cũng không thể suy nghĩ vấn đề từ góc độ tâm lý xã hội và quan hệ cá nhân!”

Ngôn Tố sững sờ, đắn đo một lúc, suy nghĩ cẩn thận: “À, đã hiểu. Cảm ơn cô nhắc nhở.” Lại nói: “Trở lại chuyện chính, cô thấy tôi nhìn cô, cô khẩn trương như vậy làm gì? Quay đầu liền đập vào kính?” Cuối cùng, con người dạo một vòng, “Loại hành vi này của cô thực sự rất giống loài chim đó!”

Chân Ái trừng anh, cũng không chú ý đến tâm trạng của anh nữa, thở phì phì: “Còn không phải tôi lo lắng anh không giải được mật mã, bị tổn thương lòng tự trọng nổi giận với tôi sao! Cất, đã qua một ngày mà cũng không giải được mật mã, thảo nào ngay cả vẹt cũng xem thường anh!”

Ngôn Tố kinh ngạc nhếch mày, có vẻ như rất mất thời gian để hiểu: “Tại sao không giải được mật mã thì tôi sẽ tức giận với cô? Học tập là một cuốn sách không có trang cuối. Mặc dù trước mắt tôi vẫn chưa gặp phải mật mã làm khó tôi, nhưng tương lai chắc chắn sẽ gặp được.”

*Cụm gốc : học tập là vô bờ bến.

Lúc anh nói câu này, trong mắt đều là sự mong đợi được thách thức với những điều không biết, giống như một đứa trẻ khao khát học hỏi.

“Nếu như tôi kiên cường đến mức đó, vậy thì tôi thực sự ngu dốt rồi.”

Chân Ái che cái mũi bị đau, lơ đãng ngáy ngẩn cả người. Vốn lo lắng anh vì mật mã mà gặp khó khăn, bây giờ loại cảm xúc thấp thỏm này đã tan thành mây khói.

Ngược lại là suy nghĩ của anh, thực sự đơn thuần và rộng lớn đến mức khiến cô vô cùng xấu hổ. Nghĩ đến mình bình thường gặp thất bại trong công việc nghiên cứu liên từ từ nản chí, không nên nha Chân Ái!

Cô nhìn gò má với những đường nét anh tuấn của anh, cảm thấy tràn đầy sự tin tưởng và sức mạnh, lại hơi xấu hổ lúc cãi nhau vừa rồi nói chuyện hơi quá mức.

Khi cô suy nghĩ phải cứu vãn thế nào thì Ngôn Tố lại cho thấy thuộc tính đáng bị đánh đòn của anh.

Anh thay đổi giọng nói không màng danh lợi vừa rồi, không chua không mặn mà đến một câu: “Hơn nữa, không phải còn có người nào đó, tốn thời gian 5 năm, dưới sự trợ giúp của hơn một trăm vị chuyên gia giải mã cao cấp, trải qua trăm ngàn cay đắng... cuối cùng đưa mật mã đến tay tôi.”

Chân Ái: “...”

Cô bi oán mà ngã vào ghế. Có thể đem nghệ thuật châm biếm ngược phát huy đến mức này, cô thực sự... phục anh rồi.

#

Tòa án phán quyết 23 giờ phục vụ cộng đồng trong bang New York chia làm 7 lần, có đủ loại nội dung có thể chọn. Địa điểm phục vụ bao gồm công viên công cộng, trại mồ côi, viện phúc lợi, trại dưỡng lão, trại cai nghiện, thư viện, bảo tàng, nhà tù,...

Lúc điền đơn và ghi danh, Chân Ái nhìn những nội dung và chỗ phục vụ hoa cả mắt, giống như một đứa trẻ vào cửa hàng đồ chơi, chọn trái chọn phải chọn chọn, cảm thấy cái nào cũng hay, cái nào cũng muốn thử.

Ngôn Tố lạnh nhạt ngồi một bên, khinh bỉ cô: “Nói theo nghĩa chính xác thì phục vụ cộng đồng là một loại xử phạt. Biểu cảm của cô có thể hợp thời một chút được không? Đừng có tỏ ra hưng phấn bừng bừng giống như ăn kẹo vậy.”

Người Mỹ đen phụ trách ghi danh nâng mí mắt, nhìn cô qua tròng kính rồi lại lạnh lùng rũ xuống.

Chân Ái thu lại vẻ hưng phấn trên mặt, chậm rãi ngồi thẳng người, lấy ngón tay chọc chọc tờ giấy, vô cùng chờ mong lại thành kính nói: “Cái này, cái này, cái này... Tôi muốn bảy loại.”

Ngôn Tố: “...”

Này này, lời tôi mới vừa nói cô có nghe lọt không?

Khoảng cách lúc hai người ghi danh, suy nghĩ của Ngôn Tố vẫn xoay quanh mật mã kia, chuyển động cực nhanh.

Trong 27 giờ sau khi anh lấy được mật mã, anh đã thử vô số cách giải. Anh thậm chí đã phân tích ra vài địa chỉ có trên thực tế và chính xác. Nhưng dựa vào lời Chân Ái từng nói, anh trai cô ấy rất chắc chắn trừ Chân Ái ra thì không ai có thể giải được.

Tại sao anh ta chắc chắn như vậy?

Một đồng địa chỉ Ngôn Tố phân tích ra được kia hoàn toàn có thể tính ra thông qua não người và phân tích tần suất máy tính. Anh không cho rằng hơn một trăm vị chuyên gia giải mã kia đều là ăn không ngồi rồi. Anh có thể giải được, họ chắc chắn cũng có thể làm được, chỉ là vấn đề thời gian. Có thể trong 5 năm này, những công trình và con người ở những địa điểm xuất hiện trong mật mã đã bị điều tra vô số lần.

Mãi cho đến vừa rồi, Ngôn Tố mới đột nhiên phát hiện có lẽ cái này vốn cũng không phải là mật mã. Đồ vật đơn giản nhất thường thấy nhất, mã nhân hiệu trên vỏ chăn, phân tích một cách cứng nhắc thì đương nhiên không tìm được đáp án chính xác.

Mà nếu thực sự giống như anh suy đoán, vậy thì... Anh chuyển con người, lẳng lặng nhìn Chân Ái. Cô đang tràn đầy phần khởi nhìn nhân viên ghi danh viết bảng kê... Vậy thì cô đã lừa anh.

Anh lặng lẽ thu ánh mắt.

Người Mỹ đen cầm bút viết soạt soạt xong, nâng mí mắt hỏi Ngôn Tố: “Anh thì sao?”

“Giống cô ấy.”

Ngôn Tố trả lời không hề do dự, nói xong mới phát hiện bầu không khí như vậy rất tế nhị. Cô hào hứng phụ trách việc chọn lựa, anh không tỏ ra có bất kì ý kiến khác nào, giống như một ông chồng ngoan ngoãn và lại biết nghe lời vợ.

Ồi, anh cười nhạt.

#

Trên đường về, tâm trạng Chân Ái vẫn rất tốt, dựa vào cửa sổ vẽ vòng tròn. Mà vẻ mặt của Ngôn Tố bình tĩnh đến mức hoàn mỹ, không nhìn ra một chút khác thường.

Chân Ái vẫn chưa phát hiện, thoải mái và vui vẻ mà nói ngày mấy ngày mấy phải đi phục vụ chỗ nào chỗ nào. Ngôn Tố yên lặng nghe, đợi đến lúc cô dừng lại, đột ngột nói: “Tôi đã nghĩ ra được mật mã.”

Chân Ái nhỏ giọng kêu lên: “Nhanh vậy sao?”

Lòng cô đột nhiên phấn chấn hẳn.

Chờ lâu như vậy, cuối cùng cũng xuất hiện ánh sáng bình minh, rốt cuộc có thể đi dọc theo con đường anh trai để lại tin tức. Tựa như cho đến giờ phút này, cuộc đời chỉ có nghiên cứu của cô đã bắt đầu có một mục đích không giống như vậy.

Rất nhiều lời đến bên miệng, chỉ nói: “Cảm ơn anh, Ngôn Tố!”

Ngôn Tố không trả lời. Ban đầu anh đã nghĩ, thời khắc giải được mật mã anh phải nghiêm túc quan sát biểu cảm của Chân Ái, mừng rỡ, kích động, sùng bái...

Nhưng thực sự đến khoảnh khắc này, anh cố chấp nhìn phía trước, cong cong khóe môi: “Tôi không ngờ mật mã này đơn giản như vậy. Có lẽ không thể gọi là mật mã.”

Anh hơi thu lại con ngươi, nhìn Chân Ái qua kính chiếu hậu.

Chân Ái ngưỡng ngừng cười cười: “Anh trai tôi nói, chỉ cần đọc nhiều sách thì chắc chắn tôi có thể giải được. Nhưng tôi đã đọc rất nhiều sách cũng vẫn không hiểu.”

Ngôn Tố nghe xong thì càng chắc chắn đáp án của anh đúng.

Anh cũng cười cười: “Anh trai cô còn nói chuyện khác với cô chứ?” Dứt lời, anh lại liếc nhìn cô.

Chân Ái đã nhận ra sự bất thường. Từ ban nãy, lời của anh làm sao cũng có vẻ muốn nói lại thôi. Mà Ngôn Tố cô biết không phải như vậy.

Ngôn Tố thấy cả người cô cứng ngắc, đau nhói trong lòng, thu lại nụ cười: “Những thứ cô đưa cho tôi cũng không phải là tất cả của nó?”

Chân Ái run lên, sớm nên đoán được anh sẽ nhìn ra.

Cô bỗng nhiên nhớ lại lời anh trai nói: Chỉ cần đọc nhiều sách thì tự em chắc chắn có thể giải được. Nhưng nếu như em không giải được tìm người giúp đỡ, người giúp em giải mã nói nó rất đơn giản, nghi ngờ cái này không phải là tất cả, vậy thì rất có thể người đó đã thành công giải được bước đầu tiên. Em lại dùng cách anh dạy em tiếp tục bước phía sau. Nếu như em tín nhiệm người đó thì hãy cùng giải mã với người đó. Nếu như em không tín nhiệm, anh vẫn tin em có thể giải được mật mã còn lại.

Chân Ái hồi hộp trong lòng. Với sự thông minh của Ngôn Tố, anh đã có thể nhìn ra mật mã thì làm sao lại không nhìn ra được ý đồ của cô?

“Anh trai cô rất thông minh. Anh ta nói đây là một mật mã, đáp án là địa điểm. Anh ta lừa tất cả các chuyên gia dùng phương pháp giải mã chuyên nghiệp để phân tích, càng đi càng xa. Đồng thời anh ta còn che giấu một sự thật là để giải được mật mã này không phải chỉ cần một bước.”

Chân Ái nghe anh nói, sắc mặt trắng nhợt. Ngôn Tố đã nói đúng, đây chính là thỏa thuận ngầm giữa cô và anh trai.

“Mười mấy địa chỉ trực tiếp phân tích ra được dựa vào mật mã này đều là giả. Đáp án chính xác của bước đầu tiên cũng không phải là địa điểm. Nhưng chỉ cần ra được kết quả bước đầu tiên thì cô có cách để giải

được.” Phong cảnh ngoài cửa sổ di chuyển trong con ngươi anh, không nhìn ra cảm xúc, “Cho nên tôi muốn hỏi cô, nếu như tôi nói cho cô biết kết quả bước đầu tiên thì tiếp theo cô sẽ làm như thế nào? Dựa theo kế hoạch ban đầu của cô, nói với tôi mật mã không giải được, sau đó tự mình lén lút đi giải quyết?”

Chân Ái không ngờ tới toàn bộ đều bị anh nhìn thấu. Cô lúng túng xấu hổ đến mức hận không thể nhảy khỏi xe. Cô không dám nhìn anh, nhìn bên ngoài, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi anh, tôi vẫn giấu giếm anh.”

Ngôn Tố nhàn nhạt nói: “Không sao cả, đó là một bí mật rất quan trọng với cô. Cô rất cẩn thận, cho nên có giữ lại có giấu giếm cũng đúng thôi.”

Lần đầu tiên anh am hiểu lòng người như vậy.

Chân Ái lạnh cả đáy lòng, sợ hãi nhìn anh. Anh nhìn như rất rộng lượng nhưng trong mắt lại không có một chút ấm áp.

Chân Ái biết, nếu như ngay từ đầu cô nói ra sự thật thì Ngôn Tố cũng nhất định sẽ giúp cô.

Nhưng hết lần này đến lần khác cô nói cô sẽ nói hết mọi thứ cho anh biết, sau đó lại lén lút giấu giếm một phần.

Cô cúi đầu xuống: “Anh muốn trách tôi thì cứ nói đi!”

Ngôn Tố rất bình tĩnh: “Không muốn nói.”

“Tại sao?”

“Thận trọng từ lời nói đến việc làm.”

Trong nháy mắt Chân Ái giống như trời lạnh chân trần đứng trong trời băng đất tuyết. Cô nhìn màu xanh lá tươi tốt ven đường, đáy lòng vắng lặng như trời đông. Cô cũng không ngồi yên được nữa, trông thấy phía trước sắp quẹo cua, vội vàng nói: “Đến ngân hàng trước mặt thì dừng lại nhé. Tôi muốn đi làm ít chuyện.”

Ngôn Tố dừng xe ở ven đường, Chân Ái vừa cởi dây an toàn vừa thấp giọng nói: “Anh đi trước đi, lát nữa tôi ngồi taxi.”

Ngôn Tố quay sang nhìn cô: “Tôi chờ cô.”

“Không cần đâu.” Chân Ái cố cười, một lòng muốn xuống xe, nhưng khóa dây an toàn giống như chống đối cô, làm thế nào cũng không mở ra được. Cô vừa vội vừa thẹn, mặt đỏ rần, giống như nổi nóng mà nắm tay, hung hăng đập cái khóa kia một cái.

Một bàn tay trắng nõn rất quen thuộc duỗi qua, cọ xát qua mu bàn tay cô, hơi lạnh. Anh lén người, ngón tay khẽ động, dây an toàn liền bật ra.

Cô nhìn gò má anh gần ngay trước mặt, tuần tú, lạnh nhạt, không có biểu cảm. Cô vô cùng xấu hổ. không đợi anh ngồi xong, cô liền đẩy cửa xe ra, bỏ chạy như bay ra ngoài.

Ngôn Tố ngược mắt, nhìn bóng dáng nho nhỏ của cô chạy như bay trên con đường đầy cây phong, cau mày. Trong cơ thể tràn đầy sự thất bại và chán nản không nói ra được. Rõ ràng là một chuyện nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn được nữa, anh không biết tại sao lại để bụng như vậy?

Trên phương diện lý trí, anh rất rõ tính cách cẩn thận và cảnh giác, cùng với sự lo lắng và nghi ngờ bẩm sinh của cô. Nhưng về tình cảm, anh vẫn không khỏi tức giận, tức giận tại sao mình không chiếm được lòng tin của cô, không giữ lại được sự tín nhiệm.

Anh không hiểu, cũng không biết nên biểu đạt như thế nào.

Tình cảm. Ôi, thật buồn cười, anh lúc nào lại suy nghĩ vấn đề từ phương diện tình cảm?

Nhưng bây giờ, cô cũng nhạy cảm, áy náy lại xấu hổ mà bỏ chạy.

Đây không phải là kết quả anh muốn.

Anh không khỏi bức bối lại lo lắng, sự khó chịu không biểu lộ được cứ dâng lên trong lồng ngực, gờ tay lên đập tay lái một cái. Đập xong lại sững sốt, tại sao anh phải tức giận?

Đập một cái đụng phải đèn xe phát ra ánh sáng. Anh nhìn theo tia sáng lơ mờ, trên bảng tên đường sáng rực viết đường Maple(*). Chỗ Chân Ái biến mất là ngân hàng số 13 đường Maple.

(*) Maple: cây phong

Địa chỉ này rất quen thuộc. Mật mã của anh trai Chân Ái, trong mười mấy địa chỉ sai giải ra được thì có địa chỉ này.

Trong lòng Ngôn Tổ không khỏi dâng lên một chút dự cảm bất thường, trong nháy mắt đẩy cửa xuống xe, tiếng sáu phát súng chói tai liên tiếp xuyên qua rừng phong rậm rạp trên đường, từng đàn chim vỗ cánh bay thẳng lên bầu trời xanh.

Một giây sau, còi báo động nổi lên, trong nháy mắt lại vang lên một tiếng súng. Tiếng kêu thảm thiết chói tai phá vỡ sự yên tĩnh của con đường. Người trước cửa ngân hàng điên cuồng chạy tán loạn.

Lòng Ngôn Tổ trầm xuống.

Lá rụng xào xạc trong rừng phong, từng đàn chim bay cuồng loạn, anh tựa như một ngọn gió chạy nhanh đến ngân hàng, áo khoác kéo ra một đóa hoa đen giữa lá rụng chim bay.

53. Chương 52

Chân Ái hồn bay phách lạc chạy vào ngân hàng, tâm trạng rơi xuống đến mức thấp nhất.

Thực ra đúng là ngay từ đầu cô đã dự tính như vậy, chờ Ngôn Tổ giải được bước đầu tiên, cô sẽ dùng chìa khóa anh trai đưa cho cô để hoàn thành bước còn lại. Hầu hết mọi thứ ban đầu, cô quả thực không tin nhiệm bất kì người nào, chỉ duy nhất có thể dựa vào bản thân.

Nhưng bây giờ cô đã tin nhiệm anh, nhưng lại không muốn làm liên lụy đến anh.

Đều là do anh thông minh như vậy, nhìn thấu suy nghĩ và ý đồ của cô. Anh chắc chắn rất tức giận.

Cô thậm chí có thể nghĩ đến, nếu như không phải do tuân theo giới luật “thận trọng từ lời nói đến việc làm”, anh nhất định sẽ sa sầm mặt, ngạo kiều và nghiêm túc mà tuyên bố: “Cô Chân Ái, từ nay về sau cô mất đi tình bạn của tôi.”

Cô dừng bước, trong đầu tưởng tượng ra sắc mặt và giọng nói của anh, trong lòng rõ ràng rất chán nản nhưng lại rất muốn cười.

Anh nhất định sẽ chờ cô bên ngoài. Hay là làm xong chuyện nhanh một chút rồi về làm hòa nhĩ.

11 giờ sáng, trong ngân hàng có rất nhiều người. Chân Ái lấy số, C012, trên phiếu cho thấy nghiệp vụ loại C phía trước còn có 10 người. Chữ C đại diện cho nghiệp vụ kết sắt mật mã cá nhân, quy trình kĩ thuật phức tạp, một người trung bình tốn thời gian mười mấy phút, cô ước đoán phải đợi đến chiều.

Thôi, nếu không thì bây giờ mời Ngôn Tổ đi ăn cơm đi!

Mời anh ấy ăn ngon xong, anh ấy sẽ không tức giận nữa!

Nhưng cô còn chưa kịp quay người thì liền phát hiện bầu không khí xung quanh có sự thay đổi.

Gió nổi lên.

Có thứ gì đó còn nhanh hơn tốc độ âm thanh bay vèo vèo qua ngang tai cô, gần như cùng lúc tiếng súng chói tai nổ mạnh bên màng nhĩ. Mấy viên đạn đập vào kính chống đạn cách đó không xa, tiếng vỏ đạn rơi xuống sàn nhà bằng đá cẩm thạch sắc nhọn và rõ ràng.

Ở giữa kính chống đạn không quá dày bị đạn bắn trúng vỡ thành một vết lõm nhỏ, vết nứt màu bạc giống như tơ nhện trong giấy lát che kín cả tấm kính. Nữ nhân viên đằng sau quầy tiếp khách hoàn toàn choáng váng.

Mọi thứ gần như chỉ xảy ra trong một phần ngàn giây. Hai, ba, bốn phát đạn liên tiếp được bắn tới. Mọi người vẫn chưa kịp có bất kì phản ứng nào thì kính chống đạn đã méo mó, cả mặt kính nối liền nhau đổ sập xuống thành từng mảnh.

Nữ nhân viên thét lên né tránh, thủy tinh vỡ rơi trên quầy hàng, tiền giấy tung bay.

Tiếng ra lệnh đầy kiêu ngạo và vô kỉ luật của một người đàn ông vang vọng khắp ngân hàng: “On your knees! (Tất cả quỳ xuống!)” Tất cả khách hàng trong đại sảnh dựa vào bản năng phản ứng, trong nháy mắt đều quỳ rạp dưới đất, ôm đầu run lẩy bẩy.

Chân Ái trở mắt đứng nhìn mặt kính kia, nhưng phản ứng đầu tiên là quay lại.

Ngược sáng, người kia có cánh tay rộng thắt lưng hẹp, mặc áo thun xám quần ống rộng, tay trái tùy ý đút vào túi quần, tay phải cầm một cây súng tiểu liên hướng thẳng tắp về phía của Chân Ái, giống như nhắm ngay vào cô.

Hai người chỉ cách nhau hai, ba mét. Chân Ái nhìn hòng súng đen ngòm kia, cả người cứng ngắc.

Gương mặt người đàn ông sạch sẽ và anh tuấn, giờ súng, đứng thẳng tắp đầy mạnh mẽ giống như một pho tượng điêu khắc. Quần áo rất mỏng, quần lầy bắp thịt lưu loát trên cơ thể, vẻ đẹp rắn rỏi mang theo hương vị thể thao thậm chí có thể dùng từ hấp dẫn để hình dung.

Chân Ái không nhúc nhích, bây giờ ngồi xổm xuống đã không còn kịp nữa, ngược lại sẽ vì có hành động mà khiến tên cầm súng phản ứng.

Nhưng đáng ngạc nhiên là cô không sợ, trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ: Vì ở cùng với Ngôn Tổ nên cô không mang theo súng. Nhưng cô có tính cảnh giác trời sinh mang theo một ống tiêm chứa chất độc thần kinh, chỉ cần có cơ hội tiếp xúc được với người trước mặt này thì cô có thể một nhát khiến hắn mất mạng.

Nếu như hắn chỉ cướp tiền, cô sẽ khoanh tay đứng nhìn. Dù sao dùng chất độc để giết người thì dễ, nhưng sau đó lại là một đồng phiền phức. Nhưng nếu như hắn muốn giết người, vậy thì cô không thể bỏ mặc.

Đang suy nghĩ thì ánh sáng mặt trời sau lưng người kia chợt lóe lên. Một bảo vệ ngân hàng trong tiền sảnh rút súng lục từ trong bao ra, vừa nhắm ngay sau lưng kẻ xâm lấn này, vừa ra dấu tay cho Chân Ái ngồi xổm xuống tránh.

Tim Chân Ái lập tức treo trên cuống họng, sẵn sàng để nằm sấp xuống.

Nhưng một tiếng súng vang lên, người ngã xuống lại là người bảo vệ rút súng kia. Người nổ súng là một bảo vệ khác.

Trong hai người có một người là đồng phạm với tên cướp!

Hai tội phạm đã xuất hiện, kế hoạch chưa thành hình của Chân Ái bị dập ngay lập tức!

Ngực phải người bảo vệ bị trúng đạn, máu tươi trong nháy mắt nhuộm đỏ sàn nhà. Anh ta đau đớn đến mức nhe răng trợn mắt, nằm co giật từng cơn dưới đất. Những người ôm đầu quỳ dưới đất thấy vậy sợ hãi đến mức càng không dám lộn xộn, có mấy cô gái trẻ ngẹn ngào khóc thút thít.

Người đàn ông kia đứng sừng sững bất động ở giữa đại sảnh, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng nhìn Chân Ái, đột nhiên giờ súng hướng thẳng lên trời bắn một phát. Chiếc đèn chùm khổng lồ ở gần cửa bị cắt đứt rơi thẳng xuống. Hàng ngàn hàng vạn mảnh thủy tinh rất nhỏ rơi xuống sàn nhà trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, vỡ nát chỉ còn lại vụn kính và bộ khung, bừa bộn loang lổ mà chặn ngay cửa xoay tròn.

Chân Ái phản xạ có điều kiện lùi về sau, nhưng mảnh thủy tinh vỡ rõ ràng bay nhanh hơn cô.

Nhiều mảnh thủy tinh vỡ xẹt qua khắp người cô, thậm chí có một mảnh sượt qua xương gò má của cô, trên mặt đau như dao khắc. Cô dẫm phải mảnh thủy tinh té ngã xuống đất, lại là vài mảnh thủy tinh đâm vào cánh tay lòng bàn tay, đau đớn giống như bị vô số cây kim đâm vào.

Cô đau đến mức tim phát run, nhưng cắn răng không để phát ra một chút âm thanh nào.

Trong nháy mắt tiếng súng biến mất, trong đại sảnh trống trải đột nhiên vang lên tiếng còi báo động, đèn đỏ chớp tắt – có nhân viên ngân hàng đã nhấn còi báo động.

“Fuck! (Mẹ kiếp!)”

Chân Ái nghe thấy bên cạnh có một khách hàng ngồi xổm mắng chửi đứng lên. Cô cả kinh, mới vừa muốn đứng dậy kéo anh ta, nhưng không ngờ người đàn ông chừng 20 tuổi kia quay người về phía tên cướp mặc quần áo bảo vệ gọi: “Arch!”

Kẻ giả bảo vệ tên Arch kéo ngăn bàn “rầm” một tiếng, tiếng kêu “Jack” nổi lên với việc ném hai cây súng qua. Thanh âm kia thô cuồng phóng khoáng, giống như việc cướp ngân hàng là một trò đùa.

Bên trong khách hàng vẫn còn có một tên đồng bọn!

Chân Ái ngẩng đầu lên, trơ mắt nhìn hai cây súng bay qua đầu mình rơi vào trong tay người thanh niên tên Jack kia.

Jack rất thuần thực mà một tay lấy súng lục kẹp ngang hông, một tay cầm súng bắn tỉa nhắm ngay vào còi báo động màu đỏ trên bức tường đối diện quầy tiếp khách của ngân hàng, viên đạn bay ra ngoài “đùng” một tiếng, còi báo động vỡ vụn thành bụi phấn.

Chân Ái giật mình nhìn, trong lòng trầm xuống.

Khoảng cách chừng 30 mét, bán kính còi báo động không tới 4 xen-ti-mét, kỹ thuật bắn của người này rất chuẩn.

Không đúng, có chỗ nào đó không đúng!

Còi báo động vỡ nát, thế giới lại yên tĩnh.

Jack chạy lên hai, ba bước, nhảy một cái, dễ dàng nhảy lên trên quầy, hai chân và vai rộng bằng nhau, đứng vững vàng trước cửa sổ do vỡ nát mà mở ra, ôm súng bắn tỉa nhìn quét qua hai, ba nhân viên đang trốn trong góc ở bên trong, gần từng chữ:

“Con mẹ nó là đứa nào nhấn còi báo động?”

Một câu này khiến cả ngân hàng lặng ngắt như tờ, sắc mặt mấy nữ khách hàng khóc thút thút trước đó đều trắng bệch, sợ hãi mà nhìn quý A Tu La địa ngục đứng trên quầy thật cao.

Lời nói bình thản không có gì lạ, nhưng đang nhắc nhở mọi người, hắn muốn giết người rồi!

Nhân viên bên kia quầy sợ đến mức hồn bay phách lạc, không ai dám thừa nhận.

Jack nở nụ cười: “Không thừa nhận thì tao giết hết tất cả chúng mày.” Sau đó liền nâng súng lên. Một hồi tiếng né tránh huyên não và chói tai đầy sợ hãi ở bên kia quầy, và cùng lúc đó người bên này đều cảm thấy thống khổ mà bịt tai.

Lòng Chân Ái đột nhiên co rút lại, cảm thấy đau đớn vì người xa lạ kế tiếp có thể chết trước mặt cô.

Nhưng khoảnh khắc hấn giờ súng kia, đột nhiên có một giọng nữ run rẩy nhưng ngoan cường truyền đến: “Là tôi nhấn...” Lời còn chưa dứt, ba phát súng liên tiếp vang lên.

Máu tươi bắn tung tóe trên thủy tinh giống như đóa hoa mai hồng nở rộ.

“Rach! Jesus, no! Rachel! (Ông trời ơi, Không!)” Đồng nghiệp của người chết cực kì bi ai mà khẽ khóc nức nở, tiếng khóc bị kiềm nén giống như tiếng quỷ kêu.

Con tin bên ngoài hoàn toàn tĩnh lặng, từng người một trầm mặc nhắm mắt lại, một dòng nước mắt trong suốt chảy xuống. Đó là con người có lòng thương xót, có lương tri vì cái thiện và ác của đồng loại mà rơi lệ.

Chân Ái nhìn chằm chằm những giọt máu trên thủy tinh, đôi mắt lập tức đỏ lên.

Tại sao tính mạng con người lại mỏng manh như vậy? Tại sao con người phải tàn sát đồng loại của mình? Sự bi phẫn và đau đớn bắt đầu trào lên trong lòng như núi lửa trước khi bùng nổ, đào núi lấp biển mà nhấn chìm cô. Hai tay cô nắm chặt thành quyền, ngón tay dường như muốn bóp vào trong thịt nhưng không hề cảm thấy đau đớn.

Cô hận không thể giết bọn chúng, giết bọn chúng. Cô chỉ biết làm thế nào để lấy bạo chế bạo!

Trong ngân hàng mở quạt thông gió, đập bể ống tiêm dưới đất đi, làm cho bọn chúng chết hết đi! Chết hết đi!

Nhưng chết tiệt, ở đây vẫn còn nhiều người vô tội như vậy!

Jack không nhúc nhích, nhận lấy cái túi lớn từ trong tay Arch ném vào bên kia quầy, súng trong tay quơ về phía những người bên trong, “Mấy đứa chúng mày nhanh chóng bỏ tiền hết vào trong đây!”

Mà lúc này, tiếng còi xe cảnh sát lại vang vọng từ phía chân trời - truyền đến từ bên ngoài ngân hàng.

Chân Ái lập tức quay đầu. Trong nháy mắt cảnh sát chống bạo động vây quanh cửa ngân hàng, từng người một ghì súng, toàn bộ họng súng nhắm ngay vào bên trong ngân hàng, chờ mệnh lệnh của cấp trên.

Chân Ái sửng sốt, không thể nào!

Hàng loạt chuyện xảy ra trong ngân hàng vừa rồi tối đa không vượt quá 50 giây. Trong thời gian ngắn như vậy, nhiều cảnh sát chống bạo động như thế rơi từ đâu xuống?

Khung đèn chùm khổng lồ vỡ nát chặn ngay cánh cửa xoay tròn trống không của ngân hàng. Tên cầm súng tiểu liên vừa rồi đã không thấy tăm hơi. Chân Ái nhìn xung quanh, phát hiện hắn đã sớm bình thần ung dung sai khiến con tin lấy dây thừng cột tay nhau, tạo thành một vòng tròn lớn dọc theo đại sảnh.

Hắn đang dùng con tin để làm rào chắn, tránh cảnh sát ở bên ngoài nổ súng.

So với sự bình tĩnh của hắn thì hai tên còn lại đã hơi luống cuống.

Arch vừa đi theo hắn đuổi con tin vừa hỏi: “King, làm sao cảnh sát đến sớm như vậy?”

Tên cầm đầu được gọi là King hoàn toàn không phản ứng.

Jack là tên nhỏ nhất trong ba tên, trẻ tuổi nóng tính, chửi rủa: “Thực sự là mỗi lần càng khó giải quyết hơn, gần đây tốc độ của mấy con chó này càng lúc càng nhanh.”

Chân Ái lại phát hiện không đúng, vụ cướp này không đúng.

Đang suy nghĩ, King đột nhiên cầm súng chỉ cô một cái, đôi mắt kia vô cùng trống rỗng, không chứa bất kì cảm xúc nào. Chân Ái cảm thấy người này quá kì lạ, nhưng bên cạnh lập tức có một nữ sinh đến cầm dây thừng trói tay Chân Ái lại.

Chân Ái không phản kháng, nhưng cảm giác được lúc nữ sinh kia trói cô đã buộc một nút thông lưng ở trong tay cô.

Chân Ái ngẩn ra, cô quay lại nhìn cô ấy. Nhưng về mặt cô ấy bình tĩnh, không hề nhìn Chân Ái, chấp hai tay sau lưng bị người kế tiếp trói lại. Mà người kế tiếp cũng vô tình lên lút sử dụng cách này để trói cô ấy.

Chân Ái không khỏi cảm thấy ám áp trong lòng, đôi mắt ề ảm. Không phải vì bản thân mà là vì lòng tin mất mà lại được.

#

Ngân hàng ở ngã tư đường, cách chỗ đậu xe một đoạn mấy trăm mét. Trên đường lúc Ngôn Tổ chạy như bay tới đều là đám đông chạy tán loạn và xe hơi tự động nhường đường.

Mới chạy tới đã nhìn thấy xe cảnh sát đến. Anh mặc kệ nhiều như vậy, chạy thẳng đến ngân hàng, nhưng lúc gần đến cửa lại đột nhiên dừng lại.

Anh phải cứu cô. Anh không thể đi vào trong.

Ngôn Tổ cách một lớp kính, xa xa nhìn thấy Chân Ái.

Tất cả mọi người nằm sấp dưới đất, chỉ có cô đứng nghiêm không nháy mắt mà nhìn súng tiểu liên trong tay tên cướp, không sợ hãi, không vui mừng bị thương. Giống như cô ở trước mặt bất kì người nào cũng lẳng lặng, theo thói quen ngắt đầu.

Không biết tại sao, anh bỗng nhiên đau lòng.

Anh sớm nên phát hiện, chỉ có lúc cô ở cạnh anh mới có thể ngốc nghếch, mới có thể chậm chạp, mới có thể bĩu môi, mới có thể tức giận cười, mới có thể đỏ mặt, mới có thể chứa đựng đủ loại cảm xúc hoặc khổ sở hoặc ngượng ngùng hoặc áy náy... mới có thể cúi đầu.

Anh mãi chế nhạo cô chậm chạp, tại sao cho đến giờ phút này anh mới phát hiện, người thực sự chậm chạp chính là anh.

Tại sao cho đến giờ phút này, anh mới hiểu được những điều này đã là sự tín nhiệm tối cao của cô.

Đèn chùm thủy tinh khổng lồ vỡ nát dưới đất, những mảnh vụn bắn tung tóe như một bông hoa nổi trên mặt nước, cũng trong nháy mắt đó cô hoàn toàn bị ngăn cách với tầm mắt bên ngoài. Nhưng anh rất rõ ràng, khoảng cách đèn chùm gần như vậy cô chắc chắn bị thương.

Anh an toàn đứng bên ngoài, nhưng ngọn đèn chùm khổng lồ kia giống như đập vào lòng anh, dư chấn qua đi lại bị vô số mảnh nhỏ từng mảnh từng mảnh đâm vào.

Trong thời gian dài đến mười mấy giây, anh đều không có cách nào suy nghĩ bình thường, đầu óc trống rỗng. Nhưng cuối cùng anh là Ngôn Tố, lập tức chưa đến nửa phút đã khôi phục sự tỉnh táo, cũng không quay đầu lại mà xoay người rời khỏi.

Từ tiếng súng đến bây giờ, 47 giây, cảnh sát đã đến.

Vậy là ai báo cảnh sát?

#

Vô số cảnh sát và xe cảnh sát rất nhanh tập trung bên ngoài ngân hàng, không khí vô cùng bận rộn. Bầu không khí bên trong ngân hàng lại vô cùng thoải mái. Đương nhiên người thoải mái chỉ có mấy tên cướp kia, nhất là King.

Mấy chục con tin ngồi xổm quanh đại sảnh, vì ba người bọn chúng mà tạo thành một pháo đài chống bắn tuyệt hảo. Không được bao lâu, bên ngoài bắt đầu có cảnh sát kêu nộ vũ khí đầu hàng. Chắc chắn là lời vô ích.

Jack khịt mũi coi thường đối với thứ này.

Lúc rảnh rỗi chờ đợi tiền, King đột nhiên đề nghị: “Chúng ta chơi một trò chơi đi, ai chơi với bọn tao thì có quyền ưu tiên được đưa ra ngoài.”

Các con tin đưa mắt nhìn nhau, dè dặt và cảnh giác.

Có một người đàn ông trung niên da đen nói: “Đưa phụ nữ và trẻ em đi trước đi!”

“Mày chắc chứ?” King mỉm cười, giọng nói âm trầm, “Tên trò chơi của bọn tao gọi là trò chơi giết người.”

Những người vốn còn tưởng rằng thấy được ánh sáng hi vọng ngay lập tức hoảng sợ. “Đưa” ra ngoài mà hần nói là trên danh nghĩa xác chết sao? Những người vốn mong đợi được chỉ đích danh toàn bộ cúi đầu.

King quơ quơ súng trong tay: “Nếu bọn mày không muốn vậy thì tao chọn người nhé. Tao thích con số 13 xui xẻo. Bọn tao có ba người, chọn tiếp mười người trong đám con tin.”

Hần chậm rãi nói xong, từng chữ từng câu đều nói rõ ràng, từng chữ từng câu đều giống như đến từ địa ngục.

Đến giờ phút này, mọi người hết sức cúi đầu thật thấp, chỉ sợ hần chỉ đến mình. Tất cả mọi người đều biến thành đà điểu, vùi đầu run rẩy trong bóng tối, giống như không ngẩng đầu lên thì kẻ xấu sẽ không nhìn thấy.

Nhưng tốc độ của King rất nhanh, đầu tiên chỉ vào một nữ sinh đại học.

Nữ sinh kia đi cùng với bạn trai, thấy Jack và Arch đến kéo cô ấy, hoảng sợ mà lùi về phía bạn trai bên cạnh mình, vừa né tránh vừa khóc rống chói tai: “Không được! Không được! Cứu em, Henry cứu em!”

Bạn trai cô ấy cũng hoảng sợ, tay bị trói sau lưng nhưng dùng cằm kẹp thật chặt vai bạn gái mình, khóc lóc van xin: “Xin các anh, không được! Đừng làm tổn thương cô ấy!”

Chân Ái nhìn cảm thấy vô cùng lo sợ, sợ bọn chúng không có kiên nhẫn nổ súng bắn chết người đàn ông này. Nhưng bọn chúng không bắn, chỉ tàn nhẫn đá văng anh ta ra. Nữ sinh hét lên đá lung tung loạn xạ, nhưng cuối cùng không lay chuyển được, bị bọn chúng kéo vào giữa vòng tròn ném xuống đất.

Về mặt những người xung quanh đều thống khổ và sợ hãi. Chân Ái nghe thấy thanh âm thút thít vô cùng thấp của người phụ nữ bên cạnh: “Ông trời ơi, hãy cứu lấy chúng con. Thượng Đế ơi, hãy cứu lấy chúng con!” Người phụ nữ kia còn bồng một đứa bé một hai tuổi. Đứa bé không biết chuyện đã xảy ra, nhưng rất ngoan, bị khuôn mặt mẹ kề sát miệng, không khóc cũng không nói chuyện, hai con người đen nhánh tò mò nhìn xung quanh.

Trong từng hồi tiếng khóc, King rất nhanh chọn được chín người, còn lại một người cuối cùng.

Giờ phút này, gần như trái tim mọi người đều bị treo lên, cầu khẩn với thần linh khắp nơi, giống như đây là một chút hi vọng cuối cùng để sống tiếp của họ.

Xui xẻo dừng đến, dừng đến. Mỗi người đều đang thành kính mà khẩn cầu van xin, không hề ý thức được, bọn họ cầu xin may mắn ỉnh cũng chính là cầu xin ột người vô tội khác đi tìm cái chết.

King nhìn một vòng, cuối cùng ánh mắt rơi vào hướng của Chân Ái, khóe môi yên lặng từ từ hiện lên một nụ cười kì quái. Lòng Chân Ái hơi trầm xuống, chỉ thấy hần chậm rãi nâng súng, chỉ về phía đứa bé của người phụ nữ bên cạnh cô: “Mày, là đứa thứ mười.”

Jack và Arch đi đến kéo lấy đứa bé trong tay người phụ nữ. Người phụ nữ lập tức giống như bị sụp đổ toàn thể giới, cực kì đau thương mà van nài: “Dừng! Xin các anh đừng làm tổn thương nó! Nó chỉ là một đứa trẻ, nó là con của tôi!”

Jack không hề lưu tình, hung hăng đánh một bạt tai trên mặt cô ấy. Khóe môi người phụ nữ lập tức chảy máu, nhưng cả người dựa dưới đất, gắt gao cắn lấy quần áo con mình không há miệng.

Đứa bé cũng cảm giác được sự bất thường, “oa oa” khóc rống lên.

Mất những người xung quanh đều đổ nhưng đành chịu bó tay. Từng người lại hối hận lúc này cầu nguyện không nhân tiện ước cho đứa bé này, bây giờ bọn họ thành công lấy lại sinh mệnh nhưng mất đi ánh sáng, cũng không còn mùi vị may mắn nữa.

Jack hung hăng lôi kéo đứa bé đang khóc lớn, nhưng người mẹ này giống như điên rồi, hàm răng cắn ra máu ào ạt, nhìn giống như bị gãy, đôi mắt cũng căng ra tia máu đỏ bừng, nhưng bất kể thế nào cũng không chịu nhả ra.

Chân Ái lặng lẽ nhìn, không biết tại sao, cô bỗng nhiên rất muốn biến thành đứa bé được mẹ cắn không buông kia.

“Chờ một chút!” Cô tỉnh mịch mà ngẩng đầu lên, nhìn King giữa vòng tròn, bình tĩnh nói, “Tôi đổi cho nó!”

54. Chương 53

Hôm nay là ngày cuối cùng trong sự nghiệp sĩ quan cảnh sát địa phương N. Y. T của ông Diaz, bố của Eva Diaz.

Là người sinh ra và lớn lên ở N. Y. T, ông ấy yêu thương thành phố nhỏ tiếp giáp New York này tận đáy lòng. Không náo nhiệt phồn hoa bằng New York nhưng hơn xa về sự thân mật và ấm áp. Dân số không nhiều, cảnh vật xinh đẹp, trên đường phố mãi mãi đều là cảnh tượng thoải mái và an ninh.

Gần trưa, cách giờ về hưu còn mấy tiếng thì còi báo động vang lên. Ngân hàng đường Maple xảy ra vụ cướp có súng. Hai người chết, ba mươi mấy người bị uy hiếp.

Đây là vụ án lớn tồi tệ xưa nay chưa từng có trong lịch sử N. Y. T. Ông Diaz đi theo đội cảnh sát ra ngoài thi hành nhiệm vụ lần cuối cùng, nhiệt huyết và cảm xúc mạnh mẽ sớm đã mất lúc còn trẻ, chỉ còn lại trách

nhệm và không khuất phục lắng đọng quanh năm suốt tháng. Và một lần cuối cùng, khát khao và chờ đợi sự an toàn trở về.

Sau khi đến hiện trường, Vick, cảnh sát trưởng mới nhậm chức ngày đầu tiên liền lập tức hành động, chỉ huy phân công, phong tỏa đường phố, xin điều động lực lượng SWAT, mọi công việc gọn gàng ngăn nắp.

*SWAT: viết tắt của cụm từ Special Weapons And Tactics - Đội chiến thuật và vũ khí đặc biệt, là một thuật ngữ dùng để chỉ một đơn vị chiến thuật ưu tú trong các cơ quan thi hành pháp luật.

Mà ông Diaz nhìn thấy Ngôn Tố trong tầng tầng lớp lớp cảnh sát.

Anh cầm điện thoại di động, lại có thể đứng trên xe cảnh sát dầm lên chiếc còi hiệu. Anh giống như không tự biết, còn đang chụp hình vô cùng nghiêm túc.

“S. A.!” Ông Diaz lớn tiếng gọi anh.

Ngôn Tố quay đầu theo tiếng gọi, nhảy xuống xe đi về phía ông ấy, người còn chưa đến gần đã ra lệnh cho ông Diaz: “Lập tức xin giúp đỡ từ tổ phân tích hành vi FBI.”

Ông Diaz nói: “Chúng tôi đã xin rồi. Vừa lúc có vài nhân viên FBI đang nghỉ phép ở đây có thể đến ngay lập tức. Những người khác phải mất một tiếng đi máy bay.”

Vick đứng ở một bên nhìn, cảm thấy khó hiểu về thái độ cung kính của ông Diaz với người thanh niên này, khê ho khan một tiếng: “Ông Diaz, làm sao anh ta biết được chuyện nội bộ cảnh sát chúng ta muốn mời tổ phân tích hành vi FBI?”

Ông Diaz còn chưa kịp nói thì Ngôn Tố đã lạnh lùng quay sang nhìn Vick: “Đóng giả thành bảo vệ và khách hàng, mang theo ít nhất ba loại súng, gọi trước cho cảnh sát... Các loại dấu hiệu cho thấy đây không phải là lần đầu tiên bọn chúng gây án. Mà tôi xem tin tức biết mấy tháng trước FBI đã từng điều tra vụ án cướp ngân hàng với thủ đoạn tương tự ở mấy bang miền Đông. Cho nên anh hiểu rồi chứ?”

Vick ngẩn ra, lại hỏi: “Nhưng rốt cuộc anh là ai?”

Ông Diaz vội vàng giới thiệu: “S. A. Yan, cố vấn phân tích hành vi và giải mã của FBI và CIA, đã từng giúp chúng tôi phá rất nhiều vụ án ở N. Y.T.”

Vick hết sức ngạc nhiên. Đương nhiên anh ta đã nghe tiếng tăm của Ngôn Tố, nhưng bất kể thế nào cũng không nghĩ tới người này lại trẻ như vậy. Trước khi anh ta đến nhậm chức cũng biết N. Y. T. ngọa hổ tàng long, còn từng nghĩ nếu có cơ hội nhất định phải thăm hỏi Ngôn Tố. Nhưng người thanh niên này đang đứng trước mặt anh ta, trong lòng cảnh sát trưởng 38 tuổi Vick dâng lên sự khó chịu.

Anh ta do dự lần đầu tiên gặp mặt có cần bắt tay hay gì đó không, nhưng người trước mặt không hề chủ động. Mà lúc này,

“S. A. Ngưỡng mộ đã lâu!” Một người đẹp tóc vàng mặc đồ thường không biết chui từ đâu ra đưa tay về phía Ngôn Tố.

Ngôn Tố không kiên nhẫn mà nhíu mày. Sao hôm nay có nhiều người không có nhiệm vụ mà anh không biết vậy? Điều là đánh trống lảng sao? Hai tay anh vẫn không nhúc nhích rút trong túi áo khoác, sắc mặt lạnh như băng.

Người đẹp ngăn người, đưa tay có chút lúng túng.

Mâu quang Ngôn Tố nhìn nhặt quét qua cô ta: “Chuyên gia đàm phán?”

“Tôi tên là Lily.” Người đẹp mở to hai mắt đầy kinh ngạc, “Làm sao anh nhìn ra được?”

“Phiền cô có phẩm đức nghề nghiệp một chút!” Ngôn Tố không đếm xỉa đến câu hỏi của cô ta, lấy di động ra cúi đầu quét một cái, nhấm ngay màn hình cho cô ta, “Đây là điện thoại trong quầy tiếp khách của ngân hàng, gọi vào trong kêu bọn bắt cóc thả người bảo vệ bị thương ra trước. Nếu có thể thì nhân viên y tế của chúng ta đi vào khiêng.”

Vick cau mày, bất mãn về thái độ tự chủ trương của Ngôn Tố, nhưng lại không thể không thừa nhận phương pháp và tốc độ phản ứng kinh người của Ngôn Tố.

Lily thu lại thái độ ngưng ngưng, vội vàng cầm lấy điện thoại trên bàn điều khiển tạm thời.

“Chờ một chút!” Ngôn Tổ đột nhiên dán mắt vào màn hình trên bàn điều khiển, trong đó kết nối với một máy theo dõi còn sót lại trong ngân hàng, những cái còn lại đều bị bọn cướp đập hư, chỉ còn một cái này nằm ở bên trong quầy, khá khuất, nhưng vừa đủ có thể thấy được toàn cảnh đại sảnh ngân hàng phía sau.

Trong video đen trắng, ba người cầm súng kéo con tin làm thành một vòng tròn lớn, mỗi người đều đang liều mạng mà giãy dụa.

Lily nhìn chằm chằm màn hình giám sát rồi lại nhìn về cao ốc ngân hàng phía bên kia đường, che miệng lại: “Trời, bọn chúng muốn làm gì?”

Ngôn Tổ không nói câu nào, ánh mắt nghiêm túc tìm kiếm.

Chân Ái ngồi xổm dưới góc phải màn hình, tay bị trói, không nhúc nhích. Anh kiềm chế mà liếc nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của cô, lần đầu tiên trái tim đau như bị dao cùn cắt qua.

Tên tội phạm bắt đầu đi đến cướp đứa bé trong tay một người phụ nữ, đột nhiên Chân Á cử động một chút. Chắc là cô nói gì đó, bởi vì ánh mắt của mọi người trên màn hình đều tập trung vào cô. Súng bắn tia trong tay tên trẻ tuổi nhất chỉ hướng Chân Á.

Ngôn Tổ bỗng nhiên lạnh thấu cả người.

Nhưng tên kia chỉ cầm nòng súng vỗ vỗ gò má Chân Á, quay lại nói gì đó với người đàn ông ở giữa. Rất nhanh, hắn kéo Chân Á lên, cởi dây thừng phía sau tay cô, đẩy cô vào giữa đại sảnh. Lại ra lệnh cho những người còn lại bên ngoài quay lưng lại, không được phép nhìn vào giữa.

Thật giống như... tiếp theo sẽ là một hồi tàn sát long trọng.

Ngôn Tổ đứng trong làn gió hiu hiu, lúc này mới phát hiện một giấy kia cả người anh đều là mồ hôi lạnh, lạnh vào trong tim.

#

Mười người đã ngồi xổm giữa đại sảnh, xếp thành một vòng tròn nhỏ. Jack và Arch lục soát bằng lái của mọi người đặt trước mặt King, sau đó đứng sau lưng hắn giống như hai người cùng xử quyết.

King không nói nhiều, ngoại trừ đôi mắt thỉnh thoảng lóe lên ánh sáng quỷ dị ra thì nhìn có vẻ hòa nhã, là một người đàn ông tướng mạo xuất chúng. Chỉ tiếc nụ cười của hắn không thể khiến cho bất kì người nào cảm thấy thoải mái.

Hắn ngồi xếp bằng dưới đất, ngón tay gõ từng cái một lên mười tám bằng lái dưới đất. Mỗi lần gõ một cái, nâng con người, tìm đúng chủ nhân tương ứng của nó. Ánh mắt âm u nhưng tràn đầy sự vui vẻ.

Sau khi hắn nhìn xong, khẽ cười: “Trò chơi giết người bắt đầu!”

Mười người đưa mắt nhìn nhau, lúc đang hoảng hốt lại bất an,

“Chờ một chút!” Một người đàn ông tóc nâu kêu lên, “Đưa anh ta ra ngoài đi. Anh ta ở ngay cửa, cảnh sát cũng không cần vào đây.” Anh ta chỉ chỉ người bảo vệ đang không ngừng chảy máu nằm ở cửa.

King rũ mắt, nhìn tám bằng lái dưới đất: “Asa Excalib.”

Người đàn ông tên Asa nhỏ giọng đáp lại.

King cúi đầu, có vẻ như có điều suy nghĩ. Cả người Chân Á đều căng lên, lo lắng hắn có thể đột nhiên bùng nổ mà giết người thanh niên “nói nhiều” này hay không. Nhưng ngay lúc đó, điện thoại trên quầy vang lên.

#

Ngôn Tổ chăm chú nhìn màn hình giám sát.

Khoảnh khắc điện thoại vang lên, King ngẩng đầu, ra dấu tay với Jack. Người sau lập tức đến nghe điện thoại. Vị trí của hắn cách máy theo dõi rất gần, một gương mặt trẻ khoảng chừng hai mươi tuổi rất rõ ràng.

Trong ba người này, hắn có vị trí thấp nhất.

“Tôi là Lily Dett, chuyên gia đàm phán của đồn cảnh sát thành phố N. Y. T. Có thể nói cho tôi biết các anh cần gì không?”

Jack cảm thấy nhàm chán mà quát vào điện thoại: “Kêu người của mày rút hết đi!” Nói xong, quay đầu nhìn King, thanh âm lại không nóng nảy như vừa rồi, nói: “Bọn tao không muốn bắt kì cái gì cả.”

Lily không hề tức giận, mềm mỏng lại hòa nhã nói: “Nhưng chúng tôi muốn giúp anh.”

Dù sao Jack cũng còn trẻ, ấp ủ chủ nghĩa anh hùng, buột miệng nói: “Làm cái gì?”

Thanh âm Lily vô cùng ổn định: “Chúng tôi có thể đưa người bị thương ở cửa ra ngoài không? Anh ta sắp chết rồi, chúng tôi sẽ không vào đại sảnh, chỉ cho nhân viên y tế đưa anh ta ra ngoài chữa trị.”

Jack không hề quan tâm đến loại chuyện này, nhưng vẫn nói: “Cô chờ một chút.” Để điện thoại xuống đi xin ý kiến của King.

Lúc này, Chân Ái đưa lưng về máy theo dõi đột nhiên quay lại, nhìn theo hướng này. Ngón Tổ sưng sờ, màn hình rất nhỏ, anh rõ ràng không thấy rõ nhưng anh vẫn cảm thấy đôi mắt đen nhánh của cô đang nhìn mình.

Nhưng giây tiếp theo, cô lại tĩnh mịch quay đầu đi.

Mấy giây sau, Jack quay lại, cầm điện thoại lên nói vô cùng lạnh lùng: “Bảo bác sĩ đợi một chút đi, lát nữa còn có mấy người để các cô mang cùng ra ngoài!”

Dứt lời trực tiếp cúp điện thoại.

#

Lời này khiến cho tinh thần mười người ở giữa lại căng thẳng. King thờ ơ cười cười: “Đừng lo, trò chơi kết thúc rất nhanh thôi. Chỉ cần chúng mày đủ thông minh tìm được hung thủ đầu tiên.”

Người xung quanh đưa mắt nhìn nhau, nhìn vẻ sợ hãi trong mắt nhau, lại càng thêm hoảng loạn.

“Trò chơi này tên là “Ai là hung thủ”! Tao là quan tòa.” Về mặt King nghiêm túc, “Trò chơi bắt đầu. Trời tối, mời nhắm mắt!”

Mười người đều hóa đá. Hắn đang muốn chọn một “hung thủ” trong bọn họ, sau đó giết người!

“Chúng tôi sẽ không tự giết lẫn nhau, anh đừng có mơ được như ý!” Nữ sinh ngồi đối diện Chân Ái lạnh lùng phản đối.

King rũ mắt, lại nhìn cô ấy: “Amber Smith.”

Nữ sinh tên Amber cắn môi, nhắc lại: “Chúng tôi sẽ không làm hung thủ của anh!”

Sắc mặt King tối sầm: “Ồ, không tuân thủ quy tắc trò chơi thì phải chết!” Jack đứng sau lưng hắn lạnh lùng nâng súng lên.

Chân Ái mới vừa muốn ngăn cản thì nữ sinh bên cạnh Amber vội vàng ngăn lại, cố sức nói: “Chúng tôi sẽ tuân thủ quy tắc!” Đây chính là nữ sinh vừa rồi trói tay Chân Ái lại thắt một nút thông lọng.

“Susie (Tô Kỳ), tôi rất thích sự thức thời của cô.” King lẳng lặng thu ánh mắt, Jack cũng dời nòng súng.

“Đừng tái diễn lại với tao. Trời tối, mời nhắm mắt!”

Trải qua một vòng tranh chấp này, phòng tuyến tâm lý của mọi người đã bị kéo căng đến tận cùng, từng người một tuyệt vọng và bất lực nhắm mắt lại. Chân Ái nhìn nữ sinh đại học bị tách khỏi bạn trai kia, cô ấy nhắm chặt hai mắt, gương mặt đầy nước mắt, đôi môi vì sợ mà tái nhợt, run rẩy giống như sắp rớt xuống.

Chân Ái lẳng lặng nhắm mắt lại, một vùng tăm tối.

Cô nghe thấy King đứng lên, chậm rãi đi lại quanh vòng tròn nhỏ, bước đi đều đặn và trầm ổn, đi vòng qua phía sau cô, không nhẹ không nặng vỗ vai cô một cái.

Cả người Chân Ái đột nhiên chấn động.

Mấy giây sau đó kéo rất dài, cuối cùng King về chỗ ngồi xuống, chậm rãi nói: “Sát thủ, mời xuất động.”

Chân Ái ngồi trong một vùng tăm tối thuộc về mình, tiếng tim đập bên tai, vang dội khắp thế giới. Một giây sau cô mở mắt, bình tĩnh nhìn về phía King. Lúc này trong đại sảnh cũng chỉ có cô và mấy ma đầu này mở mắt.

Trong mắt King lóe lên một tia sáng vui vẻ, tiếp tục ra lệnh: “Sát thủ, mời giết người.”

Chân Ái yên lặng nhìn thẳng hắn, không hề nhúc nhích.

Một giây, lại một giây, yên tĩnh như chết.

King cười lạnh, lại ra lệnh: “Sát thủ, mời giết người.”

Chân Ái liếc mắt thấy họng súng đen ngòm hướng về mình, cả người cô căng thành một cây cung, nhưng bản năng vẫn là không có cách nào chọn người khác đi chết.

Cô cắn chặt răng, chậm rãi cứng nhắc gơ tay phải lên - chỉ thẳng vào mắt King.

Nụ cười bốn cột trong mắt người đàn ông có danh hiệu là King trong nháy mắt biến mất hầu như không còn, trống rỗng đến mức không có một chút cảm xúc.

Jack nhìn qua, trong mắt lóe lên một tia khen ngợi đối với vẻ ngoài xinh đẹp của cô. Một giây sau, cuối cùng vẫn nghiêng đầu nheo mắt ngắm.

Máu cả người Chân Ái đều đông lại, vẫn không nhúc nhích chỉ vào King. À, không phải nói chỉ ai thì giết người đó sao? Mà không tuân thủ quy tắc trò chơi rồi! Đồ nhát gan!

Cô chỉ vào hắn, đột nhiên cảm thấy buồn cười, cũng không nghĩ nhiều, khóe môi hiện lên một nụ cười trào phúng. Thách thức lại mỉa mai, giống như muốn nhấn chìm ba người đàn ông to cao bọn chúng vào bùn.

King dường như thấy rõ nụ cười của cô, trên mặt thoáng qua một chút kì lạ vô cùng nhạt, nhưng ổn định lại, nói: “Tạm thời tăng thêm một quy tắc, sát thủ không được phép chọn quan tòa, cũng chính là tao. Hủy ván này. Sát thủ, mời nhắm mắt.”

Chân Ái sững sờ, hoàn toàn không ngờ hắn vẫn còn chút không chịu khuất phục. Cô cảnh giác nhìn hắn, lại liếc súng trong tay Jack. Người sau tuân theo ý King, lạnh lùng thu hồi.

Lúc này Chân Ái mới nhắm mắt lại.

Sau khi lại rơi vào bóng tối, lòng cô lập tức kinh hoàng, cảm xúc sợ hãi tràn khắp cơ thể như thủy triều, xương nhũn ra như miếng xốp ngâm trong giấm.

King đã chọn được sát thủ, lần này không phải là Chân Ái.

“Sát thủ, mời xuất động.”

...

“Sát thủ, mời giết người.”

...

Trái tim mới ổn định của Chân Ái lại rơi vào sự hồi hộp, sát thủ mới sẽ làm gì? Có khả năng cô không giết người mà người khác lại chọn giết cô hay không? Nghĩ như vậy cô lại hoảng hốt.

Trong bóng tối yên lặng truyền đến thanh âm cay nghiệt đến mức không hề có nhiệt độ của King: “Sát thủ đã giết người, mời nhắm mắt!”

Chân Ái hồi hộp trong lòng.

“Trời sáng, mời mở mắt!”

Mọi người hoảng hốt lo sợ mở mắt, cảnh giác và sợ hãi mà nhìn người bên cạnh.

“Người bị giết là...” Thanh âm của King mang theo sự phán quyết, hấp dẫn ánh mắt cầu xin sự sống của mọi người. Hắn rút ra một tấm bằng lái dưới đất.

Chân Ái ở gần, thấy đó là một chàng trai châu Á rất trẻ. Chàng trai trên tấm thẻ cười rất rạng rỡ.

Tay phải của King bóp một cái, tấm bằng lái gãy thành hai rơi xuống đất.

Hắn tuyên bố: “Ko Nakamura.”

Người đàn ông Nhật kiều bị chỉ đích danh cảm thấy kinh ngạc, ánh mắt mọi người hoặc cảm thấy may mắn hoặc thương xót mà chuyển đến trên gương mặt anh ta, chỉ nghe thấy “pằng” một tiếng súng vang lên, trong nháy mắt trán anh ta xuất hiện một chấm đỏ, máu tươi giống như yêu ma che kín nửa gương mặt của anh ta đầy dữ tợn.

Anh ta vẫn kinh ngạc trợn mắt, há miệng, nhưng đã không kịp tranh cãi hoặc van xin tha thứ, ngã thẳng xuống trong ánh mắt không thể tin của mọi người ở đây.

Hiện trường im lặng như tờ, mọi người đều không thể tin sự thật là họ cứ trơ mắt nhìn một người bị giết như vậy.

Sau một giây yên lặng,

“Anh ấy là bạn của tôi!” Một cô gái người Nhật Bản khóc thét lên, hét chói tai đến tê tâm liệt phế, “Là ai? Là ai trong các người chọn giết chết anh ấy!!! Đứng ra! Đứng ra mau!!!”

Một câu này đánh thức những người còn lại. Đúng vậy, ngay trong chúng ta có một hung thủ ẩn hình, hắn đã chọn thiếu niên người Nhật Bản này làm vật tế. Người kế tiếp cũng sẽ chọn tôi sao!

Những người còn lại cảm thấy hoang mang sợ hãi, run lấy bầy, nhưng rồi lại giữ bình tĩnh bắt đầu quan sát người khả nghi xung quanh.

Chân Ái nhìn thấy cứ tiếp tục như vậy thì trong lòng mọi người lập tức sẽ bị sự nghi ngờ thôn tính. Cô suy nghĩ một chút, quyết định dời mục tiêu, khéo léo nói với cô gái kia: “Cô tỉnh táo một chút, coi chừng tên Jack kia nổ súng bắn cô.”

Lời này rất hiệu quả, cô gái lập tức ngậm miệng.

Lúc này, nữ sinh viên cũng khóc: “Đúng, kẻ giết người là Jack, không phải bất kì ai trong chúng ta. Bọn chúng mới thực sự là hung thủ, là ác ma đích thực.”

King đã nhận ra ý đồ của Chân Ái, cười lạnh, không nhúc nhích mà ra lệnh: “Bây giờ các người có thể bắt đầu chỉ ra và xác nhận ai là hung thủ!”

Không ai mở miệng, nhưng mỗi người đều đang suy nghĩ trong lòng. Vừa rồi gặp nhau một lần ở ngân hàng, hoặc chưa từng gặp mặt, rốt cuộc ai là hung thủ.

King thấy không ai trả lời, rất thoải mái mà nhún nhún vai: “Đã như vậy thì chúng ta bắt đầu vòng thứ hai. Trời tối, mời nhắm mắt. Hung thủ, mời tiếp tục giết người.”

Cuối cùng, hắn cười đầy lạnh nhạt: “Tiếp theo là ai sẽ bị giết? Các người không muốn tranh thủ vì mạng sống của mình sao?”

Lời của ác ma giống như virus sinh sôi trong lòng mọi người, vì một tia hi vọng sinh tồn, ranh giới cuối cùng của con người bắt đầu tan rã.

Nữ sinh viên cũng không nhịn được nữa, đột nhiên lời con người lên giống như bị điên, chỉ vào người da đen trước đó nói thả phụ nữ và trẻ em ra ngoài trước: “Hung thủ là ông ta! Lúc vào ngân hàng, cặp đôi người Nhật Bản kia xì xào bàn tán nói về da của ông ta. Chỉ có ông ta có thù oán với người Nhật Bản, nhất định là do ông ta giết. Ông ta là hung thủ!”

Người da đen kinh hoàng nhìn chằm chằm cô ta, lên án kịch liệt: “Tôi không có.” Vừa nói vừa hoảng hốt nhìn súng trong tay Jack, vội vàng giải thích, “Tôi vốn không nghe được họ nói cái gì, là cô ta bịa đặt. Cô ta đang vu khống!”

Tô Kỳ thấy mọi người bắt đầu lộn xộn, vội vàng hỏi người phụ nữ Nhật Bản: “Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?”

Người phụ nữ kia cúi đầu: “Chúng tôi nói về ông ấy. Ông ấy... ông ấy còn trừng chúng tôi,” đột nhiên cô ta ngẩng đầu, chỉ vào người da đen, “Ông ấy nhất định nghe thấy. Ông ấy đang nói dối!”

Vào khoảnh khắc này, bất kì lý do không đáng kể nào cũng có thể trở thành nguyên nhân giết người.

King hài lòng nở nụ cười: “Các người xác định là ông ta?”

Nữ sinh viên nghiêng rằng: “Chắc chắn!”

Người da đen cảm thấy tuyệt vọng mà gầm lên: “Tại sao cô phải hại tôi? Cô mới là hung thủ. Mọi người, cô ta mới là hung thủ! Cô ta là người đầu tiên xác nhận người khác. Cô ta là hung thủ!”

Hiện trường vô cùng hỗn loạn, ánh mắt mọi người đều đang dao động trên hai người này, trong tiềm thức đều đang tập trung vào hai người này, cũng mặc kệ canh bạc này không phải trò chơi mà là mạng người.

“Đúng!” Người đàn ông tóc nâu tên Asa quay đầu nhìn về phía nữ sinh viên, cười lạnh: “Nếu như nói có thù oán với người đàn ông Nhật Bản đã chết, tôi nhớ lúc các người lấy số đã tranh chấp một chút, cậu ta còn chửi cô bitch.”

Lời này vừa dứt, mặt nữ sinh viên không còn chút máu. Mà một cô gái tóc vàng cũng lên tiếng phụ họa: “Phải, tôi thấy được. Thiếu chút nữa anh ta đánh nhau với bạn trai cô ấy.”

Sự tranh chấp này rõ ràng dụ nhiều người chú ý hơn, nhiều người phụ họa hơn: “Tôi cũng nhìn thấy.” Trong nháy mắt mọi người điên hết lên, đều đang góp một viên gạch đẩy nữ sinh viên vào chỗ chết.

Nữ sinh viên sắc mặt trắng bệch, chỉ vào người da đen la hét khóc lóc: “Không phải tôi, hung thủ là ông ta, chính là ông ta!”

Chân Ái cũng sờ nhìn đám người đầy cảm phẫn đang chỉ chỉ trỏ trỏ trước mặt, bỗng nhiên cảm thấy khuôn mặt mọi người đều trở thành khuôn mặt ác ma vạn vật, đầy dữ tợn và kinh khủng. Amber ở đối diện kêu gọi mọi người tỉnh táo, nhưng thanh âm sớm đã bị lấn át.

Trong đám người không biết có ai kêu lên: “Vừa rồi cô còn nói hung thủ không ở trong chúng ta mà là người nổ súng Jack. Những lời này chứng tỏ sự hồ thẹn trong lòng cô!”

Đầu Chân Ái giống như bị ai đó tàn nhẫn đánh một gậy. Tại sao một lời nói thật lại trở thành chứng cứ phạm tội?

Nhưng mọi người đều điên hết rồi, vô cùng chắc chắn nữ sinh viên là hung thủ.

King cười nhạt: “Cho rằng cô ta là hung thủ, mời giơ tay!”

Một bàn tay, hai bàn tay... chậm rãi giơ lên.

Chân Ái rất muốn giải thích thay cho cô ấy, nhưng đám người trước mặt đều là ác ma, chỉ cần cô nói một câu bảo vệ thì cô cũng sẽ bị phán định là hung thủ. Có cách nào mới có thể làm ọi người tỉnh táo lại? Rất cuộc cô nên làm như thế nào?

Nhìn từng người một giơ tay bỏ phiếu, nữ sinh bị dọa đến mức không thể chảy nước mắt nữa. Cô ta nhào vào mà quỳ mọp giữa vòng tròn, kêu khóc thảm thiết: “Không phải tôi, thực sự không phải tôi. Các người đừng giơ tay, đừng bỏ phiếu nữa! Cầu xin các người, đừng bỏ phiếu nữa! Không phải tôi, tôi không phải là hung thủ!”

Đã có bốn người giơ tay bỏ phiếu.

Chân Ái, Amber, Tô Kỳ và Asa đều không có ý giơ tay, ánh mắt tuyệt vọng của nữ sinh trong nháy mắt rơi vào người da đen còn đang suy nghĩ. Cô ta lập tức quỳ bò qua, nắm lấy tay ông ta: “Xin lỗi ông, xin lỗi ông! Tôi tin ông, đừng giơ tay, đừng giơ tay! Tôi không phải hung thủ, không phải!”

Trên mặt người da đen hiện lên một tia thống khổ, nước mắt lấp lánh trong đôi mắt đen kịt: “Tôi thực sự không phải hung thủ.”

Nữ sinh gật đầu liên tục, gất gao nhìn ông ta: “Không phải ông, không phải ông.”

Người da đen lắc đầu, nước mắt lưng tròng càng thêm trong suốt: “Nhưng ngay từ đầu cô đã chỉ tôi. Chỉ có hung thủ thực sự mới có thể nghĩ hết cách để dối gạt mọi người giết chết người bình thường. Cho nên chính là cô.”

Cả người nữ sinh chấn động, há miệng, không nói gì được, mắt mở trừng trừng nhìn nước mắt người da đen rơi xuống, giờ tay lên.

Ông ta nói: “Xin lỗi cô. Tôi phải cứu chính mình.”

King thu mày, cầm tấm bằng lái lên, hình ảnh cô gái có lúm đồng tiền tươi như hoa trên đó trong nháy mắt bị bẻ gãy: “Diana Martin, 5 phiếu hành hình.”

Diana thét lên xông ra ngoài, nhưng một tiếng súng vang lên, cô ấy liên tục ngã vào trong vũng máu rồi lại không có động tĩnh nữa.

Ánh mắt người may mắn sống sót đều đại ra. Vừa rồi bọn họ vì sợ hãi mà nổi điên, mà nguyên rửa hung thủ đi tìm cái chết. Nhưng một tiếng súng vang lên này lại đánh thức mọi người, sinh mạng trẻ tuổi như vậy là do tay họ hủy hoại.

Là chính tay họ đưa cô gái này lên đoạn đầu đài.

Không ai cảm thấy vui mừng hoặc được cứu vớt. Nhưng đồng thời, trái tim đã chết lặng đến mức không còn sự áy náy và thương xót.

Mà tin tức hủy diệt hơn vẫn còn ở phía sau.

King mỉm cười: “Giết lầm người thường, trò chơi tiếp tục.”

55. Chương 54

Lily để điện thoại xuống, trầm mặc: “Không muốn điều kiện, từ chối đàm phán, còn nói sẽ tiếp tục giết người!”

Vick sửng sốt: “Không suy nghĩ về việc bỏ chạy? Tại sao bọn chúng phải làm như vậy?”

Ông Diaz thở dài: “Mặc dù rất ít khi tôi gặp phải, nhưng không thể không thừa nhận trên đời này có một số người lấy việc giết người và ngược đãi làm thú vui.” Nói xong nhìn về phía Ngôn Tổ, hi vọng anh có thể cho nhận xét.

Nhưng Ngôn Tổ không nghe, đang cẩn thận nhìn chằm chằm màn hình.

Cái này không chỉ là ngược đãi bình thường mà còn là ngược đãi tâm lý. Thủ đoạn tạo áp lực của tên cầm đầu khá đặc biệt.

Trên màn hình đen trắng không thấy rõ vẻ mặt của mọi người, cũng không nhìn thấy mọi người nhắm mắt. Cho nên lúc King đứng dậy đi quanh mười người bị bắt, Lily tràn đầy sự nghi hoặc trong lòng: “Hắn đang làm gì?”

King vỗ Chân Ái một cái, trở lại tại chỗ.

Ngôn Tổ nhíu mày rất nhẹ. Anh thấy Chân Ái giờ tay lên chỉ hướng King, còn súng của Jack chuyển tới trước mặt Chân Ái. Nhưng người xung quanh không hề có phản ứng.

Đây là trò chơi giết người?

Ngôn Tổ không hề suy nghĩ muốn đi lấy điện thoại, nhưng Jack thu hồi súng.

Chân Ái tạm thời không có nguy hiểm.

Chờ không kịp nữa!

Ngôn Tố nhìn máy theo dõi, ngữ tốc cực nhanh:

“Chuyên gia đàm phán, cô hãy nghe cho kỹ! Tên lãnh đạo trong ba người, 31 đến 33 tuổi, áo thun ngắn quần rộng, ống quần bó vào trong giày ống, trang phục quen thuộc điển hình của quân đội. Khẩu súng là súng tiểu liên M10 đã sửa đổi, chuyên dụng của bộ đội đặc chủng. Quân nhân sẽ không tàn sát dân chúng, hẳn là người bị đuổi khỏi quân đội. Hẳn oán hận xã hội và nhà nước, cảm thấy bị lợi dụng bị phản bội, đáy lòng chết lặng, sức kiềm chế mạnh, rất thông minh, xem nhẹ việc ngược đãi thể xác khắc nghiệt bình thường, thích sự tàn phá về mặt tinh thần.

Hắn đang chơi trò chơi giết người. Người này cô không cần đàm phán, bởi vì hắn tuyệt đối sẽ không chấp nhận.”

Lily nhìn anh, cảm thấy khâm phục lại kinh ngạc.

“Nhưng cô có thể bắt đầu từ hai tên khác. Tên đóng giả bảo vệ, hẳn chỉ bắn một phát súng, không trúng vị trí hiểm yếu, hẳn không muốn giết người, cũng không chủ động giơ súng. Ngay từ đầu để con tin vây thành bức tường người, hẳn chú trọng sự an toàn. Mục tiêu của hắn chính là cướp tiền, sau đó rời đi;

Chàng trai trẻ tuổi kia, bốc đồng nóng nảy, xem việc cướp bóc là niềm vui, một khi hắn ý thức được nguy hiểm thực sự thì hẳn cũng sẽ trở thành tên bùng nổ đầu tiên. Cho nên, nhiệm vụ của cô chính là làm cho hắn ý thức được việc bây giờ hắn làm không giống với việc hắn tưởng tượng.”

Vừa nói xong, Vick ở một bên bắt mắt: “S. A! Anh không phải là cảnh sát và đặc công, anh không có cách nào chịu trách nhiệm cho bất kì lời nào anh mới vừa nói. Nếu như chọc giận...”

“Bất cứ lúc nào, tôi cũng có thể chịu trách nhiệm ọi lời nói của tôi!” Ngôn Tố lạnh lùng ngắt lời anh ta, mâu quang âm trầm nhìn anh ta. Giờ phút này, dường như anh mất đi phong độ trước sau như một.

Vick giận đến run người: “Anh...”

“Lời anh ấy nói đều đúng!” Một thanh âm xa lạ truyền đến từ phía sau, là đặc công Nell của FBI chạy tới. Cô ấy và Ngôn Tố từng hợp tác nhiều lần, gặp mặt không cần phải giới thiệu lại.

Cảnh sát trưởng Vick muốn tự giới thiệu mình, nhưng Nell rất nhanh tập trung tinh thần, trực tiếp nhìn về phía Ngôn Tố:

“Chúng tôi truy đuổi bọn tội phạm cướp bóc giết người này đã gần một năm. Phác họa của hắn là lính xuất ngũ, đánh cắp trang thiết bị rất cao, được người ta thuê, xem việc cướp bóc là thách thức và niềm vui, không có sự thương hại, coi mạng người là trò đùa. Ngoài ra, nguồn tài nguyên dồi dào.”

Ngôn Tố nắm được trọng điểm, lập tức hỏi: “Cô nói là ‘hắn’! Một người.”

“Đúng vậy. Biệt hiệu của hắn là King, hai người đi theo hắn sẽ thường xuyên thay đổi, vì vậy nhóm này sau hàng chục vụ cướp ngân hàng, người có biệt hiệu A và biệt hiệu J thì có tên bị bắn chết, có tên bị bắt, chỉ có hắn vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật. Mặc dù đã đoán ra hắn là quân nhân, cũng thu được hình ảnh hơi mờ của hắn, nhưng không thể tìm được kết quả phù hợp trong cơ sở dữ liệu.”

Ngôn Tố im lặng nghe, nói ra vấn đề thứ hai: “Tại sao dùng từ ‘nguồn tài nguyên dồi dào’ để hình dung?”

“Rất có thể hắn được người ta thuê, mỗi lần đi cướp ngoại trừ lấy tiền thì còn hoàn thành một số nhiệm vụ được chỉ định đặc biệt. Mỗi lần hắn đều chuẩn bị chu đáo, để đồng bọn đóng giả thành bảo vệ và khách hàng, bắt hàng loạt con tin, bảo đảm sự an toàn cho bản thân. Nhưng sau tháng 12 năm ngoái hắn lại không xuất hiện nữa, cho đến hôm nay.”

“Vụ cướp cuối cùng tháng 12 có xảy ra chuyện gì bất ngờ không?”

“Theo quan điểm của chúng tôi thì không có bất kì khác thường nào, và như thường lệ có con tin chết và bị thương. Hai đồng bọn của hắn bị cảnh sát làm bị thương, sau đó chết, bị hắn ném ven đường.”

Ngôn Tố không nói nữa, nhìn về phía màn hình giám sát.

Nell cũng nhìn sang: “Mỗi lần hắn đều chơi trò chơi với con tin, cách thức cũng không giống nhau. Lần trước hắn bắt các con tin chơi trò bỏ khăn, người chạy thua bị bắt thì sẽ bị bắn chết.”

*Trò chơi bỏ khăn: Mọi người ngồi thành vòng tròn, một người tình nguyện cầm khăn đi quanh vòng tròn và bắt chợt bỏ khăn sau lưng một người nào đó. Người được khăn lập tức rượt đuổi người bỏ khăn. Nếu người bỏ khăn có thể chiếm được chỗ người bị bỏ khăn mà không bị khăn đập trúng, người bị bỏ khăn phải cầm khăn tiếp tục trò chơi.

“Quá tàn nhẫn!” Bình thường Lily rất ít khi thấy tội phạm kiểu này ở N. Y. T, nghe nói thế thì rất tức giận: “S. A nói bọn chúng đang chơi trò chơi giết người, vừa rồi King chọn một cô gái, chính là người này.”

Cô ấy chỉ vào bóng dáng Chân Ái góc dưới màn hình, cảm thấy khâm phục: “Lúc ‘giết người’, cô ấy chỉ King, thật dũng cảm.”

Trái tim lạnh băng của Ngôn Tổ chợt run lên. Đúng, cô nhóc kia luôn luôn rất dũng cảm. Anh thích cô gái dũng cảm như cô.

Rất thích, thích nhất.

Chờ cô ra ngoài, anh nhất định phải chính miệng nói cho cô biết.

Nell nhìn, lại nhú mày: “Kì lạ!”

Câu này khiến Ngôn Tổ lấy lại tinh thần, là rất kì lạ. Tại sao King không giết Chân Ái?

Trong video, King lại đứng lên đi vòng quanh mọi người.

Lần này, hẳn không chọn sát thủ. Có lẽ hẳn thích nhìn mọi người vì sự nghi ngờ và nghi kỵ trong lòng mà chém giết lẫn nhau hơn. Ngôn Tổ yên lặng nhìn, sự nghi ngờ trong lòng lại tăng thêm một bậc. Đã như vậy thì tại sao lần đầu hẳn lại muốn chọn Chân Ái? Người thuê hẳn sẽ là...

Mấy giây sau, King cầm lấy một tấm thẻ, cùng lúc đó, trong ngân hàng vang lên một tiếng súng.

Trong video, người đàn ông Nhật Bản ngã vào trong vũng máu.

Chuyện sau đó càng khiến mọi người không nói nên lời, con tin trong vòng tròn cãi nhau kịch liệt.

Lily vô cùng kinh ngạc mà che miệng: “Bọn họ đang làm gì?”

Ngôn Tổ âm trầm nhìn chằm chằm màn hình, kêu Lily: “Lập tức gọi điện thoại!”

Lily run rẩy đi cầm điện thoại, nhưng không còn kịp nữa. Năm cánh tay giơ lên rất nhanh, lại một tiếng súng vang lên! Một nữ sinh viên ngã vào trong vũng máu.

Tay Lily dừng lại, từng giọt nước mắt rơi xuống.

Ông Diaz cũng run giọng: “Không, người bên cạnh chúng ta không phải như vậy.” Là cảnh sát trưởng tiền nhiệm, ông ấy đã chạy khắp các ngõ ngách trong thành phố này, cũng quen rất nhiều người ở đây. Bây giờ thấy mọi người trở mặt thành thù, như thế nào ông cũng không thể tin.

Ngôn Tổ trầm mặc, hơi thu con ngươi, nhìn chằm chằm bóng lưng Chân Ái trên màn hình.

Tay trái của cô vẫn luôn đặt ở bên tai, giống như đang vuốt tóc, nhích tới nhích lui. Không phải, giống như đang gõ cái gì đó hơn. Dừng lại, một cái, hai cái, dừng lại...

Ý của cô là... mật mã cơ số hai!!! Cô vậy mà đang trao đổi với anh!!!

Cô đang nói: Tiếng Nhật của King rất chuẩn.

Ngôn Tổ nhin xuống cảm xúc đột nhiên xông lên trong lòng, trầm giọng nói với Nell: “Lúc các cô so sánh hình ảnh của King, có bao gồm quân đội đóng ở nước ngoài, ví dụ như Nhật Bản không?”

Nell ngăn ra: “Tôi lập tức gọi cho Palin.” Palin là thiên tài máy tính trong nhóm nhỏ của bọn họ, am hiểu việc tìm kiếm thông tin nhất.

Trong video, mỗi nỗ khiến con tin lục đục là cái chết của thiếu niên người Nhật Bản, mà cái chết của anh ta là sự lựa chọn của King.

Ngôn Tổ nghĩ đến điểm này, mới vừa muốn mở miệng thì Nell đã nói trước:

“Lúc hấn chọn người bị hại, trong tiềm thức sẽ thêm vào sự lựa chọn cá nhân. Cho dù là một quân nhân, hấn có khả năng chống trính sát cơ bản, nhưng hấn vẫn sẽ vô tình lộ ra tâm tính của hấn thông qua một số hành vi và động tác...”

Nói như vậy, một hành động vừa rồi của hấn trong video vô cùng kì lạ.

Hai người đồng thanh: “Trong con tin có một người là...”

“Điện thoại đến.” Vick cắt ngang lời họ, “Tên thật của King là Jo Rains-Loo. Họ vô cùng kì quái.”

Nell không thể tin nói: “Trời! Trong vụ án cướp ngân hàng tháng 12, có một nữ con tin bị thương, cô ấy chơi trò bỏ khăn không cẩn thận trượt té bị bắt, bị biệt hiệu J bắn, cô ấy tên là Jo Rains-Loo.”

Tên Jo này thông dụng cho nam nữ.

Nhưng đột nhiên cô ấy nhớ đến chuyện gì đó, vô cùng hối hận mà ngẩng đầu: “Lúc đó cô ta bị gãy xương sườn, bị thương nặng hôn mê, bác sĩ hỏi tên cô ta, không phải cô ta đang trả lời mà là đang gọi người, Trời ạ, khó trách hai tên đồng bọn kia chết, là bị King giết chết. Bởi vì bọn họ bắn lầm lầm cô ta bị thương. King biến mất hơn nửa năm là vì đồng bọn thực sự duy nhất của hấn bị thương!”

Ngôn Tố: “Cô nhớ được mặt mũi của cô ta không?”

Nell lắc đầu: “Máy theo dõi trong ngân hàng đều bị đập nát, mà lúc cô ta được cứu ra ngoài trên mặt đều là máu. Nhưng cô ta cho tôi cảm giác rất rõ ràng, nếu gặp lại lần nữa chắc chắn tôi có thể nhận ra...”

Ánh mắt cô ấy rơi vào trên màn hình giám sát, ngón tay gần như chọc vào đó: “Là cô ta!”

Ngôn Tố nhìn sang, lập tức sửng sốt.

Nell chỉ vào Chân Ái, “Chính là loại cảm giác này! Giống như bây giờ...” Cô ấy nhìn Chân Ái một mình bình tĩnh trong màn hình vô cùng hỗn loạn, “Cô ta quá bình tĩnh. Thời điểm người đàn ông Nhật Bản kia chết, thời điểm nữ sinh viên chết, mọi người thấy không, cô ta rất hờ hững, rất máu lạnh, rất vô tình, rất...”

“Không phải cô ấy!” Ngôn Tố lạnh lùng ngắt lời cô ấy, trong giọng nói không che giấu được sự tức giận, cứng như gạch.

Nell ngơ ngẩn.

Nói thật, đã từng hợp tác với Ngôn Tố nhiều lần như vậy, đây là lần đầu tiên thấy vẻ mặt tức giận của Ngôn Tố. Trong ấn tượng của cô ấy, mặc kệ gặp phải tội phạm cùng hung cực ác đến cỡ nào, tình huống gian nan cực khổ đến cỡ nào, anh đều bình tĩnh trước sau như một.

Ngôn Tố nhìn cô ấy nửa giây, lạnh lẽo cứng rắn mà thu ánh mắt: “Đặc công Nell, cô không thấy sao? Trong quá trình chơi, nhân vật của King rất hạn chế. Hấn chỉ đang duy trì trật tự, kiềm chế nhưng lại lạnh nhạt. Cô hãy suy nghĩ kĩ, trong phạm vi hoàn toàn do hấn khống chế, tại sao hấn không khoe khoang nhiều một chút?”

Nell tỉnh táo suy nghĩ trong chốc lát: “Thay vì nói chơi trò chơi thì không bằng nói hấn đang chơi với mọi người. Hấn làm quan tòa, nhìn hung thủ của hấn giết người, mà hấn coi thường pháp luật, không quan tâm đến đạo lý thế tục mà bảo vệ cô ta. Giống như một sự cưng chiều điên cuồng lại sai trái.”

Ý lời này là King đã chọn Chân Ái làm hung thủ đầu tiên.

Ngôn Tố lại không vui mà nhíu mày:

“Nhưng tôi cho rằng, kể từ sau sự cố ngoài ý muốn xảy ra trong trò chơi lần trước, lần này bọn chúng chọn cách càng cẩn thận hơn. Nếu không, ngộ nhờ những người khác đoán đúng hung thủ thực sự, biệt hiệu A và biệt hiệu J không cẩn thận nhanh tay bắn chết cô ta thì sao? Cho nên lần này không có hung thủ, chỉ có giết người. Nhìn người xung quanh sợ hãi hoang mang nghi kỵ lẫn nhau, thấy nhân tính vụn vụn, bọn chúng cảm thấy đây mới là trò chơi tốt nhất.”

Ngôn Tố chỉ một chỗ đối diện Chân Ái, có hai nữ sinh ngồi ở đó: “Trong trò chơi, hấn chỉ nhìn hướng này. Người hấn muốn lấy lòng ở đây.”

Nhưng tại sao lần đầu tiên King phải chọn Chân Ái, câu hỏi này nén vào trong lòng.

Lời còn chưa dứt, trong màn hình lại xảy ra biến hóa.

Trong con tin bên ngoài có một nam sinh viên xông tới, anh ta quỳ trước mặt nữ sinh bị bắn chết khóc nức nở, cảm xúc vô cùng kích động, điên cuồng mà gào thét người cầm súng. Đổ lầy lại là một tiếng súng vang lên. Một phát này bắn vào vai phải anh ta, cũng không phải là vết thương trí mạng.

Mọi việc đến quá nhanh, Lily và Vick đều trở tay không kịp. Nhưng Ngôn Tố và Nell chăm chú nhìn phản ứng của những người khác, các con tin đều đang ôm đầu khóc lóc.

Chân Ái xông lên đầu tiên, tháo dây thừng của nam sinh, hai tay ấn lên vai anh ta, lại gọi hai nữ sinh theo tới nhìn ấn giúp.

#

Chân Ái giao nhiệm vụ ấn đè vết thương cho Amber và Tô Kỳ, đứng lên nói với King: “Cho bác sĩ vào đi!”

Những người sợ hãi xung quanh cảm thấy kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô.

King nhún nhún vai, thờ ơ: “Tại sao?”

“Anh đã nói chỉ có mười người chúng tôi chơi trò chơi. Sống chết cũng trong mười người này. Nếu như anh ta chết thì anh không tuân theo quy tắc.”

King bị cô kích không còn lời nào để nói, gật đầu: “Được. Mà nói ai là hung thủ trước, mặc kệ đúng sai, mà nói xong thì tao sẽ cho bác sĩ vào.”

Những người khác lập tức cầu xin tha thứ: “Đừng nói là tôi, không phải tôi, thực sự không phải là tôi!”

Chân Ái tinh tế nhìn phản ứng của mọi người xung quanh, ánh mắt lảng lảng rơi trên người King: “Là...”

“Không bao gồm ba người bọn tao.” King nhìn ra mục đích của cô, ngắt lời.

Chân Ái trầm mặc.

Cô đang nghi ngờ, ngoại trừ ba người A, K, J bọn chúng ra, trong mười người chơi này còn có một người là đồng bọn của chúng. Cô dường như nhìn ra được manh mối, nhưng lại không dám khẳng định. Có cần phải đánh cược một lần không? Nếu như cô chỉ đúng, bọn chúng thực sự sẽ nổ súng sao? Nhưng nếu cô chỉ sai thì chẳng phải là giết người sao?

Lúc này, điện thoại lại vang lên.

#

Lily đợi không bao lâu thì Jack nhận điện thoại. Lily nhìn bằng hướng dẫn trong tay Ngôn Tố, khẽ nói: “Chơi lâu như vậy rồi, King có nói cho anh biết cách để chạy trốn không?”

Thanh âm của đối phương yếu một chút: “Bọn tao tự có cách, vả lại làm sao mà biết biệt hiệu của hắn?”

“Bởi vì hắn đã cướp mười mấy ngân hàng, còn bắn chết ba cảnh sát.”

Jack ngẩn ra, giết hại cảnh sát là khái niệm hoàn toàn khác biệt.

Lily tiếp tục nhìn hướng dẫn của Ngôn Tố: “Hắn không nói cho anh biết lịch sử huy hoàng trước kia của hắn à. Có phải hắn không cho phép các anh đặt biệt hiệu của mình, mà ép buộc các anh gọi là Jack và Arch không? King vẫn luôn là hắn, nhưng J và A bao giờ cũng luân phiên thay đổi, bởi vì mấy người trước đều chết hết, trong đó còn có người bị hắn giết. Các anh chỉ là công cụ của hắn.”

Jack giữa màn hình giám sát chớp chớp mắt mấy cái, quay đầu nhìn King, lại cúi đầu cảm hận nói vào điện thoại: “Tao không tin lời của mày.”

Ngôn Tố lại viết một hàng chữ, Lily hỏi: “Anh không nghi ngờ tại sao cảnh sát đến sớm như vậy sao? J, 5 phút trước vụ cướp chúng tôi đã nhận được báo động, còn nói có hai người chết. Anh cho là ai báo cảnh sát? Trong ba người các anh, ai là người ra lệnh, ai có thể không chế được số người chết?”

“Anh tin hắn như vậy, nhưng hắn tin anh không? Hắn huấn luyện các anh thành tội phạm cướp bóc hiệu suất cao, chắc chắn các anh sống rất lâu. Anh biết tên thật của hắn chưa?”

Jack không trả lời, sờ một chút mồ hôi trên trán.

Hắn đã bắt đầu nghi ngờ.

Sự nghi ngờ quả nhiên là vũ khí tốt nhất.

Lily tiếp tục công kích: “Hắn tên là Jo Rains-Loo, là lính Mỹ đóng quân ở nước ngoài, từng giữ chức thiếu tá, tai phải không nhạy, chân trái có vết thương. Những chuyện này chắc là anh đã nhìn ra.”

Đương nhiên Jack biết những chuyện này.

Muốn làmột người nghi ngờ tin lời cô nói, cô nhất định phải nói ra một phần sự thật mà hắn biết trước. Một khi hắn bắt đầu tin một phần thì sẽ nhanh chóng bắt đầu tin tất cả.

Ngôn Tổ rất chắc chắn cách của anh đã có tác dụng. Anh nhìn ánh mắt hốt hoảng rõ ràng của Jack giữa màn hình, lại viết hướng dẫn cho Lily.

“Để bác sĩ của chúng tôi vào trong trị thương ọi người đi, càng có nhiều người được cứu sống thì gánh nặng trên người anh sẽ giảm bớt một chút. Hắn không nổ súng làm tổn thương người khác, toàn bộ đều để cho anh nổ súng. J, bây giờ anh phải tự cứu mình.”

Jack đột nhiên quay đầu gọi King: “Để bác sĩ vào đi, chúng ta phải nhanh chóng nghĩ cách để ra ngoài.”

King nheo mắt lại, cảm thấy kì lạ nhìn hắn, còn chưa ra lệnh thì Jack đã tự chủ trương với điện thoại: “Được, chúng mày có thể cho bác sĩ vào.”

Cảnh sát biết y học đã sớm đóng giả thành bác sĩ, chuẩn bị đi vào trong. Lúc này cảnh sát trưởng Vick bỏ một khẩu súng vào trong cái hộp của bác sĩ, dặn dò: “Sau khi vào thì nghe chỉ thị của tôi.”

Ngôn Tổ mới vừa định tiến lên, Nell đã làm trước một bước, nắm lấy cây súng kia: “Không được! Anh có biết hậu quả sau khi bị bọn chúng phát hiện không?”

Uy nghiêm của Vick lại bị khiêu khích, anh ta không thể chịu đựng được nữa: “Anh ta có thể giết chết tội phạm!”

“Trong đó có ba tội phạm, ít nhất sáu cây súng, còn có một con tin nguy trang.” Ngôn Tổ lạnh lùng, thấp giọng, “Cảnh sát Vick, đầu óc anh bị nước vào!”

Vick càng tức giận hơn, còn muốn nói gì nữa, ông Diaz đột nhiên phát uy, nói với bác sĩ: “Brook, đừng mang theo súng, lập tức đi cứu người.”

Bác sĩ cảnh sát lập tức cầm hộp thuốc đi vào trong.

Ông Diaz nhìn Vick, mới vừa muốn mở miệng, lại nghe thấy Ngôn Tổ đột nhiên quát lên: “Câm miệng!”

Người đàn ông luôn luôn nho nhã lịch sự kia chưa từng lớn tiếng mà gào lên giống như một con sư tử phát điên như vậy. Ông Diaz giật mình nhìn sang, mới phát hiện không phải anh nói mình mà là nói Lily.

Mấy giây trước, Lily nói với điện thoại: “Đồng bọn thực sự của King ở ngay trong con tin, đó là Queen của hắn. Hai người bọn chúng đang chơi trò chơi, các anh chỉ là công cụ. Vừa rồi bọn chúng vẫn luôn trao đổi, anh không thấy được...”

Jack ở giữa máy theo dõi ngẩng đầu lên, giơ súng “pằng” một tiếng, màn hình máy theo dõi nổi lên bông tuyết.

#

Jack nả một phát súng, trong ánh mắt giết mình của những người ở đó bao gồm đồng bọn của hắn, đột nhiên hắn đeo súng bắn tia lên lưng, rút súng ngắn ra sải bước đi tới. Nhưng không phải đi về phía King mà là lập tức tóm lấy cổ áo Chân Ái, để họng súng ở cổ cô, xách cô lên.

Chân Ái không giãy giụa, lo lắng chọc tức hắn.

Vì vậy Jack càng chắc chắn hơn, để sát vào bên tai cô cười lạnh: “Quả nhiên là mày.”

Lời này vừa ra, các con tin còn lại đều thét chói tai: “Thì ra cô ta mới là hung thủ!”

“Hèn gì chỉ có cô ta dám chống đối bọn chúng!”

“Cô ta còn tự nguyện đổi cho cô bé kia, bởi vì bọn chúng là một phe!”

“Vừa rồi cô ta đi đề vết thương của người kia đều là giả, cô ta là hung thủ!”

Điện thoại trên quầy lại vang lên, nhưng lần này không ai đến nhận.

Các con tin Chân Ái muốn bảo vệ bây giờ đều đang công kích cô, cô không hề quan tâm, nhưng vẫn lạnh thấu trong lòng. Bọn họ lại nghi ngờ cô, cảnh sát bên ngoài cũng sẽ nghi ngờ chứ?

Còn tên gốc Ngôn Tổ kia nữa, có thể nghi ngờ không?

Jack hung dữ mà uy hiếp: “King, mày đã nói có cách để chúng ta rời đi an toàn. Bây giờ tao không muốn chơi nữa, mày hãy để cho tao ra ngoài. Nếu không thì tao bắn chết cô ta. Mày đừng lộn xộn, nếu dám cầm súng thì tao sẽ bắn chết đồng bọn của mày trước.”

Sau đó, hắn lôi kéo Arch về phe mình: “Hắn lừa chúng ta. Người đàn bà này mới là đồng bọn thực sự của hắn. Hắn hoàn toàn không có ý định dẫn chúng ta ra ngoài. Chúng ta đến cướp tiền, không phải đến giết người. Kết quả thì sao, hai chúng ta đều giết người, nhưng hắn không làm gì cả!”

“Jack, có gì thì từ từ nói!” Arch ứng phó, nhưng cũng không cầm súng hướng vào Jack. Dù sao, so với King tương đối khó dò thì hai người họ quen hơn. Hơn nữa, cứ chơi cái trò chơi giết người gì mà chậm chạp không chịu thoát ra, Arch đã sớm phàn nàn trong lòng.

“Jack,” King không hề lung lay, lạnh lùng ra lệnh, “Mày không nghe lời?”

“Tao nói bây giờ tao muốn rời khỏi đây!” Jack nóng nảy mà kéo chốt, để ở cổ Chân Ái, “Tao thực sự sẽ giết cô ta. 1, 2...”

#

Gọi liên tục ba lần vẫn không có người nhận điện thoại.

Tay cầm ống nghe của Ngôn Tổ bắt đầu run lên.

Lily chưa nói rõ là giao lưu ánh mắt, nếu như Jack hiểu thành giao lưu ngôn ngữ thì bây giờ hắn nhất định sẽ để súng trên cổ Chân Ái, dùng cô để uy hiếp King.

Anh không nhúc nhích đứng trước điện thoại, hơi lạnh từ lòng bàn chân từ từ dâng lên.

Anh nghe từng tiếng “tút tut” trong điện thoại giống như hồi chuông báo tang thê lương. Chết tiệt, lần đầu tiên anh hoàn toàn mất kiên nhẫn, vứt điện thoại, chạy như bay tới ngân hàng.

Nell kinh sợ, vội vàng gọi: “Ngăn anh ta lại!”

Cảnh sát hàng đầu tiên vây quanh ở cửa xông tới ngăn anh lại, cảm giác tuyệt vọng trong lòng Ngôn Tổ đột nhiên dâng lên mãnh liệt.

Dường như anh bỗng nhiên thấy được gương mặt của Chân Ái, trắng nõn và yên lặng, đỏ mặt, rất ít cười, một cô gái vô cùng đáng yêu!

Anh gần như sắp sụp đổ, nhưng tất cả mọi cảm xúc bị ngăn trong cổ họng, không nói được một câu. Chỉ trầm mặc, dùng sức đẩy tất cả sự ngăn chặn ở phía trước.

Cho đến lúc lại có một tiếng súng vang lên đến tận chân trời, anh bỗng nhiên cứng đờ, đứng ngơ ngẩn rất lâu, đôi mắt từ từ đỏ lên.

Anh lập tức hất mạnh các đặc công đang lôi kéo anh ra, xoay người đi từng bước, giống như một người không nhận ra được phương hướng xoay tại chỗ, lại quay lại.

Anh nhìn cửa kính đối diện nửa con đường, không hề chớp mắt, cố chấp và vô vọng, cắn răng, không thể nói được gì, nước mắt rơi xuống.

56. Chương 55

1, 2, 3,

Tiếng súng!

Chân Ái ngã quy xuống đất, che cánh tay trái máu me đầm đìa, đau đớn như bị lửa thiêu đốt khiến cả người cô không ngừng run lên. Cô sờ một chút, mặc dù đau không chịu nổi nhưng vẫn còn may không thương tổn đến xương.

Cô lập tức quay đầu, nhưng không thấy được người nổ súng.

Những con tin còn lại vẻ mặt kinh hoàng, đưa mắt nhìn nhau. Ai cũng không ngờ đột nhiên có một viên đạn bay ra từ phía sau, bắn xuyên qua ngực trái của Jack và cánh tay Chân Ái.

Người trước chết tại chỗ, người sau không ngừng chảy máu.

Arch kinh ngạc mở to hai mắt, nhưng lại lập tức rũ mắt nhìn về phía King: “Ít đi một người thì có phải tôi có thể được chia nhiều tiền hơn không?” King lạnh lùng: “Đương nhiên.”

Nhưng Chân Ái thấy vừa rồi Arch liếc nhìn sang bên phải một chút, nam sinh viên bị thương, Tô Kỳ nhấn ngực anh ta, Amber ngồi xổm một bên, hai người đàn ông chính nghĩa – Asa và người da đen.

Rốt cuộc ai là đồng bọn của King?

Lúc này, bác sĩ dè dặt đi vào. King nhìn anh ta, ặc ý làm. Bác sĩ kiểm tra tình hình của người bảo vệ ở cửa trước, vẫn còn thở. Anh ta lập tức kêu vài trợ lý khiêng người bảo vệ ra ngoài.

Anh ta lại đi vào rất nhanh, băng bó vết thương cho nam sinh viên, Tô Kỳ và người da đen theo giúp một tay.

King lạnh lùng nhìn, đột nhiên dùng súng chỉ về phía bác sĩ: “Mày qua đây!”

Dù sao bác sĩ cũng là cảnh sát được huấn luyện nghiêm chỉnh, đối mặt với họng súng của King vẫn vững vàng đi tới.

King hất nòng súng về hướng quầy khách hàng bên kia: “Gọi điện thoại, kêu cái tên vừa rồi khiêu khích Jack vào đây. Điều kiện tao cho là thả 19 người ở vòng ngoài ra ngoài.”

Những con tin bị trói ở vòng ngoài nghe được hi vọng sống sót, còn người may mắn sống sót trong trò chơi giết người ở giữa lại tiếp tục sống trong ác mộng.

Bác sĩ nghe theo mệnh lệnh của hắn, mới đi một bước lại nghe King nói: “Người tao muốn không phải là chuyên gia đàm phán gọi điện thoại mà là cái tên thực sự kia.”

Chân Ái che vết thương, trong lòng đau nhói. Chẳng lẽ là Ngôn Tổ sao?

Bác sĩ đeo một máy quay phim cỡ nhỏ trên người, cho nên lúc gọi điện thoại, anh ta cố tình đối mặt với King và các con tin xếp hàng gần cửa ra vào. Anh ta mới truyền đạt yêu cầu của King cho cấp trên thì người bên kia điện thoại liền bắt đầu tranh cãi.

Trừ Ngôn Tổ ra thì những người còn lại đều cùng một ý: “Không được đi!”

Đặc công Nell: “Từ trước đến nay cảnh sát không hề có nguyên tắc trao đổi con tin!”

Vick cũng hòa theo: “Nếu như đáp ứng yêu cầu vô lý này của hắn thì sau đó địa vị đàm phán của chúng ta sẽ hoàn toàn rơi vào thế yếu.”

“Từ lúc bắt đầu chúng ta đã ở thế yếu rồi! Cảnh sát Vick,” thanh âm của Ngôn Tổ vừa nặng vừa trầm, rất lạnh, “29 con tin ở trong đó, ba người chết. Cho dù phân tích triệt để được đám hung thủ này, cho dù hôm nay chắc chắn sẽ bắt được chúng, vậy thì sao chứ? Trong đó còn phải chết mấy người nữa?”

Vick không nhúc nhích: “Cho dù thế nào thì anh cũng không thể vào trong, đây là mệnh lệnh!”

Ngôn Tổ lạnh lùng bác bỏ: “Tôi không phải là cấp dưới của anh, không cần phải nghe theo lệnh của anh!”

Người bên kia điện thoại đang tranh chấp, King bên này lại nói: “Hắn không vào, mỗi một phút tao giết một người.”

Bác sĩ truyền đạt lời King, lần này, tranh chấp dừng lại.

#

Chân Ái cắn chặt răng, tự mình bắt đầu làm, dùng băng vải trong hộp thuốc quần chặt vết thương. Qua khoảng chừng nửa phút, cô nghe thấy có tiếng giày da dẫm trên vụn thủy tinh, phát ra tiếng vỡ vụn xào xạc, có người vào đại sảnh ngân hàng.

Chân Ái chợt ngẩng đầu, trông thấy gương mặt quen thuộc của Ngôn Tổ, dịu dàng và trong veo, mang theo một cảm xúc không nói nên lời đầy ý nghĩa.

Lòng cô vô cùng đau đớn, bỗng nhiên chỉ cảm thấy tủi thân.

Sợ hãi, khủng hoảng, đủ loại cảm xúc yếu đuối đến giờ phút này mới hậu tri hậu giác(*) mà dâng lên. Đường như đến giờ phút này, cô mới thấy được chỗ dựa khiến cô yên tâm.

(*) Hậu tri hậu giác: là quá trình từ nhận thức đến hiểu rõ xảy ra khá chậm

Thân hình Ngôn Tổ thẳng tắp, bước chân vững vàng. Vừa đi vào là nhìn về phía Chân Ái. Cô ngã quỵ dưới đất, trên cánh tay đều là máu, sắc mặt cũng trắng đến đáng sợ. Mặc dù anh lo lắng, nhưng cũng nặng nề mà thở phào một hơi.

Cô vẫn còn sống, không bị thương đến vị trí hiểm yếu.

Sắc mặt anh lạnh lùng kiêu ngạo, nhanh chóng nhìn lướt qua tình hình trong ngân hàng, ánh mắt lại nhẹ nhàng rơi trên người cô, nhìn chăm chăm không hề chớp mắt, giống như anh chỉ vì cô mà đến.

Bốn mắt nhìn nhau, cố chấp nhìn.

Anh lặng lẽ đi tới, bỗng nhiên khẽ mỉm cười với cô. Ngay cả trong đôi mắt thâm thúy cũng lóe lên một nụ cười khâm phục ca ngợi. Có chút kiêu hãnh, có chút tự hào.

Chân Ái chợt cảm thấy ấm áp trong lòng. Cô hiểu ý anh, anh đang khen ngợi cô. Ôi, lúc này, nụ cười thân mật như vậy đều hiệu nghiệm hơn so với bất kì sự an ủi, khẩn trương hoặc lo lắng nào.

Bọn họ đều là người có thể tự chăm sóc chăm sóc tốt cho bản thân.

Ngôn Tổ thu ánh mắt, đi đến trước mặt King, đứng vững, từ trên cao nhìn xuống. Không hề có ý sợ sệt hoặc thận trọng, giống như nơi đây là địa bàn của anh.

Anh luôn luôn là như vậy, đi đến đâu cũng không thu lại khí thế kiêu ngạo của anh.

Trên mặt King lóe lên một tia kì lạ, mới chậm rãi đứng dậy, nhìn thẳng Ngôn Tổ, hỏi: “Mày tên gì?”

“S. A. Yan!” Ngắn gọn nhanh chóng, lạnh lẽo cứng rắn đanh thép.

King dừng một chút: “Tao hơi tò mò, chữ A trong tên mày đại diện cho cái gì?”

“Ace!” Ngôn Tổ thản nhiên nhìn hắn, ánh mắt hàm chứa vẻ tìm tòi nghiên cứu rất nhạt.

“Ace?” King nhếch mày, “Lại có người dám gọi là ‘Ace’, thật là nói khoác mà không biết ngượng!”

Ngôn Tổ không hề để sự chế nhạo của hắn vào mắt, bình tĩnh nói: “Bởi vì tôi chính là Ace(*)!”

(*)Ace: Trong tiếng Anh có ý nghĩa là con át chủ bài (A), là sức mạnh tối thượng (vô đối), cao hơn vua (K: king), cao hơn nữa hoàng (Q: queen)...

Có thể hiểu theo tiếng Việt là quyền lực cao nhất như Trời hay Đức chúa Trời.

Chân Ái nhìn gò má kiêu ngạo và lạnh lùng của anh, nhàn nhạt nở nụ cười. Đương nhiên, Ace (vương giả), tất nhiên anh gánh nổi cái tên này. Chỉ có anh mới gánh được cái tên này.

King không nói nữa.

Dựa vào cam kết trước đó, hấn ra hiệu bác sĩ có thể dẫn 19 con tin kia ra ngoài. Người ở vòng ngoài như được đại xá, có người giúp khiêng nam sinh bị thương, có người giúp dắt trẻ em, vòng ngoài đại sảnh lại tạo thành một bức tường người thật cao.

Ngôn Tố nhíu mày, thúc giục bác sĩ lập tức dẫn bọn họ rời khỏi. Nhưng đồng thời, King giơ súng bắn thiết bị điện áp ở cửa đại sảnh, trong nháy mắt lửa bốc lên, lập tức đốt cháy rèm che ở cạnh cửa.

Arch lôi xăng từ trong ngăn kéo ra, tạt ào ào vào đại sảnh, trong nháy mắt ngân hàng biến thành một biển lửa. Các con tin được thả thét lên tháo chạy ra ngoài, làm trận tuyến bên ngoài của cảnh sát rối tung vô cùng hỗn loạn.

Các con tin ở giữa đại sảnh thì cảm thấy tuyệt vọng mà khóc nức nở, có người muốn chạy ra, nhưng Arch ôm súng ngăn lại, ai cũng không dám lộn xộn.

King nói: “Lấy số thứ tự của bọn mày ra, tao phải đi xuống dưới với đứa có số thứ tự nghiệp vụ kết sắt để lấy đồ.”

Mọi người vội vàng lấy tờ giấy ra, trừ hai người chết là B028 và A052, các số còn lại là B020, B036, B044, A060, A068, A076, C004, C012.

Chân Ái là C012, Amber là C004.

Amber phản đối: “Tôi không đi!”

King cầm súng đặt sau lưng cô ta, Amber lập tức ngậm miệng.

Ngôn Tố từ đầu đến cuối đều nhìn Chân Ái, thấy cô vùng vẫy muốn đứng lên, bước lên phía trước để đỡ cô, lại nhấn lòng bàn tay cô một cái. Chân Ái sững sờ, lại yếu ớt mỉm cười. Lần này đến phiên Ngôn Tố cũng sững sờ, mới biết cô đã sớm nhìn ra.

Suýt tí nữa thì anh đã quên, thực ra cô là một cô gái thông minh!

“Đừng lo lắng, tôi không sao.” Cô che cánh tay, vùng vẫy đứng lên, xoay người định đi xuống dưới với King.

Lúc này, Asa nói: “Có hai cô ta làm con tin là đủ rồi, thả chúng tôi ra ngoài trước đi!” Những con tin còn lại đều hòa theo. King từ từ quay đầu, nhưng nhìn về phía Ngôn Tố: “Mày cảm thấy thế nào?”

Ngôn Tố bình thản nói: “Có thể thả họ đi, tôi ở lại làm con tin.”

King cười một cách hời hợt: “S. A., mày biết không? Vì mày mà Jack phản bội tao, đám con tin kia cũng không ngoan nữa. Vì mày mà trò chơi này trở nên không hề thú vị.”

Ngôn Tố trầm mặc không trả lời, cẩn thận quan sát nhìn hấn chăm chăm.

King quay đầu nhìn về phía Arch: “Người cư xử xấu đều có kết cục như hấn.” Lời còn chưa dứt, sắc mặt hấn đột nhiên trở nên hung ác, cầm súng để ở ngực Ngôn Tố, bóp cò...

“Pằng”, một tiếng súng nổ tung bên tai Chân Ái.

Trái tim cô đột nhiên giống như bị đục khoét một cách tàn nhẫn, bắt lực nhìn người đàn ông cao gầy mặc áo khoác đen kia ngã xuống dưới xung lượng khổng lồ của viên đạn.

“Ngôn Tố!!!”

Chân Ái thét chói tai như phát điên mà nhào tới, chỉ thấy Ngôn Tố lẳng lặng nằm dưới đất, gương mặt tuấn tú trong nháy mắt trắng bệch không còn chút máu. Nhưng anh rất cố chấp mở to mắt, đôi mắt màu nâu nhạt vẫn trong veo như trước, giống như hồ phách ngâm trong nước, yên lặng nhìn cô không chớp mắt.

“Ngôn Tố!” Cô khẽ gọi anh, nước mắt lập tức trào ra, rơi tí tách trên cổ áo anh, lan rộng thành từng tầng nước đọng màu đen.

Áo khoác và áo sơ mi bên ngực trái của anh đều bị đạn đốt thủng, áo chống đạn cũng lõm xuống rất sâu.

Nhưng anh chỉ cười, bàn tay kia chỉ vào ngực, thanh âm rất nhẹ: “Ở đây, không đau. Không bằng vừa rồi ở bên ngoài nghe thấy tiếng súng, đau.”

Anh dứt quãng nói xong, dừng lại. Đôi môi mỏng nhợt nhạt mỉm cười với cô, tỏ vẻ không có việc gì.

Trái tim Chân Ái giống như bị xé ra, đau đến mức nước mắt chảy nhiều hơn. Súng ngắn để ở khoảng cách gần như vậy, cho dù mặc áo chống đạn thì chắc chắn lực bắn cũng làm gãy mấy khúc xương sườn.

Nếu không thì anh không thể nào đau đến mặt mũi trắng bệch như vậy.

Lại còn cười!

Từng tầng hơi nóng bên ngoài ập tới.

Chân Ái lau nước mắt: “Bốc cháy rồi, đốt chết anh thì làm sao?”

“Đốt thành than đen vẫn có thể tinh lọc bầu không khí!” Anh lại có thể nói đùa tẻ như vậy, nói xong liền kiên cường chống đỡ, chậm rãi đứng lên.

Chân Ái thấy anh cắn răng không rên một tiếng, nhưng rõ ràng đau đến mức trên trán đổ mồ hôi lạnh. Cô vô cùng đau lòng, còn muốn nói gì nữa, King bước lên kéo cô: “Không muốn nó chết cháy thì mày nhanh lên một chút đi!”

Chân Ái bị súng của King đẩy, tay nắm chặt cánh tay, ba bước lại quay đầu lại, nước mắt đầm đìa nhìn Ngôn Tố. Thanh âm xe cứu hỏa vẫn chưa vang lên, lửa càng lúc càng lớn, nhảy tán loạn khắp bầu trời giống như một tấm rèm hồng.

Sắc mặt anh tái nhợt, đứng thẳng tắp trước màn lửa, nhìn cô, khóe môi tái nhợt mang theo một nụ cười thâm tình.

Ánh mắt kia đang nói, Ai, chúng ta sẽ sống sót đi ra ngoài!

#

Chân Ái nhanh chóng bị dẫn tới hầm bảo hiểm, trên đường không có trở ngại, các loại cửa mật khẩu King đều mở ra được. Chân Ái đã rất rõ ràng là như thế nào. Chắc chắn bọn chúng được S. P. A chống lưng, mục tiêu có lẽ chính là kết sắt của cô. Cô sớm đã biết đồ vật trong kết sắt sẽ dụ bọn chúng mắc câu.

Trên hành lang rộng rãi trống trải yên lặng, Chân Ái và Amber đi phía trước, King cầm súng đi theo. Tiếng bước chân của ba người rất lộn xộn.

Đi đến trước kết sắt, Chân Ái không nhiều lời, nhanh chóng mở ra, lại thờ ơ đưa tay lấy đồ vật bên trong.

“Tao tới lấy!” King lo lắng Chân Ái gỡ trò, hung dữ ra lệnh.

Chân Ái từ từ thu tay lại, lùi từng bước ra sau.

Mắt thấy King thò người ra lấy đồ, Chân Ái đột nhiên vọt ra sau lưng Amber, tay trái siết cổ cô ta, dao găm trong tay phải kề ở cổ họng cô ta.

Amber giống như biến thành một người khác, vô cùng bình tĩnh, không hề thét lên.

King nhận ra được tình hình sau lưng thì đã không còn kịp nữa.

Đôi mắt Chân Ái âm u giống như một ngôi sao đã tắt: “Đừng nghĩ đến việc giở súng với tôi, anh cử động một cái thì tôi đâm thủng cổ em gái anh.”

Trên mặt King trong nháy mắt xẹt qua một tia hung ác, giống như muốn ăn sống cô mới cam tâm, nhưng hấn nhẹn xuống, thực sự không hề nhúc nhích.

Ngược lại Amber thoáng cười khinh thường: “Không ngờ cô cảnh giác như vậy, lại có thể để dao găm trong kết sắt, là tôi sơ sót. Cũng không ngờ cô thông minh như vậy, đoán được quan hệ của bọn tôi.”

“Là các người làm quá rõ ràng!” Giọng nói Chân Ái âm u lạnh lẽo như băng lạnh, đầu còn đáng vẻ lạnh nhạt ở bên ngoài vừa rồi,

“Cô là người đầu tiên trắng trợn khiêu chiến hần, hần lại không giết một người rần trăm người. Trong quá trình chơi, hần mất hết hứng thú, cũng không có nhiều hăng hái, nhưng hết sức để ý đến tâm trạng cô, năm lần bảy lượt nhìn về mặt của cô.”

Về mặt đó là sự vui vẻ và cứng chiều đơn thuần nhất, không liên quan đến nam nữ. Giống như anh trai Chân Ái, toàn tâm toàn ý lấy hết khả năng để thỏa mãn bất kì mong muốn lớn nhỏ của cô.

“Amber, biểu cảm của cô đương nhiên là rất nhập vai, có lúc điên cuồng, có lúc mạnh mẽ, nhưng lại không sợ hãi. Còn nữa, lúc người nam sinh kia bị thương, Tô Kỳ là người đến giúp nhấn vết thương, cô thì sợ dơ tay mình, nhưng lại muốn nhìn về mặt thống khổ của anh ta lâu hơn một chút...”

Đột nhiên một tiếng “xẹt” vang lên. Rất đột ngột, không có bất kì phản ứng tiếp theo.

Amber cả kinh, lại nhấn nút của món đồ nhỏ trong tay một cái, lại là một tiếng “xẹt”.

Vẫn không xảy ra bất kì chuyện gì, Amber và King đều không thể tin.

Chân Ái rất phối hợp mà phát ra một tiếng “xẹt~~” rất nhẹ sát vào tai Amber, cười lạnh, “Người sắp xếp hai người tới không nói cho hai người biết trước sao? Loại dùi cui điện mức này vô dụng với tôi.” Cô xoay Amber, hung ác nhìn King, “Bỏ súng xuống, đưa đồ cho tôi!”

King cắn răng, ánh mắt hung thần ác sát. Chân Ái hơi dùng sức, dao găm cắt đứt da Amber. King tức giận ném súng xuống đất, lại đưa một miếng nhỏ màu vàng trong tay cho Chân Ái.

Người sau đoạt lấy sợi dây.

Đúng vào lúc này, King dễ dàng nắm lấy sợi dây kéo một cái, ngay lập tức bắt được cánh tay Chân Ái, dùng hết sức, cánh tay bị thương của cô giống như bị dỡ xuống đau đến tê tâm liệt phế.

Còn King có giao lưu ánh mắt với Amber cũng trong cùng một lúc bề cổ tay phải của Chân Ái ra sức vặn một cái, tự mình thoát khỏi sự ràng buộc, lại quật cô đè dưới đất.

Vết thương trên cánh tay trái bị xé rách, trong nháy mắt trên sàn nhà đều là máu tươi, Chân Ái đau đến mức suýt tí nữa thì ngất đi.

Amber quỳ trên người cô, gắt gao đè cổ cô, cười hừ một tiếng: “Nhưng thực ra hần đã từng nhắc nhở tôi, tay phải của cô không có sức.”

Chân Ái ngẩn ra, lại cười ha ha: “Hần? Ôi, hần vì bắt tôi mà tự mình ra mặt sắp xếp công việc sao? Chỉ dựa vào hai người các người, hình như vẫn còn chưa có năng lực đó đâu!”

“Không phải hần tự mình sắp xếp công việc, hần đích thân đến đây.” Amber gằn từng chữ nói ra lời này, cảm giác được cơ thể Chân Ái vô thức cứng nhắc. Cô ta vui vẻ cười ha ha, cúi đầu kề sát vào Chân Ái: “Hần ở trong những con tin đó, cô không nhìn ra sao?”

Hồ hấp của Chân Ái bắt đầu rối loạn. Hần đang ở trên? Vậy... Trong lòng cô đột nhiên có một loại dự cảm chẳng lành, nhưng lại gắt gao ngăn mình không được nghĩ tiếp.

Nhưng Amber tàn nhẫn làm rõ giúp cô: “Ôi, vừa rồi cô lo lắng cho người đàn ông tên S. A. kia, hần cũng đều thấy được. Cô nói hần có thể giết chết anh ta không? Quá đáng tiếc, cái tên S. A. đó bị anh tôi bắn gãy ít nhất hai cái xương sườn, không cần đo sức, trực tiếp K. O. . Ôi, thật đáng tiếc ột gương mặt tuần tú như vậy.”

Chân Ái không nhúc nhích nằm dưới đất, cả người đều yên lặng, giống như đang ngủ say, giống như không nghe được bất kì lời nào, không có bất kì cảm giác nào.

Amber vẫn muốn kích động cô, cười khê: “Hần chết rồi, cô sẽ đau lòng chứ?”

Người bị đè nằm dưới đất vẫn không có phản ứng.

King nhặt súng lên, đi tới, nhìn ót của Chân Ái, nhớ đến dáng vẻ lúc cô chỉ vào mình vừa rồi, thở dài: “Người ngài ấy muốn quả nhiên rất đẹp.”

“Nhưng Amber này, đừng nói nhảm nhiều vậy nữa! Giao đồ và người ra thì chúng ta hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng. Nhanh rút lui! Người phụ nữ này rất quan trọng, giữa đường mà xảy ra vấn đề gì không giao nộp được thì đều phải chết.”

Sau đó, hần cúi người kéo sợi dây màu vàng trong tay Chân Ái, Chân Ái đột nhiên nắm lấy hần.

Sự đấu tranh rất yếu ớt, rất yếu!

King cười lạnh hất cô ra. Nếu không phải người kia giao phó muốn người sống thì hần thật hận không thể đem cô... Vừa rồi trên tay có phải bị thứ gì đó đâm một cái không, hơi đau... không phải có một chút.

King giơ cổ tay lên, một lỗ kim màu xanh đầy ấn tượng.

“Mày chích cái gì cho...” Lời còn chưa dứt, súng ngắn rơi xuống đất.

“A!!!” Một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang vọng khắp hầm bảo hiểm, thê thảm giống như dùng móng vuốt xé toạt trái tim người khác.

Amber kinh ngạc quay đầu, người đàn ông bình thường luôn ít nói lại lạnh lùng kia bây giờ hoàn toàn thay đổi hình dạng, giống như một con cạp co rút lại lẫn lộn dưới đất.

“Jo!” Amber kêu tên thật của anh trai, bỗng nhào tới nhưng lập tức bị dọa đến hồn bay phách tán.

Mắt, mũi, miệng thậm chí cả lỗ tai của King đều đang chảy rất nhiều máu. Trên gương mặt vốn cường tráng đã nổi lên chi chít vết đen, còn cánh tay bị kim đâm kia trong nháy mắt cháy đen bắt đầu thối rữa.

King đau đớn không thể chịu nổi, ngay cả lời nói cũng không hoàn chỉnh, một người lớn như vậy co tròn lại, điện cuồng lẫn lộn dưới đất, kêu thảm thiết như bị cắt ruột cắt gan, từng tiếng một xé rách thần kinh con người.

“Mày đã làm gì?” Amber trợn mắt quay đầu nhìn Chân Ái, sắc mặt người sau trắng bệch, rõ ràng cũng khiếp sợ với sự giãy vò đầy đau khổ của King. Nhưng ánh mắt cô dời đi rất nhanh, nhìn về phía cây súng dưới đất. Cô mới vừa muốn đi lấy, nhưng lại nhanh chóng lẫn vào trong hành lang bên cạnh.

Amber rút một khẩu súng mang bên người ra, bắn một phát. Vừa rồi chính là súng của cô ta giết Jack từ phía sau.

Amber mới vừa đứng dậy, King ở dưới đất đưa tay nắm lấy chân cô ta, gào thét van cầu: “Amber, giết anh! Giết anh đi!”

Amber ngồi xổm xuống, ôm đầu đầy máu của hần, đổ mắt nghiêng rưng rưng: “Không, hãy chờ em giết được cái con đê tiện kia. Chờ em giết nó rồi, em dẫn anh ra ngoài, em đưa anh đến bệnh viện. Cho dù ngồi tù thì em cũng phải cứu sống anh!”

“Vô dụng thôi! A!!!” Sự thống khổ của King đã đến mức tận cùng, hung hăng đâm vào đầu, “Đây là chất độc thần kinh tổ chức mới nghiên cứu, không có thuốc giải! Còn nữa, em không thể giết nó. Giết nó rồi thì boss sẽ không buông tha em! Cầm lấy cái này!”

Hần duỗi bàn tay đầy máu mủ đen thùi lùi ra, đưa sợi dây màu vàng cho cô ta: “Nhiệm vụ của chúng ta hoàn thành một nửa, đổi lại một mạng cho em. Sau này đừng làm nữa. Cầm tiền sống thật tốt.”

“Không!” Amber nắm sợi dây, khóc lớn, “Đều tại em không tốt, đều do em ham chơi! Là em hại anh, là em hại anh!”

“Không có, anh không trách em. Chỉ hi vọng em nghe lời anh một lần cuối cùng, đừng giết nó, hãy bảo vệ mình.” King nói xong, đột nhiên kêu lên thảm thiết, nhào tới cầm lấy súng trong tay Amber, gắng sức bóp cò, “pằng” một tiếng xuyên qua đầu chính mình.

...

Máu và não bắn tung tóe đầy trên người Amber, còn người anh trai yêu dấu của cô ta, đen thui giống như một đồng bunn nhào ngã vào trong một vũng máu lớn.

Người đàn ông từng chịu vô số rèn luyện trong quân đội, lúc bị bắt đối mặt với mọi loại cực hình đều cắn chặt răng kia, chưa đến một phút ở trong đây, không chịu nổi sự giày vò mà tự sát.

Trên mặt Amber không hề có một chút cảm xúc. Thật yên lặng đứng lên, xách súng, đi từng bước một về phía hành lang bên cạnh. Hôm nay, cô ta nhất định phải từng phát một, từng dao một hành hạ con dê tiện hại chết anh trai cô ta đến chết!

Cô ta nhanh chóng chuyển qua hành lang, trên bức tường hai bên là vô số hộp mật khẩu, trắng một vùng, nhưng không có bóng dáng Chân Ái.

Bên trong có ba hành lang, cô ta di chuyển vài bước lần lượt kiểm tra, đều trống không, chỉ có vết máu dưới đất.

Cô ta biết, Chân Ái đứng trong góc cuối cùng.

Amber cởi giày, chân trần yên lặng không một tiếng động đi tới. Cô ta cũng không muốn lãng phí thời gian với Chân Ái, đi vòng vòng xung quanh các bức tường có kết sắt. Chỉ cần cô ta lặng lẽ đi đến đầu kia, đến lúc đó, bất kể Chân Ái chạy đường nào, cô ta cũng có thể đứng ở hành lang thẳng bên này, một phát bắn gãy chân cô.

Cô ta ngừng thở, từng chút một đến gần cuối.

Nhưng không ai nói cho cô ta biết, Chân Ái có thánh lực vô cùng xuất chúng.

Trong nháy mắt cô ta nhìn thấy bóng dáng Chân Ái chợt kéo chốt nhấn cò. Nhưng Chân Ái đã sớm đoán được hành động của cô ta, vào lúc cô ta nhắm bắn kia, Chân Ái duỗi tay nhanh hơn cô ta, tay trái nắm thật chặt lưng súng của cô ta, dùng sức đẩy một cái.

Rầm một tiếng, băng đạn rơi xuống, rơi vào trong tay phải của Chân Ái.

Chân Ái đá văng Amber ra, vọt vào hành lang ném băng đạn vào trong kết sắt của mình, “ầm” một tiếng đóng cửa lại.

Xoay người lại nhanh chóng cướp lấy súng của King dưới đất.

Amber xông lại, nhào tới kéo chân Chân Ái ngã xuống đất, bò dậy, hung hăng đá vào vào bụng Chân Ái, lại lập tức giống như một con báo nhào tới cầm lấy súng của anh trai.

Mà Chân Ái cũng không biết lấy sức ở đâu ra, ôm lấy thắt lưng của Amber gắng sức hất một cái, dè cô ta trên tường, lại quay người cướp súng. Amber lại nhào qua, hai người đồng thời nắm lấy.

Mặt mũi Amber vụn vụn, gắt gao nắm nòng súng. Mặc dù tay trái Chân Ái bị thương, nhưng cướp được cò súng, dứt khoát nổ súng, nắm phát “pằng pằng pằng pằng pằng” liên tục bắn sạch hết đạn trong súng.

Trên tủ sắt đối diện xuất hiện từng lỗ nhỏ một, khói dày đặc.

“Mày tưởng tao không thể giết mày sao!” Amber gào thét, trong nháy mắt giống như một con sư tử mẹ nổi điên, nắm lấy vết thương trên cánh tay trái của Chân Ái, hung hăng chuyển qua vai rồi đập cả người cô vào tường.

Chân Ái nặng nề ngã xuống đất, đau đến mức cả người như bị xé ra từng mảnh, giãy giụa mấy lần mới miễn cưỡng ngồi dậy. Mà Amber điên cuồng la hét xông tới chỗ cô, đá xuống...

Nhưng vào lúc này, tiếng nổ mạnh liên hoàn vang vọng khắp chân trời, trong đất trời rung chuyển dữ dội, tầng hầm lung lay giống như một ngôi nhà đổ trong đồng hồ cát.

Không đến một giây, bức tường làm bằng cốt thép vỡ vụn giống như bìa cứng, trời đất sụp đổ.

Bức tường kim loại nặng nề chia năm xẻ bảy, đùng đùng vỡ xuống. Amber đứng cao lập tức ngã nhào, trong nháy mắt bị vùi lấp.

Ngược lại Chân Ái trọng tâm thấp, mắt thấy tầng hầm sập vội vàng nằm thấp xuống, men theo bờ cửa chạy ra ngoài.

57. Chương 56

Ngôn Tố nhìn Chân Ái biến mất ở đại sảnh, mới chậm rãi dịch chuyển bước chân một chút, cố hết sức nghiêng người sang.

Khói dày đặc cuộn cuộn bay khắp bầu trời, ngân hàng này nằm trong một tòa nhà cổ từ thế kỷ trước, chỉ có ba tầng, lớp ngoài là cấu trúc thạch cao gỗ. Theo tốc độ này, chỉ hai phút thì khói dày đặc sẽ chiếm hết toàn bộ đại sảnh. Đến lúc đó mọi người sẽ bắt đầu bị nghẹt thở.

Còn tốc độ phản ứng của đội chữa cháy N. Y. T là 3 phút 15 giây, lửa quá lớn, dập tắt lửa phải cần ít nhất mười, hai mươi phút.

Ngôn Tố nhìn thế lửa đầy trời và các con tin run lấy bẫy, nói với Arch: “Thả bọn họ ra ngoài đi, tôi ở lại đây. Người bảo vệ kia chưa chết, trên tay anh vẫn không có mạng người.”

Arch không trả lời, nhưng cũng không cầm súng chỉ vào Ngôn Tố. Bởi vì đúng như Ngôn Tố nghĩ, hắn chỉ quan tâm đến tiền và trốn đi an toàn. Giết người xác thực không có lợi cho hắn.

Ngôn Tố nhìn hắn rũ mắt, biết đây là biểu hiện hắn đang cân nhắc suy nghĩ, tiếp tục nói: “Anh có thể một mình mang hết tiền rời đi.”

Sau khi Arch được nhắc nhở, lập tức nhìn về phía túi du lịch trên quầy, ra lệnh cho người da đen: “Đi lấy tiền lại đây!”

Người da đen làm theo, xách hai ba túi tiền nặng trĩu lại đưa cho Arch. Người sau yêu tiền tài, khom người kéo túi tiền về bên chân mình. Đúng lúc này, người đàn ông da đen đột nhiên dùng sức ôm lấy khẩu súng trong tay hắn, đẩy hắn ngã nhào xuống đất. Arch nổ súng theo phản xạ, nhưng viên đạn bắn vào trong đám cháy,

Trong nháy mắt, các con tin còn lại đều thấy hi vọng sống sót, ba chân bốn cẳng nhào lên chế ngự Arch, lấy súng của hắn vừa tìm dây thừng trói hắn lại.

Cho đến giờ phút này, trên mặt mọi người mới thay đổi vẻ mặt hồi hộp mờ mịt như được đại xá, vui mừng ôm nhau khóc nức nở. Ngược lại Tô Kỳ vô cùng nhanh trí, rất nhanh nhặt khẩu súng dưới đất lên, nhắc nhở: “Trước tiên đừng khóc, nhanh chóng rời khỏi đây đã. Cẩn thận tên biến thái kia lên ngay lập tức!”

Mọi người nghe thế lại khẩn trương tìm đường ra. Nhưng lúc này lửa lớn hùng hực đã bao phủ toàn bộ đại sảnh ngân hàng.

Tô Kỳ lập tức dẫn mọi người đi tìm khăn giấy hoặc khăn mặt trong quầy, dùng nước trong máy nước uống làm ướt để dự phòng. Mọi người đồng tâm hiệp lực dọn đồ bên trong quầy khách hàng bằng đá cẩm thạch ra, chừa lại đủ chỗ trống, sau khi làm các biện pháp tự cứu mình trong khả năng cho phép, thấp thỏm chờ đợi xe cứu hỏa.

Tô Kỳ và mọi người còn kéo thi thể của người đàn ông Nhật Bản và Diana vào trong để đề phòng bị lửa thiêu cháy, coi như là lưu lại một phần tôn trọng cho người nhà họ.

Ngôn Tố lặng lẽ nhìn xong, xoay người rời đi.

Tô Kỳ thấy, gọi anh: “Anh S. A., anh đi đâu vậy?”

Ngôn Tố cũng không quay đầu lại: “Đi xuống dưới.”

“Nhưng anh bị thương rồi, hơn nữa người ở dưới có súng!” Người phụ nữ Nhật Bản lo lắng gọi.

Những người khác cũng phụ họa theo: “Anh đừng đi!”

Lần này mọi người đều tạm thời an toàn, trải qua sự đồng tâm hiệp lực vừa rồi, những con tin còn lại đoàn kết hơn bao giờ hết.

Hơn nữa, người đàn ông cao gầy trước mặt này, mặc dù bước chân cố gắng vững vàng nhưng vẫn lộ vẻ vô cùng khó khăn, vừa rồi một mình vào để đổi lại 19 mạng người, còn lúc nào cũng sâu sắc cố gắng vì an toàn của họ, không hề để ý đến an nguy của bản thân. Người như vậy sớm đã xua tan đi sự nghi ngờ, năng lượng tiêu cực và xấu xí trong lòng họ.

Bây giờ nhìn anh còn muốn đi xuống cứu người, mọi người không đành lòng.

Người đàn ông da đen cắn răng, đứng lên: “Anh S. A., tôi đi với anh.” Sau đó ông ta nắm chặt súng trong tay.

Ngôn Tố dừng một chút, chậm rãi quay đầu lại, nhưng ánh mắt lại rơi trên người đàn ông tóc nâu: “Ông ấy và Tô Kỳ dẫn những người còn lại, anh đi với tôi.”

Câu này khiến ánh mắt của mọi người đều rơi trên người Asa. Anh ta là một thanh niên trầm mặc ít nói nhưng bình tĩnh và tài giỏi, vừa rồi, anh ta vẫn không hề hốt hoảng, giúp mọi người dọn đồ tìm cửa ra.

Người như vậy đi xuống dưới với anh S.A., mọi người đều yên tâm.

Asa khó hiểu nhìn Ngôn Tố mấy giây, nhận lấy súng trong tay người da đen, đi xuống dưới với Ngôn Tố.

#

Lửa lớn đốt đứt dây cáp điện trung tâm, nguồn điện khẩn cấp dưới tầng hầm cũng bị ảnh hưởng. Trên đường đi, đèn trong hành lang lúc sáng lúc tối giống như bệnh nhân co giật và hấp hối.

Hai người đàn ông thân hình cao lớn không nói với nhau câu nào, bóng dáng song song không giao cắt, trầm mặc và chậm rãi đi sâu vào trong lòng đất.

Ánh đèn lúc sáng lúc tối, tỏa chiếu trên gương mặt có đường nét rõ ràng giống nhau, mỗi người đều lạnh lùng và nghiêm túc.

Đường càng ngày càng sâu, càng ngày càng tối.

Người nói chuyện trước là Asa: “Đường anh đi hình như không phải là đến hầm bảo hiểm?”

Trong bóng tối, người phía trước yên lặng nở nụ cười: “Ồ? Làm sao anh biết không phải đi đến đó?”

Asa hơi sững sốt, khóe môi lập tức lộ ra một nụ cười nhạt nhẽo, không trả lời ngược lại hỏi: “Trông anh rất khó khăn, có cần tôi dìu anh không?” Nhưng thực ra bước chân Ngôn Tố có vẻ vô cùng vững vàng, không hề giống người bị thương nặng.

“Không cần.” Anh cũng không nhìn anh ta, thờ ơ trả lời. Cách mấy giây, hỏi, “Anh tên gì?”

Asa ngừng một giây, nói: “Asa Excalib.”

“Người ở đâu?”

“D.C.”

“Tên thật?”

“...”

Trong hành lang ngẫm mờ tối, Asa trầm mặc. Anh ta nhìn thoáng qua người bên cạnh, nhưng anh chỉ bình tĩnh tiếp tục đi.

Hành lang ngẫm quanh co khúc khuỷu càng ngày càng hẹp, xung quanh đều là đủ loại đường ống và thiết bị phức tạp, đèn màu trên đồng hồ đo lập lờ, con số chạy tới chạy lui.

Ngôn Tố đột nhiên dừng bước, nhìn những con số chuyển động nhanh chóng trên một cái đồng hồ đo, mỉm cười: “Dừng nước... xe cứu hỏa đến rồi.”

Ánh đèn hành lang lóe lên, rồi lại tối. Gò má anh yếu ớt và tái nhợt giống như một tờ giấy.

Trong lòng Asa thoáng qua một chút tò mò đầy châm chọc. Anh ta cảm sung, còn anh gãy hai xương sườn, thực lực khác xa. Nếu anh đã nghi ngờ anh ta, làm sao còn có gan mà một mình gọi anh ta đi xuống dưới.

Asa nhàn nhạt nói: “Arthur, tên thật của tôi là Arthur.”

Arthur, và cái tên Ngôn Tổ biết được chồng chéo lên nhau.

Trong lời nói của Ngôn Tổ có sự vui vẻ: “Arthur, người sai khiến chính phía sau của S. P. A., thực sự là vinh hạnh được gặp.”

Arthur không vui nhíu mày, người này biết được quá nhiều. Hơn nữa hắn đã cải trang, ngay cả Chân Ái cũng không nhận ra, Ngôn Tổ chưa từng gặp mặt làm sao nhận ra được?

Trong cạnh tranh như vậy, anh nhận ra hắn, hắn liền từ nay coi anh là đối thủ.

Hắn cũng không phải người không dám thừa nhận thân phận của mình, buông tuồng mà cười khê: “Ồi ~ để cho anh nhìn ra rồi.”

Đã làm rõ được mục tiêu của đối phương, nhưng Ngôn Tổ vẫn hờ hững như trước, không hề hoảng sợ, giọng nói giống như ôn lại chuyện xưa: “Anh trẻ hơn so với tôi tưởng tượng.”

Arthur nhún nhún vai, “Thừa kế nghiệp cha... Chỉ có điều, là ai nói cho anh biết tin tức của tôi?”

“Nhìn ra được.” Ngôn Tổ dứt hai tay vào trong túi áo khoác, vững vàng chống đỡ cơ thể mình,

“Đám người của King nếu như không có chỗ dựa lớn mạnh thì không thể nào thiết kế ra được vụ cướp tinh vi như vậy. Trò chơi giết người kia không cần sát thủ, nhưng lại chọn Chân Ái, chứng minh có người muốn tạo áp lực tâm lý cho cô ấy. Cô ấy năm lần bảy lượt không phối hợp lại không bị giết, sau đó thậm chí bị những người khác nghi ngờ. Chẳng qua là để cho cô ấy tự nghiệm thấy, cô ấy không được tín nhiệm trong cái thế giới nhỏ này, đã định trước phản bội và hi sinh.” Anh không khỏi đau lòng, “Tất cả những điều này chỉ có tổ chức có thể giải thích.”

“Anh là một người khó chịu nhất trong trò chơi này. Từ đầu đến cuối đều bình tĩnh, không chìm đắm trong trò chơi như Amber, cũng không bình tĩnh như Tô Kỳ mà lo lắng cho sự an toàn của người khác. Anh rất hờ hững, không quan tâm đến bất kì chuyện gì xung quanh. Anh vốn không để cảnh tượng này vào mắt.

King luôn không dám có trao đổi ánh mắt với anh, thậm chí không dám nhìn anh.

Lúc King muốn xuống tầng hầm, anh hỏi hắn có thể thả con tin đi không. Anh đang ám chỉ hắn không được phép thả tôi đi, cũng ra lệnh hắn bắt tôi. Đây cũng là lý do tại sao đột nhiên King trở nên hung ác và cũng là lần tiên bắt người khác.

Những điều này đủ để chứng minh trong S. P. A, địa vị của anh phải cao hơn King vài bậc.

Nhưng khi đó tôi vẫn cho rằng có lẽ anh là một thành viên có vị trí tương đối cao, không hề nghĩ đến phương diện chính là Arthur.”

Ngôn Tổ ngừng một chút: “Nhưng sau đó, cháy rồi.”

Arthur sững sờ, cảm thấy không có ý nghĩ mà mỉm cười. Hắn hiểu rồi.

Nói chuyện lâu khiến hô hấp của Ngôn Tổ rối loạn, từng cơn đau nhói như đâm qua tim ập tới ngực trái, lưng anh đều là mồ hôi lạnh, nhưng rất bình tĩnh mà chậm rãi điều chỉnh hơi thở, cố hết sức che giấu sự khó nhọc trong giọng nói:

“Khi xảy ra hỏa hoạn, trong con tin chỉ có anh không đổ mồ hôi. Tôi tưởng rằng anh bị bệnh gì đó, nhưng ánh lửa lớn như vậy, chiếu trên mặt anh lại không có bất kì màu sắc ánh sáng nào. Da người sống dưới nhiệt độ cao và ánh sáng mạnh đều sẽ tỏa ra ánh sáng.”

Ánh sáng bốn phía lại tối một hồi. Anh nói,

“Trong ‘Mission: Impossible’, mặt nạ da người của Tom Cruise hóa ra là thật.

À, anh cần mang mặt nạ nguy trang, chẳng qua là sợ Chân Ái nhận ra anh đến. Cô ấy đã nói với tôi, trong tổ chức cấp bậc nghiêm ngặt, tầng trên tầng, không được vượt cấp. Cô ấy không tham gia nhiệm vụ, người đã gặp rất ít có thể đếm được.”

Gương mặt Arthur lồng trong sắc tối: “Cô ấy lại kể cho anh những điều này?”

Cô ấy lại tin nhiệm anh như vậy!

“Cho dù có tất cả những điều này, tôi cũng không chắc chắn là anh. Nhưng vừa rồi chính anh đã thừa nhận.” Bước chân Ngôn Tổ chậm một chút, đôi môi gần như mất đi tia huyết sắc cuối cùng, trong bóng tối trắng đến đáng sợ.

Giọng nói Arthur trở lạnh: “Nếu anh đã biết hết, anh không lo lắng cho sự an nguy lúc này của cô ấy?”

“Anh nói là hai anh em kia?”

“Thì ra anh đã sớm nhìn ra Amber không phải là con tin.”

“Nhiệm vụ của họ là kết sắt của Chân Ái, làm con tin nội ứng, đương nhiên cũng phải chọn nghiệp vụ kết sắt. Hai người, không nhiều không ít. Hơn nữa số thứ tự của 10 con tin kia là số bí ẩn trên ý nghĩa số học. Con tin cũng không phải là lựa chọn ngẫu nhiên, mà là do Amber đi tới ngân hàng trước, sau khi ghi nhớ số mọi người chọn, lại dựa theo số thứ tự để chọn ra. Cô ta thích chơi như vậy. Lúc chọn con tin, các anh vốn sẽ phải chọn Chân Ái, chọn cô bé kia chẳng qua là một tiết mục xen giữa, các anh lợi dụng sự lương thiện của Chân Ái.

Sự giả vờ của Amber trong mắt tôi là trò trẻ con.

Đặc trưng của anh em họ quá rõ ràng, con người màu xanh lá cây cộng màu hổ phách, hai màu sắc con người hiếm thấy nhất trên thế giới. Mắt phải Amber đeo một kính sát tròng màu nâu nhạt, chính là để che giấu màu con người. Giấu đầu hở đuôi.”

“Rất lợi hại.” Arthur lạnh lạnh nở nụ cười, gương mặt trái lại lạnh lùng, bình tĩnh hỏi: “Anh không lo lắng cho cô ấy?”

Hai người đàn ông, đương nhiên đều hiểu “cô ấy” chỉ ai.

Không lo lắng là giả, nhưng, “Cô ấy có cách đối phó với bọn họ!”

Arthur nâng mày, khó nén vẻ giễu cợt: “Cô ấy? Tôi không cho là vậy.”

Ngôn Tổ không để ý tới nghi ngờ của hắn, trong đôi mắt màu nâu nhạt vô thức chứa đựng một nụ cười dịu dàng, chậm rãi nói: “Cô ấy là một cô gái cảnh giác lại dũng cảm, rất thông minh, có thể tự cứu mình. Tôi tin cô ấy, cũng rất rõ ràng, cho dù cô ấy bị thương thì cô ấy cũng có cách để thoát khỏi nguy hiểm. Hai anh em kia tuyệt đối không phải là đối thủ của cô ấy.”

Arthur trầm mặc.

Cô ấy bây giờ, trở thành như vậy sao?

Trong ấn tượng của hắn, cô là một cô bé hay khóc nhè, mặc váy hoa nhỏ màu trắng, nhát gan lại yếu ớt, một con gián giả có thể dọa cô nhảy lung tung chạy tán loạn khắp nhà. Con thỏ chết cô khóc; nắm chặt bím tóc của cô, cô khóc; nhéo mặt cô cô cũng khóc. Cái gì cũng chỉ biết khóc hu hu đi tìm anh trai.

Chờ đến sau đó đưa đến bên cạnh mẹ cô, cô không được phép khóc nữa

Cô về sau thật cẩn thận, cả ngày rũ mày rũ mắt, không cười không ầm ĩ, trên cô chốc cô đều không hề phản ứng. Thỉnh thoảng trong đôi mắt đen nhánh quét qua một tia mờ mịt, chớp mắt đã biến mất, che giấu kín.

Cho dù vậy, cô cũng là yên phận nghe lời.

Ngày qua ngày, năm qua năm cột tóc đuôi ngựa, từ lúc rất nhỏ bắt đầu mặc áo choàng trắng dài xinh đẹp, qua lại trước đủ loại dụng cụ, làm những công việc rườm rà khô khan mà người bình thường không nghĩ tới.

Không bao giờ nghi ngờ, không bao giờ vi phạm, cũng không bao giờ phản kháng.

Có lẽ, hắn không nên tuân theo lệnh của bố mà giết bố mẹ cô. Có lẽ, hắn không nên lại mắc thêm sai lầm bức chết anh trai cô, khiến cho cô không còn một chút lưu luyến với tổ chức.

Nhưng bọn họ đều muốn đưa cô đi, rời xa thế giới của hắn, làm sao hắn có thể không giết chết bọn họ?

Tất cả những người ngăn cản cô ở cùng hắn, hắn đều phải diệt trừ!

Càng ngày hắn càng khó gặp lại cô. Một lần lại một lần, càng ngày cô càng kiên trì, càng ngày càng xa lạ, phản kháng, chạy trốn, cách hắn càng ngày càng xa. Hắn vốn lớn lên cùng cô, nhưng lại vô tình để lỡ mất sự thay đổi và cuộc sống thường ngày của cô. Không thể cùng cô già đi như mong đợi.

Hắn âm thầm nhìn người đàn ông bên cạnh, hắn ghen tị đến phát điên!

Chốt súng ngắn kéo “coong” một tiếng, Ngôn Tố ở phía trước dừng bước, trầm tĩnh và vô cùng tự tin nói: “Arthur, anh sẽ không muốn nổ súng ở đây.”

Bàn tay Arthur nói lỏng lại siết chặt, siết chặt lại nói lỏng, đương nhiên hắn sẽ không nổ súng ở đây. Một tầng khí hydro mỏng lơ lửng trên đỉnh đầu bọn họ, một tia lửa cũng có thể lập tức dẫn đến nổ tung.

A, đây chính là sức mạnh mà anh ta bình tĩnh như thường dẫn hắn lại đây?

Arthur cong cong khóe môi: “S. A., quả nhiên anh rất lợi hại, lại có thể nghĩ đến được cách bọn Amber chạy trốn.”

“Lợi ích mà IQ ang lại.” Lúc này anh lại có thể không quên kiêu ngạo và tự phụ,

“Một tòa nhà kiểu cũ, cửa ra bị đóng chặt, bốn phía mai phục. Trừ đường ống nước ngầm rộng của thành phố ra thì còn chỗ nào có thể để bọn họ biến mất khỏi thế gian? Không, chắc là rơi xuống.”

Anh nói xong, cảm thấy đau xót nơi đáy lòng. Nếu Chân Ái ở đây, có lẽ sẽ xì anh, trách anh tĩa tót lại câu chữ. Nhưng mà anh không biết còn có thể sống sót ra ngoài hay không.

Trước mắt không khỏi hiện ra dáng vẻ nước mắt lưng tròng, gương mặt trắng bệch đi một bước quay đầu lại ba lần của cô, lưu luyến như vậy. Đột nhiên thật muốn được ôm cô một cái. Trái tim anh lại quặn đau dữ dội, nhưng cũng càng thêm chắc chắn quyết định của anh.

Anh sẵn lòng mạo hiểm vì cô, thậm chí..., còn cô không cần phải biết.

Arthur hơi nheo mắt, ánh mắt đen nhánh như đêm đen không hề can đối với mặt nạ sáng như ánh mặt trời của hắn. Hắn thu súng, móc một mã tấu cỡ nhỏ từ trong lòng ngực ra: “Anh một mình dẫn tôi xuống đây chỉ để lật tẩy mặt thật của tôi?”

Người đối diện gương mặt khôi ngô trắng ngần, lắc đầu: “Không, tôi muốn bắt anh.”

Arthur sửng sốt, ngay lập tức nở nụ cười: “Anh sẽ không vì bị xuất huyết bên trong mà đầu óc hồ đồ...” Lời còn chưa dứt, dừng lại. Hắn nhìn chăm chăm ngón tay Ngôn Tố, thu chặt con người.

Một cái bật lửa màu bạc lẩn trên năm đầu ngón tay thon dài của Ngôn Tố: “Một tòa nhà kiểu cũ, không cần lực phá quá lớn. Tầng khí loãng này là gì? Khí thiên nhiên? Khí hydro? Cũng không đáng kể, thời điểm này, bật lửa và súng ngắn dùng tốt như nhau.”

Arthur thản nhiên nhắc nhở: “Anh không muốn sống nữa à! Lực phá này nhỏ nữa thì cũng không phải thứ cơ thể con người có thể tiếp nhận.”

Đèn điện sáng sáng tắt tắt.

Mâu quang Ngôn Tố lóe lên, im lặng một lúc, khẽ cười:

“Chúng ta hãy đánh cược một ván đi, sau khi nổ mạnh chúng ta đều sẽ bị thương nặng. Nếu như anh tỉnh lại trước, anh có thể dùng súng trong tay giết tôi. Nếu tôi tỉnh lại trước, tôi đưa anh vào tù! Người đứng đầu S. P. A., CIA có rất nhiều tội danh đang chờ anh.”

Arthur u ám, nhưng không hề sợ hãi, lạnh lùng cười: “Đương nhiên tôi sẽ thắng. Đừng quên anh đã gây mấy cái xương sườn rồi.”

Đối với điều này, Ngôn Tố chỉ gật đầu: “Tôi biết.”

Mạng sống của tôi, tự do của cô ấy, tôi chọn tự do của cô ấy.

Bật lửa bằng kim loại gõ “đùng” một cái, ánh lửa lập lòe nhuộm một màu sắc ấm áp trên gương mặt tuần tú của anh. Hơi nhắc ngón tay, bật lửa mang theo ngọn lửa bay vào không trung.

Hai người gần như đồng thời lách vào trong cửa thép hai bên hành lang. Ngọn lửa màu đỏ xanh bay vào không trung, giống như giọt mực rơi vào cái ao trong suốt, chọt bùng sáng.

Từng tia sáng màu xanh tinh khiết nhanh chóng lan tràn ra như sóng điện, tia lửa lóe lên.

Trong điện quang thạch hỏa, không gian chật hẹp trong nháy mắt nổ tung.

Dưới sóng xung kích dữ dội, bức tường kiểu cũ âm ỉ sụp đổ, cửa kim loại dọc theo hành lang trong nháy mắt dâng lên theo sóng, từng hàng vụn vỡ nối tiếp nhau...

Ầm ầm,

Thế giới lập tức rơi vào bóng tối.

Sau khi mọi thứ khôi phục lại sự yên lặng, ánh mặt trời yếu ớt xuyên qua bức tường nứt toác, chiếu vào từ đường ống nước của thành phố.

Hai gương mặt đàn ông xuất chúng, sắc mặt tái nhợt, không hề có sức sống nằm trong đá vụn. Một người trong đó, khuôn mặt giống như bị nứt ra, nhưng không lộ da thịt, gương mặt phía dưới lạnh lùng tuần tú.

Một phần lại một giây, dưới lòng đất yên lặng, chỉ có tiếng nước chảy róc rách.

Từ từ, tiếng nước chảy tí tách từ trên mặt đất rỉ xuống, từng giọt rơi vào trong đồng đồ nát. Đó là dòng nước của nhân viên cứu hỏa.

Người đàn ông giữa đá vụn vẫn không có động tĩnh.

“Ngôn Tố!”

Chân Ái chạy tới dọc theo hành lang ngầm nổ tung, đã thấy anh sắc mặt trắng xám, hai mắt nhắm nghiền, không nhúc nhích ngủ say dưới đất. Tro bụi nổ tung và những thứ dơ bẩn phủ đầy áo khoác và tóc anh, cô chưa từng thấy dáng vẻ bẩn thỉu lộn xộn của anh như vậy, anh vẫn luôn rất thích sạch sẽ.

Cô đau thấu tim gan.

“Ngôn Tố!”

Cô nằm dưới đất, cúi đầu ôm anh, kề sát mặt anh, lạnh như băng, gần như không cảm giác được hơi thở. Cô kinh sợ, nước mắt rơi ào ào trên mặt anh.

“Anh nói đều phải sống sót đi ra ngoài mà! Tôi đưa anh ra!” Cô lập tức ngồi dậy, đẩy hết đá vụn đè trên người anh, muốn công anh nhưng lo lắng đụng vào xương sườn bị gãy của anh. Hai tay không có sức, nhưng liều mạng nứ lấy bả vai anh, kéo từng chút một ra ngoài.

Tay đau đến muốn gãy rời, giống như không phải là của mình nữa, nhưng không dám có nửa phần buông lỏng.

Cô vung văng kéo anh, di chuyển từng tắc một ra ngoài. Trên hành lang mờ tối, dọc theo chân anh để lại một chuỗi vết máu. Màu đỏ tươi đẹp như lửa thiêu đốt đôi mắt cô.

Cô khóc nức nở, cắn răng lau nước mắt, tiếp tục kéo ra ngoài.

Bây giờ không phải là lúc khóc! Ngôn Tố mới sẽ không chết!

Ánh mắt vô tình đảo qua, lại rơi vào trên một gương mặt khác ở ngay góc. Phía dưới lớp mặt nạ da người rách nát là một khuôn mặt tuần tú không thể quen hơn được nữa. Chân Ái sợ đến mức cả người run lên, gương mặt đó giống hệt gương mặt trong ác mộng của cô.

Hắn... thực sự ở đây!

Sự sợ hãi trong lòng cô bùng lên như núi lửa, cô sợ hãi tỉnh lại, vừa không dám để Ngôn Tổ xuống đi tìm người. Nếu hắn tỉnh trước nhất định sẽ giết Ngôn Tổ. Cô gắt gao cắn môi, càng gắng sức kéo Ngôn Tổ ra ngoài.

Cô biết rõ tính cách của Arthur, cho nên kiểu nổ mạnh để tự sát này nhất định là do Ngôn Tổ làm, anh đang đánh cược mạng sống muốn bắt được Arthur. Cô nhất định phải kéo Ngôn Tổ ra, sau đó dẫn cảnh sát tới bắt tên khốn kiếp này!

Cô gái giống như một con sóc nhỏ kéo quả thông yêu mến từng chút một, xào xạc rời đi. Hành lang ngẫm đồ nát lại rơi vào yên lặng.

Người còn lại trong đồng đồ nát sắc mặt tái nhợt, từ từ mở mắt, con ngươi đen nhánh sâu thẳm như đá vỡ chai, thu con người, mang theo sự căm thù và đau đớn khắc cốt ghi tâm.

58. Chương 57

Cánh đồng cuối mùa xuân xanh tươi, hoa cỏ sinh sôi nảy nở.

Núi xa bầu trời xanh, ánh mặt trời rực rỡ.

Tâm trạng của hắn u ám như mùa đông rất dài ở Nam cực, màn đêm vô tận mãi mãi không thấy được ánh sáng.

Quốc lộ màu xám là một dòng sông dài chảy xuôi trên cánh đồng mùa xuân.

Chiếc xe SUV màu đen đứng im ở ven đường, Arthur đeo một cái kính râm rất to, che đi nửa gương mặt trắng ngần, chỉ lộ ra cái cằm vòng cung, cường tráng lại lưu loát.

Bên chân hắn để một bộ đồng phục đặc công và một tấm mặt nạ, đây là cách hắn thoát khỏi hiện trường vụ nổ.

“Thưa ngài, lần này ngài quá khinh địch rồi.” Ngồi chỗ ghế tài xế là một người đàn ông lớn tuổi Evan. Cả người ông ta đầy cơ bắp, ngay cả nói chuyện cũng rất có sức lực, nhưng sự tôn kính và phục tùng trong giọng nói cũng rõ rệt.

Arthur dựa vào trong bóng tối ghế sau xe, sắc mặt tái nhợt nhìn ngoài cửa sổ. Màu sắc bên ngoài sống động như vậy, vẻ mặt hắn vẫn không hề gợn sóng.

Vì hắn bị thương nên giọng nói hơi lộ ra vẻ mềm yếu, nhưng không che giấu được sự trầm thấp trời sinh: “Đúng, là tôi quá coi thường hắn!... Cũng quá coi thường cô ấy!”

“Cô ấy... đã lớn rồi!”

Có lẽ Evan nghe được sự trống vắng trong giọng nói của hắn, vẻ mặt hơi lộ vẻ xúc động, lại thay đổi ngữ khí, an ủi:

“Cái tên S. A. kia, trước đây hắn đã làm hỏng chuyện của chúng ta. Lần này nếu không phải là hắn xuất hiện, kế hoạch chắc chắn không hề có sơ hở, tiểu thư C cũng sẽ bị dẫn về. Không ngờ tiểu thư C đến ngân hàng, hắn cũng đi theo. Như hình với bóng như vậy...”

Đoán được nói sai rồi, Evan lại gượng gạo quay lại,

“Vốn kế hoạch để bọn Amber mang đồ trong két bảo hiểm và tiểu thư C ra, nổ súng từ xa làm nổ cống thoát nước của thành phố. Nhưng ai mà có thể đoán được hắn lại cho nổ ở khoảng cách gần, hắn đúng là một tên điên.”

Arthur từ đầu đến cuối đều yên lặng.

Hắn cũng không ngờ tới Ngôn Tô bị thương nặng lại mạo hiểm lần nữa, đặt một canh bạc, đánh cược một cơ hội bắt hắn. Quả nhiên là tên điên, nhưng cũng là một tên điên rất thông minh.

Trước khi Ngôn Tô vào đã nói chuyện cống thoát nước cho những cảnh sát khác. Sau khi nổ mìn, cảnh sát đến lục soát rất nhanh, mấy cửa ra của cống thoát nước đều có người canh giữ trước.

Nếu không phải tiếng hét lúc đó của Chân Ái thức tỉnh hắn, chỉ sợ hắn thực sự đã bị bắt rồi.

Trên người hắn có súng, đi không biết bao nhiêu km trong đường cống thoát nước, đánh ngất xỉu một đặc công, thay quần áo của người đó mới miễn cưỡng tránh được một kiếp.

S. A. Yan! Hắn thực sự đã coi thường anh ta rồi!

Evan nhìn kính chiếu hậu, người thanh niên ngồi phía sau nghiêng mặt im lặng, ông ta không nhịn được lại nhắc nhở: “Ngài cần phải giống như trước đây. Những chuyện đã được lên kế hoạch chu đáo thì ngài vốn không nên tự mình đến.”

Arthur nhìn ngoài cửa sổ, một lúc sau mới lặng lẽ nói: “Chỉ là tôi, lại nhớ cô ấy.”

Evan cứng họng, không còn lời nào để nói, cách rất lâu mới nói: “Sớm biết như vậy, ban đầu ngài không nên vâng theo mệnh lệnh của cha ngài, giết bố mẹ cô ấy.”

“Bọn họ phản bội tổ chức, nhất định phải chết.” Hắn đeo kính râm, không thấy rõ biểu cảm, “Kể cả anh trai cô ấy cũng vậy.”

Evan trầm mặc rất lâu, nói: “Nhưng bây giờ tiểu thư C cũng đã phản bội tổ chức.”

Arthur không nói nữa, nghe thấy tiếng xe hơi trên đường truyền đến cửa sổ xe.

Trong kính chiếu hậu từ từ có một chiếc xe đến gần, không tới hai phút, dừng lại sau chiếc SUV.

Amber ăn mặc chỉnh tề bước xuống, nhìn ra được sau khi nổ mìn cô ta đã chỉnh sửa lại trang phục của bản thân, nhưng rõ ràng không chữa trị những chỗ cô ta bị thương trong vụ nổ.

Cô ta đi lại rất khó khăn, lảo đảo đi tới, đỡ lấy cửa xe phía ghế tài xế, nhìn Evan, thanh âm rất thấp, yếu ớt: “Ngài A, anh trai tôi đã chết.”

Lời nói chịu đựng mới vừa ra khỏi miệng, người liền bị phản đẩy kích động, “Anh trai tôi chết rồi!”

Móng tay cô ta hung hăng nắm cửa xe, bởi vì cố sức và tức giận, bóp càng mạnh hơn: “Cái con tên Chân Ái kia, nó giết anh trai tôi. Nó đã dùng một loại chất độc thần kinh kì quái, anh trai tôi chết rồi, chết rất thảm.”

Amber che miệng, đôi mắt tràn đầy nước mắt, xao động giống như đá quý xanh biếc. Cô ta run giọng nói, “Anh ấy đều bị thổi rửa!”

Người bên trong xe không hề có động tĩnh.

Trong tổ chức không có mấy người từng thấy gương mặt thật của boss cuối cùng. Vả lại boss giỏi cải trang nhất, cho dù là từng gặp người thật thì cũng bình thường là đối mặt với boss đeo mặt nạ.

Amber vừa đến tưởng Evan là Arthur, nhìn ông ta liền rơi nước mắt, sự cay đắng và bi phẫn trong lòng trút ra ngoài không dừng được, càng nói càng mãnh liệt.

Nghĩ tới dáng vẻ chết thảm của anh trai, trong lòng Amber dâng lên một sự thù hận vô tận. Cô ta đỏ mắt, nghiêng răng nghiêng lợi gần từng chữ: “I swear! I will! skin! her! (Tôi thề tôi nhất định sẽ lột da nó).”

Một bên mắt của Evan mang kính râm nhìn cô ta, không trả lời.

Nhưng bóng mờ ở ghế sau chiếc SUV nhàn nhạt lên tiếng: “Nếu cô thực sự có ý đồ đó, tôi sẽ cắt cô thành lát cá sống cho chó ăn.”

Áp suất thấp rất mạnh.

Cả người Amber chợt lạnh run, lúc này mới hoảng sợ cảm giác được chỗ ngồi phía sau có người. Người kia đeo kính râm, ngồi trong bóng tối rất sâu, không thấy rõ mặt, chỉ có một đường nét tuần tú và âm u lạnh lẽo.

Amber vẫn hung hăng trong lòng, nhưng không dám phản bác, nhin mấy phút, lấy sợi dây màu vàng cầm trong tay ra: “Đây là đồ trong két sắt của cô ta.”

Người ngồi ghế sau không có phản ứng, Evan nhận lấy.

Amber lại nói: “Thưa ngài, anh trai tôi chết vì nhiệm vụ của tổ chức, anh ấy...”

Evan lạnh lùng ngắt lời cô ta: “Nhiệm vụ của hấn chưa hoàn thành, cho dù còn sống thì cũng sẽ bị xử chết.”

Đôi mắt Amber lại đỏ, móng tay gần như bóp vào trong cửa sổ xe: “Các người thật quá đáng!” Sau đó, ánh mắt lại lơ đãng liếc về ghế sau xe, một bóng người đen nhánh, vẫn không nhìn rõ bất cứ cái gì, chỉ lộ ra một cái cằm hình vòng cung.

Evan nói:

“Giao hẹn giữa anh trai cô và tổ chức là: Sau khi hoàn thành nhiệm vụ nhận được 10 triệu đô-la Mỹ, kèm theo tiền các người cướp được trong ngân hàng đường Maple; nhiệm vụ chưa hoàn thành, nộp mạng sống. Amber cô đừng quên, lần này hai anh em cô cướp ngân hàng, từ việc theo dõi đến nhân viên nội bộ, từ mặt mã đến cấu trúc tòa nhà, mọi thông tin đều do chúng tôi cung cấp. Phải biết rằng, tổ chức chúng ta đã từng có cao thủ không dựa vào sự giúp đỡ của tổ chức, một mình cướp được hơn trăm triệu đô-la Mỹ ở ngân hàng. Cô muốn trách thì hãy trách các người tài nghệ không bằng người!”

Eva ngừng một giây, nhắc nhở: “Amber, các người chưa hoàn thành nhiệm vụ!”

Amber cắn răng, hận không thể xé nát người đàn ông cay nghiệt ở trước mặt này, nhưng bây giờ trong lòng cô ta đều là sự sợ hãi. Cô ta sợ đến mức không thể chảy nước mắt được nữa: “Nhưng anh trai tôi đã chết rồi!”

Trên mặt Evan không hề có bất kì vẻ xúc động nào.

Gió trên đồng bằng thổi vù vù qua, Amber khom nửa người vịn trước cửa sổ xe, cả người cứng đờ. Nếu như cô ta trở thành đối tượng tổ chức đuổi giết, chắc chắn cô ta không trốn thoát được.

Trong đất trời hoàn toàn yên tĩnh, cuối cùng người thanh niên ngồi ghế sau lại thản nhiên mở miệng, không mang theo bất kì cảm xúc dư thừa nào: “Bọn họ lấy được đồ trong két sắt, xem như là hoàn thành một nửa nhiệm vụ.”

Ý chính là buông tha cho Amber.

Evan không nói nhiều nữa, quay cửa sổ xe lên.

Cả người Amber mềm nhũn, trở mắt nhìn chiếc SUV màu đen biến mất trên cánh đồng xanh biếc bao la. Trời đất rất nhanh chỉ còn lại một mình Amber. Cô ta ngửa đầu nhìn lên bầu trời cao, chợt nhớ tới chuyện ba tháng trước.

Cô ta bệnh nặng mới khỏi, có thể xuống giường đi lại.

Anh trai giúp cô ta phục hồi, nói: “Amber, chúng ta đi châu Âu đi. Đã có đủ tiền để chúng ta sống cả đời rồi. Lần này đều là do hai tên khốn kiếp kia, suýt tí nữa hại chết em. Chúng ta đừng làm việc này nữa.”

Cô ta lập tức mất hứng: “Nhưng em muốn chơi mà. Em mặc kệ, em muốn chơi!”

Anh trai sờ sờ tóc cô ta, dỗ dành: “Quá nguy hiểm, sẽ lại bị thương đó.”

“Không!” Cô ta kéo cánh tay hấn, ra sức lắc lắc làm nũng, “Một lần cuối cùng thôi. Jo, chúng ta chơi lần cuối. Chơi với em đi mà! Nhận một vụ cuối cùng, chúng ta sẽ không bao giờ làm nữa. Em đảm bảo!”

Hấn không còn cách nào mà cương chiều thở dài: “Được rồi, một vụ cuối cùng.”

Amber nhìn bầu trời, nước mắt lại rơi xuống.

Cô ta nhất định phải trả thù cho anh trai!

...

Evan lái xe, vừa rồi hành động thả Amber của Arthur, ông ta không quá hiểu, nhưng dường như lại hiểu.

Nhưng ông ta không hỏi, mà đưa sợi dây sang: “Của tiểu thư C, có lẽ có liên quan đến mật mã Chace để lại.”

Arthur nhận lấy, ngón tay vuốt nhẹ. Đó là một cái bàn tính nhỏ màu vàng, trên hạt châu của bàn tính có khắc chữ và số, hằn nắm trong lòng bàn tay: “Là giả. Lòng phòng bị của cô ấy rất mạnh, sẽ không để vật quan trọng như vậy ở ngân hàng. Chẳng qua là để dụ tôi tìm được đồ sai lầm thôi.”

Evan sững sờ, nghi ngờ trong lòng. Nếu sớm biết là giả, ngài cần gì hao tâm tốn sức đi tìm?

“Chuyện này không cần để B biết.” Arthur lạnh nhạt ra lệnh.

Evan lên tiếng trả lời.

Ông ta biết chừng mực. Nếu như ngài B biết thì sẽ lập tức bắt tay vào làm, sẽ lại dẫn tới sự công kích ngược của tiểu thư C...

Arthur trầm mặc ngồi ở phía sau, nhìn ra ngoài cửa sổ. Trên cánh đồng có một cái cây cô độc, thân cây nhỏ, tán cây um tùm, rất giống cái cây trong căn cứ.

Hắn lặng lẽ nhìn, chợt nhớ tới cô ở tuổi 16, đứng dưới tán cây, lẳng lặng hỏi: “A, điều là cái gì?”

Hắn tìm một con diều, chạy băng băng như ngọn gió cùng cô trên đồng cỏ. Khi đó, cô sẽ mím môi, cười ngại ngùng.

Nụ cười của cô...

Hắn vừa nghĩ tới, ngực liền đau như trái tim bị đục khoét.

Cuối cùng hắn cúi đầu thật thấp, đỡ lấy lồng ngực, nhưng từng đợt đau đớn kịch liệt ập tới giống như dòng điện. Đã mặc áo chống đạn vẫn bị sóng xung kích của vụ nổ làm gãy một cây xương sườn.

Lúc còn nhỏ, mẹ nói, Eve là do xương sườn của Adam tạo thành.

Ôi, cây xương sườn hắn yêu mến nhất đau đớn nhất cũng bị người ta trộm đi mất rồi.

Mà hắn, tuyệt đối không cho phép.

“Tung tin tức ra ngoài chưa?” Hắn hỏi.

“Rồi ạ.” Evan gật đầu, “Hương L. J. điều tra đã được dẫn tới Silverland.”

“Tốt lắm, hành động thanh trừng có thể bắt đầu chuẩn bị.”

#

Âu Văn đẩy cửa phòng bệnh ra, một phòng màu trắng sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi.

Trên cánh tay Chân Ái quấn băng vải dày, im lặng nằm một bên giường bệnh, hình như đang ngủ. Cô ngoe đầu, nằm bên cạnh Ngôn Tố, bàn tay trắng nắm chặt ngón tay cái của anh, một nắm tay nho nhỏ đặt trong lòng bàn tay tái nhợt của anh.

Động tác như vậy, có một loại thân mật và ỷ lại không tầm thường.

Âu Văn chợt nhớ tới một ngày trước lúc anh ta chạy đến bệnh viện, cánh tay Chân Ái không ngừng chảy máu, nhưng không nghe lời bác sĩ đi chữa trị, sống chết muốn đứng lì ở cửa phòng phẫu thuật của Ngôn Tố, không lên tiếng, không la hét, chỉ có nước mắt chảy không ngừng.

Ai kéo cũng không đi, ai nói cũng không đáp lại, ngang ngược vô lễ lại không nghe lý lẽ, giống như một đứa bé kiêu ngạo và không hiểu chuyện.

Khi đó Chân Ái đối với Âu Văn mà nói, rất xa lạ. Cô rất biết cân nhắc, nhất là tự kiểm chế, biểu cảm đều rất khắc kỷ(*), rất ít cười, huống chi là khóc lóc ăn vạ.

(*)Khắc kỷ: Kiểm chế lòng dục của mình để tu dưỡng theo một khuôn khổ đạo đức.

Còn người bạn Ngôn Tố của anh ta bị thương rất nặng. Gãy ba xương sườn, gãy chân phải, chấn động não nhẹ, tai phải bị tổn thương nhẹ, tình huống khác còn phải chờ sau khi anh tỉnh lại quan sát thêm.

Giờ phút này, Âu Văn nhìn Ngôn Tố sắc mặt trắng bệch nằm trên giường bệnh, đau lòng cho bạn đồng thời không khỏi nghĩ, nếu anh ta bị thương nghiêm trọng như vậy, Chân Ái có thể khóc như vậy không.

Thực ra là có thể chứ. Cô ấy là một cô gái ngoài mặt lạnh lùng nhưng trong lòng lại rất mềm yếu.

Người thanh niên trên giường bệnh cử động một cái, một lúc sau từ từ mở mắt. Âu Văn vui mừng, vội vàng chạy ra ngoài hành lang báo cho những người khác.

Trong nháy mắt Ngôn Tố tỉnh lại, không hề cảm thấy có gì đau đớn không chịu được, so với vụ nổ trải qua mấy năm trước thì lần này quả thực là loại trẻ con. Ngược lại trong lòng bàn tay nắm cái gì đó nho nhỏ mềm mại. Anh rũ mắt liếc một cái, Chân Ái nằm bên cạnh anh, hơi thở đều đều giống như lông chim phất qua, hơi ngứa.

Đầu ngón tay dường như khẽ chạm vào gò má cô, trong đầu anh đột nhiên chỉ có một ý nghĩ, rất muốn sờ mặt cô. Thế là, đầu ngón tay hơi di chuyển, khuôn mặt cô nhóc mềm mại, trơn nhẵn... Ừm, thật muốn sờ thêm một cái nữa...

Chân Ái bị giật mình thức dậy, lập tức nhảy dựng lên, kinh ngạc trừng mắt nhìn anh.

Ngôn Tố ngẩn người, chậm rãi nói: “Gặp ác mộng sao?” Nói ra mới phát hiện giọng nói khô khan và khàn khàn.

Chân Ái lắc đầu, lại nghĩ tới động tác vừa rồi cô đối với anh, nắm tay anh như vậy, khuôn mặt dán vào đầu ngón tay anh, đối với cô mà nói chắc chắn là rất thân mật.

Cô chợt đỏ mặt, muốn ôm tay sờ mình, lại phát hiện trên tay quần băng vải. Vất hết óc, mới vừa muốn hỏi anh uống nước không thì cửa phòng bệnh bị đẩy ra. Hayley, Eva, Danny, Âu Văn còn có Jasmine đều đi vào.

Chân Ái vội vàng lùi sang một bên làm tường trang trí.

Mọi người vừa lo lắng vừa vui mừng hỏi thăm tình hình của Ngôn Tố, anh thờ ơ trả lời từng câu, nhưng ánh mắt luôn luôn đuổi theo Chân Ái ở bên kia.

Cô dè dặt đứng bên tường, ánh mắt không biết để ở đâu. Nhưng chỉ mấy giây, dường như lấy lại dáng vẻ thường ngày, yên lặng, duy trì khoảng cách hơi hệt lạnh nhạt với hoàn cảnh xung quanh.

Thực ra, trải qua vụ cướp ngân hàng lần này, anh đã rất xác định ý nghĩ của mình.

Nhiều cảm xúc không thôi như vậy, giống như đá đè trong lòng hít thở không được, thực ra gọi là đau lòng.

Anh đau lòng cô một mình mang theo súng, vào một buổi trưa mùa đông lái xe đến ngọn núi xa lạ tìm anh; đau lòng cô ru rú trong nhà thận trọng sống qua ngày, không thân quen với bạn học cũng không có bạn bè; đau lòng cô quỳ bên cạnh Angel gắt gao nhấn vết thương chảy máu của cô ấy, cảm thấy bất lực và bị oán mà khóc; đau lòng cô say rượu dựa trên bả vai anh, gọi anh trai đầy bi thương, nói xin lỗi vẫn là thất bại; đau lòng cô nhìn bánh ngọt và nước ngọt bong bóng đầy màu sắc, ánh mắt căm chế(*) nhưng lại hướng tới; đau lòng cô yên lặng trầm mặc qua lại trong mê cung, không tìm kiếm bất kỳ sự trợ giúp nào, không nói tiếng nào tự mình giải quyết vấn đề...

(*)Căm chế: ngăn cấm và hạn chế

Nhưng không chỉ là đau lòng, càng nhiều hơn chính là sự khâm phục. Khâm phục cô giống như cổ đại, cố gắng mà hướng về phía trước. Trải qua nhiều điều tăm tối như vậy, vẫn có sự lương thiện thay cô bé chấp nhận trò chơi sinh tử, vẫn có dũng khí lúc đang bị King chọn làm hung thủ giờ tay lên chỉ hân...

Càng nhiều càng nhiều hơn, là sự phù hợp về mặt tâm hồn.

Cô truyền cho anh mật mã cơ số hai, cô ngẫm hiểu thân phận của Amber...

Hơn nữa, hừ, lời anh nói mọi người đều không hiểu, chỉ có cô hiểu anh.

Nhưng mà, làm sao để nói với cô đây? Anh không có kinh nghiệm.

Khoảnh khắc nổ tung kia, ý nghĩ một giây cuối cùng của anh thực ra là – Chân Ái thực sự sẽ không có chuyện gì chứ? Nếu như anh xảy ra chuyện gì, anh hi vọng Chân Ái không có tình cảm với anh.

Nhưng bây giờ nhìn thấy cô an toàn đứng trước mặt mình, tâm ý anh lại buồn cười và ích kỉ mà thay đổi, còn mang theo từng tia ảo não thấp thỏm.

Anh không hề xác định được tâm ý của cô.

Cho dù anh là một chuyên gia phân tích hành vi xuất chúng thì anh ở phương diện này cũng là ù ù cạc cạc.

Anh không vui nhíu mày, đột nhiên nói: “Con phải về nhà.”

Lúc đó Hayley đang dặn dò anh đủ loại việc, nhưng bị anh cắt ngang, ngăn người, lúc này mới phát hiện tên nhóc con này hoàn toàn không nghe. Nhưng bà cũng không tức giận, hỏi: “Không được, con vẫn không thể ra...”

“Con phải về nhà! Con muốn đọc sách!” Ngôn Tố nghiêm mặt, giọng nói rất kiên quyết.

Đối với điểm mù về kiến thức tình yêu này, anh nhất định phải về bù lại, không thể chờ đợi được, ngay bây giờ.

59. Chương 58

Lúc Chân Ái đi vào thư viện, Ngôn Tố mặc một bộ quần áo trắng sạch sẽ, ngồi trên xe lăn, hai mắt hơi khép, hình như đang nghỉ ngơi.

Trên đùi anh còn bó thạch cao rất dày, cô nhớ đến ngày hôm qua, anh mới tỉnh dậy thì tâm trạng không tốt, khẳng khái đòi về nhà.

Chân Ái cảm thấy anh kì lạ đến mức không thể tưởng tượng nổi, nhưng khó tin nhất là, mọi người kể cả bác sĩ đều khuất phục. Kết quả, bác sĩ và y tá riêng của anh đi theo anh về nhà.

Bác sĩ nói thạch cao trên đùi anh phải nghỉ ngơi ít nhất một tháng mới có thể gỡ ra, người nào đó vừa nghe liền lập tức nhíu mày. Ánh mắt lạnh như dao khiến bác sĩ sợ dựng cả tóc gáy, thanh âm lạnh lẽo như đang nghiến răng: “Tại sao phải dùng cái thứ rườm rà này để trói buộc tôi lâu như vậy!”

Bác sĩ ho khan một cái: “S. A., để chỗ xương gãy lành lại cần thời gian khá lâu, nhất định phải...”

Ngôn Tố nhanh chóng ngắt lời: “Nhất định phải dùng vật cố định bên ngoài để giữ cho chỗ gãy xương trở lại vị trí chính xác, đề phòng nó lệch vị trí. Việc này tôi rõ ràng hơn ông!” Ách, ai là bác sĩ? “Nhưng tôi rất rõ xương của mình đang làm cái gì! Bọn chúng rất nghe lời, sẽ không lệch vị trí, cho nên ông lập tức đỡ xuống cho tôi!”

Giọng nói đó giống như anh là người máy có thể “loãng xoảng” một tiếng lấy linh kiện trong cơ thể ra, đảo đảo lắp ráp xong lại nhét vào.

Nhưng thực ra, trong lòng anh rất sốt ruột, anh có chuyện rất quan trọng phải làm. Anh nhất định phải lập tức tìm mọi cách để giải quyết vấn đề của anh và Chân Ái, đeo một cái băng vải thật quá phiền phức.

Lúc đó Hayley nhìn con trai bà một lúc, cũng không biết xuất phát từ mục đích gì, nói: “Cô Chân Ái cũng phải dưỡng thương, vừa lúc bác sĩ và y tá đều ở trong lầu đài, vậy thì cùng nhau điều dưỡng một tháng đi.”

Người nào đó lập tức lặng lẽ ngậm miệng, không kháng nghị nữa.

Bây giờ, anh đang ngồi dưới cửa sổ kính màu, nhắm mắt nghỉ ngơi, yên lặng lại bình thản, không hề giống dáng vẻ thỉnh thoảng tức giận lại không nói lý lẽ.

Bước chân Chân Ái rất nhẹ, im lặng dẫm trên thảm. Nhưng còn chưa đến gần thì đã quấy rầy đến anh, lông mi màu đen khẽ động, con ngươi màu hổ phách lảng lạng nhìn cô, trong veo như bầu trời thu.

Tiếng lòng Chân Ái khẽ run, mím mím môi.

Ánh mặt trời cuối xuân đầu hè rơi xuống, trong thư viện yên tĩnh chỉ có hai người họ, thật tốt.

Cô đi tới bên cạnh băng ghế đàn dương cầm ngồi xuống, đùi phải bó thạch cao của anh đặt trên ghế, giống như cái chân to của con gấu trúc béo béo ngốc ngốc trong tủ kính. Chân Ái nhất thời không nhìn được, đưa tay đặt lên, khẽ vuốt lớp ngoài cứng rắn không hề có nhiệt độ kia, nhưng trong lòng lại dâng lên một loại cảm giác ấm áp và rung động kì lạ.

Cô chậm rãi sờ thạch cao trên đùi anh, trong lòng không khỏi ngọt ngào, không dám nhìn anh, chỉ rử mắt, nhỏ giọng hỏi: “Còn đau không?”

Ngôn Tổ lắc đầu: “Không đau, còn cô?”

Chân Ái vội vàng cử động cánh tay, làm mẫu cho anh nhìn: “Băng bó lại nhìn đáng sợ thế thôi, không có tổn thương gân cốt đâu!”

Cô hoạt động, vừa nghiêng đầu liền thấy mấy chồng sách dày để dưới đất bên cạnh đàn dương cầm, tất cả đều là tiểu thuyết tình yêu lãng mạn phụ nữ cận đại, đương đại, trước mắt dễ thấy nhất là tác phẩm toàn tập “The Gift”, “The Bride” của Julie Garwood,...

Chủ đề của những tiểu thuyết này... Quà tặng, cô dâu,...

Chân Ái yên lặng hơi nâng lông mày. Anh ấy cũng đọc những quyển sách này?

Cô đắn đo rất lâu, vẫn nghi hoặc hỏi: “Anh đọc hết rồi?”

“Ừ.” Ngôn Tổ rất thành thật gật đầu, “Tổng cộng 65 quyển.”

“Không sót một chữ?”

“Không sót một chữ.”

Chân Ái há miệng, anh ấy về nhà chưa tới một ngày...

Nhưng cô sớm đã thấy tốc độ đọc sách của anh, cũng không kinh ngạc nữa. Cô ngồi xổm trên thảm, nhìn mấy chồng sách dày, tùy ý lật xem, lại hỏi: “Đọc một sao? Vừa rồi đi vào thấy anh nhắm mắt.”

Ngôn Tổ lắc đầu: “Tôi đang dọn dẹp trí nhớ đại não, loại bỏ hết mấy thứ đã đọc hôm nay.” Cuối cùng bổ sung thêm một câu, “Loại bỏ vĩnh viễn, không trả lại như cũ.”

Chân Ái nhú mi tâm, ngẩng đầu nhìn anh: “Tại sao?”

Anh nhìn gương mặt óng ánh dưới ánh mặt trời của cô, sự buồn bực vừa rồi hơi dịu đi một chút, nhưng rất nhanh lại rầu rĩ chui lên. Hừ, những quyển sách quý quái này, đọc rồi cũng không có một chút chỗ dùng được.

Anh giấu đi sự tức giận, khắc kỷ nói: “Đều là những thứ không có ích với tôi, sẽ chiếm dụng dung lượng não của tôi.”

Căn bản là không có tiểu thuyết tình yêu lấy học giả phân tích hành vi chuyên gia giải mã thiên tài làm nam chính, lấy cô gái là nhà sinh vật học thiên tài thân thể nhập nhô thần bí làm nữ chính.

Nam chính không phải là công tước thì là tướng quân, không phải công tử viên thì là cha xứ, nữ chính không phải là trẻ mồ côi thì là công chúa, không phải bác sĩ thì là gái tiếp khách hạng sang. Không hề có thứ gì dính dáng đến tình hình của họ.

Không có một chút giá trị tham khảo và học tập. Đọc cả buổi, không hề có một chút trợ giúp.

Anh vẫn không hiểu.

Anh mắt húng nhắm mắt lại, tức tối mà loại bỏ trí nhớ về những “cuốn sách vô dụng” này.

Chân Ái không biết anh bị làm sao, nhún nhún vai, tỏ vẻ không quấy rầy hoạt động “dọn dẹp đĩa” của anh.

Trước giờ cô chưa từng đọc tiểu thuyết tình yêu, ít nhiều cũng hơi tò mò, chần chừ lựa lựa, lục ra một quyển, lẩm bẩm đọc: “E. L. James, ‘Fifty Shades of Grey’ (50 sắc thái). Quyển này đọc hay không?”

Ngôn Tố lập tức mở mắt, nhanh tay nhanh mắt đoạt lấy quyển sách. Chân Ái giật mình, nhìn cái tay trống không, lại ngơ ngác ngẩng đầu nhìn anh. Có lẽ Ngôn Tố phát hiện mình phản ứng quá khích, không được tự nhiên mà hắng giọng, nói: “Quyển này không thể đọc.”

Chân Ái chớp chớp mắt: “Tại sao?”

“Quyển này thuộc về...” Ngôn Tố dẫn đo cả buổi, trên gương mặt trắng ngần bỗng nhiên ửng đỏ, ho khan một cái, “Tiểu thuyết khiêu dâm ướm át.”

Chân Ái mở to đôi mắt đen nhánh, hơn nửa ngày mới không ăn nhập gì mà “Ồ” một tiếng, một dáng vẻ không nói cũng hiểu, thấy Ngôn Tố vô duyên vô cớ bực bội, khó chịu giống như nuốt trứng gà.

Nhưng bất kể thế nào, anh cũng không thể cho cô xem.

Quyển sách này kể về một nữ sinh viên đi phỏng vấn doanh nhân, kết quả phát triển thành câu chuyện SM. Bối cảnh của nữ chính và thân phận bề ngoài của Chân Ái quá giống nhau, lỡ như cô bất chước thì làm sao? Ngôn Tố anh cũng không phải là doanh nhân.

*SM : Có thể là Sadist & Masochist (Người bạo dâm (hay ác dâm) và người khổ dâm (hay thống dâm))Hoặc là Servant & Master (Người hầu & chủ nhân), thể hiện mối liên hệ giữa một cặp người trong đó một người thích thú được hành hạ người khác và người kia lại thích bị người khác hành hạ, có thể ám chỉ mối quan hệ liên quan tới tình dục hoặc không. SM là cách viết ngắn gọn hơn cho 2 từ trên vì nó gộp luôn thành một từ: Sadomasochism (hiện tượng ác-thống dâm lẫn lộn).

Anh tuyệt đối không thể để cho Chân Ái bắt chước nữ chính, bị doanh nhân lừa gạt đi chơi SM.

“Vậy tôi không đọc nữa.” Dáng vẻ Chân Ái như một con thỏ nhỏ ngoan ngoãn, nghiêng đầu tiếp tục chọn sách, ánh mắt lại bị một quyển hấp dẫn, mới vừa muốn đi lấy, Ngôn Tố vượt lên trước một bước, vèo cái giật lấy.

“Quyển đó là gì?” Trong mắt Chân Ái đầy vẻ tò mò.

“Quyển này... cũng không thể đọc.” Ngôn Tố giống như một ông chồng ăn chơi bị vợ bắt gặp, nhanh chóng ném quyển sách qua một bên.

“Tôi nhìn thấy tên sách rồi.” Chân Ái bĩu môi, “The Story of O! (Câu chuyện của tiểu thư O)”

Cô nâng má, ngược đầu nhìn về phía Ngôn Tố: “Này, anh đỏ mặt rồi!”

“Ha ha, tầm nắng.” Anh lúng túng liếc cô một cái, gò má trong sạch tào nhả dưới ánh mặt trời vô cùng đỏ.

Chân Ái cười khê: “Cũng là... tiểu thuyết khiêu dâm ướm át.”

Trên mặt Ngôn Tố thoáng qua một tia không được tự nhiên, sờ mũi một cái, rất thành thật nói: “Quyển này... không ướm át...”

Mắt Chân Ái sáng ngời, cơ thể vô thức nằm sấp trên chồng sách nghiêng về phía anh, rất tò mò hỏi: “Là kể về cái gì? Tại sao kêu là tiểu thư O? Biệt hiệu này thật kì quái, có tổ chức thần bí gì sao?”

Ngôn Tố đỏ mặt, vô cùng thành thật mà thỏa mãn lòng hiếu kì của cô:

“Ừ, câu chuyện kể về một cô gái xinh đẹp có biệt hiệu là O bị bạn trai của cô ấy đưa đến một lâu đài. Ở đó có một đám người, cũng có thể nói là một tổ chức SM, dùng đủ loại nghi thức để ngược đãi cô ấy, huấn luyện cô thấy thành nô lệ tình dục. Tiểu thư O vì yêu thương bạn trai R của cô ấy nên cam tâm tình nguyện chịu đựng tất cả. Sau đó R đưa cô ấy cho anh trai của anh ta. Mà tiểu thư O vẫn cam tâm tình nguyện...”

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, Ngôn Tố ngồi trên xe lăn, cúi đầu nhìn cô, ánh mắt dịu dàng; còn cô ngồi dưới đất, khuỷu tay đặt trên chồng sách lớn, nghiêng đầu dựa vào cánh tay, thông thả nghe.

Cô chăm chú nghe, một khoảnh khắc lại đột nhiên bị phân tâm.

Từ người ngoài như cô mà nhìn, tổ chức thần bí như vậy thực sự rất buồn cười. Nhưng nghĩ một chút đến tổ chức S. P. A. mình đã sống 17 năm, trong 17 năm đó, cô chưa bao giờ phát hiện nó hoang đường.

Trong tổ chức đó, cô cũng có biệt hiệu, tiểu thư C.

Bây giờ, cô không nhìn được nghĩ, tiểu thư O trong tổ chức là đáng về gì, có phải giống như trong câu chuyện này không, bản thân ở trong nước sôi lửa bỏng lại không tự biết, thậm chí còn vui vẻ chịu đựng mà hưởng thụ?

Ồi, tư tưởng của con người thực sự là thứ đồ kì quái. Bạn cho rằng cô ấy đáng thương lại đáng buồn, nhưng thế giới quan của cô ấy và bạn không giống nhau, chính là cái gì tới thì sẽ tới. Ai đúng ai sai, không có phân biệt. Cô cũng nghĩ không rõ lắm.

Chỉ có điều, sao hôm nay anh ấy nảy sinh ý nghĩ bất chợt đọc loại sách này nhỉ?

“Ngôn Tố?” Thanh âm cô rất nhỏ, do dự lưỡng lự.

“Ừ?”

Cô ngẩng đầu lên, đáng về tùy ý nói chuyện trời đất: “Có phải đàn ông đều thích nữ sinh dễ dàng bị khống chế như vậy không?”

Ngôn Tố lập tức nhú mày: “Ai nói? Cái này gọi là chiếm giữ, không phải thích, cũng không phải yêu.” Có lẽ cảm thấy mình nói quá tuyệt đối, lại bổ sung một câu, “Ít nhất trong mắt tôi, đây không phải là tình yêu đúng nghĩa.”

Chân Ái cười cười, không hồi nữa.

Từ lần trước lúc anh diễn thuyết công khai ở đại học Columbia thì cô đã hiểu rõ, trong lòng anh, tình yêu chân chính là sự hấp dẫn tự nhiên giữa các linh hồn giống nhau. Không luồn cúi, không lựa ý hòa theo, tự do bình đẳng và độc lập.

Nhưng mà...

“Vậy... những cuốn sách này hấp dẫn anh ở chỗ nào?” Chân Ái muốn nói lại thôi.

Ngôn Tố ngẩn người, đột nhiên phát hiện có thể cô sẽ hiểu lầm, bèn vội vàng giải thích: “Này, trên khía cạnh tình dục tôi không có ham mê phương diện S hoặc M!”

Chân Ái: “...”

Cô chớp chớp mắt, đáng về : “Ách, không cần nói cho tôi biết đề tài riêng tư như vậy của anh đâu. Dù sao thì chuyện đó không có quan hệ gì với tôi cả...”

Ngôn Tố cứng họng, mặt càng đỏ hơn.

“Thì không có quan hệ với cô.” Anh xạm mặt, không vui nhắm mắt lại.

Hơi lạnh vèo vèo.

Chân Ái hoàn toàn không hiểu, không biết mình chọc giận anh chỗ nào, lại cảm thấy anh hờn dỗi như thể thực sự đáng thương! Thấy EQ anh thấp như vậy, cô cần phải dỗ anh rồi.

Cô lập tức sờ sờ mó mó lựa ra một quyển sách, cường điệu than: “Oa, tên cuốn sách này thật đặc biệt!”

Ngôn Tố chậm rãi mở mắt, dưới ánh mặt trời, con người của cô sáng long lanh, đang cầm một quyển sách, vui vẻ nhìn anh: “Ngôn Tố anh xem, ‘Men Are from Mars, Women Are from Venus’ (Đàn ông đến từ sao Hỏa, đàn bà đến từ sao Kim)? Tên cuốn sách này thật kì lạ.”

Anh nhìn gương mặt trắng nõn của cô, trong lòng lại mềm xuống, ngoài mặt lại hất cằm, nhìn như vô giá trị mà giải thích: “Thực ra trong thiên văn học, kí hiệu đại diện cho sao Kim, kí hiệu hướng đông bắc đại diện cho sao Hỏa. Ông ấy đặt tên chắc là từ như vậy. Nhưng mà,” anh hừ một tiếng, “Mặc dù tên có chút

sáng tạo, nhưng không có một chút logic. Về phần nội dung văn chương, tôi hoàn toàn không biết rốt cuộc ông ấy muốn biểu đạt cái gì.”

Quyển sách giúp mọi người nâng cao EQ kia lặng lẽ nằm trong lòng bàn tay Chân Ái, trong lòng nó đang chảy mồ hôi: Tôi đã chỉ bảo tình cảm, tình yêu và hôn nhân cho 10 triệu người, nhưng bó tay với người này.

Tác giả, EQ của anh ta đã thấp đến mức vô cùng thâm rồi! Vua sách báo bày tỏ: Áp lực rất lớn
~~o(>_<)o

~~“Ồ, vậy thì nó là một quyển sách nhàm chán.” Chân Ái xem là chuyện đương nhiên ném quyển sách qua một bên, nhưng lại nghĩ, “Nhưng mà chắc không phải tất cả đàn ông đều đến từ sao Hỏa đâu!”

Ngôn Tố: “Sao?”

Chân Ái khẽ cười: “Tôi cảm thấy Ngôn Tố anh chắc là đến từ sao Mộc, ha ha!”

Cô lại nói anh mộc?

Ngôn Tố nghiêm mặt, lập tức nhắm mắt, lại không để ý đến cô nữa.

Chuyện cho tới bây giờ, anh chắc chắn sẽ không nói, không đến một ngày, anh không những đọc rất nhiều sách mà còn tìm đủ loại kẻ sách tấn công trên mạng. Mua quà, nói lời yêu thương... Đủ loại, nhưng anh thấy loại nào cũng nhàm chán và không có lòng thành.

Tính mục đích quá mạnh, nhìn như có ý đồ không tốt, khiến Chân Ái giống như một con thỏ trắng nhỏ, anh đưa cho cô một đồng cà rốt, cô liền phe phẩy cái đuôi ngắn, ngốc nghếch mà chui vào trong tổ của anh. Anh mới không muốn dùng quà tặng vật chất để gạt cô “mắc lừa”.

Nhưng mà, anh có bác bỏ từng cái hướng dẫn IQ theo đuổi tình yêu, lại không tự nghĩ ra được một biện pháp EQ hay.

Anh nhắm mắt ngồi trong ánh mặt trời, ánh mặt trời rơi trên mi mắt anh, rất ấm áp, thế giới xoay dòng ý thức trong màu xanh đỏ.

Anh thật là chán nản mà, ôi, nếu anh là người nguyên thủy thì tốt rồi. Nhìn trúng thích Chân Ái liền một gậy đánh cô ngất xỉu, sau đó công cô về động của mình.

Anh đột nhiên mở mắt, tiếc nuối thở dài: “Tôi muốn trở thành người nguyên thủy.”

Chân Ái nghiêng đầu, nhúu chặt lông mày: “Người nguyên thủy không mặc quần áo đâu.”

Ngôn Tố: “...” vẻ mặt cứng đờ, sửa lại sai lầm của mình: “Tôi muốn trở thành người nguyên thủy mặc quần áo.” ... Sau đó công Chân Ái về động của mình.

Mới nghĩ xong, anh lại vô cùng khinh bỉ chính mình. Loại phương thức thô lỗ lại không văn minh này, thực sự là đã phụ hàng triệu năm tiến hóa của tổ tiên loài người.

Anh lại nhúu mi tâm, rầu rĩ không vui mà nhắm mắt lại.

Chân Ái hoàn toàn không hiểu anh bị làm sao, còn muốn nói chuyện với anh thì y tá đến, bưng băng vải và kéo, có vẻ như là muốn thay băng trên ngực cho Ngôn Tố. Chân Ái lùi sang một bên, lại thấy y tá để đồ ở một bên, xoay người đi.

Cô nhúu mày, y tá này chẳng lẽ muốn bệnh nhân tự mình thay băng sao, thực sự là vô trách nhiệm. Cô nhìn bóng lưng của cô y tá, bất bình thay mà nói: “Tôi thay giúp anh!” Lời còn chưa dứt, vừa quay đầu lại,

Ngôn Tố đang cởi nút áo sơ mi trắng, nghe thế liền ngược mắt kinh ngạc nhìn cô.

Chân Ái lúng túng, chợt phát hiện nhất định là do bất đắc dĩ, Ngôn Tố không thích người khác chạm vào anh, y tá kia chắc chắn là hiểu rõ tính tình của anh nên mới tự ý rời đi.

Còn cô xưng phong như vậy...

Không ngờ là, Ngôn Tố nhìn cô nửa giây, rất tự nhiên thu tay về, thản nhiên lẳng lặng ngồi đó. Áo sơ-mi cởi một nửa, lộ ra da ngực và băng vải trắng.

Anh yên lặng nhìn cô, chờ cô đến cởi quần áo thay bằng vải cho anh.

Chân Ái quả thật đi đến ngồi đối diện anh, tim đập thình thịch, tay lại dẫu vào đây mà cởi từng cái nút áo, lại cẩn thận tháo băng vải cũ ra.

Dáng người anh cao, bình thường mặc áo khoác dài có vẻ vô cùng gầy gò, giống như cây gậy; nhưng bây giờ cô phát hiện cơ thể anh không hề gầy yếu, ngược lại cơ ngực vô cùng săn chắc, đường cong cơ bụng cũng vô cùng gợi cảm.

Cô đỏ mặt tim đập dồn dập, lúc tháo băng gạc thì tay run, nhiều lần đụng phải da thịt anh, nóng rực và có khuynh hướng cảm xúc. Tay chân cô vô cùng luống cuống.

Anh từ đầu đến cuối lẳng lẳng nhìn cô, không có biểu cảm dư thừa.

Nhưng lúc tháo xong băng gạc, lòng Chân Ái liền vô cùng đau xót, lạnh hơn phân nửa. Trước ngực sau lưng anh là mấy vết sẹo phẫu thuật lớn, mới có cũ có, từng cái nhìn thấy mà đau lòng. Vụ nổ mạnh mấy năm trước từng để lại cho anh vết thương nặng, nghe nói suýt tí nữa lấy mạng anh. Mà mấy ngày trước anh lại còn vì chính nghĩa mà không chùn bước.

Có phải anh vì cô không? Cô không dám hỏi.

Cô im lặng thay xong băng vải mới cho anh, nhìn cảm thấy đau lòng, lại đột nhiên muốn thoải mái mà đùa một chút: “Này, Ngôn Tổ, trong sách anh đọc, người đóng vai M có phải là thể này không?”

Ngôn Tổ lập tức sa sầm mặt: “Tôi đã nói tôi không có ham mê cái này!”

Chân Ái cười cười: “Biết biết.”

Ngôn Tổ cho là cô qua loa lấy lệ, vẫn bất mãn mà nhú mày, lạnh nhạt nói: “Từ nay về sau cô mất đi quyền lợi chạm vào cơ thể tôi.” Sau đó liền muốn tự mình chuẩn bị băng vải, cuối cùng, suy nghĩ một chút về tương lai của họ, lại nói kì hạn, tăng thêm một câu, “Kì hạn 6 tiếng.”

Chân Ái phì cười, ngăn anh lại để anh ngồi xong: “Tôi sai rồi! Sẽ không nói nữa. Tôi xin rút ngắn thời hạn còn 6 giây được không?”

Ngôn Tổ có vẻ tức giận: “Chấp thuận!”

Rõ là kì quặc!

Chân Ái ngẩng đầu, nhìn cửa sổ kính màu còn có bầu trời cao xanh thẳm trên đỉnh đầu, đếm thật nhanh: “1, 2, 3, 4, 5, 6, đã đến giờ!” Đếm xong liền cúi người tiếp tục.

Cô tỉ mỉ và cẩn thận quấn từng vòng băng vải cho anh, nhìn từng đường sẹo sâu kia, cô lại cảm thấy đau lòng, bỗng nhiên rất muốn hôn chúng. Ý này khiến cô giật mình.

Cô không khỏi nghĩ đến đủ chuyện cùng anh trong mấy tháng qua, lần đầu tiên cô không muốn làm việc, xin phép nghỉ đi với anh đến New York chơi; cô đi trong mê cung tối tăm, nghe thấy thanh âm của anh liền suýt khóc; cô bị Amber nhấn dưới đất, vì biết được anh gặp nguy hiểm, đáy lòng cô hoàn toàn lạnh lẽo, điên cuồng và thù hận đâm chất độc thần kinh vào cổ tay King...

Thực ra cô, thích anh rồi sao?

Nhịp tim cô đột nhiên rối loạn, phát hiện này, tươi sáng lại ưu thương.

Cô tắm tối và hèn mọn như vậy, mà anh lại quang minh và ấm áp; cũng chính vì như thế, cho dù cô ở trong bụi bặm thì đáy lòng cũng nở ra đóa hoa vui sướng.

Cô cảm thấy vui vẻ lại cô đơn mà mỉm cười, len lén buộc một cái nơ con bướm sau lưng anh, lại dùng một cây bút đánh dấu màu xanh cẩn thận viết một hàng chữ “Quà tặng cho Chân Ái”.

Nếu thực sự có thể cột anh lên một cái nơ con bướm đóng gói mang đi thì tốt biết bao.

Nếu người đàn ông này là của cô thì tốt biết bao.

Nhưng mà, nếu như anh không thể đáp lại em, vậy, nguyện anh vĩnh viễn không bao giờ biết.

60. Chương 59

Những ngày điều dưỡng trôi qua rất nhàn rỗi.

Chân Ái ngủ trưa xong tỉnh lại đi xuống lầu, đi qua hành lang, nghe thấy vẹt kêu đầy vui vẻ: “Egg, egg, Isaac loves it! (Trứng, trứng, Isaac thích trứng nhất!)”

Chân Ái quay đầu, thấy trên bàn trà dài có một cái giỏ mây để trứng gà đầy màu sắc, vẽ hình màu sắc rực rỡ, cầu vồng, hoạt hình, vẽ tay, màu nước, mực in, màu xanh da trời, màu hồng nhạt, màu vàng tươi, màu xanh lục, rất nhiều cái trứng nhỏ nhỏ chen chúc nhau, vô cùng đáng yêu.

Vẹt con đứng trên giỏ, rất happy mà vỗ đôi cánh trắng phành phạch.

Chân Ái luôn luôn thích đồ vật có màu sắc, thấy quyến luyến không rời, nhỏ giọng hỏi vẹt: “Đây là cái gì thế?”

“Miz Jen, habby easder! (Cô Chân, lễ Phục Sinh vui vẻ!)” Marie nói tiếng Anh vùng Đông Nam Á.

Đây là một giỏ trứng màu Phục sinh.

Sao Ngôn Tố biết mua những thứ này? Anh ấy chưa bao giờ quan tâm đến các ngày lễ. Chân Ái bối rối, cùng vẹt con tò mò lục lọi trong giỏ.

Sau lưng đột nhiên có một tiếng mắng nổi giận đùng đùng: “Ai cho phép cô đụng vào đồ của tôi!!”

Chân Ái bị hù, suýt làm đổ trứng màu, vẹt cũng bay lên, nhảy đến trên bả vai cô, nghiêng đầu nhìn.

Phía sau, Jasmine cắn răng, tức giận nhìn cô chăm chăm.

Chân Ái cúi đầu nhìn hai quả trứng màu trong tay, bị bắt quả tang rồi, cô vội vàng bỏ lại trong giỏ, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi cô, tôi tưởng là Ngôn Tố mua.”

“Cho dù là của anh ấy thì cô có thể tùy tiện đụng vào sao?” Sắc mặt Jasmine rất xấu, giọng điệu cũng không tốt, “Thật không biết lễ phép, mẹ cô dạy cô thế nào?”

Chân Ái không phản ứng. Thần kinh cô thô, Jasmine nói gì cô cũng không hề có cảm giác, nhưng cô rất tò mò, sao Jasmine lúc nào cũng tức giận vậy?

Mà không sao, dù sao cô cũng không cần cô ấy thích.

Cô yên lặng bình tĩnh, khuôn mặt cũng không đỏ. Jasmine chợt cảm thấy như đánh vào không khí, càng bức bối hơn, nhưng cuối cùng cô ta cho rằng mình là người biết lý lẽ, muốn tiếp tục châm chọc nhưng lại nhin xuống.

Thật bức mình, mẹ Hayley lại có thể cho phép cô ta ở nhà Ngôn Tố, thật buồn cười! Cô gái này ngoài mặt ngơ ngác, nói không chừng trong lòng đạo đức giả đầy nham hiểm đây.

Chân Ái không nhìn ra ý nghĩ của cô ta, không nói nhiều, xoay người đi đến thư viện.

“Ai!” Jasmine gọi cô lại.

Chân Ái quay đầu.

“Hôm nay là lễ Phục Sinh, Ngôn Tố và tôi phải về nhà ăn tối, mẹ, bà ngoại, còn có Spencer và Annie đều ở đó. Cô thì sao, muốn đi đâu?”

Cô ta là đang nhắc nhở cô, chúng tôi là người nhà ăn cơm với nhau, cô đừng nghĩ đến việc đi theo góp vui.

Nhưng đây là làm điều thừa, Chân Ái vốn không nghĩ tới chuyện đó, cô cảm thấy khó hiểu mà trả lời: “Tôi ở nhà đọc sách.”

Jasmine nâng nâng lông mày: “Cô nói là về nhà cô sao?”

Chân Ái nghĩ, cũng có thể về nhà mà, dù sao cơ thể cô cũng khỏe rồi, không cần ở trong núi điều dưỡng. Cô gật đầu: “Ồ đâu đọc sách không phải đều giống nhau sao?”

Jasmine lại cảm thấy không thoải mái. Người này thế nào vậy? Thực sự xem nhà Ngôn Tố là nhà mình sao? Mới vừa muốn nói cô thì di động của Chân Ái vang lên.

Nhận điện thoại, là một giọng nữ rất vui vẻ: “Ai, đã lâu không gặp, cô đang làm gì thế?”

Chân Ái nhớ lại một lúc: “... Daisy?”

“Không phải bảo cô liên lạc với tôi sao? Tại sao không gọi cho tôi? Có phải chữ viết trong lòng bàn tay bị phai rồi không?” Daisy cố gắng tự nhủ một cái bậc thang.

Nhưng Chân Ái thành thật nói: “Không có. Tôi nhớ được số.”

Daisy: “...”

Bậc thang trực giác cô ấy mới vừa bày xong đã bị Chân Ái dỡ xuống, bản thân ngã nhào.

Cô ấy cũng biết Chân Ái không giống cô gái bình thường, cho nên cảm thấy không có vấn đề, cười ha ha nói chuyện chính: “Ai, thì ra chúng ta học chung trường. Hôm nay có party lễ Phục Sinh, đến đây chơi đi!”

Chân Ái lấp bắp: “Party? Không thú vị đâu...” Thực ra cô chưa từng tham gia.

“Có vẽ trứng màu, hóa trang thành con thỏ nữa.”

Chân Ái có chút mong đợi: “Ừ, được rồi... Ồ, có điện thoại đến, không nói nữa... A lô? Âu Văn... Nhà anh? Không, Daisy nói muốn tôi tham gia party, anh mừng lễ với người nhà anh đi... Không cần lo lắng... Cái gì trứng màu?”

Âu Văn nói tặng cô một giỏ trứng màu.

Chân Ái đang tò mò thì chuông cửa vang lên, Marie ở cửa kêu: “Miz Jen, oh my Jesus! Eggs! Doo many! (Cô Chân, ôi trời! Trứng! Rất nhiều trứng!)”

Nhân viên chuyển phát nhanh đem đến mấy giỏ trứng màu, đầy đủ kích cỡ, thật giả, vẽ đủ hình xinh xắn. Còn có chất liệu sô-cô-la và kẹo.

Không phải nói một giỏ sao, sao nhiều vậy?

Chân Ái cảm thấy vui vẻ, ngồi xổm dưới đất nhìn xung quanh. Trên một bộ trứng màu cô thích nhất vẽ 13 cô bé xinh đẹp, mỗi mặt ngược lại của trứng viết một chữ, tạo thành một câu:

AI HAPPY EASTER!

Ai, lễ Phục sinh vui vẻ!

Marie cũng vui vẻ vào giúp vui, nói cô bé trên trứng màu lớn lên giống Chân Ái, xinh đẹp lại được người ta yêu mến. Vệt con vung cánh bay qua bay lại: “Trứng! Trứng!”

Jasmine nén giận trong lòng, nhất thời không nhịn được, chất vấn: “Này, đây cũng không phải là nhà kho của nhà cô, ôm trứng của cô về đi!” Sau đó không nhịn được lấy chân đẩy.

Chân Ái vội vàng đỡ lấy, ngăn chân của cô ta, ôm mấy cái giỏ màu sắc sặc sỡ qua một bên.

“Này, Chân Ái! Chưa từng có ai mừng lễ Phục sinh với cô sao?”

Chân Ái cảm thấy rất bình thường: “Không cần đâu, tôi cũng không phải là người theo đạo.”

Giọng điệu lại có thể giống Ngôn Tố như đúc, Jasmine cảm thấy đau răng: “Cô không có bố mẹ sao? Bị thương cũng không có người thăm hỏi. Cho dù bố mẹ không quan tâm thì dù sao cũng có bạn học chứ? Bạn học không có, vậy bạn bè thì sao? Trừ Âu Văn và Eva ra, cô không quen ai sao?”

Chân Ái không hiểu thái độ hùng hổ dọa người của cô ta, nhưng vẫn nghiêm túc suy nghĩ một vòng, trả lời: “Không có.”

“Có!” Jasmine thấy cô không hề khó chịu thì tức giận muốn chết.

Vẹt con bay lên, vỗ cánh phành phạch: “Bully! Bully! (Đồ tồi!)”

Jasmine vô cùng tức giận, đưa tay muốn chụp lấy nó, không ngờ nó lướt qua đầu cô ta, bay qua đậu trên bả vai Ngôn Tố. Vẹt con thu cánh lại, con người đen như hạt đậu xoay tròn.

Ngôn Tố không biết đến đây từ lúc nào, chống cây gậy màu trắng, vẻ mặt hờ hững nhìn Jasmine một cái, không có biểu cảm dư thừa, cũng không hề dừng lại, ánh mắt liền rơi vào trên người Chân Ái.

Cô yên lặng, rũ mắt. Nhưng vừa nhìn đã biết cô đang chia suy nghĩ đêm trứng màu. Cô khẽ mím môi, lại là cảm xúc vui vẻ ẩn nhẫn.

Ngôn Tố không nói gì. EQ của cô ấy thực sự là thấp đến vô cùng thâm! Thật ngốc! (Ách, những lời này không thích hợp anh nói đâu.)

Anh cầm cây gậy đẩy đẩy lưng cô: “Sẽ đi đâu?”

“Đến trường. Daisy nói có party. Tôi có thể vẽ trứng màu, còn có thể hóa trang thành con thỏ!” Trong đôi mắt cô lấp lánh vẻ vui mừng hiếm thấy, ánh mắt không ngừng lượn lờ trên trứng màu.

Ngôn Tố nhìn nét mặt của cô, không khỏi cảm thấy chán nản.

Anh biết cô thích đồ vật có màu sắc tươi sáng, nhưng không nghĩ đến việc tặng trứng màu, quá thất bại mà. Việc tặng quà trên mạng nói vẫn có chút đáng học hỏi, tại sao ngay từ đầu anh lại khinh bỉ cộng thêm phủ nhận chứ?

Anh rầu rĩ không vui: “Tôi cũng muốn đi!”

Chân Ái sững sờ, muốn nói gì đó thì bị Jasmine cắt ngang: “S. A., mẹ nói bảo anh về nhà mừng lễ Phục Sinh.”

Ngôn Tố rất lạnh nhạt: “Không cần, tôi cũng không phải là người theo đạo!”

Lời này Chân Ái mới vừa nói, bây giờ Ngôn Tố lặp lại lần nữa khiến Jasmine suýt tí nữa nhồi máu.

Chân Ái quan sát anh từ trên xuống dưới: “Nhưng chân của anh...”

“Tôi muốn đi!”

#

Chân Ngôn Tố có vẻ bình phục khá nhanh, với lại hình như anh từng có kinh nghiệm gãy xương, cho dù quần băng chống gãy cũng hoàn toàn không có một chút cảm giác trói buộc vụng về, ngược lại thân hình vẫn thẳng tắp, bước đi vững vàng.

Đi đến party, Daisy từ xa thấy Chân Ái, vui vẻ chạy tới: “Ai, cô quá xuất quỷ nhập thần. Trong trường lại không có ai biết số điện thoại của cô, tôi còn hỏi cảnh sát Jones đó!”

Cô ấy nhìn thấy Ngôn Tố, rất kinh ngạc: “Anh vậy mà cũng đến à!”

Ngôn Tố thản nhiên nâng mày: “Daisy, quần áo của cô thật khó coi!”

Chân Ái: “...”

Bộ đồ Daisy mặc là một bộ trang phục thổ gợn cảm, phần trên là một cái quần ngực màu hồng rất ngắn, khó khăn lắm mới che kín ngực, hai bên có lông tơ trắng như tuyết tô điểm; phần dưới là váy ngắn màu hồng ngang đùi có đường viền lông màu trắng.

Phía sau váy có một cái đuôi thổ ngắn bằng lông xù, cô ấy còn đeo một đôi tai thổ trắng dài trên đầu.

Phối hợp với bộ trang phục này, cô ấy trang điểm màu hồng nhạt.

Chân Ái sợ Daisy xấu hổ, vội vàng nói: “Rất đẹp mà, tôi cảm thấy rất đáng yêu.”

Ngôn Tố khinh bỉ cô: “Đáng yêu sao? Tôi cảm thấy thật đáng thương cho sự thờ ơ của cô...”

Chân Ái ở sau lưng hung hăng chọc anh.

Ngôn Tố im miệng, rất lâu sau nghiêm mặt nói: “Ừ, thật đáng yêu... FYI, độ đáng tin của lời này là số không.”

Daisy không để ý: “Ai, không phải cô muốn hóa trang thành con thỏ sao? Tôi đã giữ lại một bộ cho cô, chúng ta đi thay quần áo đi!”

Ngôn Tố sững sờ, lần này nghiêm túc quét quần áo của Daisy một cái, lại rất bình tĩnh quét Chân Ái một lần... Ừm, anh rất muốn nhìn.

“Cái này là con thỏ??” Chân Ái có vẻ lúng túng, lùi về sau, lắc đầu như trống bỏi, hai tay đồng thời lắc, “Không không không, tôi không muốn hóa trang thành cái này!”

“Đi nào đi nào! Nữ sinh đều phải hóa trang thành cái này!” Daisy không phân bua thêm lời Chân Ái đang hốt hoảng lúng túng đi.

Ngôn Tố thấy vậy, khẽ cong môi, mỉm cười với mình.

Đi vào bên trong, thấy quầy bar có chỗ vẽ trứng màu, liền lấy propylene, hết sức chuyên chú vẽ lên. Mới vẽ xong một cái, nghe thấy có nam sinh khẽ hô: “So cute! (Thật đáng yêu!)”

Ngôn Tố không có hứng thú, cẩn thận tỉ mỉ nhìn chăm chăm trứng màu, chờ thuốc màu khô.

Có người nói: “Chưa từng thấy, người mới đến à! Nếu trước đó tôi đã gặp thì nhất định theo đuổi được cô ấy.”

Trong lòng Ngôn Tố thoáng qua một tia khác thường, vừa ngẩng đầu nhìn, nhịp tim bỗng chốc ngưng trệ.

Chân Ái vận tay, rất dè dặt đi theo bên cạnh Daisy, cúi đầu rũ mắt đi tới.

Cô mặc một bộ trang phục con thỏ, mái tóc dài mềm mại, dưới ánh đèn bả vai trắng tinh khiết giống như ngọc Dương Chi thượng hạng, xương quai xanh xinh đẹp rõ ràng, vô cùng gợi cảm. Áo ngực hơi thấp để lộ ra một bóng mờ nhấp nhô, vòng eo nhỏ nhắn mềm mại, tinh xảo yêu kiều, giống như cầm nhẹ sẽ gãy mất. Bên dưới váy ngắn là một đôi chân mảnh và thon dài, trắng ngần đều đặn, duyên dáng rực rỡ, thấy mê hoặc lòng người lại vô cùng thanh khiết.

Cô trang điểm màu hồng nhạt, trên mắt thoa một lớp phấn mắt hồng nhạt làm tôn lên sự tinh mịn đen nhánh của đôi mắt. nhìn một cái liền câu mắt hồn người; trên gương mặt vốn có má hồng rất ít, nhưng cô xấu hổ mặt đỏ tới mang tai đã sớm che mất hiệu quả trang điểm, gương mặt trắng đến trong suốt, giống như bóp một cái thì có thể nổi trên mặt nước.

Riêng về mặt cô ngây thơ lại khấn trương, kết hợp với đôi tai thỏ lông xù kia, thực sự là ngựa đến tận trong lòng người.

Thật là một vẻ đẹp đầy mê hoặc!

Cô như vậy cực kì giống búp bê Barbie, khiến người ta nhìn liền muốn ôm vào lòng, không còn muốn buông tay nữa.

Ngôn Tố nhìn cô không chớp mắt. Cô ấy... thực sự... rất đáng yêu!

Nhưng cô còn chưa đến gần đã có rất nhiều người đi tới bắt chuyện, Ngôn Tố lặng lẽ trầm sắc mặt. Để ọi người nhìn như vậy, anh... thực sự... rất tức giận!

Chân Ái không thích nói chuyện, cũng không thích bị bắt chuyện, thế là không hề để ý đến ai, nhanh chóng chạy đến bên cạnh Ngôn Tố đứng ngay ngắn, khẽ thở ra một hơi, giống như lần này mới cảm thấy an toàn thỏa đáng.

Ngôn Tố thấy cô không đáp lại ai, hoang mang rối loạn chạy đến bên cạnh mình, trong lòng hơi đắc ý.

Chân Ái lại nhú mày: “Ngôn Tố, thực ra tôi cũng không thích, nhưng tôi sẽ mặc thế này một lần.”

Ngôn Tố sững sờ: “Ai nói tôi không thích?”

“Anh mới vừa nói bộ quần áo này khó coi.”

Ngôn Tố sờ mũi một cái: “Khụ, chỉ có cô mặc đẹp.”

“Thật sao?” Chân Ái thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt của anh hướng qua sau lưng cô, “Thực sự có cái đuôi thỏ à?” Anh đưa tay nắm nắm lông thỏ sau váy của cô, bóp một cái.

Trong nháy mắt, cả người Chân Ái giống như bị nhiễm điện, rõ ràng chỉ là sờ cái đuôi, nhưng cô lại cảm thấy thân mật giống như sờ mông vậy.

Mặt cô bỗng chốc đỏ bừng, xung quanh âm nhạc ồn ào, cô nghe thấy nhịp tim mình vang dội trong lồng ngực.

Một lúc lâu sau, cô mới bình tĩnh lại, làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra mà dời ánh mắt, nhìn về phía trứng màu trước mặt Ngôn Tố.

Ngôn Tố: “Đoán xem, cái nào là tôi vẽ?”

Chân Ái: “...”

Trong một đồng trứng màu, có một cái, ạch, trứng màu trắng đen... Nền đen chữ trắng, vẽ đủ loại kí hiệu kì quái, hoàn toàn khác với đám trứng màu đầy màu sắc xung quanh.

Giống như con người anh...

Lần đầu tiên cô cảm thấy, đồ vật không có màu sắc cũng đáng yêu quyến rũ như vậy; trên thế giới có nhiều màu sắc như thế, cô vẫn cứ thích cái trứng màu trắng đen này.

Cô chọc đầu quả trứng một cái.

Ngôn Tố chỉ vào kí hiệu kì kì quái quái phía trên, mang theo vẻ kiêu ngạo: “Này, đây là mật mã tôi vừa thiết kế, có đẹp không?”

Chân Ái: “...”

Nhìn không hiểu thì làm sao?

Cô nhú mày, vô thức cắn cắn môi.

Anh nhìn đôi môi cô, đột nhiên tim đập chậm một nhịp. Trên cái miệng nhỏ nhỏ thoa son môi, yêu kiều như nước mềm mại căng mọng... Anh đột nhiên muốn... hôn cô...

“Ai! Qua đây chơi trò chơi đi! Tiếng kêu của Daisy cắt đứt ý nghĩ trong lòng Ngôn Tố, anh thoáng giật mình.

Một đám sinh viên rất nhanh tụ tập một chỗ chơi trò chơi. Quy tắc rất đơn giản, nữ sinh tùy chọn một con số từ 1 đến 150 viết trên tấm thẻ. Nam sinh rút ra 3 số tùy ý trong từ 1 đến 40, dùng cộng trừ nhân chia, hoán vị và các phép tính khác tính được con số ứng với số trên thẻ của cô gái thì có thể hôn một cái. Cách tính một người đã dùng thì người khác không được dùng, nhưng mình có thể dùng lại.

Trước khi chơi, Chân Ái nhỏ giọng hỏi Ngôn Tố: “Tôi không muốn bị người khác hôn, làm sao bây giờ?”

Ngôn Tố không hề suy nghĩ: “123, số này rất khó tính ra.”

Chân Ái viết xuống 123.

Chơi một vòng, có người dùng 40 cộng 39 cộng 38 ra 117, sau đó hôn Daisy viết số 117 một cái, vì vậy người khác không thể dùng lại phép cộng.

Đến lượt Ngôn Tố, anh rút được 3, 15, 25.

Chân Ái nghĩ, cần 25 cộng 15 chia 3 bằng 10, ở đây vừa khéo có cô gái viết số 10. Ạch, Ngôn Tố sẽ không hôn cô ấy chứ?

Cô nhú mày, có chút không vui.

Ngôn Tố xếp số xong, rất bình tĩnh: “Một số chẵn, bốn số lẻ, tổng cộng năm số, được số 145. Trong 145, một số chẵn, hai số lẻ, tổng cộng ba số. Ừm, thu được 123.”

Chân Ái vừa nghe, chợt cảm thấy giống như bị ai đánh một gậy vào đầu.

Cô ngây ngẩn nhìn Ngôn Tố, người sau rất bình tĩnh lại như là chuyện đương nhiên: “Ồ, hình như cô là 123!”

Chân Ái lắp bắp. Không phải anh ấy chỉ cô viết 123 thì sẽ không bị hôn sao?

Cô còn chưa phản ứng thì Ngôn Tố đã lấn người sang, cô phản xạ có điều kiện muốn tránh, nhưng anh nhanh hơn cô, hôn một cái trên môi cô giống như chuồn chuồn lướt nước.

Tim Chân Ái cũng cứng lại rồi!

Đôi môi anh mềm mại, hơi thở tươi mát đầy nam tính phả vào mặt, cô ngồi vững dưới đất, trời đất quay cuồng. Tim đập mãnh liệt không ngừng, trong đầu vô cùng hỗn loạn.

Trong ánh mắt ngơ ngác sững sờ lại kinh ngạc của cô, anh trông ra dáng mà ngồi xong, tiếp tục bình tĩnh chơi trò chơi, giống như vừa rồi hôn một pho tượng.

Nhưng trái tim cô đã nín thành một chỗ, lỗ tai bị đốt đến gần như trong suốt.

Sau đó, Ngôn Tố rút được 24, 38, 17, thế là, “Ba số chẵn, ba số lẻ, tổng cộng sáu số. 336, một số chẵn, hai số lẻ, tổng cộng ba số. Ừ, 123.”

Kết quả, cho dù rút được bất kì số nào thì anh cũng có thể sử dụng cách giống nhau tính ra 123, sau đó hôn Chân Ái. Vừa mới bắt đầu thì khê hôn, càng ngày càng dùng sức, đến lần thứ 7, anh lại có thể cắn cô một cái.

Chân Ái từ đầu đến cuối đều mờ mịt: “...”

Sao lại có cảm giác bị lừa?

Đến tận lúc bị anh cắn một cái, Chân Ái cũng không ngồi yên được nữa, mím môi, sắc mặt đỏ bừng: “Không chơi nữa, tôi muốn đi vẽ trứng màu!”

Ngôn Tố không hề tiếc nuối, bình tĩnh đi theo cô.

Lúc vẽ trứng màu, Chân Ái đều cúi đầu. Bảy nụ hôn không giải thích được vừa rồi, bây giờ không nghĩ ra được là chuyện gì xảy ra. Hết lần này đến lần khác, cô cảm thấy hoảng loạn lại luống cuống.

Cô nhớ lại cảm xúc mềm mại và nóng rực nơi đôi môi anh, nhớ lại hơi thở đầy nam tính lúc anh đến gần, bây giờ tim cô vẫn còn đập thình thịch, tay cũng đang run lên, nhưng anh vẫn yên lặng bình tĩnh như trước.

Thực sự chỉ là trò chơi sao?

Cô cảm thấy đau xót, lạnh lẽo lại tê lương, tâm trạng rối loạn.

Đang suy nghĩ thì bên cạnh có một cái tay con thỏ duỗi tới, là một con búp bê thỏ bằng vải nhung lông rất lớn. Nó vui vẻ chào hỏi Chân Ái, còn kéo cô đứng dậy quay một vòng.

Ngôn Tố thấy con búp bê, rất kính trọng mà đứng lên, gật đầu với nó: “Chào con thỏ, tôi là Ngôn Tố.”

Chân Ái cảm thấy kì lạ, con thỏ cũng sững sờ. Cái đầu thỏ thật to lảng lảng, gật một cái: “Chào Ngôn Tố, tôi là con thỏ.”

Chân Ái: “...” Đây là tình huống gì?

Sau khi một người một thỏ quy củ chào hỏi nhau xong, con thỏ đi, Ngôn Tố cảm thấy rất hài lòng mà ngồi xuống.

Chân Ái tò mò: “Con thỏ kia là Taylor đó, không ngờ hai người tốt như vậy.”

Sắc mặt Ngôn Tố thoáng chốc liền biến đổi, không sao tin được: “Trong đó là do người hóa trang?”

Chân Ái nghĩ một vòng, bật cười, cảm thấy anh thật đáng yêu: “Anh sẽ không phải còn dừng ở giai đoạn trẻ em, cho rằng con thỏ bằng vải nhưng lông có thể di chuyển, có thể nói chuyện chứ?”

Ngôn Tố sa sầm mặt: “Cô tưởng tôi bị thiếu năng sao?”

“Vậy anh khó chịu cái gì?”

“Tôi cho rằng đó là người máy mô phỏng giống sinh vật...” Anh rũ mắt, sau khi cảm thấy hơi mất mát, khinh bỉ, “Những nhà khoa học thông minh học cơ khí điện tử suốt ngày đang làm cái gì vậy? Tôi thật cảm thấy xấu hổ vì họ!” Hình ảnh con búp bê to lớn hoàn toàn sụp đổ, “Hừ, từ nay về sau con thỏ bằng vải nhưng mất đi sự tôn trọng chỉ số IQ của tôi với nó.”

Chân Ái: “...”

Trong phòng rất náo nhiệt, mọi người tùm lại chơi với nhau. Chỉ có Chân Ái và Ngôn Tố im lặng ngồi đối diện, vẽ trứng màu hết cái này đến cái khác. Vẽ rất lâu, lại đi đến cửa sổ sát đất nhìn sân trường yên tĩnh bên ngoài.

Chân Ái đứng bên bãi cỏ, nhớ đến chuyện vừa rồi, tim đập nhanh hơn, quay đầu nhìn Ngôn Tố: “Con số kia là thế nào vậy?”

Ngôn Tố không suy nghĩ nhiều, ăn ngay nói thật: “Đó gọi là số lỗ đen... Bất kể là số nào, dựa theo phép tính vừa rồi của tôi thì cuối cùng đều có thể tính ra 123. Số như vậy còn có rất nhiều, ví dụ như...”

Anh nói đến giữa chừng, nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong ánh mắt của Chân Ái, nhận ra được sự bất thường, thế là, từ từ ngậm miệng.

Chân Ái ngơ ngẩn nhìn anh chằm chằm. Anh ấy cố ý... Tại sao?

Anh giống như tên trộm bị bắt tại chỗ, trong lòng hồi hộp đến mức tim đập thành thịch. Nhưng vừa nhìn cô, lại đột nhiên bình tĩnh im lặng.

Một bên cửa sổ sát đất là party ồn ào, một bên là sân trường yên tĩnh. Trong màn đêm, cô mặc bộ đồ con thỏ trắng treo mũm mĩm, đôi mắt trong veo như đầy ánh sao lấp lánh, xinh đẹp không thể tả.

Thế giới hai bên, bất kể là phần hoa hay vắng lặng, chỉ có họ với nhau, là tâm linh tương thông mà hiểu nhau.

Trong nháy mắt trong đầu anh không có ý nghĩ, chỉ còn lại bảy nụ hôn cô vừa rồi, mềm mại ngọt ngào, giống như một loại thuốc gây ghiền. Anh vẫn nhớ rõ, mỗi lần một nụ hôn vội vã rơi trên đôi môi cô, cô sẽ khẽ run lên, mà trái tim anh cũng sẽ run theo.

Anh đột nhiên không muốn suy xét cách thức theo đuổi tình yêu gì đó, cũng không muốn chờ cái gì nước chảy thành sông, trong đầu chỉ còn lại một ý nghĩ. Không có logic, không có lý trí, chỉ còn lại bản năng.

Anh gần như cố chấp mà nhìn cô, trong đôi mắt màu nâu nhạt chỉ có hình bóng cô, hỏi một cách khẳng định: “Em có thích anh không?”

Chân Ái trợn to hai mắt, cứng đờ.

Anh không thể chờ được, ngữ tốc rất nhanh: “Tại sao viết chữ ‘Quà tặng cho Chân Ái’ trên băng vải của anh? Em thích anh sao? Em hi vọng nhận được anh sao?”

Cô kinh ngạc há miệng, đôi mắt ảm ướt lại trong suốt, nhưng hết sức lạnh lẽo và thê lương: “Cho nên, anh coi như là trò chơi vui đùa một chút sao?”

Sự việc hoàn toàn chạy theo quỹ đạo ngược lại, lòng Ngôn Tố đột nhiên trầm xuống, tỉnh táo lại, có chút hối hận.

Anh quá đột ngột rồi.

Anh bỗng cảm thấy bối rối, rất cố gắng nhưng hoàn toàn không nghĩ ra được biện pháp để trả lời. Cho đến tận một khoảnh khắc nào đó, anh chợt hiểu, Chân Ái là con gái, phải do anh nói anh thích cô trước!

Nhưng không kịp, Chân Ái đã dùng sức đẩy anh ra: “Ngôn Tố, anh sai rồi!”

Cô lẳng lẳng nhìn anh mấy giây, đôi mắt đỏ lên vì tức giống như một con thỏ.

Cô run rẩy, hít một hơi thật sâu: “Tôi không thích anh! Tôi chán ghét anh!”

“Chân Ái, anh...” Anh luống cuống, lập tức đưa tay kéo cô. Cô đá cây gậy của anh, xoay người chạy vào trong bóng đêm.

61. Chương 60

Thư viện trong lâu đài, ánh nắng mùa hè rơi xuống từ cửa sổ kính màu, ngay bên dưới, cây đàn dương cầm màu trắng được lồng trong một tầng ánh sáng sắc sỡ.

Ngôn Tổ mặc quần áo trắng, nằm sấp trên đàn dương cầm... Bên cạnh để men, dây vàng, sợi bạc và các vật liệu thủ công khác...

Yên lặng.

Sau bảy nụ hôn lễ Phục Sinh, Chân Ái biến mất, còn anh cả ngày đều trầm ngâm.

Không nên thiết kế để hôn cô ấy, nhưng tại sao cô ấy chạy mất? Còn nói: Tôi không thích anh, tôi chán ghét anh.

Tâm trạng anh sa sút, tự an ủi mình, cô luôn luôn phản ứng chậm, có phải vẫn chưa ý thức được mình thích anh không?

Nhưng tỉ mỉ suy nghĩ một chút, cô lúc nào cũng hơi ngơ ngác, không nhìn ra được sở thích; nhìn anh cũng không giống như nhìn thấy kẹo đầy màu sắc, trong đôi mắt xinh đẹp tỏa ra thứ ánh sáng lung linh.

Giống như thực sự không thích.

Ngôn Tổ cảm thấy rất chán nản.

Lục tung trong đầu tìm bằng chứng, họ từng kéo tay, từng ôm nhau, tham gia hôn lễ, xem phim, ngủ cùng nhau còn ở chung một chỗ. Trong lúc vô tình đã sớm có rất nhiều sự thân mật vụn vặt. Nhưng tất cả những điều này chỉ có thể chứng minh,

Là anh động lòng...

Trong lòng anh vô cùng yên lặng.

Vô cùng nhẹ vô cùng chậm mà mở mắt, nhìn cửa sổ kính màu trên cao, ánh mặt trời rực rỡ rơi vào đáy mắt anh, sâu thẳm và yên tĩnh. Nhớ lại đêm đó, anh cố làm ra vẻ bình tĩnh hôn cô, cô thì mỗi lần càng khấn trương hơn...

Cô càng thấp thỏm, vậy thì anh ở trong mắt cô có khác gì những người không hỏi sở thích của cô, giam cầm cô.

Anh thật muốn vả mồm mình một cái thật mạnh.

#

Nửa giờ sau, anh gọi điện cho Eva.

Ngữ khí Eva rất xấu: “9 giờ sáng chủ nhật, cậu không cảm thấy lúc này rất không đúng lúc sao?”

Ngôn Tổ tỉnh mạch: “Nghe giọng cậu thì thức dậy hơn một tiếng rồi.”

Đầu bên kia cứng họng.

“Xin lỗi, đã quấy rầy cậu và Danny giao hợp.”

Eva hóa đá.

Ngôn Tố nhớ đến việc Chân Ái nói phải ôn hòa: “Xin lỗi, đã quấy rầy cậu. Chào buổi sáng, nhân tiện chào Danny giúp tôi.”

Eva trực tiếp hóa gió, một lúc sau nghe được thanh âm từ rất xa của Danny: “S. A. morning!”

Eva gắt gỏng: “Ai cho phép anh chào hỏi với cái tên quái thai đó, nằm xuống cho em!” Một giây sau quay về ông nghe, “Tôi muốn đi ngủ, có chuyện gì thì mấy tiếng sau nói.”

“Mấy tiếng?” Ngôn Tố nhú mày, “Cậu muốn ép nước Danny?”

Eva: “... Hôm nay không cho phép cậu gọi điện cho tôi!”

Ngôn Tố im lặng, cách một giây, giọng nói đều đều như người máy, chậm rãi kêu lên: “E~~Va~~”

Eva nâng mày. Biết cậu ta hơn mười năm, cậu ta mở miệng đều là “Diaz”. Chỉ gọi họ, chưa bao giờ gọi tên. “Chuyện gì?”

Anh không thể nói anh cần Chân Ái một cái, rất lắm lời.

Anh đắn đo: “Tôi hôn Chân Ái thì không thấy cô ấy nữa...”

Eva phì cười: “Cậu nói là giống như ma thuật biến hóa, hôn cô ấy một cái thì cô ấy bỗng biến mất?”

Ngôn Tố: “...”

Anh tức giận: “Diaz! Sau khi cậu yêu đương thì chỉ số thông minh đã giảm vô cùng nhanh chóng!”

“Học cậu! Rất nhiều lúc cậu nghe người ta nói thì trọng điểm đều lệch méo sẹo.”

Ngôn Tố nghiêm mặt: “Không cảm thấy!”

(?)

“Chẳng lẽ kĩ năng hôn của cậu không tốt?”

Ngôn Tố một đầu đầy vạch đen: “Khụ, tôi chưa được cô ấy đồng ý, đã dùng cách... dụ dỗ khoa học.”

Bên kia trầm mặc chừng ba giây: “Wow

”

“S. A., tôi cảm thấy trên phương diện tình cảm Ai là một cô gái rất cẩn thận. Nói thế này, tôi thích một người, mặc kệ kết quả ra sao thì cũng hưởng thụ hiện tại tranh thủ hết sức. Nhưng cô ấy thì ngược lại, cho dù cô ấy thích cậu, nhưng nếu như cô ấy cho rằng hai người sẽ không có kết quả, vậy thì cô ấy thà không có bắt đầu, mãi mãi duy trì quan hệ bạn bè. Tình nguyện lặng lẽ thích, cũng không muốn phá hoại tình cảm bây giờ.”

Ngôn Tố ngẩn người: “She is so cute! (Cô ấy thật đáng yêu!)”, nhưng đồng thời lại khiến anh đau lòng.

Eva không hề đùa giỡn: “S. A., cậu hôn cô ấy, vậy tất cả đều làm rõ rồi. Làm bạn bè thì lúng túng. Người yêu? Cậu có sự chuẩn bị về phương diện này? Cậu nghĩ xong chưa? Mặc dù tôi không muốn khen cậu, nhưng người đàn ông như cậu quá tuyệt đỉnh, nhìn thấy nhưng không với tới được. Đầu óc của cậu người bình thường hoàn toàn không có cách gì để hiểu, cậu khẳng định cô ấy là soul mate của cậu? Những vấn đề này tôi cũng đã nghĩ tới, hướng chỉ là Ai?”

S. A., nếu những vấn đề này cậu vẫn chưa nghĩ xong đã đi trêu chọc Ai, cậu nhất định sẽ làm tổn thương cô ấy. Cô gái như cô ấy, người bình thường rất khó tổn thương cô ấy, nhưng một khi đã bị tổn thương thì đó sẽ là vết thương trí mạng.”

Ngôn Tố bên này trầm mặc rất lâu: “Chưa từng rõ ràng giống như giờ phút này.”

#

Chân Ái ngồi trong ánh mặt trời trước cửa sổ sát đất, đang cầm một cái ly thủy tinh, hơi nước bay lên chiếu vào gương mặt yên lặng và cô đơn của cô.

Mẹ từng nói, đừng nên yêu, yêu là một nhà tù; ai thích ai thì người đó liền bị nhốt vào tù của người nào đó. Yêu rồi thì sẽ không còn tâm trạng tự do nữa, sẽ không còn tâm tình vô lo nữa.

Nhưng Chân Ái không hiểu.

Cuộc sống trước kia, không hề yêu, nhưng cũng không tự do vô lo, không có sự nhẹ nhõm thoải mái.

Hơn mấy ngày không gặp Ngôn Tố, hơn mấy ngày vui mình trong phòng thí nghiệm, nghiên cứu có tiến triển nhưng cô không hề cảm thấy xúc động.

Chuyện lễ Phục Sinh rõ ràng trước mắt. Anh nói đúng, cô thích anh, chính là muốn nhận được anh. Nhưng tại sao cô không dám thừa nhận? Không những không dám thừa nhận mà còn trở nên cay nghiệt vô lễ.

Thực ra, thứ cô mong muốn, anh đều có. Thuần khiết, thông minh, tươi sáng, ngay thẳng. Nhiều ảm áp như vậy, sự ảm áp từ nhỏ đến lớn chưa từng được trải nghiệm.

Thứ cô sợ hãi, anh cũng có. Quá tinh khiết, quá thông minh, quá tươi sáng, quá ngay thẳng, quá ảm áp.

Ánh mặt trời rơi vào trong ly nước đập chồn, khúc xạ ra ánh sáng bảy màu, lời người kia vẫn còn vang bên tai: Little C, mặc kệ em chạy trốn bao xa, dấu vết bọn anh để lại cho em cả đời cũng không xóa được.

Nghiêm túc suy nghĩ một chút, thực ra cô không có quyền yêu và được yêu.

Cô kinh ngạc, vốn không nên còn có ảo tưởng, cô không thể nào làm một cô gái bình thường.

Nhưng lại nghĩ đến Ngôn Tố, đêm đó đứng trước cửa sổ sát đất, hốt hoảng lại ảo não. Lần đầu tiên cô thấy anh hoang mang lúng túng như thế, bất lực muốn bắt lấy cô, muốn nói xin lỗi, muốn giữ lại.

Nhưng cô lại đá cây gậy của anh rồi chạy mất.

Cô cúi đầu, vẫn cảm thấy khó chịu.

Ngoài cửa truyền đến tiếng đàn vĩ cầm êm ái, là một ca khúc chưa từng nghe, một chút ưu thương một chút sáng sủa, một chút ưu sầu một chút tươi đẹp.

Lòng Chân Ái hóa thành dòng nước, chậm rãi chảy xuôi theo ca khúc từ cây đàn vĩ cầm. Cô nghe đến say mê, không kìm lòng được đứng lên đi mở cửa, là một người không thể quen hơn được nữa.

Cây gậy để một bên, anh nâng cây vĩ cầm màu trắng trên vai, đứng thẳng tắp trong hành lang. Vài ngày không gặp, anh vẫn sạch sẽ lại yên tĩnh thanh nhàn như cũ, cho dù chân phải không thuận tiện nhưng vẫn cao ngất tuấn tú.

Cô mở cửa, anh yên lặng liếc cô một cái, không nhanh không chậm kéo xong mấy nốt nhạc cuối cùng mới lại rũ mắt. Mâu quang màu nâu nhạt sâu kín lẳng lặng rơi trên gương mặt cô, giọng nói trầm thấp lại lưu luyến,

“Hi!”

Khẽ một tiếng, tiếp đó là dư âm réo rắt của đàn vĩ cầm, lộ ra sự nhớ nhung nhưng không nói hết.

Gửi Chân Ái

Chân Ái dựa bên mép cửa, tiếng lòng khẽ run, con người đen nhánh ngược nhìn anh, không trả lời, cũng không mời anh vào.

Hai người cứ im lặng đứng ở hai bên cửa như vậy, yên lặng nhìn nhau.

Thực ra cái gì cũng không cần nói, nhìn nhau, nói hết tất cả.

Cô mặc quần áo thường ở nhà, áo thun nhỏ màu trắng, quần vải bông mỏng màu xám đậm, tóc dài búi lên một cách tùy ý, toàn thân tỏa ra khí chất buông tuồng không nhiễm một hạt bụi.

Cho dù bây giờ cô đứng trước mặt anh, anh vẫn nhớ nhung.

Mà đã lâu không gặp, cô cũng vui vẻ. Đường như anh có khả năng an ủi lòng người thần kì nào đó, vừa nhìn thấy anh, tất cả sự rầu rĩ thấp thỏm và buồn rầu liền tan thành mây khói.

Bầu trời quang đãng, ánh nắng rực rỡ, cô đột nhiên cảm thấy vui vẻ. Nhưng trong chớp nhoáng này vẫn không nói được gì.

Cho dù có thể thản nhiên nhìn thẳng, nhưng không thể mở miệng.

Cô hỏi: “Anh đến làm gì?”

Anh đi đứng không thuận tiện, đỡ cây gậy đi tới, đưa một bức thư bằng phẳng sạch sẽ.

Chân Ái nhận lấy, bỗng tưởng tượng ra dáng vẻ anh ngồi yên lặng viết thư bên cạnh đàn dương cầm, nghiêm túc và sâu sắc.

Cô nhìn thấy băng vải trên chân anh: “Đưa một bức thư mà còn tự mình chạy tới.”

Anh nhìn thẳng cô: “Vốn định để Isaac đưa, nhưng nó nói nhiều, tôi lo nó bay giữa đường tán dóc với chim khác làm rớt mất thư ngậm trong miệng.”

“Anh thật không giỏi kể chuyện cười, nhạt nhẽo chết đi được.” Chân Ái đang cười trong lòng, nhưng vẫn nói, “Sao không để vào hòm thư?”

“Sợ làm mất, vẫn tự mình đưa tốt hơn.”

“Thư gì quý giá như vậy?”

“Thư xin lỗi.”

Chân Ái sửng sốt: “Tại sao xin lỗi?”

Ngôn Tố lơ đãng nhíu mày, nhìn như tùy ý, thực ra có chút đau buồn: “Cô nói cô chán ghét tôi.”

Nhìn anh hơi đáng thương, Chân Ái mới biết một câu nói lấy lúc đó, anh như một đứa trẻ ghi nhớ trong lòng. Mấy ngày qua ước chừng nhớ lại hết lần này đến lần khác, có thể mài mòn rồi!

Chân Ái cảm thấy không đành lòng lại ảo não: “Không có!”

Mi tâm Ngôn Tố dần ra, nhưng không biết có sự chuyển biến tốt: “Vậy cô nói không thích tôi cũng là giả?”

Chân Ái quay mặt qua chỗ khác: “Hừ, ‘Tôi chán ghét anh, tôi không thích anh’, thuộc về mệnh đề tuyển. Một cái giả không có nghĩa toàn bộ giả. Một anh còn là nhà logic học!”

Ngôn Tố ngẩn người, chợt nở nụ cười.

Được cô gái yêu dấu dùng ngành học yêu mến phản bác... á khẩu không trả lời được... Thực sự... rất hạnh phúc.

Anh nhìn gò má yên tĩnh và tinh tế của cô, ánh mắt chậm rãi rơi trên cái cổ như ngọc của cô, vô thức giờ tay đặt lên đó, khẽ nói: “Nhưng anh cho rằng, em thích anh.”

Chân Ái chỉ cảm thấy lồng ngực chợt nóng lên, kinh ngạc ngẩng đầu: “Anh tự kỉ!”

Mâu quang anh sâu thẳm, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm đôi mắt cô, ngón tay thon dài đặt nơi xương quai xanh của cô từ từ sờ lên, nâng cằm của cô: “Phải không, nói lại lần nữa?”

Chân Ái sửng sốt.

Sờ động mạch cảnh, nhìn độ giãn nở của con người, đây là cách phát hiện nói dối đơn giản nhất của CIA. Cô rất sớm đã đề phòng chiêu này.

Với anh, lại không thể.

“Nếu như anh tự kỉ, em có thể giải thích một chút tại sao lúc anh đến gần em, mạch em đập lên tới 147 lần một phút không?”

Tên ngu ngốc này!

Cô vừa xấu hổ vừa tức, muốn đẩy anh, nhưng thấy rõ cảm xúc thấp thỏm lại hồi hộp trong mắt anh. Anh ở trước mặt cô, lại có thể không tự tin, cho nên mới ngây ngốc dùng cách anh quen thuộc nhất không có EQ nhất để chứng thực.

Lòng cô mềm nhũn, không nỡ đẩy anh ra nữa.

Cô nghiêng đầu, đổ mặt kề sát vào lòng bàn tay nóng rực của anh, hỏi: “Còn anh thì sao?”

Anh không hề do dự: “Anh thích em, thích rất sâu đậm.”

Tim Chân Ái đập thành thịch, cảm thấy xúc động lại sợ hãi, máu cũng sôi trào.

Đây là thổ lộ sao?

Đương nhiên không phải.

Anh lại lên tiếng, lời nói ra rất văn bản:

“Ai, rất xin lỗi ngày đó trong tình huống chưa được sự đồng ý của em, đã dùng cách... lừa gạt khoa học để hôn em. Đối với loại hành vi ngu xuẩn lại không lịch sự của hormone giống đực làm choáng váng đầu óc này, anh bày tỏ sự xấu hổ vô cùng.

Đối với hành vi của bản thân, anh cho rằng mặc dù nó không thích hợp, nhưng hết sức khách quan thể hiện tình cảm sâu sắc của anh dành cho em. Đó không phải là ý nghĩ nông nổi nhất thời, mà là do sự yêu mến em càng ngày càng tăng. Nhưng điều đáng tiếc là, bởi vì anh không hiểu rõ và thiếu kinh nghiệm trong lĩnh vực tình cảm, anh không khống chế tốt hành vi của anh.

Xin lỗi em.

Nhưng mà Ai, em đừng vì vậy mà cho rằng tình cảm anh dành cho em là tùy tiện. Ngược lại, anh giữ vững nguyên tắc thà thiếu không ầu. Cho dù suốt đời một mình cô độc cũng chắc chắn sẽ không tạm bợ. Anh đã suy nghĩ cặn kẽ, anh rất khẳng định, nếu như trên đời này thực sự có một người tâm linh tương thông tâm hồn phù hợp với anh, vậy thì đó chính là em. Chỉ là em.

Anh đã nói, em là cô gái tốt nhất anh đã gặp; anh biết, em có một quá khứ nặng nề, nhưng anh nguyện ý cùng em đổi mặt, nguyện ý đi vào thế giới của em, cũng nguyện ý để em tiến vào thế giới của anh.

Anh nguyện ý nắm tay em, dẫn em ra khỏi kí ức u tối; cũng nguyện ý để em nắm tay anh, dẫn anh ra khỏi thế giới cô độc.”

Lòng cô vừa ấm áp vừa chua xót, không ngờ anh lại nhìn thấu hết suy nghĩ của cô.

Một đoạn chính thức cẩn thận, logic chặt chẽ, kiểu câu phức tạp, mãnh liệt lại đầy tính văn học này hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi chịu đựng của Chân Ái. Cô đã đánh mất năng lực suy nghĩ, hoàn toàn đắm chìm vào trong đôi mắt sâu thẳm của anh.

Gương mặt anh ửng đỏ, nâng cằm: “Ngoài ra, với tư cách là người anh thích, em có thể suốt đời tự do hưởng thụ rất nhiều phúc lợi. Bất kể là trí khôn, tâm lý hay thân thể.

Nếu em uống say hoặc không muốn đi bộ, anh có thể cõng em; vấn đề em không biết, anh sẽ tận tâm tận lực giải đáp cho em.

Nếu em không vui, anh sẽ dỗ em vui. Mặc dù cái này còn phải học nhiều hơn, nhưng em biết, anh là một thiên tài, năng lực học tập của anh rất mạnh, nhất định sẽ học đến khi em hài lòng, à không, yêu cầu của em quá thấp, học đến khi anh hài lòng mới thôi;

Chỉ cần em vui, bất cứ lúc nào em cũng có thể viết chữ vẽ tranh trên băng vải của anh.

Còn có một đặc quyền lớn nhất chỉ dành cho em, em có thể đụng vào bất kì vật gì của anh, kể cả... cơ thể anh.

Khụ, từ bây giờ trở đi, em đã có thể sử dụng quyền lợi của em rồi.”

Anh trầm bồng nói xong, chỉ chỉ bức thư trong tay Chân Ái, vẻ mặt xấu hổ, mang theo sự kiêu ngạo không được tự nhiên:

“Lời anh mới vừa nói chính là nội dung trong bức thư này. À, trong thư có dấu chấm câu. Em có thể xem lại một chút, chữ viết của anh rất đẹp, Ừm, thanh âm cũng dễ nghe.”

Sau đó phát hiện lạc đề rồi, lại đỏ mặt, nói một cách kiêu ngạo, “Ngoài miệng là cam kết, văn bản là lưu trữ. Cuối cùng kí tên, đóng mộc. Song ngữ Trung-Anh.

Nhưng em cũng không cần đặc biệt hồi hộp về bức thư này, cho dù rút cũng không cần khóc. Anh đã gắn nhãn ‘Chân Ái’, ‘Cam kết’ và ‘Có một không hai’ cho nó, đặt trong đầu nhớ rất rõ ràng.

Anh rất giữ chữ tín, sẽ không nói mà không giữ lời.

Nhưng vậy không có nghĩa là em có thể vứt bỏ nó, không quý trọng...”

“Em sẽ quý trọng thật tốt!”

Ngôn Tố còn chưa nói xong thì cô đã ôm chặt lấy anh.

Lời của anh đã sớm xua tan đi tất cả sự lo ngại và thấp thỏm trong lòng cô, cô vốn cũng không nên nghi ngờ, chỗ nào anh sẽ không suy nghĩ cận kề, chỗ nào sẽ chỉ là vui đùa một chút mà thôi?

Chân Ái nhào qua, dựa trong ngực anh, hai tay hoàn toàn ôm lấy anh. Mùi vị của anh phả vào mặt, dạt dào và an toàn khiến cô yên lòng. Cô nhón chân lên, kề sát vào tai anh, nhỏ giọng nói:

“Ngôn Tố, em cũng thích anh, thích rất sâu đậm.”

Khóe môi anh cong lên, dịu dàng ôm lấy eo cô, cúi đầu hôn lên lỗ tai nhỏ trắng hồng của cô: “Thật may mắn.”

#

Chân Ái tiễn Ngôn Tố xuống lầu, đến ven đường, anh đưa cho cô một tờ giấy: “Giải ra được rồi. Một chuỗi chữ và số lộn xộn này không phải là mật mã, mà là kí hiệu phân loại sách trong thư viện bị xáo trộn.”

“Kí hiệu phân loại sách trong thư viện?”

“Nhìn hàng chữ cái thứ ba ở chính giữa.”

98. 23. 15. 85. 85. 74. 66. 93. 78. 96. 87. 65. 86.

C. E. G. P. D. O. R. X. A. U. Q. L. I.

GV. DJK. KWX. QM. RB. BC. HV. NE. UG. LT. AY. PZ. SF

943. 734. 151. 215. 186. 181. 194. 237. 278. 117. 121. 141. 245.

49. 01. 13. 01. 71. 67. 61. 35. 45. 27. 03. 31. 35

Chân Ái búng tỉnh: “Khung phân loại của Thư viện Quốc hội không có I và O, là sự lộn với số 1, 0. Năm ở hàng thứ nhất đã bớt đi hai vị trí đầu, hàng thứ hai là chữ viết tắt tên tác giả, hàng thứ ba là kí hiệu phân loại sách, hàng thứ tư là số sách, hàng thứ năm là số thứ tự. Cho nên đây là 13 quyển sách. Khó trách anh trai em nói đọc nhiều sách là có thể giải ra. Ngôn Tố, may mà anh nghĩ được!”

Mặt Ngôn Tố ửng đỏ, lật tờ giấy lại, “Đây là tên 13 quyển sách đó.”

Chân Ái như nhặt được cửa báu: “Cảm ơn anh!”

“Tiếp theo phải dựa vào em giải tiếp, nhưng Ai, anh hi vọng em đừng một mình mạo hiểm. Nếu như em tin anh, em đi đâu thì anh sẽ đi cùng em.”

Chân Ái sửng sốt.

Sau vụ nổ mạnh ở đường Maple, hai người không đề cập đến sự tranh chấp không vui ngày đó nữa. Mà bây giờ anh giao đáp án cho cô, thực ra là đã thỏa hiệp, làm trái nguyên tắc cẩn thận trước sau như một của anh.

Ngôn Tố nói: “Anh cho rằng, chúng ta là bạn tri kỉ có thể nói thật lòng.”

Bạn tri kỉ?

Trong lòng Chân Ái liền cảm thấy ấm áp lại yên tĩnh, gật đầu: “Nếu như em cần giúp đỡ, nhất định tìm anh.”

#

Sau khi Chân Ái lên lầu, ngẫm nghĩ nhớ lại chữ cái trên bàn tính nhỏ bằng vàng anh trai đưa cho cô. Cái thật đã sớm bị phá hủy, làm một cái giả để trong ngân hàng đường Maple. Nhưng cô đã đọc thuộc lâu lâu chữ trên hai mặt trái phải tương ứng trên hạt châu của bàn tính.

Cô không dám viết ra, chỉ có thể nghĩ trong đầu. Sau khi thay tên 13 quyển sách thành một đám chữ cái lộn xộn, lại tổ hợp sắp xếp lần nữa.

Mật mã tầng thứ hai anh trai để lại là - Hạ Chí, Silverland, và một bài thơ của Emily Bronte.

Chân Ái đốt tờ giấy, xả tro tàn xuống cống. Lên mạng tìm kiếm, Silverland là một hòn đảo nhỏ gần Bắc Băng Dương. Bí mật của anh trai là ở chỗ đó, cô muốn đi một mình sao?

Nhưng lời của Ngôn Tố vẫn còn vang bên tai: “Chúng ta là bạn tri kỉ có thể nói thật lòng.”

Một từ ấm áp lại yên tâm biết bao!

Cô khẽ mỉm cười, đương nhiên là muốn đi cùng anh.

#

Nắng chiều chiếu vào từ ngoài cửa sổ kiểu Âu, bên trong lâu đài cổ điển là một vẻ yên tĩnh tao nhã.

Một người đàn ông trẻ đứng bên cửa sổ, ánh sáng nhuộm một tầng ánh sáng vàng đỏ trên mái tóc màu nâu đậm của hắn, người đàn ông có thân hình thẳng và cao lớn, ngũ quan tuần tú, giống như hoàng tử thời trung cổ.

Hắn có gương mặt giống Arthur như đúc, nhưng con ngươi không đen nhánh như Arthur, trông đen đặc bên ngoài có tầng màu vàng, lại giống như lộ ra màu tím chợt lóe lên.

Hắn có đôi tay thon dài trắng ngần như Arthur, đầu ngón tay cầm mấy tấm hình.

Tấm thứ nhất, cô gái xinh đẹp ngồi xổm trước một giỏ trứng màu, cười vui sướng. Hắn nheo mắt, hơi suy nghĩ, dường như chưa từng thấy cô cười như vậy, vui tươi lại rực rỡ.

“Tôi đã nói, sao A lại đột nhiên chạy đến cái thành phố không ai biết tên đó.” Hắn nhìn cô gái trong tấm hình, khóe môi cong cong, lại ngược mắt: “K, vết thương của anh ta thế nào?”

Kerr nghiêm túc đứng một bên: “Ngài B, vết thương của ngài A không nặng, nhưng tâm trạng vẫn rất xấu.”

Ngài B, Bert rũ mắt, nhìn bộ trứng màu cô gái ôm trong lòng, khóe môi hiện lên một nụ cười kì dị: “Cậu nói cho anh ta biết, bộ trứng màu anh ta đưa, C thích nhất.”

Kerr gật đầu: “Vâng.”

Bert tiếp tục nhìn tấm hình thứ hai. Trong phòng thay quần áo, cô gái mặc trang phục thổ rụt rè lại dè dặt đứng cạnh gương, trong thủy tinh phản chiếu bóng lưng, hai góc độ đều là đường cong lả lướt, dáng người nổi bật.

Bert nâng mày đầy ý tứ, trong con ngươi như ma quỷ hiện lên thần thái không thể tưởng tượng nổi: “K, Little C của chúng ta đã lớn rồi...” Ngón tay từ từ lướt qua hình, lỗ tai thổ bằng nhung, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, bộ ngực duyên dáng, vòng eo mảnh khảnh, cái rốn khêu gợi, đôi chân dài câu hồn người.

Hắn rất hưởng thụ mà thổ ra một hơi, “Con thổ nhỏ thích hợp cô ấy nhất. Thật đúng là đáng yêu!”

Kerr không dám nhìn hình, rũ mắt nói: “Tiểu thư C từ nhỏ đã đáng yêu, giống như một con búp bê dịu hiền được người ta thích.”

Con người Bert tối sầm lại, Kerr cả kinh, vội nói: “Xin lỗi, tôi nói sai rồi.”

Bert từ trong ánh nắng đi vào bóng tối, lẩm bẩm: “Quả thực, trên đời này không có con búp bê nào đáng yêu hơn cô ấy.”

Trong trí nhớ, cô từng hoảng sợ nhìn hắn, sắc mặt trắng bệch run lẩy bẩy.

Hắn vừa đụng cô, cô liền sợ thét lên!

“Hi, little C!” Hắn nắm góc dưới tấm hình, trong đôi mắt như yêu quái, lại gần rốn của cô khoa trương hôn một cái, “Miss you, so much! (Nhớ em rất nhiều)”

Tìm kiếm khắp thế giới, hắn vẫn thích nhất tiếng thét chói tai của cô!

62. Chương 61

Chân Ái ngồi trước bàn trang điểm, cẩn thận thắt tóc. Cô nghe lời Eva, tìm kiểu tóc đẹp trên mạng. Mặc dù thường ngày cô không trưng diện, nhưng năng lực học tập mạnh, nhìn một cái là làm được. Thông thạo lại tỉ mỉ làm hơn 10 phút, đại công cáo thành.

Đứng dậy soi gương nhìn hai bên một chút, mái tóc dài đen nhánh mềm mại giống như thác nước đeo một vòng hoa nhỏ, tao nhã lại dịu dàng.

Cô sẽ không trang điểm, chỉ vì thích màu son môi mà thoa một lớp. Cô soi gương, nhìn chằm chằm màu sắc trên môi, nhìn xuống sự kích động muốn liếm nó.

Ngôn Tố lập tức sẽ đến đón cô.

Ngày đó cùng anh đến bệnh viện tháo băng, cô nhìn cửa hàng Swensen's ở ven đường hơn mấy lần, trái cây màu sắc, những loại kem xanh xanh đỏ đỏ.

Anh thấy thế, dắt cô đi vào.

Anh không thích đồ ngọt, ngồi trước cửa sổ kiểu Pháp im lặng nhìn cô. Dưới ánh nắng hè, gương mặt cô trắng ngần đến gần như trong suốt, vui vui vẻ vẻ.

Lúc đó, trong cửa hàng phát bài “Somewhere I belong” của Linkin Park.

Chân Ái từng sốt, cô còn nhớ anh trai rất thích.

Ngôn Tố giống như nhìn thấu suy nghĩ của cô, đưa tay tới vuốt vụn bánh quy trên khóe miệng cô: “Tuần sau Linkin Park có buổi hòa nhạc ở New York, muốn đi không?”

Bây giờ Chân Ái nghĩ đến, bên môi dường như còn lưu lại nhiệt độ hơi lạnh nơi ngón tay anh, cô không khỏi cong cong khóe môi, thay giày xuống lầu.

Mùa hè đã đến, ánh mặt trời chiếu xuống người từ giữa những tán lá xanh tươi, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời loang lổ lá cây, vừa xanh lá vừa xanh thẫm, tâm trạng rất tốt.

Ngồi trên ghế dài ở ven đường, sau một lúc thấy xe của Ngôn Tố, cô vô thức mỉm cười.

Chiếc xe màu trắng dừng trước mặt cô, cô ngoan ngoãn ngồi ở ven đường, thoải mái cười với anh. Gió hè lướt qua nhẹ nhàng, góc váy tung bay, đẹp đến mức giống như từ giờ phút này tiến vào trong kí ức của anh.

Ngôn Tố lôi ra một con gấu to béo ú cao như anh từ ghế sau, một tay ôm cái bụng mập mạp của nó, đi hai ba bước trên vỉa hè, đứng vững trước mặt cô.

Chân Ái nhìn con gấu bông lông xù màu hạt dẻ kia, trên gương mặt hiện lên một tia vui sướng.

Ngày đó anh nói với cô: “Mỗi lần gặp nhau, anh tặng em một món quà; mỗi lần gặp nhau, em hôn anh một cái.” Từ đó về sau, hộp nhạc, quả cầu thủy tinh...mỗi lần đều có sự kinh ngạc vui mừng.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, trong đôi mắt đen như mực lấp lánh ánh mặt trời.

Anh khom người 70 độ, cúi người lại gần, giọng nói trong trẻo mà chào hỏi: “Hi!”

Tim cô đập thành thịch, mím môi cười: “Hi!”

Ngôn Tổ mặc áo thun trắng quần màu sáng, sạch sẽ thoải mái, trong tay biến ra một cái kẹp tóc bông hoa bảy màu, nhẹ nhàng cài trên tóc cô.

Lông mi cô run lên, rũ mắt.

“Đang đợi ai thế?”

Cô lắc đầu: “Không đợi ai cả.”

“VẬY... đi theo anh đi.” Anh giống như dụ dỗ con nít.

Cô gật đầu: “Được!”

Anh đột nhiên khẽ cười, rũ mắt, rơi trên đôi môi căng mọng của cô, hỏi: “Ừm, son môi là vị gì?”

Cô lắc đầu: “Không biết... Vị ngọt?”

“Nói dối!” Anh lại gần, chạm một cái, “Anh đã nói không có mùi vị.”

Cô quay đầu đi chỗ khác: “VẬY mà anh còn hôn.”

Vừa nghiêng đầu, trông thấy cái đầu lớn của con gấu béo dễ thương. Nó ngoẹo đầu, con người đen nhánh ngoan ngoãn nhìn cô.

Qua mỗi lần anh tặng cô, cô đều thích. Hơi không phù hợp với tuổi của cô, nhưng thích hợp cô. Thật giống như, anh đang lấp đầy từng chút một lỗ hổng thời thơ ấu và ảo tưởng thiếu nữ của cô.

Cô vui vẻ ôm lấy con gấu bông to béo cao hơn cô từ trong tay anh, cánh tay ôm không hết, lông xù mềm mại lại thân mật, lấp đầy trong ngực cô.

Cô rất thích, không ngừng cọ đầu con gấu bông, giống như gấu con tìm được bạn.

Ngôn Tổ thấy cô cọ mười mấy giây, nhắc nhở: “Em nên hôn anh rồi.”

“Moah!” Cô lại gần, dùng sức hít một hơi trên môi anh, cánh mũi khẽ cọ má anh, anh lại mỉm cười.

Chân Ái đặt tên Ngôn Tiểu Tổ cho gấu bông, Ngôn Tổ nghe cái tên đó lại không kháng nghị: “Nếu như anh không có ở đây, em muốn ôm anh thì hãy ôm nó.”

Chân Ái yêu thích nó không muốn buông tay, dọc đường ngồi chen chúc với nó trên ghế phụ, nghe ca nhạc cũng muốn ôm vào. Cô còn nhỏ hơn gấu, vừa nhìn xa xa giống như một đôi gấu cưng.

Lần đầu tiên Chân Ái đi nghe một buổi hòa nhạc, bầu không khí sôi động dâng trào, những người hâm mộ vui sướng nhún nhảy, cổ vũ cho ca sĩ nhạc Rock đang hào hứng trên sân khấu. Cô chỉ đơn thuần bị âm nhạc hấp dẫn, mỗi một bài hát, cô đều có thể tìm được sự đồng cảm trong đó.

Trong bài hát luôn có sự man mác và ưu thương nhân nhật, nhưng cũng luôn có sức mạnh và hi vọng phá tan chân trời.

Chân Ái dựa vào ngực Ngôn Tổ, nói: “Em có một người rất quan trọng, anh ấy rất thích bài hát của họ.”

Anh vòng qua eo cô từ phía sau, “Ai,” anh khẽ lặp lại lời bài hát khán giả đang hát theo, “Phải chăng em cảm thấy lạnh giá và bất lực, tràn đầy hi vọng nhưng cuối cùng tuyệt vọng. Hãy khắc ghi sự bi ai và chán nản giờ phút này, cuối cùng sẽ có một ngày, nó sẽ bay xa theo thời gian.”

Các khán giả hòa âm theo: Let it go! Let it go! (Hãy buông tay, để nó đi qua đi!)

Chân Ái nghe lời anh nói khẽ bên tai, mỉm cười.

Sự bi ai và chán nản trước kia thực sự sẽ đi qua! Cô run rẩy trong âm nhạc hát vào tâm hồn.

Cô ôm con gấu bông thật chặt, Ngôn Tổ ôm cô thật chặt.

#

Sau khi buổi hòa nhạc kết thúc, Chân Ái đi vệ sinh, trước khi đi nhét con gấu bông vào trong ngực anh, lúc quẹo quay đầu nhìn lại, gương mặt anh bình tĩnh lạnh nhạt như vậy, một tay xách con gấu bông to, thật đúng là đáng yêu.

Ngôn Tổ không hề để ý đến ánh mắt của người xung quanh, nghiêng đầu nhìn con gấu bông: “Nói ày biết, mày tên là Ngôn Tiểu Tổ!”

Gấu bông ngoẹo cái đầu lớn phớt lờ anh.

Ngôn Tổ: “Mày còn ngốc hơn Isaac!”

“S. A.!” Có người gọi anh, thanh âm này...

Ngôn Tổ bỗng sững sờ, quay đầu lại.

Một nữ sinh đội mũ lưỡi trai mặc áo thun rộng quần nhiều màu, ăn mặc rất giống con trai, nhưng không che giấu được vẻ ngoài thanh lệ thoát tục. Nhưng sắc mặt rất xấu, đôi mắt ảm Ứt, giống như đã khóc do tủi thân.

Cô ấy liếc mắt về phía Chân Ái biến mất mấy giây trước, lại nhìn anh;

Ngôn Tổ bình tĩnh nói: “Bạn gái.”

Cô ấy ngẩn người, phút chốc cười nhạt: “Đã nhìn ra!”

“L.J., cậu về lúc nào?”

Đôi mắt cô ấy vẫn còn đỏ, nhưng cố gắng cười: “Hôm nay. Cậu biết tôi nhất định sẽ đến buổi hòa nhạc của họ. Tôi có việc tìm cậu.”

“Việc gì?”

“Hôm nay cậu bận, hôm khác đi! Tôi đã biết số điện thoại và địa chỉ của cậu.” Tiếng vọng của cô ấy chưa rơi, biến mất trong đám đông.

Ngôn Tổ thản nhiên thu ánh mắt.

Cô ấy đi mấy bước, quay lại nhìn xung quanh.

Cô gái như búp bê tuyết kia chạy như bay nhào vào lòng Ngôn Tổ, gấu bông đều bị đè bẹp.

Cô gái mặc váy trắng, mái tóc đen suôn dài như thác nước, cực kì giống nữ thần trong thần thoại Hy Lạp.

#

Đêm đã khuya, Ngôn Tổ đưa Chân Ái lên nhà, anh nhìn cô mở cửa đi vào trong, nhưng không bỏ đi, mà lặng lẽ dựa trên vách tường ngoài hành lang, nụ cười dịu dàng lúc nhìn cô vừa rồi hơi thu lại.

Trên đường đi, trên tấm thảm ngay ngắn của khu nhà có vết lõm, trong cây cảnh có dấu vết ấn đè và lục soát... Trong phòng cô có người.

Chân Ái ôm con gấu to vào nhà, bật đèn, nụ cười không còn sót lại một chút nào.

Trong phòng khách có một hàng mấy người đàn ông mặc quần áo đen đứng thẳng, người dẫn đầu là một cô gái 28, 29 tuổi xinh đẹp. Cô ấy lặng lẽ nhìn lướt Chân Ái một cái, rõ ràng cảm thấy kinh ngạc về trang phục của cô: “Cô đi hẹn hò?”

Chân Ái không trả lời, hờ hững: “Có chuyện gì vậy, cô Adams?” Một lúc sau sửa đúng lại, “Không, bây giờ phải gọi cô là bà Van De Bilt.”

“Đều được.” Annie khẽ mỉm cười. Cô ấy là người chịu trách nhiệm phụ trách tiến độ nghiên cứu của Chân Ái, chỉ xuất hiện khi có chuyện quan trọng.

Nhóm đặc công áo đen trầm mặc ít nói. Họ đã sớm lục soát kiểm tra cả phòng. Mỗi một khoảng thời gian họ sẽ đến kiểm tra máy nghe lén, máy theo dõi và các thiết bị khác.

Chân Ái có kiến thức và sự cảnh giác trên phương diện này, hoàn toàn không cần bọn họ giúp đỡ. Dưới cái nhìn của cô, đây là sự giám sát trá hình.

Ánh mắt của Annie rơi trên con gấu trong lòng Chân Ái.

Trong công việc, cô ấy không bao giờ nói chuyện cá nhân. Trong hôn lễ của cô ấy, Chân Ái là bạn thân của Ngôn Tố, lạnh nhạt lại thường gây người; ở đây, Chân Ái là cấp dưới của cô ấy, một nhân viên nghiên cứu khoa học cẩn thận, có năng lực, bình tĩnh tự kiểm chế. Từ 5 năm trước quen cô lúc 17 tuổi cho đến bây giờ, cô vẫn luôn trong trắng thuần khiết, lặng lẽ âm thầm, vô dục vô cầu.

“Cô thích thứ đồ này?” Cô ấy rất khó tưởng tượng Chân Ái thường ngày kia sẽ có tính cách trẻ con.

Chân Ái không trả lời.

Annie chỉ bệ cửa sổ, ở đó để trứng màu, quả cầu thủy tinh, hộp nhạc, các loại đồ thủ công nhỏ bé: “Đã kiểm tra những thứ đó rồi, không có vấn đề. Nhưng cô đột nhiên mua mấy thứ này, có nghĩ tới sự an toàn không?”

Chân Ái khẽ nhú mày: “Cô có chuyện gì?”

Annie đứng lên, Chân Ái để con gấu bông xuống, cùng cô ấy đi vào phòng ngủ.

Annie đóng cửa lại: “Việc nghiên cứu chế tạo huyết thanh chống vi-rút Anti-HNT-DL đã thành công, trong thời gian này vất vả cho cô rồi.”

Chân Ái rất bình tĩnh, không có vui vẻ hay không vui.

Nụ cười của Annie thu lại: “Chỉ có điều, trong vụ án nổ mạnh ở ngân hàng đường Maple một tháng trước, cảnh sát phát hiện một người đàn ông có dáng vẻ lúc chết vô cùng thê thảm. Chúng tôi đã phong tỏa tin tức với bên ngoài, nhưng bên trong CIA vẫn muốn điều tra rõ ràng. Chân Ái, cô tự ý mang chất độc thần kinh ra khỏi phòng thí nghiệm?”

Chân Ái lẳng lặng ngược mắt nhìn cô ấy, không hề có sự sợ hãi hay hốt hoảng: “Tôi nghi ngờ người của tổ chức đã tìm được tôi, cần phải phòng thân.”

Nghi ngờ? À!

Annie hiểu rõ tuy cô trẻ tuổi nhưng trong lòng cứng cỏi, mềm không được cứng không xong, chỉ trích vô dụng, dứt khoát nói sang chuyện khác, hỏi chuyện quan trọng hơn: “Cấp trên khá tò mò, trên vách tường hành lang phòng thí nghiệm đều là máy dò tự động, làm sao cô mang chất độc ra ngoài được?”

Chân Ái trầm mặc.

Annie suy nghĩ, nhớ tới Ryan nói có lần Chân Ái tiêm chất độc cho chuột trắng, không cẩn thận bị ống tiêm làm xước tay. Chẳng lẽ cơ thể cô ấy có cơ chế kì quái có thể chứa chất độc?

Cô ấy giơ cây bút ghi âm trong tay lên: “Cấp trên muốn biết kế hoạch công việc tiếp theo của cô, giống như mọi khi, ghi âm giọng nói.”

Chân Ái liền trả lời theo phép: “Nghiên cứu Anti-HNT-LS.”

Ngắn gọn, không nói nhiều một chữ.

Annie truy đến cùng: “Sau khi hoàn thành việc này?”

Chân Ái dừng lại, cô cũng không biết. Vốn tưởng rằng quá trình nghiên cứu hai loại chất độc thần kinh này dài đằng đẵng, nhưng sau mấy ngàn lần thí nghiệm hiệu suất cao, bỗng nhiên thành công một nửa. Nếu tiếp tục như thế, điểm cuối của việc nghiên cứu ở trong tầm tay.

Vậy cô...

Đột nhiên tim đập thình thịch, có phải điều này có nghĩa là, tương lai không xa, cô có thể trở về cuộc sống bình thường không?

Nhưng hi vọng của cô rất nhanh bị Annie đập tan: “Chân Ái, chúng tôi biết, mẹ cô ngoài việc sáng chế hai loại chất độc này ra, còn có ba công nghệ tuyệt mật, một là nhân bản người, hai là dừng cơ chế tử vong của cơ thể người, ba là thay đổi năng lực sinh học của cơ thể người, cũng chính là siêu năng lực.”

Chân Ái không hề dao động: “Cho dù là nhân bản người, ngăn chặn sự tử vong của con người, hay làm cho cơ thể người có siêu năng lực thì cũng đã có rất nhiều nhà khoa học thử nghiệm, nhưng đều không thể vượt qua chỗ hẹp.”

Annie như tin như không: “Nhưng mẹ cô là một thiên tài không ai sánh bằng, cô cũng vậy. Cô... chẳng lẽ không từ chỗ bà ấy...”

Chân Ái nghe bình tĩnh như thường, biểu cảm không hề thay đổi, ngắt lời: “Cô Adams, ở hai phương diện này, tôi cũng bó tay như những nhà khoa học khác.”

Annie nhún nhún vai, không tin,

“Nhưng theo chúng tôi được biết, ít nhất trên phương diện năng lực sinh học, mẹ cô nắm giữ nhiều loại thuốc có thể trao cho cơ thể người sức mạnh như động vật, như cơ chân và tốc độ của báo săn, giống như sức lực của vượn, sức cắn của gấu Bắc Cực, dò sóng siêu âm của dơi, cá heo, còn có sức nhìn đêm, khả năng nghe của những động vật khác...”

Chân Ái liếc thấy ánh mắt tìm tòi của cô ấy, cười nhạt: “Thưa cô, khả năng nghe và khả năng nhìn đêm của tôi là do từ nhỏ bị giam trong phòng tối mà có, không phải dựa vào việc uống thuốc.”

“Vậy là thực sự có thuốc đó?” Annie mỉm cười.

Chân Ái nhìn cô ấy: “Đáng tiếc là tôi không biết.”

“Tôi cho rằng cô nói dối.” Annie không truy đến cùng, ngược lại nói, “Bên trong CIA có mấy người nằm vùng sau khi bị phát hiện, đã uống thuốc động vật, xuất hiện thuộc tính của động vật, cũng không còn cách nào sống như người bình thường được nữa. Chân Ái, cô có cách gì không?”

“Không có. Cô cũng không cần dò xét tôi.” Về mặt Chân Ái lạnh như băng, “Loại thuốc này rất ít, cô không cần lo lắng tổ chức sẽ để nó chảy vào thị trường.”

Annie phản bác: “Cô có thể bảo đảm? Cô khẳng định tổ chức sẽ không sản xuất số lượng lớn bán cho tổ chức khủng bố sau khi đã ổn định việc thí nghiệm tính chất của thuốc?”

Chân Ái hơi mím môi, không nói câu nào. Đương nhiên cô không thể bảo đảm, cô chỉ hi vọng dừng nhưng vậy. Cô bây giờ giống như đà điểu, giống như vùi đầu vào cát thì không cần phải đối mặt.

Virus, thí nghiệm, thuốc, phôi thai, nhân bản người, tế bào, những thứ lạnh như băng đi theo cô từ nhỏ đến lớn này, rốt cuộc lúc nào mới kết thúc!

Cô thực sự không muốn để ý đến những việc này! Tại sao gánh nặng nặng nề như vậy phải đặt hết lên người cô!

Nhưng cô có lý do không thể bỏ mặc, và Annie, người phát ngôn của đám người kia biết rõ điểm này: “Chân Ái, người sáng chế một loạt thuốc mất đi nhân tính này chính là nhà khoa học tà ác nhất thế kỷ này, cũng chính là mẹ cô. Và trên tay cô có năng lực hủy diệt thế giới.”

Chân Ái vẫn yên lặng như trước, nhưng sắc mặt đã trắng bệch.

Annie đi thẳng vào vấn đề: “Chúng tôi yêu cầu cô chế ra thuốc giải cho những thứ thuốc này.”

Chân Ái ngược mắt: “Vậy thì đầu tiên phải chế ra thuốc. Như vậy các người có khác gì tổ chức S. P. A?”

Annie nghe ra sự mỉa mai của cô, giải thích: “Đương nhiên khác nhau. Chúng tôi sẽ không sử dụng chúng trên cơ thể người, nhưng các nhà khoa học của S. P. A cũng đang nghiên cứu, đồng thời thí nghiệm trên thân người. Chân Ái, cô nhất định phải tìm ra thuốc giải.”

Đây là sự chuộc tội cho bố mẹ cô!”

Một câu nói khiến Chân Ái hoàn toàn nín lặng.

Cô phải chuộc tội cho bố mẹ cô... Chuộc tội cả đời.

Cô yên lặng nhìn cô ấy, đôi mắt đen nhánh trống rỗng như lỗ đen, không có một tia sáng, đột nhiên chợt lóe lên vẻ tàn nhẫn vô hình.

Annie, người quản lý xử lý công việc thành thạo, lại bị đôi mắt im lặng của cô nhìn đến không khỏi lạnh cả sống lưng.

Giây này qua giây khác, cuối cùng Chân Ái thu ánh mắt, không nói câu nào rời khỏi, đi ra cửa phòng, lại bị một màn trước mắt làm cho ngơ ngẩn.

Con gấu bông mập mạp thật to ngã dưới đất, cơ thể màu hạt dẻ biến thành một lớp da, cái bụng phồng lên bị xé thẳng, khắp nơi đều là bông vải trắng. Nó ngoẹo đầu, con người đen kịt gần như bị rơi ra, nhưng vẫn ngây thơ và nhu thuận nhìn Chân Ái.

Cô đột nhiên nắm chặt tay, phần nộ lại oán hận, nhớ tới hình ảnh Ngôn Tố ôm nó đi về phía mình, nhớ tới việc nó nghe buổi hòa nhạc với họ, nhớ tới lời anh nói anh không ở đây thì ôm Ngôn Tiểu Tố, cô đau lòng đến mức giống như chính mình bị xé ra.

Đôi mắt cô đều đỏ, nhìn họ chằm chằm gần từng chữ: “Ai cho phép các người xé mở gấu của tôi?”

Không ai để ý cô, người áo đen chỉ báo cáo với Annie ở sau lưng cô: “Đã kiểm tra, món đồ chơi này không có vấn đề.”

Nó là Ngôn Tiểu Tố, nó không phải là món đồ chơi!

Chân Ái gắt gao cắn răng, không nói câu nào, quỳ xuống nhét bông vải vô cùng mềm mại vào trong bụng gấu. Gấu quá béo, cơ thể trước đó căng tròn. Lần này trên bụng bị vạch một lỗ lớn như vậy, cố sức nhét thế nào cũng luôn có bông vải rớt ra.

Cô gắt gao nén nước mắt, tốn nhiều sức để nhét vào xong, cố gắng ôm ngang gấu đứng lên, xoay người đi ra cửa.

Vừa ra khỏi cửa đã thấy Ngôn Tố cúi đầu đứng ở hành lang đối diện. Anh nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu, nhìn thấy con gấu có cái bụng mở toang bông vải lòi lên xiêu xiêu vẹo vẹo trong lòng cô, hơi sững sờ.

“Xin lỗi anh!” Cô nghẹn ngào, nước mắt bỗng chốc rơi xuống.

63. Chương 62

Xe hơi màu trắng đậu ở ven đường trong đêm khuya, ánh đèn màu vàng nhạt chiếu sáng ghế ngồi phía sau, một cảm giác ấm áp lại an nhàn.

Gấu bông màu hạt dẻ nằm trên ghế sau, con mắt đã được khâu lại, ngoẹo đầu yên lặng nhìn người đối diện.

Ngôn Tố ôm Chân Ái, ngồi dưới đất khâu bụng cho gấu bông.

Cô lặng lẽ nắm cái bụng của nó, anh lặng lẽ khâu từng mũi, ngoài xe gió thổi qua những cành cây lay động, bên trong xe hình ảnh ấm áp hòa hợp, hai người phối hợp ăn ý, im lặng không nói gì.

Đầu gấu bông lớn, người béo chân ngắn, cái bụng bị rách hơn một mét. Ngôn Tố kiên nhẫn tỉ mỉ xỏ kim may vá, thỉnh thoảng phân tâm rũ mắt nhìn cô gái trong lòng.

Trong đầu anh vẫn còn dáng vẻ cô lao ra khỏi nhà vừa rồi, mái tóc dài váy trắng, lẻ loi cô đơn, cô gầy gò khó khăn cố sức ôm con gấu bông còn cao hơn cô.

Bông vải của gấu bông bị lòi ra, vẻ mặt vô tội; cô giận đến cả người run rẩy, nước mắt lưng tròng.

Anh sớm đoán được là CIA tiến hành kiểm tra an toàn, nhưng không ngờ tới việc gấu bông sẽ phải chịu sự đối xử này.

Lúc đó, cô khóc nói: “Xin lỗi anh, họ đã rạch hư Ngôn Tiểu Tổ anh tặng em.”

Còn bây giờ, cô yên lặng co lại trong lòng anh, không lộ vẻ gì, nước mắt trên gương mặt trắng nhợt đã sớm khô.

Lòng ngực anh cảm thấy nặng nề, không hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, chỉ siết chặt vòng tay, ôm cô chặt hơn, chiếc cầm thỉnh thoảng cọ trên thái dương của cô, muốn cho cô ấm áp và sức mạnh.

Cô không phản ứng, vẫn thờ người ra. Chờ gần khâu xong cái bụng của gấu bông, cô mới trông rỗng mồm mà ngẩng đầu, nhìn màn đêm loang lổ bóng cây dưới ánh đèn đường ngoài cửa sổ, trong mắt lóe lên một tia oán hận đục khoét xương tủy, nhưng giọng nói lại có sự mệt mỏi như có như không: “Em thực sự hận chết họ!”

Lúc đó Ngôn Tổ đang thắt đầu dây, nghe được sự oán hận trong giọng nói của cô, ngón tay hơi dừng lại. Anh quay đầu nhìn, gò má cô đơn của cô gần kề bên môi.

“Họ... Là ai?” Anh biết không phải cô nói những đặc công kia.

Cô dựa trong lòng anh, không trả lời câu hỏi này: “Em muốn đi nhìn mẹ em.”

#

Bờ Đông vào rạng sáng, gió lớn gào thét; đúng vào lúc màn đêm tối nhất, trên bầu trời không có một ánh sao.

Chân Ái đứng trên vách đá cheo leo, dưới chân cỏ dại um tùm, một tấm bia đá hình vuông màu trắng, trơn trụi ngay cả chữ cũng không có.

Ngôn Tổ đứng phía sau cô xa hơn mười mét, không biết cô mặc quần áo mỏng như vậy đứng trong gió biển có bị lạnh không. Anh muốn đi tới sưởi ấm cho cô, nhưng kiềm chế lại. Anh biết thứ cô cần nhất lúc này thực ra là sự cô độc.

Bóng đêm dày đặc, chân của Chân Ái dựa sát tấm bia đá thấp và lạnh buốt, dưới đất chôn một nửa hộp sọ của mẹ. Ngày đó, cô nhấn nút màu đen, mẹ cô biến thành bụi phấn ngay trước mắt cô.

Lúc đó cô ngây người như phỗng. Arthur dùng sức bóp bả vai cô, giống như muốn nuốt trọn cô: “Em không tin anh? Anh nói cho em biết màu trắng là nút hủy bỏ, nhưng em lại chọn màu đen!”

Bert kề sát bên tai cô: “Bởi vì thực ra little C của chúng ta muốn giết mẹ mình mà. Ha ha! Cô ấy giống như chúng ta, trong xương cốt đều là ác ma!”

“Bà không đáng chết sao?” Bây giờ, Chân Ái nhìn bầu trời và biển tối đen vô tận, khóe môi khê nhếch, “Tôi thực sự hận chết bà!”

Cơ thể cô gầy yếu, đứng thẳng tắp trong gió, từ trên cao nhìn xuống coi rẻ tấm bia đá dưới chân: “Ôi, nhà khoa học tà ác nhất, lấy mạng sống của tôi đóng đinh trên cây cột nhục nhã, biến mạng sống của tôi thành một đoạn khổ hạnh chỉ có đau đớn, lại còn có tư cách dạy dỗ tôi.”

“Tôi không được phép khóc, đây là hèn yếu; tôi không được phép cười, đây là dục dãn; tôi không được phép trông đợi, đây là không kiên định. Tôi không được phép ăn đồ ngọt, không được phép mặc quần áo có màu sắc, không được phép có búp bê, ngay cả tóc cũng chỉ có thể cột đuôi ngựa.”

Gió đêm thổi mái tóc đen vấy trắng của cô tung bay, ở trong đêm kéo ra một đóa hoa xinh đẹp thê lương. Cô thuộc lòng lời dạy của mẹ, lạnh nhạt đến mức không có một chút cảm xúc, lại khắc khoải từng chữ, “Tôi không được phép vui vẻ, không được phép tức giận, không được phép phản kháng, không được phép không nghe lời. Bởi vì tất cả tình cảm đều là dục vọng, mà dục vọng là nguồn gốc của mọi bất hạnh.”

“Nhưng tôi được bà huấn luyện nghe lời như vậy, phải làm thí nghiệm như vậy, tôi không hề có sự mong đợi đối với cuộc sống, tại sao tôi vẫn bất hạnh như vậy chứ?”

Cô ngẩng đầu nhìn trời, nhẹ nhàng cười một tiếng, “Ôi, thật buồn cười,”

“Bà từng cho tôi lựa chọn sao? Bà nói cuộc sống như thế mới là hoàn hảo, nhưng mỗi ngày tôi đều cảm thấy xấu hổ vì sinh mạng trống rỗng của tôi, cảm thấy sợ hãi vì cái thế giới xa lạ này. Bà nói nghe lời bà thì sinh mạng mới có ý nghĩa. Nhưng tại sao cuộc sống của tôi vẫn bi thảm và hoang đường như vậy?”

Cô nhẹ nhàng kể lại, cúi đầu rất thấp, giống như trên vai có thứ đồ vô hình ép cô mãi mãi không thẳng lên được.

“Tôi ăn kẹo của Arthur, bà lấy roi quất tôi; tôi không muốn đợi ở phòng thí nghiệm, bà phạt tôi quỳ góc tường; Bert kéo tay tôi, bà nhốt tôi trong phòng tối. Khi đó tôi mới bao nhiêu tuổi... 4 tuổi? Tôi tuyệt vọng thét la kêu khóc, bà đều nghe được. Tôi nhỏ như vậy, sao bà nhẫn tâm...”

Cô trầm mặc, vẻ mặt không hề bi thương, nhẹ nhàng tiếp tục nói,

“Tôi chịu đủ dạy dỗ, không còn dám tiếp tục làm trái ý bà nữa.”

“Nhưng chính bà mới tà ác nhất. Bây giờ tôi không nghe lời bà nữa. Tôi sẽ khóc sẽ cười, sẽ ăn kẹo, sẽ mặc màu sắc rực rỡ còn sẽ thắt tóc. Bà đánh tôi đi, bà phạt tôi quỳ góc tường giam trong phòng tối đi!”

Cô cười nhạt, trong giọng nói bình tĩnh có một vẻ hết sức châm biếm,

“Lúc sắp chết lại nói với tôi hãy hạnh phúc? Bà có tư cách gì mong chờ tôi tốt hơn? Bởi vì bà, cuộc đời tôi đã sớm bị phá hủy.”

Ngôn Tổ đi lên ôm cô vào lòng, muốn nói “Ai, đừng như vậy, đừng khóc”, nhưng lại hi vọng cô đừng kiềm nén, đừng như vậy, không bằng khóc một trận thật lớn. Nhưng cái gì anh cũng không nói ra, chỉ nhíu mày thật chặt, một sự vô lực sâu nặng.

Cô dựa trong lòng anh, ngơ ngác nhìn bầu trời, nước mắt chảy không ngừng, nhưng vẫn không có biểu hiện gì, khóc không thành tiếng. Cô vốn sẽ không bật khóc, từ nhỏ đã bị huấn luyện thành một người máy không có cảm xúc, cô sẽ không.

Cô khẽ nói: “Em không khó chịu, cũng không muốn khóc. Em chỉ hận họ, họ là người xấu, còn biến em thành một người xấu.”

Anh nắm tóc cô, khẽ sát vào gò má nóng bỏng đầm nước mắt của cô: “Em không phải. Ai, em không phải.”

Cô chậm rãi lắc đầu: “Em phải. Em là con của họ. Tại sao em lại là con của họ? Đều do họ, em mới chịu vất vả như vậy, trốn đông trốn tây không góc đầu gối; đều do họ, em phải mang theo tội ác toàn thân trả nợ cho họ. Họ thoải mái chết đi, nhưng em phải sống mỗi ngày làm những thí nghiệm mãi mãi không có kết thúc kia. Không thể dừng lại, không thể mê man. Không chế được thuốc giải, mỗi một mạng người vì họ mà chịu khổ vì họ mà chết đều phải tính trên đầu em!”

Trời càng ngày càng tối, gió lạnh gào thét, cô lạnh đến mức cả người run rẩy trong lòng anh.

Anh biết ngoài miệng cô nói hận họ, nhưng trong lòng bởi vì mẹ chết trong tay chính mình mà đeo sự áy náy nặng nề.

Anh cũng biết, cô chán ghét sự trói buộc và trách móc nặng nề của mẹ, căm hận sự tà ác và sai lầm của mẹ, nhưng cũng không thể bỏ mặc mà ôm đồm trách nhiệm còn sót lại. Không chỉ vì chuộc tội mà còn là vì lương tâm cô không thể chọn.

Cô dần dần mệt mỏi, không nói chuyện nữa, chỉ ôm anh, chỉ dựa trong lòng anh, mệt mỏi nhắm mắt lại. Cô ít có cảm xúc không ổn định, cho dù là lúc này cũng không có.

Nhưng trái tim anh giống như bị ngâm trong nước biển và gió đêm, nặng nề, đau đớn nhưng bất lực.

Anh cúi đầu chống trên gò má đang run rẩy không ngừng của cô: “Ai, anh phải làm thế nào mới có thể làm cho em không còn khổ sở?”

#

Về đến nhà đã là 4 giờ sáng, ánh mặt trời mỏng manh lộ ra từ ngoài cửa sổ.

Ngôn Tố kéo rèm cửa thật dày lại, nhẹ nhàng chậm chạp đi đến bên mép giường, đèn ngủ mờ, Chân Ái ôm Ngôn Tiểu Tố thật to co tròn lại trên giường anh.

Đêm nay yên lặng khóc, nhưng đã làm tiêu hao hết tất cả sức lực của cô, cô vô cùng mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Bây giờ, cô yên lặng cọ trên gấu bông bên người, lông mi ẩm ướt.

Anh nhìn vệt nước mắt trên gương mặt nhỏ nhắn trắng ngần của cô, muốn sờ cô, cuối cùng sợ đánh thức cô. Muốn ôm cô ngủ, thấy cô rất vất vả mới ngủ yên, vẫn không đành lòng.

Anh đứng bên mép giường nhìn cô rất lâu, cho đến tận lúc cô từ từ ngủ say, mi tâm khẽ nhúu giãn ra, anh mới tắt đèn ngủ, đi đến bàn đọc sách nằm ngủ.

Đến tận khi di động trong túi rung một cái, anh dụi mắt tỉnh lại, không ngờ đã hơn mười giờ sáng. Rèm cửa dày, ánh sáng không vào được.

Anh rón rén đi đến mép giường, Chân Ái ôm cổ Ngôn Tiểu Tố, vẫn ngủ yên ổn như trước.

Đều nói sau khi khóc sẽ ngủ rất ngon.

Anh nhìn chằm chằm cái đầu lông xù lớn của Ngôn Tiểu Tố mấy giây, trầm nghĩ tên gấu khốn này rõ là còn may mắn hơn mình.

#

Ngôn Tố xuống lầu, L. J chờ anh ở thư viện, mặc áo thun quần jean đơn giản, buộc tóc đuôi ngựa cao, rất gọn gàng, cùng cô gái thích ăn mặc trước sau như một kia như hai người khác nhau.

L. J quay đầu lại: “Cậu mới thức dậy?”

“Ừ.” Anh cầm một ly nước, vừa uống vừa tìm sách trên kệ.

Cô ấy rất lâu không nói: “Cậu đã yêu?”

Ngón tay Ngôn Tố quét qua sách, không quay đầu: “Không phải hôm đó đã gặp được sao?”

“Hôm đó là nhìn thấy, hôm nay là cảm giác được.” Trong mắt cô ấy thoáng qua vẻ cô đơn, “Tình yêu sẽ thay đổi tính tình của một người đàn ông, cho dù EQ của anh ta thấp.”

Cô ấy nhìn ra được, tính tình lạnh lùng xa cách ngày trước của anh đã dịu đi, gương mặt cũng không yên lặng như trước, trở nên dịu dàng.

Người đàn ông này đã không còn độc lai độc vãng nữa.

Tay Ngôn Tố dừng một chút, rũ mắt: “Câu này, tôi còn nhớ.”

“Thật tò mò, là cô gái nào có thể khiến cho người có EQ âm vô cùng như cậu động lòng?”

Anh không hề nghĩ ngợi, nâng mắt: “Cô gái của tôi.”

Cô gái đã định trước để cho anh?

Cô ấy sững sốt, lại cười: “Cũng biết nói chuyện với cậu không đến mười câu, nhất định sẽ xuất hiện một câu không có đầu óc.”

“Cậu đến tìm tôi, không phải là để hỏi thăm tình hình gần đây chứ?”

L. J thu nụ cười, quay lại chuyện chính: “Tôi đã tìm được manh mối có liên quan đến Alex.”

“5 năm nay cậu vẫn luôn làm việc này?”

“Đúng vậy.” Cô ấy cười một cách cay đắng, “Tôi vẫn rất không có tiền đồ muốn biết rõ rốt cuộc tại sao anh ấy chết.”

“L. J...” Ngôn Tố nhớ đến chuyện năm đó, trong lòng ảm đạm, “Cậu...”

“Quá ngốc đúng không?” L. J nhìn trời, “Vì một tên khốn hủy diệt danh dự của tôi phiêu bạt nhiều năm như vậy để tìm kiếm nguyên nhân cái chết của anh ta.”

Ngôn Tố trầm mặc một lúc: “Cậu ta là một tên khốn rất thông minh.”

Cô ấy bật cười, lại từ từ thu lại: “S. A., chuyện dây trắng đen không phải là lỗi của cậu. Là anh ấy tự chọn cái chết, tôi chỉ muốn biết là ai đang dồn ép anh ấy. Trước khi chết anh ấy nói anh ấy bán mạng cho tổ chức S. P. A. Tôi điều tra được nguyên nhân một tỉ đô-la Mỹ anh ấy đánh cắp năm đó biến mất khỏi thế gian là do có người của tổ chức giúp anh ấy dời tiền đi. Nhưng sau đó Alex độc chiếm một mình.” Cô ấy khẽ cười, giọng nói khinh thường nhưng mang theo một ít kiêu hãnh, “Tên khốn này, lợi dụng người xong liền đá bay, thật đúng là phong cách của anh ấy.”

Ngôn Tố lặng lẽ không nói, anh không hiểu EQ đi nữa cũng nghe ra được ý của cô ấy.

Điều cô ấy canh cánh trong lòng nhiều năm như vậy, chỉ có một vấn đề, có phải năm đó Alex thực sự yêu cô ấy hay không, hay là lợi dụng cô ấy sau đó đá bay?

Khi đó anh không hiểu tình cảm, không nhìn ra được bạn thân Alex có yêu L. J hay không; còn bây giờ, cũng không thể nào biết được nữa.

“Cậu tìm được tung tích khoản tiền kia rồi?”

“Không có. Tôi chỉ biết được nhóm người giúp dời tiền năm đó muốn tụ tập lại. Năm đó lúc bọn họ bày mưu, gặp nhau đeo mặt nạ, tên gọi dùng ám hiệu, mọi người không biết nhau. Tôi nghĩ đây là một cơ hội tốt, có thể giả làm một thành viên bên trong để tìm hiểu thông tin. Nhưng thời gian hẹn của họ là vào Hạ Chí, đúng lúc trăng tròn. Cơ thể tôi...”

“Tôi đi.”

“S. A., cảm...”

“Cơ thể cậu có khỏe không?” Anh không có thói quen nói cảm ơn, ngắt lời cô ấy.

Cô ấy theo bản năng xoa xoa mắt: “Lúc cảm xúc không ổn định vẫn sẽ biến thành màu tím.”

“Chỗ bọn họ tụ tập tên là Silverland.”

Ngôn Tố sững sờ. Mật mã của anh trai Chân Ái cũng chỉ hướng Silverland, là trùng hợp sao?

Anh nghi ngờ trong lòng, nhưng không nói.

Hai người nghiên cứu một chút, Silverland thuộc khu du lịch đảo Willing ở cực bắc Alaska, là đảo và đá ngầm phần phía bắc của đảo. Thuộc tư nhân, không mở ra cho người ngoài. Nhưng năm nay chủ đảo thần bí tổ chức hoạt động giải đố, người đoán đúng có thể đi du lịch ngắm cảnh miễn phí trên đảo và đá ngầm, đồng thời ở trong lâu đài thần bí.

Chủ đảo giao hoạt động giải đố ột công ty du lịch đảm trách, chỉ có người ngồi du thuyền sang trọng đi đảo Willing mới có tư cách tham gia giải đố.

Lên thuyền mới có thể lấy được câu đố, nhưng Ngôn Tố và L. J cho rằng, đây sẽ là tín hiệu tụ tập của nhóm người năm đó.

Sau khi L. J nói hết chuyện cô ấy biết cho Ngôn Tố, định rời khỏi, lại thấy một cô gái vô cùng xinh đẹp đi tới trước mặt, mặc váy trắng, tóc dài xõa ra, ôm một con gấu bông lông xù thật lớn.

Nét mặt cô gái rõ ràng, nhìn cô ấy, không tò mò, cũng không tìm tòi, ngừng một giây liền nhìn về phía Ngôn Tố.

Khóe môi Ngôn Tố khẽ nhếch: “Thức rồi sao?”

“Ừm.” Chân Ái đi về phía anh, đứng sát bên anh, sau đó không di chuyển nữa.

L. J khẽ nhướng mày. Hành động của Chân Ái quả thực giống như một đứa con nít, cô ấy có phần khó có thể tưởng tượng ra kiểu sống chung của cô và Ngôn Tố. Hơn nữa nhìn dáng vẻ này, họ ngủ cùng nhau rồi?

Vừa rồi ngược sáng, chờ Chân Ái đứng vững, L. J quan sát cô mấy lần, thực sự rất đẹp, một nét đẹp rất thoải mái tuyệt đối không tầm thường.

Cô ấy khẽ nhú mào: “Có phải chúng ta đã gặp ở đâu không?”

Chân Ái ngược mắt, sau mấy giây xác định, lắc đầu: “Tôi không nhớ cô.”

“Có thể hỏi cô tên gì không?”

“Chân Ái.”

“Tên thật.”

Chân Ái im lặng, sắc mặt trong treo lạnh lùng.

Ngôn Tổ nhú mào: “L. J, cậu làm gì vậy?”

Cô ấy cười nhạt: “Tôi hỏi không lẽ phép như vậy, nhưng cô ấy không tức giận.”

Ngôn Tổ trả lời thay cô: “Cô ấy không có thói quen nói chuyện với người lạ.”

L. J làm khẩu hình với anh: “Tôi có thể cảm giác được cô ấy là người của tổ chức.”

Ngôn Tổ không đáp, nhưng Chân Ái xem hiểu ngôn ngữ môi của cô ấy, tỉnh mạch: “Cô đã trúng chất độc tên AP3, 5 năm trước. Nhưng cô sống được đến bây giờ, xem ra là chất độc chậm phát tác.”

“Cò!”

Chân Ái thần nhiên giải thích: “Một giây trước cô nhất thời nóng lòng, đôi mắt lóe lên màu tím rất nhạt. Đây là đặc trưng điển hình của chất độc AP3, cô chắc là có bộ phận có năng lực đặc biệt và sức mạnh vượt xa người thường, cùng với một chút...”

Một chút đau đớn và tác dụng phụ người bình thường không thể nào hiểu được.

L. J kinh ngạc đến không nói nên lời.

Chân Ái ôm gấu bông, lẳng lặng nhìn cô ấy. Cách mấy giây, cảm thấy cô ấy đáng thương, bèn do dự tiến lên, gơ tay, học dáng vẻ Ngôn Tổ vỗ vai cô, khẽ vỗ vai L. J, một cái, hai cái.

Sau đó chậm rãi quay lại bên cạnh Ngôn Tổ, nói: “Trước kia tôi là người của tổ chức, nhưng đã trốn thoát.” Cô rũ mắt, giống như đi đến quyết định gì đó, lại ngược mắt, “Tôi nhất định sẽ cố gắng nghiên cứu ra thuốc giải, chờ tôi thành công, cái đầu tiên giúp cô giải độc. Cho nên, xin cô hãy chịu đựng một thời gian nữa.”

Cô ôm gấu bông, cúi người thật thấp, “Xin lỗi cô, đã khiến cô chịu khổ.”

L. J cảm thấy hơi đau lòng. Qua nhiều ngày nhiều đêm như vậy, sự đau đớn như quái vật của cô ấy, thì ra có người hiểu, cũng có người đang cố gắng cứu vãn.

“Cũng cảm ơn cô.” Cô ấy mỉm cười, không nói thêm nữa, đi khỏi.

Chân Ái nhìn bóng lưng của cô ấy, hít sâu một hơi. Mặc dù cảm thấy khó chịu, mặc dù không cam lòng, nhưng đã khóc đã âm ỉ, sau khi tỉnh lại vẫn muốn đi con đường chính xác.

Cô quay đầu mỉm cười với Ngôn Tổ: “Anh yên tâm, bây giờ em rất tốt, em sẽ tiếp tục làm chuyện mà em cho là đúng.”

Về mặt Ngôn Tổ khó lường, gặt đầu. Sự rung động trong lòng khó có thể diễn tả được bằng lời.

Tối qua đến sáng nay, đã trải qua sự thống khổ, phát tiết, cảm hận, mê mang của cô, hiểu biết sự kiên định không ngừng sinh sôi của cô, một niềm tin dù thất bại bao nhiêu lần cũng không từ bỏ, anh có sự khẳng định trước nay chưa từng có, nếu cuộc đời này anh không phải cô độc một mình, vậy cô chính là vị trí sánh bước cùng anh.

64. Chương 63

Chân Ái rúc ở trong chăn, ỉu xiu ngẩng đầu nhìn ra xa. Bên ngoài cửa sổ màu trắng là một màu xanh mãi mãi không thay đổi, xanh nhạt, xanh da trời, xanh ngọc, xanh đậm, xanh nước biển,...

Cô nặng nề ngã xuống gối, mơ mơ màng màng. Đây là ngày thứ mấy trên du thuyền rồi?

Mấy ngày trước, cô và Ngôn Tố ngồi du thuyền đi về phía bắc, nhưng cô bị say sóng, trên nôn dưới tiêu chảy, nằm bò mềm oặt ngủ mê man trên giường, không phân rõ ngày đêm.

Lần này lại không biết đã ngủ bao lâu, lơ mơ mở mắt, là buổi chiều nhỉ?

Ánh mặt trời rất tốt, chiếu sáng cả khoang thuyền ấm áp. Cô nghiêng đầu, ngẩng người nhìn về phía Ngôn Tố. Anh ngồi trên ghế bành bên chân giường, cầm sổ tay mang theo bên mình viết viết vẽ vẽ.

Ngoài cửa sổ là bầu trời đại dương phương bắc, rất cao rất xanh; bên góc giường là gương mặt an nhàn của anh, mặt mũi như tranh vẽ, một cảnh tự nhiên.

Anh làm bất cứ chuyện gì cũng vô cùng nghiêm túc, tập trung cao độ, ngay cả yêu đương cũng vậy.

Cô ngơ ngác nhìn, thực sự rất thích dáng vẻ lúc anh chăm chú.

Tuy rằng mấy ngày nay dần dần, nhưng cảm giác với anh lơ mơ mà rõ ràng; hai ngày phản ứng say sóng nặng nhất kia, cô nôn đến mức bụng trống trơn không chịu ăn, anh ôm cô đút tới miệng, cô không nghe lời giãi trong lòng anh giận đến phát khóc, nhưng anh vẫn cố chấp và kiên nhẫn cầm muỗng, nhìn chăm chăm cô nuốt vào từng muỗng một;

Ban đêm cô khó chịu rên hừ hừ, anh ôm cô thì thầm, dỗ cô ngủ yên;

Ban ngày cô ngủ bao lâu, anh ngồi bên chân giường bấy lâu. Cô ngủ không ngon, khó chịu trở mình, anh liền thận trọng tới thấp giọng hỏi thăm.

Nhớ lại sự ấm áp và chăm sóc mấy ngày qua của anh, lòng Chân Ái mềm như nước mùa xuân, lại có chút vờ ngớ ngẩn, cô ngày trước cũng không phải là một cô gái yếu đuối.

Bắt đầu từ rất nhỏ, cảm mạo nóng sốt đều tự mình xách cái ghế nhỏ leo lên ngăn kéo tìm thuốc, tìm thuốc tiêm tự tiêm ỉn. Lúc chạy trốn, trật khớp tự mình nối, bị trúng đạn tự mình chữa...

Rất nhiều chuyện rõ ràng trước mắt, nhưng không hiểu sao việc say sóng nhỏ xíu khiến cô yếu ớt lại kén chọn ngang ngược như vậy.

Cô say sưa nhìn Ngôn Tố, có lẽ là có sự ỷ lại? Nhưng cô không khỏi lại cảm thấy áy náy, mấy ngày nay cô hành hạ Ngôn Tố quá sức chăng?

Cô vén chăn lên, dè dặt bò đến chân giường; Ngôn Tố nghe thấy tiếng động, chậm rãi ngược mắt.

Anh vốn đang khẽ nhíu mày, ánh mắt dán trên quyển sổ, hồ hững và lạnh lùng. Giờ khắc này, mâu quang dời qua rơi trên gương mặt cô, một cách tự nhiên liền nhuộm một ý cười ấm áp.

Cô bò thẳng từ chân giường lên cái ghế bành của anh. Ngôn Tố thả quyển sổ, đưa tay đỡ cô, ôm cô vào lòng: “Còn khó chịu không?” Thanh âm của anh trong trẻo thông suốt giống như bầu trời xanh trên biển.

“Không.” Cô không chuyên tâm trả lời, tập trung tinh thần điều chỉnh vị trí trên ghế, cái mông nhỏ đẩy đẩy, tìm chỗ trống giữa hai chân anh ngồi xuống, lúc này mới hài lòng ôm cổ anh, kêu, “A Tố!”

“Ừ?” Anh thoáng không được tự nhiên nâng mông cô, dời vào trong một chút, cái ghế không lớn, hai người chen chúc có một sự mập mờ thất thường.

“Chúng ta ra ngoài đi dạo đi.” Cô nói, “Em đi thay quần áo.”

Anh hơi đỏ mặt, đứng lên: “Anh ra phòng khách chờ em.” Mặc dù hai người đã thành bạn trai bạn gái, nhưng hai bên vẫn còn hơi ngượng ngùng, việc tiếp xúc chỉ giới hạn ở hôn và ôm nhau.

“Ừm.” Cô thấp giọng đáp lại, vì mới vừa thức nên giọng mũi hơi nặng, nghe vào thật mềm mại, “Cảm ơn anh. Đầu tại em mà anh không được chơi vui. Nghe nói trên thuyền có vũ hội và dạ tiệc.”

Anh đi đến cửa, quay lại cười, không hề tiếc nuối: “Anh vốn không thích chỗ đông người. Ngược lại...” Lời chưa nói ngấm ở bên miệng, ngược lại anh quý trọng quãng thời gian ở một mình cùng cô này.

Mặc dù cô bệnh nhưng vẫn may anh rất tỉnh táo.

#

Chân Ái thay quần áo xong, cùng đi ra khoang thuyền 1003.

Cô đứng ở mạn thuyền, dưới lòng bàn chân là biển cả tinh khiết như ngọc bích, bầu trời xanh nơi đường chân trời trong vắt, đẹp đến rung động lòng người.

Gió lạnh thổi đến, đầu óc cô hoàn toàn thư thái, cảm giác trì trệ và nặng nề trong nháy mắt bị gió thổi tan.

Cô nhìn mặt biển trong suốt xa xa, tâm trạng rất tốt: “Còn bao lâu thì đến bờ?”

“Sáng ngày mai.”

“Nhanh vậy à?” Chân Ái cảm thấy đáng tiếc, nhưng cũng không tiếc, “Không phải có hoạt động giải đố sao?”

Anh chấp tay đứng bên lan can: “Anh đã điền rồi, cũng điền giúp em một tờ.”

“Câu đố và đáp án là gì?”

“Câu đố là sư tử, MIT, thứ Hai và thiên tài.”

“Đây là cái gì?” Chân Ái nhú mày.

“Một khoản tiền.”

Chân Ái đột nhiên hiểu ra: “Một tỉ đô-la Mỹ bị mất của ngân hàng! Alex là bạn học của anh, vậy anh ấy chính là sinh viên của MIT; sư tử là biểu tượng lá cờ của ngân hàng trung ương; ngân hàng bị cướp ngày thứ Hai; anh ấy là một tội phạm thiên tài.”

“Thông minh.” Anh mỉm cười.

Mặt Chân Ái ửng đỏ, di chuyển đến bên cạnh anh: “Tại sao lại ra câu đố này? Không phải là người cướp ngân hàng năm đó hẹn đến đảo chia tiền chứ?”

“Chiến lợi phẩm lớn có thể trực tiếp đi, không cần làm cho phức tạp như vậy.” Anh nói, “Năm đó sau khi Alex cướp tiền, dựa vào sức mạnh của một số người giấu đi để trốn sóng gió. Chờ lúc chia tiền sau đó, cậu ta cuốn tiền không thấy đâu nữa. L. J nói những người này vẫn còn đang tìm khoản tiền kia, ước chừng trước đó mỗi người đều tìm một mình, dù sao tự mình tìm được cũng không cần chia cho người khác. Nhưng qua nhiều năm không có manh mối nên muốn tụ tập chung một chỗ nghĩ biện pháp. Bọn họ đều là người có máu mặt trong xã hội, năm đó làm việc dùng biệt hiệu, không biết nhau. Muốn tụ tập cũng chỉ có thể thông qua câu đố.”

Chân Ái nhú mày: “Nếu họ đều có máu mặt, vậy cùng nhau tụ tập không sợ danh dự đều bị hủy sao?”

“Không phải hai người chúng ta cũng có thể lên đảo sao? Lần này lên đảo, trừ người giúp Alex năm đó còn có những người khác.”

Chân Ái bình tĩnh: “Cũng phải, cho dù là đồng phạm thực sự thì cũng có thể nói là năm đó xem tin tức mới biết chuyện này.”

Ngôn Tổ không nói tiếp. Alex vì để tiền không rơi vào tay tổ chức S. P. A. mà tìm người giúp đỡ. Lần này lên đảo, trừ những người đó ra, đoán chừng còn có người của chính phủ, họ cũng vẫn luôn tìm số tiền này.

Vậy, người của tổ chức có thể đến không?

Ngôn Tổ không sợ S. P. A., thậm chí còn hơi mong đợi được giao đấu cùng họ, nhưng lần này, anh thậm chí vọng đừng gặp phải trên đảo.

Anh nhìn về phía Chân Ái, cô gái đang đưa tay nắm lấy gió trên mặt biển.

Anh không khỏi lo lắng cô sẽ bị gió thổi đi, dự cảm bất thường trong lòng càng ngày càng mãnh liệt, anh đã không dám hỏi cô.

Chân Ái bắt gió biển một hồi, dừng lại: “Chẳng phải có rất nhiều người xấu cùng lên đảo với chúng ta?”

Anh phối hợp nói: “Đúng vậy, rất nhiều. Em sợ không?”

“Không sợ!” Cô xoay người đối mặt với anh, mím môi, “Có anh ở đây, em sợ cái gì chứ?”

Gió biển thổi vù vù, trên biển xanh, gương mặt thanh tú trắng nõn của cô đẹp đến say lòng người. Anh quả thật muốn hôn cô, nhưng nơi công cộng anh vẫn biết kiềm chế, chỉ nhìn cái trán trơn bóng của cô, liền im lặng thu ánh mắt.

Nhưng giây tiếp theo, nhớ đến vấn đề đã quấy nhiễu rất lâu, anh bỗng nhiên có một cảm giác không nói ra được. Alex và anh trai Chân Ái có quan hệ thế nào?

Anh và L. J vẫn không hiểu tại sao Alex phải cướp nhiều tiền như vậy. Nhiệm vụ của tổ chức? -Tại sao giấu tiền đi? Không phải tự tìm cái chết sao?

Lấy cá tính và chỉ số IQ của Alex, cậu ta hẳn biết rõ số tiền này có bao nhiêu người nhìn chằm chằm, không phải là tài sản mà là tai họa. Nếu như cậu ta thực sự là anh trai Chân Ái, cậu ta không thể nào khinh suất mà trực tiếp để lại cho cô như vậy.

Ngôn Tố hi vọng lần này lên đảo không có một tí kia rơi xuống; hi vọng thứ Chân Ái tìm được là kỉ niệm khác anh trai để lại cho cô. Hi vọng nhất, Alex tuyệt đối đừng là anh trai của Chân Ái, tuyệt đối đừng.

#

Khoảng thuyền 1004 kéo rèm cửa thật dày, trong phòng chỉ được chiếu sáng bằng một cái đèn bàn mờ.

Hai người đàn ông không thấy rõ thân hình ngồi trên sofa trong bóng tối, trên bàn có hai ly rượu đá, một chồng ảnh, trong đó đều không ngoại lệ có một cô gái.

Trong trò chơi, người đàn ông trẻ tuổi chạm môi của cô gái mặc trang phục thổ; dưới ánh mặt trời, người đàn ông một tay ôm một con gấu bông lông xù lớn, cúi người hôn cô gái ngồi trên ghế dài trắng, cô gái có mái tóc dài mặc váy trắng, ngược đầu đón nhận; anh ta cùng cô ăn kem mua sô-cô-la...

Người trong bóng tối không thấy rõ vẻ mặt.

“A, em không đồng ý việc anh lên đảo. Anh đã dùng tin tức để dụ mấy người này, một mình Tau cũng đủ thanh trừng rồi, cần bản không cần anh.” Hấn không tập trung nói, “Em hi vọng anh đừng làm theo cảm tính. Little C đi thì anh liền muốn đi theo? Nếu như xuất hiện nguy hiểm như lần trước, nếu anh chơi xong, em cũng lười quản lý tổ chức lớn như vậy.”

Hấn chậm rãi uống một hớp rượu, “Anh biết, hứng thú lớn nhất của em là... ở trong phòng thí nghiệm.”

A không để ý, cầm lấy một tấm hình – bóng lưng thay quần áo của cô gái, mái tóc dài như thác, đeo lỗ tai thổ, nước da lưng và vòng eo trắng thanh như ngọc, váy ngắn chưa kịp mặc lên, phía dưới là chiếc quần lót trắng không che được mông và đôi chân hấp dẫn thon dài.

Thanh âm hần lạnh đến xương tủy: “Ai chụp?”

B đến gần xem thử, chắc chắn lưỡi, lại nâng nâng mày: “Chắc là cấp dưới của cấp dưới của Q...”

“Làm hần biến mất!”

B không hề ngạc nhiên, cười xa xôi: “Little C của chúng ta đương nhiên không thể để cho kẻ khác nhìn.” Hấn đứng dậy đi tới bên cửa sổ, vén rèm ra một chút: “Để Tau giết cái đứa tên S. A. mang C về đi. Em nhớ cô ấy muốn chết.”

Đôi mắt A âm trầm như trời đổ mưa: “Không, anh thích cách chết bị cô lập hoàn toàn của Chace hơn.”

B ngăn người, chợt nở nụ cười: “Nghe nói cô gái bị cậu ta lợi dụng kia hận cậu ta cả đời.”

65. Chương 64

Mặt trời lặn về phía tây, trên biển cả khoe màu đua sắc.

Chân Ái ngồi bên mạn thuyền, nằm bò trên lan can đung đưa chân, dưới bàn chân là nước biển trong vắt, ánh sáng vàng nhảy tung tăng. Ngôn Tổ đứng bên cạnh cô, hai tay đút trong túi, trong gió biển se lạnh, thân hình anh thẳng tắp giống như một cái cây.

Một cái cây trên biển.

Anh đứng, cô ngồi; nhìn mặt trời rơi từ đỉnh đầu vào trong biển, yên lặng ở cùng nhau không nói gì, ngắm cảnh thổi gió biển như vậy cũng thật ấm áp mãi ngàn.

Thỉnh thoảng anh rũ mắt nhìn đôi chân đung đưa trên mặt biển của cô, trong lòng cũng thả lỏng và vui vẻ theo.

Anh nghĩ, anh thật hi vọng mình có thể cho cô một cuộc sống bình yên và hạnh phúc, chỉ hai người họ, nhìn cô mãi mãi vui vẻ vô lo.

Mặt trời lặn xuống phía tây, anh cúi đầu, nhàn nhạt đề nghị: “Đến phòng tiệc ăn tối không?”

“Ừm.” Cô đứng lên, “Lên thuyền lâu như vậy mà không tham gia hoạt động gì cả, thật đáng tiếc.”

Ngôn Tổ và Chân Ái đi khá chậm, bàn ăn hai người và bàn ăn nhỏ đều đã kín chỗ. Ngôn Tổ vốn nói kêu đầu bếp gọi thức ăn đưa đến khoang thuyền, nhưng Chân Ái cho rằng tiệc buffet cũng rất tốt.

Trên bàn tròn lớn còn có mấy người khác.

Chân Ái mới ngồi xuống, liền phát hiện người ngồi cùng bàn quan sát mình và Ngôn Tổ mấy lần. Chân Ái cảm thấy khó hiểu, nhìn về phía Ngôn Tổ, người sau đang mở khăn ăn cho cô, hoàn toàn không nhìn người xung quanh.

Chưa tới mấy giây, một người đàn ông khoảng 30 tuổi có vóc dáng cao bên cạnh Ngôn Tổ nhiệt tình bắt chuyện: “Hai người là hành khách 1003 nhỉ?”

Ngôn Tổ không để ý, nhưng Chân Ái tò mò: “Sao anh biết?”

Người kia toét miệng cười: “Chúng ta ở cùng một tầng trong khoang sang trọng. Đây, từ 1001 đến 1010 đều ở đây, mọi người chơi mấy ngày đều quen nhau rồi, chỉ có 1003 hai người, trừ ngày đầu tiên lên thuyền ra, cho đến giờ cũng chưa từng xuất hiện.”

Anh ta thăm than tưởng mạo Chân Ái không tầm thường, đẹp đến kinh tâm.

Anh ta thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt hơi yếu đuối, ánh mắt trở nên đầy vẻ hứng thú sâu xa: “Nếu tôi có người đi cùng thì cũng sẽ mấy ngày không ra khỏi khoang thuyền. Phong cảnh bên ngoài thuyền nào có đẹp hơn bên trong thuyền?”

Ngồi cùng bàn có người xem thường mà nâng mày, dường như khinh thường anh ta dung tục, lại có vẻ như cảm thấy chướng mắt đối với sự triền miên của đôi tình nhân trẻ này.

Nhưng Chân Ái không hiểu, nghi hoặc: “Tại sao phong cảnh bên ngoài thuyền không đẹp bằng bên trong thuyền? Tôi cho rằng biển cả rất đẹp!”

Người trên bàn khẽ mỉm cười.

Ngôn Tổ dịu dàng nắm tay Chân Ái, nhưng ánh mắt lại sắc bén và yên lặng, ngược mắt nhìn người đàn ông kia: “Anh là người dẫn chương trình trên mạng?”

Người kia thụ sủng nhược kinh: “Anh biết tôi?”

“Không biết.” Ngôn Tố lạnh nhạt nói, “Mỉm cười khoa trương theo thói quen, đều là cười giả; nói quá nhiều, người quá niềm nở, quá chủ động quá nhiệt tình, xem việc làm sôi động bầu không khí là nhiệm vụ của mình; hoặc là nhân viên chào hàng, hoặc là người dẫn chương trình.”

Những người khác trên bàn ăn tỏ ra ánh mắt kinh ngạc; Chân Ái liền biết Ngôn Tố đã nói đúng.

Trên mặt người dẫn chương trình không nén được giận, nhưng rất biết tìm tình đường lui: “Ha ha, xem ra tôi không phải là nhân viên chào hàng chọc giận làm phiền người khác.”

Lời nói lạnh lùng của Ngôn Tố vẫn chưa xong: “Nhân viên chào hàng nói chuyện có sức thuyết phục hơn.” Hàm ý là...

“Vả lại nhân viên chào hàng biết lễ phép hơn, nói chuyện thường sẽ không quá thô tục.”

Gương mặt người dẫn chương trình sụp đổ.

Chân Ái vui vẻ nghe xong, phát hiện mình rất thích giọng điệu suy luận này của Ngôn Tố, nhưng... có vẻ như không khí lạnh đi một chút, cô nhận ra được, nhưng vẫn vui tươi hơn hử, không để tâm.

Người đàn ông bên cạnh người dẫn chương trình hỏi: “Vậy anh nhìn ra được tôi làm nghề gì không?”

“Tác giả.” Ngôn Tố cũng không ngần ngại đầu lên, đưa ly nước tới trước mặt Chân Ái.

Chân Ái nào còn lo lắng uống nước, phấn khởi cùng những người khác nhìn anh biểu diễn.

Anh có trật tự mở khăn ăn ỳnh, cử động rất nhanh, không mang theo cảm xúc:

“Nhìn tuổi của anh, 30 tuổi? Mấy phút vừa rồi, anh nhiều lần vận cổ vận lưng, xương cổ, xương sống thất lưng rất không tốt, là do ngồi im không vận động trong thời gian dài; viền mắt rất đen, thức đêm thời gian dài; cổ tay cổ sức, đánh máy cầm chuột quá thường xuyên, dẫn đến khớp xương cổ tay không tốt; hoặc là thành phần trí thức hoặc là tác giả. Nhưng anh vô cùng yên lặng, không trao đổi ánh mắt và ngôn ngữ với người bên cạnh, anh có đôi chút chướng ngại trong quan hệ cá nhân; đi ăn bên tay cũng để quyển sổ tay, anh muốn ghi chép lại chuyện nghe được gặp phải hằng ngày.”

“Ngoài ra, thành phần trí thức khá coi trọng quần áo, nhưng anh hơi, xin lỗi cho tôi nói thẳng, nhếch nhác. Những điều này đã đủ chưa?”

Tác giả sững sốt hai giây, đôi mắt sau tròng kính dày lập tức lộ ra ánh sáng rực rỡ, vội vàng cuống quýt cầm quyển sổ tay lên ghi chép, khen ngợi: “Anh thật lợi hại! Gần đây tôi đang viết tiểu thuyết trinh thám, hi vọng có cơ hội học tập với anh một...”

“Tôi nhìn giống như thầy giáo công cộng sao?” Một câu nói của Ngôn Tố lạnh lùng chặn anh ta lại.

Một người phụ nữ đẹp đối diện vẫn nhìn đầy hứng thú, nghe xong lời này, đôi môi đỏ mọng khẽ cong lên, lấy tay nâng gò má, dịu dàng quyến rũ hỏi: “Vậy anh nhìn ra được tôi làm nghề gì không?”

Chân Ái theo tiếng nhìn sang, người phụ nữ trang điểm dày, rất đẹp, quần áo rất đẳng cấp, chỉ là có chút lộ liễu, hai con thỏ trắng trước ngực lộ nửa cái đầu, căng tròn.

Chân Ái ngây ngẩn nhìn chằm chằm mấy giây, phát hiện ánh mắt hứng thú sâu xa của người phụ nữ rơi trên đầu mình mới lúng túng thu ánh mắt.

Người phụ nữ nhìn Chân Ái, làm so sánh tâm lý cùng giới tính mờ ám, rất không thoải mái. Chân Ái không trang điểm nhưng vô cùng xinh đẹp, trên thuyền này gần như không ai có thể bằng nửa phần cô.

Nhưng cô ta vẫn kiêu ngạo ưỡn ngực, ánh mắt mềm mại duyên dáng nhìn Ngôn Tố.

Ngôn Tố nhìn bằng nửa mắt: “Diễn viên.” Dứt lời, hết sức chuyên chú cắt thịt bò bít tết.

“Tại sao?” Người phụ nữ nháy nháy mắt, mặc dù Ngôn Tố hoàn toàn không nhìn.

Ngôn Tố cũng không ngần ngại đầu: “Cô rất biết bày tư thế, phô ra mặt đẹp nhất của mình, vẻ mặt mỉm cười và ánh mắt đều có dấu vết biểu diễn. Xét chiều cao của cô, không phải là người mẫu.”

Người phụ nữ nghe đến chỗ này, liếc Chân Ái một cái, hơi lộ ra vẻ đắc ý, nở nụ cười: “Thật khâm phục!”

Nhưng Chân Ái không hề cảm thấy lời của Ngôn Tổ có gì không ổn, có rất rõ anh chỉ trình bày sự thật khách quan, thực sự không phải là từ góc độ thường thức khen ngợi vẻ đẹp của cô ta.

Hơn nữa, anh vẫn chưa nói xong,

“Quần áo và mỹ phẩm của cô rất đắt tiền, nhưng cử chỉ không đủ tao nhã, không phải là tiểu thư quý tộc. Cho nên cô không phải là gái điểm hạng sang mà là diễn viên.”

...

Về mặt nữ diễn viên hơi cứng, cách nửa giây cười rộ lên: “Anh mong tôi là gái điểm hạng sang sao?”

Ngôn Tổ tỉnh mạch: “Cô hạng sang hay hạng thấp có quan hệ với tôi?”

Diễn viên nhún nhún vai, cắn môi lại cười: “Vậy sao anh đoán ra được tôi là diễn viên? Khí chất?”

Ngôn Tổ khẽ nhíu mày, giống như cảm thấy logic của người phụ nữ này lộn xộn đến vô cùng thâm hiểm: “Không phải tự cô thừa nhận trước sao?”

Diễn viên chẳng kéo được vỏ bọc, nhưng đáy lòng cho rằng người đàn ông lạnh lùng cự tuyệt cô ta này rất có ý tứ, ngọt ngào cười nói: “À, vậy thật đúng là tôi đã lộ bài tẩy trước.”

Lời nói này hoàn toàn mang ý ám chỉ tình dục.

Chân Ái như thường lệ nghe không hiểu bất cứ từ mang ý đồi trụy, Ngôn Tổ không biết nghe hiểu không, không có bất kì phản ứng nào, vẫn cẩn thận cắt bít tết, từng miếng nhỏ thật chỉnh tề giống như máy cắt.

Những người đàn ông khác xung quanh cảm thấy bị cướp sự nổi trội, không mấy vui vẻ. Người đàn ông bên cạnh diễn viên nghi hoặc: “Hay là ngay từ đầu anh đã biết nghề của chúng tôi?”

“Đây là lần đầu tiên tôi thấy các người, là các người biểu hiện quá rõ ràng.”

Người đàn ông nâng mày: “Ồ? Vậy tôi làm nghề gì?”

“Bác sĩ ngoại khoa.” Mâu quang Ngôn Tổ lạnh lẽo quét anh ta một cái, “Anh lau tay không dưới năm lần, coi trọng sự sạch sẽ; da tay của anh rất xấu, hơi nhăn rất khô, là do dùng nước khử trùng trong thời gian dài; trên ngón tay có vết sọc chỉ hằn lên, bởi vì lúc khâu vết mổ phải thắt chỉ. Lúc anh nói chuyện với người xung quanh lộ rõ cảm giác kiêu ngạo rất mạnh mẽ, địa vị xã hội của anh khá cao. Có khả năng lớn nhất chính là bác sĩ ngoại khoa.”

Bác sĩ há miệng, rất thất bại.

Một người phụ nữ ăn mặc tao nhã bên cạnh bác sĩ vỗ tay: “Thật lợi hại! Tôi nữa tôi nữa.”

“Giáo viên mầm non.” Ngôn Tổ liếc cô ấy một cái, “Khoảng chừng 30 tuổi, nụ cười ảm áp chân thành, ăn mặc tao nhã lại mang theo tính trẻ con đáng yêu, giọng nói êm ái, rất trẻ con, động tác vỗ tay có đặc trưng của giáo viên mầm non rõ rệt. Ở chung với đám con nít, cô có vẻ như trẻ hơn so với bạn cùng tuổi.”

Trong mắt giáo viên mầm non lóe lên tia sáng vui vẻ, loại khen ngợi chân thành và nghiêm túc này khiến cô ấy rất thoải mái.

Chân Ái vui vẻ nhìn, cảm thấy Ngôn Tổ thật lợi hại. Chơi cùng anh rất vui, bất cứ lúc nào cũng không thấy nhàm chán.

Một người phụ nữ khác còn lại trên bàn rất cao, trang điểm thuần khiết, bộ ngực đầy đặn, quần áo đẹp nhưng không lộ liễu, hoàn toàn trái ngược với diễn viên.

Cô ấy mỉm cười: “Tôi thì không cần nói nữa, vừa nhìn chính là người mẫu... Người còn lại, anh nhìn ra được không?”

“Luật sư, tay đua, võ sĩ quyền anh.” Ngôn Tổ quét mắt qua ba người đàn ông còn lại.

Mọi người trên bàn không khỏi thâm bái phục, luật sư hỏi: “Có thể hỏi nghề của anh một chút không?”

Chân Ái nghe xong, nghĩ thầm, nhà logic học, chuyên gia giải mã, phân tích hành vi, tâm lý... Anh nhất định sẽ chọn...

“Nhà logic học.” Ngôn Tố không mặn không nhạt trả lời.

Chân Ái mỉm cười, cô biết đây là ngành học anh yêu mến nhất.

“Logic?” Võ sĩ quyền anh có vóc dáng cường tráng cười rộ lên, “Logic có ích lợi gì? Có thể bán lấy tiền làm cơm ăn?”

Nghe nói thế, người ngồi cùng bàn làm ra vẻ khinh thường sự thô lỗ của anh ta.

Ngôn Tố không hề để ý, liếc anh ta, thấy trên mu bàn tay của anh ta có vết thương nhỏ, hỏi: “Nhà anh nuôi chó con?”

Võ sĩ quyền anh sững sốt, trả lời: “Có nuôi.”

Ngôn Tố tiếp tục: “Nhìn sự hứng thú của anh, nhất định không phải anh nuôi.”

“Là vợ tôi.”

“Nuôi chó con cần khá nhiều thời gian rảnh, hoặc vợ anh là bà chủ gia đình, hoặc nhà anh thuê người giúp việc.”

“Đúng, vợ tôi là bà chủ gia đình, nhà chúng tôi cũng có người giúp việc.”

“Nuôi chó cũng cần không gian tương đối lớn, nhà anh rất có thể có sân riêng.”

“Đúng, gia đình tôi có biệt thự ở ngoại ô.”

“Nói như vậy, kinh tế nhà anh rất tốt, sự nghiệp quyền anh của anh khá thành công.”

“Đúng.”

“Vợ anh không có nghề nghiệp, hoàn toàn dựa vào anh. Sự nghiệp của anh rất tốt, bình thường dưới tình huống này, quan hệ vợ chồng cũng rất tốt.”

“Rất thân mật.”

“Cho nên, anh một tuần có lẽ có thể có 4-5 lần làm tình.”

“Phải.” Võ sĩ quyền anh hoàn toàn xấu hổ.

Ngôn Tố đưa thịt bò bít tết đã cắt gọn tới trước mặt Chân Ái, lại lấy cái đĩa của cô qua, thờ ơ nói: “Từ nhà anh nuôi chó con suy luận ra anh một tuần có 4-5 lần làm tình, đây chính là logic.”

Võ sĩ quyền anh và toàn bộ người trên bàn đều trợn to hai mắt.

“Quá thần kì!” Võ sĩ quyền anh sững sốt rất lâu mới liên tục cảm thán, tâm phục khẩu phục.

Lúc này, người phục vụ đến đổi đĩa, võ sĩ quyền anh mới học được kiến thức, lập tức tràn đầy phấn khởi hỏi người phục vụ: “Nhà anh nuôi chó con sao?”

Mặc dù người phục vụ cảm thấy kinh ngạc, nhưng lễ phép trả lời: “Không nuôi, thưa ngài.”

Võ sĩ quyền anh cảm thấy rất đáng tiếc thở dài: “Ôi, đời sống tình dục của anh không hài hòa.”

Trên bàn có người phì cười, Chân Ái cũng cảm thấy võ sĩ quyền anh thật là đần.

Ngôn Tố nhú mi tâm, nghiêm túc sửa đúng cái sai của anh ta: “Thưa ngài võ sĩ quyền anh, nói một cách logic, loại nghịch đảo này không thể suy ra mệnh đề đúng!”

Trên đầu võ sĩ quyền anh một chuỗi dấu chấm hỏi: “Cái gì?”

Ngôn Tố trầm mặc, có loại cảm giác vô lực sâu sắc: “Never mind! (Không có gì!)”

Anh cúi đầu, mắt hứng lăm lăm, “Mình thực sự là đầu óc không bình thường mới thảo luận về ngành học mình yêu mến nhất với cái người đầu óc đơn giản này.”

Chân Ái đang cắn thịt bò anh cắt cho cô, nghe thấy anh không vui, để dao nĩa xuống, nắm tay anh, hưng phấn nhỏ giọng khen: “Nhưng em đều hiểu, em cảm thấy anh rất thông minh!”

Sắc mặt Ngôn Tố dịu xuống, làm ra không thêm để ý mà hừ nhẹ một tiếng, kiêu ngạo nói: “Không cần em nói anh cũng biết.”

Diễn viên phía đối diện nhìn sâu kín, cảm thấy người đàn ông này ngồi ở đây lâu như vậy, chỉ duy nhất lúc đưa nước đưa đĩa cho Chân Ái mới có thể lộ ra sự dịu dàng nhẹ nhàng, mà bây giờ nụ cười vô cùng nhạt và biểu cảm trên gương mặt anh thực sự là mê người muốn chết.

Cô ta cười khê, thanh âm rất quyến rũ: “Nhà logic học, logic của anh thực sự là hoàn mỹ.”

Ngôn Tố vốn đang cười nói với Chân Ái, nghe xong lời này, ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn cô ta:

“Không, logic hoàn toàn không hoàn mỹ. Ngược lại, ‘Chứng cứ của Godel’ cho thấy, trong ngành học logic lúc nào cũng tồn tại một mệnh đề là “thật” nhưng “không có cách nào chứng minh”, hệ thống logic có khuyết điểm.” Anh vô cùng chăm chú, gần như thành kính, “Nhưng chuyện này không hề ảnh hưởng đến việc nó là ngành học hoàn mỹ nhất trong lòng tôi.”

Nhưng mà, mọi người cảm dao nĩa, trầm mặc. Trừ Chân Ái ra, không ai hiểu anh đang nói gì.

Nhưng nghe vào nội dung cao cấp như vậy, mọi người cũng không muốn lộ ra mình không hiểu, từng người nghiêm trang gật đầu.

Đối với phái nữ ngồi cùng bàn mà nói, nghe không hiểu không ảnh hưởng việc các cô hoàn toàn cảm nhận được sức hấp dẫn nghiêm túc và thuần túy của người đàn ông này.

Nữ diễn viên chậm rãi nháy nháy mắt, kim lòng không được khen ngợi: “Ôi trời, anh thật đáng yêu.” Tiếng thở dài đó quả thực lộ liễu.

Chân Ái phát hiện được không đúng, khó hiểu nhìn cô ta, nhưng lại không nghĩ ra không đúng chỗ nào.

Ngôn Tố khê thu con người. Mặc dù EQ anh thấp, nhưng IQ cao đủ để anh phân tích ra tính ám chỉ tình dục mập mờ từ trong giọng nói và ngôn ngữ tay chân của nữ diễn viên.

Anh lạnh nhạt thu ánh mắt: “Tôi không cảm thấy.”

Nữ diễn viên không hề bị đả kích mà nhún nhún vai: “Ngày mai chúng ta đều phải đi Silverland, hi vọng mọi người đi cùng vui vẻ.”

Ngôn Tố và Chân Ái đồng thời sửng sờ, người trên bàn này là người cùng lên đảo với họ?

66. Chương 65

Mùa hè đã đến, nhưng khí hậu trên đảo Willing phía bắc vẫn dừng lại ở mùa xuân.

Sau khi Ngôn Tố và Chân Ái xuống du thuyền, đi dạo một vòng trên đảo. Trên đảo gọn gàng sạch sẽ, nhà là dạng cửa sổ nhỏ tường thấp đặc trưng của phương bắc, từng ngôi nhà màu sắc rực rỡ đan xen nhau giống như hộp kẹo cao thấp không đều.

Ngày đến trùng với Hạ Chí, trên đảo có chợ phiên. Giờ hẹn lên thuyền đi Silverland là 6 giờ 30 phút, còn một khoảng thời gian nên Ngôn Tố đi dạo cùng Chân Ái.

Chân Ái đều có hứng thú đối với bất kì đồ vật mới lạ lại xinh đẹp có màu sắc, nhưng do tính cách dưỡng thành từ nhỏ, không có mong muốn có được hoặc độc chiếm bất kì vật gì. Rất nhiều lúc chỉ ôm thái độ quan sát thưởng thức thuần khiết.

Nhưng kể từ sau khi ở cùng với Ngôn Tố, thói quen này đã bị phá vỡ.

Giống như mọi ngày, cô vui vẻ nhìn hàng hóa, anh chăm chú nhìn cô, tự chủ trương mua đồ anh đoán được là cô thích.

“A Tố, làm sao anh biết em thích chùm bong bóng này?”

“Vì khóe môi em cong lên một chút.”

“Tại sao mua kính vạn hoa?”

“Vì lúc em nhìn nó mạch đập tăng nhanh.”

“Sao anh biết em thích cái vòng tay vỏ sò kia?”

“Vì em ôm nó không chịu buông.”

“Tại sao mua cho em cái khăn quàng màu đỏ kia?”

“Vì em mang rất đẹp... Âu Văn nói không sai, da em trắng, mang khăn quàng màu đỏ rất đẹp.”

Chân Ái chợt nhớ đến rất lâu trước đây, trên đường phố vào đêm đông ở thành phố nhỏ, anh chê cười cô là bộ tre. Nhớ tới chuyện cũ, tựa như cảm thấy thời gian ở cùng anh thực ra đã sớm có hình ảnh thu nhỏ, chính là chiếc khăn quàng mềm mại và yên lặng trong đêm tuyết khi đó kia.

Trong tủ kính ven đường có gấu bông lông xù rất to, cô thờ ơ nhìn qua, ánh mắt liền dời đi.

Ngôn Tổ: “Không phải em thích gấu bông sao?”

Cô nhìn tủ kính kia một cái, không có hứng thú thu ánh mắt, giọng nói thản nhiên: “Em chỉ muốn Ngôn Tiểu Tổ thôi!”

#

Đến chiều, bầu trời âm u, thời tiết vùng này thay đổi thất thường, chênh lệch nhiệt độ ngày và đêm lớn. Buổi tối mùa hè thường có bão.

Lúc Chân Ái và Ngôn Tổ lên thuyền, mọi người sớm đã đến, mưa đá với giọt mưa lớn như hạt đậu đập lộp bộp trên boong thuyền.

6 giờ 25 phút, một cô gái trẻ ăn mặc như hầu gái đến, nói chuyện đầy vẻ kính cẩn lại phục tùng, nụ cười kín đáo: “Mời các vị khách quý chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta lập tức sẽ khởi hành.”

Khí hậu không tính là ẩm áp, cô gái có ngực mông đầy đà mặc trang phục hầu gái kiểu Paris điển hình. Tóc được buộc lên bằng dây cột tóc ren, váy liền áo tay ngắn có thắt lưng, khoác một cái tạp dề màu trắng bên ngoài, vô cùng sạch sẽ, vô cùng gợi cảm, nhưng gương mặt lại ngây thơ.

Người dẫn chương trình cười tí mắt: “Không biết xưng hô như thế nào, gọi cô là người hầu gái thì thật không lễ phép.”

Người hầu gái sẽ lái thuyền? Ngôn Tổ nhanh chóng quét cô ta một cái, mới vừa nhìn ăn mặc gọn gàng sạch sẽ, nhưng nhìn kĩ lại, trên ngực quần áo có mấy nếp nhăn, đường vân vớ cũng không đều, chỗ cổ tay hơi sưng.

Người hầu gái đỏ mặt: “Quý khách không cần biết tên tôi, bây giờ lên đường thôi.”

Giáo viên mầm non lập tức giơ tay: “Thiếu một người, tay đưa không có ở đây.”

Luật sư nói: “Có lẽ tạm thời anh ta không muốn đi.”

Người hầu gái nhìn đồng hồ đeo tay, nói tiếp: “Chủ nhân yêu cầu chúng ta lên đường đúng giờ, sẽ không đợi.” Những người khác không có ý kiến, mấy phút sau khởi hành.

Biển cả màu xanh đen lúc sắp tối, âm u ảm đạm, ẩn chứa một sức mạnh to lớn và tà ác nào đó. Cách bờ ngày càng xa, màu sắc của biển càng sâu và đen, sóng gió cũng ngày càng lớn.

Sau nửa tiếng, trời đã tối.

Trong cơn mưa gió trước mặt cuối cùng xuất hiện ánh sáng, là một hòn đảo nhỏ cao và dốc, ngoại trừ tòa lâu đài theo trường phái Gothic trôi nổi trên biển và đảo ra thì không còn vật gì khác nữa.

Tòa lâu đài rất cao rất hẹp, giống như một bộ xương đen gầy gò, có mấy tháp nhỏ vừa nhọn vừa cao giống như cây giáo binh sĩ giơ lên trước trận đánh.

Tòa nhà kia e rằng có hàng trăm hàng ngàn cửa sổ, từng cái đều lộ ra ánh đèn vàng, cả tòa lâu đài đèn đuốc sáng trưng, trong màn đêm mưa gió giống như vô số cánh cửa đi thông đến thiên đường.

Vừa xinh đẹp hùng vĩ, vừa kì dị khủng khiếp. Chỗ âm u thế này sao gọi là Silverland?

Chiếc thuyền nhỏ dừng sát bên cạnh một con đường dốc có hơn một ngàn bậc thang đi thẳng lên cửa chính lâu đài.

Người mẫu cầm cây dù người hầu gái phát, nâng mào: “Cao như vậy, mưa lớn như thế, sao đi lên được?”

Người hầu gái khiêm tốn xin lỗi: “Thật xin lỗi, mưa gió quá lớn, xe cáp không an toàn, sợ bị thổi ra biển.”

Mấy người đàn ông không thích sự nghiêm khắc của người hầu gái, leo lên bậc thềm đá đi lên.

Lúc Chân Ái lên bờ không cẩn thận bị trượt, khăn quàng đỏ trong tay rơi xuống biển.

Sóng lớn một hồi đã không thấy đâu nữa.

Chân Ái nhìn màu đỏ bị bóng tối nuốt chửng, cảm thấy hơi buồn, Ngôn Tố an ủi vỗ vỗ vai cô: “Trở về mua một cái nữa.”

“Ừ.” Chân Ái nắm tay Ngôn Tố, đi lên, “A Tố, em phát hiện mỗi lần anh vỗ vai em đều có thể cho em sự cố vũ và an ủi! Thật thần kì!”

Ngôn Tố cầm dù, yên lặng mấy giây mới ho khan một cái, nói: “Đây là do, thử nghiệm để bị kích thích của anh đã thành công.”

Chân Ái: “...”

Thảo nào...

Ngôn Tố còn không tự biết, giải thích: “Mỗi lần anh vỗ vai em đều nói mấy lời an ủi và cổ vũ; lâu ngày, anh chỉ cần vỗ vai em, cho dù không nói câu nào, em cũng sẽ cảm thấy an ủi và phần chấn. Giống như mỗi lần lúc em cho chó con ăn lắc lắc chuông, thời gian lâu dài, dù không cho chó con ăn, em lắc chuông, nó cũng sẽ tiết ra nước bọt và...”

Ngôn Tố lặng lẽ dừng miệng, nhận ra được bầu không khí người bên cạnh không bình thường rồi.

Anh không lên tiếng, mím mím môi. Thật ngốc mà, nói những lời này làm gì?

Anh ngẫm nghĩ, khẽ vỗ vỗ vai Chân Ái, một cái, hai cái, dỗ dành: “Tiểu Ái ngoan, đừng giận.”

Chân Ái nào không phát cáu, dừng bước: “Em đi không nổi nữa!”

Ngôn Tố rất biết thấy rõ tình thế trước mắt: “Anh công em nhé!” Dứt lời nhét cây dù vào trong tay bạn gái, ngồi xổm xuống.

Chân Ái nhìn rất nhiều bậc thang bên trên, cảm thấy không nổi; nhưng nhìn cơ thể ngồi xổm của anh, áo khoác căng chặt trên tấm lưng nhỏ hẹp, cô lại không nhịn được muốn thử cảm giác nằm trên lưng anh một chút.

Cô quần lấy cổ anh, để anh công mình lên.

Nhiệt độ cơ thể anh cách lớp vải truyền thẳng vào ngực cô, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô kề sát tóc mai của anh, thân mật lại êm đềm, còn hơi ngứa.

Anh đi rất vững, lặng lẽ không lên tiếng. Đi mấy bước, cô từ từ tuột xuống, anh nâng bắp đùi của cô lên, cô được ném lên giống như ngồi thuyền hải tặc, rơi xuống lại đụng vào tấm lưng an toàn của anh, xù xì lại mềm mại cọ sát trong lòng cô.

Cô mím môi, cảm giác nóng lên mãnh liệt trong lòng: “Lần đầu tiên anh công người khác sao?”

“Không phải.” Anh không hề do dự.

Trái tim Chân Ái rơi xuống: “Trước kia đã từng công ai?”

“Lần trước em say rượu, đã từng công em.”

Trái tim lại lập tức bay lên từ dưới thung lũng.

Đêm mưa gió, hô hấp của anh dần nặng nề. Thế giới của hai người dưới tán dù trở nên ẩm áp, cô không muốn xuống, đổ mặt ngoan ngoãn nằm trên lưng anh, trong thanh âm mang theo chút nũng nịu: “A Tổ, sau này chỉ cho phép anh công em thôi!”

“Được.” Anh dịu dàng và kiên định trả lời, “Đời này chỉ công một mình em.”

Nói xong, lại tự giác bổ sung: “Chỉ ôm một mình em, chỉ hôn một mình em, chỉ...” Phía sau không nói ra, nhịp tim đột nhiên nhanh lên, nhưng không phải là do trào lên mấy bậc thang cao này.

Đi hết cầu thang rất dài, người hầu gái thấy người đến đông đủ, nhấn chuông cửa.

Tiếng chuông không lớn, nhưng vang vọng toàn bộ lâu đài, trong nháy mắt giống như vang lên trăm ngàn tiếng chuông, lại giống như ai đó ném vô số quả cầu thủy tinh trong động sâu ngồn ngồn.

Tiếng chuông quá mức kì dị, cho dù có 11 người đứng ở cửa thì mọi người cũng lo sợ trong lòng, sắc mặt xám xịt, trong màn đêm mưa gió giống như một hàng ma quỷ.

“Két” một tiếng, cửa lâu đài mở ra, cùng một ánh đèn vàng xuyên thấu màn đêm giá lạnh.

Ngược sáng, một người đàn ông mặc âu phục phẳng phiu tóc chải bóng loáng xuất hiện ở cửa. Ông ta đeo mắt kính có viền màu vàng, từ kiểu tóc đến cách ăn mặc, từ cử chỉ đến lời nói đều hết sức tinh tế: “Tôi thay mặt chủ nhân lâu đài, hoan nghênh các vị khách quý đến đây tham quan.”

Ông ta hơi cúi đầu, bẻ cong thẳng từ đầu đến chân, toàn thân trên dưới không có động tác dư thừa nào, giống như một người máy không có tình cảm.

Bầu không khí lại kì dị lần nữa, người đàn ông thẳng người, đúng lúc có một tia chớp xẹt qua, gương mặt nghiêm túc và vô cảm của ông ta nhìn vô cùng uy nghiêm đáng sợ, người mẫu sợ đến mức khẽ kêu một tiếng.

Người hầu gái dịu dàng lại yếu ớt giải thích: “Quản gia của chúng tôi vui giận không hiện rõ.”

Thì ra đây là quản gia.

Mọi người vào trong. Bên trong lò sưởi đầy đủ, trang trí không tính là lộng lẫy nhưng cũng vô cùng trang nhã. Trong nhà vốn nên ẩm áp, nhưng xung quanh đại sảnh lớn như vậy có 13 hành lang sâu thẳm.

Mặc dù mỗi hành lang đều đèn đuốc sáng choang, từng hàng nến được đốt lên, nhưng có vẻ như mỗi hành lang đều không có đoạn cuối, hai bên là cửa phòng chi chít đóng chặt.

Chân Ái lại không thấy sợ; nhưng người khác, nhất là mấy người phụ nữ, sắc mặt đều rất xấu.

Quản gia có vẻ không hài lòng, cẩn thận giới thiệu: “Tòa lâu đài này có 3167 căn phòng, 215 tầng hầm, 149 gác xép, 437 hành lang, 28765 cầu thang ở vị trí khác nhau, còn có 3131 chiếc gương và 786 căn phòng bí mật. Cho nên không có tôi dẫn đường, các người tốt nhất đừng tự ý đi tham quan. Nếu không đi lạc rồi chết đói ở trong không phải là trách nhiệm của tôi.”

Người dẫn chương trình chuyên về việc làm sôi động bầu không khí, nói đùa: “Theo như ông nói thì ở đây có rất nhiều oan hồn rồi?”

Quản gia dẫn đường ở phía trước: “Từ Chiến tranh thế giới thứ hai đến nay, trên hòn đảo này đã có 1995 người chết.”

Từng cơn gió lạnh thổi qua.

Quản gia đi về phía trước, lầm bầm: “Lúc Chiến tranh thế giới thứ hai, ở đây từng có chiến dịch cỡ nhỏ, người chết rất nhiều.”

Mọi người: “...”

Loại hài hước nhạt nhẽo này thực sự được sao?

Tiếng mưa gió bị nhốt ngoài cửa, mọi người đi đến phòng ăn dùng cơm. Trên đường đi, tác giả lấy sổ tay ra, hỏi về lịch sử của tòa lâu đài, nói có thể làm tư liệu thực tế để sáng tác. Quản gia từ đầu đến cuối đều lạnh lùng, nhưng cũng có hồi thì nhất định trả lời.

Thì ra tòa lâu đài này là của một gia đình lánh đời. Chủ nhân ban đầu của lâu đài là thương nhân phát tài trong chiến tranh thế giới thứ hai, trở nên giàu có nhờ việc bán vũ khí có tính sát thương quy mô lớn nào đó rồi dẫn vợ con đến hòn đảo này xây lâu đài.

Chủ nhân lâu đài lo lắng linh hồn của những binh lính chết dưới vũ khí ông ta bán sẽ đến trả thù, liền xây lâu đài giống như mê cung, tầng tầng lớp lớp cơ quan. Nếu như linh hồn đến thì sẽ bị không khí lạnh vùng biển bắc đông lạnh, bị khí lưu trên biển thổi đi, cho dù thỉnh thoảng có mấy người chạy vào lâu đài cũng sẽ bị lạc đường.

Từ đó hai vợ chồng ít giao du với bên ngoài, chỉ có quản gia và người hầu trung thành làm bạn.

Hai vợ chồng suốt ngày sống trong bóng tối chiến tranh và lo sợ bất an, rất nhanh rời xa nhân thế. Con trai của đôi vợ chồng không muốn ở đây, dời đi. Chỉ còn lại con của người quản gia tiếp tục trông coi lâu đài của chủ nhân.

Lại qua mấy chục năm, con của quản gia cũng có con; có một vị tiểu thư trẻ tuổi đến lâu đài, nói là cháu gái của phu nhân tòa lâu đài. Cô ấy dẫn theo chồng chưa cưới vào ở, vẫn ít giao du với bên ngoài. Không bao lâu, đôi vợ chồng này ra biển rồi không thấy trở về nữa.

Nhân khí trong lâu đài quá nhạt, bị bên ngoài nói là tòa thành bị nguyên rửa.

Sau đó nữa tòa lâu đài được chủ nhân mới mua. Chủ nhân mới đã đến một lần, đồng ý để cho quản gia cũ tiếp tục phục vụ, cũng đề nghị mở lâu đài, hấp thu chút nhân khí mới mẻ, thay đổi diện mạo lâu đài, còn nói muốn phát triển nó thành điểm du lịch.

Luật sư nói: “Ý kiến hay, nếu chủ nhân của các ông cần đề xuất trên phương diện luật pháp có thể tìm tôi. Tôi có quy mô cao nhất, kiến thức chuyên ngành cũng cao.”

Người dẫn chương trình cười: “Tôi cũng vậy, tôi có thể tuyên truyền giúp các ông.”

Diễn viên nhu mì nói: “Tôi biết rất nhiều nhà đầu tư, cũng có thể giúp đỡ.”

Mọi người anh một câu tôi một câu, bầu không khí hòa hợp lại vui vẻ. Một khúc cua đến phòng ăn, trên bàn ăn hình chữ nhật, thức ăn thơm phức bốn phía.

Thoáng một cái, người vốn đang cười trong giây lát mở to hai mắt, hoảng sợ nhìn trước mặt, giống như thấy chuyện gì đáng sợ vượt ra khỏi phạm vi chịu đựng.

11 người đứng phía sau hai hàng ghế của cái bàn hình chữ nhật.

Người mẫu, diễn viên, giáo viên mầm non, Chân Ái, Ngôn Tố, luật sư, bác sĩ, võ sĩ quyền anh, tác giả, người dẫn chương trình, thậm chí tay đua chưa tới.

Mỗi người được xếp đặt tư thế khác nhau, mặc quần áo giống như người thật –

11 tượng sáp sinh động như thật, nhưng ánh mắt trống rỗng, vẻ mặt vô cảm.

67. Chương 66

Bên ngoài lâu đài sấm chớp rền vang, bên trong lâu đài đèn đuốc rực rỡ.

Quản gia đứng giữa hai hàng tượng sáp, lễ phép gật đầu: “Các vị khách quý, đây là quà gặp mặt chủ nhân tôi chuẩn bị ọi người, hi vọng mọi người thích.”

Đêm bão táp, trong lâu đài quý dị, tượng sáp đứng thẳng giống mình như đúc, đó không hề là chuyện vinh hạnh gì. Mặc dù mọi người cảm thấy kì lạ, nhưng dù sao cũng từng va chạm trong xã hội, chỉ mấy giây liền rồi rít nói lời cảm ơn quản gia.

Bữa tối vô cùng thịnh soạn, không khí trong phòng ấm áp, các vị khách từ từ thả lỏng tâm tình, nhiệt tình trò chuyện.

Luật sư hưng phấn nói: “Khai thác chỗ này thành địa điểm du lịch thực sự quá tuyệt vời, nhìn lâu đài từ bên ngoài thật âm u, giống như chỗ ở của ma quỷ, càng khủng khiếp thì càng hấp dẫn người khác.”

Tác giả nhíu mày, dè dặt nói: “Nhưng tôi thấy tường của lâu đài là màu xanh lá, giống như mắt sói; à không, là màu đỏ, giống như máu, giống như máu...”

Người mẫu dè bủ: “Mắt anh bị mất tác dụng rồi sao, lâu đài rõ ràng là màu đen.”

Người dẫn chương trình cũng cười: “Trí tưởng tượng của tác giả quá phong phú.”

Chân Ái hơi nhíu mày, nhìn chăm chú tác giả, chẳng lẽ anh ta cũng thấy?

Giữa trưa đi qua bờ biển, cô thoáng thấy một tòa thành màu xanh nổi trên biển, giống tòa lâu đài màu đen này như đúc, ngoại trừ màu sắc. Chớp mắt lại không thấy, giống như ảo ảnh, lại giống như... ngôi nhà kẹo.

Chân Ái cảm thấy hơi hộp trong lòng, chậm rãi ngược mắt.

Bàn dài 13 người, sữa tươi, cà phê, rượu nho, bánh sừng bò bơ, thịt nướng, phô mai, rau quả tươi; lại lướt nhìn hoàn cảnh xung quanh, đèn thủy tinh vàng rực, giấy dán tường màu cam ấm áp và giá cắm nến cổ điển, thậm chí Ba Tư mềm mại, khói thơm nhàn nhạt thư thái...

Giống như Hansel và Gretel trong ngôi nhà kẹo bị thức ăn đẹp hấp dẫn, sau đó bị bà phù thủy nuôi mập rồi ăn tươi.

Ngôn Tố đưa một đĩa xà lách nhỏ đến trước mặt cô, Chân Ái vô thức mỉm cười, tự trách mình suy nghĩ nhiều. Ngôn Tố ở đây, sao cô có thể có chuyện được?

Đối mặt với sự trêu chọc của mọi người, tác giả gấp đến độ đỏ mặt: “Tôi nói thật!”

Quản gia ở cuối bàn nghe nói thế, mặt mày vô cảm: “Tác giả nhìn thấy là thật. Chỗ thần kì của tòa lâu đài này là ở đó, khi bên ngoài khô ráo nó có màu sắc rực rỡ, sau khi gặp phải nước mưa ẩm ướt sẽ biến thành màu đen. Giống như ngôi nhà kẹo xinh đẹp rực rỡ dưới ánh mặt trời, đến đêm mưa dầm rả rích sẽ biến thành ngôi nhà ma quỷ tối đen âm u.”

Đương nhiên những người khác sẽ không bị câu chuyện cổ tích này lừa, toàn bộ nghe được mùi ngon, càng tò mò hơn về lâu đài.

Bác sĩ vẫn luôn thần nhiên cũng hỏi: “Quản gia, ông có thể nói cho chúng tôi biết câu chuyện về vị chủ nhân mới của tòa lâu đài này không?”

Những người khác cũng nhao nhao tỏ ý muốn nghe.

Quản gia có vẻ không hài lòng: “Đây là một câu chuyện tà ác, có lẽ tôi không nên nói nữa.”

Mọi người lại càng tò mò hơn, toàn bộ truy hỏi; ngay cả người hầu gái bên lên cũng phụ họa.

Quản gia không lay chuyển được mọi người, nói một cách tế nhị: “Tôi vốn không nên nói chuyện của chủ nhân, nhưng xét đến việc chủ nhân mới bây giờ sắp sinh con, không để ý chuyện vật vãn. Tôi nghĩ, tôi nói về câu chuyện truyền kì của ngài ấy chắc là sẽ không gây ra sự bất mãn, cũng không tính là quá giới hạn và vô lễ.”

Mọi người đều gật đầu.

“Chủ nhân mới là một nhà hóa học trẻ tuổi khôi ngô tuấn tú. 5 năm trước, ngài ấy lấy được một khoản tiền bất chính bất ngờ, mua hòn đảo và tòa lâu đài này. Ngài ấy một mình lái thuyền đi lên từ Bắc Băng Dương, giống như nhà mạo hiểm trong truyền thuyết. Trên thuyền có rất nhiều rương bằng da trâu to lớn, nhưng ngài ấy không phép người khác chạm vào, cũng không cho người khác nhìn. Ngài ấy mang theo rương vào

lâu đài, không cho phép bất kì ai quấy rầy. Một tháng sau, ngài ấy lại điều khiển thuyền rời đi lần nữa. Lúc đi, trên thuyền trống không.”

Trong mắt mọi người lóe lên ánh sáng giống như sói: Quả nhiên tin tức không sai, một tỉ kia ở trên hòn đảo này!

Nhưng không ai dám đặt câu hỏi trước, cái này chắc chắn là để lộ thân phận.

Nhưng giáo viên mầm non nghe vào say mê: “Bên trong rừng là kho báu sao?”

Quản gia đẩy đẩy mắt kính: “Không biết, nhưng khoảng thời gian đó nghe nói tài khoản điện tử và kho bạc của ngân hàng trung ương đồng thời bị mất một tỉ. Chỉ có điều sau khi ngân hàng bị mất trộm một tháng thì ngài ấy mới xuất hiện.”

Mọi người lại vui vẻ trong lòng, đây chính là khoảng thời gian hấn đột nhiên biến mất sau khi nhờ sức mạnh của họ giúp đỡ tránh sóng gió.

Chân Ái cảm thấy hoang mang, đây là câu chuyện của Alex, bạn Ngôn Tổ? Không phải anh ấy đã chết sao?

“Sau đó ông có gặp lại anh ấy không?”

Quản gia lắc đầu: “Ngài ấy chỉ dùng điện tín của tòa tháp trao đổi với tôi, thỉnh thoảng hỏi thăm tình hình lâu đài.”

Mọi người đều tự nghi ngờ, có người nghĩ: Nghe nói hấn đã chết, chẳng lẽ hấn giả chết? Có người nghĩ: Nghe nói hấn đã chết, vậy bây giờ là ai đang giả mạo hấn?

Ngôn Tổ chậm rãi ăn, không bị ảnh hưởng.

Đại khái anh đã hiểu rõ làm thế nào mà những người này tụ tập tới đây được, không phải như L. J suy đoán họ không tìm được kho báu đến đây bàn bạc mà là bị người khác dẫn tới.

Khả năng lớn nhất là, Alex trộm một tỉ, nhờ vào sức mạnh của những người ở đây vượt qua sóng gió (rất có thể cậu ta hối lộ xúi giục lâu la cấp hơi thấp trong tổ chức). Một tháng sau khi xảy ra vụ án, cậu ta một mình đem tiền giấu đi. Đám người kia không được chia lợi, từ đó đều tìm số tiền này.

Tổ chức cũng đang tìm kiếm. Trong quá trình này, thành viên nhóm trung tâm phát hiện, năm đó Alex trốn chạy thành công là do có kẻ phản bội giúp đỡ. Tổ chức tuyệt đối không cho phép kẻ phản bội tồn tại, cho nên lấy tung tích kho báu một tỉ để làm mồi, tung tin tức đến xung quanh họ, và sau đó hấp dẫn họ tới.

Nhìn như vậy, nơi đây đúng thật là ngôi nhà kẹo tà ác. Trong truyện cổ tích, bà phù thủy dựa vào ảo ảnh thức ăn ngon hấp dẫn bọn trẻ đến ăn tươi, trong hiện thực, tổ chức dựa vào tin tức kho báu hấp dẫn kẻ phản bội đến giết chết.

Người ở đây ngoại trừ một đám thành viên không có số hiệu vị trí hơi thấp ra, còn có ít nhất một thành viên quan trọng địa vị khá cao phụ trách việc thanh trừng.

Anh có thể cảm nhận được rõ ràng tiếp theo là một bữa thịnh yến giết người. Dùng cách gì?

Arthur thích chơi đùa, chắc sẽ không dùng cách nổ súng bắn quét kĩ thuật thấp này. Với lại kẻ đến thanh trừng có mặt ở đây hẳn là nhận được chỉ thị của Arthur, sẽ không chạm vào Chân Ái.

Anh tạm thời không cần lo lắng an nguy của cô.

Nhưng đám người đang an nhàn cười nói trước mặt này, cho dù không hề quen biết thì anh cũng không muốn nhìn thấy họ chết trước mặt anh.

Tác giả hỏi: “5 năm này ông chỉ gặp chủ nhân lâu đài một lần?”

Quản gia gật đầu: “Mọi người đều nói tòa lâu đài này bị nguyên rửa, sau khi chủ nhân nghe nói thế, có lẽ hối hận đã mua chỗ này nên không thấy đến nữa.”

Diễn viên nhíu mày: “Bây giờ còn có người tin lời nguyên?”

Người mẫu cho rằng quần gia đang khoác lác, nghĩ thầm ông ta vì để gây dựng chỗ này thành điểm du lịch, còn muốn cố làm ra vẻ huyền bí, cô ta ngạo mạn hỏi: “Lâu đài này có lời nguyện gì?”

Quần gia không trực tiếp trả lời, lại hỏi: “Chắc là các người đều đã từng nghe về ‘Vua Arthur và các Hiệp sĩ Bàn Tròn’ của thần thoại Celtic, nhưng có lẽ chưa từng nghe truyền thuyết về Silverland. Nghe nói năm đó hiệp sĩ Lancelot phản bội vua Arthur, kiếm lưỡi cong màu bạc của ông ta rơi xuống vùng biển này biến thành đá ngầm và đảo cao chót vót. Pháp sư Merlin của nhà vua từng để lại một lời nguyện đen dưới kiếm của ông ta: Giết chết kẻ phản bội. Cho nên, người đến tòa lâu đài này đều cần phải trải qua một thử thách...”

Chân Ái không nén được nắm chặt dao nĩa, lại nghe thấy cái từ Arthur này, cho dù biết không phải là Arthur cô quen nhưng trái tim cô cũng chợt chạy tán loạn.

Lần gần đây nhất thấy hắn, ở hành lang ngầm trong ngân hàng đường Maple, gương mặt hắn tuần tú lại tái nhợt, nhắm mắt ngã trong đồng hồ nát. Cô rất nhanh gọi cảnh sát, nhưng hắn vẫn trốn thoát thành công. Cô nên biết không thể nào có người bắt được hắn.

Chân Ái cố tự giữ bình tĩnh, nghĩ thầm chẳng qua là thần thoại phương Tây nghe nhiều nên quen, không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng lời kế tiếp của quần gia khiến trái tim cô đột nhiên rơi xuống hầm băng.

“Hề là kẻ phản bội như hiệp sĩ Lancelot, nhất định bị diệt trừ.”

Sắc mặt mọi người lặng lẽ trắng bệch, trừ Ngôn Tổ.

Anh khê liếc Chân Ái một cái, thấy cô sững sờ nhìn chằm chằm cái đĩa như có điều bất an, lúc này mới ý thức được có thể lời này ẩn chứa ý gì đó có liên quan đến tổ chức mà anh không biết.

Người hầu gái vẫn ngồi im “A” một tiếng, xấu hổ vỗ vỗ đầu: “Suýt chút nữa thì quên, chủ nhân đã dặn dò muốn mời các vị khách thưởng thức hoa văn trên mặt đĩa trà.”

Mọi người làm theo, nhưng đó hoàn toàn không phải là hoa văn gì mà là một hàng chữ.

NQQDNZHWWTDWLTQWC

Ngôn Tổ hơi híp mắt, rõ ràng là mật mã.

Đoán chừng thành viên tổ chức đều có khóa bí mật, cho nên rất nhanh có thể nhìn ra ý tứ trong đó.

Anh mặc dù không có khóa bí mật, nhưng cũng trong vài giây thông qua đại não tần suất cao phân tích ra nguyên mẫu, chẳng qua là đảo ngược bảng mật mã ban đầu trên cơ sở mật mã Caesar. Mật mã dịch ra là –

Kill one or be killed (Giết hoặc bị giết)

Anh thu con người, lặng lẽ tức giận.

Đây chính là cách tổ chức thanh trừng? Thông qua mệnh lệnh và đe dọa khiến cho người ở đây nghi ngờ nhau, tự giết lẫn nhau?

Nếu quả thật như vậy, Chân Ái cũng không an toàn!

Mọi người đều đang giả vờ thưởng thức thực ra là nghiêm túc phân tích mật mã, rồi rít thuần thực và khẩn trương duy trì nụ cười.

Một tiếng “cách” lạnh lạnh, ly trà của diễn viên rơi xuống đĩa. Cô ta thoáng sững sốt, trong khoảnh khắc che giấu đi vẻ hốt hoảng trên gương mặt, mỉm cười: “Tôi cảm thấy hơi khó chịu, xin hỏi phòng của tôi ở đâu? Tôi muốn đi trước...”

Lời còn chưa dứt, ngoài cửa sổ đột nhiên sấm chớp rền vang, tiếng sấm lớn ầm ầm vang vọng khắp chân trời. Người ở đây chấn động, cùng lúc đó dây điện trong phòng bốc cháy, rơi vào một vùng tăm tối.

Trong nháy mắt, tia chớp trắng giống như đao nhọn đâm thủng phòng ăn tối đen không thấy năm ngón tay, lóe sáng lại chợt tối.

Tiếng thét chói tai vang lên.

Một thoáng kia, Chân Ái nhìn thấy tất cả mọi người, tất cả tượng sáp, dưới tia chớp trắng âm u bày ra cùng một vẻ mặt, giống như biến thành cùng gương mặt, sợ hãi và vụn vụn.

Cô cũng xem hiểu mặt mã, lạnh của người, không kịp có bất kì phản ứng gì thì đã bị ai đó chột nắm lấy cổ tay, kéo một cái, cô lập tức đụng vào lồng ngực ấm áp lại quen thuộc kia.

Trong nháy mắt an lòng.

Trong bóng tối, người xung quanh la hét chửi mắng, chỉ có anh yên lặng ôm cô vào lòng, siết lấy đầu cô, dùng sức hôn mạnh lên thái dương cô.

Anh vững vàng trói buộc cô trong lòng, nụ hôn kia là lo lắng an nguy của cô, là sợ hãi mất đi. Kể từ bây giờ, bất kì khoảnh khắc nào anh cũng sẽ không để cô rời khỏi tầm mắt của anh, tuyệt đối sẽ không.

Cô ôm eo anh thật chặt, vùi đầu vào giữa cổ anh, nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Mạch đập của anh bên tai yên ổn và mạnh mẽ, cô bỗng nhiên cảm thấy đau lòng đến muốn rơi lệ: Cô không nên đến, không nên kéo Ngôn Tổ bị cuốn vào trong nguy cơ này.

Câu chuyện vua Arthur mà chủ nhân mượn miệng quần gia để kể, cùng với khóa bí mật của chuỗi mặt mã Caesar kia...

Người ở đây có lẽ có một phần là tới tìm kho báu, nhưng cô rất chắc chắn ở đây có ít nhất một người biết thân phận thật của cô.

Ngôn Tổ nhất định sẽ gặp nguy hiểm, làm sao bây giờ?

Quần gia mở bật lửa. Trong bóng tối ánh lửa nhún nhảy, phản chiếu gương mặt ác nghiệt của ông ta giống như quỷ dữ.

Thanh âm người hầu gái cũng thay đổi: “Quần gia, ông như vậy thật đáng sợ!”

“Ồ, thật xin lỗi.” Quần gia chất phát mà dời cái bật lửa sang bên cạnh, gương mặt người âm trầm hung ác vụn vụn thoáng khôi phục lại vẻ cứng nhắc lúc đầu.

Người hầu gái lấy đèn cầy, thấp sáng từng cây một.

Quần gia: “Thật ngại quá, hôm nay vì đón khách mà mở tất cả đèn, ước chừng dây điện quá cũ. Đi tắt vài chỗ là tốt thôi.”

Người xung quanh kinh hồn bạt vía, dù sao vẫn cảm thấy việc cúp điện vừa rồi rất kì dị.

Sắc mặt người hầu gái luôn lạnh nhạt tái nhợt như ma.

Diễn viên cười giễu: “Cúp điện cũng khiến cô sợ đến vậy à?”

“Tượng sáp!” Người mẫu cố gắng cười nhưng còn khó coi hơn khóc, “Tượng sáp không đúng.”

Trên bàn ăn, ánh nến chập chờn, chiếu ra hai mươi mấy bóng người lên hai bên vách tường màu đỏ. Lúc này mọi người mới quay người nhìn tượng sáp, tựa như có gió lạnh thổi qua...

Tượng sáp trống rỗng vô cảm vẫn đứng thẳng không nhúc nhích, dưới tác dụng của ánh nến và bóng tối, gương mặt lập thể của chúng càng lộ vẻ kì dị.

Giáo viên mầm non ôm mình, mang theo giọng nức nở: “Tay đưa, không thấy tượng sáp của anh ta.”

Ánh mắt mọi người quét qua, vốn là 11 cái, chỉ còn lại 10. Mọi người nhìn chằm chằm tượng sáp, chưa từng cho rằng nghệ thuật sẽ khủng khiếp giống như giờ phút này. Mỗi người đều cảm thấy lạnh lẽo giống như đứng song song cùng một đám xác chết quỷ dị.

“Không,” tác giả cũng run rẩy, “Không chỉ là tượng sáp, còn, còn thiếu một người.”

68. Chương 67

11 tượng sáp chỉ còn lại 10, mỗi cái đều là tư thế vô hồn giống như trước. Sau khi cúp điện, không thấy tượng sáp tay đưa vốn ở giữa diễn viên và tác giả.

Người mẫu ngồi đối diện diễn viên, cho nên liếc mắt liền phát hiện một khoảng trống. Ánh nến tỏa ra một cái bóng lớn trên tường, ngoại trừ lỗ rộng vô cùng nổi bật kia.

Võ sĩ quyền anh ngồi đối diện tay đưa cũng phát hiện bất thường đầu tiên, sờ đầu hỏi: “Ai ôm tượng sáp của tay đưa đi thế?”

Không có ai trả lời.

Dưới giá cắm nến chập chờn, thức ăn ngon trên bàn ăn không có ánh sáng nhìn qua xấu xí và bẩn thỉu, giống như xác động vật và thực vật thối rữa.

Ngoài cửa sổ lại có một tia sét, mặt của tác giả dưới ánh sáng trắng vô cùng méo mó: “Không chỉ thiếu tượng sáp, còn thiếu, thiếu một người.”

Mọi người hồi hộp, vội vàng kiểm tra số người. Nhưng quá nhiều người, trong lúc nhất thời không biết rõ.

Tác giả gần như khóc lên: “Bác sĩ, không thấy bác sĩ!”

Chân Ái từ trong lòng Ngôn Tố ngẩng đầu, bác sĩ rõ ràng đứng bên cạnh giáo viên mầm non.

Luật sư bên cạnh tác giả cũng nói: “Anh dần rồi sao, bác sĩ đang đứng đằng kia kìa!”

Tác giả nắm tóc, chỉ vào bóng người đối diện la to: “Không, bác sĩ chết rồi!”

Ánh sáng trong phòng mờ mờ, nhiều bóng người, bác sĩ sắc mặt trắng bệch đứng thẳng, tư thế cứng ngắc, ánh mắt trống rỗng và kinh hoàng, mở miệng giống như muốn nói gì đó. Một con dao nhỏ cắm trên ngực anh ta, áo gần buông tim máu me đầm đìa.

Giáo viên mầm non liên tiếp thét lên lùi về sau, thoáng cái đụng vào Chân Ái; Chân Ái vững vàng đỡ lấy cô ấy, cảm giá nến trên bàn đi tới.

Võ sĩ quyền anh bên kia khẽ đẩy bác sĩ: “Này, anh không sao...” Lời còn chưa dứt, bác sĩ giống như một cánh cửa cứng ngắc ngã thẳng ra sau. “Ầm” một tiếng, đầu anh ta đụng vào bức tường, đầu ngón chân vướng vào ghế, cơ thể kéo thẳng, cùng sàn nhà và bức tường tạo thành một hình tam giác hoàn mỹ.

Không phải là bác sĩ, là tượng sáp.

Mọi người quả thực không biết nên vui mừng hay sợ hãi.

Chân Ái cầm giá nến đi tới bên cạnh tượng sáp, sờ “máu” và “dao” trên ngực nó, quay đầu: “Máu là sốt cà chua, dao là dao dùng trong bữa cơm tây.”

Sau mấy giây yên lặng, người dẫn chương trình ném khăn ăn lên bàn: “Ai đùa kiểu này vậy? Thật nhảm chán!”

“Đùa?” Người mẫu liếc anh ta, cười khẩy, “Vậy bác sĩ đang ở đâu?”

Trong phòng ăn rộng lớn trống rỗng, mọi người trầm mặc.

Quản gia đặt giá nến trong tay lên bàn: “Mỗi người chỉ có một bộ đồ ăn, dao ăn trên ngực tượng sáp bác sĩ là của ai?”

Mọi người nhao nhao kiểm tra: “Không phải của tôi!”

Chỉ có võ sĩ quyền anh nhìn chằm chằm cái đĩa của mình, sững sờ: “Dao của tôi đâu rồi?”

Diễn viên khẽ xì: “Người bao nhiêu tuổi rồi mà còn đùa?”

Võ sĩ quyền anh sốt ruột, thanh âm hùng hồn: “Không phải tôi!”

Luật sư vội vàng giảng hòa: “Bây giờ không phải lúc tranh luận chuyện này! Bác sĩ đi đâu rồi?”

Người dẫn chương trình đột nhiên nảy ra một suy nghĩ: “Hay là anh ta ôm tượng sáp của tay đua trốn đi?”

Giáo viên mầm non thì đề nghị: “Có cần đi tìm anh ta không?”

“Không cần.” Ngôn Tố vẫn luôn im lặng mở miệng, “Anh ta ở trong căn phòng này.”

Mọi người nghe nói, nhìn bốn phía, nhưng ngoại trừ đám tượng sáp kì dị và chính họ ra thì không hề có bóng dáng bác sĩ. Ngược lại là mấy cái bóng đen thui chiếu trên bức tường, mỗi lần quay đầu nhìn đều dọa người.

Chân Ái cảm giá nên đi về đứng vững bên cạnh Ngôn Tố.

Ngôn Tố: “Cửa sổ phòng ăn đều khóa, chỉ có một cánh cửa, trên cửa có treo một cái chuông nhỏ, nếu anh ta đã đi ra ngoài thì chuông sẽ vang lên. Nhưng ngoại trừ người hầu gái vừa rồi ra ngoài kiểm tra nguồn điện thì chuông không hề vang lên.”

Diễn viên mỉm cười nghiêng đầu: “Vẫn là nhà logic học thông minh.”

Ngôn Tố không nói gì, loại chuyện dùng đầu ngón chân vẫn có thể nghĩ ra cũng đáng khen sao? Anh nhìn mấy người đàn ông, gần như ra lệnh: “Nâng bàn ăn lên!”

Mấy người đàn ông cùng nhau nâng bàn lên, khăn trải bàn dài lướt qua thảm trải sàn, lộ ra hai bóng người thẳng tắp.

Trên tấm thảm hoa nở rộ, tượng sáp tay đua và bác sĩ thật nằm thẳng không nhúc nhích.

Chân Ái đi về phía trước, từng bước một, ánh nến chiếu sáng hai gương mặt thảm thương.

Dưới đất, bác sĩ thật giống như tượng sáp vừa rồi, sắc mặt xám xịt, mở miệng như muốn nói gì đó, một con dao nhỏ cắm trên ngực, ngực nhuộm một mảng máu lớn.

Võ sĩ quyền anh nóng nảy đi tới: “Đừng dọa người nữa!” Anh ta ngồi xổm xuống lắc con dao nhỏ trên ngực bác sĩ, “Đúng là giống mà, sao dính lên được, rút cũng không được...”

Anh ta kêu thảm thiết một tiếng, ngã ngồi xuống đất, liên tục lùi về sau: “Là thật! Dao thật, máu thật!”

Những người còn lại mặt mũi trắng bệch, trố mắt nhìn nhau.

Chân Ái đi tới, nhấn động mạch cảnh của anh ta; “Chết rồi, vẫn còn hơi ấm.” Lại nhìn vết thương của anh ta, “Lưỡi dao đâm chuẩn vào tim.”

Giáo viên mầm non sững sốt: “Chuyện này sao có thể?”

“Có gì không thể?” Chân Ái đứng lên, nhàn nhạt nói, “Hung thủ ở ngay tại đây.”

Cô quay đầu nhìn Ngôn Tố, người sau khẽ gật đầu với cô.

Mọi người im lặng không nói, toàn bộ nhú mày tự suy nghĩ.

Tác giả dè dặt: “Lỡ như đây là lời nguyên của lâu đài thì sao?”

“Tôi tuyệt đối không tin lời nguyên có thể giết người!” Trên mặt quần gia mang theo sự giận dữ. Nói cho cùng, thứ cần để hấp dẫn khách du lịch là truyền thuyết kinh dị, còn vụ án giết người thực sự sẽ khiến khách du lịch do dự, “Nhất định là các người có ai đó bất mãn với bác sĩ.”

Người dẫn chương trình nhanh miệng phản bác: “Chúng tôi vô tình gặp được nhau rồi kết bạn, trước kia chưa từng gặp, sao có thể có thù chứ?”

“Anh!” Quần gia cứng họng.

“Tôi đồng ý với ý kiến của quần gia.” Ngôn Tố nhàn nhạt nói, “Hung khí là dao phẫu thuật sắc bén mà bác sĩ ngoại khoa sử dụng, dao được đem tới trước, khớp với nghề của bác sĩ. Đây là một vụ án giết người có mưu tính trước.”

Vài câu ít ỏi đã xác định được cái chết của bác sĩ.

Giọng nói vừa rơi, đèn thủy tinh lập lòe, phòng ăn lại sáng rực.

Toàn cảnh xác chết ở giữa thảm trải sàn trở nên rõ ràng và đáng sợ. Nhưng ánh mắt của mọi người lập tức bị tượng sáp của tay đua hấp dẫn. Đó là một gương mặt vô cùng thê thảm, đầu bị vẽ tơi tả, dính đầy sốt cà chua “máu chảy đầm đìa”.

Ngôn Tố liếc mắt một cái, có thể đoán tay đua chưa lộ mặt đã chết ở một nơi nào đó, rất có thể giống như tượng sáp này, gương mặt hoàn toàn thay đổi.

Nếu quả thật như vậy, chuỗi mật mã trên bàn ăn này là như thế nào?

Cái chết của tay đua có thể là trước khi mọi người thấy mật mã Caesar, còn cái chết của bác sĩ là có dự tính trước, hoàn toàn không phải do mật mã.

Nói như vậy, trước khi tác dụng đe dọa của mật mã phát huy hiệu lực, ở đây đã có người nổi lên sát tâm.

Nếu như vậy thì phải phân tích toàn bộ câu chuyện lại lần nữa. Chuỗi mật mã này rốt cuộc là do người của tổ chức để lại, hay là do một kẻ phản bội nào đó ở đây lợi dụng cách giao lưu mật mã điều vô giường oai, giả làm tổ chức để tạo áp lực?

Về mặt Ngôn Tố lạnh lẽo, có vẻ không hài lòng.

Tòa lâu đài này, tình hình biến hóa mỗi khoảnh khắc cũng có thể khiến anh phủ định giả thuyết và suy luận trước đó, lại làm lại lần nữa. Loại cảm giác kích thích vừa khiêu chiến này, anh thực sự rất thích!

Mọi người đều sa sầm mặt, không có bất kì biểu hiện gì.

“Báo cảnh sát đi!” Giáo viên mầm non phản ứng đầu tiên, nhưng, “Không có tín hiệu?”

Người hầu gái giải thích: “Ở đây không phủ sóng di động.”

“Điện thoại thì sao? Các ông và chủ nhân liên lạc thế nào?”

Quản gia nói đầu ra đây: “Trạm phát điện báo trên tòa tháp, chỉ có một băng tần cố định, không thể trao đổi với bên ngoài. Chỉ có thể thụ động tiếp nhận, không thể chủ động liên lạc với chủ nhân.”

Võ sĩ quyền anh cúi kính, trách móc: “Không thể nào, ai lại ở cái chỗ ngăn cách với thế giới này chứ! Ông nói dối, nhất định là ông!” Anh ta túm lấy cổ áo quản gia kéo ông ta lên.

Người dẫn chương trình và luật sư đồng thời can ngăn: “Anh bình tĩnh một chút đi!”

Quản gia thoát khỏi sự trói buộc của võ sĩ quyền anh, ông ta cắn răng sửa lại cổ áo âu phục, cho rằng võ sĩ quyền anh sĩ nhục nghề nghiệp của ông ta, giận đến sắc mặt tái mét:

“Khốn nạn thô lỗ! Tôi cả đời ở đây, yêu thương nghề nghiệp và tòa lâu đài này, cuộc sống đã qua của tôi rất có tôn nghiêm! Loại côn đồ vô nghĩa như anh mới nhảm chán!”

Luật sư vẫn bình tĩnh: “Mọi người đừng tranh cãi nữa, cũng không cần sốt ruột. Giữ lại hiện trường lúc này đi, đợi sáng mai sẽ ngồi thuyền đi báo cảnh sát.”

Những người còn lại bàn bạc không ra biện pháp khác, đành phải nghe lời anh ta.

Người hầu gái thấy vậy, nói: “Vậy tôi dẫn mọi người đến phòng riêng cất hành lý!”

Mọi người đi theo người hầu gái và quản gia đến phòng.

13 căn phòng xếp ra hình vòng cung, không thẳng, cũng không bằng, giống như trò chơi xếp gỗ đan xen. Mỗi cửa phòng đều có một hành lang sâu không thấy đáy, hai bên là vô số cánh cửa đóng chặt.

Quản gia giải thích, nếu 13 người đi dọc theo 13 hành lang đi đến cùng, cuối cùng sẽ tụ tập trong đại sảnh, cũng chính là 13 hành lang họ thấy lúc mới vừa vào lâu đài.

Nhưng ông ta nhắc nhở, trong hành lang có rất nhiều ngã rẽ, rất dễ bị lạc đường, không nên tự ý đi. Nếu muốn đến đại sảnh, tốt nhất là đi vòng qua phòng ăn.

Mọi người mang tâm sự riêng trở về phòng mình.

#

Chân Ái đóng cửa phòng, cảm thấy lo lắng. Bây giờ nhìn, cái chết của bác sĩ chắc là báo thù. Nhưng chuỗi mật mã Caesar kia là mật mã sơ cấp nhóm bên ngoài của tổ chức, khóa bí mật là tên cô trong tổ chức. Tại sao lại xuất hiện ở đây?

Đang nghĩ, có người gõ cửa “thùng thùng thùng”, không nhanh không chậm, không nhẹ không nặng.

“Ai đó?” Chân Ái hỏi.

Bên ngoài trầm mặc một giây, hình như mất hứng: “Ngoài anh ra thì còn ai?”

Chân Ái lập tức nhảy khỏi ghế đi mở cửa, liền thấy Ngôn Tổ kéo cái va li nhỏ màu đen, chân thẳng tắp ở cửa.

Cô yên lặng liếc nhìn va li bên chân anh, ngập ngừng nửa giây: “Anh... làm gì?”

Về mặt Ngôn Tổ nhàn nhạt, kiêu ngạo nâng cằm: “Đến bảo vệ em!”

Anh dự đoán đôi mắt đen xinh đẹp của Chân Ái giờ phút này hẳn là lóe lên sự chờ mong dịu dàng, nhưng không có. Chân Ái không hiểu, ngơ ngác hỏi: “Tại sao phải bảo vệ em?”

Ngôn Tổ hơi cứng đờ, nghiêm mặt nói: “Vừa sấm vừa sét, anh lo em sợ hãi!”

Chân Ái nhú mi tâm, càng không hiểu: “Sấm sét không phải là hai đám mây trái điện tích va vào nhau đánh nhau sao, tại sao em phải sợ?”

Ngôn Tổ khẽ mỉm cười, trên gương mặt thanh dật* không che giấu được một tia thất bại. Anh vỗ vỗ vai Chân Ái: “Ừ, không sai, anh chỉ sang đây thử nghiệm một chút.”

*Thanh dật: rõ ràng và thanh lịch

Dứt lời, kéo va li xoay người đi.

Chân Ái khó hiểu nhìn, mới vừa muốn đóng cửa, anh lại dừng lại, xoay người đi tới, đứng trước mặt Chân Ái.

Chân Ái ngẩng đầu nhìn anh: “Sao vậy?”

Anh sờ sờ mũi, ánh mắt di chuyển giống như đang suy tư gì đó. Một lúc sau, dường như hạ quyết tâm, nói: “Thực ra anh nói dối.”

“Nói dối?”

“Là anh sợ sấm sét, em hãy tới bảo vệ anh đi!”

Chân Ái: “...”

Quả thật là người chưa bao giờ nói dối sao? Nhà logic học cũng có chuyện không giỏi nha! Lời nói dối của anh nói quá tệ rồi, vừa rồi lúc phòng ăn bị cúp điện, là ai siết chặt cô vào lòng bình tĩnh cho cô sức mạnh?

“Anh sợ sấm sét, em hãy tới bảo vệ anh đi!” Nhưng lúc anh nói lời này, ánh mắt mong đợi lại ngây thơ, giống như một con chó lớn ngồi xổm dưới đất nói với chủ nhân “Ôm tôi đi, ôm tôi đi”.

Chân Ái né người sang một bên, để cho anh vào.

Chân Ái đóng cửa, trên hành lang hình cung lại yên tĩnh. Sau mấy phút, một cánh cửa khép hờ nào đó đóng lại.

Tau đóng cửa phòng, nói với người ngồi trên sofa: “Thưa ngài, thực ra lần này ngài không cần tự mình đến, một mình tôi có thể hoàn thành kế hoạch của ngài.”

Người trong bóng tối không nói lời nào.

Tau lại hỏi: “Hình như tiểu thư C đến tìm đồ ngài C lưu lại?”

“Chuyện của cô ấy không đến lượt mày quản.” Thanh âm lạnh lẽo, “Cô ấy thích làm gì cứ theo cô ấy, đừng gây cản trở cô ấy.”

“Vây một tí kia?”

“Chace không thể nào giấu một tí đó ở đây.” Văn bình tĩnh không lay động như cũ, “Tôi đến cũng không phải là vì số tiền không quan trọng này.”

Tau thầm nghĩ gì đó trong lòng, nhưng không dám nói rõ.

Người đối diện lại nói: “Trong lâu đài có cảnh sát, nhìn ra được không?”

Tau do dự một chút, làm dấu tay liên quan với người kia.

Người trong bóng tối gật đầu: “Tạm thời đừng ra tay với cảnh sát, loại bỏ sạch sẽ những kẻ phản bội này là được, không nên gây ra rắc rối không cần thiết. Tòa lâu đài này không thích hợp.” Nhìn ngoài cửa sổ, dường như thờ người ra, “Tôi không hi vọng người của chính phủ đến đây khoa tay múa chân.”

Tau cúi người thật thấp: “Tôi biết tầm quan trọng của tòa lâu đài này.”

#

Chân Ái tìm được một bộ đồ chơi trí tuệ bằng gỗ trong phòng, ngồi trên thảm chơi với Ngôn Tổ.

Nhưng bất kể là Sudoku, Hoa dung đạo hay Kim tự tháp các loại, Ngôn Tổ luôn có thể lớp bớp bình bịch một chút phá thành mấy đoạn, lại đảo đảo mấy giây khôi phục hình dáng cũ. Nhanh chóng như người máy, còn bày ra vẻ mặt nào là rất thiếu năng, nào là quá nhàm chán, nào là cầu chỉ số thông minh.

* Hoa dung đạo: là một trò chơi trí tuệ của Trung Quốc, nó được các nghệ nhân dân gian Trung Quốc sáng tạo căn cứ từ câu chuyện “Tam quốc diễn nghĩa” của Trung Quốc.

Chơi mấy lượt, Chân Ái cảm thấy hết sức thất bại, ngã xuống tám thảm lăn một vòng, đưa lưng về phía anh: “Không chơi nữa! Anh không có chút thú vị gì cả!”

Ngôn Tổ thò người tới bắt lấy eo cô, vớt cô từ dưới đất lên, nghiêm túc hỏi: “Em không thích anh phản ứng nhanh, chẳng lẽ chậm chạp thì có thú vị?”

Con người Chân Ái xoay tròn, Ngôn Tổ chậm chạp sẽ là đáng về gì nhỉ? Cô cảm thấy thú vị, lập tức nói: “Đúng, chậm chạp chính là có thú vị!”

Ngôn Tổ sờ đầu cô: “Ai, em là cô gái thú vị nhất anh đã gặp.”

Chân Ái: “...”

Cô lập tức nhảy lên xô anh ngã xuống đất, thật muốn cắn một cái cho chết cái miệng thói nói lời ác độc của anh.

Nhưng nhào xuống cắn thật lại không nỡ cắn mạnh.

Ngôn Tổ đương nhiên không hề đề phòng Chân Ái, bất ngờ chưa kịp chuẩn bị đã bị cô đè ngã xuống đất, giãy tiếp theo, cô liền há miệng cắn. Anh nằm dưới đất, sau lưng là thảm trải sàn mềm mại, trên người là cô mềm nhũn.

Cơ thể anh đột nhiên có một loại kích thích xa lạ chảy qua.

Chân Ái khế cắn anh một cái, mới phát hiện sau khi bị anh chế nhạo chậm chạp mà mình lại còn hôn anh, quá thua thiệt rồi, vốn định kiêu ngạo mà ngồi đây, nhưng lại say đắm mùi hương dễ chịu trên người anh, vì vậy tham lam mổ mấy cái.

Một cái mổ này làm anh nổi lên hứng thú. Cánh tay quăn lấy eo cô không buông ra, ôm cô lăn lộn dưới đất.

Hai người giống như ngằm độ sức, dùng sức mút cắn môi nhau, cơ thể cũng phân cao thấp đè đối phương xuống, đầu nửa ngày, gần như lăn một lần khắp phòng.

Cuối cùng vẫn là Chân Ái không có sức, ôi một tiếng xin tha, lúc này anh mới buông cô ra.

Anh nằm dưới đất, cô nằm bên cạnh anh, yên lặng nhắm mắt không nói.

Yên lặng không biết bao lâu, ngoài cửa sổ lại là một tiếng sấm trước nay chưa từng có, Chân Ái chợt nhớ tới chuyện trong phòng ăn, lập tức nâng thân trên, nghiêng đầu nhìn anh: “Anh có phát hiện cái chết của bác sĩ vô cùng kì lạ không?”

Anh từ từ mở mắt, nở nụ cười, không lên tiếng, ánh mắt mang theo sự khích lệ.

Cô biết họ lại trở về rất nhiều lần trước đây, anh thích nhìn cô suy nghĩ, hưởng thụ sự va chạm tia lửa trong đầu họ.

Cô cũng thích: “Bác sĩ và em chỉ cách giáo viên mầm non, nhưng lúc hung thủ giết anh ta, tại sao em không nhận ra được một chút khác thường nào?”

Ngôn Tố khẽ vuốt gò má mềm mại của cô, khích lệ: “Còn gì nữa không?”

“Tại sao lúc hung thủ giết anh ta, anh ta không kêu cứu hoặc kêu đau?”

“Ừm.”

“Dựa vào tình hình lúc đó, hung thủ làm mấy chuyện dưới đây, lấy dao ăn của võ sĩ quyền anh và bác sĩ, cắm một cái trong đó vào ngực tượng sáp bác sĩ. Lấy dao phẫu thuật giết chết bác sĩ, kéo bác sĩ xuống dưới bàn, lại kéo tượng sáp của tay đua ở đối diện xuống dưới bàn, vẽ đầu nó hơi tả. Nhưng cúp điện chỉ có mười mấy giây!”

“Em...” Ngôn Tố mới vừa mở miệng, trong lâu đài đột nhiên vang lên một tiếng thét “A!!!” kinh hoàng.

Hai người liếc nhìn nhau, lập tức nhảy lên từ dưới đất, mở cửa phòng. Cùng lúc đó, tất cả cửa trên hành lang đồng thời mở ra, mọi người ngơ ngác nhìn nhau. Nhìn nhau một cái, là truyền tới từ phòng tác giả.

Mọi người lập tức tụ tập ở cửa phòng tác giả. Bên ngoài ra sức gõ, nhưng bên trong lại không có chút động tĩnh.

Ngôn Tố lạnh mặt, ra lệnh với người vây quanh cửa: “Tránh ra!” Mọi người phập phồng lo sợ tránh ra. Ngôn Tố mới vừa muốn đá cửa, nhưng cánh cửa kẹt một tiếng từ từ mở ra.

Tác giả đáng vẻ tái nhợt, kinh ngạc mở to hai mắt.

Yên lặng như chết.

Diễn viên, người mẫu và giáo viên mầm non đồng thời run giọng: “Này, anh là chết hay sống?”

Tác giả run rẩy cả người: “Tôi, tôi nhìn thấy tay đua!”

Người dẫn chương trình nửa tin nửa ngờ: “Ahh lại đang nằm mơ sao?”

Tác giả cứng ngắc xoay người, gơ ngón tay run dữ dội lên, chỉ hướng bóng đêm mưa bão sấm sét: “Anh ta, anh ta ở trên kính cửa sổ!”

69. Chương 68

Đám người ulla vào phòng tác giả, trên cửa sổ đóng chặt không có gì cả, bên ngoài cửa kính là màn đêm cùng đại dương vô biên vô tận. Trên đỉnh lâu đài mở đèn dẫn đường, dưới ánh đèn, mưa phùn giống như từng dải sao băng thô ráp, bay lượn hỗn loạn.

Trên các rạn đá dốc, cành cây lồm chồm, trong cơn mưa to bị gió biển thổi cong.

Nơi ánh mắt có thể đạt tới không hề có bóng dáng tay đua.

Người mẫu ôm tay, khinh thường tác giả: “Chẳng lẽ anh cố tình hét lên làm chúng tôi sợ, xong rồi viết vào tiểu thuyết của anh sao?”

Lần này diễn viên chung chiến tuyến với người mẫu, thở phì phì: “Anh lại nhát gan?”

Người dẫn chương trình rất có trách nhiệm đi tới đứng cạnh tác giả: “Có phải quá căng thẳng rồi không? Đừng sợ, sáng mai chúng ta sẽ đi thôi.”

Tác giả thấy mọi người cho là anh ta có bệnh, nôn nóng, trợn mắt la lên: “Thật mà! Tôi nhìn thấy tay đua. Anh ta bay qua kính, lắc lư lắc lư như hồn ma vậy.”

“Đủ rồi!” Luật sư nhíu mày quở trách, “Trên đời này làm gì có hồn ma? Cho dù là người thật, bên ngoài vách đá dựng đứng, anh ta có thể bay lên trong mưa?”

Tác giả gấp đến độ đỏ cả mặt, khăng khăng nhìn thấy tay đua bay qua kính, nhưng không ai tin.

Một tiếng cọt kẹt, một cơn gió lạnh thổi qua căn phòng.

Mọi người “năm mồm bảy miệng” chột lạnh cả người, lập tức câm miệng.

Ngôn Tố đẩy cửa sổ ra, ngẩng đầu nhìn màn mưa to, tia sét liên tục ngoài cửa sổ.

Chân Ái đến kéo anh: “Có tia sét, cách cửa sổ xa một chút!”

Anh vỗ vỗ mu bàn tay cô, tỏ ý không sao, lại nhìn về phía tác giả: “Anh nói anh ta lắc lư lắc lư?”

“Phải! Tôi nhìn thấy thật mà!” Tác giả lập tức đứng cạnh Ngôn Tố tìm đồng minh.

“Lập tức đi tìm quần gia!” Ngôn Tố xanh mặt, nhanh chóng đi ra ngoài, ngữ tốc nhanh kinh người, “Dây cáp trên đảo đi qua cửa sổ phòng tác giả, có ai đó đã mở cáp treo! Tay đua mà tác giả nhìn thấy giống như cabin tuột xuống từ trên sợi dây vậy.”

Mọi người khần trương, chạy như bay theo anh vào hành lang.

Người dẫn chương trình tiếp lời theo thói quen: “Nhưng tay đua đến đảo lúc nào?”

Luật sư lại theo thói quen nhíu mày: “Bây giờ là lúc nghĩ chuyện này sao? Anh ta bị treo trên sợi dây, chết hay chưa?”

Diễn viên nhanh như chớp đuổi đến bên cạnh Ngôn Tố, tìm cơ hội nói chuyện: “Tại sao đi tìm quần gia?”

Ngôn Tố trầm giọng nói: “Có thể anh ta lắc lư do gió thổi, cũng không loại trừ anh ta giẫy giụa trên dây!”

Lời này khiến mọi người rợn cả tóc gáy.

Đêm mưa bão sấm sét chông chênh, tay đua bị treo trên dây cáp đang chuyển động?

“Cho nên nhất định phải lập tức dừng cáp treo lại, cứu anh ta xuống!” Thanh âm của anh thấp và nặng nề hiem thấy, vắng lặng và kiềm chế, nhưng không khỏi lộ ra một luồng giận dữ bức người.

Chân Ái bước nhanh hơn theo anh, trong lòng không khỏi khó chịu thay anh.

Cô đoán được tâm tư của Ngôn Tố: Lúc nhìn thấy tượng sáp của tay đua bị phá hủy nên lập tức đi tìm tay đua, có lẽ khi đó anh ta vẫn còn sống. Bởi vì sơ suất của anh, hung thủ lại giết một người trước mặt anh.

Anh không rõ về mặt, cắn răng, gò má tuần tú lộ ra vẻ tức giận ầm ầm. Cô không khỏi nghĩ trong đầu, nếu Ngôn Tố không chơi với cô thì tốt rồi, có lẽ những chuyện này sẽ không xảy ra dưới mí mắt anh.

Không ngờ anh ghì chặt bả vai cô, trầm giọng nói: “Chuyện không liên quan đến em, đừng nghĩ nhiều.” Lời nói mặc dù mang theo sự tức giận lạnh lùng đối với bản thân, nhưng lại ẩn chứa sự dịu dàng nhàn nhạt dành cho cô.

Chân Ái đau xót trong lòng, làm sao anh biết ý nghĩ của cô?

Đoàn người đi vòng qua phòng ăn, người hầu gái đang dời tượng sáp của giáo viên mầm non.

Giáo viên mầm non vô cùng kinh ngạc: “Cô làm gì vậy?”

“Đây là hiện trường xảy ra vụ án, cho nên tôi dời tượng sáp sang đại sảnh.”

Tác giả vô cùng lo lắng nói: “Công tắc cáp treo ở đâu? Nhanh dừng nó lại, có người bị treo trên đó!”

Người hầu gái hoàn toàn không hiểu, nhưng cũng ý thức được sự nghiêm trọng: “Ồ đại sảnh bên cạnh.” Sau đó liền dẫn mọi người qua.

Nhưng Ngôn Tố dừng một chút, nhìn chằm chằm tấm vải trắng giữa thảm trải sàn: “Ai đã đụng vào?”

Dưới tấm vải trắng che phủ hai bóng người bất động, nhìn qua không có gì khác lúc trước.

Người hầu gái không hiểu: “Không có ai đụng tới!”

Ngôn Tố lắc đầu, “Không đúng, khoảng cách giữa hai bóng người này lúc trước gần hơn một chút. Hơn nữa...” Hơn nữa, mặc dù tay đưa có dáng người thấp, nhưng không gầy như dưới tấm vải trắng lúc này.

Trong lòng anh đã có dự cảm bất thường, lần người vén tấm vải trắng lên - tượng sáp của Chân Ái bất động nằm bên cạnh thi thể bác sĩ. Chân Ái mở to hai mắt, không hiểu ra sao cả.

Người hầu gái che miệng: “Không thể nào, tôi và quản gia chưa từng đụng vào!”

Ngôn Tố trước sau như một thấy biến không sợ hãi, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy tượng sáp của Chân Ái lộ ra dưới tấm vải trắng, trái tim anh suýt nữa nhảy ra ngoài. Nhanh chóng và cẩn thận nhìn lướt qua tượng sáp, trên người không có bất kì vết thương nào, anh hơi thở ra, vượt lên đi tới hướng đại sảnh, lại vô thức nắm chặt bả vai mảnh khảnh của cô.

Cô sẽ không xảy ra chuyện, anh nhất định sẽ không để cô xảy ra chuyện, nhất định sẽ không.

Đến đại sảnh, quản gia đang xếp đặt tượng sáp, nghe người hầu gái giải thích, vội vàng tắt cáp treo. Mọi người lấy dù và đèn pin, nhanh chóng chạy xuống vách đá.

Trên thềm đá dài và cong chỉ còn lại thanh âm nước mưa rơi xuống và tiếng bước chân.

Chạy đến đầu cáp treo, chỉ thấy cơ thể tay đưa trắng tấp, nghiêng một bên, chân chạm đất, đầu bị buộc trên dây cáp, mặt mũi hoàn toàn thay đổi. Chỉ liếc mắt, trái tim mọi người liền rơi xuống.

Tư thế quen thuộc và cứng ngắc này, chắc chắn là tượng sáp.

Nhưng dưới tia sét trắng xanh, tượng sáp giống hệt người thật nghiêng trên dây thừng trong đêm tối, quả thực khiến người ta khiếp sợ đến luống cuống.

Cây dù không che được cơn mưa như trút nước, người ở đó ướt sũng cả người. Võ sĩ quyền anh vừa lạnh vừa tức, đá càn cây bên cạnh một cái, nhắm vào đám người chửi mắng: “Ai nhảm chán như vậy! Đùa cũng phải xem chỗ chứ!”

Chân Ái cũng bị ướt sũng. Lúc chạy ra khỏi phòng không kịp mặc áo khoác, lúc này gió biển gào thét thổi tới, cô lạnh đến run rẩy bầy, nhưng chỉ muốn an ủi anh: “A Tố, đây chỉ là tượng sáp.”

Anh dừng tự trách mình.

Nhưng Ngôn Tố không nghe, gần như cố chấp quay đầu, nhìn về phía vịnh nhỏ cạnh trạm cáp treo.

Trên biển mưa sa gió rét, chiếc thuyền nhỏ họ ngồi lúc đến đây đang tròn trĩnh dữ dội giữa sóng biển cuộn trào mãnh liệt. Ánh sáng đèn pin xuyên qua màn mưa lộn xộn sắc sỡ, chiếu tới, đối diện hạt mưa lấm tấm, cửa sổ trên chiếc thuyền trắng tối đen như mực.

Ngôn Tố chậm rãi nói: “Có lẽ, có người muốn nói cho chúng ta biết tay đưa ở trên chiếc thuyền này.”

Võ sĩ quyền anh nghi ngờ đầu tiên: “Tên kia vẫn không xuất hiện, sao có thể ở đây?”

Ngôn Tố không để ý tới, tự ý đi mấy bước nhảy lên thuyền, bật đèn tìm kiếm. Chân Ái lập tức theo sau, những người khác thấy thế cũng đi tìm.

Kiểm tra một vòng, trên thuyền không có nửa bóng người.

Võ sĩ quyền anh không nhịn được trách móc: “Không phải anh rất thông minh sao? Vừa rồi ở phòng ăn, tượng sáp của tay đưa biến mất, anh nên đoán được cái bị treo trên dây cáp không phải là người mà là tượng sáp. Anh thì hay rồi, nói mấy câu liền khiến mọi người giống như chó rơi xuống nước!”

Chân Ái nghe thế cắn chặt răng. Sao Ngôn Tổ không nghĩ tới vật bị treo trên dây thừng có thể là tượng sáp chứ? Chỉ là anh nghĩ nếu như có một phần vạn có thể là người thật, anh cũng muốn cố gắng đến cứu.

Cô tức giận lại đau lòng, mới vừa muốn nói gì đó, Ngôn Tổ kéo cổ tay cô, lắc đầu với cô, sắc mặt lạnh lẽo nhưng mâu quang dịu dàng.

Anh không để ý; nhưng trái tim cô giống như bị kim đâm.

Diễn viên bảo vệ Ngôn Tổ: “Anh sao không có chút lòng thương cảm gì vậy, lỡ như không phải là tượng sáp mà là người thật thì sao? Trong lâu đài này, ai dám đảm bảo?”

Tuy võ sĩ quyền anh nóng nảy, nhưng không đến nỗi tranh cãi với phụ nữ, kìm nén một lúc, lại nhắc lại lời trước: “Tay đưa vốn không đến đảo!”

“Tôi đoán có lẽ anh ta đã sớm lén lút chạy lên đảo rồi,” diễn viên châm biếm lại. “Bằng không ai nhảm chán như vậy, gây khó khăn cho tượng sáp của anh ta!”

“Tôi cũng cảm thấy kì lạ,” tác giả vắt nước mưa trên quần áo, khẽ run lên, “Các người suy nghĩ một chút xem, bác sĩ đã chết, giống tượng sáp của anh ta như đúc, còn đầu của tượng sáp tay đưa bị rạch tới tởm, chẳng lẽ là...”

Trong khoang thuyền trông thành dữ dội yên tĩnh như chết, chỉ còn lại sóng lớn bên ngoài đánh vào thân thuyền, vang dội rầm rầm.

Thuyền lắc lư khiến Chân Ái hơi chóng mặt, vô thức nói tiếp: “Giống như tượng sáp, đã chết rồi?”

Mọi người thoáng run lên.

Người mẫu không thể tin: “Ở đây vốn không có bóng dáng tay đưa!” Cô ta quay đầu nhìn quần gia, “Chẳng lẽ anh ta trốn trong lâu đài sao?”

Quần gia lắc đầu, “Lâu đài chỉ có một cửa chính có thể đi vào, hôm nay tôi chỉ mở một lần cho các cô.”

Người hầu gái cũng phụ họa: “Hôm nay thuyền của tôi cũng chỉ chạy đi chạy về một lần.”

Ngôn Tổ nghe mọi người nói xong, mâu quang yên tĩnh chợt lóe lên, nói: “Tôi biết tay đưa ở đâu.”

Anh xoay người rời khỏi khoang thuyền, dẫn mọi người đi đến buồng lái không một bóng người. Ngôn Tổ nhìn một vòng, không phát hiện bất kì dấu vết vật lộn nào. Đi tới sờ máy điều hòa một chút, vẫn còn ấm.

Người hầu gái nói: “Vừa rồi chúng tôi đã tìm qua, không có ai cả.”

Ngôn Tổ không nói gì, đi đến chỗ cái bọc nhỏ hình vuông nhô cao giữa sàn, khẽ đập lên, phía dưới là vị trí động cơ thuyền. Anh đến trước bàn điều khiển, lướt nhìn qua, nhấn một cái nút.

Sàn hình vuông từ từ mở ra.

Mọi người cầm đèn pin chiếu sáng, mấy chùm ánh sáng giao thoa xuyên qua mặt biển tối đen và bập bênh, nước chảy xiết trên động cơ tuabin cánh quạt màu trắng, nhưng cố định một mái tóc như đỏ như đen trôi nổi.

Hải lưu vừa chuyển, vật kia chuyển hướng, cánh tay trắng bệch trôi nổi theo sóng trên mặt biển giống như một mảnh gỗ.

Thi thể tay đưa rất nhanh được vớt lên, ướm sừng nằm trên sàn, giống như tượng sáp thấy trước đó, phần đầu máu thịt be bét. Nước biển lạnh giá, đã không còn cách nào đoán định được thời gian anh ta chết.

Người dẫn chương trình sợ hãi nhìn chằm chằm sợi dây thừng trên cổ anh ta: “Sao anh ta lại bị cột dưới đáy thuyền? Tại sao hung thủ phải đập nát đầu anh ta? Quá tàn nhẫn...”

Lời còn chưa dứt, mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía võ sĩ quyền anh, có vẻ như người ở đây, chỉ có anh ta có thể liên hệ với cái từ “đập nát” này.

Võ sĩ quyền anh ngẩn người, hoang mang: “Nhìn cái gì? Không phải tôi!”

Quần gia thấy vậy, nói một cách lạnh lùng, “Các người không thấy anh ta bị cột vào động cơ sao?”

Chân Ái đồng ý: “Không thể nghi ngờ võ sĩ quyền anh như thế. Hung thủ chỉ cần cố định anh ta dưới tuabin, động cơ vừa khởi động sẽ quay nát đầu anh ta.” Cô bổ sung thêm một câu, “Giống như nghề nghiệp của anh, bị bánh xe xoắn chết.”

Mọi người rợn cả tóc gáy.

Giáo viên mầm non che miệng lại, nghe thấy lời này cô ta liền buồn nôn: “Chẳng lẽ tay đua đã bị cột dưới đáy thuyền từ lúc chúng ta mới bắt đầu lên thuyền, kéo một mạch dưới nước?”

Mọi người run rẩy, đồng thời nhìn tác giả: “Anh là người lên thuyền đầu tiên!”

Tác giả sợ hãi, nhìn một vòng, đột nhiên chỉ hướng người hầu gái: “Tôi là người tới đầu tiên trong đám hành khách, nhưng cô ta vẫn luôn ở trên thuyền!”

Người hầu gái run cả người, vội vàng xua tay: “Tôi không quen mấy anh, tại sao phải giết người? Hơn nữa tôi không biết bơi, anh ta là đàn ông, tôi cũng không có sức!”

“Anh ta bị giết chết sau khi lên bờ.” Thanh âm lãnh đạm của Ngôn Tổ khiến mọi người dừng tranh cãi, “Anh ta còn sống đến Silverland.”

Lúc đó anh ngồi xổm dưới đất, kiểm tra cổ và móng tay của tay đua, mặc dù nước biển xóa một chút nhưng có dấu vết giày giũa. Anh lại rút ra một mảnh vải vụn màu đỏ từ trong cổ áo của tay đua.

Chân Ái liếc mắt liền nhận ra: “Là khăn quàng bị rơi xuống biển của em.”

“Hiểu rồi chứ?” Ngôn Tổ đứng dậy, đứng thẳng tắp, “Sau khi chúng ta lên bờ, động cơ lại khởi động lần nữa, cắt khăn quàng này thành mảnh vụn.”

Mọi người cứng họng.

Tác giả nắm tóc, không nghĩ ra: “Không thể nào! Chỉ có một chiếc thuyền này, làm sao anh ta đến được?”

“Vậy phải hỏi người hầu gái.” Ngôn Tổ nghiêng đầu, mâu quang rất nhạt, lại giống như rất sắc bén, “Lời cô nói vừa rồi có vấn đề. Cô nói ‘Hôm nay chỉ chạy đi chạy về một lần’, tại sao không nói ‘Hôm nay chỉ tiếp đón các anh’? Bởi vì cô biết lúc chiếc thuyền này rời khỏi đảo Willing, tay đua ở ngay trên thuyền, còn sống.”

Người hầu gái vô cùng sợ hãi, cúi đầu xoa xoa tay, mặt trắng bệch không nói câu nào.

Những người khác cũng nghi hoặc nhìn, đột nhiên Ngôn Tổ hỏi: “Người hầu gái, cô và tay đua phóng đăng trong buồng lái nhỉ?”

Đám người kinh ngạc mở to hai mắt, còn giật mình hơn so với tin trước.

Gương mặt trắng bệch của người hầu gái lại ửng đỏ.

“6 giờ 20 phút chiều, lúc cô đi vào khoang thuyền, áo và vớ là mới mặc lại.” Ngôn Tổ có vẻ không hài lòng, “Lúc đó tôi cho rằng cô hiếm có dịp rời khỏi Silverland một lần, nhân cơ hội này hẹn riêng với bạn bè cô. Bây giờ nhìn lại, người đó là tay đua.”

Quản gia lạnh mặt, trách mắng: “Rốt cuộc là như thế nào?”

Người hầu gái chợt run lên, suýt khóc: “Anh ấy rất dí dỏm, cũng rất quyến rũ, tôi, tôi liền cùng anh ấy... Nhưng tôi không giết anh ấy, tuyệt đối không có. Vì chúng tôi còn hẹn buổi tối lên thuyền... Tôi cũng không biết sao anh ấy lại chết.”

Đàn ông cùng phụ nữ trong khoang thuyền đều vô cùng không nói được gì, tay đua kia mặt mũi tàn nhang miệng méo, quyến rũ chỗ nào...

Mấy người đàn ông vô cùng ảo não trong lòng, sớm biết người hầu gái mông ngực đầy đặn đói khát lại không có thị lực như vậy, họ nên tranh thủ là người đầu tiên lên thuyền.

Người mẫu lạnh nhạt nhìn, diễn viên liếc về mặt mấy người đàn ông xung quanh, châm biếm người hầu gái: “Đều nói người lớn lên có cái vóc dáng như cô không làm việc đàn ông!”

Người hầu gái đỏ mặt không dám nói lời nào.

Người mẫu vừa nghe, không vui: “Cô nói ai đó?” Cô ta cũng là người phụ nữ có vóc dáng bốc lửa, chỉ có điều quần áo bảo thủ, không lộ liễu như diễn viên.

Diễn viên cho rằng vẻ gợi cảm vừa đúng của cô ta mới thực sự hoàn mỹ, hừ một tiếng, không để ý đến người mẫu.

Sóng lớn hơn, chiếc thuyền nhỏ càng lắc lư mạnh hơn, gần mười cái bóng dài chao đảo trong khoang thuyền. Đầu Chân Ái hơi choáng váng, cảm thấy khó hiểu sao Ngôn Tố có thể đứng thẳng như vậy, giống như không chịu ảnh hưởng của trọng lực.

Lại một cơn sóng lớn đánh tới, Chân Ái mất trọng tâm, lão đảo suýt ngã ra sau; Ngôn Tố sải bước chân, ôm lấy cô, cô trong nháy mắt vững vàng.

Diễn viên nhìn, híp mắt một cái, một lúc sau, khẽ mỉm cười: “Xem ra, chúng ta ở đây vẫn còn vài người đàn ông tốt!”

Nhưng mà, người đàn ông tốt Ngôn Tố giống như hoàn toàn không nghe thấy.

Không tìm được bất kì manh mối nào ở hiện trường nữa, mọi người quyết định để lại tay đua trên thuyền, lại quay về lâu đài.

Sau khi trở về, Ngôn Tố cho rằng mọi người đợi cùng một chỗ an toàn hơn, đề nghị ở lại phòng khách. Nhưng mọi người không tình nguyện, có người nói cả người ướm sưng phải đi tắm, có người nói trải qua một đêm kinh khủng như vậy đã mệt rã rời, đợi cùng một chỗ với hung thủ qua đêm dài đằng đẳng thì chi bằng khóa mình trong phòng an toàn hơn.

Chỉ có tác giả, quản gia và người hầu gái ủng hộ quyết định của Ngôn Tố.

Tác giả nói anh ta sợ, quản gia có vẻ không hài lòng nói có trách nhiệm bảo vệ sự an toàn của mọi người, có lẽ lo lắng mấy người chết nữa thì kế hoạch khai thác du lịch phải hủy bỏ, người hầu gái thì nói đây là cơ hội tốt để chứng minh cô ta không phải là hung thủ.

Nhưng cho dù mấy người này khuyên nhủ thế nào, những người khác đều nhất định muốn về phòng, cảm thấy khóa cửa lại mới an toàn.

Cuối cùng, mọi người trở về phòng mình.

#

Chân Ái tắm xong trước đi ra, Ngôn Tố lại đi.

Cô thay đồ ngủ chui vào chăn, giường và chăn đều rất mềm mại, lại giống như phong cách của cô ở căn cứ S. P. A. Cô sờ trán, hình như hơi chóng mặt.

Phản ứng say tàu nghiêm trọng vậy sao?

Lại nghĩ tới vụ án liên tiếp hôm nay, hoàn toàn không nhìn ra được ai là hung thủ. Cô hỏi Ngôn Tố, Ngôn Tố nói quá ít bằng chứng, lại không có phương pháp pháp chứng, anh chỉ suy đoán và hoài nghi, tạm thời không chắc.

Nhưng anh nói “Có mấy người nói mấy câu rất có ý tứ!”

Chân Ái tinh tế nhớ lại một lần, vẫn không có manh mối.

Không nghĩ nữa, việc bây giờ cô nên suy nghĩ là mặt mã anh trai để lại, chứ không phải là vụ án giết người không có chút quan hệ nào với cô.

Cô thù người nhìn màn che bốn phía trên giường, không biết nhìn bao lâu, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, xoay người, đầu lệch trên gối, nhìn chiếc chăn màu trắng dày trên sofa dài, bỗng nhú mi tâm.

Sofa không đủ dài, đoán chừng Ngôn Tố phải cuộn tròn người lại mới có thể ngủ!

Cô nhìn trời, lặng lẽ nghĩ, một đoàn Ngôn Tố màu trắng... Thật thích!

Trong phòng rất yên tĩnh, có vẻ như cô không nghe thấy mưa bão gió lớn ngoài cửa sổ, chỉ có tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm, vận tốc đều lại mờ ám, giống như chảy qua đáy lòng cô.

Ừm, Ngôn Tố cách một bức tường, đang tắm ở bên kia mà.

Tim cô không chịu không chế đập thành thịch, khe vồ vồ đầu mình, kêu ngừng, không được phép suy nghĩ.

Nhưng trong đầu lại hiện ra lần đó cô ở nhà Ngôn Tố, không cẩn thận vào phòng ngủ của anh, sáng hôm sau anh không hề mặc gì xuống giường, bóng lưng xinh đẹp lại căng mịn.

Bây giờ, anh đứng dưới vòi hoa sen, thân hình cao lớn, giọt nước chảy qua làn da trắng ngần và căng chặt hoàn mỹ của anh...

Không được nghĩ nữa!

Chân Ái đỏ mặt vùi mình vào trong chăn, xấu hổ đến mức suýt muốn lăn mấy vòng. Trong đầu suy nghĩ lung tung, lại sưng sốt, ơ, vừa rồi lúc cô tắm, anh ngồi ở ngoài, chẳng lẽ cũng đang suy nghĩ cô...

Chân Ái vùi đầu vào gối, nằm sấp, cả người nóng lên, không nhìn được đá ván giường một cái, gào, xấu hổ chết thôi!

Trong chăn chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập như sấm đánh.

Không khí, không khí, không có không khí, cô sắp xỉu rồi, vội vàng chui ra ngoài hít thở mạnh.

Lúc này cửa phòng tắm mở ra, Chân Ái cuống quýt nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Trên thảm gần như không có tiếng bước chân.

Rất nhanh, anh tắt đèn.

Chân Ái hơi ảo não, anh cũng không đến bên giường nhìn cô một chút sao?

Đang lúc thất vọng, nửa bên kia giường bỗng lún xuống, tim Chân Ái bắn ra, giây tiếp theo, anh ôm lấy cô, mang theo hương xà phòng thơm mát trong phòng tắm.

Chân Ái giật mình: “Anh chạy lên giường làm gì?”

“Ừ, sợ sấm sét.”

Anh kề sát gò má đang nóng lên của cô, giọng nói lại lộ ra vẻ lười biếng hiếm thấy, giống như giờ phút này không có vụ án và lâu đài kì dị, anh khó có được mà thả lỏng.

Chân Ái vừa nghe ngữ khí của anh, trái tim liền ngọt ngào mềm nhũn.

Cô hơi cử động, đón lấy mặt anh ôm lấy hông anh, nhưng bất ngờ chạm vào làn da nóng bỏng lại căng chặt của anh, dường như đầu ngón tay còn gần cái móng cong tinh tế của anh.

Tim Chân Ái đập bịch bịch bịch, dè dặt thu tay về, nuốt nước bọt một cái: “A Tố à... Sao anh không mặc quần áo?”

“Trong phòng tối quá,” anh nói đầy lý lẽ, “Vẫn chưa kịp mặc.”

Chân Ái nháy nháy mắt trong bóng tối, nhắm vào ngón tay: “Rõ ràng là anh tự tắt đèn!”

“Ừ!” Anh không hề xấu hổ, thản nhiên như không, “Anh chỉ muốn yên lặng ôm em ngủ, cho nên, đừng nói chuyện, ngoan ngoãn ngủ đi được không?”

“Ồ!” Cô yếu ớt đáp một tiếng, nhắm mắt lại.

Qua mấy giây yên lặng...

“Nhưng mà,” cô đẩy ngực anh một cái, muốn nói lại thôi, “A Tố, bên ngoài đã sớm không còn sấm sét rồi.”

Người đàn ông bên cạnh trầm mặc: “Ừ, anh biết!”

Cô ngẩng đầu, nhìn anh: “A Tố, đột nhiên logic của anh thật lộn xộn.”

Anh hoàn toàn không quan tâm: “Lộn xộn thì lộn xộn đi. Anh bây giờ muốn ngủ, còn quản logic làm gì?”

“Ồ!” Cô lại yếu ớt đáp một tiếng, nhắm mắt lại.

Lại qua mấy giây yên lặng...

Ngôn Tố háng giọng một cái,

“Ai...”

“Ừm?”

“Không phải em thích ngủ khỏa thân sao?”

“...”

“Gào!”

Người được voi đòi tiên, muốn ăn đòn!

70. Chương 69

Đêm mưa bão, trong lầu đài cổ xưa vô cùng yên tĩnh.

Trong phòng ngủ ấm áp và yên lặng, thỉnh thoảng có tia sét màu tím trắng xẹt qua rèm cửa dày. Chân Ái nằm trong lồng ngực nóng rực của Ngôn Tố, nội tâm an tĩnh.

Cô kì thực sợ lạnh, tưởng rằng đêm bão tố ngủ một mình trong lầu đài cổ quái gở vắng lặng sẽ run rẩy cuộn tròn người. Nhưng bây giờ anh ở bên gối cô, hơi thở nhàn nhạt vững vàng, lộ ra sự yếu đuối ngày thường đàn ông không lộ ra ngoài.

Cánh tay anh khoác bên hông cô, một cái ôm an toàn lại yên tĩnh, tràn đầy mùi vị cô yêu thích, ấm áp vào toàn thân cô, ấm áp đến mức cả người cô nóng lên, muốn kiêu ngạo lại dắc ý mà nắm tay đưa ra ngoài chăn mát lạnh; lại muốn co cả người trong lòng anh, ấm áp làm ỏ, không ra ngoài nữa.

Cô không nhận được khe cong cong khóe môi.

“Không ngủ được sao?”

Đôi môi anh vốn kề sát tai cô, mới vừa mở miệng, giọng nói mông lung lại trầm thấp, thổi từ tai Chân Ái đến đáy lòng, cô không nhận được run rẩy cả người.

Trong bóng tối, cô di chuyển cơ thể một chút, giơ tay lên sờ gương mặt đường nét rõ ràng của anh, xúc cảm sạch sẽ và nhẹ nhàng khoan khoái.

Ngón tay cái của cô còn to gan khê cọ bờ môi anh, nhỏ giọng thăm thì, giống như một đứa trẻ lén lút nói nhỏ: “A Tố, em thấy cơ thể anh nóng hầm hập, giống như dựa vào một cái lò sưởi lớn.”

“Gạt người.” Đôi môi mỏng và mềm của anh nửa khép nửa mở, vuốt nhẹ đầu ngón tay cô, “Nếu anh là lò sưởi, tại sao em không ôm anh?”

Chân Ái lặng lẽ đỏ mặt, hừ một tiếng, xoay qua đưa lưng về phía anh: “Ai bảo anh không mặc quần áo?”

“Ngủ khỏa thân có lợi cho thể xác và tinh thần khỏe mạnh!” Anh dễ dàng xoay cô lại, nghiêm túc lại chân thành, “Anh cho rằng trong vấn đề này chúng ta đã sớm đạt được nhận thức chung.”

Ai muốn ngủ khỏa thân với anh!!!

Chân Ái bĩu môi: “Là anh tình nguyện một phía.”

Anh trầm mặc nở nụ cười, ôm cô chặt hơn, trong bóng tối, lời nói mang theo ý cười: “Ồ!”

Một lúc sau, lại thu lại, nhắc lại câu hỏi trước: “Không ngủ được sao?”

Chân Ái nghiêm túc nghĩ.

Mấy giây trôi qua...

Lần này Ngôn Tố không chê cô phản ứng chậm, tự mình nói tiếp: “Vây là không ngủ được rồi.” Sau cùng mang theo sự ảo não vô cùng nhặt, “Anh tưởng rằng ôm em sẽ khiến em cảm thấy an toàn.”

Trái tim Chân Ái giống như bị thứ gì đó va vào một phát, rất ầm ập.

Giây tiếp theo, người bên gối không cam lòng: “Nghiên cứu khoa học chỉ ra rằng, nếu người phụ nữ có giấc ngủ không tốt ngủ trong một vòng tay an nhàn lại ầm ập, cảm thấy thoải mái an toàn, chất lượng giấc ngủ của cô ấy sẽ được cải thiện rất nhiều.”

Chân Ái á khẩu. Nguy rồi, chẳng lẽ làm tổn thương lòng tự trọng của anh rồi sao?

Quả nhiên, cô còn chưa kịp nói, anh ảo não nói:

“Thực nghiệm chứng minh, cái ôm của anh không có bất kì tác dụng trấn an nào với em. Anh là một người bạn trai không làm tròn trách nhiệm.” Anh ử rử lại nản lòng nói xong, vẫn không quên kiêu ngạo gây chuyện, vẫn hỏi một cách vô ích, “Đương nhiên chỉ là ở phương diện này. Những phương diện khác, anh tự nhận là có đủ khả năng.”

Lời nói này khiến tâm tình Chân Ái lên lên xuống xuống giống như ngồi tàu lượn siêu tốc.

Cô ôm cổ anh, nói một cách êm ái: “Bởi vì anh, em cảm thấy rất ầm ập, rất an toàn mà! Chỉ là đang suy nghĩ mật mã của anh trai nên không ngủ được thôi!”

Người đàn ông trong lòng hơi cứng lại, xấu hổ lại tức giận: “Xí! Anh lại quên phân tích toàn diện.”

“Phân tích toàn diện như vậy làm gì? Dù sao hôm nay anh cũng không có logic.” Cô kề bên gò má anh, khẽ lầu bầu, nhưng nụ cười nơi khóe môi càng ngày càng rộng.

Một hồi chứng minh khoa học của anh vừa rồi, đối với cô mà nói chính là lời tâm tình êm tai.

Bóng tối làm cho cuộc đối thoại bình thường nhuộm sắc thái triền miên và thân mật, khiến cảm xúc dành cho nhau cũng bộc lộ vô cùng rõ ràng.

Cơ thể cô mềm mại tràn đầy trong vòng tay anh, cả trái tim anh cũng mềm nhũn. Sự khắc kỷ trước sau như một có giới hạn, bây giờ lại vô cùng quyến luyến hương thơm trên cơ thể cô. Anh thực sự rất thích sự thân mật đêm nay.

Nhưng chung quy anh vẫn biết chừng mực, vả lại giờ phút này, anh quan tâm đến vấn đề quá nhiều giấc ngủ của cô hơn: “Nếu đã không ngủ được, vậy đi tìm bí mật đi!”

#

The sun has set, and the long grass now

Waves dreamily in the evening wind;

And the wild bird has flown from that old gray stone

In some warm nook a couch to find.

In all the lonely landscape round

I see no light and hear no sound,

Except the wind that far away

Come sighing o'er the healthy sea.

Mặt trời lặn xuống, bây giờ, nhánh cỏ dài

Lắc lư đầy mơ mộng giữa gió chiều;

Và chú chim hoang dã bay lên từ phiến đá xám cũ đó

Đến những chỗ ẩm áp kiếm tìm nơi trú thân

Bốn phía này cảnh sắc trống vắng

Tôi không nhìn thấy, cũng không nghe thấy,

Ngoại trừ tiếng gió nơi xa

Thở dài thổi qua bờ biển khỏe mạnh này.

Chân Ái và Ngôn Tổ theo bài thơ anh trai để lại đi tìm bí mật trong lâu đài.

Lâu đài cổ có kết cấu bằng gạch, buổi tối đi trên hành lang đá quanh co khúc khuỷu khó tránh khỏi có sự vắng lặng nặng nề. Cơn bão bên ngoài dường như luôn thổi vào những cơn gió lạnh từ khe hở vô hình, trên hành lang ánh đèn lắt lư lắt lư. Chân Ái thỉnh thoảng quay đầu nhìn, trong ánh đèn mờ lung, vô số cửa phòng đóng chặt giống như từng hàng mắt.

Người bình thường đi lại trong đây, đoán chừng bị dọa đến hồn bay phách lạc.

Ngôn Tổ thấy cô liên tục quay đầu, khẽ cười: “Sợ sao?”

“Hả?” Cô ngẩng đầu nhìn anh, ngần người, lại lắc đầu, “Không sợ chút nào.” Cô từ trước đến nay thần kinh to.

Anh đoán được cô thực sự không sợ từ thanh âm bình thường và ngôn ngữ tay chân của cô. Anh nhìn con đường vô tận phía trước, nói một cách sâu xa: “Em không sợ, ngược lại anh rất sợ.”

“Ồ? Sợ cái gì?”

Anh chỉ cười cười, không giải thích. Anh sợ tượng sáp Chân Ái giấu dưới tấm vải trắng kia sẽ có ý nghĩa gì đặc biệt.

Cách một giây, anh hỏi: “Không sợ, vậy tại sao luôn nhìn phía sau?”

“Em đang nhớ đường mà!”

“Em yên tâm, có anh ở đây, sẽ không lạc đường.”

Chân Ái chợt nhớ tới lần kia đi nhầm đường ngủ trên giường anh, nhận xét của anh đối với việc ghi nhớ đường đi của não người, hỏi: “Nói như vậy, đường mới đi qua đều vẽ thành hình ảnh trong đầu anh?”

Ngôn Tổ “Ừ” một tiếng.

“Vậy anh có phát hiện, đường chúng ta đi qua giống như vỏ ốc biển không?”

Ngôn Tổ sững sờ, quả thực giống như hoa văn trên vỏ ốc biển. Một đường liên tục, từng vòng tròn xoay quanh, vô tận đến gần điểm (cuối) ở giữa. Giữa mỗi vòng tròn lại có vô số đường vân đan chéo nhỏ, rắc rối phức tạp.

“Là rất giống.” Anh mỉm cười, “Rất đẹp.”

Chân Ái gật đầu: “Ừ, rất đẹp.”

Đêm nay, ở một chỗ cùng anh, rất đẹp.

“Mặt trời hạ xuống, cỏ dài, phiến đá xám cũ, đến chỗ ẩm áp...” Ngôn Tổ tự lẩm bẩm, trong lâu đài hình vuông, một tòa nhà có thể thấy mặt trời lặn, cỏ lay động, đá trên đảo, lại khá vắng vẻ?

Nếu đặt lâu đài hình vuông này trên bản đồ, nó nghiêng 45 độ, đỉnh nhọn hướng ngay phía trên. Cửa chính và tòa thành chính ở góc dưới bên trái hướng đông nam, đối diện vách đá, không thấy được đá.

Có thể thấy mặt trời lặn, cỏ lay động và đá trên đảo, là hướng tây nam. Vắng lặng nhất...

“Là góc hướng tây nhất!” Hai người đồng thanh, đối diện nhau liền nở nụ cười.

“Hướng tây nhất là tòa thành phụ số 7, chúng ta đến đó đi.” Anh tiếp tục đi về phía trước, ánh mắt vô tình quét qua giá cắm nền trên tường. Lúc này mới ý thức được đã từng thấy hình vẽ kia rất nhiều lần. Hoa văn hình tròn phức tạp, vẽ bụi gai và thài lải tím, chính giữa có hai chữ L và C khá lớn và một hàng chữ nhỏ.

Là gia huy một dòng họ.

Ngôn Tố cẩn thận nhìn qua, thu ánh mắt, tùy ý nói: “Thì ra là Lancelot.”

Chân Ái chợt dừng lại, Ngôn Tố nhận ra được: “Sao thế?”

Cô không muốn che giấu, nói thật: “Trong câu chuyện vua Arthur, Lancelot - hiệp sĩ anh dũng nhất đã bắt cóc hoàng hậu Guinevere. Đây cũng là khởi điểm vương quốc của Arthur hướng tới sự hủy diệt. Lúc nhỏ em luôn nghe câu chuyện này, mà trong tổ chức vẫn có một câu nói: Hễ là kẻ phản bội như Lancelot, nhất định bị diệt trừ.”

“Khó trách lúc quản gia truyền đạt những lời này, sắc mặt những người khác đều thay đổi.”

“Em và anh trai đều là người phản bội tổ chức. Thật không rõ tại sao anh ấy bảo em đến đây!”

Tại sao phải gọi cô đến đây?

Trong lòng Ngôn Tố lại thoáng qua một dự cảm bất thường, lại nhìn gia huy có thể thấy khắp nơi trong lầu đài, L và C viết hoa. Dòng họ này thật kì lạ, ngay cả chữ C cũng phải viết hoa...

Truyền thuyết giống thật mà giả của lầu đài, khóa bí mật của mật mã Caesar, gia huy cổ xưa, dòng họ kì lạ, mật mã anh trai chỉ...

Anh chợt hồi hộp, bỗng nhiên hiểu tại sao anh trai Chân Ái muốn chọn chỗ này. Không phải anh trai cô không quan tâm đến an nguy của cô mà giấu tiền ở đây, ý nghĩa mật mã có thể là...

Trong đầu anh đột nhiên trống rỗng, không chịu tin suy đoán của mình. Thực ra muốn chứng thực rất đơn giản, chỉ cần hỏi Chân Ái một câu.

Nhưng đến giờ phút này, anh lại không dám hỏi.

Lại nghe Chân Ái khê hô: “Ồ, tượng sáp võ sĩ quyền anh là sao vậy?”

Ngôn Tố trở lại bình thường, phát hiện họ đã đi đến đại sảnh. Lối vào 13 hành lang trống rỗng có bày tượng sáp. Tượng sáp võ sĩ quyền anh ở lối vào hành lang đầu tiên, một trái cà chua đập trên đầu, trên mặt phủ đầy chất lỏng màu đỏ.

Hai người nhìn nhau, nhất thời cảm thấy không ổn, lập tức dọc theo hành lang đầu tiên chạy vào. Giống như quản gia đã nói, quả nhiên là vô số ngã rẽ, cũng may cảm giác phương hướng của Ngôn Tố cực mạnh.

Hành lang còn dài hơn so với họ tưởng tượng, rất nhanh họ thấy được cửa phòng võ sĩ quyền anh ở cuối, nhưng chỗ đó đột nhiên truyền đến một tiếng đàn ông kêu thảm thiết “A!!!”

Ngôn Tố lạnh mặt, không nén được nắm chặt tay, Chân Ái đột nhiên đau đớn, cảm thấy tay mình sắp bị anh bóp nát.

Cô cũng hoảng sợ, như vậy lại chết một người, Ngôn Tố sắp tức chết.

Phòng của võ sĩ quyền anh ở đầu tiên. Lúc họ chạy đến, người ở các phòng còn lại nhao nhao mở cửa, lộ người ra.

Chân Ái nhìn lướt qua, mọi người đều ở đây, kể cả quản gia và người hầu gái ở xa nhất.

Mọi người rất nhanh tụ tập trước cửa phòng võ sĩ quyền anh, gõ cửa ầm ầm: “Võ sĩ quyền anh! Võ sĩ quyền anh!” Vài người đi lên vặn khóa cửa, không có phản ứng, bên trong cũng không hề có tiếng động.

Giáo viên mầm non kêu quản gia: “Chìa khóa!”

“Chỉ có một cái.”

“Tránh ra!” Ngôn Tố lạnh mặt ra lệnh.

Mọi người sững sờ một giây, lập tức tránh ra.

Ngôn Tố đi tới lắc khóa cửa một cái, đã khóa lại thật. Anh trầm mặt, lùi về sau một bước, đột nhiên đập một cái, đập tung cánh cửa gỗ cũ xưa.

Cánh cửa ngã âm một tiếng.

Trong phòng đèn sáng ngời, võ sĩ quyền anh hai chân hướng về phía cửa, đầu hướng cửa sổ, ngã ngửa dưới đất. Trên đầu vỡ ra một lỗ lớn, máu me đầm đìa.

Giống như nghề nghiệp của anh ta, võ sĩ quyền anh bị đánh chết.

Người ngoài cửa sợ hãi la lên, mới vừa muốn đi vào trong, Ngôn Tố lạnh giọng quát lớn: “Không ai được phép vào!” Mọi người lập tức dừng lại.

Anh đi tới nhấn mạch của võ sĩ quyền anh, đã chết, cơ thể còn nóng. Lại đi kiểm tra cửa sổ, toàn bộ đều khóa.

Chân Ái đứng ở cửa, không thể tin được. Lúc trong phòng truyền ra tiếng kêu thảm thiết, cô từ bên kia hành lang thấy rõ ràng, cửa vẫn không mở ra.

Cửa sổ cũng khóa từ bên trong, vậy hung thủ ở đâu?

Người ngoài phòng cũng nhìn ra được sự kì lạ, toàn bộ đưa mắt nhìn nhau.

Tác giả rất kinh ngạc: “Giết người trong căn phòng bí mật?”

Người mẫu trợn mắt: “Anh viết nhiều tiểu thuyết rồi sao? Nhất định là có người giết anh ta, sau đó chạy về phòng mình trước khi chúng ta chưa ra khỏi phòng, giả vờ như là nghe thấy tiếng động mới ra ngoài!”

Giáo viên mầm non không đồng ý: “Lúc nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, tôi mới ra khỏi phòng tắm, gần cửa, không tới một giây liền mở cửa. Trên hành lang không có người.”

Thời gian mọi người mở cửa chỉ chênh lệch vài giây, cũng nhao nhao làm chứng.

Chân Ái: “Đúng vậy. Tôi và Ngôn Tố chạy tới từ bên kia hành lang. Sau khi võ sĩ quyền anh thét lên, cửa phòng của anh ta không hề mở ra, không có ai đi vào, cũng không có ai đi ra!”

Luật sư suy đoán: “Chẳng lẽ nhảy cửa sổ? Nhưng bên ngoài là vách đá!”

Ngôn Tố đi tới từ phía cửa sổ, sắc mặt không tốt: “Cửa sổ khóa từ bên trong, không có khả năng nhảy cửa sổ! Căn phòng là đóng kín.”

Diễn viên mới vừa tắm, còn trùm khăn tắm, kéo rất thấp, trước ngực căng tròn ướt sũng. Mấy người đàn ông ở đây không nhìn được nhìn cô ta lâu hơn mấy lần, dưới khăn tắm mỏng đường cong nhấp nhô, rất quyến rũ.

Cô ta làm ra vẻ ngượng ngùng mà sờ sờ mặt: “Vì nghe thấy tiếng kêu nên lo lắng, lập tức chạy ra ngoài, chưa kịp thay quần áo.”

Phụ nữ đều không có phản ứng, đàn ông đều rất khoan dung.

Diễn viên dáng chữ S đi về phía Ngôn Tố: “Cái gì mà giết người trong căn phòng bí mật? Có lẽ là võ sĩ quyền anh tự sát đó!”

Ngôn Tố không nhìn cô ta, không hề che giấu ngữ khí khinh bỉ: “Làm phiền cô dùng đại não suy nghĩ. Đầu võ sĩ quyền anh bị vật gì đó vô cùng có sức mạnh đập, xương đầu vỡ vụn, chết tại chỗ. Xin hỏi hung khí tự sát của anh ta ở đâu?”

Xung quanh tử thi sạch sẽ, ngoại trừ rất nhiều vết máu bên cạnh não ra, không có bất kì dấu vết nào khác. Đừng nói các loại vật nặng như búa, ngay cả lưỡi dao nhỏ cũng không có.

Mặt diễn viên đỏ bừng, không mấy vui vẻ kéo khăn tắm lên, lần này cũng không nhìn thấy gì nữa.

Người dẫn chương trình bệnh vực: “Hung khí tự sát của võ sĩ quyền anh chính là... Chính là nắm tay của anh ta! Anh ta...”

“Xin không cần để lộ chỉ số thông minh như con kiến của anh nữa!” Ngôn Tố lạnh lùng và nhanh chóng cắt đứt lời anh ta, giống như nghe nhiều thêm một chữ thì tai anh sẽ bị đau, “Nắm tay anh ta sạch sẽ, không hề có vết máu!”

Người dẫn chương trình mặt đỏ tới mang tai.

Chân Ái hơi kinh ngạc, Ngôn Tố từ đầu đến cuối âm lượng không cao, ngữ tốc cũng không nhanh, thậm chí không nhanh không chậm. Nhưng cô vẫn từ trong giọng nói không nhanh không chậm nhưng lạnh đến điểm đóng băng của anh nghe ra được sự tức giận ẩn nhẫn.

Cô biết anh tức giận lại có một người bị giết chết dưới mí mắt anh, lại còn là giết người trong căn phòng bí mật.

Nhưng đây không phải là lỗi của anh mà?

Phải an ủi anh như thế nào?

Người xung quanh yên lặng như tờ, lại khiếp sợ nhìn Ngôn Tố, rốt cuộc hiểu rõ cái gì gọi là không giận tự uy.

Ngôn Tố không để ý đến ai, ánh mắt yên tĩnh rơi trên cơ thể nằm giữa của võ sĩ quyền anh. Quá sạch sẽ, hiện trường quá sạch sẽ! Không hề lộn xộn, một đòn trí mạng. Nhanh chóng hiệu quả cao, tuyệt đối không phải là ý muốn nhất thời!

Hung thủ tập kích ngay mặt người chết, cực kì to gan; nhưng ai có thể một đòn đánh thắng được võ sĩ quyền anh?

Kì lạ hơn chính là, anh ta nhìn qua không những không đánh lại, thậm chí chưa từng giãy giụa.

Còn nghĩ, nghe thấy Chân Ái nhàn nhạt mở miệng, là với những người khác: “Lần này các người đồng ý đợi ở phòng khách cùng những người còn lại chưa? Mới đây mấy người nói về phòng mình khóa cửa lại là an toàn nhất, bây giờ thế nào? À, nếu như ngay từ đầu các người không ngoan cố thì bây giờ cũng sẽ không chết người!”

Ngôn Tố sững sờ, đột nhiên hiểu ra, cô nói những lời này, tất cả đều là vì anh.

Lòng anh bỗng nhiên ấm áp.

“Ai...” Anh đến kéo cô, nhưng cô nén giận trong lòng, không chỉ vì người đã chết, còn vì sự tự trách bẩm sinh của Ngôn Tố, cô đau lòng, bây giờ không nhận được, nghiêng rằng nói:

“Nếu bây giờ còn có ai không muốn, nhất định muốn tự mình đợi trong phòng, tôi không cho rằng người đó gan dạ, mà là do người đó là hung thủ, muốn giết người!”

Lời này vừa ra, không có ai dám không đồng ý.

Người hầu gái: “Vậy chúng ta hãy thay quần áo đến phòng khách!”

“Chờ một chút!” Chân Ái chậm rãi nở nụ cười, “Chúng ta đến từng phòng trước, tìm hung khí giết chết võ sĩ quyền anh.”

71. Chương 70

Đồng hồ đứng trong phòng khách chỉ hướng 12 giờ. Đoàn người kiểm tra phòng xong, không thu hoạch được gì, toàn bộ cùng ngồi trong phòng khách.

Cơn bão ngoài cửa sổ ngày càng lớn, người hầu gái bưng bánh ngọt, trái cây, trà nóng và cà phê sữa lên.

Lâu đài cổ lạnh lẽo ảm đạm, cô ta thêm chút gỗ sồi vào lò sưởi, nhân tiện kéo rèm cửa dày lại, nhốt đại dương mưa gió và tròng trành bên ngoài.

Trong phòng khách ấm áp nồng đậm, ấm áp như bến cảng trên biển vậy.

Có lẽ ấm áp và mệt mỏi xua tan sự phòng bị của mọi người, những người bạn dọc đường đi chỉ nói chuyện qua loa bắt đầu tán gẫu. Khác với sự đùa giỡn trước đó, mọi người nói về trải nghiệm sống của mình, thỉnh thoảng thêm chút cảm xúc và hiểu biết.

Người mẫu và diễn viên kể lại khó khăn lúc mới vào nghề, giáo viên mầm non nói về việc bố mẹ học sinh nghiêm khắc, tác giả nói về sự cô độc trong sáng tác, luật sư nói khó có thể giữ vững lương tâm, người dẫn chương trình nói mọi việc không theo ý mình mà lựa ý hòa theo.

Ngôn Tố thờ ơ nghe, đang suy nghĩ chuyện khác.

Ba vụ án giết người trước mắt, anh không xác định có phải do cùng một người làm hay không, nhưng ba vụ án có một điểm giống nhau rõ ràng - hiện trường đều đầu vào đây, người chết gần như không có năng lực phản kháng.

Hung thủ dùng thuốc phụ trợ?

Ngôn Tố không quan sát thấy được sự khác thường từ bề ngoài nạn nhân. Bây giờ không có pháp y và dụng cụ, cũng không kiểm tra ra.

Trong vụ án của bác sĩ, nếu võ sĩ quyền anh và giáo viên mầm non ngồi chỗ cạnh anh ta nói thật, không nhận ra được khác thường, vậy làm thế nào hung thủ giết bác sĩ có cơ thể khỏe mạnh ý thức rõ ràng trong bóng tối mà không khiến người xung quanh cảnh giác?

Cái chết của tay đua cũng rất kì lạ, nếu người hầu gái nói dối, cô ta là hung thủ, làm sao cô ta không để lại dấu vết chế ngự tay đua sau đó trói người đàn ông còn sống vào tuabin?

Nếu người hầu gái nói thật, vậy trong những người này tất nhiên có một người biết tay đua ở trên thuyền. Sau khi hẩn từ phòng ăn trở về phòng, đi ra ngoài giết tay đua. Nhưng tại sao cố ý treo tượng sáp lên dây cáp?

Vụ án của võ sĩ quyền anh càng kì lạ hơn. Cửa sổ khóa chặt, mọi người ở ngoài phòng, người chết bị tập kích ngay mặt ngã xuống. Phòng là căn phòng bí mật, hung thủ và hung khí làm thế nào đột nhiên biến mất?

Mọi người cùng lần lượt tìm từng phòng, nhưng không tìm được hung khí.

Đại khái Ngôn Tố nhìn ra ai là cảnh sát, ai là người tổ chức cử tới. Nhưng ba vụ án này dường như không hoàn toàn có liên quan đến họ, hay là, anh nghĩ sai chỗ nào đó rồi?

Phía đối diện, người dẫn chương trình đang nói chuyện cao hứng, nói câu kì lạ: “Mấy người biết không? Võ sĩ quyền anh và bác sĩ đã chết biết nhau từ trước.”

“Biết nhau?” Mọi người đồng thời nhìn anh ta.

Người dẫn chương trình thích được người khác nhìn chăm chú, trong nháy mắt tìm lại kiểu phô bày sở trường nhất, tỏ vẻ vô cùng kì diệu mà giải thích: “Trước đây võ sĩ quyền anh có chút danh tiếng, nắm đầm trên đài thể hiện tốt, nhưng dưới đài nhân phẩm xấu. Trước khi chưa kết hôn, mọi thứ như ăn uống chơi gái cờ bạc đều đã làm.”

Giáo viên mầm non bổ sung: “Tôi từng nghe nói, năm đó anh ta uống rượu lái xe đụng chết một nữ sinh viên.”

“Nhưng cô không biết một tin.” Người dẫn chương trình nhấp một ngụm cocktail, gò má đỏ đến mức phát sáng, “Không phải anh ta bị rượu điều khiển, mà là ngấm trúng cô gái xinh đẹp trong quán bar. Người ta là đi làm bán thời gian, không phải gái điếm, nhưng anh ta cưỡng ép cô gái kia. Cô gái muốn báo cảnh sát, võ sĩ quyền anh quỳnh lên, liền lái xe đụng cô ta.”

Tác giả nói chen vào: “Vậy có quan hệ gì với bác sĩ?”

“Cô gái đó không phải bị đụng chết.” Người dẫn chương trình nói, “Cô ta hôn mê rất nhiều ngày trong phòng chăm sóc đặc biệt, gãy xương cột sống, cưa chân. Người nhà cô gái chuẩn bị kiện, yêu cầu võ sĩ quyền anh bồi thường 20 triệu đô-la.”

Diễn viên: “Tôi đoán một chút, võ sĩ quyền anh vì muốn giảm số tiền bồi thường, bảo bác sĩ chữa trị cho cô gái chết?”

Người dẫn chương trình thấy người đẹp mở miệng, lập tức cười niềm nở: “Diễn viên, cô thông minh.”

“Nói như vậy, bác sĩ chữa trị chính của cô gái là bác sĩ đi cùng chúng ta?” Người mẫu tò mò nhìn người dẫn chương trình, không quá tin anh ta, “Làm sao anh biết?”

Người dẫn chương trình không mấy thích sự nghi ngờ của người mẫu, thu lại nụ cười: “Tôi liên quan đến chuyện đi này, đương nhiên tin tức nhanh. Tôi còn biết, anh ta cố ý đụng người ta, nhưng lấy lý do say rượu lái xe để thoát tội. Đương nhiên vẫn bồi thường chút tiền.” Anh ta thở dài, “Từ đó về sau, anh ta cải tà quy chính, bỏ hết tất cả thói xấu, kết hôn, trở thành người chồng tốt. Chỉ có điều, hôm nay nhìn như vậy, bác sĩ và võ sĩ quyền anh cũng xem như là nhiều năm trước đã làm chuyện trái lương tâm!”

Vừa nói chuyện trái lương tâm, mọi người bưng trà lên chậm rãi uống, trầm mặc không nói.

Ngôn Tố và Chân Ái yên lặng nhìn nhau, câu chuyện này là thật hay giả? Có liên quan đến cái chết của hai người kia? Tay đua thì sao? Tại sao anh ta chết?

Sự việc giống như có ánh sáng, lại giống như càng thêm sương mù dày đặc.

Luật sư nhẹ nhàng nói: “Mặc dù không biết tay đua từng làm gì, nhưng chẳng lẽ hung thủ chuyên giết người đã làm chuyện trái lương tâm sao?”

Mọi người nghe nói thế, đều tự khần trương suy đoán.

Quản gia nhíu mày, bảo thủ và nghiêm túc: “Cho dù là kẻ ác từng phạm tội, cũng chỉ có Thượng Đế mới có quyền xử phạt. Người lấy tên chính nghĩa xử phạt đều là ham muốn cá nhân, rời xa con đường đúng. Huống hồ, chỉ cần thật lòng sám hối, lòng khoan dung của Thượng Đế sẽ bao dung và cứu vớt mọi tội lỗi.”

Ngôn Tố và Chân Ái không tin giáo lý, đối với việc này từ chối cho ý kiến, nhưng quản gia nói có chút đạo lý họ thừa nhận.

Một hồi lời nói quang minh lẫm liệt này vang vọng trong phòng khách, lòng những người khác ở đó cũng hơi chấn động.

Diễn viên khá cảm động cúi thấp đầu, rất lâu mới ngẩng lên: “Trước đây tôi cũng đã làm chuyện trái lương tâm. Có lẽ hung thủ ở đây đã biết, tiếp theo sẽ giết tôi. Nhưng tôi vẫn muốn những người bạn đồng hành các anh xem tôi như một thành viên trong tổ nhỏ mà giúp đỡ, cùng giúp tôi sám hối... Lúc tôi cạnh tranh một vai diễn đã tìm người dùng tin đồn ác độc hãm hại một nữ diễn viên khác, sự nghiệp của cô ấy bị đá kích mạnh, sau đó... Nghe nói cô ấy đã tự sát. Có lẽ là báo ứng, nhiều năm như vậy tôi vẫn không thành công, cũng không có tác phẩm khiến người ta nhớ tới.”

Người xung quanh đều trầm mặc, nhưng không kinh ngạc.

Giáo viên mầm non cầm tay diễn viên, an ủi: “Chỉ cần thật lòng sám hối, cô sẽ nhận được sự tha thứ.” Những người khác nhao nhao phụ họa.

Những người này, bề ngoài bình tĩnh kì thực trong lòng chịu đủ áp lực tâm lý, đối diện với người xa lạ đi chung đường vô tình gặp nhau sau này không gặp lại nữa, từng người “mở rộng” nội tâm, nhưng đã không nói rõ được thật thật giả giả.

Người mẫu nói cô ta từng hại chị em té xuống từ trên sân khấu chữ T từ đó rời khỏi giới người mẫu;

Tác giả nói sau khi anh ta xem bản thảo của một người bạn, lấy trộm của sự sáng tạo của anh ta rồi công bố, từ đó cắt đứt quan hệ với bạn;

Giáo viên mầm non nói cô ta từng đánh chửi một đứa trẻ;

Luật sư nói anh ta từng giúp công ty trốn thuế;

Người dẫn chương trình nói anh ta từng đưa tin sai, dẫn đến việc người trên mạng công kích cá nhân người có liên quan.

Ngôn Tố rũ mắt lắng nghe, không hề gợn sóng.

Giáo viên mầm non hỏi: “Nhà logic học thì sao? Anh có từng làm chuyện trái lương tâm không?”

Ngôn Tố ngược mắt, bình thản nói: “Không có.”

Hai chữ dễ dàng, không hề do dự.

Sắc mặt mọi người trở nên tế nhị, rõ ràng là không tin.

Diễn viên nhẹ nhàng nói: “Nào có ai không có chuyện có thể sám hối? Nhà logic học, không cần xấu hổ. Làm chuyện sai cũng sẽ không làm giảm sức quyến rũ của anh.”

Chân Ái khó hiểu: “Tại sao không tin? Tôi thì tin anh ấy chưa từng làm chuyện trái lương tâm.”

Lời vừa ra khỏi miệng, ánh mắt mọi người càng tế nhị hơn, giống như đang thử dài, cô gái nhỏ thiếu kinh nghiệm, thật là đơn thuần dễ gạt.

Ngôn Tố thản nhiên, không hề để ý. Lời anh nói là thật, không quan tâm người khác có tin hay không. Chân Ái tin là đủ rồi.

Ý kiến của người khác, ai quan tâm?

Trong lòng diễn viên giống như mèo cào, rất muốn biết người đàn ông mới nhìn qua cực kì đứng đắn này rốt cuộc có từng làm chuyện trái lương tâm hay không. Cô ta duyên dáng khẽ ngậm môi, dựa trên tay ghế sofa, giọng nói quyến rũ, “Nhà logic học, không cần lo lắng! Không phải nói người đàn ông có tí vết càn hấp dẫn hơn sao? Thực ra, người đàn ông tôi từng phạm sai lầm càng khiến phụ nữ thích hơn.”

Chân Ái nhú mi tâm, càng không hiểu: “Tại sao phụ nữ phải thích đàn ông tồi? Tôi không thích đàn ông tồi!”

Ngôn Tố rũ mắt nhìn Chân Ái, không khỏi khẽ cười, ngược mắt nhìn diễn viên, vẻ mặt lại lạnh nhạt:

“Thật đáng tiếc, tôi sống không phải là để phụ nữ thích.” Lúc nói lơ đãng nắm chặt tay Chân Ái trên sofa.

Anh thích cô, cô thích anh;

Anh tin cái tốt của cô, cô cũng tin cái tốt của anh;

Như vậy là được rồi, ý kiến của người khác, ai quan tâm?

Diễn viên ngưng ngưng, cổ cười cười: “Cô học trò thì sao, có chuyện muốn sám hối không?”

Chân Ái nhún nhún vai: “Tôi cũng không...” Lời nói đột nhiên không nói ra được, trong đầu lại hiện ra khoảnh khắc mẹ chết kia, Bert căn dặn bên tai cô: “Little C hận chết mẹ, little C muốn giết chết bà ấy!”

Suy nghĩ nhất thời trống rỗng, cô thực sự không cần sám hối sao?

Diễn viên liếc mắt nhìn ra được sự kì lạ, dịu dàng truy hỏi: “Cô học trò không muốn nói?”

Chân Ái đã sớm hồi phục, vẻ mặt thản nhiên: “Không có.”

Diễn viên vẫy vẫy tay, than nhẹ giống như nửa đùa nửa thật: “Người không sám hối sẽ xuống địa ngục đó!”

Ngôn Tố không vui nhú mày, nhưng Chân Ái thoải mái nở nụ cười: “Xuống địa ngục hay không không quan trọng với tôi. Hơn nữa, hãy tin tôi, tôi chính là đến từ địa ngục.”

Ngoại trừ Ngôn Tố, người ở đây không ai nghe hiểu lời cô, nhưng cũng không tiếp tục truy hỏi, dù sao cũng không quen.

Diễn viên chưa từ bỏ ý định, ôm tay nhìn một cách sâu xa, phút chốc cong một bên khóe môi: “Quan hệ của hai người thật đúng là khiến người khác hâm mộ, nói như vậy, hai người cũng không có chuyện giấu giếm và sám hối với đối phương?”

Câu hỏi này rất không lễ phép lại vượt quá giới hạn, nhưng Chân Ái vẫn trả lời như đinh đóng cột trước tiên:

“Đương nhiên không có!”

Nói xong, lòng cô bỗng chốc trống rỗng, bởi vì Ngôn Tổ không có bất kì phản ứng nào. Anh nắm tay cô hơi buông lỏng, yên lặng rũ mắt, che đi mọi cảm xúc.

Mặc dù bình thường Chân Ái nhìn không hiểu biểu cảm của người khác lắm, nhưng cô đối với Ngôn Tổ không thể quen thuộc hơn được, lập tức ý thức được có chỗ nào đó không đúng.

Ngôn Tổ buông tay cô ra: “Anh đi toilet.” Dứt lời, ra khỏi phòng khách.

#

Ngôn Tổ đứng trước gương, dùng khăn giấy lau nước trên tay. Nước đã sớm lau khô, nhưng anh thất thần, vẫn lặp đi lặp lại động tác tay nhiều lần.

Rất lâu sau, anh liếc nhìn gương, người đàn ông mặc áo khoác đen se lạnh, gầy gò lại cao ngất, chỉ là sắc mặt đặc biệt lạnh lẽo.

Góc dưới của tấm gương trong toilet cũng in gia huy của dòng họ này, bụi gai và thài lài tím, chính giữa là Lancelot, đây là C&C viết thường.

Anh sớm nên nói cho Chân Ái biết suy đoán trong lòng, chứ không phải đợi đến bây giờ người ngoài đặt câu hỏi anh mới chợt phát hiện anh có điều giấu Chân Ái.

Theo anh, đây là một sự phản bội đối với người yêu.

Anh vô cùng căm ghét cảm giác phản bội Chân Ái lúc này, khó chịu lại tức giận, tự trách lại xấu hổ, anh nhất định phải lập tức nói thật.

Ngôn Tổ dùng sức ném nắm giấy vào thùng rác, đi ra ngoài. Cửa toilet mở ra, nữ diễn viên thướt tha đi tới.

Ngôn Tổ nhú mày, lại không vui: “Tôi không đi sai toilet, cho nên... Cô là người chuyển giới?”

Diễn viên sớm quen sự không khách sáo của anh, không hề tức giận.

Cô ta mỉm cười đóng cửa lại, uốn éo người, nghiêng người dựa vào cửa, nhìn qua ông ẹo mềm mại như rắn, “Nhà logic học cảm thấy tôi không đủ nữ tính? Không giống như người bạn nhỏ của anh có mùi vị nữ tính hơn?”

Cô ta uốn người lên, thướt tha đi qua: “Nếu ngủ cùng cô ấy, đầu khớp xương cũng đau sao?” Sau đó, lại giờ tay muốn khoác lên vai anh.

Trong mắt Ngôn Tổ lóe lên một tia chán ghét ẩn nhẫn, di chuyển từng bước, nhanh chóng nói rộng khoảng cách với cô ta.

Mâu quang anh vắng lặng: “Hóa ra cô không phải là diễn viên, là gái điếm.”

Trong mắt diễn viên lóe lên một tia xấu hổ và giận dữ, nhưng gắng sức nhịn xuống. Người đàn ông này thật đúng là...

Cô ta khề cần răng, giận quá hóa cười: “Diễn viên và gái điếm khác nhau chỗ nào? Cho dù tôi là gái điếm, hợp ý anh, tôi cũng coi như là một gái điếm loại tốt đi.”

“Giống nhau, tôi là một nhà logic học loại tốt,” Ngôn Tổ mở cửa ra.

Vừa ra ngoài liền thấy Chân Ái đỏ mặt chạy ra khỏi toilet nữ, sau đó người mẫu và giáo viên mầm non cũng đi ra, còn cười nói với Chân Ái: “Không sao.”

Ngôn Tổ: “Sao vậy?”

Chân Ái vịn ngón tay: “Cửa phòng riêng bị hư, em không cần thận đẩy nhầm cửa.”

Lúc này, diễn viên đi ra từ toilet nam, mấy người phụ nữ đều kinh ngạc.

Ngôn Tố ngược lại thản nhiên như không, nói với các cô: “Các cô đi trước đi.” Dứt lời bảo Chân Ái đi với anh: “Anh có chuyện nói với em.”

#

Bên ngoài cửa sổ ở hành lang mưa như trút nước.

Anh đỡ bả vai cô, cúi người xuống nhìn thẳng vào đôi mắt đen nhánh của cô, vô cùng thành kính: “Ai, vấn đề họ nói vừa rồi đó...”

“Không sao.” Cô ngắt lời anh, giơ tay lên nắm lấy bàn tay ấm áp của anh trên vai, nụ cười tràn đầy, “Em tin anh. Hơn nữa, giữa chúng ta không có chuyện có thể giấu giếm!”

Sắc mặt anh rất trang nghiêm, không hề vì nụ cười của cô mà thư giãn: “Ai, anh vốn định chờ vụ án kết thúc sẽ nói cho em, nhưng mà...”

Cô khép miệng, con ngươi đen nhánh, chuyên tâm lại tò mò.

“Tòa lâu đài này rất có thể là,” anh căn cứ môi, hơi khó khăn, nhưng cuối cùng nói, “Là nhà của em.”

Cô sửng sốt, nghi hoặc, không hiểu, không thể tin: “Làm sao có thể? Vậy... câu chuyện quần gia kể kia?” Cô nhớ tới gì đó, run lên,

“Đừng nói cho em biết lời quần gia nói là thật; đừng nói nhà hóa học kia là anh trai em; đừng nói đôi vợ chồng trẻ kia là bố mẹ em; cũng đừng nói người bán vũ khí có tính sát thương quy mô lớn trong Chiến tranh thế giới thứ hai kia là tổ...”

Cô nói quá nhanh quá kích động, cổ họng cứng lên, bỗng chốc nói không nên lời.

Thứ vũ khí mà người xây tòa lâu đài này nghiên cứu giết chết quá nhiều người trong Chiến tranh thế giới thứ hai, họ sợ hãi và áy náy trốn vào đây. Vũ khí gì có thể khiến họ lo sợ, mỗi ngày sống trong sợ hãi như vậy?

Ha,

Một thế hệ tiếp nối một thế hệ, một đời truyền một đời, đây thật là một dòng họ tà ác, đây thật là một dòng họ đáng bị nguyên rủa.

Cô không thể tin, cố chấp nhìn anh, sắc mặt cố gắng bình tĩnh, nhưng không che giấu được đau khổ: “Anh không có bằng chứng. Ngôn Tố, anh đừng nói như vậy! Chỗ tà ác này, người xấu ở đây không có bất cứ quan hệ gì với em. Ngôn Tố, anh đừng nói như vậy!”

Lòng anh đau nhói, gắng sức nắm bả vai cô: “Ai, Lancelot là họ gia tộc chủ nhân cũ của lâu đài. C&C có thể là tên của người kiến lập gia tộc, cũng có thể là tên của ông bà em. Anh đang nghĩ, lúc bố mẹ em đặt tên cho con, có thể bắt chước đời trước bắt đầu bằng hai chữ C hay không.”

Giữa ánh nến, sắc mặt cô trắng không còn chút máu.

“Ai, văn bản rõ ràng của chuỗi mật mã biến thể Caesar kia là NQQDNZHWWTDWLTQWC, nguyên văn được mã hóa là KILL ONE OR BE KILLED. Khóa bí mật của nó là một cái tên, tên cô gái bắt đầu bằng chữ C, Cheryl, ý nghĩa là ‘được yêu mến’, Cheryl là em phải không?”

Chân Ái thoáng run lên, ánh mắt vô hồn: “Cho dù như vậy, mọi thứ chỉ là sự trùng hợp.”

“Đúng, anh vẫn nghĩ như vậy, vẫn giữ sự may mắn trong lòng, cho nên không hỏi em. Ai,” anh khẽ gọi tên cô, không biết tại sao không có sức lực, “Tên của anh trai em cũng bắt đầu bằng chữ C đúng không? Em đừng nói trước, hãy nghe anh nói. L.J tra được nhà của Alex ở đây.”

Cô nhìn lại anh: “Thế thì sao?”

“Alex nói họ của cậu ta là La Courage, anh từng cười cậu ta có họ kì quái, sai ngữ pháp, bây giờ mới hiểu được thực ra là hai chữ cái viết hoa trong gia huy. Ai, L.J còn nói, tên của Alex trong tổ chức là... Chace.”

Cô gái sắc mặt tái nhợt, giống như nước trong nháy mắt đóng băng, lại không có một chút gợn sóng nữa.

Cô lẳng lẳng nhìn anh, đôi mắt đen nhánh trước sau như một, không có bất kì cảm xúc nào. Giống như lần đầu gặp nhau, cô vòng qua từ phía sau đàn dương cầm, mang theo sự lạnh lẽo của mùa đông, sạch sẽ lại xa lánh.

Cô gần từng chữ, hỏi: “Cho nên, là anh, nhấn nút màu trắng, sau đó Alex, không, anh trai Chace của em liền, chết.”

Trái tim Ngôn Tổ như rớt vào hầm băng: “...Phải.”

Ánh nền ấm áp trên hành lang chiếu sáng gương mặt cô, nhưng vô cùng cô độc: “Là anh trai em lừa anh, anh ấy nói là nút màu trắng, anh mới nhấn nút màu trắng.”

“Phải.”

Cô khẽ gạt đầu, không nhúc nhích nhìn anh chằm chằm: “Anh lúc đó, không nhìn ra anh ấy nói dối.”

Đáy lòng Ngôn Tổ rung mạnh: “Không có.”

Anh có sự tức giận trong tích tắc đối với chất vấn của cô, nhưng trong giây lát bị sự hốt hoảng như thủy triều nhấn chìm, đưa tay kéo cô: “Ài, anh thực sự không...”

Cô chợt lùi từng bước ra sau, tránh khỏi tay anh. Lòng bàn tay anh liền bắt được không khí, vắng vẻ, như trái tim anh lúc này.

Chân Ái đứng dưới giá cắm nến ảm đạm, khẽ cười, nhìn rất thê lương, khiến người ta muốn khóc: “Ngôn Tổ, em tin anh.”

Trái tim Ngôn Tổ giống như bị búa tạ im lặng đánh xuống, đau thấu tim gan.

Cô vẫn mỉm cười: “Ngôn Tổ, em không giận, thật đó. Em chỉ là, quá nhiều chuyện, muốn đi một mình. Đừng đi theo em, được không?”

Cô xoay người chạy vào hành lang sâu, lại không còn bóng dáng nữa.

72. Chương 71

Ngôn Tổ đuổi theo, Chân Ái đã sớm biến mất trong mê cung hành lang rắc rối phức tạp.

Trước mắt anh đột nhiên hiện ra hình ảnh kia, anh vén tấm vải trắng dưới đất lên, tượng sáp của Chân Ái lẳng lẳng nằm bên cạnh thi thể bác sĩ. Lúc đó rõ ràng đã hạ quyết tâm không để cô rời khỏi tầm mắt anh.

Trái tim trong nháy mắt vừa đau đớn vừa hoảng sợ giống như hàng ngàn mũi tên xuyên qua.

Ngôn Tổ dừng bước, bắt mình tỉnh táo lại. Mù quáng đuổi theo như vậy, ngược lại càng nguy hiểm hơn.

Chân Ái cần yên tĩnh một mình, tuy anh đau lòng, nhưng sẵn sàng cho cô không gian. Chỉ cần bảo đảm những người còn lại đều ở trong phòng khách, Chân Ái sẽ không xảy ra chuyện.

Anh nhìn hành lang trống rỗng phía trước, không yên tâm, nhưng dứt khoát xoay người trở về phòng khách. Lúc đi qua đại sảnh, cố ý nhìn một cái, tượng sáp của Chân Ái không có bất kỳ vấn đề gì.

Nhưng anh tuyệt đối không nghĩ tới, mở cửa ra, phòng khách lúc đi vẫn ảm áp nồng đậm chỉ còn lại hai người, quản gia và luật sư. Vả lại quản gia cũng đứng lên muốn đi ra ngoài.

Lòng Ngôn Tổ chợt trầm xuống: “Những người khác đâu?”

Luật sư: “Người dẫn chương trình nói trời lạnh, muốn về phòng ôm chăn sang, những người khác cũng đi rồi.” Nói xong, khó hiểu, “Ồ? Cô học trò không ở cùng anh?”

Ngôn Tổ không nói nên lời, trong lòng không biết là loại cảm xúc gì, chỉ biết xoay người đi ra ngoài.

Chạm mặt người hầu gái đi vào, cô ta ôm chần, tầm mắt vượt qua phía sau anh: “Quản gia, gần 1 giờ rồi, tôi đến tòa thành phụ tắt đèn nhé.” Lại nói, “Vừa rồi không biết là ai mở cửa sổ ở đại sảnh, thổi ngã tượng sáp của cô học trò rồi...”

“Damn it! (Mẹ kiếp!)” Ngón Tổ cắn răng, nhất thời không không chế được nói một câu thô tục.

Người hầu gái ôm chần, kinh ngạc nhìn chằm chằm bóng lưng vội vàng rời đi của anh, nhà logic học đứng đắn nhất cũng mắng chửi người sao?

#

Sau khi Chân Ái đi qua vườn hoa ở giữa, bị cơn mưa to làm ướt.

Đi lung tung không có mục đích trong lâu đài một hồi, cô theo mật mã anh trai để lại tìm được căn phòng phía cực tây ở tòa thành phụ số 7.

Trong phòng bài trí đơn giản, yên tĩnh vắng vẻ, đèn trên tường chiếu sáng ấm áp. Cô đi qua tấm thảm mềm mại đến trước cửa sổ.

Bên ngoài hết sức huyền ảo, bên trong nghe được cả tiếng kim rơi.

Cô đứng ở ranh giới của sự yên tĩnh và ồn ào, mở chốt cửa, nắm lấy cạnh cửa sổ dày bằng gỗ, dùng sức đẩy ra.

Tiếng gào thét bên tai, gió biển đến từ Bắc Băng Dương ào ào mãnh liệt như thác lũ, lạnh lẽo vỗ mạnh lên mặt cô. Trong gió xen lẫn nước mưa đặng chất và cứng rắn, đập đến mức gò má cô đau đớn. Gió lớn thổi cửa sổ gỗ lắc lư dữ dội.

Ánh đèn trong phòng yếu ớt đi vào màn đêm ngoài cửa sổ, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, rất nhanh lại bị bóng tối nuốt chửng. Nơi tầm mắt có thể đạt tới, đá ngầm lởm chởm, cây cỏ hỗn độn bị gió mưa thổi tán loạn.

Xa hơn nữa là biển cả trong đêm tối mênh mông vô bờ, không thấy được ánh sao, không thấy được ánh đèn thành phố, chỉ có bóng tối, bóng tối không nhìn thấy bờ bến.

Giọt nước mưa bay vào trong đôi mắt đen như mực của cô, lạnh buốt lại đau nhói. Nhưng cô cố chấp mở to, hốc mắt từ từ đỏ lên, từng giọt nước trong suốt như hạt châu chảy xuống gò má lạnh đến tái nhợt của cô.

Trong bài thơ nói: Mặt trời hạ xuống... Bốn phía hoang vắng... Tôi không nhìn thấy, cũng không nghe thấy.. Chỉ có một tiếng thở dài...

Anh ơi, trong lòng anh rất đau khổ sao?

Tại sao phải chọn cái chết? Biết rõ anh không còn nữa, trên đời này em lại lẻ loi một mình. Anh biết rõ, tại sao còn muốn chọn cái chết?

Cô nhìn đêm tối nghiêng ngả phía trước, nước mắt rơi đầy mặt, lồng ngực bắt đầu dâng trào cảm giác đè nén và đau khổ không thể giải tỏa, muốn điên cuồng hét vào bóng tối sâu không lường được kia. Nhưng cửa sổ chợt bị người khác đóng lại, mưa to gió lớn bỗng chốc biến mất.

Thế giới quay lại về ấm áp và yên ổn.

Giữa những giọt nước mắt lấp lánh, cô nhìn thấy một hình bóng đàn ông xa lạ lại thẳng tắp.

Người hầu gái vội khóa cửa sổ.

Quản gia nhìn thấy nước đọng dưới đất, nhíu mày, kìm nén cơn giận nói: “Nước mưa vào sẽ làm ướt sàn nhà trong lâu đài, những thứ gỗ này sẽ sinh ra mọt!”

Ông ta nghiêm khắc lại không hài lòng, quay đầu nhìn Chân Ái, trông thấy cô nước mắt đầy mặt, lập tức sững sốt, trên mặt xẹt qua vẻ hơi lúng túng.

Người hầu gái đóng kĩ cửa sổ, vừa quay đầu cũng bị dọa cho giật mình: “Cô học trò, cô sao vậy?”

Quản gia quanh năm sống một mình trong lâu đài, không giao tiếp với người khác, thấy Chân Ái khóc, rất không được tự nhiên dịch chuyển từng bước sang phía người hầu gái, ý muốn nói rộng khoảng cách và trách nhiệm với Chân Ái.

Nhưng ông ta vẫn xấu hổ, nhỏ giọng nói với người hầu gái: “Tôi nói cô ta một câu, kết quả cô ta không nói tiếng nào liền khóc thành dáng vẻ như vậy.”

Người hầu gái không nói gì nhìn quản gia, đi tới: “Có phải cô cãi nhau với nhà logic học không? Vừa rồi anh ấy chạy trong lâu đài, hình như đang tìm cô.”

Chân Ái sững sờ, quay đầu sang chỗ khác lấy tay áo tùy tiện lau nước mắt trên mặt: “Không có.”

Quản gia nhíu mày, nói: “Trời mưa đừng chạy lung tung. Mau về đi! Đừng đi từ vườn hoa, sau khi ra cửa quẹo trái. Bất kì ngã rẽ nào cô gặp phải cũng đều quẹo trái thì có thể trở về tòa thành chính.”

Nói xong, quay sang người hầu gái: “Tắt đèn nhanh một chút, chúng ta cũng về thôi. Thật không yên tâm từng người họ chạy lung tung trong lâu đài.” Hai người đi ra ngoài, quản gia còn lẩm bẩm: “Quản lý khách thật phiền phức, chạy lung tung như chuột vậy.”

Mấy thế hệ liên tiếp của người quản gia nghiêm khắc này đều phục vụ tòa lâu đài này? Chân Ái rũ mắt suy nghĩ một chút, cô rất muốn biết câu chuyện về tòa lâu đài này, nhiều hơn, cặn kẽ hơn.

“Chờ một chút!” Cô theo sau, “Tôi đi cùng hai người.”

Chân Ái đi theo quản gia và người hầu gái trong hành lang dài, nhìn xung quanh.

Cũng như kết cấu phòng trong tòa thành chính, phòng trong tòa thành phụ số 7 cũng không nằm trên mặt phẳng nằm ngang. Phòng bên cạnh trông giống như từng nấc thang trên một cầu thang xoắn ốc khổng lồ, chỉ là không quá dốc đi phía trên không dễ phát hiện, chỉ khi đứng ở cuối nhìn lại mới thấy được.

Chân Ái nhìn gia huy có thể thấy khắp nơi, hỏi: “Không có người ở trong tòa thành phụ?”

Quản gia liếc cô: “Làm sao cô biết?”

“Kết cấu không quá giống nhau, không có lỗ thông gió, rất khép kín kín gió, lại rất lạnh, rất ít thiết bị sưởi ấm.”

“Cô cảm thấy lạnh là do quần áo cô ướt.” Quản gia thu ánh mắt, chốc lát lại nói, “Nhưng tòa thành này lạnh nhất cũng là sự thật. Đây là nơi chủ nhân trước kia làm thí nghiệm.”

Thí nghiệm?

Chân Ái dẫn đầu: “Quản gia, tôi cảm thấy những gì chủ nhân lâu đài này trải qua giống như một truyền thuyết. Tôi rất có hứng thú. Lần trước nghe ông kể một phần, còn có thể kể một chút cho tôi không?”

Quản gia rất hài lòng với thái độ thành kính của cô, gương mặt đóng băng dịu đi một chút, kiêu hãnh nói: “Nói đi, cô muốn nghe cái gì?”

“Nguồn gốc gia tộc ở đâu?”

“Châu Âu. Sau đó từ từ có quan hệ với các nơi trên thế giới. Gia đình Lancelot có quá nhiều chi, cụ thể phải tra gia phả. Hãy nói một chi cách chúng ta gần nhất đi, người xây tòa lâu đài này là vợ chồng Clark&Chiao Lancelot. Vợ là người Trung Quốc trong Chiến tranh thế giới thứ hai, tiểu thư khuê các thông minh thanh nhã.”

Chiao? Nghe cái tên dịch sang tiếng Anh này, chắc tương tự “Kiều”.

“Không phải nói vũ khí có tính sát thương của họ giết chết rất nhiều người trong chiến tranh sao? Là loại vũ khí gì?”

“Thứ còn hữu hiệu hơn đạn.” Có vẻ như ông ta không muốn nói rõ, “Trong lịch sử gia tộc Lancelot có rất nhiều nhà khoa học, vợ chồng xây tòa lâu đài này là thiên tài trong lĩnh vực hóa học và sinh học.”

Không cần suy nghĩ, nhất định là khí độc hóa học và bom vi khuẩn... Ông bà lại là người trực lợi trong chiến tranh... Mỗi một phân tiền đều dính liền với linh hồn oán hận của những người chết thảm... Khó trách họ muốn xây mê cung này để trốn...

Lòng Chân Ái từ từ trầm xuống, chỉ cảm thấy trên người đè ép gánh nặng ngàn cân, nặng đến mức khiến cô khó thở, hít thở không thông. Trái tim giống như chìm vào nước sâu, ngọt ngào đến mức khó chịu, nhưng không tìm được không khí.

Trước kia, lúc cơ thể chịu một loạt tra tấn và hành hạ, cô cũng không cảm thấy mệt mỏi; nhưng lúc này đây, cô cảm thấy sống thực sự quá vất vả, vất vả đến muốn khóc!

Quản gia: “Lúc đầu đôi vợ chồng đó sinh mấy người con thiên tài, nhưng bọn trẻ cảm thấy lâu đài u ám nên lớn lên liền rời khỏi. Chỉ có cô ba quay lại, dẫn theo một người đàn ông mang dòng máu lai Trung Quốc anh tuấn cao lớn, nói là chồng cô ấy. Họ đã trải qua một khoảng thời gian tươi đẹp ở đây, đứa con trai đầu tiên chính là ra đời trong tòa lâu đài này.”

Chân Ái cúi đầu, trái tim đã chết lặng. Bố cô là người đàn ông Trung Quốc anh tuấn, mẹ cô mang dòng máu lai Á Âu xinh đẹp, cô không thể vờ như đây là trùng hợp nữa. Một lúc sau, nhỏ giọng hỏi: “Về sau cậu bé đó có từng quay lại không?”

Quản gia lắc đầu: “Không biết, lúc cậu ấy được bố mẹ dẫn đi vẫn còn nhỏ, cho dù cậu ấy trở về tôi cũng không nhận ra.”

Chân Ái nghĩ thầm, có thể năm năm trước lúc Chace quay về mua hòn đảo này, quản gia không nhận ra anh là chủ nhân đời thứ ba. Nhưng Chace đã chết, bây giờ là ai đang giả mạo anh ấy?

Cô và quản gia cùng người hầu gái đi dọc theo hành lang tắt đèn. Trên tường đá dày vẽ hoa văn phức tạp, cũ kỹ lại cổ điển. Vách tường treo đủ loại tranh, hoa hướng dương, khuông nhạc, ruộng hoa, mặt trời...

Đều là cảnh tượng rực rỡ lại ảm áp, như vậy thì có thể thay đổi bầu không khí nặng nề trong lâu đài cổ?

Chân Ái nhìn màu sắc rực rỡ tươi đẹp trên vách tường lạnh lẽo ảm đạm, cảm thấy hoảng hốt, thì ra người nhà cô cũng thích màu sắc sặc sỡ giống như cô.

Cái này xem như là một loại di truyền dị thường sao?

Hay là nói, bởi vì máu của họ đều là cô độc và tội ác, cho nên mới không hẹn mà gặp vô cùng khát khao sự tươi sáng và chói lọi? Qua nhiều năm như vậy, nhiều thế hệ như vậy, sao chép hoàn chỉnh trên người bố mẹ cô, anh trai và cô?

Đây mới là lời nguyên nhân chính của tòa lâu đài cổ này sao?

Hề là người gây tội như Lancelot, nhất định không hạnh phúc.

Ồi, lúc mọi người làm chuyện ác, thực sự chưa từng nghĩ tới sẽ tạo ra ảnh hưởng cho đời sau sao? Thực sự chưa từng lo lắng sợ hãi vòng báo ứng tuần hoàn, tai ương sẽ rơi xuống đầu con cháu?

Cô bị ai đến cực hạn.

Quay đầu sang chỗ khác, lặng lẽ lau nước mắt. Anh ơi, tại sao anh không còn sống nói cho em biết, chuyện này đều là vì sao?

Đột nhiên, đèn trên hành lang tắt hết, bốn phía ngay lập tức rơi vào bóng tối.

Người hầu gái khẽ hô: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Có lẽ cành cây gãy trúng dây điện.” Quản gia trầm giọng nói, ngữ khí lo lắng, lại dặn dò người hầu gái, “Tôi đi kiểm tra, cô và cô học trò cùng vào phòng tìm giá cắm nến.”

Người hầu gái “Dạ” một tiếng, lấy một cái bật lửa từ trong ngực ra. Tách, ngọn lửa nho nhỏ nhún nhảy trong bóng tối. Cô ta cả kinh: “Cô học trò đi đâu vậy?”

Quản gia nhìn bốn phía, phát hiện Chân Ái đã chạy tới phía trước. Người hầu gái và quản gia chưa kịp mở miệng gọi cô, bóng dáng cô đã chậm rãi chuyển qua một ngã rẽ u ám, không thấy nữa.

Quản gia có vẻ không hài lòng: “Sao gọi cô ấy cũng không trả lời mà đã tự mình đi rồi?”

Người hầu gái: “Có lẽ cô ấy muốn tự mình về trước.”

Quản gia cũng lười quản: “Đi thôi, đi tìm nến.”

Chân Ái phục hồi tinh thần, phát hiện mình đang ở trong một chỗ hẹp dài và u ám. Trên hành lang tối như mực, tất cả đèn đều tắt. Vừa rồi nghĩ quá xuất thần, hơn nữa cô vốn có khả năng nhìn ban đêm rất tốt, hoàn toàn không chú ý tình hình xung quanh.

Mà bây giờ trong vô số hành lang giao thoa chỉ có một mình cô.

“Quản gia?” Cô sờ tường, dè dặt lùi về sau từng bước một, “Người hầu gái?”

Trong hành lang đen kịt, tiếng thăm dò nhẹ nhàng của cô vang vọng một chút trên hành lang dài, ngay lập tức bị bóng tối nuốt chửng không còn dấu vết.

Cô nhìn xung quanh một chút, càng đi về, ánh sáng càng yếu, cho dù đối với cô cũng quá tối. Dần dần không thấy rõ xung quanh, cô dò dẫm vách tường, đụng phải lan can, bắt đầu lo lắng, chỗ vừa rồi đi qua không có lan can.

Đi sai đường rồi!

Cô xoay người, lại thấy phía sau một cái cổng tò vò hình như thoáng qua một bóng đen.

Hung thủ?

Trong lòng cô cả kinh, sẽ có người đến giết cô? Cô vội vã rời đi, không hề có manh mối mà chạy trong bóng tối, bây giờ cô sẽ không lên tiếng gọi người. Cô có thể nhạy bén và chuẩn xác cảm giác được, trong bóng tối, có kẻ nguy hiểm đang đến gần cô.

Thực sự sẽ bị giết chết sao?

Cô cố gắng chạy trốn, tim đập thành thịch giống như muốn lao ra khỏi lồng ngực. Làm sao bây giờ? Nếu cô chết, Ngôn Tổ sẽ khổ sở!

Ý nghĩ dừng lại.

Trong bóng tối đột nhiên có một bàn tay đuổi tới, gắt gao bịt miệng cô lại, vô cùng mạnh mẽ. Cô phản xạ có điều kiện nắm lấy, nhưng phía trước đột nhiên xuất hiện ánh sáng, rất chói mắt, giống như một cánh cửa mở đèn đuốc sáng rực.

Cô bị đẩy mạnh vào. Cánh cửa dày trong nháy mắt đóng lại, người phía sau cũng không thấy.

Chân Ái trong phút chốc thoát khỏi trói buộc, nhìn cảnh tượng trắng xóa trước mặt, nhìn trần trần.

P phía trước bao phủ trong làn áo bạc, sương mù lượn lờ, giống như thế giới pha lê trong truyện cổ tích.

Bên dưới từng tầng “pha lê” màu trắng che phủ đủ loại dụng cụ thí nghiệm, chai chai lọ lọ, còn có con thỏ không nhúc nhích, chuột trắng, ếch, bộ phận động vật...

Từng cái một được bọc trong thủy tinh thể trong suốt, dưới ánh đèn tỏa sáng lấp lánh.

Cả người cô bỗng run lên, hàm răng phát run, hơi lạnh mãnh liệt chui lên từ lòng bàn chân ướt đẫm, khuấy động trong cơ thể như băng đao. Trên đồng hồ đo bên cạnh viết -1°F ($-18,3^{\circ}\text{C}$).

Cô bị người khác nhốt vào hầm băng.

#

Đèn đã tắt hết.

Quản gia và người hầu gái cầm giá cầm nến đi trong hành lang tối đen yên tĩnh, một ánh nến yếu ớt di chuyển theo họ quét qua tường đá trong lâu đài cổ, để lại một vùng tăm tối sau lưng.

Quản gia đi mấy bước, chợt dừng lại, xoay người nhìn, phía sau là hành lang không thấy đầu cuối, vô số cửa phòng đóng chặt và ngả rêu.

Người hầu gái: “Sao vậy?”

Quản gia như có điều suy nghĩ: “Cô có nghe được âm thanh gì kì lạ không? Giống như bịch một cái.”

Người hầu gái lắng tai nghe, lắc đầu: “Không có, không nghe thấy gì cả.”

Quản gia không nói nữa, lẳng lặng đứng thẳng. Nhưng phía sau cũng không có một chút âm thanh nào nữa, thậm chí không có cả gió ở ngoài.

“Có lẽ tôi nghe lầm!” Quản gia lẩm bẩm, cảm nên tiếp tục đi về phía trước, “Đến tòa thành chính đi!”

Ánh nến nho nhỏ từ từ di chuyển về phía cuối hành lang, quẹo một cái, hành lang dài trong tòa thành số 7 chợt rơi vào bóng tối.

Mà lúc này trong hầm băng, Chân Ái co tròn dưới đất, lạnh đến mức run lấy bầy. Quần áo và đầu tóc ướt sũng từ từ kết băng, móng tay cứng đến không còn màu sắc.

Trong hầm băng yên lặng, chỉ có tiếng hàm răng cô đánh nhau lộp cộp, cô cảm thấy cảm sắp đông rớt rồi.

Giá rét giống như kim nhỏ dao nhọn xâm nhập toàn thân từng chút một, đau thấu tim gan. Thần kinh cô bị xé rách, chợt nhớ tới cách đây không lâu cô nói với Ngôn Tố: Đừng đi theo em.

Anh nhất định sẽ không tới.

Cô từng nghĩ tới vô số kiểu chết, nhưng chưa từng nghĩ sẽ chết còng trong hầm băng cất giữ tư liệu thí nghiệm chưa tiêu hủy của người thân mình.

73. Chương 72

Ngôn Tố cầm đèn pin, một mình chạy khắp tòa lâu đài cổ, nhưng vẫn không thu hoạch được gì, khắp nơi đều không có bóng dáng Chân Ái.

Đứng ở vị trí cao nhìn ra xa, đèn trong tòa thành phụ đã tắt hết. Chỉ có nửa sau tòa thành chính sáng đèn.

Chẳng lẽ trên đường họ để lỡ mất, Chân Ái đã đi về rồi?

Ngôn Tố xoay người chạy về. Trí nhớ anh tốt, lập tức quen đường cũ trở về phòng khách. Lần này đẩy cửa vào, lòng anh lại trầm xuống một lần nữa.

Mọi người đều ngồi trong phòng khách uống trà nói chuyện phiếm, ngoại trừ Chân Ái.

Mọi người tụ tập chung một chỗ vốn là để hung thủ hành động khó lại càng khó hơn, nhưng vừa rồi lúc mọi người phân tán, hung thủ không tiếp tục giết người? Hay là đã...

Mọi người đã trở lại, chẳng lẽ có nghĩa là, hung thủ đã ra quân thành công... Có thể Chân Ái đã bị giết hại trong một góc tối tăm lạnh lẽo nào đó trong tòa lâu đài lớn này.

Đáy lòng anh chợt lạnh buốt, cũng không biết là đi như thế nào đến trước mặt họ, gần từng chữ hỏi: “Có ai thấy cô ấy không?”

Tiếng nói chuyện trong phòng khách dừng lại.

Mọi người quay đầu khó hiểu nhìn anh, sắc mặt anh lúc này tái nhợt và mệnh mang trống rỗng rất đáng sợ. Mặc dù mọi người đều biết “cô ấy” anh nói là ai, nhưng không ai nói tiếp.

Diễn viên nhìn ra sự khác thường, có chút hả hê: “Không phải cô ấy vẫn luôn đi theo anh sao?”

Ngôn Tố lạnh lùng nhìn sang, diễn viên không khỏi giật mình, không nói nữa.

Quản gia nhíu mày: “Vừa rồi chúng tôi có gặp cô ấy.”

Người hầu gái cũng nói: “Đột nhiên cúp điện nên cô ấy đi trước. Chúng tôi vẫn cho rằng cô ấy đã về rồi. Đến đây không thấy anh và cô ấy ở đây, chúng tôi còn tưởng là hai người ở với nhau nữa!”

Ngôn Tổ vừa nghe hai chữ “cúp điện”, càng cảm thấy không ổn: “Lập tức dẫn tôi đến chỗ vừa rồi cô ấy biến mất!”

Quản gia đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, lập tức đứng dậy: “Tôi đã nói vừa rồi ở bên kia nghe được âm thanh kì lạ mà, chúng ta mau đi tìm người!”

Ngôn Tổ và quản gia cùng người hầu gái chạy tới phía tây, quản gia vừa đi nhanh vừa cố gắng nhớ lại tiếng “bịch” vừa rồi rốt cuộc là tiếng gì. Cho đến một khoảnh khắc ông ta bỗng kinh sợ: “Nguy rồi, cái tiếng kia là cửa hầm băng, chỉ có thể mở từ bên ngoài.”

Ngôn Tổ nghe nói, chỉ cảm thấy lạnh đến xương tủy: “Nhiệt độ hầm băng là bao nhiêu?”

“Âm một độ F.” Âm mười mấy độ C.

Đầu Ngôn Tổ trống rỗng, thanh âm cũng không phải của mình nữa: “Bao lâu rồi?”

Quản gia: “Lúc tôi nghe thấy âm thanh đó là đang đi về phía tòa thành chính, một hai phút!”

“Chúng tôi vừa trở lại là anh đến.” Người hầu gái chạy rất nhanh, cũng nóng lòng nói xen vào, “Chắc không lâu đâu.”

Ba người rất nhanh chạy đến cửa hầm băng, quản gia và người hầu gái hợp sức kéo cánh cửa dày ra, hơi lạnh màu trắng phủ vào mặt.

Ngôn Tổ cúi đầu liền thấy Chân Ái cuộn tròn, không nhúc nhích ngồi cạnh cửa, vùi đầu ôm lấy mình, băng sương bao trùm trên dưới toàn thân giống như một búp bê tuyết.

Chỉ vừa liếc mắt, trái tim anh cũng rỉ máu, lập tức tiến lên ôm cô ra. Cô vẫn duy trì tư thế cuộn tròn, không còn ý thức. Ngôn Tổ nhanh lên tiếng hỏi quản gia: “Trong phòng nào có nước nóng?” Mà người hầu gái đã sớm nhanh chóng mở cửa phòng bên cạnh.

Cô sắc mặt trắng xanh dựa trong ngực anh, không nhúc nhích, giống như đã chết, lại giống như một tượng điêu khắc bằng băng không tan chảy, toàn thân tỏa ra hơi lạnh, lạnh đến thấu xương, toàn bộ áp vào trái tim Ngôn Tổ, đau đến mức trái tim anh co rút lại.

Anh không thể tin được, anh lại có thể để cô đợi lâu trong hoàn cảnh nhiệt độ thấp như vậy.

Người hầu gái nhanh chóng mở vòi nước điều chỉnh nhiệt độ trong phòng tắm.

“Nhiệt độ ổn định 35 độ!” Ngôn Tổ bế Chân Ái vào bồn tắm, cởi áo khoác và quần vải của cô ra, cầm vòi sen gội xuống từ đỉnh đầu Chân Ái. Thân thể cô trắng xanh và lạnh buốt, nước ấm vừa chạm vào cô chợt ngộp lại, hơi lạnh chảy xuống.

Anh trông thấy, hai mắt cô nhắm nghiền, trên lông mi còn phủ băng, cô đã khóc...

Lúc đó cô một mình ngồi xỏm trong hầm băng là tâm tình tuyệt vọng và sợ hãi như thế nào, anh không dám nghĩ, lòng đau như dao cắt, không hề đứng mực lại luống cuống tay chân kéo áo khoác ngoài và áo sơ mi trong của mình ra, ôm chặt cô lạnh buốt thấu xương vào trong bộ ngực lộ ra ngoài của anh.

Nước ấm chảy ào ào, người trong ngực vẫn lạnh đến thấu tim.

Những người khác không biết theo tới từ lúc nào, thấy vậy đều kinh hãi trợn mắt há mồm.

Tác giả thấy sắc mặt Ngôn Tổ trắng bệch, vội vàng đến kéo anh: “Bây giờ nhiệt độ cơ thể cô ấy quá thấp, ngâm dưới nước là được rồi, anh ôm cô ấy như vậy sẽ khiến mình bị tổn thương do giá rét...” Luật sư và người dẫn chương trình cũng đến kéo Ngôn Tổ.

“Cút ngay!” Ngôn Tổ tức giận la lên một tiếng, hất họ ra, cơn thịnh nộ bùng nổ trong nháy mắt khiến mọi người sợ ngáy người.

Ngôn Tổ áo quần xốc xếch, nước ấm nhỏ từng giọt lại chặt vật quý trong bồn tắm, ôm Chân Ái đang hôn mê trong lòng, cực kì giống một con thú bị thương nặng cùng đường bị nhốt. Tuy sắc mặt tái nhợt, chồng

chất những vết thương vô hình nào đó, nhưng cố chấp, không thể xâm phạm, mang theo sự thù hận chạm vào là bùng nổ, giống như một con sói bảo vệ đồng bạn.

Tuyệt đối không thể rời xa.

Đôi mắt lạnh nhạt trước sau như một của anh lại lộ ra sự hung ác, nhìn mọi người ở trước mặt, gần từng chữ, gần như là nghiền răng nghiền lợi: “Vừa rồi, nhất định có một người trong các người đã gặp cô ấy, cũng làm tổn thương cô ấy.”

Khóe môi anh tái nhợt, gương mặt tuần tú u ám, có một loại mỹ cảm kì quái, “Tại sao phải xuống tay với cô ấy? Cho rằng cô ấy đã phát hiện bí mật của anh? À, bởi vì anh xuống tay với cô ấy, ngược lại tôi biết anh là ai! Lần này anh có thể yên tâm chờ đợi, tôi tuyệt đối sẽ khiến anh trả giá thật lớn!”

Mấy câu nói trầm thấp này khiến lòng người ở đây lạnh buốt, nhưng lại không biết ánh mắt trống rỗng của anh rốt cuộc là nhìn người nào.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, Ngôn Tổ đã thu ánh mắt, nhìn về phía người hầu gái: “Ấm lên 40 độ.”

Người sau lập tức làm theo.

Quản gia để lại người hầu gái, dẫn mọi người đi lấy chăn và túi chườm nóng.

Mực nước chậm rãi dâng lên, Ngôn Tổ ngồi trong bồn tắm ôm chặt Chân Ái của anh.

Kề sát gương mặt cô, vẫn lạnh buốt khiến anh đau lòng.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút. Thân thể cô từ từ mềm lại, liên tục lạnh lạnh, nằm trong lòng anh. Mặc dù vẫn còn hơi lạnh nhưng rõ ràng đã có dấu hiệu ấm lại.

“Ấm lên 43 độ.”

Người hầu gái làm theo.

Hơi lạnh thấu xương từ từ tan đi, nhưng nỗi sợ hãi vẫn quanh quẩn trong lòng anh. Anh sợ đến mức hàm răng run lên, cho đến tận một khoảnh khắc...

Cô ở trong lòng hơi cử động, ý thức vẫn mơ hồ, nhưng thì thào gọi anh:

“A Tổ...”

Đáy lòng Ngôn Tổ chấn động mạnh, không nói rõ được là loại cảm giác vui mừng như thế nào, sợi dây kéo căng trong đầu đứt phụt một cái. Nhưng cúi đầu nhìn cô, cô lại mê man nhắm mắt lại.

Anh đỡ lấy đầu cô, ngậm toàn bộ người cô trong nước nóng, lại nói: “Nước sôi!” Người hầu gái lập tức đưa ly thủy tinh.

Anh nhẹ nhàng thổi cho nguội bớt, ngậm một ngụm nước nóng, kề bên miệng cô, đưa vào trong miệng cô từng chút một. Nước nóng chậm rãi chảy vào cơ thể cô, ấm áp như gió xuân làm tuyết tan chảy lướt nhẹ qua khắp nơi, từ từ len lỏi toàn thân.

Chân Ái lại chậm rãi mở mắt lần nữa, mặc dù ý thức mơ hồ, nhưng biết mình đã trở lại một nơi ấm áp. Cô ngậm mình trong nước ấm, còn có vòng tay anh; sự giá lạnh xâm nhập trong cơ thể cũng từ từ bị xua tan, từ từ được thay thế bằng một loại cảm giác ấm áp.

Trước mắt là gương mặt gần trong gang tấc của anh, tái nhợt và anh tuấn. Anh hôn cô, như thường ngày, hương thơm sạch sẽ, hơi thở ấm áp.

Lúc Ngôn Tổ cho cô uống xong nửa ly nước nóng, cảm thấy lông mi của cô khẽ cử động trên mặt anh, vừa nhẹ vừa ngứa.

Anh chợt ngược mắt, thấy con ngươi đen nhánh như đá vỏ chai ngậm trong nước của cô thuần túy và chăm chú nhìn anh. Đôi môi vẫn tái nhợt, nhưng khẽ cười: “A Tổ, đừng lo cho em.”

Anh ngơ ngác, nhìn cô một giây, vui mừng như điên như nhật được của quý, lại ôm cô thật chặt vào lòng, cắn răng nửa ngày không nói nên lời. Cách không biết bao nhiêu giây, nói lại là:

“Nhiệt độ ổn định, 47 độ.”

Cô gái trong lòng không nhin được khẽ cười, hô hấp rất ngắn rất chậm, thanh âm ngắt quãng và yếu ớt: “Em sẽ không có chuyện đâu.” Cô ngẩng đầu khoác lên vai anh, khẽ cười: Anh lo lắng như vậy, làm sao em sẽ có chuyện chứ?

Anh nâng gáy cô, vẫn không quên ngâm cô trong nước ấm, cảm xúc vô hình ẩn nhẫn trong lồng ngực, giọng nói nghẹn ngào: “Ai, hãy gọi anh một tiếng nữa, tên của anh.”

Cô sưng sốt.

Không thấy được gương mặt anh, nhưng lại nghe được tiếng khóc?

Trái tim cô giống như bị ai đó tàn nhẫn xé một cái, rất ngoan mà làm theo, chỉ là thanh âm vẫn còn hơi yếu:

“A Tổ!”

“Ừ!”

“A Tổ!”

“Ừ!”

“A Tổ!”

“Ừ!”

Cô dựa trong lòng ngực ấm áp của anh, cảm thấy băng trong đôi mắt giống như tan chảy, ê ẩm tràn đầy hốc mắt.

Anh mới sẽ không không đến tìm cô;

Anh không bao giờ vứt bỏ cô;

Có anh ở đây, làm sao cô có thể có kết cục thê thảm?

Quần gia và mọi người mang chăn và túi chườm nóng tới, giáo viên mầm non còn rất cẩn thận lấy quần áo khô giúp họ.

Ngôn Tổ cũng không quá cảm kích, sa sầm mặt nhận lấy mọi thứ đồ, không nói câu nào nhốt mọi người ngoài phòng tắm.

Mặc dù Chân Ái đã tỉnh, nhưng nhiệt độ cơ thể rất thấp, tứ chi cũng không làm gì được. Lúc Ngôn Tổ cởi quần áo lau người cho cô, mới đầu vẫn không cảm thấy, chỉ cho rằng đây là một cách cứu người hợp lý.

Bởi vì sách giáo khoa nói, bước kế tiếp để giảm bớt tổn thương do giá rét là cởi quần áo lau khô người, sau đó ngủ trong một cái túi ngủ ấm áp.

Nhưng nhìn thấy người phụ nữ mình yêu miễn cưỡng cởi từng cái quần cái áo, trần truồng phơi bày trước mắt anh, tay cởi quần áo cho cô của Ngôn Tổ không tự kiềm chế được mà run lên, gương mặt cũng từ từ ửng hồng. Tầm mắt lơ lửng khắp nơi, giống như phòng tắm lớn như vậy không tìm được chỗ để.

Chân Ái ngồi trong nước, lúng túng lại ngây ngẩn trùng mắt nhìn tường. Bây giờ ở đây vẫn rất nguy hiểm, cô nhất định phải mau chóng khôi phục nhiệt độ, mau chóng chui vào trong chăn để đẩy túi chườm nóng.

Nhưng mặc quần áo ướt rõ ràng là không thể.

Áo và vớ đã cởi hết, cô bây giờ giống như cô nàng mặc quần áo lót ngồi trong bồn tắm. Tim cô đập rối loạn, tiếc rằng nhiệt độ cơ thể còn thấp, mặt không đỏ lên được, rõ là da mặt dày...

Hai người đều lúng túng không nói lời nào, Ngôn Tổ liếc cô một cái cực ngắn, cơ thể cô gái mảnh khảnh lại hấp dẫn có lẽ khắc thật sâu trong đầu không xua đi được.

Anh không được tự nhiên ho khan một cái: “Nếu không thì, tự em cởi hai cái nhỏ còn lại...” Cách chọn từ này hình như có chút kì quái, anh nhìn trời, nhanh chóng sờ sờ mũi, “Quần áo nhỏ bị ướt còn lại.”

Chân Ái cúi đầu từng chút một: “Được.”

Cô đau nhức nâng cánh tay lên, áo ngực kiểu móc cài phía trước không khó cởi, khẽ buông tay, áo nhỏ rơi ngoài bồn tắm. Ngôn Tổ cúi đầu nhìn cái áo ngực màu trắng tròn trịa bên chân, tâm tình lúc đó thực sự là... khó có thể diễn tả.

Nhưng lúc cởi quần lót, Chân Ái gặp phải phiền toái. Cô hoàn toàn không ngồi dậy nổi, cũng không có sức bay lên, hai tay vụng về xoa xoa nửa ngày cũng không kéo quần lót nhỏ xuống được.

Anh đứng nghiêng người, cũng cảm giác được sự khó khăn của cô, đột nhiên cúi người xuống, một tay nâng hông cô lên, một tay cầm mảnh vải nhỏ cuối cùng trên người cô, khẽ kéo một cái, quần lót màu trắng liền rơi xuống chỗ đầu gối.

Cô phản xạ có điều kiện khép hai chân ở trong nước lại, vội vã lấy tay che, tay kia nhanh chóng chắn trước ngực. Nhưng cho dù là một giây ngắn ngủi, anh đã nhìn khắp người cô...

Quang cảnh trước ngực và giữa hai chân đều đã bảo lưu trong tử hồ sơ...

Anh kéo một cái khăn tắm trải trên thảm, lại ôm cô từ trong nước đặt trên khăn tắm khô ráo.

Ra khỏi nước, cô bỗng rùng mình. Anh biết cô lạnh, nhanh chóng dùng cái khăn lớn bọc lấy cô, xoa xoa tóc cô, lại bắt đầu lau người cô, giống như lau một con chó nhỏ ướt sũng.

Nhưng cô không giống con chó nhỏ, cánh tay dè dặt ôm hai luồng sáng trắng trước ngực, vòng eo mảnh khảnh, nước da trắng mịn, đôi chân thon dài khiến người khác không dời tầm mắt sang chỗ khác được.

Cô cúi đầu, mái tóc dài mềm mại rũ xuống trước ngực, giống như một con cá trắng nhỏ trần truồng. Trắng nõn, mềm mại, yếu ớt, trơn nhẵn. Máu trong người Ngôn Tổ vọt thẳng lên não, vừa rồi ôm cô toàn thân lạnh buốt, bây giờ lại nóng cả người. Nhất là phần bụng, giống như bị sâu róm chích, vừa ngứa vừa nhức.

Anh hết sức kìm chế, lau khô phần thân trên của cô, cầm khăn lông bọc lấy, lại lau eo cô, cái hông và chỗ đó. Bàn tay anh cách khăn lông, rất nhẹ rất cẩn thận xẹt qua bắp đùi và chỗ riêng tư giữa hai chân cô.

Cô sợ đến mức cả người khẽ run, vùi đầu vào ngực anh, cũng không dám ngẩng đầu.

Anh lẩm nhẩm kiểm chế vô số lần, dùng khăn lông che vòng eo cô, lại dùng một cái khăn lông khác chậm rãi lau khô hai chân cô.

Lúc anh cúi người lau chân cô, làn da cô vẫn còn hơi lạnh, giống như viên ngọc được nhật lên từ trong khe suối mùa đông, nhưng lòng bàn tay anh nóng đến mức như mặt đường nhựa dưới nắng gắt mùa hè.

Trong tiềm thức anh rất lưu luyến sự lạnh lẽo thấu tim trên da thịt cô, còn cô khát khao nhiệt độ nóng như lửa từ lòng bàn tay anh, trái tim hai người đều đang lặng lẽ đập nhanh.

Bàn tay anh nắm chân cô, ngay cả giọt nước giữa những ngón chân cũng lau hết lòng.

Cô cảm thấy nhột, hơi co lại, bàn chân nhỏ như cá thoát khỏi lòng bàn tay anh.

Ngôn Tổ chậm rãi thu tay về, cầm khăn lông quấn lấy Chân Ái, cẩn thận ôm cô đặt vào trong chăn lót túi chườm nóng. Cô trượt từ khăn lông chui vào trong chăn, ngoan ngoãn không động đậy nữa.

Anh lại sờ sờ gò má tái nhợt của cô, cảm thấy vẫn còn hơi lạnh, liền đổi một cái khăn lông khô khác xoa tóc cho cô.

Cô an nhàn nhắm mắt lại, có một loại ngứa ngáy thoải mái và dễ chịu. Cô rất thích cảm giác được anh âu yếm vuốt ve.

Cho đến lúc lau tóc cô khô một nửa, anh mới đứng dậy thay quần áo ỉnh.

Bốn phía quá nóng, lúc Chân Ái lơ mơ muốn ngủ, sự vô về dịu dàng trên đầu dừng lại.

Anh đi rồi?

Cô cố tỉnh táo lại, hơi khó khăn ngẩng đầu nhìn lên, nhưng thấy anh cởi hết quần áo đang dùng khăn lau nước trên người.

Từ góc độ của cô, anh đứng dưới ánh đèn mờ giống như một pho tượng khỏa thân thời kì văn hóa Phục Hưng, vai rộng thắt lưng hẹp, đường cong lưu loát, cái mông... vô cùng hấp dẫn.

Anh đưa một bên lưng về phía cô, nghiêng đầu, chỉ là động tác lau tóc đơn giản, nhưng tác động đến đường cong cơ bắp toàn thân, căng chặt và không phô trương, giống như ẩn chứa sức mạnh tích lũy chờ thời cơ hành động nào đó.

Lòng Chân Ái nóng lên, cảm giác sâu sắc tác phẩm nghệ thuật khiến người khác kiêu hãnh này là của mình, thế là hải lòng lại xấu hổ thu ánh mắt. Không ngờ anh lơ đãng hơi nghiêng người qua, tầm mắt cô vừa lúc lướt qua bên hông anh, một cái gì đó màu da thô thô, phía trước mang theo thứ màu hồng rất nhạt, ngạo nghệ và phách lối đứng thẳng, giống như dã thú ẩn nấp chờ đi săn nào đó.

Trái tim cô giống như đột nhiên bị một cái trống đập một cái, suýt nhảy ra khỏi miệng, cô vội vàng lùi về nhắm mắt lại.

Mặc dù bình thường lúc hôn môi thân mật cùng anh sẽ chạm phải, nhưng chính mắt nhìn thấy là lần đầu, cô thật muốn đắm chính mình.

Từ từ, trên mặt bắt đầu có nhiệt độ rồi.

Lại không biết qua bao lâu, anh thay quần áo khô, ngồi xuống bên cạnh cô, lẳng lặng coi chừng; mà cô cũng bình phục tâm trạng giống như ăn trộm, thấy anh chỉ mặc quần áo mỏng, hơi đau lòng, nói: “Anh đến nằm với em đi, trong chăn ấm lắm.”

Ngôn Tố nghe xong, phản ứng đầu tiên lại là có chút ảo não, sao anh mặc quần áo nhanh vậy chứ?

Nhưng anh vẫn biết tranh thủ phúc lợi lớn nhất ình, cho nên rất nhanh chui vào ôm cơ thể bạn gái yêu dấu của anh.

Chân Ái thấy sắc mặt anh không đúng, hỏi: “Anh sao vậy?”

Ngôn Tố không biết che giấu, nói thật: “Tại sao chúng ta lúc nào cũng không đồng thời ngủ khỏa thân cùng nhau?” Giọng nói kia còn có chút oán trách tức tối.

Chân Ái: ...

Cô dời ánh mắt, nhỏ giọng nói: “Bên ngoài còn có người, ở đây không thích hợp.”

Ngôn Tố nhú mày, không hiểu: “Anh nói cùng ngủ khỏa thân là trên ý nghĩa thuần túy, không phải là cùng em xảy ra quan hệ tình dục. Em cho rằng anh sẽ không có thưởng thức như vậy, để cho lần đầu tiên của chúng ta xảy ra trong phòng tắm của tòa lâu đài cổ quái lạ này?”

Chân Ái nháy nháy mắt lườm anh. Ai nói muốn cùng anh gì gì gì, anh đừng tự mình đa tình được không?

Cô mới vừa muốn nói gì đó, anh chăm chú nhìn gò má cô, nhìn nửa giây, rồi cuộc thử phào nhẹ nhõm thật dài, vô cùng vui vẻ và hải lòng nói: “Ai, rốt cuộc em đỏ mặt rồi.”

Thực ra ý của anh là rốt cuộc cô đã khôi phục huyết sắc.

Nhưng Chân Ái đã lúng túng đến mức muốn độn thổ cho xong. Cái tên ngu ngốc Ngôn Tố này, cô đỏ mặt thực sự chỉ là vì khôi phục huyết sắc sao?

Chân Ái nghiêng qua bên cạnh anh, khẽ nói: “Mặc dù bên ngoài rất ấm, nhưng em luôn cảm thấy trong cơ thể vẫn lạnh lạnh, rất khó chịu.”

Lúc đó, anh ôm cô trong lòng, ngón tay ấm áp đang khẽ vuốt tới vuốt lui bên hông cô, giống như rất lưu luyến cảm xúc trên cơ thể cô. Nghe xong lời cô, trong đầu anh thoáng qua một ý nghĩ kì quái, hình như sau khi đã trải qua sự tuyệt vọng và mừng rỡ mất mà lại được, anh mất đi sức phán đoán, chỉ muốn dựa theo cảm xúc trong lòng để làm một số chuyện không đúng lúc lại điên cuồng. Anh đột nhiên vô cùng khát khao được vuốt ve cô, cơ thể cô, anh nói: “Có lẽ anh có cách.”

“Hả?” Cô nghi ngờ nhìn anh.

Anh không nói lời nào, kéo chặt chần, chỉ lộ ra đầu với nhau. Nhưng bàn tay dò đến trước ngực cô, nắm một khối mềm mại, ngón cái thô ráp vuốt nhẹ qua đỉnh. Chân Ái run lên một cái, giống như nhiệt độ nơi lòng bàn tay anh chạy thẳng đến trái tim. Đầu óc trong nháy mắt nóng lên, gần như khó có thể nói rõ tình hình.

Anh nắn bóp rất nhẹ một hồi, cuối cùng buông ra, ngón tay lại dao động đến eo cô, trượt vào mông cô giống như đánh đàn dương cầm. Cơ thể Chân Ái căng lên, còn chưa kịp phản kháng, ngón tay thon dài của anh liền đi từ bắp đùi hoa vào trong, dừng ở cửa động, chạm một cái như chuồn chuồn lướt nước.

Chân Ái vội vàng cắn môi mới không phát ra âm thanh, ánh mắt hoảng loạn và kháng cự, nhưng lại mang một chút chờ mong.

Ngôn Tổ ôm cơ thể đang muốn tránh của cô, cúi đầu nói: “Đừng nhúc nhích, anh chỉ sờ một cái.”

Cô thật không cử động, đổ mắt quẩn bách lại lơ mơ nhìn anh.

Lòng bàn tay anh đều là sự mềm mại, ngón cái chậm rãi vuốt ve hạt trân châu nhỏ phía trước, ngón trở lại thăm dò qua cửa nhỏ, mới đi vào trong gần phân nửa đầu ngón tay, liền cảm giác cơ thể Chân Ái chột cứng một cái, bàn tay nhỏ bé nắm chặt cánh tay anh, mặc dù cắn môi nhưng giữa hàm răng vẫn bật ra một chút nghẹn ngào rất nhỏ.

Hơi thở anh cũng dồn dập không yên, vốn chỉ muốn chạm cô một chút là được, nhưng cảm xúc mềm mại mỏng manh nơi đầu ngón tay khiến anh không thoát ra được, cuối cùng không nhịn được từ từ chen vào, cẩn thận vuốt tới vuốt lui.

Chân Ái căng thẳng, kinh ngạc nhìn anh chằm chằm, con ngươi đen nhánh ướt sũng, giống như nai con sợ hãi. Mà gò má anh mặc dù đỏ, nhưng đôi mắt lại cực kì yên lặng trong suốt, chuyên chú nhìn vào trong lòng cô.

Hơi nóng bốc lên liên tục trong chần, cô nóng đến đổ mồ hôi.

Cô không thể nén được mà uốn tới ẹo lui nơi đầu ngón tay anh, trong lòng ngứa muốn chết, cũng sắp không nhịn được khẽ kêu thành tiếng. Mấy lần muốn kéo tay anh ra, nhưng anh vẫn không hề nhúc nhích.

Cho đến một khoảnh khắc nào đó, cảm giác vui sướng kì lạ trong cơ thể đạt tới đỉnh, nóng đến cực hạn, phía dưới cơ thể tràn ra chất lỏng ướt át, anh mới dừng tay.

Chân Ái sững sốt một lúc, xấu hổ đến mức lập tức chui vào trong chần.

Anh bắt cô lại, hỏi: “Ồ? Vẫn lạnh sao, có muốn một lần nữa không?”

Chân Ái: ...

Cô thật muốn cắn anh một cái cho chết!

Cô thở phì phì một tiếng nói lên sự bất mãn, mới vừa muốn xoay người đi, lại bị anh ôm chặt lại: “Ngoan, đừng lộn xộn, hơi nóng sẽ chạy mất hết.”

Thanh âm anh rất thấp, giống như đang dỗ một đứa trẻ;

Chân Ái lập tức mềm lòng, ngoan ngoãn dựa trong lòng anh, yên lặng nhắm mắt lại.

74. Chương 73

Trải qua một hồi nhốn nháo như thế vừa rồi, cơ thể Chân Ái nóng đến mức muốn bốc khói, còn loại cảm giác kì lạ được ném vào đám mây kia càng khiến cô thần phục hơn.

Toàn thân cô như nhũn ra, lưỡi biếng hơi cử động, cúi đầu chống trên ngực anh, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của anh, nghĩ thầm kể từ sau khi ở cùng với anh, cảm giác an toàn bao giờ cũng tràn đầy.

Mà sự thân mật mới vừa rồi... Cô khẽ sát anh, thở khẽ hỏi: “A Tổ...”

“Ừm?”

“Tại sao anh,” cô muốn nói lại thôi, gò má nóng lên, vấn đề này nên hỏi thế nào?

Lúc còn đang bối rối, Ngôn Tổ cúi đầu để sát bên tai cô, giọng nói hơi lộ ra vẻ khàn khàn, nhưng rất kiêu hãnh: “Em muốn khen anh rất lợi hại?”

Chân Ái nghe ra cảm xúc đặc ý không che giấu được trong thanh âm của anh, hơi hồi hận đã hỏi anh, nhưng vẫn nhắm mắt áp ứng “Ừ” một tiếng.

Khóe môi Ngôn Tổ nở một nụ cười thật lớn, một lúc sau, nghiêm túc giải thích: “Ha, có thể là do anh khá rõ cấu tạo cơ thể phụ nữ.”

Chân Ái bỗng nhiên ngừng đầu, kinh ngạc nhìn thẳng anh.

Ngôn Tổ ngẩn người, không hiểu tại sao sắc mặt cô thay đổi, đắn đo một lúc, kì lạ hỏi: “Không phải trong sách sinh học có bản vẽ mặt phẳng bộ phận sinh dục nữ sao? Mặt trước, mặt bên, tổng thể, chi tiết... đều có.”

Cái này có thể so sánh sao?

Anh thật đúng là một thiên tài...

Chân Ái không nói được một câu, cô đã biết không nên hỏi mà.

Ngôn Tổ thấy cảm xúc trong mắt cô trở nên khá tuyệt vời, còn xung phong lại gần bên tai cô, lẩm bẩm bằng một giọng hấp dẫn:

“Vừa rồi là khảo sát thực địa. Ừm, anh đã có sự hiểu biết cơ bản và toàn diện đối với cơ thể của em.” Vừa nói, ngón tay lại mò xuống dưới sờ một cái, “Em và cô ấy không cần khẩn trương. Nói cho cô ấy biết, anh rất thích cô ấy. Đương nhiên, em cũng không cần ghen, anh thích em nhất.”

Từ từ, trong thanh âm mang theo ý chí hào hùng không biến sắc:

“Em yên tâm, xét theo năng lực học tập và năng lực lĩnh ngộ hơn người của anh, đợi đến lúc thân thể chúng ta thực sự kết hợp, anh nhất định sẽ có biểu hiện tốt hơn. Đến lúc đó nhất định sẽ khiến em tâm phục khẩu phục không kiềm chế được mà khen anh ‘Thật lợi hại!’, ‘Quá tuyệt vời!’, cho nên...”

Một màn quảng cáo hoàn tất, cộng thêm lời tuyên truyền khiêm tốn lại ngắn gọn, “Kính xin đợi.”

Nói về đề tài tình dục một cách nghiêm túc và khoa học như vậy thực sự không thành vấn đề?

Điều quan trọng là anh thực sự không có một chút ý tứ xấu hổ hay đùa giỡn, người ta rất nghiêm túc nha. Đầu tiên là làm khảo sát thực địa và thực nghiệm bước đầu, sau đó tiến hành trấn an tâm hồn, tiếp theo giới thiệu chức năng của mình tiến hành đẩy mạnh tiêu thụ, cuối cùng cho ra mục tiêu dự kiến.

Anh đã bắt đầu kế hoạch làm thế nào để ăn cô rồi sao...

Cái gì mà tâm phục khẩu phục không kiềm chế được, khen anh ‘Thật lợi hại!’, ‘Quá tuyệt vời!’

Còn kính xin đợi...

Chân Ái há miệng, tâm tình phức tạp cúi đầu. Cô đối với anh, thực sự đã tâm phục khẩu phục.

Cô lặng lẽ nhắm mắt lại, ngủ chết đi thôi.

Cô lẳng lẳng vùi trong ngực anh, mơ màng ngủ, cơ thể dần dần ấm lại. Qua không biết bao lâu, cô vô thức nâng cánh tay trơn nhẵn, vòng lấy cổ anh, thân mật sờ tóc anh.

Tóc anh ướt, sờ lên một chút không đâm vào tay, rất mềm mại, giống như anh bất cứ lúc nào ở cùng với cô.

Cô chợt tỉnh ngủ, đột nhiên nhớ tới cách đây không lâu cô còn đâm anh một cái.

Cô lập tức cảm thấy khó chịu, khẽ sát anh: “A Tổ.”

“Ừm?”

“Thực ra Chace chết, anh cũng rất khó chịu, đúng không?”

Người đàn ông bên cạnh bỗng cứng một cái, thanh âm trở nên hơi vắng lặng: “Ừ. Cái chết của cậu ấy là chuyện đáng tiếc nhất trong cuộc đời này của anh.” Anh ôm cô chặt hơn, chống cằm trên vai cô, “Xin lỗi, Ai, anh hoàn toàn không ngờ cậu ấy sẽ tự sát. Cậu ấy là một người lạc quan tự tin như vậy...”

Anh càng nói càng không mạch lạc, lại bắt đầu nói về ngành học anh quen thuộc nhất: “Em biết không? Nghiên cứu khoa học cho thấy, người có chỉ số thông minh càng cao thì càng sẽ không chọn tự sát, cho nên cậu ấy làm sao có thể...”

“Em biết.” Cô không đành lòng nghe lời nói hốt hoảng của anh, khẽ ngắt lời anh, trong mắt nổi lên ánh lệ, “Ngay cả em cũng không hiểu tại sao anh ấy làm như vậy, hướng hồ là anh.”

Anh không nói lời nào, nhưng đã hiểu tâm ý của cô. Chỉ có thể theo bản năng ôm cô chặt hơn, giống như muốn ép cô vào trong cơ thể.

Chân Ái nhớ tới việc mẹ chính là chết trong tay cô, nhưng cô thực sự không cố ý, mà Bert luôn nhấn mạnh luận điểm ngược lại, khiến chuyện này trở thành sự tổn thương rất sâu sắc nơi đáy lòng cô;

Còn Ngôn Tố, mặc dù anh trai chết trong tay anh, nhưng kì thực việc này không phải là lỗi của anh. Gánh nặng đã tràn đầy trái tim anh, vẫn còn gánh nặng anh trai áp đặt cho anh, cô sẽ không nhẫn tâm góp thêm một viên gạch lên đó nữa.

Cô nhớ tới buổi tối hôm xảy ra vụ đánh bom ở trường đại học, hai người họ ngồi trong đêm tối nói chuyện với nhau, cô nói cho anh chuyện của mẹ cô, anh nói cho cô chuyện của Alex, sự đau đớn khi đó của anh vẫn rõ ràng trước mắt.

Cô mỉm cười: “Anh và anh ấy là bạn tốt? Sau này kể cho em nghe chuyện lúc anh ấy đi học được không? Em rất muốn biết anh ấy ở ngoài là đáng về gì, có phải rất tốt không.”

Nhiều lời anh không thể nói ra, gập đầu thật thấp.

#

Ba giờ sáng, Chân Ái căn bản đã khôi phục nhiệt độ, chỉ là tay chân và trên đùi còn một ít bọt nước và sẹo do tổn thương do giá rét để lại, Chân Ái nói không sao, lát nữa tìm người hầu gái xin thuốc trị tổn thương do giá rét thoa một chút là được.

Mà Ngôn Tố lo người bên ngoài phòng tắm đợi tiếp nữa lại muốn phân tán, cho nên giúp Chân Ái mặc quần áo, mở cửa đi ra ngoài.

Người bên ngoài có người đang ngủ gà ngủ gật, có người đang nhỏ giọng nói chuyện phiếm. Thấy hai người họ đi ra, giáo viên mầm non lập tức đến hỏi Chân Ái: “Cô không sao chứ?”

Chân Ái lắc đầu.

Người hầu gái vội vàng đưa thuốc mỡ trị tổn thương do giá rét đã chuẩn bị xong, những người khác cũng lác đác nói vài câu hỏi thăm.

Ngôn Tố nhìn thoáng qua hung thủ anh nghi ngờ, người kia đang nói chuyện phiếm với người bên cạnh, không có bất kì khác thường nào.

Tuy anh cơ bản đã xác định ai là hung thủ, nhưng không thể trực tiếp vạch trần. Chuối vụ án này vẫn còn vài điểm khả nghi, hiện trường cũng còn sát thủ tổ chức cử tới.

Theo suy đoán của Ngôn Tố, tổ chức vốn là muốn tự mình giết người nhân tiện chơi một trò chơi, không nghĩ đám người có ân oán nội bộ kia xích mích, tự mình bắt đầu đấu đá lẫn nhau, kết quả sau khi sát thủ của tổ chức lên đảo, thản nhiên như không mà xem trò chơi.

Giết bác sĩ dùng dao phẫu thuật, giết võ sĩ quyền anh dùng búa tạ, trừ những cái đó ra, Ngôn Tố không biết trên người hung thủ còn mang theo vũ khí nào khác hay không. Nếu anh tùy tiện chỉ ra, rất có thể hung thủ sẽ bắt giữ người ở đây; cho dù thực sự chế ngự được hắn, đó cũng là một mối nguy hiểm lớn hơn.

Người còn lại tưởng hung thủ bị bắt, sẽ lơ là cảnh giác; mà lúc này, sát thủ của tổ chức thấy hung thủ bị bắt, sẽ tự mình bắt tay vào làm tiếp tục giết người.

Ngược lại bầu không khí mọi người nghi ngờ lẫn nhau bây giờ là tốt nhất.

Nhưng điều càng khiến anh lo lắng hiện nay vẫn là một vấn đề khác: “Người dẫn chương trình đâu?”

Luật sư trả lời: “Vừa rồi chúng tôi đến phòng khách ôm chần, anh ta nói phải về phòng, bảo chúng tôi đừng chờ anh ta. Nhưng mà...” Luật sư nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Hình như gần một tiếng rồi.”

Vừa được anh ta nhắc nhở, tất cả mọi người phát hiện ra sự khác thường.

Chân Ái khó hiểu: “Anh ta biến mất lâu như vậy, vừa rồi các người cũng không có ai đi tìm anh ta?”

Diễn viên sớm đã thay quần áo ấm, không còn lộ liễu nữa. Cô ta nhìn Chân Ái, không biết là ghen tị hay gì, sắc mặt trang điểm dày không tốt, nhìn giống ma, giọng nói càng không tốt: “Mọi người đều ở đây, chỉ một mình anh ta ở ngoài, có thể xảy ra chuyện gì?”

Người mẫu cũng tiếp lời, cô ta để mặt mộc không trang điểm, viền mắt rất đen, có lẽ thể chất không tốt sợ lạnh, che kín người: “Hơn nữa, lẽ như người nào đi tìm anh ta, phát hiện anh ta bị hung thủ giết, người đi tìm anh ta thoát khỏi liên quan sao?”

Chân Ái sững sờ, nói như vậy không sai, nhưng hung thủ không thể lợi dụng tâm lý không dám xen vào chuyện của người khác của mọi người sao?

Tác giả đứng dậy, nói, “Nếu cô học trò không sao rồi thì chúng ta nhanh đi về xem người dẫn chương trình một chút đi.”

Thế là đám người đều đứng dậy muốn đi về.

Trước khi đi, Chân Ái nhỏ giọng nói thầm với Ngôn Tố: “Lỡ như giữa đường lại cúp điện.” Vừa nói, cố ý cầm giá nệm ôm vào lòng.

“Thật ngoan!” Anh đi sau cùng, cúi đầu khẽ hôn lên trán cô một cái, lại nhẹ giọng hỏi: “Anh thấy là em muốn sưởi ấm thì phải.”

Nghe được “sưởi ấm”, Chân Ái không khỏi đỏ mặt, khẽ lườm anh một cái.

Nhưng đúng lúc này, Ngôn Tố thấy trên sàn ở cửa treo một thứ mỏng, lấp lánh ánh bạc, mà chân người hầu gái đi tuốt đằng trước đã đi lên một nửa.

Sợi dây đó nối với nguồn điện!

Sắc mặt Ngôn Tố trong nháy mắt thay đổi, lập tức quay đầu nhìn Chân Ái: “Vứt nệm đi!”

Gần như cùng lúc, căn phòng đột nhiên rơi vào một vùng tăm tối, giá cầm nệm trong tay Chân Ái nện “bịch” dưới đất, mang theo một chút ánh lửa, chợt hiện một cái, biến mất gần như không còn.

Ngôn Tố mới vừa muốn thở phào, bỗng nhiên kinh sợ phát hiện nơi ngực áo Chân Ái lại bôi chất liệu huỳnh quang. Vừa rồi không nhìn ra, nhưng lúc này trong bóng tối phát ra ánh sáng xanh lấp lánh.

Giữa một vùng đen kịt, chỉ có một điểm sáng này, giống như điểm đỏ giữa bia ngắm.

Chân Ái phát hiện, còn chưa kịp phản ứng, Ngôn Tố ở bên cạnh lại đột nhiên xoay người, nhanh chóng kéo cô về phía sau. Chân Ái nghe thấy có thứ gì đó bay “vèo” tới như đập gió rẽ sóng, không có dấu vết, cũng không tổn thương đến cô.

Ngôn Tố siết chặt cổ tay cô, ôm cô vào lòng, thấp giọng bên tai cô: “Suyt, đừng lên tiếng. Anh không sao.”

Trong bóng tối Chân Ái không nhúc nhích dựa trên ngực anh, cô nghe tiếng hít thở thật sâu của anh bên tai, trong lòng kinh ngạc, đến tột cùng là ai năm lần bảy lượt muốn giết cô?

Quần gia và người hầu gái phản ứng cực nhanh đột nện lên, xung quanh lại có ánh sáng. Một cái nổ và vài mũi tên rơi dưới đất, chính là đồ trang trí mô phỏng trong lâu đài. Mọi người thấy, toàn bộ ngơ ngác nhìn nhau, một dáng vẻ kinh ngạc không biết xảy ra chuyện gì.

Ngôn Tố lạnh mặt, vẻ mặt phủ sương, âm u nhìn chăm chăm đám người giả ngu trước mặt này, vừa muốn nói gì đó, Chân Ái lại kéo tay anh. Anh cúi đầu liền thấy cô nhìn anh thật sâu, lắc đầu.

Lòng anh chợt mềm nhũn, còn hơi đau.

Anh mới biết được, thực ra cô đã nghĩ giống anh.

Bây giờ bắt được hung thủ, người của tổ chức sẽ giết tên hung thủ này, đồng thời bắt đầu tự mình ra tay giết những người lại (bao gồm hung thủ); mà Chân Ái cô cho rằng bây giờ thời cơ không thích hợp;

Nhưng anh hoảng sợ, nếu vẫn không bắt được, Chân Ái sẽ tiếp tục sống trong nguy hiểm.

Cảm giác biết rõ là ai lại không thể hành động, quá bức bối!

Điều càng khiến anh cảm thấy mỉa mai là, Chân Ái rất có thể hoàn toàn không biết ai là hung thủ, nhưng bản năng nghĩ cho tình hình chung, nghĩ cho sự an toàn của những người khác; còn tên hung thủ kia, chỉ dựa vào suy đoán, cho rằng Chân Ái đã nhìn ra bộ mặt thật của hắn, vì để tự bảo vệ mình liền lập đi lập lại nhiều lần ra tay giết người.

Ngôn Tố đau lòng ôm Chân Ái vào ngực, chống cằm trên trán cô, khẽ nói: “Được, nghe lời em.”

Lần này, tất cả mọi người cầm ba giá nên, trên đường đi về không nhiều lời.

Ngôn Tố kéo Chân Ái đi sau cùng, anh siết chặt cổ tay cô, để cô đi sau mình nửa thân người, giống như luôn luôn chuẩn bị, nếu phía trước xảy ra chuyện gì, anh lập tức sẽ chắn trước người cô.

Chân Ái không lay chuyển được sức của anh, chỉ có thể theo anh.

Không biết tại sao, từ này đến giờ, anh yên lặng lạ thường, không giống mấy lần trước lúc có người chết anh sẽ ẩn nhẫn tức giận, cũng không giống như lúc nghe mọi người nói chuyện phiếm lạng lẽ suy nghĩ phán đoán. Anh lúc này yên lặng đến mức như đắm nước sâu, không hề gợn sóng. Chỉ duy nhất có sức mạnh nơi lòng bàn tay lớn đến kinh ngạc, giống như muốn bóp gãy cổ tay cô.

Loại yên tĩnh này khiến Chân Ái cảm thấy không quen, cô không biết anh làm sao.

Dọc đường anh không nói thêm gì nữa, cũng không có bất kì trao đổi nào với cô.

Lúc đi tới đại sảnh lầu đài chính, một màn kinh hoàng lại xuất hiện lần nữa.

Trên đèn treo khổng lồ ở đại sảnh, treo một người, thân thể cứng ngắc lắc lúi theo ánh đèn. Trong lòng mọi người cả kinh, tinh tế nhìn một cái, lại là tượng sáp của người dẫn chương trình.

Nhưng dựa vào quy luật trước đó, có lẽ người dẫn chương trình đã gặp rủi ro.

Mọi người anh nhìn tôi tôi nhìn anh, không biết phải làm sao. Tượng sáp hình dạng y như thật treo giữa đại sảnh thực sự đáng sợ. Luật sư và tác giả cùng lấy nó xuống, lại kêu mọi người cùng đi tìm người dẫn chương trình...

Nhưng lần này, trong lòng mọi người đều rối rắm, giống như thời tiết giông tố bên ngoài lầu đài bây giờ.

Ngôn Tố vẫn không nói một lời, nhưng lúc đi qua cố ý nghiêng đầu, nghiêm túc nhìn tượng sáp luật sư một cái. Trên gương mặt màu trắng đó thiếu một con mắt. Đầu cũng hơi biến dạng. Giống như có người cầm một vật nhỏ dài cứng nào đó đâm vào mắt tượng sáp, lại rút hung khí giả ra.

Bởi vì thiếu hung khí, mọi người không chú ý tới tượng sáp của luật sư cũng xảy ra vấn đề.

Cái này sẽ ám chỉ điều gì?

Ngôn Tố rũ mắt, thực ra bây giờ anh khó bảo vệ mình, còn lo lắng phần Chân Ái, những người khác, anh đã không còn thời gian chú ý đến.

Mới đến gần hành lang của 13 phòng ngủ, một mùi máu tanh nồng nặc ập vào mặt, tràn ngập trong hành lang vắng lặng và chật hẹp khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Ai cũng cho rằng người dẫn chương trình bị treo cổ, nhưng thực ra anh ta ngồi dưới đất, dựa lưng vào cái bàn trang trí bên hành lang, sợi dây thừng quấn trên cổ, đầu kia của sợi dây nhét trong ngăn bàn.

Vì vậy mà anh ta bị cố định, hai chân duỗi thẳng, hai tay rũ xuống, máu me đầy người, không nhúc nhích, giống như một con búp bê vải bị rách.

Thực sự rất giống. Anh ta còn ngoẹo đầu, đôi mắt mở to sợ hãi, con ngươi rớm máu giống như muốn vọt ra khỏi hốc mắt. Xương sọ bị đập nát, tất cả đều là lỗ máu.

Dáng vẻ chết khá thảm thiết.

Người hầu gái che miệng, như muốn nôn mửa.

Chân Ái nhíu mày, hỏi: “Vừa rồi các người đều cùng đến phòng khách ôm chần, có ai từng trở lại phòng ngủ bên này không?”

Mấy người đều nói người dẫn chương trình muốn tự mình về phòng lấy đồ. Bọn họ cũng chưa từng sang bên này.

“Vậy sau khi các người lấy chần, ai là người cuối cùng đến tòa thành phụ, chính là chỗ tôi hôn mê?”

Mọi người không hện mà cùng nhìn về phía diễn viên.

Diễn viên ôm tay, hừ lạnh một tiếng: “Tôi có sức đánh anh ta thành như vậy sao? Nếu tôi giết người, tôi cũng sẽ để anh ta trần truồng chết trên giường của tôi.”

Mọi người: ...

Ngôn Tố tập trung tâm trí nhìn lướt qua hiện trường, vài điểm khả nghi lập tức hiện lên trước mắt anh.

1. Không giống trước đó, hiện trường vô cùng lộn xộn, trên thảm đều là dấu vết vật lộn, lúc người dẫn chương trình bị giết có giấy giũa và phản kháng kịch liệt; nhưng trước kia hung thủ chế ngự mấy người chết khác như thần, mọi người đều không hề phản kháng, tại sao đến chỗ người dẫn chương trình không có hiệu quả? Việc này và câu chuyện người dẫn chương trình nói có quan hệ gì?

2.

3. Lúc hung thủ giết người dẫn chương trình, thoáng cái dùng dây thừng, thoáng cái dùng vũ khí sắc bén, thủ đoạn đối tới đối lui rất lộn xộn. Ý muốn nhất thời? Chuẩn bị không chu đáo?

4.

5. Con mắt rỗng trên tượng sáp luật sư là như thế nào? Hung thủ vốn định giết luật sư trước, nhưng đến giữa chừng đổi người? Tại sao? Còn có nguyên nhân nào khác không?

6.

Nhưng bây giờ anh không muốn nói gì cả.

Chân Ái bỗng nhiên phát hiện Ngôn Tố vẫn không lên tiếng, chỉ như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm người dẫn chương trình dưới đất, không biết do ảo giác của cô hay do ánh đèn, sắc mặt anh hình như hơi trắng bệch.

Nhưng A Tố của cô làm sao có thể lộ ra vẻ mặt yếu ớt?

Quả nhiên, giây tiếp theo, anh bình tĩnh như thường ngẩng đầu, nhìn mọi người, vẻ mặt kiên quyết, nhưng lời nói ra khiến mọi người đều kinh ngạc:

“Chúng ta mỗi người đi một ngã ở đây thôi! Còn ba tiếng nữa là trời sáng, xem chừng cơn bão cũng sẽ dừng. Bởi vì có người trước khi lên đảo đã báo cho cảnh sát, cho nên khoảng bảy giờ sáng mai sẽ có người của cảnh sát đến. Trong bốn tiếng còn lại, tôi đề nghị các người đợi cùng một chỗ một tác cũng không rời. Nếu các người muốn tự nhốt mình trong phòng, xin hãy đảm bảo đừng mở cửa cho bất kì người nào, bộ mặt thật của hung thủ sẽ vượt ra ngoài dự đoán của tất cả mọi người.”

Nói xong, nắm lấy cổ tay Chân Ái: “Chúng ta về phòng thôi.”

Cái nắm này rất mạnh khiến Chân Ái sửng sốt. Cũng chính là một cái nắm này, dường như cô cảm giác được sự vội vàng và hoảng loạn của anh, giống như muốn trốn chạy cái gì đó.

Bề ngoài nhìn qua vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng cảm xúc bị ai lại không khỏi lan ra từ lòng bàn tay anh.

Lòng Chân Ái lập tức hoảng sợ, không biết phải làm sao.

Những người khác cũng đưa mắt nhìn nhau.

Tác giả đuổi theo, hỏi: “Nhà logic học, anh không ở cùng chúng tôi?”

Bước chân nhanh chóng của anh đột nhiên dừng lại, hại Chân Ái suýt nữa đụng vào người anh.

Anh đưa lưng về phía mọi người, giọng nói bình thản: “Tôi muốn bảo vệ từng người, nhưng rõ ràng việc đó là không có khả năng.” Rõ ràng thật yên lặng, nhưng sao nghe vào thương cảm như vậy, khiến người khác xót xa, “Thay vì một người cũng không bảo vệ được, không bằng bảo vệ người quan trọng nhất.”

Anh bước về trước một bước, lại dừng lại: “Xin lỗi mọi người. Nhưng nếu các người nghe theo lời khuyên vừa rồi của tôi, tạm thời sẽ không nguy hiểm đến tính mạng. Còn bốn tiếng... Xin mọi người tiếp tục kiên trì, đừng tin hung thủ bên cạnh, nhưng cũng đừng hoảng hốt lo sợ chủ động đi hại người.”

Nói xong, kéo Chân Ái đi.

Mới vừa vào cửa, Chân Ái liền không nhận được hỏi: “A Tổ, sao anh đột nhiên trở nên kì lạ vậy?”

Nhưng anh không trả lời, lưng hướng về phía cô, vững vàng khóa cửa phòng, lại vô cùng chậm rãi xoay người lại, giống như một cụ già yếu ớt, từng bước một đi tới trước mặt cô.

Trong phòng không bật đèn, anh chán nản dựa vào bên cạnh cái tủ cao, cười nhạt nhìn cô.

Lúc này Chân Ái mới phát hiện, sắc trời yếu ớt, sắc mặt anh trắng bệch đến mức dọa người.

Cô lập tức bật đèn, rốt cuộc vừa nhìn đã thấy anh dựa vào tủ, gò má trắng ngần và yếu ớt, tay phải run rẩy, ngón tay buông ra, một mũi tên bằng gỗ còn lại hơn nửa đoạn rơi xuống thảm từ trong tay áo khoác màu đen của anh.

Phần trước bị bẻ gãy, trên vết nứt còn dính máu.

Chân Ái dường như đã hiểu, như điên nhào qua kéo áo khoác của anh ra, ngay lập tức kinh hãi đến mức hồn bay phách tán. Một mảng máu đỏ tươi lớn đầy đáng sợ trên ngực trái của anh, gần như toàn bộ đầu mũi tên loang lỗ vết gỉ biến mất vào trong.

Đây chính là thứ vừa rồi trong bóng tối anh đỡ cho cô? Anh cố gắng như không có chuyện gì xảy ra đi lâu như vậy? Lúc dọc đường đi anh nắm tay cô đi phía sau đám người, trong lòng đau khổ sợ hãi dường nào?

Thảo nào khi đó tay anh dùng sức như vậy, ắn nhẫn run rẩy, có phải đang sợ nếu bị tấn công lần nữa anh sẽ không bảo vệ được cô hay không?

Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, cực kì kì bí ai: “A Tổ...”

“Suyt! Dừng lên tiếng.” Anh đặt ngón trỏ bên môi cô, chỉ trong chốc lát sắc mặt anh trắng như giấy, nhưng vẫn nhàn nhạt cười, “Anh không sao.”

Nước mắt Chân Ái tràn ra: “Em đi tìm quần gia và người hầu gái.”

“Dừng...” Anh kéo cô, dường như nói nhiều một chữ cũng tốn sức, thanh âm yếu ớt, nhưng vẫn mang theo sự không muốn và đau lòng luyến tiếc tràn đầy, “Không nên để cho bất kì người nào biết anh bị thương, nếu không, anh coi như thực sự không bảo vệ được em.”

Anh tái nhợt cười, rũ mắt nhìn cô, đau lòng không chịu nổi. Trong những người bên ngoài, ngoại trừ hung thủ, còn có sát thủ của tổ chức; ngoại trừ sát thủ của tổ chức, còn có...

Lúc trước anh vẫn chưa từng nghĩ, Arthur lại cũng tự mình đến.

Chân Ái của anh, anh nên bảo vệ cô thế nào đây?

75. Chương 74

Cho đến bây giờ, anh vẫn còn lo lắng cho sự an toàn của cô.

Nước mắt Chân Ái bộc phát rơi xuống từng giọt lớn; anh yếu ớt cười cười, ngón tay dài lướt nhẹ qua nước mắt cô, lại lấy một con dao mỏng từ trong túi ra nhét vào tay cô.

Chân Ái lau nước mắt: “Đây không phải là dao phẫu thuật giết chết bác sĩ sao?”

“Ừ, vừa rồi lúc đi tìm em, lo trên người hung thủ còn vũ khí khác nên rút dao của bác sĩ ra.” Ngôn Tổ nắm chặt tay cô, “Ai, lấy đầu mũi tên ra giúp anh.”

Chân Ái ngẩn ra, lập tức lắc đầu: “Mưa nhỏ lại rồi, chúng ta lên thuyền rời khỏi đây đi, đi ngay bây giờ.”

Ngôn Tổ nắm gáy cô kéo cô lại, thấp giọng: “Không đi được.” Anh cúi đầu đặt trên trán cô, mâu quang vẫn trong veo như trước, nhìn vào đáy lòng cô,

“Ai, hãy nghiêm túc nghe anh nói, anh biết rất rõ tình trạng của mình. Đầu mũi tên không chạm tới động mạch, không tổn thương đến xương, cũng không tổn thương đến tim, chỉ đâm vào bắp thịt thôi. Máu chảy không nhiều.”

Nói xong, cười như tự giễu: “Hắn thu sức, có lẽ không muốn giết anh ở đây.”

Chân Ái cho rằng “hắn” trong miệng Ngôn Tổ là hung thủ, cũng không để ý.

Cô đỡ anh ngồi xuống, dè dặt cẩn thận giúp anh cởi áo kiểm tra vết thương.

Ước tính bằng mắt đầu mũi tên rộng khoảng 2cm, khá sâu. Giống như Ngôn Tổ nói, vết thương ở dưới tim, giữa hai xương sườn. Máu chảy chậm và liên tục ra ngoài.

Sự đau lòng và hoảng hốt ban đầu qua đi, Chân Ái tỉnh táo lại.

Ngôn Tổ nói hoàn toàn chính xác, nhất định phải mau chóng lấy đầu mũi tên ra. Tuy để lại bên trong sẽ khiến máu chảy chậm, nhưng đồng thời sẽ làm tăng đáng kể nguy cơ nhiễm trùng, chờ bốn, năm tiếng, căn bản không chịu đựng nổi.

Chân Ái quan sát sơ bộ vết thương, trong đầu đại khái đã có bài bản, gật đầu với Ngôn Tổ: “Được!”

Cô lột xong chăn, dìu anh nằm xuống, lấy hộp dụng cụ sơ cứu và hộp dụng cụ khẩn cấp trong tủ ra, quét qua căn phòng một lần. Gương lõm, đèn pin, bông gòn, cồn, băng vải, dây cầm máu, nệm, bật lửa đều có.

Cô dùng giá cầm nệm đỡ gương lõm và đèn pin xong, đảm bảo ánh đèn chiếu vào ngực Ngôn Tổ đủ sáng, đốt cháy rượu khử trùng dao phẫu thuật.

Lúc mọi thứ đã chuẩn bị ổn thỏa xong muốn động dao, Chân Ái bỗng ý thức được, không có thuốc tê!

Nghiêm túc suy nghĩ một chút, tòa thành số 7 là chỗ làm thí nghiệm, Ether, Procaine hydrochloride, Phenobarbital, Ethyl carbamate... Trong phòng thí nghiệm nhất định có thể tìm được cho dù là một loại.

Nhưng còn chưa đứng lên, cổ chân đã bị anh nắm lấy.

Tương phản với ánh sáng tụ tập nơi ngực, đôi mắt anh tối đen: “Anh không cần thuốc tê.”

Suy nghĩ bị anh nhìn thấu, thanh âm cô run rẩy: “Không cần thuốc tê? Anh có biết đau thế nào không!”

“Anh biết.”

Anh nhàn nhạt chặn lời cô, nói ngắt quãng, “Em có biết, loại tâm tình tuyệt vọng lúc anh không tìm được em trong lâu đài không? Biết loại tâm tình đau khổ đến muốn chết lúc anh nghe nói em bị nhốt trong hầm băng không?”

Chân Ái cứng họng, nước mắt lại bắt đầu tràn ngập.

“Nhưng mà A Tổ, thực sự sẽ rất đau. Lần này em cẩn thận, đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện, có được không? Anh để em đi lấy thuốc tê đi.” Cô mang theo giọng nghẹn ngào muốn thoát khỏi cánh tay quấn trên cổ chân, nhưng anh gắt gao siết chặt, không hề buông lỏng chút nào.

“So với nằm ở đây, lo lắng trên đường em đi tìm thuốc có thể gặp phải nguy hiểm hay không, có thể không về được hay không; so với sự đau khổ hành hạ này, anh cho rằng chịu đựng vài dao không tính là gì cả.” Sắc môi anh trắng bệch, cố gắng cười thoải mái.

“Không tin chúng ta đánh cược, anh nhất định sẽ không kêu đau, có lẽ còn có thể vừa động dao vừa thảo luận ai là hung thủ!”

Anh ra vẻ ung dung như không có việc gì, nhưng cô không cười nổi.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng ồn ào chói tai.

Chân Ái bắt đầu cảnh giác, tinh lực toàn thân đều đặt vào lỗ tai. Ngôn Tố sững sờ, lại phản xạ có điều kiện muốn ngồi dậy chặn cô sau lưng. Chân Ái thấy thế, nhào tới ghì chặt bả vai anh, đè anh thật chặt trên chân.

Hiệu quả cách âm trong phòng rất tốt, nhưng vẫn có thể nghe được rõ ràng âm thanh bên ngoài, đủ thấy người bên ngoài tranh cãi gay gắt thế nào.

Cách một bức tường, trên hành lang, một đám người đứng đối nhau, chỉ duy nhất thiếu người mẫu.

Tác giả trước sau như một dễ dàng sợ hãi hốt hoảng nhất, lần này là sự tức giận ùn ùn kéo đến, thét lớn vào quần gia và người hầu gái: “Mọi người ở trong phòng, chỉ có hai người ở ngoài! Tượng sáp người mẫu bể thành bụi, các người lại không biết!”

Người hầu gái giống như đã trải qua sự đe dọa không cách nào chịu đựng, cả người run rẩy, cúi đầu khóc hu hu, không nói nên lời;

Quần gia sa sầm mặt, lạnh lùng trách mắng tác giả: “Tôi và cô ấy vẫn ở cùng nhau, người hầu gái tuyệt đối không phá hủy tượng sáp người mẫu, cũng không tổn thương cô ấy.”

“Đó chính là do hai người cùng bày mưu!” Tác giả nóng nảy lại cuồng loạn hiềm thấy.

“Tôi thấy luật sư còn tạm được.” Diễn viên ôm ngực, cao giọng phản bác, yên tĩnh nhìn chằm chằm luật sư,

“Vừa rồi người hầu gái đề nghị bảo tất cả mọi người trở về phòng khách chờ cảnh sát đến. Nhưng luật sư anh nhất định nói mình đợi trong phòng an toàn nhất. Lần này thì tốt rồi, cô ấy chết đến mức ngay cả mảnh vụn cũng không còn. Chúng ta đều ở phòng riêng, nhưng nói không chừng chính anh chạy ra ngoài phá hủy tượng sáp người mẫu rồi lại giết cô ấy.”

Luật sư cũng mất sự bình tĩnh thường ngày, nổi giận: “Tôi hoàn toàn không ra khỏi cửa phòng! Rõ ràng là người hầu gái đẩy cửa hầm băng bên này, đập nát người mẫu bên trong.”

“Tôi không biết người mẫu ở trong phòng ướp lạnh,” người hầu gái khóc lớn đầy thê thảm, “Là các anh nói muốn tôi tìm mọi nơi, tôi nghĩ đến hầm băng cô học trò bị nhốt trước đó. Tôi không biết là ai chính nhiệt độ hầm băng thành -148. Cửa đụng vào, cô ấy liền bể nát.”

Người hầu gái che mặt ngồi xổm dưới đất khóc lớn, ra sức lắc đầu, không cách nào chấp nhận được cảnh tượng vừa rồi: “Không phải tôi, tôi không biết cô ấy ở bên trong. Tôi thực sự không biết.”

Sắc mặt giáo viên mầm non tái nhợt: “Đừng tranh cãi nữa. Bắt đầu từ bây giờ, mọi người chúng ta đều đến phòng khách, trước khi cảnh sát đến, ai cũng không được rời đi nửa bước!”

Tất cả mọi người trầm mặc, ngơ ngác nhìn chằm chằm hư không, trong mắt đều là sự sợ hãi thấu xương.

Cả đời họ, cho dù là tận mắt nhìn thấy hay nghe nói, hay biết được từ trong tác phẩm nghệ thuật, cho dù như thế nào, họ cũng chưa từng thấy cách thức giết người kinh khủng như vậy.

Người sống sờ sờ bị ném vào hầm băng, nhiệt độ đột nhiên hạ xuống mấy trăm độ, trong nháy mắt biến thành tượng băng vừa giòn vừa cứng. Đụng một cái, tan tành thành bụi, ngay cả máu cũng không chảy một giọt.

Trong phòng, sắc mặt Chân Ái bỗng không còn giọt máu. Sự giá rét thấu xương trong hầm băng tòa thành số 7 mấy tiếng trước còn quanh quẩn bên người, mà bây giờ người mẫu lại bị nhốt trong hầm băng âm hơn một trăm độ?

Trong nháy mắt đông lại thành băng giòn?

Chân Ái nghe đầu khớp xương cũng đau, người nào điên cuồng như vậy?

Cô dựa trên vai anh, nghiêng đầu.

Gò má anh chán nản và yếu ớt, rũ mắt, không rõ vẻ mặt, không có một chút cảm xúc, nhưng khiến Chân Ái cảm thấy một loại vô lực trước nay chưa từng có. Cô nhớ đến lời anh nói lúc trên hành lang: “Tôi muốn bảo vệ từng người ở đây, nhưng rõ ràng việc đó là không có khả năng.”

Cô không biết an ủi anh thế nào, khẽ sát bên tai anh, khẽ nói: “A Tổ, đừng khó chịu. Em nghe lời anh, không đi ra ngoài, được không?”

Ánh mắt anh dịch chuyển, rơi trên gương mặt cô, cười nhạt một tiếng, hết sức yếu ớt.

Chân Ái đứng lên, tất cả suy nghĩ tập trung trên ngực trái anh. Đầu mũi tên bị gỉ, trộn lẫn với vải áo rách nát.

Cô lấy bông gòn từ trong chén cồn rửa sạch vết thương giúp anh. Mới đụng vào, cả người anh đều căng lên, cơ ngực trong nháy mắt gồ lên, máu tươi nhuộm đỏ cả miếng bông gòn.

Cô cắn răng không nhìn mặt anh, cúi đầu lấy cồn sát trùng cổ sức lau chỗ sâu vết thương, anh lại run lên lần nữa, nắm lấy chân, khớp ngón tay trắng bệch, gân xanh cũng lòi lên.

Lòng Chân Ái đang run rẩy, nhưng tay rất vững, hơi híp mắt lại, động dao cực nhanh, một cái liền khoét một miếng nhỏ mô cơ bị tổn thương trên ngực anh. Cơ thể anh căng ra đến mức giống như cây cung kéo căng, bất cứ lúc nào cũng có thể đứt mất.

Chân Ái quả thực không nhìn được, nhìn anh một cái, anh đau đến sắc môi trắng bệch, môi cũng sắp cắn đứt, mi tâm nhú chặt đều là mồ hôi. Lại xuống một dao như thế nữa, sớm muộn gì anh cũng sẽ ngất vì quá đau.

Chân Ái lấy ngón tay đo vết thương của anh một cái, nắm chắc trong lòng.

Sau khi cơn đau dữ dội qua đi, Ngôn Tổ thấy cô dừng, rũ mắt nhìn qua, thanh âm ngắt quãng nhưng ép buộc bình tĩnh: “Anh, không sao.”

Chân Ái không trả lời, đột nhiên cúi người xuống, dùng miệng chặn đôi môi tái nhợt ẩm ướt mồ hôi của anh lại, đầu lưỡi đảo tiến vào, khuấy thành một chỗ cùng đầu lưỡi của anh. Nhưng dao phẫu thuật lại theo cổ tay cô vẽ một vòng tròn.

Cô mở to mắt, nhìn chằm chằm đôi mắt anh, miệng dè trên môi anh, ra sức và mạnh mẽ giống như muốn hút linh hồn anh ra.

Mới đầu Ngôn Tổ không biết gì, vẫn đắm chìm trong sự đau đớn như nổ tung. Từ từ, giống như tâm trí quay trở lại, ánh mắt cũng có tiêu cự, liền thấy đôi mắt gần trong gang tấc của cô, đen nhánh như đêm, yên tĩnh khác thường.

Anh trong nháy mắt quên đi đau đớn, thậm chí giật giật đôi môi khô khốc, bản năng muốn ngênh hợp cùng cô.

Mà sau khi cô cảm ứng được, trong đôi mắt đen thoáng qua một vệt sáng, đầy quyết tâm, lưỡi dao mỏng đâm vào lồng ngực anh, 2cm, kĩ thuật vững vàng vẽ một vòng tròn quanh phần thịt xung quanh đầu mũi tên, sạch sẽ gọn gàng.

Lưỡi dao khều một cái, đầu mũi tên lẫn vải và máu thịt được khoét ra.

Con người Ngôn Tổ tối sầm lại, chỉ cảm thấy tất cả thần kinh đều đứt lìa trong khoảnh khắc kia, phản xạ có điều kiện mà hung hăng hút lại môi cô, Chân Ái đau đến mức suýt ngã.

Nhưng anh sau một giây ý thức được hành vi của mình, nhanh chóng buông cô ra.

Cả người anh chật vật mệt lả đến cực hạn, vẫn không phát ra một chút âm thanh, chỉ hít ngược vào vài hơi khí lạnh, tim đập rất nhanh, hô hấp lại vô cùng chậm, từ từ chịu đựng đau nhức.

Một hồi giây vò này, Chân Ái cũng đỏ mồn hôi đầm đìa, nhưng không dám thả lỏng. Cô rất nhanh đứng lên, nhìn vết thương của anh căn bản đã khoét sạch, nhanh chóng bôi thuốc cho anh, cột chắc dây cầm máu.

Xong mọi thứ, cô mệt đến mức giống như chó mất nước. Còn anh từ đầu đến cuối không rên một tiếng, yên lặng và yếu ớt nhìn cô.

Chân Ái cúi người xấp lại gần, ánh mắt của anh lảng lạng nâng lên theo cô, trong veo lại lóng lánh.

Cô lướt nhẹ qua mái tóc ướt mồ hôi của anh, đôi môi kề mặt anh, khẽ dỗ: “Nhắm mắt lại, nghỉ ngơi một chút, được không?”

Giọng nói anh khàn khàn: “Không muốn để em rời khỏi tầm mắt của anh.”

Chân Ái lại cứng họng lần nữa. Cô sớm nên biết, anh bẩm sinh cố chấp như vậy.

Cô không khuyên anh nữa, lấy nước ấm từ toilet lau mặt lau người cho anh, lại lau sạch mình một lần.

Cô lo anh đau không chịu được, liền nói chuyện để anh phân tâm: “Thế nào? Có một người bạn gái biết động dao, có phải đi ra ngoài sẽ không cần lo không?”

Anh không có sức nói chuyện, nhưng khóe môi khẽ nhếch, trong mắt lóe lên một chút ý cười.

Cô đắc ý hất hất cằm: “Bây giờ biết lợi ích của em rồi chứ?”

Anh vẫn nhìn cô cười.

Chân Ái thấy môi anh khô nứt, nhớ tới cảnh tượng anh dứt cô uống nước, trong lòng khẽ động, cầm một ly nước ấm nhỏ đến, miệng kề miệng đưa vào trong miệng anh.

Có lẽ bởi vì quá yếu, anh ngoan ngoãn và yếu ớt hiếm thấy, rất biết điều rất nghe lời, mặc cho cô điều khiển.

Cô đưa nước vào miệng anh từng chút một, vẫn không muốn rời khỏi, khẽ lắc đầu vuốt nhẹ giữa môi anh: “Không cho anh uống quá nhiều, chỉ thấm giọng thôi.”

Anh trả lời: “Được.”

Cô cúi đầu, không khỏi thích sự yếu đuối lúc này của anh, lại bổ sung một câu, “Còn môi nữa.” Vừa nói, đầu lưỡi đầy nước ướt át tinh tế liếm một vòng giữa môi anh.

Ngôn Tố ngưng nửa giây, chợt nở nụ cười: “Cách giảm đau của em rất hiệu quả, anh rất tán thưởng.”

Chân Ái nháy nháy mắt: “Chỉ dành cho anh thôi.”

“Đó là đương nhiên.” Anh nâng mày, trên gương mặt tái nhợt có một vẻ xinh đẹp khác thường, “Người khác không xứng.”

Cô vui vẻ, cắn môi cười không ngừng, cọ cọ đến mấy lần trên mặt anh, lại hít một hơi thật sâu, lẩm bẩm nói: “A Tố, em thực sự thích mùi của anh.” Dường như không đủ, lặp lại lần nữa, “Mùi trên người anh, em rất thích.”

Ngôn Tố trầm mặc, quyết định mình không thể lừa gạt và giấu giếm Chân Ái, thế là nói một cách chân thành và nghiêm túc: “Ai, thực ra trên thân người có mùi là vì lỗ chân lông người tiết mồ hôi.”

“Cho nên...” Chân Ái mặt xám xịt nhìn anh.

Không phá hỏng bầu không khí sẽ chết sao! Sẽ chết sao!

Người nào đó vội vàng giải thích: “Nhưng em đừng hiểu lầm, thực ra mồ hôi người không có vị. Nhưng vi khuẩn trên da đã thay đổi cấu trúc hóa học của mồ hôi, lúc này mới có mùi.” (Còn không bằng hiểu lầm)

Anh thẳng thắn nhìn cô, rất quả quyết, “Cho nên, thực ra là em thích vi khuẩn trên người anh. Không phải anh.”

“...”

Nếu là người phụ nữ khác, sớm đã hết chỗ nói rồi; nhưng...

Chân Ái sững sốt một giây, thấu hiểu triệt để gập đầu một cái: “Thế à.” Sờ sờ người Ngôn Tổ, “Vậy ngày nào đó anh cho em chiết xuất mang đi nghiên cứu đi. Em rút ra mấy chục ngàn loại vi khuẩn đặt trong nhà làm hương xông.”

Ngôn Tổ: “Nhưng anh không ngửi được mùi trên người mình. Anh thích mùi của em.”

Chân Ái: “Vây cũng rút một ít của em.”

“Được.” Ngôn Tổ gập đầu, “Nhưng mà phải đồ mồ hôi chứ.”

“...”

Nói xong, anh hơi cau mày, lẩm bẩm: “Anh tôn trọng sở thích của em, nhưng thực ra bản thân anh vô cùng ghét vi khuẩn. Không sạch sẽ, rất không sạch sẽ.”

Anh ngưng mày im lặng một hồi, “Ngoại trừ khuẩn que đại tràng.”

Chân Ái nằm sấp bên cạnh, nghiêng đầu: “Còn có vi khuẩn axit lactic nữa.”

“Ồ, cái đó anh cũng thích... Nếu không cũng không có sữa chua.”

Chân Ái chống cằm, ngẩng đầu nhìn trời, “Em còn thích tụ cầu vàng, màu sắc rất đẹp.”

“Không nên bị bề ngoài mê hoặc, nó là vi khuẩn không tốt.”

...

Hai người nói chuyện phiếm vật vãn, sau một tiếng căn bản đạt được nhất trí.

Họ cùng thích 379 loại vi khuẩn, một mình Chân Ái thích 7137 loại, một mình Ngôn Tổ thích 0 loại.

Sau khi Chân Ái liệt kê vi khuẩn cô thích một lần, khô miệng khô lưỡi uống một ly nước thật lớn, sau đó phát hiện Ngôn Tổ lại không ngủ, còn nghe đến say sưa.

Trong nháy mắt cô cảm thấy, họ thực sự là hai bên đã tìm được tình yêu chân thành.

Kể xong vi khuẩn, đề tài trở lại một vấn đề khác mà họ cùng cảm thấy hứng thú, vụ án.

Chân Ái nằm sấp bên cạnh anh, hỏi: “Mấy vụ án giết người này, có phải không chỉ có một hung thủ không?”

Một bên mắt Ngôn Tổ nhìn cô, không trả lời mà hỏi lại: “Em nhìn ra được từ đâu?”

“Em không biết hiện trường người mẫu chết là như thế nào, nhưng người dẫn chương trình bị giết quá kì lạ, hoàn toàn khác với mấy người chết trước. Trong vụ án bác sĩ, cúp điện mười mấy giây, hung thủ vừa nhanh vừa chuẩn lại tàn nhẫn; trong vụ án võ sĩ quyền anh, giết người trong phòng kín, hiện trường sạch sẽ, võ sĩ quyền anh không hề phản kháng; hung thủ rất lợi hại rất mạnh mẽ.

Nhưng vụ án của người dẫn chương trình, hiện trường lộn xộn, siết dây thừng, đập đầu người dẫn chương trình vào góc bàn, quá lộn xộn. Em nghi không phải là một người.”

Ngôn Tổ nhàn nhạt nhìn ánh sáng rực rỡ trên gương mặt cô, rất thích bầu không khí cùng cô tham khảo thế này, đợi cô nói xong, anh mới mỉm cười: “Cách thức người dẫn chương trình chết, quyết định có thể người giết anh ta chỉ có một người. Ai, hiện trường phạm tội đã nói rõ tất cả.”

Cách chết? Hiện trường phạm tội?

Chân Ái sững sờ, sao cô không nghĩ tới?

Có người cầm dây thừng siết người dẫn chương trình, mà vóc dáng anh ta rất cao, 190cm trở lên. Người mẫu cao nhất trong nhóm phụ nữ cũng không tới 180cm, còn đàn ông, Ngôn Tổ 188cm, dựa vào tiêu chuẩn của anh để ước tính, quần gia 188cm, tác giả khoảng 180cm, luật sư... cao bằng người dẫn chương trình.

“Tại sao luật sư muốn giết người dẫn chương trình?”

“Hai khả năng, một là câu chuyện mà người dẫn chương trình nói kia, nói võ sĩ quyền anh từng thông đồng với bác sĩ hại chết một nữ sinh viên. Anh ta nhắc tới có người giúp võ sĩ quyền anh kiện được miễn ngồi tù

và bồi thường lớn. Có thể luật sư là người năm đó giúp võ sĩ quyền anh kiện. Anh ta cho rằng người dẫn chương trình là hung thủ, cho nên, thay vì bị giết thì chi bằng giết anh ta trước.”

Ngôn Tố dừng một chút,

“Khả năng thứ hai, luật sư tin mật mã Caesar nhìn thấy trên đĩa lúc ban đầu, ‘Không giết người thì sẽ bị giết’. Thấy người xung quanh chết liên tiếp, anh ta sợ hãi, cho nên chọn ngẫu nhiên một người để ra tay.”

Chân Ái cảm thấy bị ai, khẽ than thở: “Cho nên bây giờ những người khác đều hoảng sợ, tranh nhau đi giết người? Bây giờ người mẫu cũng bị giết, còn chết thảm như vậy. Mọi người chắc chắn càng rối hơn, người chết kế tiếp sẽ là ai?”

Ngôn Tố không nói, mâu quang yên tĩnh mong mỗi hướng lên nóc nhà. Những người còn lại sẽ không hoảng loạn, người có thể sẽ chết cũng chỉ còn lại một người.

76. Chương 75

Chân Ái nhận sự gợi ý của Ngôn Tố, làm tổng kết cho vụ án vừa rồi:

“Người dẫn chương trình đáng rất cao, chỉ có người cao bằng hoặc cao hơn anh ta một chút mới có thể nghĩ tới việc dùng dây thừng siết anh ta từ sau lưng. Trong tất cả mọi người, chỉ duy nhất có luật sư cao hơn thỏa mãn điều kiện này.

Quá trình gây án đã biểu hiện ra ở hiện trường, anh ta siết người dẫn chương trình, người dẫn chương trình ra sức giãy giụa, nhưng cuối cùng vẫn tắt thở. Luật sư lo anh ta không chết, nắm đầu anh ta hung hăng đập vào góc bàn. Nhưng trên người luật sư không có vết máu bắn tung tóe, đoán chừng là dùng chân của người dẫn chương trình để chặn.”

Khóe môi Ngôn Tố khẽ nhếch: “Thật trùng hợp, chúng ta nghĩ giống nhau.”

Nói cái gì mà “Thật trùng hợp”, khiến cô không khỏi áy náy.

Chân Ái xì một tiếng, trừng anh một cái, tinh tế suy nghĩ kĩ lại một lần, lại có thắc mắc:

“Nhưng A Tố, mặc dù hiện trường giết người dẫn chương trình không giống mấy vụ trước, nhưng cũng tồn tại khả năng này: Cùng một hung thủ có thể lộ ra đặc trưng và thông tin khác nhau trong một chuỗi vụ án liên tiếp.”

Trong mắt Ngôn Tố lóe lên chút ý cười: “Vì sao?”

Cô vạch ngón tay giải thích:

“A: Luật sư là hung thủ giết chết người dẫn chương trình,

B: Hiện trường người dẫn chương trình chết không có điểm tương đồng với mấy hiện trường trước,

Từ đó suy ra C: Luật sư không phải là hung thủ giết chết mấy người trước.

Quá trình suy luận này là sai lầm.”

“Ồ?” Anh nâng mày, sắc mặt tái nhợt nhưng nhuộm vài phần vui vẻ. Nghe người phụ nữ yêu dấu tự suy luận dùng ngành học anh yêu mến để chứng minh vấn đề, trên đời không có chuyện khiến anh cảm thấy mãn nguyện hơn nữa, biết rõ còn hỏi, “Tại sao sai?”

Anh thuần túy chỉ thích nghe từ miệng cô nói ra chuyện anh nghĩ trong lòng.

Giống như vô tình gặp gỡ, giống như ngẫu nhiên, lần này đến lần khác, cuối cùng cho anh sự ngạc nhiên bất ngờ, trăm lần không sai.

“Thông thường, mọi người nhìn thấy hiện trường giết người có chỗ giống nhau, ấn tượng đầu tiên giữ vai trò chủ đạo, cho rằng đó là giết người liên hoàn; ngược lại thì cho rằng không phải một hung thủ; nhưng đây là điều sai lầm. Hiện trường giết người có điểm giống nhau hay không, và có phải là giết người liên hoàn hay không, giữa hai cái này không tồn tại mối quan hệ tương quan tuyệt đối.”

Cô nâng má, rất nghiêm túc, “Anh xem, nếu em là hung thủ, em lập kế hoạch trước, thế là em giết mấy người gọn gàng sạch sẽ. Nhưng việc này không thể đảm bảo lúc em nhất thời bỗng nhiên nổi lên ý muốn đi giết người dẫn chương trình cũng ổn thỏa như vậy.”

Ý cười nơi đáy mắt Ngôn Tổ lặng lẽ phóng đại, hài lòng lại thỏa mãn, bổ sung một câu: “Cái này trong logic học phạm vào lỗi suy luận không liên quan và nhảy luận chứng.”

Đây cũng là lý do vì sao anh chưa từng cho rằng mấy vụ án ở khắp mọi nơi này là giết người liên hoàn, mà là phân tích riêng từng cái một. Mấy vụ án trước quả thực không thể loại trừ hiềm nghi luật sư.”

Chân Ái nằm sấp bên cạnh anh, nghe xong lời này, đột nhiên vui vẻ. Cô thực sự thích tính cách nghiêm khắc cẩn thận và chuyên nghiệp của anh. Trong mắt cô, chỉ có người đàn ông như vậy mới gọi là hấp dẫn.

Diễn viên nói cái gì mà “Người đàn ông tồi càng khiến phụ nữ thích,” đó là lời nói không có logic cỡ nào!

Cô vô thức nhích lại gần anh, rất nhẹ, sợ đụng vào vết thương, ôm một tư thế thoải mái, mới mời anh: “Vậy chúng ta cùng phân tích riêng từng cái một đi.”

Bắt đầu từ bác sĩ trước. Mười mấy giây tối đen, hung thủ liền giết bác sĩ, kéo anh ta xuống dưới bàn ăn, vô sĩ quyền anh và giáo viên mầm non bên cạnh không hề hay biết, quả là không có khả năng phạm tội!”

Ngôn Tổ nghe nói, chống người ngồi dậy, Chân Ái lập tức đỡ anh: “Sao vậy?”

“Phối hợp em!” Anh đi đến ngồi trên sofa, hơi yếu ớt dựa vào tấm đệm, ánh mắt sáng láng, “Anh là bác sĩ, em suy nghĩ một chút, phải như thế nào mới có thể trong mười mấy giây giết anh thần không biết quỷ không hay.”

Dùng cách suy nghĩ của hung thủ?

Chân Ái cảm thấy kích thích, tim không khỏi đập nhanh hơn, hứng thú càng cao hơn.

Nhưng trước khi chính thức đóng vai hung thủ, cô theo bản năng lo Ngôn Tổ sẽ lạnh, đặc biệt đắp chăn cho anh. Cô cẩn thận dùng vật thăm đắp chân anh, lại nhẹ nhàng dùng chăn ôm lấy cổ anh, nhét vào một chút.

Ngôn Tổ hơi ngơ ngác, vẫn còn không quen với sự thân mật dịu dàng của cô gái nhỏ này, nhưng nghĩ đơn giản một hồi, đáy lòng liền nở nụ cười.

Chỉ sau một giây, cô thay đổi sắc mặt bình tĩnh, trong nháy mắt đi vào trạng thái:

“Em muốn giết anh, cách thức rất đơn giản. Dùng khăn ăn quấn lấy dao phẫu thuật đâm vào tim là được rồi. Nhưng mà,”

Cô hơi híp mắt lại, trước mặt hiện ra cảnh tượng trong phòng ăn lúc đó. Bác sĩ ngồi giữa vô sĩ quyền anh và giáo viên mầm non, sau ghế là tượng sáp,

“Nhưng anh chết rồi sẽ ngã xuống, sẽ đập vào ghế và tượng sáp, phát ra âm thanh lớn, có thể lại đập trúng người bên cạnh. Vậy, em làm thế nào yên lặng giết anh, lại kéo anh xuống dưới bàn?”

Chân Ái nhíu mày, khó hiểu. Cô nhìn về phía Ngôn Tổ, đột nhiên ôm vai anh: “Chẳng lẽ sau khi giết anh, em nhanh chóng ôm lấy anh như ôm công chúa vậy?”

Khóe môi Ngôn Tổ cong lên một chút.

Chân Ái lườm anh một cái, trách anh không nghiêm túc, trong đầu tiếp tục phân tích. Cô kề bên đầu anh, tự lẩm bẩm: “Trong bóng tối em không nhìn thấy vị trí trái tim anh, đương nhiên phải dùng tay đo một chút trước.”

Lúc nói, ngón tay mảnh khảnh bò rất rất nhẹ nơi ngực trái Ngôn Tổ, vì chú ý đến vết thương của anh nên chỉ chạm đến rồi dừng.

Ngôn Tố nhìn đầu ngón tay trắng ngần của cô như chuồn chuồn lướt nước đánh đàn trên ngực anh, bỗng cảm thấy sự đau đớn nhức nhối nơi ngực biến mất, thay vào đó là một loại khiêu khích đến ngứa ngáy không thể làm sao được.

Cô thực sự là thuốc giảm đau tốt nhất!

Anh phân tâm một giây, mạch suy nghĩ lại bị thanh âm của cô kéo về: “Đo ngực anh, động tác kì lạ như vậy, tại sao anh không trách em? Lúc em giết anh, tại sao anh không kêu cứu mạng? Tại sao không gào lên đau đớn...”

Lời còn chưa dứt, trong đầu Chân Ái lóe lên một vệt sáng, gần như là phản xạ có điều kiện:

“Bởi vì miệng anh bị chặn.”

Trước mắt đột nhiên hiện ra một màn cô khoét đầu mũi tên cho Ngôn Tố cách đó không lâu, anh đau đến mức cả người căng lên, nhưng cô chặn miệng anh, cho dù trong cổ anh có nặng nề rên một chút, cũng sẽ bị nụ hôn sâu của cô thu nhận.

Chân Ái kinh ngạc mở to hai mắt: “Giết anh ta là một người phụ nữ!”

Chỉ có phụ nữ mới có thể hôn miệng anh ta, khiến anh ta không phát ra được âm thanh nào; chỉ có phụ nữ mới có thể thân mật sờ ngực anh ta mà không làm cho anh ta bài xích.

Ngôn Tố cười nhạt, không hề keo kiệt khen ngợi: “Ừ, không sai.”

Chân Ái rất kinh ngạc vui mừng phát hiện của mình, nhưng nghĩ tới vấn đề tiếp theo, lại không hiểu: “Nhưng đàn ông cũng rất khó ôm thi thể bác sĩ xuống dưới bàn trong không gian chật hẹp như vậy, dưới tình huống không đụng vào người bên cạnh, tượng sáp và ghế; phụ nữ thì càng khó làm được điểm này hơn!”

Ngôn Tố thấy cô gặp phải góc chết, liền sờ sờ đầu cô: “Ài, mới vừa rồi em còn nói, không được để ấn tượng đầu tiên giữ vai trò chủ đạo.”

Không được để ấn tượng đầu tiên giữ vai trò chủ đạo?

Ý của câu này là...

Sau khi cô được chỉ bảo, trong nháy mắt sáng tỏ thông suốt.

Bởi vì hung thủ là phụ nữ, cho nên vụ án giết người này mới trở nên vô cùng đơn giản.

Cô mím môi cười: “Em biết rồi. Lần này, chúng ta khôi phục hiện trường đi.”

Cô buông anh ra, nhảy xuống từ trên sofa, ngồi xổm bên chân anh, ngược đầu nghiêm túc lại hưng phấn nhìn anh.

Anh đột nhiên nhận ra không ổn, muốn ngăn cản, cô đã bắt đầu nói: “Giết anh rồi lại kéo anh xuống, quá phiền phức. Chi bằng anh xuống đẩy bàn tìm em đi.”

Cô ngoẹo đầu, giọng nói lười biếng lại ngây thơ, mang theo chút ý quở trách.

Cô rất nhập vai, mà anh cũng vậy.

Cúi đầu nhìn cô bên chân như vậy, ngồi giữa hai chân anh, anh thực sự có một loại kích động muốn nghe lời cô trượt từ sofa xuống dưới hôn cô.

Cùng lúc đó, cánh tay nhỏ bé mềm mại như không có xương của cô luồn vào ống quần anh, dọc theo chân anh, nhẹ nhàng như một con kiến sờ một mạch lên trên.

Ngôn Tố giật mình nhìn cô chăm chăm.

Đôi mắt cô đen nhánh như quả nho, gương mặt trắng nõn ngây thơ, đẹp đến mức khiến người khác không dời ánh mắt sang chỗ khác được. Trên tay rõ ràng làm động tác dụ người, nhưng trên mặt không mang theo một chút ý tứ suồng sã hoặc dụ dỗ nào, ngược lại đang thăm dò rất nghiêm túc.

Hai loại đối lập như vậy hiện ra trên gương mặt cô, bản thân chính là một sự mê hoặc mãnh liệt.

Cô không tự biết, dường như sờ lên thành nghiệm, toàn bộ cánh tay mảnh khảnh luồn vào trong quần anh, quần quýt một chỗ với chân anh, vòng qua đầu gối, còn muốn dò lên trên.

Ngôn Tổ đỏ mặt, trực giác bụng dưới giống như bốc cháy, nóng bỏng, cơ thể hơi giống như cây cung bị đánh thức, bất an mà lại khó chịu đựng, sắp bắt đầu sa sầm mặt.

Nhưng mà, trời, anh thực sự thích sự vuốt ve thân mật này; không gian trong ống quần có hạn, chỉ có tay cô dịu dàng vuốt ve chân anh, riêng tư lại thân mật khiến anh say đắm.

Lúc anh do dự có cần ngăn cản cô tiếp tục thăm dò đến chỗ sâu hay không, tay cô dừng lại.

Ban đầu Chân Ái chỉ định sờ một chút mang tính tượng trưng, bày ra quá trình nữ hung thủ dụ dỗ người chết xuống đáy bàn, nhưng bàn tay nhỏ bé luồn vào liền chạm phải những sợi lông mềm mại và làn da xúc cảm cực tốt của anh, còn có cơ chân chắc nịch và trôi chảy.

Sự ấm áp trong quần anh, cánh tay mảnh khảnh của cô kề sát chân anh, quá thân mật!

Cô giống như nghiệm, quỷ thần xui khiến muốn sờ sâu hơn, thực sự muốn đưa toàn bộ cánh tay mình vào ôm anh cùng một chỗ mới phải. Nhưng anh ngồi trên sofa, cong chân, phạm vi hoạt động có hạn, cô không thể tiến thêm bước nữa.

Trong lòng Chân Ái nóng lên, lấy lại bình tĩnh, nhìn anh, tiếp tục trở về trạng thái cũ: “Em ở dưới, ra hiệu ngầm cho anh. Cho nên anh chủ động chui xuống đáy bàn.”

Ngôn Tổ nhìn cô chằm chằm, tim đập như trống mà trầm mặc.

Cô chậm rãi rút tay từ trong ống quần lại, đứng lên quỳ trên sofa, bàn tay nhỏ bé vòng sau cổ anh nắm lấy gáy anh, sắp lại gần môi anh:

“Anh xuống đáy bàn hẹn hò với em. Chúng ta hôn nhau điên cuồng và nhiệt liệt, tay của em bò đến ngực anh, anh đương nhiên sẽ không để ý, bởi vì đây là sự vuốt ve thân mật.” Cô kiêng dè vết thương của anh, chỉ đặt tay trên vai anh,

“Nhưng ngay lúc anh lơ là nhất, em tìm đúng vị trí ngực anh, dao trong tay đâm vào trái tim anh, mà anh không phát ra thanh âm nào, cứ như vậy, đột nhiên chết đi.”

Ngôn Tổ mím mím môi, lặng lẽ điều hòa hơi thở.

Chân Ái nói xong, lập tức buông anh ra, bản thân ngồi ngay ngắn, vẻ mặt hưng phấn và chờ mong giống như một đứa trẻ đợi được khen: “Thế nào? Thế nào? Điều em nghĩ cũng đúng chứ?”

Ngôn Tổ sững sờ, hồi lâu lúng túng ho khan một cái, giọng nói khàn khàn: “Ừ, rất đúng.” Anh nhanh chóng chỉnh đốn tốt tâm trạng, “Hung thủ là phụ nữ, nhưng có phụ nữ có thể loại trừ.”

Bốn người phụ nữ. Làm sao loại trừ?

Chân Ái ôm chân ngồi trên sofa, từ từ, lại nghiêm túc nhớ lại tình hình lúc đó lần nữa, vị trí của từng người, tình huống thì thế...

Ngẫm nghĩ một lần, cô thu xếp rõ ràng:

“Thi thể bác sĩ không có bất kì chỗ kì lạ nào khiến người khác chú ý, nếu là diễn viên, lớp trang điểm dày trên mặt cô ta và son môi sẽ để lại dấu vết trên miệng bác sĩ, vậy chúng ta sẽ nhìn ra sự khác thường ngay tại chỗ.”

Nói chỗ này, cô ngược mắt nhìn Ngôn Tổ một cái, trong ánh mắt anh mang theo sự khích lệ, ý bảo cô tiếp tục,

“Tiếp đó là người hầu gái. Cô ấy ngồi cuối bàn, nếu cô ấy bò ở dưới bàn đến bên cạnh bác sĩ, cách này rất không an toàn, trên đường có thể đụng vào chân những người khác. Cho nên, cũng không phải cô ấy.”

“Bác sĩ chủ động chui xuống đáy bàn là do anh ta biết người kia là ai, giữa hai người có sự hẹn ngầm thân mật. Nếu là giáo viên mầm non, cô ấy ngồi cạnh anh ta, nếu muốn hôn anh ta, hoàn toàn không cần chui

xuống đáy bàn. Dùng cách này sẽ khiến bác sĩ cảm thấy đột ngột lại kì lạ, sự kinh ngạc và tốc độ phản ứng của anh ta sẽ làm tiêu hao mất vài giây.”

Thì ra vụ án không có khả năng giải quyết, trong nháy mắt này trở nên thật đơn giản,

“Chỉ có người mẫu không trang điểm ngồi chéo đôi diện anh ta.”

77. Chương 76

Chân Ái vốn cảm thấy những vụ án này là một mớ rối rắm, nhưng dưới sự dẫn dắt và chỉ bảo của Ngôn Tổ, chỉ trong chốc lát đã ung dung giải quyết vụ án của bác sĩ và người dẫn chương trình.

Cô rất tò mò đối với vụ án giết người trong phòng kín của võ sĩ quyền anh, bèn hỏi: “Cái chết của bác sĩ đã biết rõ, võ sĩ quyền anh thì sao?”

Ngôn Tổ mới vừa muốn mở miệng, Chân Ái vội vàng ngăn lại: “Anh đừng nói trước, để em tự suy luận.”

Cô ôm người, ngồi trên sofa nghĩ thầm.

Tay chân võ sĩ quyền anh hướng về phía cửa, đầu hướng cửa sổ, không đánh trả cũng không đề phòng, đứng gần cửa, bị người khác dùng một loại vũ khí sắc bén nào đó bất ngờ đập vỡ đầu từ phía trước.

Nếu khôi phục hiện trường, chắc là hung thủ gõ cửa, đi vào, mặt đối mặt nói gì đó với võ sĩ quyền anh, sau đó đột nhiên tập kích. Võ sĩ quyền anh kêu thảm thiết một tiếng rồi chết.

Vậy hung thủ làm thế nào để biến mất trong nháy mắt?

Ngôn Tổ nhìn thấu tâm tư cô, kéo cô tới bên cạnh mình, ầm áp nhắc nhở: “Đừng suy nghĩ căn phòng kín trước, cũng đừng suy nghĩ hung thủ đi đâu, phân tích thủ đoạn giết người trước, biết rõ cái này là được rồi.”

Chân Ái nghe lời anh, vứt vấn đề căn phòng bí mật sang một bên trước. Có vụ án bác sĩ trước đó làm tham khảo, suy luận bước đầu tiên trôi chảy rất nhiều:

“Lần này, em cũng cho rằng khả năng phụ nữ gây án khá lớn.”

“Tại sao?” Anh khoác tay lên vai cô, vô thức quấn từng vòng tóc cô, mảnh mai mềm mại lại co giãn, nhảy tới nhảy lui nơi lòng bàn tay anh.

Cô hoàn toàn không biết trò lén lút của anh, suy luận đến say sưa:

“Khi đó là hơn nửa đêm, đã có hai người chết. Ngoài mặt mọi người không nói, nhưng trong lòng đều có sự đề phòng. Hơn nữa còn có mặt mã giết người của tổ chức ở đằng kia. Nếu một người đàn ông đến gõ cửa phòng võ sĩ quyền anh, anh ta sẽ không cảnh giác?

Anh ta luyện quyền anh, tính cảnh giác và tốc độ đều không cần phải nói, sát thủ là đàn ông ở chỗ anh ta không hề chiếm được tiện lợi. Cho dù giết anh ta cũng nhất định sẽ để lại dấu vết vật lộn và phản kháng.

Trái lại là phụ nữ, đoán chừng anh ta không ngờ hung thủ là phụ nữ.”

“Ừm,” anh nắm tóc cô chơi, có vẻ như hơi phân tâm, “Điểm này anh đồng ý, đây là cách hung thủ tiếp cận người chết; nhưng có phải có mâu thuẫn trong vấn đề giết chết nạn nhân không?”

Điều anh nói cũng là điều Chân Ái nghi ngờ.

Cô tùy tiện nắm nắm tóc bên tai, nhún mày: “Em cũng cảm thấy mâu thuẫn, cho dù hung khí cứng cỡ nào thì một người phụ nữ mất một đòn để khống chế và đánh chết võ sĩ quyền anh, cái sức đó mạnh đến cỡ nào!” Nhìn trời, “Chẳng lẽ cô ta tập thể hình?”

“Em nói thử xem, mấy người phụ nữ này, ai nhìn qua giống như người tập thể hình?”

Chân Ái hậm hực cúi đầu: “Một người cũng không có.” Lại lẩm bẩm, “Vụ án này không thể ngấm ngấm, hung thủ biến từ đâu ra một hung khí giết người cứng rắn có lực trong nháy mắt? Giấu trên người? Lúc cô ta cầm, võ sĩ quyền anh cũng sẽ lập tức cảnh giác. Tại sao anh ta không phản kháng? Quá kì lạ.”

Ngôn Tố xoa xoa tóc cô, khích lệ: “Về vấn đề hung khí, em nghĩ rất đúng. Cho dù là hung thủ cầm trên tay, hay lấy ra từ trong quần áo cũng sẽ khiến võ sĩ quyền anh đề phòng. Đây cũng là điểm thú vị nhất trong vụ án.”

Chân Ái nghiêng đầu nhìn anh, thú vị?

“Mọi thứ có liên quan xoay quanh hung khí đều rất kì lạ. Cách lấy ra kì lạ, cách biến mất kì lạ. Chúng ta cũng lục soát phòng từng người một lần. Hung khí đi đâu?” Trong đầu cô chợt lóe, “Ném ra ngoài cửa sổ?”

“Không hề.” Ngôn Tố khẳng định, “Lúc kiểm tra phòng, anh đã từng chú ý, cửa sổ đều khóa. Anh còn đặc biệt kiểm tra thăm bên cửa sổ, không có dấu vết nước mưa bắn vào. Cửa sổ đều là hướng đông nam, khi đó gió thổi đông nam. Nếu từng mở cửa sổ thì mưa to nhất định sẽ vào trong.”

Chân Ái lại trầm ngâm nỗ lực quan sát và suy nghĩ tỉ mỉ đáng kinh ngạc của anh. Lúc đó, đoán chừng không ai có thể nghĩ tới điểm này.

Nhưng cứ như vậy thì vấn đề lại vòng trở lại: “Làm thế nào hung khí biến mất vô căn cứ?”

“Từ trước đến nay không tồn tại loại chuyện biến mất vô căn cứ,” Khóe môi Ngôn Tố nâng lên một nụ cười kì lạ, hình như cảm thấy rất thú vị, “Hung khí không bị ném ra ngoài, cũng không có trong phòng, vậy thì chỉ có một khả năng là giấu trên người hung thủ.”

Chân Ái lắc đầu: “Dựa vào vết lõm trên đầu võ sĩ quyền anh mà nhìn, vật đánh anh ta có đường kính ít nhất 15cm. Đoán chừng là một cây búa lớn. Nhưng trừ anh ra, mọi người ở trong phòng đều cởi áo khoác, tuy quần áo không bó sát người, nhưng cũng không giấu được thứ lớn như vậy.”

Ngôn Tố: “Chúng ta không chú ý là bởi vì hung thủ đã giấu nó ở một chỗ rất rõ ràng.”

Chân Ái nghiêng đầu nhìn anh, bi thương: “A Tố, em thực sự không nhìn ra. Dụng cụ gây án không thể nào giấu trên người được! Đùng thừa nước đục thả câu nữa, rốt cuộc là ở đâu?”

Ngôn Tố thấy cô sốt ruột, càng từ tốn hơn: “Nếu nói thẳng cho em biết thì suy luận trở nên không thú vị rồi.”

Mặt Chân Ái xám xịt, nếu không phải anh bị thương thì thực sự muốn đập anh một đập.

“Không nghĩ việc này trước, nói một chút quan điểm của em đối với mấy người phụ nữ này đi.”

“Ồ?” Chân Ái hơi xấu hổ, “Em không chú ý...”

“Đã biết em chậm chạp.”

Cô dốc hết toàn lực: “Người hầu gái rất rụt rè cẩn thận, lại quan tâm chu đáo; người mẫu, nghề này rất tiên phong, nhưng cô ấy khiêm tốn bảo thủ, không trang điểm cũng không mặc quần áo lộ liễu như diễn viên; diễn viên thì hoàn toàn ngược lại, vô cùng cởi mở; giáo viên mầm non lúc nào cũng dễ hoảng hốt, có lúc lại rất yên lặng.”

“Có chú ý thái độ của những người khác đối với các cô ấy không?”

“Người dẫn chương trình rất thích phụ nữ, hơn nữa vóc dáng của diễn viên và người hầu gái đầy đặn như vậy, với giáo viên mầm non và em thì không thích lắm. Đặc trưng vóc dáng của người hầu gái vô cùng... rõ ràng, anh ta niềm nở với cô ấy nhất, tiếp đó là diễn viên.”

“Ừm.” Ngôn Tố gật đầu, đỡ eo cô, an ủi, “Đừng buồn, anh thích em như vậy.”

Chân Ái: “...”

Trong đầu anh đang nghĩ gì vậy?

Đột nhiên không đứng đắn, thực sự khiến cô trở tay không kịp.

Cô khẽ nhéo mu bàn tay anh, nhưng không kéo ra, ngược lại nhích từng chút sang bên cạnh anh, tiếp tục: “Rất kì lạ, mông ngực của người mẫu còn to hơn diễn viên, gần bằng người hầu gái, nhưng hình như người dẫn chương trình rất lạnh nhạt với cô ấy. Mỗi lần diễn viên nói chuyện, người dẫn chương trình đều cười hi hi phụ họa; nhưng người mẫu không được nhận sự đãi ngộ này.”

Ngôn Tố cười nhạt: “Có lẽ người mẫu không có mùi vị phụ nữ.”

Chân Ái nâng mày, Ngôn Tố lại có thể nói từ này? Cô cảm thấy hứng thú sáp đến bên gò má anh: “Mùi vị phụ nữ? Anh cũng biết? Vậy anh nói thử xem, loại phụ nữ nào mới có mùi vị phụ nữ?”

Ngôn Tố ngẩn người, sờ mũi một cái, âm ờ không rõ: “Thực ra, anh cũng không hiểu lắm. Nhưng dựa trên kinh nghiệm cá nhân của anh, chắc là một loại sức quyến rũ tỏa ra trên người phụ nữ hấp dẫn đàn ông muốn hôn môi vuốt ve đồng thời sinh ra hành vi tình dục với cô ấy.”

Chân Ái gật đầu như giác ngộ triệt để, cảm thấy lời giải thích của Ngôn Tố vô cùng chính xác, con người chuyển động: “Vậy anh cảm thấy trong mấy người phụ nữ ở trên đảo này, người nào khá có mùi vị phụ nữ?”

Ngôn Tố nhú mày, thấy cô trở nên ngốc rồi: “Dựa vào định nghĩa của anh với mùi vị phụ nữ mà còn phải hỏi sao?”

Chân Ái mím môi cười.

Ngôn Tố nhìn cô một giây, nghiêm túc cẩn thận nhắc nhở: “Em cũng đừng quá kiêu ngạo. Xét thấy anh cũng không phải luôn luôn nghĩ đến việc muốn cùng em xảy ra hành vi tình dục, cho nên, mùi vị phụ nữ trên người em chắc là: Có lúc có, có lúc không.”

Chân Ái không cảm thấy lời của anh đáng đánh đòn, trái lại cho rằng đã đủ nịnh nọt: “Anh nói thử xem, lần gần đây nhất anh cảm thấy em rất có mùi vị phụ nữ là lúc nào?”

Ngôn Tố xem vấn đề này như việc quan trọng cần giải quyết, cho nên không e dè, đặc biệt thành thật:

“Trong phòng tắm, lúc anh sờ em. Có trong nháy mắt, cơ thể em co rút lại, nắm lấy anh chui vào trong lòng anh, còn nhẹ nhàng rên một tiếng bên tai anh.” Anh hơi đỏ mặt,

“Lúc em phát ra cái âm thanh kia, từ đầu đến chân, ngay cả sợi tóc cũng rất có mùi vị phụ nữ.” Anh vô cùng khó khăn nói, “Khoảnh khắc đó, anh vô cùng muốn phát sinh quan hệ tình dục với em.”

Chân Ái nghe anh đầu ra đó nói xong chuỗi này, sững sốt đủ ba giây, mặt đỏ tới mang tai giải thích: “Anh nói vậy, em không hề phát ra tiếng!”

Ngôn Tố nghiêm túc nhìn cô, không cho rằng cô xấu hổ, cho nên còn sửa sai lầm của cô: “Ài, lúc đó em thực sự khẽ rên một tiếng. Hơn nữa,”

Anh hơi xấu hổ, “Anh cho rằng, một tiếng kia của em rất êm tai, anh rất thích.”

Lập tức, Chân Ái đều không nói ra được những lời phản bác khác, loại cảm giác ngượng ngùng đến mức mặt sắp bốc cháy lại không khỏi bị sự khen ngợi đến bùng nổ trong lòng là như thế nào.

Cô chợt kéo tấm thảm trên người Ngôn Tố qua, che lấy mình, cả người nóng như vào lồng hấp.

Ngôn Tố không hiểu tại sao ngồi một hồi, chọc chọc eo cô: “Cái chăn này không phải đắp cho anh sao?”

Chân Ái lại chui ra ngoài, đỏ mặt dùng tấm thảm quấn kỹ cơ thể bị thương của anh, đổi chủ đề: “Được rồi được rồi. Rõ ràng đang nói mùi vị phụ nữ của người mẫu, sao kéo tới trên người em rồi.”

Ngôn Tố lặng lẽ nhú mày, tại sao bây giờ Chân Ái trở nên lại không có logic rồi? Đề tài này không phải cô dẫn dắt đến sao?

Trên mặt Chân Ái mang theo hơi ảm còn dư lại:

“Người mẫu không có mùi vị phụ nữ lắm, có phải là do cô ấy quá bảo thủ không? Bịt chặt chẽ kín đáo, dựng cao cổ áo còn quàng khăn, sợ lạnh như vậy?”

“Ngay từ đầu anh không cảm thấy cô ấy có gì không đúng, sau đó ngẫm lại, cô ấy luôn che cổ, nhất định là do nơi đó có dấu vết không giấu được.” Ngôn Tổ ho nhẹ một cái, nuốt cổ họng một cái.

Chân Ái nhìn chăm chăm, thấy một vật hình cầu tròn trịa lăn một vòng trên cổ anh, yên lặng.

Cô thẳng tắp nhìn chăm chăm, không nhìn được đặt tay lên, che trái táo Adam của anh: “Tại sao gọi nó là Adam’s apple (trái táo của Adam), thật đáng yêu. Anh cử động một cái nữa xem.”

Mặt Ngôn Tổ xám xịt, anh đang nhắc nhở em tin tức then chốt, đừng quấy rầy có được không?

Nhưng thấy cô tò mò như vậy, anh vẫn thuận theo ý cô, nuốt nuốt cuống họng lần nữa.

Chân Ái chợt cảm thấy trái táo Adam tròn vo cứng rắn của anh cách làn da nóng rực, lăn tới lui một vòng trong lòng bàn tay cô, giống như một con chuột đồng nhỏ đáng yêu.

Cô lưu luyến thu tay về, sau này cơ hội sờ nó còn nhiều nữa,

“Ý anh là người mẫu có trái táo Adam? Không thể nào, phụ nữ làm sao có thể sinh...” Chân Ái nói một nửa, kinh sợ, trong nháy mắt không có biểu cảm chơi đùa, “Người mẫu là đàn ông?”

Ngôn Tổ lặng lẽ nhìn cô: “Ai, tốc độ phản ứng của em thật nhanh.”

Chân Ái: “...”

“Bởi vì cô ấy không có mùi vị phụ nữ, bởi vì trang phục cô ấy bảo thủ nên anh nghi ngờ cô ấy là đàn ông?”

Ngôn Tổ lắc đầu: “Em làm ngược trình tự. Là sau khi anh nghi ngờ cô ấy là đàn ông, mới ý thức được cô ấy mặc như vậy là để che giấu đặc trưng của đàn ông. Ngày đó lúc phát hiện thi thể tay đưa trên thuyền, diễn viên nói, vóc dáng người hầu gái quá bốc lửa như vậy, không làm việc đằng hoàng. Lúc đó anh cảm thấy cô ấy đang nói người mẫu.”

Anh không xem các chương trình giải trí, cho nên chưa phát hiện không ổn. Nhưng sau đó hỏi những người khác mới biết được, vóc dáng người mẫu trên sân khấu chữ T ở khắp nơi thường vừa đúng, không thể giống như người mẫu này, tỉ lệ mông và ngực quá khổ.”

Chân Ái ngây ngẩn nghe anh nói xong, cảm thấy chi tiết kiểu này cũng có thể bị anh phát hiện, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng ý nghĩ trong đầu cô bây giờ càng không thể tưởng tượng nổi hơn:

“Ý của anh là, hung thủ giấu hung khí trên người mình, những người khác không nhận ra, cho rằng rất tự nhiên, bởi vì... người mẫu không có hai bộ ngực khổng lồ, mà là giấu hai cái (hoặc một cái) quả cầu sắt rỗng ruột???”

“Đây không phải là lời giải thích rất tốt cho cái lỗ trên đầu võ sĩ quyền anh sao?”

Chân Ái kinh ngạc đến không thể bình tĩnh nổi, đỡ trán, chậm rãi lắc, vừa khen ngợi vừa không thể tin được: “Em thực sự phục anh rồi. Anh lại có thể nghĩ tới điều này? Anh làm như thế nào vậy?”

Ngôn Tổ nâng nâng mày, kiêu ngạo và lơ đãng: “Rất đơn giản.

A: Đập một lỗ lõm tròn trên đầu võ sĩ quyền anh, là một vật rất nặng lại có thể tích không nhỏ;

B: Không có ai mở cửa sổ, toilet là bồn cầu giội nước kiểu cũ, không hút ra được;

C: Chỗ nào cũng không tìm được hung khí, nhưng chúng ta không lục soát người;

Kết luận: Hung khí giấu trên người. Hoặc là hung thủ còn muốn tiếp tục gây án, hoặc là hung thủ vứt bỏ hung khí ngược lại khiến người khác chú ý; cô ấy không thể đột nhiên thiếu một bên ngực chứ?

Trong vụ án võ sĩ quyền anh, hung thủ dễ dàng đến gần anh ta, đây là đặc trưng của phụ nữ; lực đánh ngàn cân đập vỡ đầu anh ta, đây là đặc trưng của đàn ông. Cho nên...

Anh chỉ thông qua thứ đã biết suy ra thứ chưa biết mà thôi.”

Chân Ái há miệng, tâm phục khẩu phục. Nghe anh vừa phân tích, vụ án đơn giản như một miếng bánh, nhưng không có sự quan sát và suy nghĩ của anh, nào có mấy người nghĩ đến được.

Chân Ái: “Thảo nào. Trước đó còn nói lúc hung thủ cầm hung khí, võ sĩ quyền anh nhất định sẽ cảnh giác. Nhưng nếu người mẫu sờ ngực mình ngay trước mặt võ sĩ quyền anh, đoán chừng anh ta đã sững sờ choáng váng rồi, có lẽ còn quay đầu né tránh tầm mắt. Cái này liền cho người mẫu thời cơ giết người tốt nhất. Nhưng người mẫu làm thế nào biến mất ngay lập tức trong căn phòng giết người?”

Ngôn Tố cười nhạt: “Ai, trong nhiều loại giết người trong phòng kín, có một loại gọi là căn phòng kín tâm lý, chỉ việc hung thủ khiến những người khác cho rằng đó là giết người trong phòng kín. Em nghiêm túc suy nghĩ thử xem, tại sao lúc đó tất cả mọi người cho rằng đó là căn phòng kín?”

“Trong nháy mắt võ sĩ quyền anh chết, mọi người ở ngoài cửa, chúng ta cũng nhìn thấy, không ai từng mở cửa phòng.”

“Em dựa vào cái gì để đoán rằng võ sĩ quyền anh chết ở thời điểm đó?”

Chân Ái không hiểu: “Võ sĩ quyền anh hét thảm thiết một tiếng.”

Ngôn Tố: “Đây chính là điều quan trọng trong căn phòng kín.”

Chân Ái sững sờ, không thể tin được: “Tiếng kêu thảm thiết phát ra lúc đó không phải là của võ sĩ quyền anh???”

“Trên thực tế, chúng ta chưa từng nghe tiếng kêu thảm thiết của võ sĩ quyền anh. Nhưng tư duy của con người có quán tính, sẽ dựa vào hoàn cảnh xung quanh, tự động chụp âm thanh kia lên người võ sĩ quyền anh. Sát bên phòng võ sĩ quyền anh là người mẫu và giáo viên mầm non. Mọi người hoàn toàn sẽ không cho rằng, trong phòng hai cô gái sẽ phát ra tiếng kêu thảm thiết của đàn ông. Ngoài ra, hành lang hình cung ở đây có thể thay đổi sóng âm, không đi thẳng.”

Chân Ái không ngờ cái gọi là căn phòng kín này lại đơn giản như vậy: “Người mẫu giết người, khóa cửa lại, chạy về phòng mình, dùng thanh âm đàn ông kêu thảm thiết?”

Toàn bộ vụ án trong nháy mắt này kéo tờ bóc kén, tháo dỡ sạch sẽ.

Chân Ái cảm thán: “Người mẫu quá lợi hại. Chuẩn bị chu đáo, lập kế hoạch từng bước một không chê vào đâu được. Ngay từ đầu đóng giả, giấu vũ khí giết người sắc bén trên người nhiều ngày như vậy, không ai có thể phát hiện, cũng không có ai nhìn ra sơ hở. Hắn dùng bề ngoài phụ nữ làm vỏ bọc để giết bác sĩ, đập về phía võ sĩ quyền anh bất ngờ không kịp đề phòng. Còn có thể dùng thanh âm đàn ông tạo ra một căn phòng kín. Hắn quá lợi hại.”

Nếu không phải gặp phải Ngôn Tố, đoán chừng không ai có thể nghĩ ngờ đến trên đầu cô ta. A, Ngôn Tố lợi hại hơn, cũng chỉ có người nhạy bén như anh mới có thể nhìn ra.

Ngôn Tố cúi đầu nhìn Chân Ái: “Quả thực người mẫu đã hao tổn hết tâm tư. Ngay từ đầu anh cũng cảm thấy giả trang rõ là kì lạ. Nhưng bởi vì hắn xuống tay với em, anh càng khẳng định hơn.”

“Tại sao?”

Ngôn Tố hơi thu con ngươi: “Em xô phải cửa của người mẫu và giáo viên mầm non trong toilet, có lẽ hắn tưởng em thấy được gì đó, phát hiện hắn không phải là phụ nữ.”

Chân Ái lơ mơ: “Vậy hắn hiểu lầm rồi, em không thấy gì cả.”

Trong lòng lại cảm khái,

Sự đối đãi khác biệt của người dẫn chương trình, lời châm chọc của diễn viên, lời xin lỗi bất ngờ trong toilet, nhìn qua vô tình như vậy, chuyện bình thường như vậy, đến trong mắt anh, tất cả đều là manh mối, bắt đầu xâu chuỗi từng cái một.

Anh thực sự quá lợi hại.

Chân Ái nhích lại gần bên cạnh Ngôn Tố: “Nguyên nhân người mẫu giết bọn họ thì sao?”

Ngôn Tố nhàn nhạt trả lời: “Câu chuyện người dẫn chương trình kể kia, có lẽ người mẫu là người yêu của cô gái bị võ sĩ quyền anh làm nhục. Vừa rồi nghe những người bên ngoài đó nói chuyện, luật sư nhất định muốn khóa mình trong phòng, có lẽ là trong lòng anh ta có điều mờ ám.”

Chân Ái bỗng rõ ràng. Ngôn Tố nhắc nhở mọi người nếu đợi trong phòng thì không nên đi ra ngoài. Người mẫu dám đi ra, đơn giản bởi vì chính mình là hung thủ. Chỉ có điều,

“Nhất định là hắn chuẩn bị đi giết luật sư, nhưng nửa đường bị giết.” Nói đến đây, Chân Ái không nhịn được run một cái, “Hắn bị chết thảm như vậy? Là ai giết hắn?”

Ngôn Tố lẳng lặng nhìn cô, không nói.

Nếu như nói, trước đó trong lòng anh 90% nghi ngờ Arthur tới, vậy cách người mẫu chết bổ sung 10% còn lại, Arthur ở trong tòa lâu đài này.

Nhưng nguyên nhân người mẫu chết thảm không cần nói cho Chân Ái, anh thờ ơ nói: “Có lẽ luật sư phản công giết hắn, hoặc có lẽ sát thủ của tổ chức giết hắn.”

Chân Ái không nghi ngờ lời giải thích của Ngôn Tố, chỉ hơi thốn thụt: “Người mẫu cũng là trả thù vì tình cảm, lại rơi vào kết cục đông lạnh thành mảnh vụn, thật là một người bị thương.”

“Anh không cho là vậy,” Ngôn Tố trong nháy mắt u ám, ngữ khí cứng rắn,

“Nếu trả thù, tại sao phải tổn thương em? Đánh chiêu bài trả thù cho người yêu, tùy ý cướp đoạt mạng sống người khác, lại sợ tội ác của mình bị vạch trần. Chỉ xuất phát từ sự nghi ngờ liền đẩy em vào hầm băng. Người như vậy không đáng thương hại. Giết người chính là giết người, hắn không xứng lấy lý do cái gì mà vì tình yêu gì đường đường chính chính này!”

Chân Ái ngẩn ra, không ngờ anh giận đến vậy.

Cô biết không phải anh giận cô, mà là bị chuyện cô bị thương cách đó không lâu chọc giận, liền nhẹ nhàng ôm vai anh, nhỏ giọng nói: “Được rồi được rồi, em không nói. Em biết, hắn giết người là hoàn toàn không đúng.”

Lòng cô mềm nhũn, “Hơn nữa võ sĩ quyền anh đã chết còn có người vợ ân ái. Người mẫu cũng đã hủy diệt tình yêu của người phụ nữ kia. Từ người bị hại biến thành người gây hại, hắn đã biến mình thành người hắn từng căm hận nhất, thật đáng buồn.”

Sắc mặt Ngôn Tố thả lỏng một chút, mới vừa muốn nói gì đó, bên ngoài bỗng truyền đến một tiếng vang giống tiếng bắn súng.

Hai người trong phòng yên lặng lạ thường, thậm chí không nhìn nhau, mà là không hẹn mà cùng liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường bằng gỗ trong phòng, thẩm thoát đã sáu giờ sáng rồi.

Rèm cửa dày che lại, nhưng mưa gió bên ngoài chắc là ngừng rồi?

Lúc này, cảnh sát trên đảo Willing hẳn là lên đường đến rồi, nếu là ca-nô, hành trình có thể được rút ngắn xuống còn một tiếng.

Ngôn Tố vô tình nhẹ nhàng phủ lên bàn tay nhỏ bé của cô trên vai, mâu quang yên tĩnh: Còn một tiếng, phải làm thế nào mới có thể đưa Chân Ái vào tay cảnh sát an toàn?

Chân Ái ôm vai anh, nghiêng đầu dựa trên bả vai anh, rũ mắt: Chỉ còn một tiếng, phải làm thế nào mới có thể không khiến tương lai của Ngôn Tố bị hủy trên hòn đảo này?

78. Chương 77

Tiếng súng rất xa, ở một tòa thành phụ nào đó phía tây.

Rất trong trẻo, giống như đang tuyên bố, trò chơi quy mô nhỏ kết thúc, bắt đầu cuộc tàn sát súng thật đạn thật.

Ngôn Tố và Chân Ái đều tự suy đoán, lại lẳng lẳng trong thời gian rất dài, không nói chuyện.

Chân Ái cảm thấy người đàn ông trong lòng cô lạnh xuống. Cô biết, anh muốn đi ra ngoài.

Sự đau đớn của bản thân và sự an toàn của cô kiềm chế anh lâu như vậy, anh vẫn không thể ngồi đây đợi những người bên ngoài chết từng người một. Cô biết sớm muộn gì cũng không ngăn được anh, vô thức ôm chặt bờ vai rộng của anh, đổi chủ đề: “Người chết sẽ là ai?”

“Luật sư.” Ngôn Tố siết chặt tay cô, thanh âm hơi thấp.

Chân Ái cố gắng xoa dịu sự phiền muộn của anh, lôi kéo sự chú ý: “Chẳng lẽ anh ta là kẻ phản bội còn lại mà tổ chức định dọn sạch?”

Anh mơ hồ “Ừ” một tiếng, không còn phản ứng khác.

Cô liền biết uống công.

Đối với người đàn ông thẳng thắn này mà nói, bản thân tìm cách giết người tức là ác, không phải vì người bị hại là người xấu mà trở thành chính đáng. Sinh mạng vốn không thể cướp đoạt, cũng sẽ không vì hắn là người xấu mà giảm nhẹ nửa phần.

Cô trầm mặc, lại hỏi: “Anh biết ai là cảnh sát không?”

Ngôn Tố nâng mắt: “Tác giả.”

Trong lòng sớm đã nổi lên ý nghĩ khác, anh đi tìm Arthur, ngăn sát thủ tổ chức cử tới, để lại thời gian cho tác giả dẫn giáo viên mầm non, Chân Ái và những người sống sót rời khỏi. Ít nhất để cho phụ nữ rời khỏi hòn đảo này trước.

“Làm sao anh nhìn ra được?”

“Còn nhớ lần đầu tiên gặp nhau, anh làm thế nào nhìn ra anh ta là tác giả không?”

Đương nhiên Chân Ái còn nhớ: “Anh nói xương cổ xương sống thất lưng của anh ta không tốt, mang máy tính xách tay bên người, không giỏi giao tiếp, quần áo còn lôi thôi.”

“Không ngờ em còn nhớ rõ.” Khóe môi Ngôn Tố uốn cong, chắc chắn rất vui.

Anh giải thích: “Con người đều có kiêu hãnh và lòng tự trọng, đặc biệt đàn ông càng như vậy. Cho nên nhìn từ góc độ tâm lý xã hội và quan hệ cá nhân, xương cổ xương sống thất lưng của anh ta không tốt, đây là yếu tố cơ thể. Trong trường hợp xã giao, anh ta sẽ phải cố sức che giấu, biểu hiện ra dáng vẻ khỏe mạnh chứ không phải là thường xuyên nắn bóp, nói cho toàn thể giới: Anh xem, xương cổ tôi không tốt.”

Anh nói: “Hãy tin anh, sự kiêu ngạo của đàn ông trẻ tuổi chắc chắn sẽ không để cho anh ta lộ ra mặt yếu thế trước mặt người ngoài.”

Tại sao câu này giống như đang nói Ngôn Tố bây giờ?

Chân Ái đau lòng, nhưng trên mặt là vẻ bỗng nhiên tỉnh ngộ phối hợp: “Nói như vậy, anh ta suy đoán ra đặc trưng nổi bật của nghề tác giả, sau đó dựa theo những thứ này để nhập vai, nhưng quên suy xét đến nhân tố tâm lý.”

Cô nhìn anh, “A Tố, anh quá lợi hại.”

Ngôn Tố nâng mày: “Hôm nay em đã nói rất nhiều lần.”

Chân Ái không quên nghiêm túc trêu chọc: “Không, ý của em là, lần này anh lại nhìn vấn đề từ góc độ quan hệ cá nhân. Thật hiếm thấy!”

Ngôn Tố: “...”

“Nhưng mà, cho dù như vậy, làm sao anh khẳng định anh ta là cảnh sát?”

“Áo của anh ta không có túi ngực, nhưng nhiều lần anh ta làm xong ghi chép đều để bản ghi chép lên ngực theo thói quen, đây là động tác quán tính của cảnh sát. Trên du thuyền, anh ta tỏ ra không giỏi giao tiếp; nhưng trong lâu đài, anh ta lúc nào cũng lộ ra vẻ tìm người đầu tiên, cảm thông, tư thế khuyên can, đây là bản tính và lương tâm của người làm cảnh sát.”

Chân Ái tâm phục khẩu phục, còn muốn hỏi tiếp.

Ngôn Tố chợt dừng lại, dường như lần này, anh rất không có thời gian, không có tâm tư thỏa mãn sự tò mò không ngừng nghỉ của cô nữa.

“Ai, anh đoán trước khi tác giả lên đảo đã báo cảnh sát. Cảnh sát sẽ đến ngay lập tức, nhưng xem chừng người của tổ chức muốn giết người ở đây trước. Chúng ta lên thuyền rời khỏi đi.”

“Được.” Cô lập tức đứng dậy, khom người đỡ anh.

Anh ghì tay cô: “Chúng ta dẫn những người khác đi cùng.”

Chân Ái che giấu đi tiếng lộp bộp trong lòng: “Ừ, chúng ta đi tìm mọi người.”

“Anh đi tìm, em ở lại.” Ngôn Tố đứng thẳng lên, sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, nhìn xuống cô.

Trong phòng một mảnh yên lặng, trong mấy giây, hai người đều không nói.

Anh nhìn gương mặt yên tĩnh và tinh tế của cô, giơ tay lên an ủi, thấp giọng nói: “Chờ anh, anh trở lại rất nhanh.”

Chân Ái đã sớm nhìn ra suy nghĩ của anh, trong lòng đau đớn, nhưng không vạch trần cũng không phản bác, nhỏ giọng hỏi: “Chờ anh ở đây?”

“Đến phòng anh. Người khác sẽ không cho rằng em ở đó.”

Chân Ái không nói, anh thật sẽ dùng tư duy theo quán tính của con người. Nếu anh thực sự xảy ra chuyện, người khác cũng sẽ không nghĩ đến việc ngay từ đầu cô đợi trong căn phòng trống anh chưa từng ở, ít nhất có thể đợi đến bốn mươi, năm mươi phút sau cảnh sát lên bờ lục soát lâu đài.

Bất cứ lúc nào, anh cũng tính toán tốt cho cô.

Cô không muốn ngăn cản anh đi làm chuyện anh muốn làm, cũng không muốn tùy hứng khăng khăng đi cùng, tạo thành gánh nặng trong lòng anh.

Lúc anh rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan đau khổ trong lòng, cô mới không nên tủi thân lại lo lắng nói: “Đừng đi, để em đi cùng anh, cho dù thế nào, em cũng muốn ở cùng anh.”

Cô không muốn nói những lời này.

Cho nên, cô không từ chối, ngẩng đầu mỉm cười: “Được.”

Ngôn Tố không nói lời nào, ngón tay cái vuốt nhẹ gương mặt mềm mại của cô.

Anh đã biết ý nghĩ của họ là phù hợp nhất. Anh thực sự thích cá tính như thế của cô. Lúc tình cảm nồng nàn, dịu dàng ỷ lại; lúc gặp chuyện, sạch sẽ gọn gàng. Tình yêu không có bất kì gánh nặng.

Ngôn Tố cầm áo khoác, trong lòng có điều suy nghĩ; Chân Ái nhận lấy từ tay anh, giúp anh mặc áo. Áo khoác cắt gọn vừa vặn trượt một cái lên thân, cô sửa cổ áo giúp anh, lại phất nếp nhăn trên vai một cái, làm thẳng vải lót.

Ánh mắt anh từ đầu đến cuối phủ trên gương mặt bình yên của cô, cuối cùng, nặng nề nắm tay cô, hơi khó khăn: “Ai, xin lỗi, anh...”

“Em biết.” Cô ngẩng đầu, cười nhìn anh, “A Tố, chúng ta đều rất rõ ràng, anh không phải là loại người vì tình cảm riêng mà không quan tâm đến mạng sống của người khác. Anh cũng không phải người có thể mặc kệ làm như không thấy đối với việc tàn sát. Nhìn thanh cao kiêu ngạo, thực ra thích xen vào chuyện của người khác.” Cô xì một tiếng, lại không nhịn được cười, “Nhưng chính anh như vậy, em cảm thấy rất tốt.”

Nếu không phải anh xen vào chuyện của người khác, ngày đó Giang Tâm chết, anh cũng sẽ không tự mình chạy đến trường cô. Vậy thì họ sau đó có lẽ cũng sẽ không cùng xuất hiện. Làm sao giống bây giờ, phát triển ra nhiều câu chuyện như vậy?

Chân Ái bình tĩnh nhìn anh: “A Tổ, em không cho rằng tình yêu nam nữ là toàn bộ cuộc sống, cũng không hi vọng vì chúng ta ở cùng nhau mà trái lại ràng buộc anh, khiến anh vứt bỏ những suy nghĩ và tình cảm quan trọng khác trong lòng. Cho nên, anh yên tâm đi làm chuyện anh muốn làm đi.”

Cô khẩy lòng bàn tay anh một cái, “Anh không cần lo cho em, em sẽ thật tốt.”

Ngôn Tổ cúi người, nhẹ nhàng đặt trên trán cô, cánh mũi đụng chóp mũi cô, chậm rãi vuốt ve. Đôi mắt cô đen nhánh, rất sạch sẽ, liếc nhìn đến đáy lòng.

Anh không biết, trong mắt cô, đôi mắt anh có thuần túy và thành kính như tâm hồn anh lúc này hay không: “Ai, cả đời này anh chỉ từng hôn một cô gái, anh muốn dẫn cô ấy về nhà, sau đó, cả đời còn lại đều ở cùng nhau.”

Đây là một lời hứa chất phác.

Sự chua xót lan ra trong đôi mắt cô, nhưng cố chấp mở to, nhếch miệng cười: “Em thông qua rồi!”

Anh cũng cười, dắt cô.

Đi ra ngoài, trên hành lang vắng vẻ, cửa phòng đóng chặt, không có một bóng người.

Ngôn Tổ nắm tay Chân Ái, rất chặt, trên đường bước chân vững vàng đưa cô đến phòng anh. Vào phòng khóa cửa lại, nhìn một vòng, không có sự khác thường.

Lúc này anh mới lùi đến cửa, đỡ vai cô, ngàn lời trong mắt giống như sinh ly tử biệt, cuối cùng chỉ có một câu: “Cô gái tốt đừng cảm, thay anh bảo vệ chính mình.”

Lòng Chân Ái đau xót, nụ cười vẫn rực rỡ như cũ, ung dung hỏi vặn lại: “Em làm sao có chuyện?”

Ngôn Tổ nhìn cô thật sâu, cuối cùng xoay người rời khỏi.

Cơ thể anh vẫn còn đang đau đớn, gò má lúc quay đầu trắng bệch như vậy. Trong lòng Chân Ái lại lộp bộp lần nữa.

“A Tổ.” Cô vịn cửa, nhẹ giọng gọi anh.

Anh quay đầu lại, gương mặt anh tuấn như tranh.

Cô cho anh một nụ cười thật tươi: “Em chờ anh!”

Anh hơi sững sờ, tiếp đó nở nụ cười, giơ tay lên vẫy vẫy với cô, lại rời đi. Anh không nói cho cô biết, tiếng súng kia là có người đang kêu gọi. Phía trước là một hồi âm mưu, nhưng anh không thể không đi.

Chân Ái mỉm cười đến lúc nhìn anh biến mất ở ngã rẽ mới thu nét mặt, đóng cửa lại. Nửa giây sau mở cửa đi ra ngoài, đi đến phòng mình, lục quần áo thay ra lúc trước, lấy từ trong túi ra một hộp thuốc tiêm.

Đây là thứ cô lấy từ trong phòng thí nghiệm ở tòa thành số 7.

Cô gõ bình thủy tinh nhỏ đầu vào đó, cầm ống tiêm hút đầy, tiêm vào cổ tay phải. Đẩy ống kim pít-tông xuống một chút, sắc mặt cô yên lặng như nước.

Ý nghĩ của Ngôn Tổ, cô rất rõ.

Nói cái gì mà muốn dẫn mọi người cùng đi, thực ra là mọi người cùng đi, anh ở lại.

Ngôn Tổ nhất định đi tìm tác giả, để anh ta dẫn những người khác rời khỏi, một mình anh đối phó.

Nhưng nếu là người của tổ chức, cô không muốn ngồi chờ ở đây.

Làm xong mọi thứ, Chân Ái đi ra ngoài. Đi chưa được mấy bước, nghe thấy một tiếng “chúu” vô cùng nhẹ truyền đến từ một phòng nào đó, thính lực cô tốt, là tiếng súng giảm thanh.

Vừa rồi là tiếng súng công khai, lần này là giảm thanh... Chuyện gì xảy ra?

Một tia dự cảm chẳng lành dâng lên trong lòng Chân Ái, đi đến trước cánh cửa kia, khẽ gõ một cái. Cô muốn nghiệm chứng suy đoán của cô có chính xác hay không.

Một lúc lâu sau, cửa phòng cột kết một tiếng mở ra, luật sư đứng ở cửa, lộ ra nửa gương mặt, ánh mắt sợ hãi nhìn cô chằm chằm như âm hồn.

Lòng Chân Ái chợt nguội lạnh, luật sư ở đây, vậy thanh âm vừa vang lên vừa rồi kia là...

Cô muốn lập tức đuổi theo Ngôn Tố, nhưng luật sư trước mặt, đôi mắt tan rã, lộ ra nửa gương mặt xám xanh rất đáng sợ.

Cô khẽ đẩy cửa một cái.

Nửa gương mặt kia của luật sư lộ rõ ra, hốc mắt trống rỗng, máu tươi chảy xuống từ trong hốc mắt trống rỗng phủ đầy mặt.

Động tác mở cửa đụng vào cơ thể luật sư, anh ta ngã thẳng xuống.

Anh ta đã chết, ngay vừa rồi.

Nói như vậy, trong phòng...

Đầu ngón tay Chân Ái hơi dùng sức, cửa chậm rãi mở ra, một họng súng đen ngòm nhắm ngay mắt cô.

Phía sau họng súng, diễn viên xinh đẹp trang điểm đậm cười yêu kiều nhìn cô.

Cuối cùng lại tìm được không tồn chút sức lực!

Chân Ái nghênh đón họng súng đi vào, bình tĩnh như thường quay lại đóng cửa.

Diễn viên không thể tin được: “Cô không sợ tôi?”

Chân Ái bước qua thi thể luật sư, đi về phía bên cửa sổ: “Tại sao phải sợ cô?”

“Tôi có súng!”

“Tiếc là cô không dám giết tôi.”

Diễn viên nén giận.

Ấn tượng của cô ta với Chân Ái vẫn dừng lại ở chút câu kia, người phụ nữ nhỏ bé yếu đuối đi theo bên cạnh nhà logic học.

Cô ta giờ súng, Chân Ái lại đưa lưng về phía cô ta, đi tới kéo rèm, sắc trời trắng trút vào như mở cổng. Cơn bão đã ngừng, hơn sáu giờ sáng, tầng mây dày đặc che phủ bầu trời xanh.

Diễn viên híп mắt quan sát Chân Ái, vẻ đẹp hiếm thấy nhìn từ sau lưng cũng khiến người khác suy nghĩ vẩn vơ.

Cô thay một cái áo khoác nỉ màu trắng và quần jean kiểu mài, sạch sẽ lại mát mẻ. Gió biển thổi vào, áo khoác kề sát người lưu lại đường cong mảnh khảnh bên eo. Nhìn qua rất yếu đuối. Đây chính là điều các đàn ông thích?

Trừ vẻ ngoài của cô ra, chỉ e sự đơn thuần yếu đuối của cô càng dễ dàng gợi lên ham muốn chiếm hữu của đàn ông hơn, cho nên ngài A mới thương yêu có thừa sự quyến luyến không quên đối với cô ta?

Hoặc là, ngoài mặt cô thanh khiết trang nhã, nhưng trên giường ngài A thì hành vi phóng dăng?

Diễn viên khinh bỉ trong lòng, súng ngắn chuyển một cái, thu lại: “Cô nhìn ra tôi là người của tổ chức?”

“Ừ.” Chân Ái xoay người dựa vào cửa sổ, liếc nhìn luật sư dưới đất một cái, “Tiếng súng vừa rồi kia, người nào chết?”

Diễn viên không thích kiểu tra hỏi như ra lệnh của cô, nhưng cũng không dám bắt cô làm gì, con người xoay chuyển, “Tác giả, tôi giết anh ta.”

Chân Ái liếc mắt liền nhìn thấu: “Cô sẽ không, Arthur đã giao cho cô không được giết cảnh sát.”

Sắc mặt diễn viên cứng lại: “Làm sao cô biết?” Lần đầu tiên nghe người khác gọi thẳng tên ngài A, cô ta không quen.

“Đây là nhà của tôi, hẳn không muốn cảnh sát đến phong tỏa nơi này.” Chân Ái thật yên lặng, không hề cảm thấy vinh hạnh.

Nhưng tâm lý ganh ghét bẩm sinh của diễn viên xem lời này như một sự khoe khoang, rên một tiếng quái gở: “Tiểu thư C, cô thật đúng là hiểu rõ ngài ấy.”

Nhiều năm không nghe tên gọi này, Chân Ái bừng tỉnh, cách mấy giây mới hỏi: “Cô tên gì?”

“Thera.”

“Đây là biệt hiệu của cô?”

Cấp bậc trong tổ chức nghiêm ngặt, ngoại trừ biệt hiệu số đếm không hết ra, còn có đủ loại biệt hiệu địa lý, thực vật, thiên văn, danh từ riêng, vân vân, đương nhiên cao nhất là biệt hiệu chữ cái tiếng Anh và biệt hiệu chữ cái Hy Lạp.

Chân Ái nghe tên cô ta, đương nhiên nghĩ thành tên cổ điển Thera của đảo Santorini, cho rằng cô ta là thành viên dùng địa điểm làm biệt hiệu.

Thera không vui: “Biệt hiệu của tôi là chữ cái Hy Lạp Tau.” Cấp bậc cao hơn cô nghĩ.

Chân Ái: “Tôi đã nói, biệt hiệu tiếng Anh T là một người phụ nữ Thái Lan tên Tanya.”

Thera không phục: “Tôi cũng dựa vào sự nỗ lực của chính mình, từng bước một leo lên vị trí hôm nay.”

“Cố gắng lên.”

Sắc mặt Thera cứng đờ, nhưng Chân Ái không để ý, dựa vào cửa sổ xoay lưng về phía ánh sáng. Gò má trắng hồng, tỏa ra ánh huỳnh quang trong suốt giống như viên ngọc hiếm có trên đời; đôi mắt đen như mực, rất sâu rất yên tĩnh, có thể hấp hồn. Không thể không nói, cô đẹp đến mức khiến phụ nữ cũng không nhận được nhìn nhiều hơn mấy lần.

Thera không vui: “Đương nhiên tôi không giống tiểu thư C, là niềm ước ao của tất cả phụ nữ trong tổ chức.”

Chân Ái hơi thu con người, không hiểu lời cô ta.

Thera cười, nhưng ánh mắt lại lạnh: “Nói thật, ngoại trừ bề ngoài này ra, không nhìn ra cô có bản lĩnh gì. Trong mắt tôi, cô kì thực rất vô dụng. Hừ, chúng tôi vào sinh ra tử chen vị trí, nhưng mãi mãi không đến được địa vị cao của cô. Hết cách rồi, không tốt số bằng cô, có sự yêu mến của ngài A là có thể ngồi tít trên cao.”

Thera là thành viên đến từ bên ngoài nên không hề biết Chân Ái thực ra lợi hại bao nhiêu.

Chân Ái tĩnh mịch, không tiếp lời, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Hắn, đến rồi sao?”

“Không có.”

Chân Ái quay đầu lại, chất vấn: “Tại sao người mẫu chết thảm như vậy?” Ngôn Tổ thương cô nên không nói, nhưng cô đoán được, cái chết thảm của người mẫu không thoát được quan hệ với cô.

Thera lại nhú mày, cô ta thực sự chán ghét sự tự tin bất thành linh của cô gái này, nhìn qua giống như một cô công chúa điều ngoa độc chiếm sự cưng chiều của đàn ông muốn làm gì thì làm. Dựa vào cái gì mà cô cho rằng cái chết thảm của người mẫu là ngài A trút giận cho cô?

Thera xoay con người: “Trước khi tôi đến, ngài A ra lệnh, ai muốn làm hại cô thì hãy dùng cách giống như vậy để trả thù.”

Quả là một lý do đầy thuyết phục.

Nhưng Chân Ái không hề tin, lúc người mẫu chết cô nhận ra sự khác thường, mà phản ứng của Ngôn Tổ càng khiến cô khẳng định hơn, sát thủ trong tổ chức không chỉ có một, người kia rất có thể là Arthur.

Cô nhúu mày, cúi đầu lẩm bẩm: “Không cần nói dối, tôi biết Arthur ở đây. Tôi cảm giác được, hắn ở một góc không nhìn thấy nào đó nhìn tôi chăm chăm.”

Thera cười hừ một tiếng: “Cô có cảm ứng với ngài ấy?”

Chân Ái không để ý đến lời mỉa mai của cô ta, khẽ giật giật ngón tay, thuốc tiêm vào bắt đầu có tác dụng, cô không cần thiết tán gẫu với cô ta nữa.

“Phát súng vừa rồi kia thực ra không giết chết người phải không?”

“Tiểu thư C thật thông minh.” Thera nhướng mày, nổi lên tâm tư cay nghiệt, cô ta muốn nhìn gương mặt lãnh đạm bình tĩnh của Chân Ái lộ ra dù chỉ một chút cảm xúc hoảng hốt, liền khiêu khích: “Tiếng súng đó là bạn của tôi dụ anh ta ra ngoài để giết anh ta.”

Chân Ái yên lặng, ngược sáng, không thấy rõ vẻ mặt.

Thera tưởng đã chọc giận được cô, cười cợt: “Tiểu thư C, muốn đi cứu người đàn ông thích cô đó không?” Ngón tay cô ta chuyển một cái, súng lượn vòng, “Nhiệm vụ của tôi là buộc cô rời khỏi, cô muốn đi thì phải vượt qua cửa của tôi trước.”

Chân Ái vẫn không nói.

Thera nghiêng đầu, cắn đôi môi đỏ mọng, cười đến quỵên rũ: “Thật đáng tiếc mà, người đàn ông tốt như vậy, tôi nhìn cũng động lòng.” Đôi mắt tô mascara lấp lóe, “Nhà logic học thích cô cái gì? Xem ra cũng là khó qua ải mỹ nhân.”

Chân Ái không muốn nghe lời nói điên cuồng của cô ta nữa, ngắt lời: “Cô lại nói dối rồi. Anh ấy sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng. Muốn giết anh ấy sẽ không đợi đến bây giờ.” Cô khẳng định, “Kế hoạch của Arthur, không phải là giết anh ấy.”

Thera híp mắt lại, cho rằng nhận thức của mình với Chân Ái cần phải thay đổi, cô quả thực có chỗ không giống, rất thông minh, quá thông minh; rất yên lặng, quá yên lặng.

“Ồ, cô cho rằng kế hoạch của ngài A là gì?”

Chân Ái học điều Ngôn Tố dạy cô, quan sát nét mặt Thera:

“Kế hoạch là, cô đóng giả nhân vật diễn viên có thật đang bị giam ở một chỗ nào đó chúng tôi không biết trong tòa lâu đài này. Cô sẽ giết diễn viên thật, dời thi thể cô ta ra ngoài, để cảnh sát tưởng rằng ‘cô’ đã chết. Sau đó bắt cóc tôi rời khỏi hòn đảo này. Vốn chỉ là thanh trừng, bây giờ, vì để không giữ lại nhân chứng và người tình nghi dư thừa, ngay cả quản gia và người hầu gái vô tội các người cũng phải giết chết.”

Mặt Thera không biểu lộ cảm xúc gì, nuốt cổ họng một cái.

Chân Ái liền biết nói đúng, lòng nhất thời lạnh một nửa, “Đến lúc đó, ngoại trừ tác giả là cảnh sát, tất cả mọi người còn lại, diễn viên, người hầu gái, giáo viên mầm non, quản gia, luật sư, võ sĩ quyền anh, bác sĩ, tay đua, người dẫn chương trình đều chết hết... Tôi biến mất, người còn sống ngoại trừ cảnh sát ra thì chỉ còn lại Ngôn Tố.

Cho nên, hung thủ là Ngôn Tố.”

Thera nghe cô nói xong, nhếch miệng cười, vỗ tay cho cô: “Khâm phục.” Cô ta đi trong phòng, giọng nói buông tuồng lại hấp dẫn:

“Chúng ta suy nghĩ một chút nhé, anh S. A. từng là người bạn tốt nhất của Alex, thành viên cao cấp Chace trong tổ chức S. P. A. S. A. sớm đã biết, anh ta và Chace, hai thiên tài cùng nhau đánh cắp một tỉ tiền tiết kiệm và tiền mặt từ ngân hàng trung ương, vội vã chuyển tiền cướp được đi.

Chính vì S. A. lấy được nhiều tin tức trong nội bộ cảnh sát, ngầm báo cho Chace, người sau mới có thể trốn thoát thần không biết quỷ không hay. Chỉ tiếc Chace không tin S. A., ngược lại nhờ người khác giúp giấu tiền đi. Thế là S. A. dùng bom nổ chết Chace. Nhưng trước khi chết Chace nguyên rửa anh ta, nói có người biết quá khứ bẩn thỉu của anh ta. Cho nên qua nhiều năm như vậy, anh ta vẫn luôn tìm tung tích số tiền một tỉ và đám người kia.

Rốt cuộc, anh ta tìm được người giúp Chace giấu tiền năm đó, đi cùng họ đến hòn đảo này. Nhưng anh ta không tìm được tiền, mà những người này cũng nhận ra anh ta là người trộm tiền cùng Chace.

S. A. sợ tội ác bị vạch trần nên đã giết chết tất cả mọi người.”

Thera đi xa, không cẩn thận đạp phải thi thể luật sư, tùy ý đá một cái, “Người ở đây đều do anh ta giết, kể cả luật sư, kể cả diễn viên thực sự, cũng chính là tôi trong mắt người khác.”

Cô ta quay đầu nhìn Chân Ái, cười: “Tiểu thư C, kết cục ngài A chuẩn bị cho nhà logic học, cô cũng hài lòng chứ? Đúng rồi, ngài A bảo tôi hỏi cô, có cảm thấy chuyện ngài ấy làm cho cô rất lãng mạn không?”

79. Chương 78

Chân Ái dựa vào cửa sổ, trầm mặc đứng thẳng, không nhìn ra bất kì biểu cảm nào.

Ngôn Tố biết âm mưu này không? Hẳn là có.

Lúc nghe tiếng súng kia, chắc anh đoán được, lời tuyên bố trắng trợn như vậy là để dụ anh ra ngoài, để tác giả nhìn thấy anh đi lại bên ngoài phòng, còn những người khác đã chết hết, chỉ có anh là hung thủ.

Nhưng cho dù như vậy, anh vẫn không thể chùn bước.

Chân Ái biết, anh không muốn bất kì người nào trở thành vật hi sinh trong quá trình Arthur thiết kế để hãm hại anh.

Người đàn ông này, bây giờ cô nghĩ đến, vừa muốn khóc, vừa muốn cười.

Nhưng bây giờ hoàn toàn không phải lúc nghĩ những thứ này, nếu cô có thể giải quyết Thera, tất cả kế hoạch sẽ thay đổi.

Chân Ái thờ ơ kéo rèm cửa dày chắn sáng lại, trong phòng chỉ được chiếu sáng nhờ một ngọn đèn lò mờ và giá nến. Cô đi tới, thử thăm dò: “Bây giờ cô định làm gì? Chế ngự tôi trước, giết chết diễn viên thật trước?”

“Cô cũng đưa tới cửa rồi, đương nhiên thu xếp cô trước.”

Chân Ái nắm chắc trong lòng, tốt lắm, diễn viên thật vẫn chưa chết. Cũng phải, nếu như giết quá sớm, dễ lộ ra sơ hở thì khó mà đổ lên đầu Ngôn Tố.

Cô cũng không quay đầu lại đi về phía cửa: “Tau, tôi cho rằng cô không có bản lĩnh thu xếp tôi.”

“Không được đi!” Thera tiến lên tóm lấy bả vai cô, “Tiểu thư C, mạo phạm rồi.”

Chân Ái chờ chính là lúc này.

Cô đưa lưng về phía cô ta, khoe môi uốn cong, hai tay vượt qua bả vai quần lấy cánh tay Thera, cong đầu gối dồn trọng tâm nghiêng về trước, tóm người cô ta ném ra phía trước.

Thera không phải người ngồi không, lập tức phản ứng kịp, vòng một vòng theo cánh tay, nhanh nhẹn tránh được.

Chân Ái đoán được tính phòng bị của cô ta cao, sớm làm xong dự định bị né tránh, buông lỏng lực kéo ở tay đổi thành lực đẩy, đẩy Thera ra, nắm lấy súng của cô ta, đẩy kéo trước sau vài cái, lớp bóp tháo khẩu súng thành cục sắt, rơi tã lả xuống đất.

Thera liền bước lùi lại, muốn khom người rút súng dưới chân, lại dừng lại, lúc cô ta khom người, đối thủ sẽ đá bụng cô ta trước.

Cô ta nhướng mày nhìn Chân Ái, hơi cảm thấy nhìn với cặp mắt khác xưa.

Cô ta nghiêng đầu nắn bóp gân cốt: “Tiểu thư C, vừa rồi trách tôi xem thường cô. Suýt thì quên, lớn lên trong tổ chức từ nhỏ, đấu vật là môn bắt buộc!”

Chân Ái thờ ơ nhìn cô ta, không trả lời.

Lúc cô 11 tuổi đã từng học một đoạn ngắn, chưa kịp học xong thì bị hủy bỏ. Trong một lần luyện tập, huấn luyện viên đấu vật không khống chế được lực đã đá Chân Ái ngã lăn. Cô ngã xuống từ trên tấm nệm, gáy đụng đất, ngất ngay tại chỗ.

Sau khi tỉnh lại, không thấy huấn luyện viên đâu. Các bạn học cùng đều tự làm chuyện chính không học nữa. Arthur cũng cấm cô mọi vận động mạnh, kể cả câu cá, lý do lại là sợ lưỡi câu móc vào đá ngầm kéo cô xuống nước. Cô không vui, hẳn tìm người đào một con sông an toàn gần nhà cô, chõ cá trên toàn thể giới đến cho cô câu.

Vì thế, Bert đi theo bên cạnh cô chê cười cô suốt một năm.

Sau khi rời khỏi tổ chức, để phòng thân nên Chân Ái đã học lại môn đấu vật từng bị gián đoạn, nhưng tiếc là tay phải không có sức, học nghệ mãi không tinh. Cô cũng không biết hôm nay có thể phát huy trình độ đến mức nào, nhưng dù sao cũng phải liều một phen.

Cô vô thức nắm lấy tay phải, dưới tác dụng phong bế(*) của hormone, sức mạnh đã trở lại.

(*) Phong bế: gây tê sâu và rộng để chặn đường dẫn truyền thần kinh ở một vùng cơ thể.

Thera bóp nắm đấm kêu răng rắc, rất nhiều ham muốn khiêu chiến: “Tiểu thư C, rất mong chờ được đo sức quang minh chính đại với cô.” Nếu có thể đánh ngã cô, đó đúng là niềm kiêu hãnh lớn lao.

Cô ta không do dự, khí thế như núi nâng một chân lên, bổ về phía cổ Chân Ái. Chân Ái khó khăn tránh thoát, tiếng gió soạt soạt từ chân cô ta gào thét bên tai cô, làm rối tóc trên trán cô.

Tốc độ Thera cực nhanh, một phát không đá trúng, phát tiếp theo lập tức đánh tới.

Ban đầu Chân Ái chỉ có thể liên tục né tránh, đợi suy xét đầy đủ tần suất ra chân của Thera, cô nhắm ngay cơ hội, đá một phát về phía đầu gối cô ta đang thu lại.

Người sau không tránh kịp bị đá một cái thật mạnh, đầu gối giống như bị kim đâm, đau âm ỉ. Thera hơi giật mình, thậm chí nghĩ cô thật đúng là nhạy bén.

Đá xa không đến, còn để đối thủ đánh du kích, Thera dứt khoát tập kích cận chiến, đánh móc về phía gò má Chân Ái, tốc độ rất nhanh, cô không tránh kịp, cằm bị trúng một đòn tàn nhẫn, đổ hết nửa bên mặt.

Chân Ái lùi về sau mấy bước, lấy mu bàn tay lau một chút máu trên khóe môi.

Sức mạnh của Thera lớn hơn nhiều so với cô tưởng tượng.

Thera lại vọt tới lần nữa, tay chém cổ cô, Chân Ái khom người vòng qua, tóm lấy tay cô ta vặn một cái, hai người vật lộn cận chiến, đánh hơn mấy lượt, hai bên đều bị thương, khó phân thắng bại.

Nhưng Chân Ái biết, mới đầu Thera kiêng dè thân phận của cô, có chút giữ lại. Nhưng đánh lâu, bản năng tranh đấu dâng lên, Thera không thu lực nữa, càng đánh càng mạnh. Đầu gối Chân Ái đá trúng bụng cô ta, cô ta hoàn toàn nổi giận, lấy toàn bộ sức mạnh đá trả lại một đòn vào bụng Chân Ái.

“A!” Chân Ái kêu thảm thiết một tiếng, bị cô ta đá bay đụng vào sofa, đau đến rút gân.

Cô giãy giụa muốn đứng lên, nhưng trước mặt một vùng ánh sáng đỏ, nội tạng đều lộn tùng phèo, khoe miệng toàn là mùi máu tươi.

Cô hết sức chống người dậy, lại lập tức sụp xuống đất, không cử động nữa.

Vừa rồi Thera đầu óc hồ đồ, mấy giây sau tỉnh táo lại, thấy Chân Ái sắc mặt trắng bệch co lại dưới đất, mái tóc dài tản ra, bỗng nhiên cảm thấy lạnh cả người. Cơ thể này của cô nhìn là biết không chịu nổi, lẽ như bị thương thật, cô ta chính là tự tìm cái chết.

Thera chạy đến đỡ cô, không ngờ trong nháy mắt, Chân Ái cầm giá cắm nển trên bàn cà phê đưa lên trước mặt cô ta, tay kia lấy ra một chai keo xịt tóc nam nhỏ dưới đáy bàn cà phê, hướng về phía ngọn lửa phun toàn bộ ra ngoài.

Keo xịt tóc xuyên qua ánh nển biến thành ngọn lửa lớn, nhào về phía mặt Thera như thủy triều, bao phủ mặt cô ta.

Thera đeo mặt nạ diễn viên, tóc và da đều dính vào đó, che mặt cao giọng kêu thảm thiết.

Chân Ái nhắm ngay cơ hội, kéo khăn trải bàn trên bàn cà phê xuống, nhào tới trùm lấy đầu cô ta, hai tay tóm lấy cổ cô ta ném qua vai một cái, đập lên bàn như ném bao bố. Thera đau đến mức xương cũng muốn gãy, đầu bị trùm không thấy rõ, rất nhanh lồng ngực và phần bụng bị tay dầm chân đá liên tục. Cô ta ngã xuống đất không hề có sức chống đỡ, nhưng rất nhanh đập tắt lửa trên đầu, hai tay xé khăn trải bàn, lộ ra gương mặt dữ tợn.

Chân Ái đánh cô ta thành nội thương, nhưng cô ta từng là biệt hiệu Tau trúng ba viên đạn cũng có thể đánh chết tưng ba người đàn ông, sức nhẫn nại rất mạnh, hoàn toàn sẽ không vì tình trạng vết thương nghiêm trọng mà mất đi sức chiến đấu.

Cô ta bỏ dậy cởi áo khoác ra, nắm chặt nắm đấm, cơ bắp lồi lên trên cánh tay, hung ác nhìn Chân Ái, ánh lửa lập lòe trong mắt: “Cô lại chơi lén tôi?”

Chân Ái: “Ai hứa chơi quang minh chính đại với cô?”

Thera giận đến nổi điên, bỏ nhào về phía cô giống như một con sư tử mẹ; Chân Ái cầm lấy chai keo xịt tóc ném tới phía sau cô ta, một tiếng lách cách vang lên giòn giã, bóng đèn bể nát.

Trong phòng chợt rơi vào bóng tối.

Cửa phòng và rèm cửa sổ có tính chắn sáng tốt, ánh sáng trong phòng vô cùng nhạt. Thera không thấy rõ gì cả, dừng lại: “Cô cho rằng cô có thể trốn được bao lâu?” Cô ta lấy súng từ ống quần ra, khó khăn đi kéo rèm.

Đối với Chân Ái mà nói, bóng tối loại này hoàn toàn không thành vấn đề. Cô cố sức nâng bàn cà phê dày nặng bằng gỗ, nắp phía sau Thera, dồn sức ném vào đầu.

Bàn cà phê gãy chia năm xẻ bảy, Thera ngã nhào xuống đất, giãy giụa đi nhặt súng rơi xuống đất.

Chân Ái lập tức đề lên người cô ta, lấy ra dao găm cần thiết của thành viên chỗ cổ chân cô ta, đâm vào lưng cô ta không hề nương tay, nhưng né tránh vị trí tim phổi.

“A!!!” Thera kêu thảm thiết.

Lúc dao găm xuyên qua lưng phải của cô ta, Chân Ái sững sốt một giây. Nhưng không phải cô chết thì là tôi chết, cô hung hăng cắn răng, sợ cô ta vẫn còn năng lực hành động, lại đâm mấy nhát trên đùi cô ta. Lúc rút dao, máu tươi bắn tung tóe lên mặt Chân Ái.

Thera liên tục kêu thảm thiết, Chân Ái lại do dự lần nữa. Chính là một giây này, Thera đột nhiên nắm cổ tay cô, dùng sức kéo một cái, đá cô từ trên người mình xuống.

Chân Ái tưởng còn muốn đánh lại, nhưng cô ta lảo đảo chạy đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra, lộn người một cái xuống dưới liền không thấy tăm hơi.

Chân Ái chạy tới nhìn, chỉ thấy Thera rơi vào những con sóng biển.

Gió biển thổi vào, lạnh buốt.

Chân Ái cúi đầu, trên người đều là máu, cả người đều đau. Cô không hề dừng lại, lập tức quay về phòng Ngón Tố.

Chạy ào vào toilet liền thấy mình trong gương tóc tai tán loạn máu me đầy người, trong mắt tỏa ánh sáng hung ác rất đáng sợ.

Cô không dám nhìn gương, cởi áo khoác ra nhanh chóng rửa sạch vết máu trên người.

Đột nhiên, một cơn đau khủng khiếp ập tới cổ tay phải. Tác dụng phong bế của hormone là, lúc gây tê không cảm giác được đau đớn, có thể sử dụng chức năng cơ thể như thường, nhưng tổn thương vị trí bị thương sẽ tăng lên chồng chất.

Một khi công dụng của thuốc mất đi, khiến người ta đau đến không muốn sống.

Chân Ái chợt nắm lấy cổ tay phải, đau đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, giống như vô số cái kẹp nhọn chui vào trong tay, từng tắc một xé rách máu thịt cô, sự đau đớn còn dữ dội hơn ngàn lần so với sự đau đớn lúc đánh nhau với Thera vừa rồi.

Cô chợt ngồi xổm xuống đất, sắc mặt trắng bệch, mặt mũi vằn vẹo, đau đến chết đi sống lại.

Bên ngoài lại truyền đến tiếng chìa khóa mở cửa.

Ngôn Tố đã trở lại.

Chân Ái cả kinh, lập tức đứng dậy, chịu đựng cơn đau nhức văng đầu hoa mắt, cầm khăn lau mồ hôi lạnh trên người và mặt.

Anh đi tới, cô đưa lưng về phía anh, mặc áo thun nhỏ và quần jean mỏng phong phanh, sát người, vóc dáng yếu ớt, khăn tắm màu trắng vòng một chút trong tay, bay xuống che kín nửa thân trên.

Chân Ái lấy khăn tắm quấn kỹ mình, tay phải vẫn run rẩy như co giật, cô cắn chặt răng gắt gao lấy tay trái ghì chặt, lòng như lửa đốt: Chết tiệt đừng đau nữa! Cô không muốn Ngôn Tố khó chịu!

Anh đi lên, hai tay vòng qua eo cô từ phía sau, vừa cúi đầu, để sát cằm bên thái dương cô, cọ tới cọ lui, rất nhẹ, rất chậm, rất say đắm.

Chân Ái đau đến mức trước mặt hoàn toàn mơ hồ, nhưng theo thói quen nghiêng đầu kề vào anh, tỏ vẻ đáp lại.

Dường như cô cảm ứng được sự bi thương và vui mừng của anh, đoán rằng anh gặp phải chuyện gì phiền phức, thế là cô buông tay mình ra, rơi xuống bên hông, nắm tay anh.

Mới vừa muốn nói gì đó, đáy lòng đột nhiên lạnh ngắt, đôi tay này, cũng thon dài như thế, khớp xương cũng rõ ràng như thế, nhưng không phải là Ngôn Tố.

Tay cô cứng đờ.

Hắn để sát vào bên tai cô, đầu lưỡi liếm qua mái tóc trắng sáng của cô, lẩm bẩm như nói mê: “Chery, Ma Cherie!” Cheryl, người yêu đầu của anh.

Tiếng Pháp gọi cảm trầm thấp thuần túy, trên đời chỉ có một người gọi cô như vậy.

Lòng Chân Ái bỗng chốc đóng băng.

Cô lạnh ngắt cả người, kinh ngạc nhìn chằm chằm phía trước, từ đầu đến chân đều cứng đờ, không làm được bất kì phản ứng nào.

Giây tiếp theo, người đàn ông phía sau cúi đầu thấp hơn, hung hăng ngửi một hơi mùi thơm giữa cổ cô. Một cái ngửi này đã đánh thức Chân Ái, cô cố sức giãy ra, hắn sớm đoán được phản ứng của cô, bỗng chốc nắm bả vai cô, xoay người cô lại, kéo mạnh vào trong lòng hắn.

Giống như một con đại bàng đầy sức mạnh bắt một con gà con yếu đuối, không thể ngăn được, không thể chống lại.

Thời gian qua đi năm năm, Chân Ái lại thấy thẳng mặt Arthur rõ ràng một lần nữa, mặt mũi rõ ràng, đôi mắt đen như mực; gương mặt tuấn tú trắng ngần, đôi môi cợt nhả. Trút bỏ vẻ ngây ngô và trầm mặc năm năm trước, trở nên u ám nhưng tràn đầy khí thế.

Nhìn thấy ánh mắt giết mình hoảng sợ của Chân Ái, mặt hắn hơi biến sắc, thu lại khí thế tàn ác tỏa ra khắp người, thấp giọng hỏi: “1925 ngày không gặp, nhớ anh không?”

Chân Ái không thể tin được nhìn hắn chằm chằm, mấy giây, chữ nói ra lại là: “Buông tôi ra!”

Đôi mắt Arthur tối đen một hồi, nhưng không nổi giận. Hắn cúi đầu kề sát mặt cô, dỗ dành: “Vẫn còn giận anh? Giận dữ chạy lâu như vậy, có phải cũng nên về nhà rồi không?”

“A, nơi đó không phải nhà của tôi, nhà của tôi đã sớm bị anh phá hủy rồi!”

Hắn nghe nói, cười vui vẻ: “Em vẫn gọi biệt danh của anh, từ nhỏ đến lớn, không thay đổi.” Vừa nói, không nhìn được sờ gò má cô.

“Đừng đụng vào tôi!” Chân Ái hất tay hắn ra.

Một cái hất này dẫn tới hậu quả mãnh liệt, hắn đột nhiên ra sức ôm eo cô, một tay nâng cô lên, tay kia ghì chặt gáy cô, cúi đầu liền chặn miệng cô.

Hắn giống như một con dã thú đói mấy năm, cắn cô thì không nhả ra nữa, gặm cắn môi cô một cách bạo lực và kiêu ngạo, đầu lưỡi luồn vào trong, hung hăng xâm lược hàm răng và bờ môi cô một chút không lớt một lần.

Chân Ái giãy giụa muốn đẩy hắn ra, nhưng cơ thể bị hắn quán lấy treo lên không, tay chân cũng không làm gì được, dăm đá đối với hắn mà nói không hề có lực sát thương.

Hai cánh tay hắn quán chặt cơ thể cô, sức lực lớn đến mức giống như người rơi xuống nước bầu vịu tằm gỗ nổi. Không khí trong lồng ngực cô đều bị hắn hút hết, bên tai là hơi thở hỗn hển của hắn, trước mặt là mùi vị đàn ông của hắn. Cô tức đến mức hận không thể cắn đứt đầu lưỡi hắn.

Nhưng hắn từ đầu đến cuối chỉ chần chừ trước môi cô, không vượt qua giới hạn nửa bước. Đến lúc hắn thực sự luồn vào, lúc cô chuẩn bị cắn hắn, cô chợt kinh sợ phát hiện lại không còn một chút sức lực, ngay cả cảm giác đau đớn nơi cổ tay phải cũng đã biến mất.

Trên miệng hắn đã bôi thứ gì đó! Hắn đều lập kế hoạch tốt lắm!

Tay chân Chân Ái đều lặng xuống, không có sức lực, cũng không thể nói, chỉ có thể vô lực yếu đuối trong lòng hắn, mặc cho hắn quên đi bản thân mà đòi hỏi cướp đoạt.

Cho đến lúc hắn rút cuộc ném đủ rồi, mới lưu luyến không rời buông cô ra, giống như say mê, hít một hơi thật sâu: “Trời, em vẫn tốt đẹp như vậy.” Hắn cúi đầu, chớp mũi đặt trên cổ cô, chậm rãi ngửi một mạch lên trên, sau cùng dừng bên tai cô, “Vẫn khiến tâm trí người ta hướng về như vậy.”

Nghiêng đầu sang liền thấy đôi môi cô sưng đỏ, đôi mắt đen nhánh đầy bi phẫn và oán hận nhìn hắn chằm chằm.

Hắn không nổi cáu không tức giận, tiếp tục ôm, cọ tới cọ lui nơi gò má cô. Đường như hắn rất thích sự thân mật như vậy, lại có vẻ như hắn giống một loài vật nào đó, chỉ biết dùng sự hôn liếm nguyên thủy nhất và sự vuốt ve trực tiếp nhất để biểu đạt yêu thích.

“Cheryl, đã lâu không gặp, em lớn rồi. Trở nên càng ngày càng xinh đẹp, càng ngày càng đáng yêu, càng ngày càng khiến anh say mê.” Hắn cúi đầu kề lên xương quai xanh của cô, hé miệng, nhẹ nhàng hôn liếm.

Cô tê cả da đầu, nhưng không thể động đậy cũng không thể nói.

Hắn liếm dọc theo cổ cô lên trên, khẽ than, “Nhưng em lớn rồi thì không ngoan nữa.”

“Anh không thích em lớn lên. Càng lớn, em càng không nghe lời, chỉ muốn chạy ra ngoài.” Hắn nói đến chỗ này, bi thương mà nhíu mày, ngậm lỗ tai trắng như tuyết của cô, nhẹ nhàng hút,

“Bên ngoài có cái gì tốt chứ, khiến em không nhớ nhà, không nhớ anh như vậy? Về cùng anh đi, có được không?”

“Cheryl, người yêu dấu của anh. Thế giới này đều là của em, mọi thứ của anh đều là của em. Em muốn gì anh cũng cho em.”

Chân Ái lẳng lặng mở to mắt, nhìn bức tường trắng xóa. Cô không muốn gì cả, cô chỉ cần tự do.

“Em thích thứ gì bên ngoài, anh đều mang về cho em.”

Tay Arthur bóp vòng eo mảnh khảnh của cô, dùng sức nhéo một cái, lại chậm rãi sờ, vòng eo cô gái tinh tế, da thịt mềm mại đến vô lý.

Hắn ôm ngang cô đứng dậy, cẩn thận đặt vào trong bồn tắm lớn hình tròn, cô vô lực nằm xuống, cảm thấy lạnh cả người, da thịt trắng mịn bên hông và cái rốn hơi lạnh.

Hắn cúi người xuống, nắm thắt lưng mảnh khảnh của cô, vùi đầu vào bên hông cô ngửi hôn hết lần này đến lần khác, hàm răng, bàn tay chậm rãi khê cạo tới cạo lui, nhưng điều đó khiến cảm xúc say mê của hắn dường như thế nào cũng thể nghiệm chưa đủ.

Hắn thực sự muốn lập tức đem cô về lâu đài của họ, giam mình cùng một chỗ với cô, bảy ngày bảy đêm, mặc sức thưởng thức mỗi một tác da tác thịt trên người cô, kể cả, chỗ đó.

Hắn thực sự thích cô, thích đến mức hận không thể luôn luôn ngâm cô trong miệng.

Hắn tình mê ý loạn, đầu ngón tay thon dài không an phận dò vào sau eo cô, bàn tay đi xuống nắm da thịt trơn mềm, sự thân mật thể này khiến trong cổ họng hắn không thể tự dè xuống mà tràn ra một tiếng thở dài sáng khoái.

Nhưng vừa ngẩng đầu lại thấy cô nhú mày, trong mắt tràn đầy bi ai.

Gương mặt anh tuấn của hắn lạnh từng chút một: “Em không thích?”

Hắn giống như phát tiết, tay dò chỗ sâu hơn, bỗng nhiên một tay nâng cô lên, đưa đến bên mép mình, con ngươi đen nhánh của hắn nhìn chăm chăm đôi mắt đen nhánh giống như vậy của cô, không nhìn ra có tức giận hay không, nhưng có sự kiềm chế giống tổ sắp đến.

Arthur nhìn chăm chăm gương mặt gần trong gang tấc của cô, thanh âm rất nhẹ: “Cheryl, cô gái ngoan, nói cho anh biết, trong phòng tắm ở tòa thành phụ số 7, hắn đã làm gì với em, hả?”

Chân Ái ngồi trong lòng bàn tay hắn, tim đập rối loạn, toàn thân vô lực, cô cảm nhận được rõ ràng sự ghen tị và tức giận đầy u ám dưới ngữ điệu yên lặng của hắn.

Nhiều năm như vậy, cô quá quen thuộc.

Loại yên lặng khát máu này, chỉ có hắn biết, chỉ có cô hiểu.

Giống như huấn luyện viên đấu vật đột nhiên biến mất kia, người hầu gái không cẩn thận làm đổ nước sôi lên tay cô kia, chuyên gia ma túy cười cô không biết đi xe đạp kia, nhà toán học khen cô xinh đẹp thất cái nơ lên lễ phục dạ hội giúp cô kia...

Cô bắt buộc mình không lộ ra bất kì biểu cảm gì.

“Ồ, đã quên, bây giờ em không nói được.” Lòng mày anh tuấn của Arthur nhướng một cái, che đi sự ác liệt trong mắt,

“Nhưng, cơ thể em, hắn thích không?” Hắn cười kì quái, “Không sao cả, lát nữa anh tự mình hỏi hắn.”

Lòng Chân Ái trầm xuống, nhưng không dám lộ ra bất kì cảm xúc gì.

Hắn lại gần bên tai cô: “Cheryl, em biết chứ. Anh đối với em, chỉ có một yêu cầu. Cho dù em thích chạy trốn, anh cũng cam tâm tình nguyện đuổi theo. Nhưng mà C à, trên đời này, em chỉ có thể thích anh, không được thích bất kì người nào, bằng không thì anh sẽ khiến hắn biến mất khỏi thế giới này.”

Cô kinh ngạc.

Hắn lại không bỏ được hù dọa cô, vừa đau vừa hận, lại ôm cô vào lòng, đặt trong bồn tắm, nhẹ giọng dỗ: “C, em ngoan ngoan đi, nghe lời một chút, có được không? Em chỉ là lạc đường thôi, giống như thích đồ chơi vậy. Em ngoan có được không? Nói như thế, anh không ngại để cho em thích món đồ chơi lâu hơn một chút.”

“Anh dẫn em về nhà nhé! C, mọi thứ anh làm cho em, em thích không?” Hắn cúi đầu hôn môi cô thật sâu lần nữa, bàn tay nắm chặt sống lưng trơn nhẵn của cô.

Trong đầu Chân Ái trống rỗng.

Mọi thứ hần làm ày, mày thích không?

...

Chân Ái 1 tuổi, Arthur 4 tuổi.

Hần nhào người bên nôi, ngăn người nhìn bé gái mập mạp trắng trẻo trong giỏ. Mắt cô đen nhánh, lông mi vừa dài vừa cong, gương mặt trắng mịn đến có thể nhỏ giọt. Cơ thể nhỏ bé mềm mại bò tới lẩn lui trong giỏ, nói ê ê a a hần nghe không hiểu. Arthur vượt qua cái nôi hôn miệng cô, mới đụng phải, trọng tâm bị lệch. Bert đẩy một cái, cái nôi lật từng chút một, loảng xoảng che bé gái phía dưới.

Chân Ái 2 tuổi, Arthur 5 tuổi.

Hần thắt cái nơ xinh đẹp trên tóc cô, Bert quấn cái nơ của cô lên cành cây, cô xoay vòng vòng tại chỗ, không thoát được, càng quấn càng chặt, sau đó bị cắt bỏ một đoạn bím tóc, hần cạo trọc đầu cùng cô.

Cô 3 tuổi, hần 6 tuổi.

Hần xách một con chó con mới sinh tặng cho cô, con chó con liếm con thỏ con trong lòng cô một cái. Con thỏ sợ chạy mất, Chân Ái khóc hu hu, Arthur ném con chó con, đuổi theo con thỏ như một làn khói;

Thực ra hần đặt tên love cho con chó con, mong đợi người khác thấy Chân Ái ôm chó con thì sẽ nói “puppy love”.

Cô 5 tuổi, hần 8 tuổi.

Hần dùng cây nhựa ruồi và cây tầm gửi thắt vòng hoa Giáng Sinh tặng cô, cô mặc một chiếc áo lông trắng như tuyết, ôm vòng hoa thật to không biết phải làm sao. Hần đeo vòng hoa vào cổ cô, giống như một cái khăn quàng màu xanh lá cây tròn trĩnh.

Nhưng hần đã quên phong tục truyền thống lễ Giáng Sinh, cô gái đứng dưới cây tầm gửi, tất cả mọi người có thể hôn cô ấy. Bert dẫn đám con trai tinh quái lần lượt từng đứa cắn khuôn mặt nhỏ bé trắng hồng của Chân Ái một lần.

Hần hung hăng đánh bọn chúng, trừ Bert ra. Sau đó bị phạt đứng trong tuyết một ngày.

Cô 10 tuổi, hần 13 tuổi.

Hần tặng cô một cái váy màu đỏ xinh đẹp, cô nhân lúc mẹ không có nhà, lén lút mặc vào xoay quanh trước gương. Sau đó bị mẹ cô phát hiện, cắt nát cái váy, nhốt vào phòng tối.

Cô 13 tuổi, hần 16 tuổi.

Cô xin hần dẫn cô ra ngoài căn cứ chơi, đáng thương dựng thẳng ngón tay, thanh âm vừa mềm mại vừa dịu dàng: “A, xin anh, đi một lần thôi!” Hần và Bert chở đồ cắm trại cùng cô lên núi, bắt cá trong khe suối xem đom đóm, quây một ngày một đêm.

Sau khi về bị mẹ cô về nhà sớm phát hiện, nhốt vào phòng tối quỳ góc tường một tuần.

Cô 15 tuổi, hần 18 tuổi.

Mẹ cô lại muốn nhốt cô, khi đó dáng dấp của hần đã cao hơn người lớn, bảo vệ Chân Ái ở sau lưng, nghiêng răng nghiêng lợi với mẹ cô: “Chờ tôi tiếp quản tổ chức, giết bà đầu tiên!”

Bởi vì câu này, hần bị bố hần xử phạt, chịu hình phạt roi một tháng.

Cô 16 tuổi, hần 19 tuổi.

Hần đã là boss số một mới nhậm chức.

Cô thức dậy, thấy hần ngồi bên giường, mang theo sương gió và vẻ mệt mỏi đi cả ngày lẫn đêm, vuốt ve mái tóc dài của cô, nói: “Chờ em lớn hơn một chút, chúng ta sẽ kết hôn, sau đó ở cùng nhau cả đời.”

Cô xoa mắt, không hiểu: “Nhưng không phải mọi người đều đang ở cùng nhau sao?”

Hần nói: “Không phải mọi người, chỉ hai người chúng ta thôi.”

Dù sao cũng không có gì không giống bây giờ mà, cô nghiêng vào gối, tiếp tục mơ mơ màng màng ngủ: “Được.” Lắm lắm, trở mình.

Đợi đến cô 17 tuổi, hẳn 20 tuổi.

Cô nổi lên tâm tư rồi đi và kháng cự. Hấn và Bert nghĩ hết mọi cách, nghe theo cô, dụ dỗ cô, ép buộc cô, quấy rối cô, ngược đãi cô, hành hạ cô...

Nhưng vẫn không giữ chân cô được...

80. Chương 79

Ngôn Tố rời phòng, sau khi đi tới đại sảnh, đặc biệt để ý tượng sáp còn lại. Không có bất kì chỗ nào khác với lần cuối anh nhìn thấy.

Đúng lúc người hầu gái mở cửa phòng khách ra, vừa thấy Ngôn Tố, kinh ngạc tới chào: “Nhà logic học, lúc anh ở trong phòng đã xảy ra rất nhiều chuyện. Người mẫu đã chết, mọi người tranh cãi âm ỉ. Trời, cô ấy chết rất thảm, đông thành băng vỡ trong hầm băng.”

Người hầu gái nhớ lại, lại khóc hu hu không ngừng, cầm khăn tay liên tục lau nước mắt: “Luật sư nói là do tôi giết, tôi chỉ là người làm công, làm sao có thể giết người?”

Lời nói tuy lộn xộn, nhưng giống như điều Ngôn Tố nghe được lúc ở trong phòng cách đây không lâu, người hầu gái đáng thương thực sự đã bị dọa sợ hãi rồi.

Có hai người đi ra từ trong phòng khách, chính là tác giả và giáo viên mầm non.

Ngôn Tố: “Những người khác đâu?”

Người hầu gái lau nước mắt: “Sau khi người mẫu chết, giáo viên mầm non đề nghị mọi người tụ tập trong phòng khách chờ cảnh sát. Nhưng nửa đường luật sư đi vệ sinh, sau đó thì không thấy nữa. Diễn viên kháng kháng muốn đi tìm anh ta, cũng không quay lại. Còn lại bốn người chúng tôi ở phòng khách. Vừa rồi có một tiếng súng vang lên ở tòa thành phụ bên kia, quản gia cũng đi kiểm tra nên chỉ còn lại ba người chúng tôi.”

Ngôn Tố thu con ngươi. Anh biết rõ diễn viên là sát thủ tổ chức cử tới, diễn viên rời khỏi là để đi giết luật sư. Nhưng giết người không phải là tiếng súng vừa rồi kia.

Một tiếng kia, mục đích không phải giết người mà là dụ anh đi ra. Diễn viên giết tất cả mọi người, lại giết chết diễn viên thật để thay thế là có thể gán mấy mạng người ở đây lên đầu anh.

Anh không hề quan tâm cái gọi là danh dự và mưu hại, nhưng anh tuyệt đối không muốn vì Arthur hãm hại mình mà khiến cuộc thanh trừng kẻ phản bội của tổ chức mở rộng tổn thương người bình thường. Bất kể là ai, chỉ cần có thể chết ít đi một mạng, anh cũng sẽ dốc hết toàn lực.

Cũng may anh rất khăng định, sau khi người mẫu chết, người trong lâu đài chỉ còn cảnh sát, người bình thường và sát thủ. Những người này cũng sẽ không tạo thành uy hiếp với mạng sống của Chân Ái, đây cũng là nguyên nhân anh có thể yên tâm để Chân Ái lại một mình.

Ngôn Tố cúi đầu nhìn người hầu gái đang khóc thút thít, nhủ mảy an ủi: “Đừng khóc.” Lời nói ra lại rất lạnh, giống như ra lệnh. Người hầu gái nhát gan bị dọa cho giật mình, thật không khóc nữa.

Tác giả chất vấn: “Không phải anh dặn dò là đợi trong phòng đừng chạy lung tung sao? Sao ra ngoài rồi?”

Giống như kế hoạch của Arthur, anh ta nghi ngờ Ngôn Tố.

Ngôn Tố không trả lời, thản nhiên nói: “Cảnh sát, xin anh lập tức dẫn hai cô gái này rời khỏi đây.”

Ba người kinh ngạc. Tác giả sửng sốt: “Làm sao anh nhìn ra được?”

Ngôn Tố không có hứng thú trả lời: “Bây giờ trong lúc nguy cấp này, các người muốn dọn bàn bưng trà nước xem suy luận sao?”

Trong lòng tác giả không quả quyết, Ngôn Tố có vẻ như biết rất nhiều tình hình bên trong, có thể anh là người của tổ chức. Nhưng sắc mặt Ngôn Tố tái nhợt đến đáng sợ, kiên cường chống đỡ, nhưng rất suy yếu.

Điều này tác giả đoán ra được, ở tòa thành phụ số 7, anh ta nhìn thấy mũi tên gỗ rải rác dưới đất, suy đoán là có thể đã đâm trúng anh.

Vậy rốt cuộc anh là người bị hại hay là đồng phạm?

Tác giả hỏi: “Tại sao phải đi?”

Ngôn Tố nói ngắn gọn: “Có người muốn giết các cô ấy.”

Người hầu gái và giáo viên mầm non kinh sợ, tác giả hỏi lại: “Anh có ý gì?”

Ngôn Tố không kiên nhẫn: “Lời tôi nói là tiếng Anh cổ điển, hay anh thi SAT chỉ được 100 điểm?”

Tác giả bị giọng châm biếm của anh làm cho hơi hòa hoãn: “Ý của tôi là, ai muốn giết các cô ấy? Tại sao anh biết có người sẽ giết các cô ấy?”

Trần đầy ý nghi ngờ.

“Bởi vì hung thủ sẽ giết tất cả mọi người ở đây, ngoại trừ tôi.” Ngôn Tố nói, “Anh có thể nghi ngờ tôi là hung thủ, nhưng xin anh hãy cân nhắc an toàn của hai cô gái này trước, đưa các cô ấy đến chỗ khác. Tạm thời tôi sẽ không rời khỏi lâu đài, anh không cần lo đến lúc đó không bắt được tôi.”

Tác giả vẫn đang suy tư, Ngôn Tố quay đầu nhìn người hầu gái: “Cô có sơ đồ mạch điện của lâu đài không?”

“Có. Mấy ngày nay cúp điện mãi, tôi lục ra được.” Người hầu gái chạy đến phòng khách ôm một chồng giấy dày cho Ngôn Tố. Người sau lật từng tờ rất nhanh, dưới ánh mắt ngơ ra của người hầu gái, mười mấy giây nhìn xong, trả lại cho cô ta, xoay người rời đi.

Tác giả gọi: “Anh đi đâu vậy?”

“Tìm người.” Giọng như nói nhiều một chữ sẽ lấy mạng anh.

Tác giả đuổi theo: “Tôi đi cùng anh.”

“Không được.” Ngôn Tố dừng bước, nếu như tác giả đi cùng, Arthur sẽ giết anh ta. Dù sao, Arthur không cần một cảnh sát chứng minh Ngôn Tố không phải là hung thủ.

Tác giả thấy anh cố chấp như vậy, tính khí cũng thay đổi: “Tôi không tin anh, có thể anh là hung thủ, bây giờ anh muốn đi giết người.”

Ngôn Tố thản nhiên nói: “Tôi không cần anh tin, nhưng xin anh hãy nghĩ kĩ một chút, tại sao luật sư muốn ở một mình? Bởi vì anh ta tập trung được phạm vi sát thủ, biết có người muốn giết anh ta. Anh ta biết người muốn giết anh ta không phải là tôi đang ở trong phòng, mà là người ở cùng các anh. Tại sao diễn viên đi tìm luật sư? Cô ta quan tâm anh ta như vậy? Không, bởi vì cảnh sát sắp tới, nếu cô ta không đi giết anh ta thì sẽ không hoàn thành nhiệm vụ.”

Tác giả rất bình tĩnh, không hề kinh ngạc.

Ngôn Tố quan sát anh ta nửa giây: “Xem ra anh đã sớm nhìn ra. Chỉ có điều anh không xác định được hung thủ có mấy người. Hơn nữa hai cô gái ở đây, anh sợ không bảo vệ được các cô ấy, đúng không?”

Tác giả bị anh nhìn thấu tâm tư, lộ ra một chút bất đắc dĩ.

Ngôn Tố nói: “Xin ghi nhớ tâm tình vừa rồi của anh, là một cảnh sát, bắt hung thủ và bảo vệ mạng sống của người bình thường, cái nào quan trọng hơn, trong lòng anh hiểu rõ. Nếu tôi là anh, tôi sẽ dẫn hai cô gái này rời khỏi ngay lập tức, lái thuyền ra biển, sẵn sàng để chạy trốn bất cứ lúc nào. Ngoài ra,” thanh âm anh chậm lại, “Tác giả, có thể nhờ anh...”

Ngôn Tố dừng lại, có thể nhờ tác giả đi dẫn một cô gái khác không? Cô học trò của anh.

Cuối cùng Ngôn Tổ không nói ra, bởi vì không thể.

Chân Ái rất an toàn, nhưng nếu tác giả dẫn cô đi, vậy thì mạng sống của tác giả liền gặp nguy hiểm, liên lụy đến an toàn của hai cô gái còn lại cũng sẽ mất đi sự bảo vệ.

Anh không có tư cách yêu cầu anh ta làm như vậy. Trách nhiệm dẫn Chân Ái đi không ở tác giả mà là ở anh. Chỉ cần anh bắt được Arthur, Chân Ái sẽ không bị mang đi.

Nhưng nếu như thất bại, Chân Ái biến mất...

Ý nghĩ này khiến trái tim Ngôn Tổ đột ngột bị cái gì đó kéo một cái.

Nếu cô biến mất, anh sẽ lục khắp thế giới tìm cô trở về, cho dù dùng thời gian cả đời.

Anh lẳng lặng rũ mắt, một giây sau lại nâng lên, mặt không biến sắc: “Nhờ anh bảo vệ tốt hai cô gái này. Ngoài ra, tôi cãi nhau với bạn gái, tôi đi tìm cô ấy. Các anh có thể rời bờ chờ chúng tôi.”

Những lời phía sau xoa dịu sự nghi ngờ của tác giả.

Anh rất chân thành: “Chờ tôi tìm được cô ấy thì đi vào bờ tìm các anh ngay. Tôi không hi vọng vì chúng tôi mà làm chậm trễ người khác chạy trốn.”

Tác giả cân nhắc một chút, quyết định bố trí ổn thỏa người hầu gái và giáo viên mầm non trước.

Ngôn Tổ lại nói: “Đợi một chút, tôi cần anh ượn một thứ.”

Tác giả nghe món đồ anh nói, do dự: “Cái này không thể tùy tiện cho người khác mượn.”

Ngôn Tổ sờ sờ mũi: “Anh yêu rồi nhỉ, chắc là biết lúc con gái nổi lên tính khí đùa giỡn... Không dễ chế ngự.”

“Xử lý trường hợp đặc biệt bằng cách đặc biệt,” tác giả thở dài, đưa đồ cho anh, “Sau khi tìm được cô học trò, lập tức xuống dưới, chúng tôi ở trên thuyền chờ hai người.”

Ngôn Tổ xoay người đi đến tòa thành số 7.

Sáng sớm, trong tòa thành vô cùng yên tĩnh.

Trong không khí có mùi vị cổ xưa, còn có gió biển ẩm ướt. Bởi vì trên người bị thương, bước chân của anh chậm rất nhiều.

Tiếng súng vừa rồi kia, nghe vào kì lạ, có thể là tiếng nổ của phòng thí nghiệm, có thể là thiết bị hẹn giờ. Mô phỏng tiếng súng, có thể làm chứng cứ vắng mặt ột số người.

Đi không bao lâu, gặp quần gia ở trước mặt.

Về mặt ông ta giống như bình thường, cứng nhắc, giáo dục rất tốt khề gặt đầu: “Nhà logic học cần giúp một tay không? Nhưng mà không phải anh nói phải đợi suốt trong phòng chờ cảnh sát đến sao?”

Ngôn Tổ nói ngắn gọn: “Diễn viên là người đóng giả, cô ta là hung thủ, tôi phải đi tìm diễn viên thật. Tôi đoán nữ sát thủ ở một nơi nào đó gần đây, lập tức sẽ đến giết diễn viên thật.”

Quần gia sa sầm mặt, không hiểu ý anh lắm.

Ngôn Tổ hơi dừng lại, tiếp tục, “Trước đó, tôi có một câu hỏi. Quần gia, nghe thấy tiếng súng, làm sao tác giả bọn họ lại để một mình ông qua đây kiểm tra? Không sợ ông xảy ra nguy hiểm?”

Mâu quang quần gia hơi cứng lại, giải thích: “Ngay lúc đó tôi nghe ra âm thanh kia không phải là tiếng súng, là vụ nổ gas nhỏ trong phòng thí nghiệm. Có thể vị khách nào đó lại gây rối, tôi thu dọn hơn nửa ngày.”

Ngôn Tổ nhìn chằm chằm gương mặt ông ta một lúc, như có điều suy nghĩ cười cười: “Tôi cũng nghĩ như vậy.”

Quần gia nghe ra trong lời nói của anh có ý khác, hơi dừng một chút, hỏi: “Anh định đi tìm diễn viên thật trong miệng anh ở đâu?”

Ngôn Tố đi chậm rãi về phía trước: “Tôi đã xem sơ đồ mạch điện của lầu đài, đường dây đã từng được củng cố rất nhiều lần, đường dây cáp ở tầng hầm. Gần đây lầu đài luôn bị cúp điện, không phải là do đường dây không tốt, mà là có người kẹt ở tầng hầm, vô tình hay cố ý đụng phải mạch điện lân cận.”

Quản gia nghiêm mặt, dáng vẻ không đồng ý, nhưng người lại đi theo anh qua hành lang lác đác ánh mặt trời: “Nếu tên sát thủ anh nói kia trối diễm viên thật dưới tầng hầm, vậy cô ta làm thế nào trốn vào được? Ngày đó các anh đến chỉ có một con thuyền tới đây.”

“Đương nhiên không phải là đến cùng chúng tôi, mà là đã bị trối lại từ rất nhiều ngày trước.”

Quản gia lạnh lùng, không nói lời nào.

Ngôn Tố rất nhanh đi đến đích, là một cầu thang rất cao.

Anh nhìn hư không, suy nghĩ nửa giây.

Lúc tìm Chân Ái, anh chạy khắp toàn bộ lầu đài cổ, bây giờ bản đồ ba chiều lập thể của lầu đài hiện ra rõ ràng trước mắt anh. Sơ đồ mạch điện gần trăm tờ người hầu gái đưa cho anh xem, từ mặt phẳng biến thành lập thể trong đầu, bắt đầu xâu chuỗi chồng lên nhau kết hợp từng điểm một cùng kết cấu ba chiều của lầu đài

Tất cả mạch điện đều sáng lên ánh đỏ ở trước mặt, từng đường một xen kẽ chằng chịt phức tạp.

Anh nhẹ giọng nói: “Lần đầu tiên, cúp điện toàn bộ, người hầu gái mở mạch điện dự phòng trong tòa thành chính, lầu đài sáng một nửa;” sơ đồ mạch điện trong đầu tắt một nửa.

“Lần thứ hai, Chân Ái xảy ra chuyện, chỉ có tòa thành số 7 bị cúp điện;” lại tắt vô số mạch điện.

“Sau đó, quản gia và người hầu gái tắt hết đèn, chỉ có nửa phần dưới của tòa thành chính sáng độc lập;” lại tắt vô số;

“Lần thứ ba, quay lại tìm Chân Ái, quản gia và người hầu gái mở điện dự phòng ở tòa thành số 7.”

Lầu đài tưởng tượng đang xoay tròn, vô số đường dây giao nhau, hàng loạt mạch điện mắc song song, tất cả toàn bộ dây điện không liên quan, ánh đỏ chảy xuôi tụ tập đến một điểm...

Anh nhìn tầng hầm, vô cùng khẳng định: “Chỗ mấy lần mạch điện xảy ra sự cố, ngay tại đây.”

Phía trước chỉ có một cầu thang đi lên, anh đi một vòng, sàn nhà rất chắc, gõ dọc theo vách tường một hồi, chỗ nào đó truyền đến tiếng vọng.

Quản gia đã hiểu: “Anh đang tìm tầng hầm? Ở đây có.” Ông ta ấn cái nút bên cạnh, bức tường dày mở ra, xuất hiện một cầu thang ngắn.

Bên dưới quả thực có tầng hầm, nhưng vô cùng sạch sẽ, trống không.

Quản gia thần nhiên nói: “Thưa ngài, ở đây không có gì cả.”

“Đã từng có.” Ngôn Tố rất khẳng định, anh nhìn lướt qua tầng hầm trống không, như có như không cong cong khóe môi, “Một tầng hầm bỏ trống lại quét dọn sạch sẽ như vậy, không hề có bụi bặm tơ nhện?”

Quản gia hơi sững sờ, nhìn về phía tầng hầm trống không nhưng vô cùng sạch sẽ.

Ngôn Tố ngồi xổm xuống, cơn đau nơi ngực đột nhiên khuếch đại, anh vô thức nắm tay chịu đựng, liếc nhìn phía trên một cái, giống như anh nghĩ, rất nhiều đường dây điện lộ ra trên trần nhà đổ nát. Anh ngồi dậy, nhấn nút, cửa tầng hầm chậm rãi đóng lại.

Ngôn Tố đi đến hành lang, nhìn biển cả vô biên ngoài cửa sổ, lặng lẽ điều hòa hơi thở, nói: “Giải thích duy nhất là có người muốn che dấu vết từng nhốt người ở đây, cho nên đã quét dọn sạch. Trái lại để lộ.”

Quản gia đi lên, đứng bên cạnh anh, nhìn bầu trời xanh nhạt bên ngoài: “Anh nói, người vốn bị nhốt ở đây?”

Ngôn Tố mím môi, rũ mắt nhìn cổ mềm trên bệ cửa sổ, lại ngược mắt, mâu quang rất sâu nhìn biển cả: “Vấn đề này, anh còn phải hỏi tôi sao, anh Arthur?”

Quản gia nhìn ngoài cửa sổ, đuôi lông mày khẽ nhếch, một giây sau, gương mặt nghiêm khắc cứng nhắc thả lỏng một chút, khóe môi mím chặt thời gian dài hiện lên một nụ cười trầm ngâm:

“Anh S. A., không thể không nói, anh là một đối thủ rất thú vị.”

Họ chia ra đứng trước hai cánh cửa sổ nhỏ bên cạnh, nắng sớm chiếu vào từ ngoài cửa sổ, tỏa ra hai bóng người vắng lặng và cao gầy giống nhau lên hành lang và vách tường sau lưng.

Ngoài cửa sổ, đá lởm chởm, cỏ mềm lác lư.

Ngôn Tố cười nhạt: “Vẫn chậm một bước. Nhưng người bị chuyển đi rồi, chứng minh anh chưa kịp giết chết quản gia và diễn viên thật.” Nói xong, con người bên nhìn hẳn.

“Anh Arthur, kế hoạch của anh xảy ra vấn đề gì?”

Arthur cũng nhìn về phía anh, bầu môi giống như rất thất vọng: “Sát thủ bị một cô bé đáng yêu ném xuống biển rồi.” Giọng nói kia rõ ràng tự hào.

Ngôn Tố thoáng sững sờ, đã hiểu.

Đôi mắt màu hổ phách của anh hơi híp lại, nhìn về phía mây trắng xa xa, khóe môi lơ đãng cong lên, nở nụ cười.

Lúc đi anh nói với cô: “Cô gái tốt đừng cảm, thay anh bảo vệ tốt chính mình.” Xem ra, cô nhóc kia bảo vệ anh đây!

“Tại sao không giết diễn viên và quản gia thật? ... Bởi vì anh thật lòng thật ý đóng nhân vật quản gia, không mang vũ khí trên người?”

“Anh nói cũng đúng,” Arthur cúi đầu xoa thái dương một chút, “Nhưng, rất lâu trước kia, tôi từng hứa với một cô bé... bỏ giết người.”

Môi Ngôn Tố giật giật: “Cho nên, không ‘tự mình’ giết người.”

Mà là sắp xếp người khác tàn sát.

Arthur hơi sững sờ, nói: “Có thể nói như vậy.”

Hắn nhìn chăm chăm gia huy phức tạp chạm trổ trên bệ cửa sổ cổ xưa, hơi thất thần.

Hắn từng dẫn Cheryl đi đường, không may gặp phải tập kích, hắn ôm cô đang run lấy lấy, giết rất nhiều người, máu nhuộm khắp người cô. Sau khi về cô mỗi ngày gặp ác mộng thét chói tai, vừa nhìn thấy hắn liền trốn tránh. Hắn đợi mấy tháng mới đỡ cô lại được.

Sau đó, hắn giết người nhà cô, hắn không biết phải đợi bao lâu, cô mới có thể trở về.

Ngôn Tố khẽ hít một hơi, cơn đau nơi ngực nghiêm trọng hơn anh tưởng tượng. Chỗ bị thương lần này chính xác ngay giữa hai xương sườn anh bị gãy trong vụ đánh bom ở ngân hàng lần trước, không thể không nói, mũi tên kia của hắn thực sự có sáng tạo.

“Diễn viên và quản gia thật ở đâu?”

Arthur trở lại bình thường: “Ổ chỗ cảnh sát lục soát hết tòa lâu đài cũng không tìm được,” hắn chậm rãi quay đầu, “Sự mất tích của họ không làm trở ngại việc anh trở thành người bị tình nghi lớn nhất.”

Ngôn Tố thản nhiên như thường nở nụ cười: “Nếu tôi là người bị tình nghi lớn nhất, hai chúng ta cùng làm đồng phạm đi!”

Một tiếng cạch lạnh lạnh, khóa còng tay tiến nhất vòng một vòng lạnh ngắt trên cổ tay phải Arthur, một bên một cái, vững vàng quấn lấy cổ tay của hắn và Ngôn Tố.

81. Chương 80

Sắc trời màu trắng chiếu vào từ vô số cửa sổ trên hành lang, rơi xuống hai người đàn ông có thân hình cao lớn giống nhau.

Hai người cùng một chỗ, nhưng cách rất xa, sắc mặt mỗi người yên lặng như nước, chậm rãi đi qua sắc trời sặc sỡ rải vào từ cửa sổ. Trên đường không nói lời nào.

Tượng sáp vô hồn trong đại sảnh, đứng trước mặt chỉ còn Ngôn Tổ, Chân Ái, tác giả, giáo viên mầm non và diễn viên.

Tượng sáp xiêu vẹo, Ngôn Tổ mở cửa chính lầu đài ra.

Gió biển buổi sáng mang theo vị tanh nồng sau cơn mưa lớn ập vào mặt. Trước mặt biển xanh trời xanh, ngoại trừ màu xanh ra thì không còn màu dư thừa nào khác.

Ngôn Tổ đứng ở đỉnh bậc thang ngàn cấp nhìn ra xa, mặt biển yên lặng như đá quý, rất tinh khiết. Bên dưới những thềm đá dốc, chiếc thuyền nhỏ màu trắng kia đã rời bờ, đang thả neo cách đó không xa, có lẽ đang đợi anh và Chân Ái.

Người bên cạnh lắc còng tay một cái, anh nghiêng đầu nhìn hấn.

Arthur chỉ chỉ bậc thềm đá: “Có phiền nếu tôi ngồi xuống không?” Liếc nhìn ngực trái của anh, rất được như ý, “Suy nghĩ cho anh.”

Ngôn Tổ biết không giấu được sự thật bị thương, dứt khoát ngồi xuống cùng hấn: “Cảm ơn.”

Động tác của anh hơi khó khăn, nhưng không mất đi phong độ: “Mùi tên kia là của anh?”

Mâu quang Arthur chợt lóe lên: “Người khác không có tài bắn cung tốt như vậy.”

“Cảm ơn.”

“Không khách sáo.”

Đổi đáp một chút, Ngôn Tổ lại nở nụ cười, chậm rãi hít một hơi gió biển, hỏi: “Anh đợi ở tòa lầu đài này bao lâu rồi?”

“Anh nói lầu đài của cô ấy?” Arthur làm lệch đề một cách sâu xa, tự hỏi tự trả lời, “Cả đời.”

Ngôn Tổ không nói.

Arthur ngồi hóng gió trên thềm đá, bỗng nhiên hỏi: “Hành động lần này của tôi thế nào?”

“Điểm tối đa.” Ngôn Tổ trả lời, “Từ đầu đến cuối đều rất hoàn mỹ, không nhìn ra một chút thiếu sót, cũng không lộ bộ mặt thật.”

Arthur nhướng mày: “Vẫn bị anh nhìn ra.” Lần này hấn dùng công sức rất lớn, hoàn toàn không muốn Ngôn Tổ phát hiện, phá hủy kế hoạch của hấn.

“Hầm băng.” Câu trả lời của Ngôn Tổ vẫn ngắn gọn như cũ.

“Bởi vì tôi dẫn anh đi cứu cô ấy?”

“Không phải.” Ngôn Tổ quay đầu, bình tĩnh nhìn hấn, “Lúc tôi ôm cô ấy ra khỏi hầm băng, anh và người hầu gái đóng cửa, cửa hầm băng không phát ra tiếng động.”

Arthur hơi giật mình, tâm phục khẩu phục: “Ôi, giây phút đó, anh lại còn có thể để ý đến chi tiết này.”

Ngôn Tổ lại nhìn về phía mặt biển rất xa, gió thổi mái tóc đen của anh tung bay: “Vốn không có tiếng đóng cửa, nhưng anh nói nghe được. Bởi vì anh biết gần đó có hầm băng, thấy cô ấy biến mất, liền...” Anh ngập ngừng, nhưng vẫn nói, “Liền theo thói quen lo lắng có phải cô ấy xảy ra chuyện không, có phải bị hung thủ nhốt vào không.”

Gương mặt Arthur lạnh một chút: “Chỉ dựa vào điểm này?”

“Đúng, chỉ dựa vào điểm này. Hành động này, không phải là chịu mệnh lệnh của cấp trên mà là sự lo lắng theo bản năng, thay thế vào tình cảm con người. Cái chết của người mẫu sau đó càng chứng thực điểm này hơn. Anh ta bị giam vào hầm băng trong nháy mắt biến thành băng vụn. Không chỉ là thanh trừng, mà còn là thù hận mãnh liệt. Hoàn toàn không phải là điều người thi hành mệnh lệnh ngẫu nhiên thể hiện ra, mà là chính người đó.”

Arthur chống khuỷu tay lên đầu gối, cúi đầu xoa xoa sống mũi: “B nói, tôi luôn luôn làm hỏng chuyện vì cô ấy, luôn luôn phá hủy trong tình cảm với cô ấy, quả nhiên.”

Hắn lắc đầu, cười một tiếng.

Mặt trời đã mọc.

Màu vàng rất nhạt rơi xuống từ dưới phía đông, ập xuống gò má và mái tóc hai người, vẻ tuần tú hiếm thấy giống nhau.

Ngôn Tố đặt tay trái trên đầu gối, ánh nắng màu vàng nhạt nhún nhảy trên mu bàn tay anh. Anh lật lòng bàn tay, giật giật đầu ngón tay, bỗng nhiên nghĩ đến lúc đến đây, Chân Ái đứng ở mạn thuyền đuôi ngón tay mảnh khảnh bắt gió. Anh thực sự thích nụ cười ngây thơ trên gương mặt cô lúc đó.

Anh nhìn chằm chằm ánh nắng trong lòng bàn tay: “Anh đến đây là để nói cho cô ấy biết thân thể của cô ấy và cái chết của Chace?”

“Phải.”

Đôi mắt Arthur tối sầm một hồi, trái tim hơi đau. Hắn không ngờ Chân Ái tin tưởng Ngôn Tố như vậy, nhanh như vậy đã hòa thuận với anh như lúc đầu.

Lúc trước Chace chết, hắn luôn giấu cô, nhưng cô vẫn biết, phát điên vừa đá vừa đánh hắn, la to từng câu tê tâm liệt phế: Tôi phải giết anh, tôi phải giết anh.

Hắn thực sự đưa dao găm cho cô, cô thực sự đâm vào lồng ngực hắn.

Bây giờ, hắn không hiểu, anh trai thân yêu nhất của cô đã chết, cô làm sao có thể tha thứ cho Ngôn Tố?

Nhưng hắn cũng biết là Chace mượn tay Ngôn Tố tự sát. So với Ngôn Tố, có lẽ Chân Ái đổ lỗi cho cái chết của Chace lên đầu hắn nhiều hơn. Hắn thực sự không muốn bức chết Chace, cho dù hắn biết Chace muốn đưa cô đi, cho dù hắn hận không thể chém anh ta thành ngàn mảnh, nhưng bởi vì anh ta là anh trai yêu dấu của cô nên hắn chưa từng nghĩ tới việc giết anh ta.

Vô số hận đều nhện xuống.

Nhưng tuyệt đối không ngờ tới, Chace chọn tự sát, cắt đứt một tia lưu luyến cuối cùng đối với cuộc sống quá khứ của Chân Ái, dùng cách tự sát để vẽ nên một đường rãnh giữa hắn và Chân Ái, hoàn toàn đẩy hắn ra khỏi thế giới của cô.

Không chỉ vậy, Chace còn sai khiến kẻ dưới quyền cũ của anh ta, trộm cô đi từ trong tổ chức, từ bên cạnh hắn.

Hiện nay, mỗi lần nghĩ đến Chace, Arthur đều hận không thể khiến anh ta tan xương nát thịt mấy ngàn lần!

Nghĩ đến đây, hắn vô thức nắm chặt quả đấm, móng tay đâm vào lòng bàn tay, rất đau rất đau.

Ngôn Tố nghe câu trả lời khẳng định của hắn, rũ mắt: “Xin anh buông tay đi, cô ấy đã rất đau khổ, không cần hành hạ cô ấy nữa.”

Sắc mặt Arthur âm u, không đồng ý: “Năm năm trước, cô ấy chưa bao giờ biết cái gì là đau khổ. Là thế giới bên ngoài đang hành hạ cô ấy. Muốn càng nhiều, mong đợi càng nhiều, cô ấy mới càng đau khổ. Không có sự xúi giục và dụ dỗ của các người thì cô ấy vẫn là cô gái đơn thuần trước kia.”

“Chân Ái có quyền theo đuổi bất kì chuyện gì cô ấy thích, bất kì cách sống nào!”

“Điều thực sự thích hợp với Cheryl, các người không ai biết cả!”

Tuy hai người cùng yêu một cô gái, nhưng quan niệm và cách thức hoàn toàn trái ngược, ai cũng không thể thuyết phục người kia.

Trong thời gian rất dài, hai người đều trầm mặc. Chỉ có gió biển vang xa rõ ràng thổi ngược lên thêm đá từ những con sóng cực ngắn trên biển, thổi mái tóc ngắn tung bay, lật góc áo.

Trên mặt biển rất xa xuất hiện một đường vân mảnh, phóng đại từng chút một, cảnh sát trên đảo Willing đến.

Arthur híp mắt nhìn cái điểm kia, dường như thừ ra, cách một lúc, chậm rãi nói:

“Anh biết không? Lúc nhỏ cô ấy rất thích khóc, cũng không phải lúc nhỏ, trước ba bốn tuổi. Bắt đầu khóc hu hu trên mặt toàn là nước, tôi sợ cô ấy khóc nhất.

Cô ấy vừa khóc là tôi đau lòng, thực sự đau.

Nhưng lúc đó cô ấy cũng thích cười. Gãi cô ấy ngứa, cô ấy lăn qua lăn lại trên bãi cỏ, cười khanh khách như chuông, trên tóc trên người toàn là cỏ.”

Ngôn Tố lẳng lặng nghe, trong đôi mắt nâu không nhìn ra bất kì cảm xúc gì.

“Sau đó cô ấy lớn lên một chút bị mẹ cô ấy dẫn đi. Mẹ cô ấy rất nghiêm khắc, không cho phép cô ấy làm rất nhiều chuyện. Cô ấy trở nên nhát gan, cũng không ra ngoài chơi với đám bạn nhỏ. Thỉnh thoảng lộ mặt đều là sợ hãi nấp góc áo Chace, đi sau lưng cậu ta như hình với bóng giống như theo đuôi. Chace lúc nhỏ ai cũng dám đánh, có cậu ta ở đó, ngay cả Bert cũng không dám ăn hiếp cô ấy. Chace không ở đó, cô ấy liền đi sau lưng tôi. Tôi đã từng mong Chace tốt nhất mãi mãi ở bên ngoài, mãi mãi đừng quay lại.”

Nhưng hôm nay, hẳn mong Chace có thể sống lại chưa từng có,

“Tôi cho cô ấy ăn kẹo, cô ấy liền bám theo tôi mỗi ngày, ôm con thỏ con của cô ấy, ở cạnh cửa lén lút thò đầu nhìn tôi. Tôi cầm kẹo trong tay, cô ấy lại gần liếm kẹo sẽ liếm đến tay tôi. Đầu lưỡi và đôi môi của cô ấy, rất mềm mại. Tôi cũng sẽ liếm mặt và tay của cô ấy, giống như bản năng thân mật của động vật.”

Khóe môi Arthur hiện lên một nụ cười, “Khi đó cô ấy rất ngoan, sẽ không lộn xộn, cũng sẽ không chống đối; không giống đối với Bert, mỗi lần nó vừa đụng cô ấy, cô ấy liền thét lên trốn đi.”

“Cô ấy không có bất kì món đồ chơi nào, ngay cả vật nuôi trong nhà cũng là màu trắng, sau đó mẹ cô ấy tịch thu con thỏ của cô ấy đi làm thí nghiệm. 5 tuổi, lần đầu tiên cô ấy la hét khóc lớn, ném hỏng rất nhiều dụng cụ thí nghiệm, không chịu làm thí nghiệm. Mẹ cô ấy nhốt cô ấy vào phòng tối. Cả ngày, cả tòa nhà đều là tiếng thét chói tai của một bé gái, Bert rất thích, luôn ngồi ở cửa nghe. Tôi lại rất khó chịu.

Mới đầu nhốt cô ấy, phải vài người lớn túm cổ cô ấy, cô ấy vừa khóc vừa la, đấm đá lung tung, bị người khác kéo lê trên sàn nhà mấy trăm mét. Sau đó, cô ấy không khóc cũng không la nữa, tự mình đi đến thật yên lặng, đóng cửa lại.”

Ngôn Tố nghe đến câu sau, ngực đau đến sắp nứt ra.

Dường như trước mắt hiện ra một cô bé 6, 7 tuổi, cột tóc đuôi ngựa gọn gàng, mặc áo choàng dài màu trắng không nhiễm một hạt bụi, trầm mặc không nói đi trên hành lang trống không, khuôn mặt nhỏ nhắn yên lặng, mang theo hơi thở tĩnh mịch và phục tùng, tự mình đi vào phòng tối, không hề chống cự đóng cửa lại.

Anh nhớ tới lúc Chân Ái ở trước mộ của mẹ, cô mất không chế đá tấm bia đá, kêu khóc: “Tôi chính là không nghe lời! Bà ra khỏi mộ mắng tôi đánh tôi đi, bà nhốt tôi vào phòng tối đi!”

Trái tim anh bị kéo cái này đến cái khác, đau đến không đau hơn được nữa.

Trong mắt Arthur phản chiếu sắc trời trắng xóa, có vẻ xót xa ân hận lại dường như thản nhiên: “Khi đó tôi muốn cứu cô ấy, nhưng tôi quá nhỏ, mấy người lớn không cho phép, mẹ tôi cũng không cho phép, bà kể cho tôi nghe câu chuyện voi con trong đoàn xiếc thú.”

Hắn quay đầu nhìn gò má hơi lộ ra vẻ tái nhợt của Ngôn Tố, “Anh nghiên cứu nhiều về tâm lý và hành vi con người, chắc là đã từng nghe voi con trong đoàn xiếc thú.”

Đương nhiên Ngôn Tố biết, đó là một câu chuyện kinh điển và vô cùng tàn nhẫn về tâm lý và phát triển tính cách. Voi con trong đoàn xiếc vừa mới sinh liền bị xích lại, sức lực nó yếu, lần lượt giấy không ra; Đợi lớn lên lại quen rồi, có năng lực thoát khỏi, nhưng đã sớm mất tự tin.

Thanh âm anh rất thấp, có một chút tức giận khó mà nhận ra: “Cô ấy là người! Không phải là đối tượng thí nghiệm!”

Arthur thu ánh mắt, nhìn thuyền tiến gần trên biển: “Cô ấy lớn lên trong cái thế giới đó, sống vô cùng đơn giản nhiều năm như vậy, cả đời như thế cũng rất tốt. Cô ấy quá yếu đuối, quá nhát gan, thế giới bên ngoài, thế giới của các người hoàn toàn không thích hợp với cô ấy. Cô ấy sẽ tò mò, nhưng quá lâu, chỉ có thể để lại tổn thương.”

“Không, cô ấy không phải.” Ngôn Tố cực kì khẳng định, “Cô ấy không phải như anh nói.”

Anh quay đầu nhìn về phía Arthur, đôi mắt kiên định và bình tĩnh:

“Ở ngân hàng đường Maple, tôi đã nói với anh, cho dù ở trong giây phút nguy hiểm, cô ấy cũng là một cô gái có thể chăm sóc tốt ỉnh. Cô ấy là một cô gái thông minh khôn ngoan, kiên cường dũng cảm, luôn luôn bộc phát ra năng lượng kinh người trong lúc không chú ý. Giống như vừa rồi anh nói, cô ấy ném sát thủ của anh xuống biển.”

Tuy anh vẫn lo lắng, nhưng...

“Quan trọng nhất là, cô ấy vui vẻ và sung sướng vì phát hiện sức mạnh và sự kiên cường của mình. Cô ấy thích đáng về độc lập và tự tin của mình. Arthur, cô ấy không phải voi con bị xiềng xích vây hãm trong đoàn xiếc thú.”

Arthur sa sầm mặt, trầm mặc u ám rất lâu.

Đây đúng là điều hấn lo lắng nhất sợ hãi nhất, lại bị mấy câu nói của Ngôn Tố bới ra.

Hấn thực sự hận anh biến cô thành đáng về bây giờ, không cần hấn bảo vệ, không bao giờ là cô bé trốn sau lưng hấn nữa. Thật giống như, không có hấn, cô cũng sống rất tốt.

Nhưng không có cô, hấn sống rất không tốt.

Trái tim giống như bị cắt, cảm xúc oán hận trong lòng Arthur nảy sinh:

“À, anh nói cô ấy đã thay đổi? Chỉ đáng tiếc, ở trước mặt tôi, cô ấy vẫn giống như lúc nhỏ,” hấn vô thức nắm bàn tay, “Tránh không xong, chạy không thoát, cũng không cách nào phản kháng.”

Lời kích thích được nói ra, Ngôn Tố lại không có bất kì phản ứng nào, tiếp tục điềm tĩnh nhìn mặt biển, đường nét thuyền của cảnh sát càng ngày càng rõ ràng.

Giống như anh không hề quan tâm đến cô gái trong miệng Arthur.

Arthur thấy anh từ đầu đến cuối đều bình tĩnh, thu ánh mắt: “Anh muốn ngồi ở đây chờ cảnh sát với tôi?”

“Ừ.” Rất ngắn rất đơn giản, giống như Ngôn Tố đã không muốn nói chuyện với hấn.

“Có lẽ không cần đâu,” Arthur chuyển động cổ tay, có chút cười trên nỗi đau của người khác, “Nếu tôi là anh thì phải đi xem cô ấy một chút.”

Người bên cạnh nghe xong, vẫn không có bất kì phản ứng nào, mọi cảm xúc trên người đều biến mất, yên lặng đến mức không quan sát được một chút động tĩnh.

Ngôn Tố không nhìn hấn, thản nhiên nói: “Tôi cho rằng bây giờ cô ấy rất an toàn.”

“Tại sao?”

“Anh sẽ không tổn thương cô ấy.”

“Thật sao?” Arthur cười nhạt, “Nói thật cho anh biết, vừa rồi lần cuối cùng tôi thấy cô ấy, cô ấy bị tôi làm cho hôn mê, ngủ khòả thân trong bồn tắm.”

Ngôn Tố hơi cắn răng, mâu quang lóe lên vô cùng nhạt, trên mặt lại sạch sẽ, không có bất kì cảm xúc nào.

“Bồn tắm vẫn mở nước, lúc tôi rời khỏi, nước đã tràn qua cơ thể cô ấy, bây giờ chắc là tràn qua môi cô ấy. Ôi, cơ thể và đôi môi của cô ấy,” Arthur hơi nhắm mắt, xuýt xoa một tiếng, hết sức say sưa, “Rất mềm mại rất yếu ớt, khiến người ta không thể tự thoát ra được.”

Ngôn Tố nghiêng đầu, ánh mắt yên lặng không gợn sóng, nhàn nhạt rơi trên mặt hắn.

Arthur cũng quay đầu nhìn anh, khiêu khích và so đo, “Mùi vị đó, anh biết. Chỉ đáng tiếc, anh cũng không ném được nữa. Cô ấy sẽ chết chìm ngay lập tức.”

“Anh nói dối.” Ngôn Tố có kết luận một cách khẳng định, nhưng tránh né phần Arthur cố ý kích động anh, “Anh sẽ không giết cô ấy.”

“Tôi không ‘muốn’ giết cô ấy.” Arthur sửa đúng cách dùng từ của anh, nhún nhún vai, “Nhưng, con người có một loại cảm xúc, gọi là bốc đồng. Còn có một loại cảm xúc, gọi là vì yêu sinh hận! Cô ấy thật không nghe lời, luôn giãy giụa, luôn phản kháng. Nhưng mà, cuối cùng là một cô gái, uống công vô dụng.”

Hắn hít một hơi, than thở lắc đầu: “God, cơ thể cô ấy thực sự là... khiến người ta trầm mê.”

Nhưng ngay sau đó con người tối tăm lại, gần từng chữ, nghiêng răng nghiêng lợi, “Cô ấy rất không tình nguyện, khóc mãi, còn kêu anh đi cứu cô ấy, anh nói tôi có thể lỡ tay giết chết cô ấy không?”

Cơ thể Ngôn Tố đột nhiên cứng đờ, rất nhỏ, nhưng thông qua còng tay, Arthur vẫn cảm nhận được sự khẩn trương ẩn nhẫn. Hắn rất không thích, không thích người đàn ông khác khẩn trương người phụ nữ của hắn.

Lời sau cùng hoàn toàn kích thích thần kinh Ngôn Tố, trong đầu anh bỗng nhiên hiện ra hình ảnh đó, Chân Ái bị Arthur siết chặt dưới người, bắt lực lại phí công mà kêu khóc: A Tố, cứu em!

Vả lại sự thù hận và điên cuồng trong mắt Arthur quá mức sâu sắc thấu xương, anh phân tích lý trí Chân Ái không thể nào xảy ra chuyện thế nào đi nữa, cũng không ngăn được sự khẩn trương và sợ hãi như rơi thẳng ngàn thước trong lòng.

Ngôn Tố nhìn Arthur, sắc mặt yên lặng, đôi mắt nâu nhạt như hổ phách thời xưa, lóe lên một vệt sáng.

Arthur nhìn đã hiểu.

Ánh mặt trời từ từ rực rỡ, màu xanh của biển cả đẹp giống như đá quý, trong làn gió biển nhẹ, hai người nhìn nhau đọ sức, yên tĩnh mấy giây.

Arthur phá vỡ sự trầm mặc:

“Bây giờ nước đã tràn đến mũi cô ấy. Anh tiếp tục đợi ở đây, hay đi cứu cô ấy?” Hắn nhìn về phía mặt biển, thuyền của cảnh sát đang cập bến, đặt ở trước mặt họ còn có hơn ngàn bậc thang. Hắn cười cười, nhìn về phía Ngôn Tố,

“S. A., anh đang suy nghĩ cái gì? Tôi đoán một chút, cảnh sát chỉ có ba phút là tới. Anh giao tôi cho cảnh sát trước, sau đó sẽ chạy đi cứu cô ấy, vớt cô ấy lên từ trong nước ngập đến đỉnh đầu, làm CPR (hồi sinh tim-phổi) cho cô ấy.”

Một tiếng “lạch cạch” lạnh lạnh, Ngôn Tố dường như không nghe Arthur nói, người nửa giây trước còn bình tĩnh như núi bỗng mở còng tay ra, đứng dậy chạy vào trong lầu đài.

Arthur cũng không quay đầu lại: “S. A.!”

Ngôn Tố chạy đến cửa dừng một chút, Arthur ngược gió, mái tóc ngắn bị gió thổi nhìn giống như giương nanh múa vuốt, “Nhớ kỹ tâm tình khoảnh khắc đó hận không thể phá hủy tôi vừa rồi của anh, tôi cũng như vậy, luôn luôn như vậy.”

Ngôn Tố không quay đầu lại, biến mất ở cửa rất nhanh.

Arthur nhìn một bên còng tay mở ra trên cổ tay, lẩm bẩm: “Đương nhiên anh sẽ không chờ cảnh sát đến, đương nhiên sẽ không đi cứu cô ấy sau khi giao tôi cho cảnh sát.” Cười nhạt, có chút mất mát, “Bởi vì anh biết, tỉ lệ CPR thành công ở bên ngoài bệnh viện chỉ có 7%.”

Arthur tội bị thua một ván đấu trong vấn đề của cô ấy, Ngôn Tố anh làm sao không phải.

Anh Ngôn Tổ, bắt được điểm yếu của anh rồi!

82. Chương 81

Ngôn Tổ chạy đến phòng, đẩy cửa liền nghe tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm, tràn xuống sàn nhà. Lòng trầm xuống, chợt đẩy cửa phòng tắm ra, nước đầy trong bồn nhưng không có Chân Ái.

Tất cả lo lắng dùng lý trí đè nén, vào khoảnh khắc này nổ tung.

Chẳng lẽ tất cả đều là trò bịp bợm của Arthur, Chân Ái không ném sát thủ diễn viên xuống biển mà là bị cô ta khống chế dẫn đi?

Không thể, lúc nhắc tới sát thủ, Arthur không nói dối.

Chân Ái vẫn đang ở một nơi nào đó trong lâu đài.

Tòa thành số 7?

Không, hẳn hận phòng tắm đó.

Phòng của Chân Ái?

Anh chạy ào vào, phòng tắm, trên giường, không có.

Chạy nhanh khiến vết thương của anh nứt ra, máu tươi rỉ qua áo sơ-mi, anh giống như không biết, tìm từng căn phòng một.

Trong đầu đều là hình ảnh Chân Ái hôn mê trong bồn tắm, nước tràn ra ngoài, cô lại chìm dưới đáy nước, hai mắt nhắm nghiền.

Chân Ái, rốt cuộc cô ấy ở đâu?

Mấy ngàn căn phòng, mấy ngàn bồn tắm, Arthur để cô ấy ở phòng nào?

Chết tiệt! Lúc anh để Chân Ái lại, dựa vào cái gì mà cho rằng phòng anh mới là an toàn nhất...

Trong nháy mắt, anh bỗng hiểu tâm tình của Arthur, nhanh chóng chạy đến phòng quản gia ở tận cùng.

Đẩy cửa ra, trái tim liền rơi xuống một nửa.

Chân Ái yên lặng ngủ trong chăn, gió biển thổi vào từ ngoài cửa sổ, thổi màn che từ giữa giường tung bay.

Ngôn Tổ chậm rãi đi tới, cô ngủ thật bình yên, chỉ có gương mặt nhỏ nhắn trắng trong thuần khiết, sắc mặt trắng bệch, tim anh không khỏi nảy lên, nâng ngón tay, chạm vào môi cô, mấy giây sau, cảm ứng được hơi thở nhàn nhạt ấm áp của cô, như lông chim phẩy qua đầu ngón tay anh.

Trái tim bị treo lên hoàn toàn buông xuống.

Anh nhớ Alex từng cười anh thanh cao, không để ý tới chuyện nữ sinh theo đuổi. Khi đó anh trả lời: “Tình cảm là chuyện nhảm chán nhất trên đời này, bảo một nhà logic học nghiên cứu tình cảm, hừ, lãng phí thời gian!”

Ai sẽ nghĩ đến, bây giờ, anh, người chưa bao giờ cho phép mình phạm sai lầm, trong vấn đề này, cam tâm tình nguyện lao đầu vào.

Ngôn Tổ đi tới bên cửa sổ nhìn ra ngoài, trên biển cả như tơ lụa xanh, ca-nô của Arthur kéo ra một đường màu trắng thật dài, đi xa như mũi tên, rất nhanh biến thành một điểm, biến mất nơi đường chân trời.

Anh có một linh cảm, mở màn, mới vừa kéo ra.

Ngôn Tổ đi lại bên giường, hơi ngáp ngừng, tay khẽ vén một góc chăn lên. Chân Ái mặc áo ngủ màu trắng, cổ áo ren rộng thùng thình, lộ ra vết hôn sâu đậm.

Đầu ngón tay rơi trên ren, dừng rất lâu, cuối cùng không đẩy ra nhìn kết quả.

Anh đại khái đoán được quá khứ của Chân Ái và Arthur, không biết quãng thời gian cô bị nhốt trong tổ chức, rốt cuộc chịu tổn thương phương diện nào. Mà vừa rồi Arthur làm gì với cô, không thể biết được.

Cho dù từng xảy ra chuyện gì, anh không để tâm, cũng không muốn nghi ngờ. Chỉ duy nhất có thương tiếc và đau lòng.

Gương mặt lúc cô ngủ thật yên lặng, anh cũng chui vào chăn, chịu đựng cơn đau ở ngực nghiêng người sang, khoác tay lên phần bụng bằng phẳng của cô, âm ẩm, hơi phập phồng.

Cô còn sống, may mắn, thỏa mãn.

Anh kéo cô lại gần mình một chút, kề bên tai cô, khẽ nói: “Ai, xin lỗi em... Xin lỗi em... Xin lỗi em...”

Trong chăn, tay cô đột nhiên khẽ động, tìm được đến bụng, bám vào cánh tay anh, không có sức lực, gãi rất nhẹ rất chậm một hồi, giống như gãi ngứa.

Anh ngược mắt, cô vẫn nhắm mắt, lông mi vừa đen vừa dày, vô thức nhích lại gần anh, lẩm bẩm: “A Tổ.” Bàn tay nhỏ bé lại gãi gãi giống như nhận ra chủ, nằm trên cánh tay anh không động đậy nữa.

Khóe môi anh cong lên vô cùng ít, yên tâm nhắm mắt lại.

Anh cũng mệt rồi.

#

Sau khi cảnh sát đến lâu đài, dưới sự chỉ dẫn của nhóm người hầu gái đã tìm ra thi thể của người bị hại, đồng thời kiểm tra hiện trường. Dân cư địa phương ít, vụ án độc ác càng ít hơn, cảnh sát địa phương nhìn thấy tượng sáp và nhiều thi thể trong tòa lâu đài cổ kì dị đều cảm thấy u ám sợ hãi.

Có cảnh sát thậm chí lẩm bẩm: “Lời nguyền của Silverland có thể giết người.”

Mọi người lần lượt lục soát từng căn phòng, đi tới trước một phòng, cửa không khóa, một nam một nữ lại đang đắp chăn ngủ một cách bình thản.

Cảnh sát thầm nói xấu trong bụng: Tổ chất tâm lý này cũng quá tốt rồi.

Giáo viên mầm non đi gọi họ.

Chân Ái thoáng giật mình thức dậy, trí nhớ vẫn dừng lại ở khoảnh khắc mất đi ý thức kia, phản xạ có điều kiện đá một cái, chăn bay ra ngoài. Nhưng vừa nhìn, cô đang thanh thản nằm trong lòng Ngôn Tổ, trái tim thành thục cuồng loạn lại bình phục lại.

Mặt cảnh sát đều xám xịt: Hai người thực sự đến chỗ quỷ quái này để thân mật nghỉ phép hả.

Mở cửa sổ có gió, Ngôn Tổ thò người ra kéo chăn lại, quần lầy cơ thể phong phanh của Chân Ái, yên lặng nhìn về phía mọi người.

Cảnh sát ho khan mấy cái: “Hai người thay quần áo trước đi.” Một nhóm người lui ra ngoài.

Chân Ái hoàn toàn không biết mình quay lại căn phòng này như thế nào, không biết nên mở miệng thế nào với Ngôn Tổ, anh lại nói: “Còn không nhanh đi thay quần áo?”

“Ồ.” Cô xuống giường, cầm lấy quần áo xếp ở đầu giường, trốn vào phòng tắm.

Lúc thay quần áo phát hiện cơn đau ở tay phải đã biến mất, lúc này mới ý thức được thứ trên môi Arthur là thuốc. Arthur sẽ không bỏ cô trong bồn tắm, nhất định là hắt ôm cô đến giường. Nhưng đây không phải là phòng cô, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, chắc là phòng tận cùng của quần gia.

Quần gia là Arthur? Cái ngày cô giận dữ với Ngôn Tổ, cô từng cùng đi bộ tán gẫu với quần gia ở tòa thành số 7 nữa.

Ngôn Tổ thông minh như vậy, nhất định đã phát hiện được điều gì đó, có thể có hiểu lầm không?

Cô cúi đầu, hơi chán nản.

Mở cửa đi ra ngoài, bác sĩ đến cùng với cảnh sát đang bôi thuốc cho Ngôn Tố. Anh để trần thân trên, ngồi thẳng bên giường. Bụng vải dưới đất toàn là máu, bác sĩ không thể không dạy dỗ: “Đã bị thương sao có thể vận động mạnh?”

Chân Ái không biết lúc Ngôn Tố quay lại tìm cô chạy quá nhanh, vết thương bị nứt ra.

Ngôn Tố ghét bác sĩ nói nhiều, nhìn chăm chăm anh ta một cái, không khách sáo lấy áo sơ-mi mặc vào, cầm lấy áo khoác, kéo Chân Ái đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa liền gặp tác giả và cảnh sát đang bàn bạc, nói không thấy diễn viên và quản gia.

Ngôn Tố dừng chân, lời của Arthur vang vọng lại bên tai: Giấu ở chỗ các người lục soát hết tòa lâu đài cũng không tìm được.

Anh ngẫm nghĩ một chút, chỗ này thực ra rất đơn giản.

Cảnh sát đến cửa chính hướng Đông Nam từ vùng biển phía Nam của lâu đài, tòa thành số 7 nhốt người ở hướng chính Tây...

“Gần bức tường hướng Tây Bắc tòa thành số 7, diễn viên và quản gia thật rất có thể bị treo trên tường ở bên ngoài lâu đài, còn sống.”

Tác giả điều tra nghiên cứu: “Làm sao anh biết?”

Ngôn Tố: “Anh luôn luôn không nắm được trọng điểm, điều quan trọng nhất bây giờ không phải là cứu người sao?”

Cảnh sát đi đến chỗ Ngôn Tố nói, quả nhiên tìm được quản gia và diễn viên bị treo ở bên ngoài gió lạnh. Nhìn kĩ một chút, bất kể là thân hình hay hình dáng đều có chút khác biệt với trước đó.

Đám người tác giả mới biết được thì ra hai người kia là giả. Lần này đầu đầu rồi, hai tên tội phạm đáng nghi nhất đã đeo mặt nạ giả mạo, không có cách nào phát hình truy nã, về phần dấu vân tay, bọn chúng có thể bôi keo trên tay.

Người ở đây làm ghi ghép và lời khai, để lại cách thức liên lạc, có nghĩa vụ bảo đảm phối hợp với cảnh sát đảo Willing bất cứ lúc nào.

Xung quanh vô cùng bận rộn, Ngôn Tố dẫn Chân Ái sang một bên: “Lát nữa phải lên thuyền đi cùng với cảnh sát, nhìn xung quanh một chút không?”

Chân Ái hiểu ý anh, đi lần này, lần sau khó đến, mật mã của anh trai vẫn chưa giải ra được.

Hai người dựa vào mật mã ở phòng cực Tây tìm được cửa ngầm, cuối cùng đi đến đỉnh cao nhất của lâu đài, một vọng lâu hơn ba mươi mét vuông, cửa sổ nhỏ xung quanh mở ra, tầm nhìn vô cùng tốt.

Chân Ái đứng ở đỉnh cao nhất của lâu đài, nơi tầm nhìn có thể đạt đến, bầu trời biển cả, toàn bộ thế giới đều là màu xanh sâu lắng và thuần túy. Gió biển ẩm ướt mặn mà, cô giống như đưa người vào giữa cấm thạch được thời gian phong ấn, trong trời đất chỉ có gió biển gào thét thổi qua tiền sảnh.

Lòng cô yên lặng, nghe thấy trái tim đang đập chậm rãi.

“A Tố,” cô nói, “Em cảm giác được, từng có một buổi tối, Chace đã đứng ở đây.”

Ngôn Tố ngưng mảy, ở đây ban ngày rực rỡ, ban đêm sẽ là một màu đen kịt. Cũng phù hợp với nửa đoạn dưới của bài thơ kia. Nhưng, anh hơi híp mắt lại, có thể thấy trên mặt biển có một điểm.

Bài thơ kia chắc là còn có một tầng ý khác.

Từ từ, mặt trời mọc lên từ mặt biển, lâu đài đen như mực vào buổi tối dưới ánh nắng mặt trời, sắc màu dần dần biến ảo.

Chân Ái kinh ngạc.

Nơi ánh sáng có thể đạt tới, bức tường bên ngoài lâu đài lớn như vậy giống như làm ảo thuật, từ màu đen u ám biến thành đỏ vàng cam lục lam chàm tím, giống như cầu vồng.

Quản gia do Arthur đóng vai nói không sai, ban ngày, nơi đây là một căn nhà kẹo xinh đẹp.

Đôi mắt Chân Ái trong nháy mắt ẩm ướt.

“Sao vậy?” Ngón Tổ cúi đầu nhìn cô.

Trong mắt cô ngấn nước, nhưng lấp lánh tia sáng ấm áp: “Em hiểu ý của anh trai rồi, mặt trời hạ xuống, cuối cùng sẽ mọc lên.”

Cô kể, một năm kia, cô 15 tuổi, anh trai 20 tuổi.

Con gấu bông khổng lồ anh trai tặng cô bị mẹ ném vào lò sưởi, đời cô lần thứ hai nổi loạn, lại bị nhốt vào phòng tối, lần này cô không nghe lời như lúc nhỏ. Sau bảy ngày, mọi người phát hiện thức ăn nước uống đưa vào từ cửa sổ thông hơi không đụng vào nửa phần, cô gái thoi thóp.

Sau khi ép buộc tiêm dịch dinh dưỡng, cô đập vỡ nhiệt kế nuốt thủy ngân, dùng sức lực cuối cùng gắt gao cắn răng, cho dù là Arthur, Bert thậm chí là mẹ sau đó cầu xin thế nào, cô cũng không chịu mở miệng để rửa ruột. Cuối cùng vẫn là Chace chạy đến.

Sau đó cô không khóc, chỉ nhìn cầu vồng trên trời nói: “Em ghét cuộc sống ép buộc của mẹ, nếu có thể vào ở trong lâu đài giống như cầu vồng thì tốt rồi.”

Chace xoa xoa đầu cô, nói: “Đời người còn rất dài, bất kì nguyện vọng nào của em cũng có thể thực hiện. Hứa với anh, cho dù có bao nhiêu khó khăn cũng đừng vứt bỏ mạng sống. Chỉ có người sống mới có thể nhìn thấy ánh sáng bảy màu của mặt trời.”

Từ đó về sau, nhiều năm như vậy, cho dù gặp phải bước đường cùng như thế nào, cô cũng không hề từ bỏ. Mà giờ phút này, tòa lâu đài này, chính là sắc màu anh trai để lại cho cô!

Chuyện anh trai hứa với cô, chưa từng nuốt lời!

Ngón Tổ nghe xong, nhớ đến một chuyện khác.

Lúc tốt nghiệp tiến sĩ, nữ sinh đại học ôm đồ chơi gấu bông chụp hình, Chace nói: “Nhóc thiên tài kia nếu đi học, tuổi này cũng phải tốt nghiệp rồi.” Cậu ta gọi Ngón Tổ đi đến cửa hàng búp bê.

Ngón Tổ tưởng cậu ta mua búp bê cho cô bé hàng xóm, xách con gấu khổng lồ, nói: “Này, nhóc con đều thích món đồ chơi lớn, trong lòng có cảm giác an toàn.”

Trùng hợp là, sau khi gặp Chân Ái, anh đã tặng cô một con gấu lớn giống như vậy.

Ngón Tổ hiểu ý cười một tiếng, Chân Ái cũng vậy, dường như quan hệ thân hơn một chút. Thì ra rất nhiều năm trước, giữa họ đã có liên hệ rồi.

Chân Ái cúi đầu nhìn dưới chân, trên mặt biển xanh thẳm chỉ có tòa lâu đài đầy màu sắc này, giống như hộp kẹo cô đã từng mơ rất nhiều lần lúc còn nhỏ. Cô nhắm mắt lại, đáy lòng hoàn toàn yên tĩnh: “Chace, em đã về nhà.”

#

Trên đường rời khỏi, Chân Ái đã quên say tàu, nằm bò bên mạn thuyền nhìn lưu luyến không thôi, tơ lụa màu xanh đậm bao quanh một hộp kẹo. Món quà Chace tặng cô, cô rất thích.

Ngón Tổ lấy điện thoại từ trong túi cô ra, Chân Ái không hiểu.

Tay anh duỗi vào trong gió, ôm lấy cô từ sau lưng, khẽ lẩm bẩm: “Ngốc thật!” Nhấn nút một cái, trên màn hình di động lưu lại hình ảnh xinh đẹp. Di động trở lại trong tay cô.

Chân Ái hơi ngượng, cô luôn không nhớ rõ dùng đồ công nghệ cao.

Cất di động xong, cô nhìn thấy diễn viên ngồi cùng thuyền, không nhận được chọe chọe Ngón Tổ: “Làm thế nào anh nhìn ra được diễn viên trước là người của tổ chức?”

Trên mặt Ngón Tổ thoáng qua vẻ lúng túng: “Cô ta quá ân cần với anh, nhất định có âm mưu.”

Chân Ái ngây ngẩn nháy mắt, từ trước đến nay người đàn ông này chưa từng chú ý anh thực sự rất có sức hấp dẫn sao?

“Ngoài ra, cô ta nói sai một câu.”

Chân Ái thích nghe sự quan sát của anh nhất, tinh thần tỉnh táo: “Câu nào?”

“Lúc phát hiện thi thể tay đua, thân thuyền lắc lư, anh đến đỡ em, diễn viên nói ‘Xem ra, ở đây vẫn còn vài người đàn ông tốt.’”

Chân Ái đã hiểu, bái phục sát đất.

“Vài”, diễn viên dùng số nhiều.

Lấy thái độ khinh bỉ tội độ của cô ta đối với đàn ông, lời này làm lòi đuôi, ở đây có bạn của cô ta. Bây giờ nhớ lại, lúc đó diễn viên muốn nói Ngôn Tố là người đàn ông tốt, mà quản gia chính là Arthur cũng ở đó, đương nhiên cô ta phải tính Boss vào.

“Vậy ai giết tay đua?”

“Diễn viên. Suy xét từ động cơ giết người, giết người nói chung không muốn để cho người khác phát hiện. Nếu trả thù, không cần thiết phải dùng tượng sáp để thu hút mọi người tới. Cho nên, mục đích giết người là để tạo khủng hoảng.”

Chân Ái gật đầu.

Kế hoạch của tổ chức là ngay từ đầu ngẫu nhiên giết chết một người trong đó, lại tiếp tục dựa vào mật mã đe dọa trên đĩa ép những người khác tự giết lẫn nhau. Nhưng đám người kia bắt đầu lục đục trước.

“Lúc cúp điện, tượng sáp tay đua là do diễn viên dời xuống đáy bàn?”

“Nếu không thì sao người mẫu giải quyết được? Diễn viên ở giữa người mẫu và tay đua, nếu người mẫu dời tượng sáp tay đua, có thể sẽ đụng vào diễn viên trong bóng tối.”

Lần này, vụ án hoàn toàn lộ chân tướng, chỉ không thể bắt hung thủ về chịu tội.

Trong lòng Chân Ái hơi chán nản, có nhiều người cùng đến như vậy, còn sống rời khỏi lác đác chẳng còn bao nhiêu.

Nhưng sau khi đến đảo Willing, tất cả cảm xúc không tốt đều quẳng sau đầu.

Hai người đã đặt vé máy bay về New York tối hôm đó, buổi chiều Ngôn Tố dẫn Chân Ái đi dạo chợ, mua lại khăn quàng màu đỏ đã bị rơi xuống biển của cô.

Mua đồ xong, anh dẫn cô đi dạo trên đảo, vô tình hay cố ý đi đến trước một nhà thờ.

Chân Ái nhìn đồng hồ đeo tay: “Phải đến sân bay rồi.”

“Không lấy đồ Chace để lại cho em trước sao?”

Chân Ái ngơ ngẩn: “Thứ anh ấy để lại cho em không phải là lâu đài đầy màu sắc sao?”

“Đó chỉ là một thứ trong đó.” Ngôn Tố nói, “Đừng quên, tại sao cậu ấy để em đến vào lúc Hạ Chí?”

Chân Ái nhíu mày, điều này quả thực nói không thông.

“Hôm nay Hạ Chí, mặt trời đạt đến chí tuyến Bắc, qua hôm nay xuống phía Nam. Ai, cậu ấy nói mặt trời hạ xuống, không phải nói mặt trời hạ xuống từ hướng Tây, mà là đi xuống từ chí tuyến Bắc trên bản đồ.”

“Xuống dưới chính là hướng Nam.” Chân Ái chợt ngược mắt, “Hướng chính Nam Silverland là đảo Willing, đồ anh ấy để lại không ở Silverland mà là ở trên hòn đảo này?”

“Ừ, phiến đá xám cũ, cổ thiê lương được miêu tả trong bài thơ, em thấy được không?” Anh chỉ chỉ nhà thờ.

Chân Ái không thấy được, nhưng đã hiểu.

Thời Trung cổ, gần nhà thờ luôn kèm nghĩa trang đá xám cổ đại. Bài thơ kia thực ra là chỉ nhà thờ trên đảo Willing.

Ngôn Tố tiếp tục: “Cậu ấy nói ‘Trong cảnh sắc trống vắng, không nhìn thấy cũng không nghe thấy gì cả’, nói tìm kiếm ‘Nơi trú thân’, những câu này là nói về quan tài.”

Người chết nằm dưới đất lạnh như băng, chính là cảnh tượng như thế này.

“Ở đây không có nghĩa trang.”

“Nhưng có tường lưu trữ.”

Chân Ái sưng sờ, tường lưu trữ, không phải giống như tường đựng tro cốt sao, một quan tài nho nhỏ.

Hai người vào nhà thờ nói rõ mục đích đến với cha xứ, liền đi vào tường lưu trữ. Từng cái hộp nhỏ trên tường, trên từng cái in một câu văn trong Kinh Thánh, Chân Ái rất nhanh tìm được C. L. C.

Ngôn Tố đã chú ý một chút, ngoài hộp viết “I am the first and the last, the beginning and the end”. Ta là đầu tiên, ta là cuối cùng; là khởi nguyên, là tận cùng. Khải Huyền 22, 13.

Chân Ái nhập tên của Chace vào, cửa nhỏ bật ra, trong không gian phủ chút bụi để một cái hộp màu trắng. Mở ra, là bảy cái iPod màu sắc ánh sáng mặt trời.

Anh trai để lại lời nói cho cô!

Chân Ái ngẩng đầu, kinh ngạc vui mừng nhìn Ngôn Tố.

Anh cười nhạt: “Đi tìm đồ sạc pin.”

#

Chân Ái ngồi trong khoang hạng nhất, cầm iPod màu kẹo đang sạc pin, ngây người nhìn hòn đảo từ từ thu nhỏ. Máy bay cất cánh, cô lại nhìn thấy ngôi nhà kẹo trên đại dương màu xanh lam.

Không nén được nắm chặt iPod trong tay, cảm xúc như tơ lụa cô rất thích.

Mùa đông biết Ngôn Tố, mùa hè giải được mật mã của anh trai, sau này còn có sự kinh ngạc vui mừng như thế nào?

Cô rất mong chờ.

Cuộc sống của cô, bắt đầu trở nên đầy màu sắc rồi.

Nghĩ như vậy, trong lòng đột nhiên có một bóng ma xẹt qua. Chuyện của cô và Arthur, Ngôn Tố chắc chắn đã biết, nhưng hai người đều né tránh, lễ phép lại cấm kỵ như vậy, không tốt thì phải.

Nghiêng đầu nhìn anh, anh dựa vào lưng ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi, dưới lông mi có bóng mờ nhàn nhạt. Cô biết anh mệt mỏi, cẩn thận lấy chăn đắp cho anh. Chăn mới rơi xuống người anh, anh mở mắt, mâu quang rõ ràng nhìn cô chăm chăm.

Chân Ái tưởng đánh thức anh, hơi lúng túng.

Anh liếc mắt nhìn thấu tâm tư của cô, nhàn nhạt nói: “Chỗ này anh không ngủ được, chỉ là đang suy nghĩ vấn đề.”

Tim Chân Ái nảy lên, nhỏ giọng hỏi: “Suy nghĩ chuyện gì?” Khoảnh khắc này, cô biến thành một người phụ nữ nhỏ, lo lắng có phải anh đang suy nghĩ chuyện giữa cô và Arthur không.

Anh thần nhiên nói: “Đang suy nghĩ mọi mật mã có liên quan đến chuyện này.”

Chân Ái: “...”

Cô đánh giá cao EQ của anh rồi. Đầu của anh, đương nhiên mọi lúc luôn chứa mật mã.

“Việc kia,” cô vô thức xê dịch người, giống như chỗ ngồi đều là gai, ấp úng, “Ừm, ở trên đảo, anh không hỏi em sao, việc kia...”

Ngôn Tố nhìn chăm chăm đáng vẻ dè dặt lại lo sợ không yên của cô, lẳng lặng, trong đôi mắt trong suốt hiện lên ý cười đơn thuần nhàn nhạt, nói: “Không hồi quá khứ, không sợ tương lai.”

Tám chữ, chặn miệng Chân Ái, xua tan tất cả bất an trong lòng cô.

Anh lại nhắm mắt lại, bình yên như thường.

Chân Ái dựa vào ghế, trong lòng mềm mại như nước ấm chảy qua. Cô nhét tai nghe vào tai, nhắm mắt lại.

Nhiều năm qua đi, lại lần nữa nghe được thanh âm trầm thấp ấm áp của anh trai:

“Cheryl năm nay mấy tuổi rồi? Vẫn đang làm thí nghiệm mỗi ngày sao? Có còn vì luôn thất bại mà nổi giận ném đồ nữa không, ha ha?”

Cô bấu môi, em nào có tính khí không tốt?

“... Có bận rộn mà quên ăn không? Anh trai không ở đó, có người nào bắt nạt em không? Có sợ tới rúc vào trong chăn không? Có quá cô đơn muốn khóc không? Có cảm thấy xung quanh không có người em biết mà cô đơn không?... A,” thở dài thật sâu, “Một mình em, có phải sống không tốt không? Có phải, nhớ anh trai không?”

Nước mắt lấp lánh trên lông mi đen và dày của cô. Không có, em rất kiên cường, em không cô độc, em sống rất tốt. Nhưng mà, rất nhớ anh.

“Có từng sống cuộc sống của người bình thường không? Đã đi học chưa? Thầy cô giáo bạn học có tốt không, em đáng yêu như vậy, họ đều thích em chứ? Đừng không nói gì, quen nhiều bạn được không?”

Cheryl xinh đẹp như vậy, có rất nhiều con trai theo đuổi em nhỉ? Em đó, cái đồ nhút nhát này, có phải sợ hãi trốn đi không?... Nhớ kĩ, bảo vệ mình, đừng uống rượu của người khác, đừng...

Có gặp được người thích không, cậu ta có tốt không? A, Cheryl của chúng ta sẽ thích người đàn ông như thế nào nhỉ? Thật là muốn nhìn một chút. Anh dạy em bày tỏ được không? Nhưng mà rất lo lắng, có thể bị gạt không...”

Cô cầm cái iPod nhỏ, nhắm mắt lại, trên lông mi chứa nước mắt, khóe miệng chứa nụ cười.

Ngôn Tố bên cạnh cũng thản nhiên nhắm mắt, trong lòng lại không nhẹ nhõm như vậy.

Giống như anh nghĩ, vì an toàn của Chân Ái, Chace không tiết lộ tung tích một tí, nhưng anh luôn cảm thấy mặt mã này chưa xong.

Ngoài ra, iPod Chace để lại thiếu một màu, đã bị người khác lấy đi.

83. Chương 82

Sau khi Chân Ái và Ngôn Tố trở lại N. Y. T, cuộc sống nhàn rỗi một khoảng thời gian, hai mươi ba giờ phục vụ cộng đồng do vụ đụng xe cảnh sát mấy tháng trước gây ra còn lại ba giờ.

Lần cuối cùng là ở một nhà trẻ công lập.

Dọc đường đi, Chân Ái vô cùng lo lắng. Ngôn Tố làm việc phục vụ cộng đồng quả thực rất nghiêm túc, nhưng mà, quá nghiêm túc rồi.

Ở viện bảo tàng, anh phục vụ hai giờ, bốn giờ để chỉ ra toàn bộ sai lầm trên biển giải thích, phê bình lời chú giải trên đó, như thế thích hợp sao?

Ở thư viện, anh cho rằng cách tìm sách của thủ thư quá cũ, thay đổi hệ thống truy vấn hoàn toàn mới áp dụng, khiến thủ thư hoàn toàn mờ mịt, như vậy thích hợp sao?

Nhiều không kể xiết.

N người phụ trách đen mặt, anh còn dè dặt mà đặc ý, cho rằng anh đã cứu vãn lĩnh vực phục vụ cộng đồng. Nhưng mà, lần này là đi chăm sóc trẻ em, chắc sẽ không xảy ra bao nhiêu chuyện rắc rối đâu nhỉ?

Chân Ái cầu nguyện trong lòng.

Sau khi đến, bất ngờ gặp được người quen, giáo viên mầm non trong lâu đài lại đang đi làm trong nhà trẻ công lập của thành phố. Cô ấy nhìn thấy Ngôn Tổ và Chân Ái cũng vô cùng kinh ngạc, thân thiện tiến tới chào hỏi.

Chân Ái trả lời vài câu.

Ngôn Tổ từ đầu đến cuối đều lạnh nhạt, biểu cảm không biến đổi. Cho đến lúc đi theo hiệu trưởng và giáo viên vào phòng chơi, nhìn thấy các vật nhỏ chạy lung tung đầy đất, anh mới nhú mày trong nháy mắt, xoay người đi ra ngoài: “Một đám khoai tây nhỏ lẫn đầy đất. Anh không thích, giao cho em.”

Chân Ái lập tức tóm anh lại: “Không được phép bỏ chạy.”

Ngôn Tổ rõ ràng không thích cách cô dùng từ, nhượng mày: “Không phải bỏ chạy, là tự vệ.”

“Anh sợ trẻ con?”

Trên mặt anh không nén được giận: “Không phải sợ, là bài xích.”

“Ngôn ngữ của em thật nghèo nàn, luôn luôn không tìm được từ thích hợp.” Giọng Ngôn Tổ lạnh nhạt, khôi phục biểu cảm người máy,

“Mệnh đề A: Trẻ con là sinh vật kém logic nhất trên thế giới;

Mệnh đề B: Ngôn Tổ bài xích mọi sinh vật không có logic;

Kết luận: Ngôn Tổ bài xích trẻ con nhất.

Suy luận xong!”

Dứt lời quay đầu, rất là bất mãn nhìn Chân Ái, có vẻ như oán trách cô không nhìn ra tâm tình của mình.

Đám khoai tây nhỏ vẩy một chỗ trong phòng chơi trong nháy mắt yên lặng như tờ, toàn bộ ngửa cái đầu nhỏ lên, con người tròn vo như quả nho, nhìn Ngôn Tổ, tò mò lại ngây thơ.

Hiệu trưởng nhà trẻ mang một vẻ mặt sợ hãi: Thượng Đế ơi, người thanh niên này đang nói lời nghiệp chướng gì trước mặt bọn trẻ vậy!

Chân Ái cứ như cảm giác được cô hiệu trưởng muốn đập đầu Ngôn Tổ, vội vàng kéo anh sang bên cạnh, áy náy liếc mắt nhìn vẻ mặt ngơ ngác của các bé đậu đỏ trong phòng, giải thích với cô ấy: “ ‘Yansu’(*) anh ấy nói là một con chó con anh ấy nuôi trong nhà, vì bị trẻ con đá mông nên sợ trẻ con. Nhưng ‘S. A.’ của chúng tôi, anh ấy rất thích trẻ con!”

(*) Yansu: phiên âm tiếng Anh của tên Ngôn Tổ.

Vừa nói, đẩy Ngôn Tổ một cái.

Ngôn Tổ nghe cô nói “Yansu” là chó con, đã rất bất mãn, mặt xám xịt nhìn Chân Ái: “Anh thích trẻ con sao? Sao anh không biết?”

Chân Ái hung hăng chọc anh, lúc này anh mới quy củ, nghiêm mặt nhìn hiệu trưởng: “Đúng thế, hiệu trưởng.”

Lúc này hiệu trưởng mới yên tâm, bảo giáo viên ở lại trông coi.

Chân Ái xoay người, trừng Ngôn Tổ một cái: “Anh quy củ một chút cho em.”

Ngôn Tổ nhú mày, cảm thấy oan uổng: “Anh vẫn rất quy củ.”

Chân Ái không nói được mà thở dài: “Anh tốt với bọn trẻ một chút được không? Sau này anh cũng sẽ có con của mình, coi như huấn luyện trước không tốt sao?” Vừa nói, người đã đi tới chơi với mấy bạn nhỏ.

Ngôn Tố nhìn bóng lưng gầy yếu lại yên tĩnh của cô, ngẩn người, cô nói lời này là có ý gì?

Ừm...

Đây là một chuyện rất nghiêm túc.

Nếu anh kéo tay một cô gái, nếu anh hôn môi một cô gái, nếu anh thấy được cơ thể một cô gái, nếu anh và một cô gái vuốt ve nhau, nếu anh ngủ cùng một cô gái...

Xét theo thói quen sạch sẽ kếp trên phương diện cơ thể và tinh thần của anh, anh sẽ không làm mấy chuyện kể trên với một cô gái khác.

Như vậy, đây phải là cùng một cô gái, mà chuyện tiếp theo rất có thể sẽ phát triển thế này – anh kết hôn với cô gái này, sau đó cùng cô gái này sinh một đứa trẻ.

Thế là, trẻ con xuất hiện, có lẽ tên tiếng Trung là Tiểu Tiểu Tố, tên tiếng Anh là S. A. Junior.

Cái này, anh quả thực không thể bài xích; cho nên, anh phải luyện tập trước.

Ừm, chắc chắn cô cũng nghĩ như vậy. Đúng, nhất định nghĩ như vậy.

Ngôn Tố gật đầu, lấy đàn ghi-ta từ trong tủ, ngồi xếp bằng, ho nhẹ một tiếng: “Mấy bạn tí hon, tôi hát ấy đứa nhé.”

Chân Ái nghi ngờ nhìn anh, người này sao đột nhiên thay đổi 360 độ vậy?

Người nghiêm túc nào đó nói tiếp: “Hát ấy đứa một bài hát vô cùng có ý nghĩa giáo dục, nó sẽ dạy mấy đứa nhận biết bộ mặt thật của thế giới này.”

Sao nghe giống kênh Discovery vậy? Chân Ái càng tò mò hơn.

Những người bạn nhỏ lập tức chạy đến trước mặt Ngôn Tố, vây từng vòng quanh anh, lúc lắc cái đầu nhỏ vỗ tay, giống như từng hàng đầu nắm ngay ngắn chỉnh tề.

Ngôn Tố không quen lắm, vẻ mặt hơi lúng túng, cúi đầu khẽ gảy đàn ghi-ta một cái, đàn hai cái liền bắt đầu hát.

Chân Ái ngồi một bên, mỉm cười nghe. Nghĩ thầm trong bụng, anh ở bên ngoài luôn lạnh nhạt ngạo mạn, thực ra vẫn đầy lòng tốt mà. Hơn nữa đây là lần đầu cô nghe anh hát, chất giọng trầm thấp thuần túy lành lạnh giống như dòng suối trong khe núi, hòa cùng tiếng đàn ghi-ta nhẹ nhàng, có một sự êm tai dễ nghe không nói ra được.

Giáo viên cũng rất vui vẻ, suýt nữa không nhận được khê lúc lắc đầu, nhưng mà...

Lời bài hát này sao càng nghe càng là lạ?

“Đừng tin bố mẹ, cũng đừng tin cô giáo,

Bởi vì họ đều là kẻ lừa đảo;

Mẹ nói đưa chó con đến nhà bà nội,

Thực ra nó đáng thương đã sớm ốm chết rồi;

Bố nói bà nội đã lên thiên đường,

Bà đã biến thành tro bụi chôn dưới đất;

Mẹ nói ông già Noel thích đứa bé ngoan,

Mẹ lặng lẽ để vớ Giáng Sinh làm ở Trung Quốc trên giường bạn;

Bố nói nàng tiên rồng sẽ mang chiếc răng rụng của bạn đi,

Thực ra bố lén lút để tiền trong chăn của bạn...”

Cầm của giáo viên suýt nữa rơi xuống đất: Xong rồi, ngày mai tuyệt đối sẽ có một làn sóng lớn phụ huynh tức giận đến trách cứ!

Chân Ái lại không cảm thấy, vui tươi hơn hử nghe, mãi đến lúc cô phát hiện sắc mặt của mấy người bạn nhỏ không đúng lắm, tất cả đều là vẻ mặt ngây ngô lo lắng nhìn Ngôn Tố, con người đủ loại màu sắc xoay tròn, cái đầu nhỏ nhỏ đều đang hoang mang suy nghĩ.

Vừa nhìn sắc mặt giáo viên cũng tối đen, lúc này mới phát hiện, chẳng lẽ Ngôn Tố đã gây họa?

Nhưng Chân Ái từ nhỏ đến lớn không có mẹ yêu thương nói: Không thấy chó con là do đưa đến nông trường vui vẻ, không thấy bố là do lên thiên đường, đứa bé ngoan sẽ nhận được quà của ông già Noel, chiếc răng rụng có nàng tiên răng lấy nó đi, sau đó kín đáo đưa cho con 10 đô-la...

Đều không có.

Cho nên cô không biết đối với trẻ con mà nói, những lời nói dối có thiện ý này đáng yêu biết bao.

Ngược lại, cô rất rõ, không thấy chó con là do mẹ lấy đi làm thí nghiệm; không thấy bố là do bị người ta bắn thành tro tàn rải xuống Thái Bình Dương; ngoài ra, nhìn từ người theo chủ nghĩa duy vật trung thành, những thứ như ông già râu bạc kéo xe trượt tuyết bay trên trời, và nàng tiên vũ cánh đến trộm răng là không thể nào tồn tại.

Cho nên, từ mức độ nào đó mà nói, cô cảm thấy Ngôn Tố hát rất tốt, chỉ là nội dung có chút thiếu năng, đều là chuyện của đã biết từ nhỏ!

Cô không biết, thời thơ ấu của cô không bình thường.

Mà bài hát thiếu năng dưới cái nhìn của cô của Ngôn Tố, đối với mấy bạn nhỏ ở nhà trẻ mà nói, quả thực là vượt quá sự vỡ lòng của nhà trẻ!

Cho nên, những người bạn nhỏ đều sợ ngây người.

Ngôn Tố hát xong, vỗ nhẹ lên đàn ghi-ta, nhìn bọn trẻ giống như từng củ khoai tây nhỏ không hề phản ứng, nhíu mày: “Này, lúc này mấy đứa phải vỗ tay!”

Bọn trẻ vẫn rất nghe lời, lập tức vỗ tay rào rào.

Chân Ái: “...”

Anh cũng có thể không cần tích cực với bọn trẻ như vậy...

Ngôn Tố hài lòng, lười biếng hỏi: “Bình thường tôi đều không để lại thời gian cho người nghe đặt câu hỏi, nhưng thấy mấy đứa, vẻ ngoài rất, nhỏ bé, ừm, mấy đứa có thể đặt câu hỏi.”

Chân Ái còn định nói anh cho rằng anh đang diễn thuyết ở đại học hả, bọn trẻ mới mặc kệ anh. Không ngờ bọn trẻ ngồi dưới đất từng đứa một giơ tay, chen lấn: “Em hỏi, em hỏi.”

Câu hỏi chỉ là điều bố mẹ từng nói với bọn chúng trong cuộc sống, tất cả đều hỏi Ngôn Tố, có phải bố mẹ chúng đang nói dối không.

Lúc chờ phục vụ cộng đồng kết thúc, hiệu trưởng suýt nữa không đuổi người, giáo viên cũng hết sức khó xử.

Hai người đi ra lớp học trong ánh mắt hung dữ của cô hiệu trưởng, mới ra khỏi tòa lầu nhỏ, nghe thấy phía sau có thanh âm giòn giã của trẻ con: “S. A.!”

Quay đầu lại thấy vài đứa trẻ đang cầm một món quà nhỏ gói vội chạy tới, xấu hổ nhón chân lên, giơ cánh tay nhỏ bé lên thật cao.

Ngôn Tố không biểu lộ cảm xúc gì, nhìn về phía Chân Ái, nói bằng tiếng Trung: “Xuất hiện tình huống không hề có logic, anh từ chối đối mặt. Em hỏi bọn chúng, cái thứ xấu xí này là cái gì?”

Chân Ái trừng anh, hỏi đứa nhóc kia: “Đây là cái gì?”

Bọn trẻ đỏ mặt, cô bé tên Alice giành trả lời: “Quà tặng, cảm ơn anh ấy đã nói rất nhiều lời thật.”

Chân Ái cảm thấy bất ngờ, Ngôn Tố lại cúi người, nhận món đồ trên tay đứa trẻ, bình tĩnh đánh giá: “Đóng gói quá độ, lãng phí tài nguyên xã hội.”

Lần này anh nói tiếng Anh, nhưng từ vựng của đứa trẻ có hạn, nghe không hiểu.

Chân Ái nhìn vẻ mặt có vẻ của bọn trẻ, cười hì hì hai tiếng.

Ngôn Tố nắm chặt cái hộp trong tay, lắc lắc, không hề che giấu chút nào mà nhủ mày: “Mấy đứa nhóc này, lại có thể gói đồng hồ báo thức trong lớp lại? Biết không, ở Trung Quốc là không thể tặng đồng hồ cho người khác. Hơn nữa, tôi thức dậy không cần đồng hồ báo thức...”

Chân Ái nhìn bọn trẻ há to miệng, lập tức ngắt lời Ngôn Tố: “Mấy bạn nhỏ, ý của anh ấy thực ra là nói cảm ơn.”

Ngôn Tố quay đầu nhìn cô, hơi khinh bỉ: “Năng lực phân tích quá kém! Ý của anh là vậy sao?”

Chân Ái hung hăng chọc anh một cái, tức giận nói: “Nói!”

Ngôn Tố khề nhướng mày, một lúc lâu sau, nhìn về phía mấy bạn nhỏ, ngay ngắn gật đầu: “Cảm ơn mấy đứa đã tặng đồng hồ cho tôi, tôi vô cùng thích.”

Song ngữ Trung Anh.

Chân Ái: “...”

Nếu cô không nghe ra sự châm biếm của anh mới là lạ!

Bọn trẻ lại không biết, hi hi ha ha chạy về.

Lúc này Ngôn Tố mới rời khỏi, xoay người lại thấy ánh mắt bất mãn của mấy cô trong nhà trẻ.

Ngôn Tố: “Cô giáo trong nhà trẻ vẫn chán ghét anh như vậy.”

Chân Ái nghe được ý khác trong lời này, cười trêu chọc anh: “Lúc nhỏ anh không khiến cô giáo trong nhà trẻ thích?”

“Có lẽ anh hỏi nhiều lắm.”

Chân Ái không nhịn được tưởng tượng trong đầu: “À, anh cũng có lúc có nhiều câu hỏi? Em nghĩ thử xem, anh ở trong nhà trẻ, một viên nho nhỏ, mỗi ngày đuổi theo phía sau người lớn một trăm ngàn cái tại sao, chắc chắn rất đáng yêu.”

Ngôn Tố không nói gì, không cảm thấy chuyện này có cái gì đáng yêu.

Cô lại giống như rất có hứng thú, khó được cười thoải mái.

Ánh mặt trời rất tốt, chiếu vào trong con người đen như mực của cô, sáng long lanh.

Anh nhìn nụ cười trên gương mặt trắng nõn của cô, trong lòng có sự yên bình không thể giải thích, cũng không muốn phản bác lại gì, chỉ cảm thấy, làm cho cô cười như vậy, thực sự rất tốt.

Chân Ái vui vẻ tưởng tượng xong, lại nói: “Giáo viên ở nhà trẻ là một loại sinh vật kì lạ, chúng ta không cần để ý đến cô ấy. Ví dụ như bài hát thiếu nhi anh hát vừa rồi, em cảm thấy rất hay.”

“Nhưng người nghe hình như không thể chấp nhận, còn tặng anh một giờ!” Ngôn Tố cầm cái hộp gói lộn xộn trong tay kia, lắc lắc.

Chân Ái nhảy lên, chạy đến trước mặt anh, đối mặt với anh, chấp tay sau lưng lùi từng bước ra sau: “Em chấp nhận là được rồi, em là người hâm mộ của anh!”

Ngôn Tố ngẩn người, một lúc lâu sau, quay đầu nhìn sang chỗ khác, nói một từ: “Tâm thường!”

Nói xong, lại không nhịn được nở nụ cười trong ánh mặt trời.

#

Khi giáo viên về đến nhà, phát hiện một cái đồng hồ cát đặt ở cửa, nhặt lên nhìn một cái, hạt cát xám trắng chậm rãi chảy trong bình thủy tinh nho nhỏ, thật xinh đẹp.

Nhìn xung quanh không có ai, cũng không biết là ai đặt ở cửa nhà cô.

Đẩy cửa đi vào trong, chìa khóa trong tay lạch cạch một tiếng rơi xuống đất, đồng hồ cát lặn leng keng.

Cửa, chậm rãi khép lại.

84. Chương 83

Trong thư viện lâu đài màu trắng, mùa hè yên tĩnh tốt đẹp.

Ngôn Tố ngồi trên xe lăn kéo đàn violon, tiếng đàn nhẹ nhàng chậm chạp du dương, ánh mặt trời buổi sáng chiếu vào từ cửa sổ thủy tinh màu hồng trên gương mặt rõ ràng của anh, yên lặng hạnh phúc như một thiên thần.

Chân Ái nằm bò trên thảm nghịch vỏ ốc, đều là những thứ mang về từ đảo Willing. Vết con Isaac đứng trên bả vai cô, mấy ngày gần đây, nó rất quen với Chân Ái.

Một tay Chân Ái nâng má, bấp chân chồng lên nhau lắc lư, thỉnh thoảng hai bên bị lệch, lệch trọng tâm, kéo cả người lật qua, lại lúng ta lúng túng nằm lại, giống hệt một con thỏ phản ứng chậm chạp tay chân vụng về. Vết con xiên xiên vẹo vẹo theo.

Ngôn Tố vờ như không nhìn thấy, chờ cô đỏ mặt rũ mắt, anh mới liếc cô và chim một cái, thầm nghĩ: Ngốc nghếch.

Nhưng anh rất thích ngốc nghếch, ngốc nghếch đang cúi đầu nghịch vỏ ốc, những thứ màu sắc sặc sỡ cô rất thích. Mỗi lần mái tóc dài rũ xuống, mỗi lần lấy tay vén ra sau tai, lộ ra lỗ tai trắng sáng bóng loáng.

Tư thế nâng má rũ mắt của ngốc nghếch, ấm áp yên lặng giống như một thiên thần.

Cô đang duỗi ngón tay, sờ “cái bụng” của một cái vỏ ốc màu trắng. Có lẽ xúc cảm của vỏ ốc rất tốt, cô vừa sờ vừa cười trộm, rõ là tự chơi tự cười điển hình.

Ngôn Tố liếc cái vỏ ốc đó một cái, đầu còn lệch qua trên violon, không lạnh không nóng nói: “Cái đó được gọi là ốc tiền*.”

(*) Ốc tiền (Cypraea): tên tiếng Trung là Tử An Bối.

(Ai muốn xem thì lên GG nhé, mong wattpad sớm hỗ trợ đăng hình ảnh.)

“Ốc tiền?” Chân Ái ngẩng đầu lên, khen ngợi, “Tên thật là dễ nghe.”

Ngôn Tố không thể chối từ mà phổ cập khoa học cho cô: “Từ rất lâu trước đây, ốc tiền chính là biểu tượng cho sự sinh sôi và sinh sản của phái nữ. Người ta đưa nó cho cô dâu, chúc sớm sinh quý tử sinh nở thuận lợi.”

Câu trước nghe còn coi được, một câu sau sao là lạ. Trên vỏ ốc có một đường rãnh nhỏ, Chân Ái chọc chọc lại sờ sờ, hỏi: “Tại sao nó có ý nghĩa như vậy?”

Ngôn Tố chậm rãi khiêm tốn trả lời: “Vì hình dạng của nó giống âm hộ của phụ nữ.”

Isaac học được từ mới, liên tiếp vỗ cánh phình phịch kêu to: “Vulva! Vulva!”

Chân Ái quần bách dừng lại, nhìn kĩ một chút, một đường rãnh ở giữa, hai bên hai múi tròn mềm, không phải giống như vị trí kia của phụ nữ sao. Vậy mà anh còn nhìn cô mừng khắp khối sờ tới sờ lui!

Mặt cô trong nháy mắt đỏ bừng, nhỏ giọng lầu bầu: “Kéo đàn của anh đi! Nói cái này với em làm gì!”

Ngôn Tố thỉnh tai nghe được, đặc biệt thành tâm thành ý giải thích: “Ồ, thấy em nghịch cái đó, anh nhớ tới anh đã từng sờ ‘ốc tiền’ của em. Xúc cảm chắc là tốt như em sờ cái này bây giờ.”

Mặt Chân Ái suýt nữa chảy ra máu! Người đàn ông này quả thực có một loại lực phá hoại vinh nhục không sợ hãi trời sinh!

Anh ngược lại chưa phát hiện ra khác thường, thu ánh mắt, tiếp tục kéo violon.

Ánh nắng xuyên qua thủy tinh tỏa chiếu từng chùm ánh sáng rực rỡ trên đàn dương cầm. Ngôn Tố nhìn, nghĩ đến bảy cái iPod Chace để lại cho Chân Ái, bảy màu, nhìn qua rất hoàn mỹ.

Nhưng, silver, thiếu màu trắng bạc. Đó là màu đại diện cho Chân Ái.

Ngôn Tố nghĩ là bị ai đó lấy đi, nếu quả thật là kết quả anh nghĩ kia... Anh phải tìm người đó nói chuyện một chút.

Tiếng đàn violon dừng lại.

Chân Ái ngẩng đầu, ngây ngẩn nhìn anh.

Ngôn Tố để đàn violon xuống, ngồi trên thảm, đột nhiên đề nghị: “Ai, anh kể vi khuẩn cho em nghe.”

Chân Ái ngồi dậy, cất vỏ ốc vào trong lọ thủy tinh giống như xếp bảo bối, không biết tại sao anh nảy sinh ý nghĩ bất chợt, nhưng vẫn đùa giỡn: “Là 7516 loại vi khuẩn em thích sao?”

“Ừm, chúng ta cùng thích 379 loại, một mình em thích 7137 loại.”

Cô hưng phấn gật đầu: “Tốt tốt. Anh đều nhớ?”

“Nghĩ ngờ trí nhớ của anh?” Ngôn Tố bất mãn, lấy tay chỉ chỉ đầu, “Sắp xếp ở đây, phân loại là ‘Chân Ái’, ‘Vi khuẩn’ và ‘Thân mật’.”

Ba cụm từ nhìn qua không quan hệ chút nào này khiến Chân Ái hơi xấu hổ, nhớ lại chuyện trong ngôi nhà kẹo.

Ngôn Tố chưa phát hiện, nghiêm túc kể vi khuẩn cho cô, “Axit axetic, Bifidobacterium...”

Chân Ái ôm đầu gối, ngoẹo đầu nghiêm túc nghe, thỉnh thoảng bình luận xen vào vài câu:

“Vi khuẩn đại tràng là một đứa béo lùn.”

“Trực khuẩn than là một bé trai tính khí nóng nảy.”

“Bifidobacterium là một cái sừng hươu nhỏ dài đáng yêu.”

...

Hai người ngoại trừ thảo luận đặc tính và bề ngoài của vi khuẩn ra, còn hẹn lần sau thảo luận nghiên cứu nguyên tử điện tử nguyên tố hóa học Chace hiểu rõ nhất. Ngay cả Isaac cũng nhớ kỹ vài từ.

Thế là, một buổi sáng...vui vẻ... trôi qua...

Chân Ái vui vẻ lại hưng phấn, Ngôn Tố cũng rất hài lòng, đến lúc xong việc lại từ từ thu nụ cười, chuyển đổi đề tài: “Ai, ở cùng với anh nhàm chán không?”

“Hả?” Chân Ái còn đắm chìm trong bầu không khí vui vẻ vừa rồi, chưa tỉnh hồn lại.

Vậy thì nhàm chán rồi.

Lòng Ngôn Tố xám xịt mà mím môi, nhin một chút, nhin không được, bình tĩnh nói: “Ai, em biết tốc độ ánh sáng là bao nhiêu không?”

“299.792.458 mét trên giây.”

“Ánh sáng cũng có thể chạy nhanh như vậy, tại sao tốc độ phản ứng của em không thể nhanh hơn một chút?”

Anh đột nhiên sao vậy, vừa rồi còn rất tốt mà.

Ngẫm lại những ngày gần đây, hình thức sống chung của họ chỉ là đùa chơi riêng.

Anh chơi đàn, đọc sách, thiết kế mật mã nhân tiện giúp CIA và FBI giải mã, cô bận rộn ở phòng thí nghiệm, lúc ở nhà anh thì cũng hơn nửa thời gian là ngồi trên lan can cao trong thư viện đọc sách, chạy lên chạy xuống.

Giữa lúc từng người bận chuyện của mình, nhìn đối phương một cái.

Trái lại trao đổi nhiều nhất là lúc nấu cơm, anh vẫn chê cười cô, cô vẫn thưởng thức anh.

Nghĩ như vậy, chẳng lẽ anh sợ cô ghét, cô nhàm chán, cho nên mới cùng kể vi khuẩn với cô?

Trong lòng Chân Ái âm áp, trả lời ngay: “Không nhàm chán, rất vui về!”

Sắc mặt Ngôn Tố hòa hoãn một chút, lại hỏi: “Một ngày sẽ không nhàm chán, một tuần thì sao?”

Chân Ái lắc đầu.

“Một tháng thì sao?”

Chân Ái lắc đầu, lần này lại giành trả lời: “Chúng ta quen biết hơn nửa năm, lúc ở cùng anh, chưa từng nhàm chán.”

Mặc dù là do anh dẫn đến, nhưng Ngôn Tố cũng xem lời này như là sự bày tỏ và khen ngợi của cô, trong mắt lóe lên tia sáng đắc ý nhàn nhạt: “Vây, nếu như sau khi chúng ta đã quen biết rất nhiều năm thì sao?”

Chân Ái vẫn lắc đầu, rất ngoan: “Cho dù ở cùng anh rất nhiều năm cũng sẽ không nhàm chán. Ở cùng người khác mới nhàm chán.”

Ngôn Tố cười.

Chân Ái tự mình cảm khái sự không tự tin rất uất ức nho nhỏ của anh, định khen anh vài câu, không ngờ anh hơi nhượng mảy, có phần mang theo vẻ kiêu ngạo: “Ai, anh rất vui mừng, từ sau khi biết anh, chất lượng và trạng thái tinh thần của em đã được nâng cao và nhảy vọt.”

Chân Ái lấp bắp nửa giây: “Nhưng mà, trước khi em chưa biết anh cũng không cảm thấy cuộc sống và công việc nhàm chán.”

Sắc mặt Ngôn Tố cứng một giây, thấp giọng tự nhủ: “Không chú ý đến vấn đề này.”

Chân Ái ngây ngốc ôm lọ thủy tinh xếp vỏ ốc, không hiểu nổi trọng điểm của anh ở đâu.

Vết con đung trên vai cô, nghiêng đầu mổ lông mình, cảm thấy hai người này thật nhàm chán, không thể boring hơn nữa.

“Ai, em có từng nghĩ tới tương lai không?”

“Hả?” Câu hỏi này lại làm khó Chân Ái, tương lai? Từ trước đến nay cô chưa từng nghĩ đến vấn đề này, thân phận của cô, hoàn cảnh của cô, chưa từng có cái tương lai vừa nói kia.

Nhưng Ngôn Tố nói với cô, không hỏi quá khứ, không sợ tương lai.

Cô có thể lập kế hoạch cho tương lai giống như người bình thường?

Cô không biết, rất thấp thỏm, cũng rất sợ hãi.

Lần này, Ngôn Tố không chê cười cô phản ứng chậm.

Anh rũ mắt nhìn cô, yên tĩnh như vậy, thuận theo tự nhiên như vậy, liền hỏi: “Nếu em đã từng nghĩ đến tương lai, có tính anh ở trong tương lai của em không? Nếu em chưa từng nghĩ đến tương lai, vậy anh có thể xin, để em tính anh ở trong tương lai của em không?”

Trên mặt Chân Ái không có biểu cảm, chỉ có đôi mắt mở to nhìn anh chăm chăm.

Một loạt lời nói... tuần tự từng bước một, chặt chẽ nghiêm ngặt này của anh, là muốn làm gì?

Anh cúi người, nâng tay cô lên, đầu ngón cái lơ đãng trượt tới chỗ mạch đập của cô, nhịp tim mạnh mẽ của cô đều ở lòng bàn tay anh.

Đôi mắt trong suốt trong veo của anh đối diện thẳng tắp với đôi mắt trong veo đen nhánh của cô, giọng nói êm tai giống như mê hoặc:

“Ai, em tức giận sao?”

Cô chậm rãi lắc đầu.

“Em muốn phát sinh quan hệ với anh sao?”

Cô lại lắc đầu lần nữa.

Anh cười nhạt, giơ tay lên vỗ vỗ vai cô, một cái, hai cái: “Ai, không cần sợ.”

Con người phóng đại chỉ ba nguyên nhân: Sợ hãi, tức giận, khát khao phương diện tình dục.

Chân Ái nghe nói, trái tim đập mãnh liệt không ngừng lại khấn trương lập tức thư giãn, cô nhìn lại anh thật sâu, nhàn nhạt cười: “Phải, em rất sợ. Lúc một mình, không sợ; sau khi thích một người thì sợ.”

“Sợ cái gì?”

“Sợ anh bị thương, sợ anh sẽ chết.” Cô cười, có chút ghen ngào.

Anh không đồng ý: “Biết mỗi năm có bao nhiêu người chết do tai nạn xe cộ, sóng thần, động đất, các loại thiên tai thảm họa con người không? Người bị thương càng nhiều hơn. Bất kể là ai thì cũng có thể gặp chuyện ngoài ý muốn.”

Cô đột nhiên cảm thấy dở khóc dở cười, để an ủi cô, anh lại lấy ra lý do lộn xộn như vậy.

Trong lòng Chân Ái vừa chua xót vừa ấm áp, nhưng cố ý tùy hứng mà giải bày: “Mặc dù có ngoài ý muốn, nhưng người ta đều muốn tránh tai họa không phải sao?”

“Nhưng em không phải tai họa.” Ai cũng không cãi được anh, “Ai, liên quan đến vấn đề sinh mạng dài ngắn và cái chết, trước đây chúng ta đã từng thảo luận.”

Chân Ái nhớ đến, lúc ngồi trên xe đi New York, anh nói: “Nếu như hành trình của cuộc đời tôi kết thúc ở đây, tôi cũng có thể không thẹn với lương tâm mà coi thường cái chết, bởi vì, tôi chưa bao giờ dùng sức lực của mình vào chỗ sai lầm.”

Ngôn Tố biết cô đã nhớ tới: “Ai, anh cho rằng ở cùng em hoàn toàn không phải là dùng sinh lực của anh ở chỗ sai lầm. Chính vì tha thiết yêu thương sinh mệnh, anh mới tha thiết yêu thương em.”

Lòng Chân Ái chấn động, tâm tình khoảnh khắc lúc đó sao chép đến bây giờ.

Cho dù xui xẻo bám theo, cô cũng phải sáng tỏ thông suốt.

Tình yêu của cô không thẹn với lương tâm, cho dù dừng lại cũng không có gì đáng tiếc nuối.

Về phần anh, mạng sống của anh tình yêu của anh, từ trước đến nay đều như vậy, không lo không sợ, thẳng thắn vô tư.

Cô mím môi: “Được, em không sợ.”

Ngôn Tố lại cúi đầu nhìn tay cô, đầu ngón cái dọc theo ngón áp út nhỏ dài bên tay trái của cô, chậm rãi sờ lên, dừng ở cuối ngón tay, khẽ vuốt nhẹ.

Anh như có điều suy nghĩ, cô thích đồ vật có màu sắc, đi tìm bà ngoại lấy ngọc sapphire của gia tộc Van De Bilt, hay tìm bà nội lấy ngọc lục bảo cổ của Ngôn gia?

Màu xanh dương và màu xanh lá, cô thích màu nào hơn?

Bàn tay nhỏ bé của cô trong tầm tay cứng một chút, dường như nhận ra được điều gì, khấn trương.

Ngôn Tố ngược mắt, thấy cô rũ tầm mắt, lông mi cong thật dài chớp chớp, bỗng nhiên cười: “Ai, thật đáng tiếc, tay làm thí nghiệm không thể đeo đồ vật.”

Vừa nói như vậy, không phải rõ ràng nói về nhẫn?

Chân Ái càng khấn trương hơn. Mọi thứ vừa rồi kia, chẳng lẽ là cầu hôn khúc dạo đầu?

Chân Ái cố tự trấn tĩnh, trong tai toàn là tiếng tim đập.

“Chỉ có điều,” anh cúi người, cầm bàn tay nhỏ bé của cô lên, hôn một cái lên cuối ngón áp út tay trái của cô, nhấp một cái, đôi môi anh ấm áp và mềm mại.

Trái tim cô run lên, anh đã ngồi dậy, nhìn cô: “Được rồi.”

Chân Ái nháy mắt mấy cái, cái gì được rồi? Đừng tự quyết định nha!

Chưa kịp hiểu rõ, không khí ảm áp đột nhiên bị phá vỡ.

Chuông cửa vang lên.

Marie sang nói có một cô gái xa lạ đến. Marie nói ngài Ngôn không gặp khách không hẹn trước, nhưng cô gái này khẳng khẳng không chịu đi, còn nói cô ấy đã từng gặp ngài Ngôn một lần ở ngân hàng đường Maple.

Chân Ái cảnh giác, chẳng lẽ là cô gái điên Amber kia sao?

Đi đến sảnh, Tô Kỳ đứng ở cửa.

Chân Ái có ấn tượng với cô ấy. Cái ngày cướp ngân hàng đó, cô ấy biểu hiện vô cùng bình tĩnh. Chân Ái tự chủ trương mời Tô Kỳ vào, lại bảo Marie rót trà.

Ngôn Tổ nhìn cô trong lúc lơ đãng toát ra phong thái của nữ chủ nhân, không có bình luận.

Tô Kỳ giải thích rõ mục đích đến đây. Thì ra ngày đó Ngôn Tổ cũng để lại ấn tượng sâu sắc cho Tô Kỳ, cô ấy cố ý điều tra tư liệu và lý lịch sơ lược của Ngôn Tổ, biết được anh rất thông minh, cho nên đến nhà xin anh giúp đỡ.

Tô Kỳ nói không thấy bạn của cô ấy.

Ngôn Tổ rõ ràng không có hứng thú, dứt hai tay vào túi, dứt khoát đứng dậy: “Uống xong ly trà này thì về đi, tôi không tiếp.”

Tô Kỳ vội vàng kêu: “Hai người đã gặp bạn của tôi.”

Bước chân Ngôn Tổ dừng lại.

“Vị tác giả đi đến Silverland cùng hai người.”

Chân Ái khó hiểu: “Anh ta là cảnh sát, không thấy anh ta thì sẽ có cảnh sát tìm cho cô mà.”

Trên mặt Tô Kỳ hiện lên vẻ lúng túng: “Anh ấy đã từng là cảnh sát, nhưng mấy năm trước bị đuổi khỏi vị trí, đã sớm không phải nữa rồi.”

Ngôn Tổ: “Nghề nghiệp của cô?”

“Đặc công.”

Chân Ái vô cùng kinh ngạc, nhưng lại hiểu, thảo nào ngày đó ở ngân hàng cô ấy biểu hiện hoàn hảo như vậy, thì ra là người chuyên nghiệp.

Ngôn Tổ lùi lại, lại ngồi xuống, tra hỏi thẳng vào nội dung chính: “Cô không báo cảnh sát lại đến tìm tôi, lý do?”

“Mấy năm trước, Miller (tác giả) vì không thể kháng cự lại tác động từ bên ngoài, gây ra tổn thất rất lớn cho đất nước, bị đuổi khỏi vị trí. Mấy năm nay anh ấy vẫn luôn sửa chữa, thu thập tin tức khắp nơi, anh ấy cho rằng phía sau có một tổ chức thần bí, nhưng không có bằng chứng. Rất nhiều lần phản ánh với cấp trên đều bị gạt bỏ.”

Chân Ái rừ mắt không nói, lại nghe Tô Kỳ nói: “Miller tự mình tìm người chỉ điểm, sau đó thăm dò được tổ chức này gọi là Holy Gold, là một câu lạc bộ tình yêu và tình dục.”

Chân Ái hơi sững sờ, không phải là S.P. A?

Miller đã tìm sai hướng? Nhưng tinh tế suy nghĩ một chút, dưới S. P. A. có rất nhiều tổ chức khác nhau, cũng khó trách.

“Đó là một câu lạc bộ đặc biệt làm ra cho đàn ông, bên trong...” Tô Kỳ cân nhắc cách dùng từ, “Tập hợp rất nhiều phụ nữ, đủ loại phụ nữ. Vào câu lạc bộ phải trả chi phí cao, thành viên đều là tầng lớp tinh anh cao cấp trong xã hội này.”

Cô ấy lấy ra một tấm hình: “Đây chính là người chỉ điểm Miller tìm được trước đây.”

Chân Ái nhìn một cái, nhíu mày: Đây không phải là giáo viên sao?

85. Chương 84

Tô Kỳ lấy một cái thẻ nhớ từ trong túi ra: “Có thể dùng máy tính của anh một chút không?”

Ngôn Tổ rũ mắt: “Là cái gì?”

Lời còn chưa dứt, vệt trắng đứng trên bàn cà phê vỗ cánh phành phạch, vô cùng vui vẻ kêu: “Vulva! Vulva!”

Về mặt Tô Kỳ cứng đờ, không biết một người đứng đắn thậm chí bảo thủ như Ngôn Tổ, vệt nuôi sao học được loại từ vựng này.

Ngôn Tổ tàn khốc nhìn Isaac một cái, người sau lập tức cầm miệng, bay phành phạch đến trên đùi Chân Ái, ngoan ngoãn ngồi xổm xuống. Chân Ái thấy đáng vẻ đáng thương của nó, nhẹ nhàng vuốt lông cho nó.

Lúc này Tô Kỳ mới giới thiệu cái thẻ nhớ kia.

Theo như được biết, năm xưa giáo viên bị bạn trai lừa gạt, bán vào câu lạc bộ Holy Gold, trải qua một khoảng gian thời gian thê thảm không thuộc về mình.

Giáo viên từng miêu tả cho tác giả, nói đó là một câu lạc bộ khổng lồ và được tổ chức tinh tế. Dưới đất có rất nhiều căn phòng nhỏ, bên trong nhốt tất cả các loại cô gái, màu da, màu con người, tuổi tác, màu tóc, tính cách, dáng người khác nhau.

Các cô gái ban ngày sống một cuộc sống như công chúa, nhận được hưởng thụ vật chất vô cùng đầy đủ. Đến tối, cô gái bị chọn trúng bị đưa đến trong một đám đàn ông đeo mặt nạ mặc áo choàng đen, phải thích ứng tất cả yêu cầu bình thường hoặc kì quái của họ...

Giáo viên không biết bị mắc kẹt trong câu lạc bộ bao lâu, có một ngày, một người tình nguyện cứu giúp bé gái mất tích giả làm người bị hại lên vào câu lạc bộ, gây ra một trận hỗn loạn. Giáo viên thừa dịp lộn xộn trốn chạy ra ngoài, tưởng đã thoát khỏi bể khổ, không ngờ bị bắt lại lần nữa, chúng lấy danh dự và mạng sống uy hiếp giáo viên lừa gạt những cô gái mới bán vào câu lạc bộ.

Giáo viên chạy không thoát lòng bàn tay những người đó, từ người bị hại trở thành người đi hại, liên tục lừa gạt các cô gái thậm chí bé gái vào đó. Đến tận lúc tác giả xuất hiện, đưa ra việc diệt trừ ổ nhóm kia, giáo viên có thể xin bảo vệ nhân chứng, bắt đầu lại. Giáo viên động lòng, hai người thỏa thuận xong sắp tới lại lấy danh nghĩa vận chuyển cô gái mới để liên lạc với câu lạc bộ, tìm ra người liên hệ tìm hiểu nguồn gốc.

Kết quả, hai người đều đột nhiên biến mất.

Mà đoạn video này là Tô Kỳ lấy ra từ máy tính của giáo viên. Cô ấy nghi ngờ video quay tình hình bên trong câu lạc bộ, nhưng cô ấy từng cho người của nhóm điều tra FBI xem, họ cho rằng không đủ chứng cứ, từ chối thụ lý.

Lúc này cô ấy mới đến tìm Ngôn Tổ.

Chân Ái thương xót cho cảnh ngộ của giáo viên và tác giả, muốn thúc giục Ngôn Tổ nhanh nhanh xem thử rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Nhưng toàn bộ quá trình Ngôn Tổ đều rất lạnh nhạt, sau khi nghe Tô Kỳ nói xong, cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: “Tôi không xem.”

Tô Kỳ bị từ chối, rất thất vọng: “Tại sao?”

Ngữ khí Ngôn Tổ bình thường, nhưng không che giấu được vẻ châm biếm: “Thứ lỗi tôi nói thẳng, đặc công, nếu tất cả cảnh sát đều giống như CIA các người, vậy thì hệ thống pháp luật của đất nước này tiêu rồi.”

Chân Ái không hiểu sao anh đột nhiên nói chuyện gay gắt như vậy, nhưng cô biết anh luôn có lý do của anh, cũng không ngăn cản.

“Giáo viên đã mất tích bao lâu?”

“12 tiếng.”

“Chưa đến 12 tiếng, cũng không được sự thông qua của pháp luật, cô đã lấy trộm đồ của cô ấy, thứ tôi đoán là video hành vi làm tình. Trước mắt mọi thứ đều không có bằng chứng, chỉ là suy đoán của cô. Nếu giáo viên không giống như cô nghĩ mà bình an trở về thì sao? Nhưng cô đã tìm một đám người xem video của cô ấy, thừa cô, cô không cho rằng hành vi của cô rất không thích đáng?”

Tô Kỳ ngẩn ra, không thể cãi lại, mặt đỏ tới mang tai: “Xin lỗi, là tôi không đúng.”

Chân Ái cũng rũ mắt, những điều vừa rồi là lời một phía của Tô Kỳ, cho dù cô ấy nói thật lòng thì cũng không thể đảm bảo điều cô ấy nghĩ là chính xác.

Đạo lý dễ hiểu như vậy, cô lại phải đợi đến lúc Ngôn Tố nhắc nhở mới phát hiện, cô hơi cảm thấy xấu hổ.

“Nhưng tôi có lý do nghi ngờ,” Tô Kỳ lấy ra hai tấm hình, “Đây là thứ xuất hiện ở nhà giáo viên và Miller, người nhà của họ nói đây không phải là đồ của họ.”

Tấm thứ nhất là nhà giáo viên, trên tủ đầu giường kiểu nữ xinh đẹp bày đủ loại đồ trang trí đáng yêu, một thứ trong đó hoàn toàn không ăn khớp, một cái đồng hồ cát để gỗ rất cũ kỹ thậm chí tối tăm.

Tấm thứ hai là bàn làm việc của tác giả, bày sách y học, quân sự và mô hình súng lục, cũng có một thứ không cân xứng, một quả địa cầu nhỏ, hình dáng rất thô, nhìn ra được là của thời đại trước.

Đồng hồ cát, quả địa cầu, hai món vô cùng nổi bật trong hình này, hai món có quan hệ gì?

Ngôn Tố nhíu mày; chợt nghĩ đến đàn tỳ bà và ốc anh vũ nhận được trong vụ đánh bom ở trường đại học trước đây, việc nên tới vẫn phải tới.

Chân Ái lại gần nhìn, cảm thấy kì lạ: “Hình dáng và bản vẽ trên quả địa cầu là trước thế kỉ 18, nhưng không dùng giấy dai, còn đặc biệt tô màu, sử dụng định lý bốn màu.”

Rất khó coi.

Ngôn Tố trầm mặc, anh đã sớm biết, đồng hồ cát trên dưới hai đoạn, bản đồ bốn màu là số thứ tự giết người. Nhưng mà, vậy bây giờ một và ba ở đâu?

“Tác giả có từng đề cập với cô về chuyện giáo viên chuẩn bị đưa cô gái mới đi không? Còn có thông tin của người liên hệ kia nữa?”

Tô Kỳ lắc đầu, lập tức hỏi: “Anh đã nghĩ tới điều gì?”

Ngôn Tố mím môi, cân nhắc một lúc lâu, rồi cuộc nói: “Xem video cô mang đến trước.”

Chân Ái vừa nghe, có chút khấn trương, cô phải ngồi đây cùng xem với Ngôn Tố? Nhưng bây giờ bỏ đi thì càng kì quái hơn.

Cô kiên trì đến cùng, lại lẳng lặng che mắt Isaac.

Video không hề có tiếng.

Màn hình được lấp đầy bằng cơ thể của giáo viên, tay chân cô ấy bị mắc kẹt. Ống kính quay từng hướng, cô ấy chịu đựng hành hạ, ống kính quét qua gương mặt giáo viên, lúc đầu điên cuồng giãy giụa, sau đó chỉ còn lại đờ đẫn, giống như một con búp bê mặc cho người ta xâu xé.

...

Chân Ái ngơ ngác nhìn, dụng cụ màu bạc tỏa sáng lấp lánh, cô rất lơ mơ, vốn không đến mức xấu hổ, nhưng dù sao cô cũng đã từng gặp giáo viên, và lại cảnh tượng quá trực quan, khó tránh khỏi không đành lòng, đồng thời lỗ tai nóng lên tim đập dồn dập.

Bên cạnh còn có Ngôn Tố, càng cảm thấy tâm tình kì lạ.

Nhưng Ngôn Tổ lại không hề có phản ứng khác thường, mặt không đỏ tim không đập dồn dập, ngay cả tiếng hít thở cũng không hề thay đổi, lạnh nhạt như lúc đầu.

Tô Kỳ đứng dậy đi toilet, trong phòng khách chỉ còn lại Ngôn Tổ, Chân Ái và vẹt.

Chân Ái vuốt lông vẹt, mặt đỏ hoàn toàn.

Isaac rất hưởng thụ sự vuốt ve của cô, ngoan ngoãn ngủ trên cánh tay cô, cái đầu nhỏ khẽ động, nhìn mặt Chân Ái liền kêu lên: “Apple, apple, Isaac loves apple.” (Táo, táo, Isaac thích táo.)

Ngôn Tổ liếc nhìn một cái, mặt Chân Ái không phải đỏ như táo sao?

Anh nhìn ánh nắng giữa trưa bên ngoài, không hề cảm thấy nhiệt độ bên trong cao, khó hiểu: “Nóng?”

Chân Ái không muốn giải thích: “Ừ, có chút.”

Ngôn Tổ tự cho là mình biết, khinh thường: “Thế chất của em rõ là yếu ớt, vừa sợ lạnh vừa sợ nóng.”

Chân Ái không nói.

Người này thực sự không cảm thấy cùng cô xem cái loại video này có gì không ổn sao?

Cô liếc máy tính một cái, ánh mắt bất mãn chuyển đến trên người anh.

Ngôn Tổ bị ánh mắt trách cứ của cô nhìn ngưng trệ vài giây, rốt cuộc phản ứng kịp, tỉnh ngộ: “Thì ra em xấu hổ.” Thu ánh mắt, “Nhưng không phải em nói là đã từng nhìn rất nhiều cơ thể đàn ông và phụ nữ sao?”

Chân Ái thật muốn đâm chết anh: “Đó là bàn thử nghiệm! Hai cái này có thể so sánh sao?”

Ngôn Tổ gật đầu: “Ừ, chết sẽ không động, sống sẽ động.”

Chân Ái nghe anh giải thích như vậy, gương mặt mới hòa hoãn lại muốn phát sốt, “động và không động” đã nói rõ vấn đề mấu chốt.

Ngôn Tổ khuyên cô: “Em xem nó như là piston chuyển động không phải được rồi sao?”

Piston chuyển động... Năng lực loại suy của anh cũng quá là, hình tượng rồi.

Isaac học từ mới, ở trong lòng bàn tay Chân Ái kêu khanh khách: “Piston, piston.”

Chân Ái nghiêm mặt, phát hiện cô thực sự đã chịu đủ người đàn ông ngốc và con vẹt ngốc này, giận không chỗ phát tiết, cố ý chặn anh: “Ồ? Theo ý anh, bộ phận sinh dục của đàn ông các anh và piston có hiệu quả như nhau?”

Ngôn Tổ không đoán được Chân Ái nói ra một câu như vậy, có hơi ngớ ra, nhưng anh vẫn suy tư vô cùng nghiêm túc, sau đó nói đặc biệt chân thành: “Chỉ giống nhau lúc cứng rắn.”

Nói xong, lại tiếp tục học tập nghiên cứu thảo luận, “Bản thân piston là một loại biểu tượng cho bộ phận sinh dục loài người, giống như tên lửa, xe đua, nhưng lúc chúng ta nhắc tới biểu tượng này, ngầm định nghĩa là cương cứng, cũng chính là sinh sản dưới trạng thái cứng rắn...”

Chân Ái trở mặt ghen hòng đỏ mặt. Bản thân rất khó khăn để nói ra một câu khiến anh xấu hổ, tiếc rằng da mặt vẫn không dày bằng người đàn ông này. Quá... thất bại.

Ngôn Tổ nói đến giữa chừng, thấy Chân Ái hoàn toàn không nghe, chỉ đỏ mặt không ngừng, thế là lặng lẽ ngậm miệng, không vui vẻ cho lắm vì cô không nghe mình nói. Nhưng nghĩ một hồi, rốt cuộc làm rõ đã xảy ra chuyện gì, liền giải thích:

“Ồ, anh hiểu rồi. Thực ra, anh không cảm thấy xấu hổ là vì anh chỉ quan sát hiện tượng, không thay thế tình cảm. Dù sao lúc làm việc và suy luận, anh không bao giờ để mình bị tình cảm ảnh hưởng.”

“Có ý gì?”

“Cái em thấy là đàn ông và phụ nữ phát sinh quan hệ tình dục, cái anh thấy là cái khác.”

“Cái khác?” Chân Ái đã quên xấu hổ, lập tức nổi lên hứng thú.

Cô thích nhất sự khác biệt nhìn thấy trong mắt anh.

Tô Kỳ cũng đã quay lại, ngồi xuống sofa: “Tôi đã xem rất nhiều lần, nhưng cái này chỉ là video hành vi làm tình thông thường, thậm chí tôi đã tìm nhân viên kĩ thuật phân tích quang phổ, nhưng vẫn không tìm được bằng chứng chứng minh đây là câu lạc bộ gian ác. Anh S. A., anh nhìn ra được cái gì không?”

Ngôn Tố nói: “Trong ống kính chỉ có một nam một nữ, nhưng đàn ông ở hiện trường, không dưới mười người.”

Tô Kỳ ngẩn ra, xoay màn hình qua tròng mắt nhìn: “Ồ đâu? Nền toàn là vải đen, ngay cả tình hình cơ bản của địa điểm mà nhân viên kĩ thuật cũng không phân tích ra được. Ngoại trừ hai người này ra thì không có người nào khác!”

“Hai người họ đang làm việc, vậy ai đang quay phim?” Ngôn Tố thản nhiên hỏi ngược lại, “Quay đến từng góc, video lại không có cắt nối biên tập, là liên tục. Ống kính thay đổi rất không quy luật, thậm chí xuất hiện nhảy qua và lướt gấp biên độ lớn, chứng minh không phải quay tự động, mà là từ trong tay một người đổi qua tay một người khác. Ngoài ra, toàn bộ quá trình không phóng to, người quan sát có người đứng gần, có người đứng xa.”

Tô Kỳ bỗng nhiên tỉnh ngộ, lại cảm thấy sợ hãi.

Ngôn Tố tắt máy tính, thanh âm bình tĩnh, nhưng sắc mặt rất xấu: “Mỗi lần đổi góc một lần đều có thể phát hiện, sở thích và trọng điểm của người quay khác nhau. Có người thích xem cơ thể kết hợp; có người thích xem hành hạ và vết thương; có người thích xem tổng thể, ví dụ như người đàn ông hung dữ mạnh mẽ và người phụ nữ run rẩy; có người thích xem chi tiết, ví dụ như hai chân rũ xuống và hai tay vô lực; còn có người hưởng thụ vẻ mặt bi thương và tuyệt vọng.”

Anh nói rõ cảnh tượng anh thấy được xong, tiếp đó sàng lọc loại trừ,

“Cái này tuyệt đối không phải là video về hành vi giữa bạn đời thông thường, cũng không phải là một ghi chép nào đó của một tên thích ngược đãi điên cuồng với con mồi của hắn, bởi vì từ đầu đến cuối không hề xuất hiện gương mặt người đàn ông, không ghi lại dáng vẻ hưởng thụ của hắn và sự giao lưu chủ-nô lệ giữa hắn và con mồi. Thậm chí không ghi lại toàn cảnh tất cả dụng cụ của chúng, mà là lúc dùng cái nào thì mới thấy trên cơ thể người phụ nữ.”

Chân Ái và Tô Kỳ đều nổi da gà, run rẩy nghe anh kết luận.

“Phát sinh hành vi, hành hạ, dụng cụ... Người đàn ông, người ác dân này, toàn bộ quá trình hắn làm vô cùng toàn vẹn. Trong đó không để lộ hắn có thỏa thích hay không, nhưng đã làm đủ toàn bộ.”

Ngôn Tố dừng một chút, “Hắn đang dạy học.”

Chân Ái trợn mắt, không thể tin được, dạy học?

“Hắn đang dạy kĩ thuật, còn người xung quanh đang học.” Anh bổ sung, “Nhiều người trong đó đang thưởng thức, đang tìm kiếm, đang tò mò.”

Chân Ái lạnh cả sống lưng. Ngôn Tố đã sớm tắt màn hình, nhưng ánh mắt trống rỗng như quỷ sau cùng của giáo viên hiện lên trước mắt cô. Chân Ái không có cách nào tưởng tượng nổi, năm đó giáo viên ở trong tình huống kia, là tâm tình tuyệt vọng thế lương thể nào.

Mà cô càng không có cách nào tưởng tượng, bây giờ giáo viên lại trở thành thành viên vận chuyển hàng của câu lạc bộ này, sao chép sự đau đớn cô ấy đã chịu đựng năm đó cho người phụ nữ khác.

“Địa điểm của video này rất đặc biệt, nền là một tấm vải đen khổng lồ, không còn gì khác. Dưới cái nhìn của chúng, tính bí mật và phản trình sát là quan trọng nhất. Cho nên, cô Tô Kỳ, mặc dù trước mắt tôi không hề xác định được vai trò thực sự mà giáo viên và tác giả sắm vai trong đó, nhưng tôi bắt đầu nghi ngờ, câu lạc bộ trong miệng cô kia, quả thực có tồn tại.”

86. Chương 85

Tô Kỳ nghe Ngôn Tổ nói, đè nén sự kích động: “Miller nỗ lực lâu như vậy, cuối cùng không uống phí. Chúng ta phải đi đâu tìm câu lạc bộ này?”

Ngôn Tổ liếc nhìn cô ấy một cái: “Không tìm được.”

Tô Kỳ bị dội gáo nước lạnh, bề ngoài không lộ rõ, nhưng trong lòng không giải thích được. Nói cho cùng, Ngôn Tổ nhìn ra nhiều tin tức như vậy từ video, cô ấy cảm thấy rất vất vả mới có một tia sáng, nhưng lại bị dập tắt ngay lập tức.

Nhưng cô ấy cũng rõ, video của câu lạc bộ kia, tính bí mật vô cùng cao, ngay cả cảnh trong đó cũng không nhìn ra, hoàn toàn không có cách nào phân tích địa điểm. Cô ấy là làm khó người khác.

Nhưng Ngôn Tổ bổ sung: “Dụng cụ từng dùng trong video được chế tạo vô cùng tinh tế, không phải mua qua đường thông thường. Cô ở trong CIA, nguồn tài nguyên phong phú, có thể tìm người tìm kiếm. Chỉ có điều, suy xét đến việc video là giáo viên quay năm xưa, chỉ sợ dụng cụ đều đã thay đổi. Nói không chừng cũng đã thay đổi nguồn cung cấp, đừng ôm hi vọng quá lớn, nhưng cũng đừng vứt bỏ cố gắng.”

Tô Kỳ được nhắc nhở, vội vàng gạt đầu: “Cảm ơn anh, anh lợi hại thật. Nếu tôi phát hiện được gì thì sẽ lại đến nói cho anh biết.”

Chân Ái nhìn Tô Kỳ rời khỏi, than nhẹ một tiếng: “Trước kia giáo viên thật đáng thương.”

Ngôn Tổ không bình luận, nhưng hỏi: “Em không cảm thấy khó chịu chứ?”

Chân Ái hơi sững sốt: “Vẫn tốt.”

Nói thật, video khiến cô hơi khó chịu, nhưng không đến mức khiếp sợ. Dù sao, từ nhỏ cô đã biết một tên biến thái, biến thái thực sự. Hắn sẽ không thực sự cưỡng ép phụ nữ, nhưng hắn sẽ điều khiển kẻ khác, và lại thủ đoạn ức hiếp phụ nữ của hắn chỉ hơn chứ không kém video kia. Cách hắn hành hạ người khác từ rất lâu trước đây đã tăng từ trên cơ thể lên lăng trì tinh thần và ý chí.

Chân Ái còn nhớ, mỗi lần đi qua tòa nhà thí nghiệm của hắn đều loáng thoáng nghe được tiếng thét chói tai kéo dài không ngừng.

Cô từng lén lút chạy đi xem, trên mỗi cửa phòng khóa lại đều có một tấm kính dọc nhỏ dài, nhìn trộm vào trong, là căn phòng xinh đẹp của búp bê Barbie, sau mỗi cánh cửa đều là quang cảnh khác nhau.

Có lần, Chân Ái nhìn thấy trong căn phòng có tấm bình phong bằng tơ lụa gấp năm của Kaguya, trên mặt thêu tám cái bát bằng đá trước Đức Phật trong thần thoại, cảnh ngọc chốn Bồng Lai, áo khoác Chuột lửa, trang sức của rồng, vỏ ốc chim nhạn. Phong cách uyển chuyển hàm súc, xa xưa và tinh mịch, cạnh tấm bình phong đặt một lọ hoa anh đào nghệ thuật.

Bàn dài nhỏ, tatami, một cô gái mặc kimono đang ngồi quỳ, trên mặt thoa phấn rất dày. Trên bàn khói trà lượn lờ, đôi mắt cô ấy trống rỗng như người chết.

Chân Ái mới đi qua từ căn phòng phong tình Hy Lạp cổ La Mã cổ, thấy phong cảnh Đông Á, nhìn hơn mấy giây.

Sau lưng có người đến gần: “Little C, thích không?” Một tay hắn chặn tay nắm cửa, một tay đè lên cánh cửa, nhốt cô vào trong không gian chật hẹp.

Chân Ái nghiêng đầu nhìn gương mặt vui vẻ gần trong gang tấc của hắn, không có hứng thú: “B, anh thật vô vị.”

Hắn lại gần cùng cô nhìn bên trong: “Ồ? Anh cảm thấy chơi rất vui. Nếu không, anh dẫn em đi tham quan phòng thí nghiệm của anh?”

“Không muốn.”

Cô gái Nhật Bản trong phòng đã nhận ra, một đôi mắt xuyên qua từ phía sau mặt nạ sơn phấn dày màu trắng, nhìn chằm chằm thẳng vào Chân Ái. Con người đột nhiên có tiêu cự, nhào tới: “Tasukete!”

Chân Ái nghe hiểu cô ấy đang kêu cứu mạng, giật nảy mình, phản xạ có điều kiện trốn ra sau, đụng vào người Bert.

Cô gái nhào tới thấy Bert, kinh hoàng đến mức giống như nhìn thấy thần chết, thét lên trong nháy mắt trốn sau tấm bình phong không thấy đầu nữa.

Bert như có điều suy nghĩ xoa xoa ngực bị Chân Ái đụng vào, trong mắt lóe lên một tia sáng xinh đẹp, cúi đầu sắp lại gần khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô: “Có phải cô ta đã hù em rồi không, chúng ta giết chết cô ta nhé?”

Chân Ái không chịu, nhưng chưa tới mấy ngày, thi thể của cô gái Nhật Bản đó lại nằm trên bàn giải phẫu làm thí nghiệm của cô. Từ đầu đến chân vô cùng thâm thẫm. Rốt cuộc cô biết trong tòa nhà kia đã xảy ra chuyện gì.

Cô giận muốn chết, hơn nửa đêm chạy ào vào phòng ngủ của Bert, trối hắt trên giường, lấy roi quất hấn một trận. Cô đã chuẩn bị tốt Bert sẽ tố cáo với mẹ cô sau đó cô bị xử phạt, nhưng hấn chưa từng đề cập tới chuyện này, cuối cùng lại không giải quyết được gì.

Sau khi rời khỏi tổ chức, Chân Ái được nghe kể đủ loại chuyện biến thái từ mấy người đặc công của cô.

Cô biết được, thông thường mà nói, biến thái kiểu ác dân sẽ coi phụ nữ như gia súc, nuôi dưỡng trong hầm ngầm dơ bẩn lợn xộn không chịu nổi, điều kiện vệ sinh cực kém, ăn uống tiêu tiểu làm tình ngược đãi đều ở trong đó.

Bert thì khác. Hấn coi trọng sự sạch sẽ, chủ nghĩa hoàn mỹ, cá tính này hiện ra trong việc hành hạ, là tai họa khiến người ta sơn gai ốc. Cô còn nhớ trong tòa nhà kia của Bert, chi phí ăn mặc của từng cô gái đều hết sức cao quý, trong phòng thí nghiệm, mọi thứ đều sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, hiện lên ánh sáng bạc yên tĩnh.

Câu lạc bộ Holy Gold có phải là tổ chức bên trong thuộc tổ chức S. P. A. không?

Cô cúi đầu, nhẹ nhàng vuốt lông vẹt, mấy vấn đề này khiến cô mệt chết đi được.

Cô sống trong môi trường như vậy từ nhỏ, không có quan niệm phải trái đúng sai. Trước 17 tuổi, cô chỉ cho rằng Bert là một cậu bé thích điều kì lạ, luôn bắt nạt cô trêu chọc cô nhưng cũng luôn che chở cô.

Nhưng bây giờ, tất cả mọi chuyện đều đã thay đổi.

Ngôn Tổ thấy cô như có điều suy nghĩ nhìn Isaac chằm chằm, hỏi: “Em muốn nhổ sạch lông của nó sao?”

Chân Ái bình tĩnh, giật nảy mình, trong lúc lơ đãng cô đã nhổ lông vẹt? Vội vàng nâng Isaac lên nhìn trái nhìn phải, không hề mất một cọng lông, mới biết anh đang trêu cô. Cô lườm anh một cái, tiếp tục vuốt Isaac.

Ngôn Tổ thấy dáng vẻ rất hưởng thụ của Isaac nằm trong tay Chân Ái, mất hứng: “Đừng vuốt, vuốt nữa nó sẽ rụng lông đó.”

“Sao có thể?” Chân Ái bĩu môi.

Ngôn Tổ suy nghĩ một chút, không chính trực mà đi ngược lại thường thức nói dối: “Nhiệt độ của em sẽ làm nó phỏng chết.”

Chân Ái kinh ngạc: “Em cũng không phải gốc, nhiệt độ cơ thể của vẹt cao hơn người. Bây giờ là mùa hè, em vuốt nó, nó sẽ cảm thấy mát.”

Lúc này Ngôn Tổ mới ý thức được cô bạn gái nhỏ của anh không dễ gạt như vậy, trầm mặc nửa giây, nhỏ giọng lầm bầm: “Mình ghét nhà sinh vật học.”

Chân Ái không nghe thấy, tự mình tiếp tục suy nghĩ vấn đề.

Ngôn Tổ thấy cô lại không nói câu nào, đoán là cô có tâm sự, nhưng có gì mà không thể nói với anh?

Từ lúc xem xong video thì cô hơi là lạ, chẳng lẽ cô đang suy nghĩ vấn đề kia?

Ngôn Tổ đoán một hồi: “Ai.”

“Hử?”

“Liên quan đến loại phân tích lý trí về chuyển động piston này, anh không hề chỉ tất cả hành vi làm tình trên thế giới.”

“Em biết.” Cô không để ý.

Anh không hài lòng với thái độ của cô, tuyên bố: “Ai, anh không lãnh cảm. Em không cần lo âu.”

“Hả?” Chân Ái không nghĩ ra, suy nghĩ của anh lại nhảy đến đâu rồi.

“Em không cần lo lắng, anh có thể chứng minh cho em, anh không lãnh cảm.”

Chứng minh? Ai cần anh chứng minh!

Chân Ái trừng hai mắt: “Thế thì sao?”

Anh nói một cách nghiêm túc: “Nếu cùng em phát sinh quan hệ tình dục, anh sẽ không thể chối từ mà thay thế tất cả tình cảm con người vào, hơn nữa, anh sẽ rất hưởng thụ.”

Không thể chối từ...

Chân Ái hoàn toàn không rõ trong đầu anh đang suy nghĩ cái gì, nhưng cũng bị dạng lời nói này của anh khiến tim đập loạn xạ: “Sao đột nhiên anh nói cái này?”

“Anh không hi vọng thái độ lãnh đạm vừa rồi của anh đối với đoạn video kia tạo thành bối rối cho em, khiến em tưởng anh có chương ngại tâm lý gì đó.”

Suy nghĩ của anh thực sự là...

Chân Ái : “Không phải anh đã giải thích rồi sao, trong mắt anh, điều anh quan sát được đều là chi tiết lý trí.”

Ngôn Tố ngơ ngẩn: “Ồ, anh đã giải thích. Nhưng tại sao em vẫn còn có tâm sự?”

Chân Ái cúi đầu, cô nên nói thế nào, nói cô tự nhiên nghĩ đến Bert? Bây giờ chuyện câu lạc bộ chỉ là xác nhận đơn phương của Tô Kỳ, nói ra chỉ càng tăng thêm phiền não thôi.

Cô còn đang do dự, điện thoại của Ngôn Tố reo lên, anh nhận máy nghe một hồi, theo thói quen nhú mi tâm, sau khi hỏi mấy câu, cúp điện thoại.

Chân Ái thấy sắc mặt anh khác thường: “Sao vậy?”

“BAU (tổ phân tích hành vi) của FBI nhận được một vụ án kì lạ.” Máy tính xách tay vang lên đing đing, Ngôn Tố cầm sang mở thư ra, Chân Ái liếc một cái, người gửi là Spencer Rheid, chắc là người vừa rồi gọi điện thoại.

Một tập tin âm thanh được đính kèm, mới mở ra, tiếng thét chói tai tê tâm liệt phế của phụ nữ lập tức tràn ngập cả phòng khách, giống như phim kinh dị đáng sợ nhất, trong nháy mắt Chân Ái lạnh cả lòng bàn chân.

Từng tiếng một xé rách thần kinh người nghe, cực kì bi thảm. Trong một buổi chiều mùa hè, đột nhiên kéo nhiệt độ trong phòng xuống điểm đóng băng.

Tiếng thét thảm thiết chói tai khác nhau của phụ nữ, kéo dài ước chừng hơn một phút, trong đó thậm chí có một cô bé.

Đoạn âm thanh này vô cùng sạch sẽ, ngoại trừ tiếng thét chói tai thì không còn bất kì tạp âm nào khác.

Ngôn Tố chăm chú nghe, nét mặt không hề gợn sóng, nghe đến hai giây cuối cùng, tiếng thét chói tai dừng lại, xuất hiện một giọng nói dùng máy biến âm, non nớt mà quỷ dị: “S. A., are you listening?”

S. A., anh đang nghe phải không?

Chân Ái ôm người ngồi trên sofa, kinh ngạc, có người đang tuyên chiến với Ngôn Tố? Nhưng tại sao gửi phân ghi âm cho BAU mà không phải đưa thẳng cho Ngôn Tố?

Ngôn Tố thì lại thản nhiên, đóng máy tính xách tay lại.

Chân Ái không hiểu: “Không nghe sao?”

“Đã nhớ kĩ.” Anh nhàn nhạt, “Bốn người phụ nữ, nhỏ nhất khoảng 5 tuổi, lớn nhất khoảng 30 tuổi. Thời gian người 30 tuổi gào thét dài nhất, tiếp đó là 27,8 tuổi, 5 tuổi ngắn nhất. Suy đoán bước đầu mức độ bị hành hạ của các cô ấy tăng lên theo tuổi.”

Nhiều thông tin như vậy?

Chân Ái khâm phục: “Điều này đại diện cái gì?”

“Không biết.” Người nào đó chỉ mấy giây trước còn bắn hào quang ra bốn phía đột nhiên thu lại, “Quá ít thông tin, vừa mới bắt đầu đã chủ quan phán đoán thì sẽ không có lợi cho việc phân tích khách quan sau này.”

Chân Ái gật đầu, mơ hồ cảm thấy những tiếng thét này cứ khiến cô thấy giống như đã từng quen, hỏi: “Có thể có quan hệ với vụ án của Tô Kỳ không?”

“Trước mắt không nhìn ra bất kì quan hệ nào. Trong vụ án Tô Kỳ nhắc tới, tác giả biến mất, nhưng trong đây không có thanh âm của đàn ông.”

“Vậy phải làm thế nào?”

Ngôn Tố nghe nói, nở nụ cười kì lạ: “Hắn sẽ không chỉ gửi một đoạn âm thanh như vậy.”

Chân Ái đã hiểu, món đồ đổi phương chỉ đích danh gửi cho Ngôn Tố, nhất định sẽ có cái sau. Chỉ tiếc là không có bất kì manh mối nào, cũng chỉ có thể đợi.

Cô vốn tưởng trong thời gian chờ đợi, Ngôn Tố sẽ rất sốt ruột lo lắng. Nhưng không ngờ anh giống như người không có chuyện gì, đêm đó còn theo như hẹn trước, dẫn Chân Ái tham gia concert Rock&Roll mùa hè ở N. Y. T.

Chân Ái rất khó hiểu, cảm thấy hứng thú sở thích của anh thật rộng khắp, cổ điển đại chúng anh đều có thể thưởng thức.

Ở cổng công viên, anh đặc biệt mua rất nhiều gậy phát sáng đủ màu sắc.

Chân Ái nhìn một đồng đầy màu sắc trong tay anh, nói: “Một loại giống nhau là được rồi, không cần thiết mua nhiều như vậy.”

Ngôn Tố không quan tâm, tự ý cầm lấy từng cây gậy phát sáng, đảo đảo qua lại, giống như nghệ nhân buộc bong bóng ven đường, mấy giây làm ra một con vẹt con phát sáng miệng rộng, đưa tới trước mặt cô: “Thích không?”

Chân Ái lắp bắp, sao làm được vậy? Cô không biết Ngôn Tố còn có thuộc tính khéo tay này nữa.

Mắt Ngôn Tố sáng long lanh nhìn cô, thấy cô cả buổi không nói lời nào, tưởng cô không thích, tháo vẹt con ra, ngón tay chuyển động rất nhanh mấy cái, buộc ra một con chó con có cái tai lớn chiếu lấp lánh: “Cái này thì sao?”

Chân Ái còn chưa kịp phản ứng, Ngôn Tố lại tháo ra, thời gian mấy phút, gậy phát sáng trong tay anh biến đổi thành đủ loại, rắn con, con thỏ, chim con... Chân Ái hoa cả mắt.

Đến cuối cùng, tia sáng trong mắt Ngôn Tố âm đạm một chút, không có ý tốt nổi mấy chục cây gậy phát sáng lại từ đầu đến đuôi, nối thành một cây gậy vô cùng dài, nhét vào tay cô: “Đây là loại cuối cùng, không ngờ em không có sáng tạo như thế, thích cần câu cá!”

Lại thấp giọng không cam lòng nói, “Thiệt thòi anh học mười mấy loại tạo hình, em lại không thích một cái. Cũng may anh chỉ tốn một phút để học.”

Chân Ái cầm cái cần câu dài to lớn đủ màu kia, ngửa đầu nhìn. Gậy phát sáng nối liền với nhau quá dài, trọng tâm không ổn định, lúc ẩn lúc hiện trong tay cô giống như cành liễu. Cô rất lo lệch xuống đập vào đầu người khác.

Cô thu lại ánh mắt, chậm rãi nói: “Thực ra em đều rất thích, nhưng mỗi lần em còn chưa kịp phản ứng, chưa kịp nói thích thì anh đã tháo ra đổi lại cái khác.”

Ngôn Tố: “...”

Anh rất muốn làm cô vui, lại quên cân nhắc đến tốc độ phản ứng của cô.

Chân Ái tháo cần câu ra thành một bó, đưa cho anh: “Em thích gấu con nhất, là con giống như Ngôn Tiểu Tố.”

Ngôn Tố sa sầm mặt không vui, nhưng vẫn đảo hai ba lần ra một con gấu nhỏ cho cô.

Chân Ái ôm gấu con khắc rỗng đi đến bãi cỏ: “Ngay từ đầu không phải em phản ứng chậm, chỉ là đang suy nghĩ chuyện khác, có chút kì lạ.”

“Cái gì kì lạ?”

“Rõ ràng có chuyện nghiêm trọng như vậy chờ anh, anh lại giống như không có chuyện gì. Em lo lắng, có phải anh lo em lo cho anh nên mới làm ra dáng vẻ việc không liên quan đến mình này không?”

Lời vừa nói thật khó đọc, Ngôn Tố cười nhạt, một lúc sau mới giải thích,

“Công việc là công việc, cuộc sống là cuộc sống. Lúc có chuyện, phải dốc hết sức ứng phó, lúc không có manh mối thì bắt đầu tách rời nó ra, không ảnh hưởng đến sinh hoạt hàng ngày. Rất nhiều người theo những ngành nghề như cảnh sát, luật sư và bác sĩ, đều là loại phương thức xử lý này. Nếu vẫn suy nghĩ đến chuyện tổn năng lượng thì sẽ ảnh hưởng đến trạng thái.”

Chân Ái suy nghĩ một chút: “Anh nói rất có lý.”

Anh và cô chậm rãi đi trong gió đêm mát mẻ: “Thấy sự đau khổ, sẽ tức giận, cũng sẽ thương xót. Nhưng lúc rảnh rỗi trong cuộc sống vẫn phải nhìn mặt tươi sáng. Đời sống tích cực mới có thể tích cực làm việc trăm phần trăm.”

Chân Ái mỉm cười, đây chính là lý do anh không bị những vụ án nặng nề hàng ngày ảnh hưởng?

Ngôn Tố cúi đầu nhìn Chân Ái một cái, đáy lòng cũng mỉm cười.

Trước đây một mình, chỉ theo thói quen điều chỉnh bản thân như vậy, còn bây giờ, hai người, càng vô thức suy xét đến vấn đề này hơn.

Sau này, nếu không phải một mình, nếu như có một gia đình, anh sẽ là chủ gia đình, có một người vợ tuy độc lập nhưng vẫn sẽ vô thức ỷ lại vào anh, có những đứa con lớn lên mỗi ngày nhưng lúc còn nhỏ ngẩng mặt nhìn anh.

Thời gian ở cùng họ, anh hi vọng cho gia đình quality time toàn tâm toàn ý nhất, chứ không hi vọng vì công việc mà xem nhẹ gia đình, càng không hi vọng mang không khí lúc làm việc về nhà.

Anh muốn cho Chân Ái một gia đình hoàn mỹ nhất, muốn cho cô một cuộc sống của người bình thường hoàn mỹ nhất.

Người thanh niên trên sân khấu hát tùy ý, cô nhìn sân khấu, trong đôi mắt đen nhánh phản chiếu ánh sáng rực rỡ, còn anh nhìn cô, mâu quang rất sâu.

Concert kết thúc, trên đường về, Chân Ái yên lặng ngồi trên ghế phụ cạnh ghế tài xế nhắm mắt nghỉ ngơi, thỉnh thoảng mở mắt nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, nhớ lại âm nhạc rửa sạch tuổi trẻ vừa rồi, đáy lòng bình yên và bình thản.

Cuộc sống, tuy luôn có đau khổ, nhưng cũng vẫn phải hưởng thụ thú vui lúc rảnh rỗi. Như thế thật tốt.

87. Chương 86

Chân Ái ngồi trên ghế nhỏ cao cạnh bàn cẩm thạch trong phòng nghỉ, nâng má lắc chân.

Trong phòng thí nghiệm đối diện cửa sổ thủy tinh, thuốc thử AP3 nổi bọt bong bóng màu tím còn đang chế tạo. Chân Ái ngẩn ngơ thất thần, L. J? Cô nghe Ngôn Tố nói là viết tắt của tên đầy đủ Lea Jan. Trước kia cảm thấy quen tai, bây giờ nghĩ một chút, thì ra là bạn gái của anh trai.

Có lẽ L. J không xuất đầu lộ diện là do vụ án trộm cắp của anh trai.

Nhưng bây giờ theo Chân Ái, quan hệ giữa hai cô rất đơn giản, L. J bị nhiễm chất độc động vật mẹ do mẹ nghiên cứu chế tạo, cô có trách nhiệm loại bỏ sự đau đớn cho cô ấy. Trừ cái đó ra, cô không có ý nghĩ tìm tòi khác.

Bây giờ, suy nghĩ của cô là...

Khoảng cách vừa rồi ăn chocolate, đồng hồ bàn hình ốc sên mới đi mười phút. Nhưng Ngôn Tố đã từng quy định, ít nhất ít nhất cũng phải mỗi nửa tiếng mới có thể ăn một viên.

Sao ốc sên chậm như vậy?

Chân Ái cắn cắn môi, thở phì phì một tiếng quay đầu đi chỗ khác.

Nhìn chằm chằm bong bóng màu tím, nhìn một hồi, Chân Ái quay đầu lại, rầu rĩ nhìn đồng hồ ốc sên.

Lúc cô nói đồng hồ trong phòng thí nghiệm bị hư phải mua cái khác, Ngôn Tố lại chỉ vào con ốc sên bằng kim loại kia nói: “Ai, nhóc phản ứng chậm, đo ni đóng giày cho em.”

Bây giờ, Chân Ái trừng ốc sên mấy lần, cầm nó lên: “Xì, mày còn chậm hơn tao!” Nói xong, nhấn cái nút sau móng ốc sên mấy cái, thời gian thoáng nhảy qua nửa tiếng.

“Đã đến giờ!” Cô nhảy xuống ghế, vui vẻ đi ôm bình chocolate, chỉnh một lần ăn một viên, chỉnh hai lần ăn hai viên...

Rất nhanh “một ngày” trôi qua, trước mặt Chân Ái là một đồng giấy thiếc vàng óng ánh bạc lấp lánh, cô thò tay sờ sờ trong bình, ôi, chạm đáy rồi... Lại sờ sờ, nắm được một tờ ghi chú nhỏ, trên mặt có chữ viết xinh đẹp của Ngôn Tố: “Tên lừa đảo tham ăn không giữ chữ tín, ốc sên khinh thường em.”

Chân Ái nhìn chằm chằm tờ giấy, lông mi nháy nháy, giống như bị bắt, bỗng chốc đỏ mặt.

Cô đứng bên cạnh bàn suy nghĩ một chút, thả tờ giấy lại xuống đáy bình, lại vò toàn bộ giấy thiếc thành từng quả cầu nhét vào, đập nắp kín, chốt dạ nhỏ giọng lẩm bẩm: “Mình không thấy gì hết.”

Làm việc xong ra khỏi phòng thí nghiệm, Âu Văn theo thường lệ đến đón cô về.

Mùa hè thấm thoát đã qua, Chân Ái cũng phải tốt nghiệp trên danh nghĩa. Từ trước đến giờ cô luôn không tham gia công việc trong trường, vốn định làm thủ tục lạng lະ bỏ đi, nhưng Daisy hẹn cô đến chụp ảnh tốt nghiệp. Ngôn Tố cũng nói theo cô ấy nên Chân Ái đã đồng ý.

Trên đường đi về, Chân Ái nghiêng qua bên cửa sổ xe, nhìn cây cối rậm rạp và ánh nắng chảy qua hai bên đường, khẽ hát.

“Ai, kể từ sau khi ở cùng với S. A., cô trở nên vui vẻ rất nhiều.” Âu Văn nói.

Nghe được “ở cùng”, Chân Ái sững sốt một chút, nghĩ mình thật là ngu, ngay từ đầu cô cho rằng đến tòa thị chính đăng kí mới là ở cùng, còn nói với Ngôn Tố: “Chúng ta làm hạng mục thí nghiệm cũng phải nộp hồ sơ đăng kí trước, chờ cấp trên thông qua mới có thể bắt đầu.”

Lúc đỏ mặt Ngôn Tố đỏ rần.

Chân Ái xấu hổ cười: “Ừ.”

Âu Văn cũng cười nhạt, nói: “Gần đây không có chuyện gì, sau này sự bảo vệ của tôi với cô sẽ chuyển thành bảo vệ ngầm.”

Chân Ái không có ý kiến, nằm bò bên cửa sổ hóng gió.

Âu Văn trầm mặc rất lâu, lại nói: “Nếu như có ngày cô trốn đi, có thể thiết kế một mặt hiệu chỉ có Ngôn Tổ có thể hiểu không?”

Chân Ái quay đầu lại: “Cái gì?”

...

#

Khắp nơi trong sân trường đều là hoa tươi, tiếng vỗ tay và sinh viên tốt nghiệp. Chân Ái xuống xe liền chạy về phía Ngôn Tổ, anh đứng dựa vào xe, thấy cô, thẳng người đi tới.

Mới đến gần, trong con ngươi của anh hiện lên một nụ cười, khóe môi uốn cong, biến ra một bó hoa lớn đủ mọi màu sắc từ sau lưng: “Cô gái nhỏ, tốt nghiệp vui vẻ!”

Tim Chân Ái đập thành thịch, không hiểu tại sao mỗi lần thấy anh thì tim đều đập thành thịch giống như lần đầu tiên hôn nhau vậy.

Trong ngực cô ôm đầy một bó hoa tươi to, vui vẻ tỏa ra như bong bóng.

Ngôn Tổ luôn biết, cô thích quà tặng một tay ôm không hết nhất, đầy ắp, sẽ cho cô cảm giác hạnh phúc không chứa nổi muốn tràn ra.

Mùi hoa nhàn nhạt vẫn vút bên người, Chân Ái cúi đầu nhìn màu sắc ôm trong lòng, cảm thấy kể từ sau khi ở cùng anh, bản thân giống như trở lại thời thơ ấu bị thiếu sót, tất cả mong muốn trở thành sự thật, không buồn không lo, còn có thể làm nũng tùy hứng.

Cô thật giống như một cô gái nhỏ bị anh chiều hư.

Anh lẳng lặng nhìn cô đứng dưới ánh nắng hè, ôm bó hoa mím môi cười khẽ, đẹp đến mức khiến trái tim anh đập lệch vài nhịp. Anh chợt nhớ tới một nghiên cứu khoa học, nói rằng càng thích một người, càng yêu sâu đậm một người thì cô ấy trong mắt bạn càng xinh đẹp.

Anh nghĩ: Ngày qua ngày, cô càng ngày càng xinh đẹp. Đến khi già đi, cô sẽ là cô gái đẹp nhất toàn thế giới.

Anh nhường người, theo thói quen hôn trán cô; cô lại nhanh chóng lùi ra sau, xòe lòng bàn tay về phía anh, kiêu ngạo hất cằm: “Quà đâu?”

Nhóc kia mang một dáng điệu đòi nợ ngang ngược, anh thực sự còn thiếu cô.

Anh bĩu bĩu môi: “Hoa này không phải à?”

“Anh vừa mới nói đây là quà tốt nghiệp.” Cô phân chia rõ ràng, “Không phải quà mỗi lần gặp mặt.”

Anh đã hứa, gặp nhau một lần, tặng một món quà.

Anh khom người, kề sát bên tai cô: “Đương nhiên không quên, lát nữa sẽ đưa cho em. Bây giờ không nhìn ra hiệu quả.”

Thanh âm trầm thấp lại gợi cảm, rơi vào trong tai Chân Ái ngứa mãi không ngừng, cô mong đợi gật đầu một cái, lại hỏi: “Ngôn Tiểu Tổ đâu?”

Ngôn Tổ kéo con gấu to từ trong xe ra, cô lập tức nhào tới ôm lấy.

Rất nhanh, Chân Ái liên lạc với Daisy.

Đa số các sinh viên tốt nghiệp có bố mẹ người nhà đi cùng, hầu như trong tay mỗi người đều có hoa tươi, có búp bê.

Chân Ái nhìn một vòng, bó hoa của người khác đều không to bằng cô, búp bê của người khác thì cái lớn nhất cũng chỉ bằng một nửa Ngôn Tiểu Tổ. Cô vui vẻ lại kiêu hãnh, ôm Ngôn Tiểu Tổ chặt hơn.

Lúc Daisy đến bị dọa giết mình, nhìn chăm chăm Chân Ái bị con gấu to và bó hoa che phủ không thấy bóng dáng: “Đây là ai vậy?”

Chân Ái chậm rãi chui đầu ra, giới thiệu: “S. A. Junior.” Ngôn Tiểu Tổ.

Đầu Daisy đầy vạch đen: ... Còn nổi lên tên nữa...

Chân Ái đi chụp hình cùng các bạn học, Ngôn Tổ và Âu Văn đứng nhìn cách đó không xa.

Cô khá nhút nhát, trước ống kính không sao tự nhiên được, nhiều nhất chỉ biết ngơ ngác giơ chữ V. Các bạn học muốn bày tư thế hấp dẫn khoa trương, cô vừa lắc đầu vừa xua tay, liều mạng chạy trốn sang bên rìa ống kính.

Ngôn Tổ nhìn thấy buồn cười, vừa xốt xa trong lòng.

Âu Văn ngồi trên nắp capo, nhìn một hồi, ngắc đầu hỏi: “S. A., mật mã anh trai Chân Ái để lại kia, tôi đã điều tra rồi, 13 mã số sách đó không tồn tại.”

“Ừ, trước khi đi Silverland tôi đã kiểm tra hệ thống thư viện Quốc hội, một quyển cũng không có, cho nên mới bảo cậu điều tra, không ngờ vẫn là kết quả này.” Ngôn Tổ hơi híp mắt, “Lúc 9 tuổi, vì để rèn luyện trí nhớ nên tôi đã nhớ tên sách và mã số tương ứng trong thư viện Quốc hội một lần. Tôi rất chắc chắn 13 mã số kia xác thực đã từng tồn tại.”

Âu Văn nhú mày: “Chắc cậu nói đúng, nếu không thì giải mã bước thứ hai của Chân Ái sẽ bị lỗi, không ra Silverland.”

Ngôn Tổ trầm mặc, nhìn Chân Ái ở xa xa.

Anh đã sớm đoán được, mật mã là cách anh trai bảo vệ Chân Ái.

Chace đã thiết kế một mật mã hoàn toàn không liên quan đến một tỉ đô-la Mỹ, nhưng nói đáp án là khoản tiền kia, nói mật mã là hồi ức giữa anh em họ, nói chỉ có Chân Ái có thể giải.

Chính phủ và tổ chức đều vô cùng cần. Cho nên chỉ cần một ngày không công bố đáp án, Chân Ái sẽ có thể tiếp tục sống yên ổn.

Anh cũng đoán được, 13 mã số sách đột nhiên biến mất, iPod màu bạc biến mất, là do có ai đó đã giải được mật mã nên cố ý phá hủy. Loại trừ dấu vết, từ trước đến nay luôn là thứ CIA am hiểu nhất.

Nhưng anh không biết nên nói tất cả những việc này với Chân Ái thế nào.

Còn đang suy nghĩ, Chân Ái ôm con gấu lớn nhảy đến trước mặt anh, một người một gấu ngắc đầu, thần khí như thật. Toàn bộ suy nghĩ phức tạp trong đầu anh đều phân tán.

Mỗi một biểu cảm trên gương mặt cô, anh đều thích.

Anh cúi đầu, khẽ hôn môi cô một cái. Cô ngoan ngoãn nhắm mắt rồi lại mở ra, yên lặng dịu dàng nhìn anh.

Anh phất mái tóc dài bị gió thổi làm rối trên vai cô: “Không chơi sao?”

“Không thú vị, em không thích chụp hình.” Cô bĩu bĩu môi, “Không có kỉ niệm gì hay.”

Ngôn Tổ tâm niệm khẽ động, lấy di động trong túi ra, kéo cô vào lòng, kề sát gò má cô: “Nếu cùng anh thì sao?”

Chân Ái sửng sốt. Di động của anh đã được giơ lên cao. Cô nhìn thấy trong màn hình lắc lư, cô ôm con gấu lớn ngậy ngấn nhìn; còn anh ôm cô, cằm kề bên thái dương cô.

Ừm, bình thường không cảm thấy; vừa nhìn thế này, quá thân mật...

Cô hơi đỏ mặt.

Trong màn hình, gương mặt anh thật đẹp, đẹp đến mức khiến cô muốn cắn một cái.

Ngôn Tổ giơ di động, điều chỉnh góc độ hình ảnh trong màn hình, vô thức ôm cô chặt hơn.

Cô nhìn, nhỏ giọng nói: “Còn Ngôn Tiểu Tổ nữa!”

Anh khinh bỉ: “Đầu nó to, để lộ một cái tai là được rồi.”

“Được.” Chân Ái nhìn màn hình, không xấu hổ lắm nhích lại gần, hơi ngẩng mặt lên, kề sát vào cằm anh, mím môi cười.

Răng rắc, vô cùng xinh đẹp, cực kì xứng đôi.

#

Sau khi Âu Văn ăn tối ở nhà Ngôn Tố xong, theo thường lệ đi dạo trong núi.

Lúc về, trong lầu dài nửa sáng nửa tối, anh ta định lên lầu ngủ, lại loáng thoáng nghe thấy một bài hát chậm chậm nhẹ nhàng truyền đến từ thư viện.

Ở đó không mở đèn.

Anh ta nhẹ nhàng đến hành lang.

Trong thư viện yên tĩnh, không sáng đèn. Nhưng cảnh đêm cuối hè rất đẹp, trong bầu trời đêm sao lốm đốm đầy trời. Ánh trăng xuyên qua cửa sổ thủy tinh màu, tỏa chiếu từng chùm ánh sáng lơ mơ và nhiều màu sắc.

Âu Văn thấy, dưới ánh trăng, Ngôn Tố và Chân Ái đang khiêu vũ, họ ôm nhau, đi chân đất, kề mặt, yên tĩnh ấm áp và bình yên.

Về mặt Chân Ái say đắm, ngửa đầu kề vào lòng anh; Ngôn Tố cúi đầu, ôm eo cô, chậm rãi khiêu vũ cùng cô.

Bàn chân trần của cô thỉnh thoảng sẽ cố tình đạp phải chân anh.

Bé gấu cưng thật to ngồi trên đàn dương cầm nghiêng đầu nhìn họ, giống như bị cảm động.

Bài hát của cô gái trong máy hát nhẹ như bông, thích hợp nhất trong buổi tối với ánh trăng mờ thế này. Don't worry, I'll be there for you, I'll catch you if you would fall. Đừng sợ, có anh ở đây; nếu em té ngã, anh sẽ đỡ lấy em.

(*) Bài hát là giọng nữ, nhưng tố dịch theo giọng nam nhé.

Đây là lời Ngôn Tố muốn nói với cô ấy?

Âu Văn nhàn nhạt mỉm cười, xoay người đi ra ngoài, lái xe rời đi.

#

Cô vẫn đi chân trần chậm rãi khiêu vũ cùng anh dưới ánh trăng.

Cô ngẩng đầu, mắt khép hờ, thì thầm: “Nhảy đến lúc nào thế?”

Dưới ánh trăng, gương mặt cô càng trắng nõn, ôm lấy cô, buông tuồng thấp giọng: “Đừng nghĩ gì cả, cứ ôm thế này thôi.”

Cô liền im lặng.

Cứ ôm nhau không nói câu nào như vậy, cảm giác thực sự rất tốt. Tựa như ánh trăng trên người cũng có nhiệt độ mềm mại.

Đến bài hát cuối, anh ngồi trên thảm dựa vào giá sách, không biết lấy từ đâu ra một cái hộp đưa cho cô: “Quà tặng.”

Lúc đó cô chỉ nói đùa, không ngờ anh chuẩn bị thật. Nhận lấy nhìn một cái, là một cái trứng màu Phục Sinh! Còn tinh xảo hơn cái lúc trước cô từng thấy.

Trứng màu đại khái lớn chừng nắm tay đàn ông, chất liệu men, phục cổ lại tao nhã, trắng là màu chủ đạo, trên vỏ có hoa hồng đỏ, bướm bướm màu xanh dương, nhánh cỏ nhỏ màu xanh lá.

“Thật là đẹp.” Trong đôi mắt đen nhánh của cô lấp lánh ánh sao.

“Mở ra nhìn một chút xem.”

Cô quay đầu nhìn anh, vẻ mặt hưng phấn: “Có thể ăn sao?”

Ngôn Tổ tức giận: “Trả lại cho anh!” Anh mới sẽ không nói ngày lễ Phục Sinh đó, biểu cảm sáng lên trong mắt cô lúc nhìn trứng màu, anh vẫn luôn ảo não lại tự trách mình mà ghi tạc trong lòng.

“Không cho.” Chân Ái vội vàng rút lại, che trứng màu trên bụng: “Chọc anh thôi.”

Ngang trứng màu là một vòng kim tuyến và một cái khóa nhỏ, cô có ngốc mới không nhìn thấy.

Chân Ái cẩn thận mở ra, trong nháy mắt, ánh sáng màu vàng tỏa ra từ khe hở của vỏ trứng.

Một “loại” hoa khắc rỗng trong vỏ, ở giữa là một viên pha lê trong suốt, hoa nhỏ xoay quanh, pha lê tỏa ra ánh sáng, từng vòng một, màu vàng thấu suốt xoay quanh rất nhanh như sao băng, rắc đầy cả thư viện.

Cô nhìn ánh sáng trôi lơ lửng trên tường, thán phục: “Thật xinh đẹp!”

Anh ôm chặt vòng eo mảnh khảnh của cô: “Sa hoàng Alexander Đệ Tam và Nikolai Đệ Nhị đều thích tặng trứng màu cho hoàng hậu. Người nhận được trứng màu sẽ hạnh phúc. Truyền thuyết nói rằng thợ thủ công Nga đã từng làm một bộ sưu tập trứng màu hình ảnh gia tộc Sa hoàng. Anh không có kĩ thuật lợi hại như vậy, chỉ có thể tặng em cái đơn giản nhất. Nhưng mà,”

Anh đặt cảm trên bả vai cô, “Sau này mỗi năm anh đều tặng em một viên trứng màu, đảm bảo mỗi lần càng tình xảo hơn. Có lẽ đến bảy mươi tám mươi năm sau, anh có thể tặng em một truyền thuyết. Lúc em mở nó ra, ánh sáng xoay chuyển trên tường, phản chiếu những việc cả đời chúng ta đã trải qua, có được không?”

Chân Ái nhìn ánh sao vàng đầy trời, cảm động đến rối tinh rối mù, cô xoay người lại, lập tức ôm cổ anh, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Ngôn Tổ, anh thật quá tốt với em!”

Anh ngẩng cao đầu, kiêu ngạo nói như chuyện đương nhiên: “Anh chỉ thích một mình em, đương nhiên phải tốt với em!”

“Em cũng chỉ thích một mình anh!” Cô hôn gò má anh, “Em rất thích món quà này!”

“Ồ, bởi vì hôm nay là kỉ niệm 100 ngày chúng ta ở cùng nhau.”

Chân Ái cứng đờ, sau này còn ai dám nói người đàn ông nhà cô EQ thấp!!!

Anh thấy ánh mắt kinh ngạc của cô, hất cằm, kiêu ngạo nói: “Anh là một thiên tài. Trên đời này không có chuyện anh không biết, trong phương diện yêu đương cũng thế.”

Cô phì cười một tiếng, vui đầu vào lòng anh, lại ngẩng đầu nhìn anh, đáng thương nói: “Xin lỗi anh, em không chuẩn bị quà kỉ niệm 100 ngày cho anh.”

Anh nhìn gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn gần như trong suốt dưới ánh trăng của cô, muốn nói, “Tặng em cho anh đi”, nhưng cuối cùng không nở, chỉ nói: “Hôn một cái được rồi.”

Chân Ái ngoan ngoãn kề sát hôn môi anh.

Yêu nhau 100 ngày, cô và anh dần dần tập được kĩ năng hôn. Cô mút anh không nặng không nhẹ, đầu lưỡi nghịch ngợm quét qua môi và răng anh, hôn đến động tình, bàn tay nhỏ bé lại luồn vào trong tóc anh, nắm lấy gáy anh.

Cả người Ngôn Tổ run lên như bị điện giật, cảm giác khẩn trương lại kích thích xa lạ, dường như trái tim bị tay cô lặng lẽ nắm chặt, ngưng trệ không đập nữa. Anh ôm chặt cơ thể cô theo bản năng. Cô khó thở, nhưng vô cùng say đắm mùi vị trên người anh, giống như thế nào cũng hút không đủ. Có lẽ bởi vì bóng tối, giác quan còn lại càng nhạy cảm hơn. Cơ thể nhỏ của cô bắt đầu run rẩy, không kiềm được đứng lên, quỳ xuống giữa hai chân anh, hai cánh tay dùng sức vòng lấy đầu anh, hôn anh từ góc độ mắt nhìn xuống.

Tay anh càng siết cô chặt hơn, ngược nhìn giữ lấy gáy cô, tựa như cô là nữ thần của anh.

Dưới ánh trăng, hai người quấn chặt lấy nhau, giống như hóa thành một thể thống nhất.

Cô hôn quá lửa, cuối cùng không chống đỡ nổi, dán vào cơ thể anh trượt xuống.

Cái trượt này, ngồi giữa hai chân anh, cái mông thoáng ngồi lên một thứ đồ cứng rắn nào đó. Chân Ái cả kinh đến hồn bay phách lạc, lập tức nhảy lên: “Á, đề hư rồi!”

“Không có!” Anh vừa nhắc tay, tóm cô lại, chắn trong lòng, khẽ mỉm cười, mặt lại rất đỏ: “Khụ, không phải. Là hộp quà.”

Chân Ái sưng sốt, hít thở vỗ vỗ ngực: “Làm em sợ muốn chết... Em tưởng là...” Sau đó liền bắt đầu nắm cái hộp cứng rắn đó. Vừa nắm, còn chưa cầm lên, sắc mặt Ngôn Tổ đã thay đổi, cứng một giây giống như mèo bị sờ lông.

Mặt anh càng đỏ hơn, chậm rãi giơ tay lên, lòng bàn tay cầm hộp quà, mu bàn tay cọ cọ mũi, ho khan một cái: “Ừm, lần này... là thật.”

Thứ trong tay Chân Ái cứng rắn, dường như khê khê động mà nóng lên, nhưng không nóng bằng gò má cô lúc này, cô gần như là buông từng đầu ngón tay một, lúng túng đến muốn độn thổ cho xong, xấu hổ đến mức mặt đỏ đến mang tai: “Đều tại anh, ai cho anh...” Cô cúi đầu liếc nhìn quần anh, “Ai cho anh... Nó...”

Câu kể tiếp làm sao cũng không nói ra được.

Ngôn Tổ cũng rất ngượng: “Hormone giống đực quá phá, không phải anh. Có lẽ mỗi lần hôn em quá 20 giây thì sẽ có, ừm, phản ứng.”

Chân Ái cắn anh: “Vậy sau này anh hôn em phải tính giờ!”

“Em không nói lý lẽ!”

Chân Ái cũng không giải thích: “Không phải anh có thể một lòng đa dụng sao?”

Ngôn Tổ: “...”

Thời điểm như vậy anh quyết tâm được chỗ nào? Toàn tâm toàn ý cũng không đủ dùng.

Dưới ánh trăng, gương mặt trắng hồng của cô vô cùng dịu dàng thanh tú, anh nhìn cô: “Được, thử lại lần nữa!”

Hôn rồi, tính giờ hay không cũng không phải anh định đoạt.

Đĩa trong máy hát phát một bài hát rất cũ, I'll send you all my love everyday in a letter, and seal it with a kiss. Anh sẽ gửi cho em tất cả tình yêu của anh mỗi ngày trong một lá thư, và niêm phong bằng một nụ hôn.

Chân Ái dựa vào ngực anh, lẳng lặng cảm thụ nụ hôn sâu đậm của anh, ánh trăng nhún nhảy trên lông mi cô, cô hạnh phúc giống như được anh nâng ở đầu quả tim. Cô không biết anh có tính giờ trong lòng hay không, nhưng cô hạnh phúc đếm giây, 19, 20!

Di động chợt vang lên.

Ngôn Tổ buông cô ra, đứng dậy đi sang bên cạnh lấy di động, dưới ánh trăng, gương mặt thanh tú anh tuần bắt đầu nặng nề nghiêm túc.

“Đã xảy ra chuyện?”

“Sắp rồi.” Ngôn Tổ dừng một chút, mi tâm chưa giãn ra, nhưng vẫn dịu dàng với cô, “Không phải em tò mò về BAU sao? Đi xem một chút không?”

Sự dung túng và làm thỏa mãn của anh đối với lòng hiếu kỳ của cô, thực sự đã đến một loại cảnh giới coi trời bằng vung.

88. Chương 87

Lúc Ngôn Tổ và Chân Ái đến thị trấn nhỏ Solar Tree biên giới bang New Jersey đã là 11 giờ tối.

Trong đồn cảnh sát thị trấn Solar Tree đèn đuốc sáng trưng, tập trung cảnh sát New York, N. Y. T., thị trấn Solar Tree bang New Jersey và thị trấn Elizabeth bang Connecticut. Bốn biên giới của ba bang này tiếp giáp nhau, khoảng cách không quá nửa tiếng đường xe.

Trong phòng họp tập hợp đặc công mặc quần áo thường của BAU, phải hi sinh thời gian nghỉ ngơi, ngồi chuyên cơ tới trong đêm. Trừ FBI ra còn có người của CIA, bao gồm Tô Kỳ.

Bên ngoài phòng, mấy đôi vợ chồng ngồi khóc trên ghế dài.

Ngôn Tổ không dừng lại, tự ý đi đến cửa, nhẹ nhàng đẩy hai cánh cửa.

Người trong phòng vốn đang thấp giọng nói chuyện, theo tiếng nhìn sang. Đa số thành viên phác họa của BAU ở vào khoảng ba mươi, bốn mươi tuổi. Có một thanh niên đeo kính gọng đen trẻ hơn chút, không lớn hơn anh trai Ngôn Tổ là bao.

Anh ta thấy Ngôn Tổ, cười vừa phải và khắc kỷ như người bạn cũ: “Hey, S. A.!”

Ngôn Tổ: “Hey, Spencer!”

Giống tên anh trai Ngôn Tổ, là Spencer Rheid.

Chân Ái rất ngạc nhiên, Ngôn Tổ có thói quen gọi họ người khác, giữ khoảng cách tôn trọng và lạnh nhạt. Ngay cả Eva quen lâu như vậy anh cũng gọi cô ấy là Diaz. Xem ra quan hệ giữa Ngôn Tổ và Spencer Rheid rất tốt.

Những người khác cũng chào hỏi Ngôn Tổ.

Bên FBI là tổ BAU, gồm đặc công Nell xuất hiện ở ngân hàng đường Maple lần trước, tổ trưởng phá án nhiều năm Cooper, người da đen cường tráng Smith và người đẹp Latin vóc dáng mê người giống như Eva - nhân viên liên lạc Lopez. Còn có một người đàn ông tuổi tác khá lớn, không giống thành viên phân tích phác họa hành vi, ngược lại giống đám người giám đốc kia.

Ông ta đi tới, mọi cử động đều rất khéo léo, lộ ra điệu bộ quan trường đầy đủ.

Rheid nhìn ra gì đó, mới vừa muốn ngăn cản, người sau đã đưa tay về phía Ngôn Tổ: “Anh S. A., ngưỡng mộ đã lâu.”

Ngôn Tổ liếc nhìn bàn tay đưa ra của ông ta, không nhúc nhích.

Rheid nói: “Ông Luis, trước đây tôi đã nói trên tay người có hơn một triệu loại vi khuẩn, thậm chí virus. Bắt tay kì thực rất không vệ sinh.”

Ngôn Tổ rất đồng ý, giống như tìm được tri âm: “Cùng ngăn chặn lan truyền vi khuẩn, cống hiến vì an toàn cộng đồng!”

Anh vô cùng chân thành lại nghiêm túc, thực sự không phải nói đùa.

Về mặt Luis cứng hoàn toàn. Ông ta là người làm hành chính lại thường xuyên giao tiếp với cấp trên cấp dưới, gặp phải Ngôn Tổ, kĩ xảo mọi việc đều thuận lợi thường ngày không có chỗ dùng, ngàn lời hóa thành một câu: “Well ~~ Ok!”

Chân Ái không khỏi liên nghĩ đến, Eva từng hình dung Ngôn Tổ là “Môi trường ác liệt”.

Cô nhìn chằm chằm Rheid hơn mấy giây, trên đời này thực sự có người cùng tần số với Ngôn Tổ!

Lại nhìn, những thành viên phác họa khác trong phòng đều ngẫm hiểu nở nụ cười.

Ngôn Tổ nhận thấy ánh mắt mọi người rơi trên người Chân Ái, dừng bước chân, quay đầu nhìn cô một cái: “Ừ, đây là học trò của tôi.”

Chân Ái: “...”

Anh giới thiệu thật đúng là có sáng tạo.

Nhưng cô không để ý. Cô khá tò mò đối với đám người kia, trải qua một hồi răn dạy của giáo sư Hill với Ngôn Tố trong điện thoại lần trước, cô càng muốn xem thử chuyên gia phân tích hành vi chuyên nghiệp là dạng gì.

So với sự tùy ý của FBI, đặc công CIA ngồi ở bàn đối diện lại lạnh nhạt rất nhiều, chỉ tự giới thiệu ngắn gọn, theo thứ tự là Tô Kỳ, Besson và Hawke.

Tô Kỳ nói, gần đây CIA đang điều tra chuyện câu lạc bộ Holy Gold, nghi ngờ có quan hệ với vụ án này; hơn nữa một người bị hại trong đó là đặc công tiền nhiệm của CIA, cho nên cùng hợp tác điều tra với FBI.

Mọi người cũng không trò chuyện quá nhiều, rất nhanh vào thẳng chủ đề.

“Cảnh sát địa phương đang thu thập thông tin và hình ảnh của người mất tích,” Lopez cầm điều khiển mở màn hình, “Đây là video năm gia đình trong bốn thành phố New York, N. Y. T., Solar Tree, Elizabeth nhận được. Nội dung là con của họ bị hành hạ.”

Chân Ái nhú mày, năm cái?

Lopez nói phần mở đầu xong, dừng một chút, nhìn về phía mọi người: “Mọi người chuẩn bị tâm lý thật tốt trước.”

Nell: “Lo, chúng ta đã từng gặp bao nhiêu vụ án ác liệt?”

“Hãy tin tôi, cho dù là các cô, cũng sẽ cảm thấy... ư ảm.”

Lời này khiến bầu không khí trong phòng bắt đầu căng thẳng.

Đoạn video thứ nhất là ở một chỗ bao quanh bởi bốn bức tường trắng, một cô gái trẻ ngực to cả người lằn đỏ, hai cánh tay dang rộng, trối trên cây Thánh giá to dày. Trên cơ thể trắng nõn đều là dấu vết từng bị hành hạ bằng roi da, điện giật và các thứ không rõ nguồn gốc, giữa hai đùi lại thêm máu tươi chảy ròng.

Cô ấy cúi đầu thấp, mái tóc dài bù xù, đỉnh da đầu thiếu một miếng tròn. Trơ trụi, lộ ra xương sọ dày.

Chân Ái thấy nhức nhối, trong màn hình truyền đến giọng máy biến âm: “Con của ta, sám hối đi.”

Cô gái trẻ bị trối trên cây thánh giá, vô lực run rẩy: “Nếu tôi sám hối, có phải có thể kết thúc không?”

Tiếng máy không trả lời, lặp lại: “Con của ta, sám hối đi.”

Cô gái trẻ nức nở, khóc lóc kể lể ngắt quãng: “Lúc học đại học, tôi giữ trẻ bán thời gian cho người khác. Thật xin lỗi, lúc đó tôi quá trẻ không hiểu chuyện, thằng bé rất nghịch ngợm, tôi vừa giận liền ném nó trên đường, hại nó sau đó đi lạc, bị kẻ ấu dâm(*) làm hại. Tôi thực sự không biết chuyện sẽ phát triển thành như vậy. Tôi sai rồi, xin cậu ấy tha thứ cho tôi, xin ngài tha thứ cho tôi.”

(*) Ấu dâm: Là bản năng hay ham muốn tình dục lâu dài và liên tục, phần nhiều hay toàn phần đối với trẻ em chưa đến tuổi thành niên.

Video tắt.

Đoạn thứ hai ở chỗ giống như vậy. Chân Ái giật mình phát hiện, người trong video lại là giáo viên mất tích trong miệng Tô Kỳ. Cô ấy bị trối trên cây thánh giá tư thế giống như vậy, chịu đủ hành hạ tương tự.

Da đầu không sao, bộ ngực và đôi môi lại bị cắt đứt, vô cùng thâm thắm.

Tiếng nhắc nhở vang lên, giáo viên không có môi, thanh âm không rõ, mỗi lần nói một câu, máu tươi chảy ròng:

“Không trách người khác, tất cả đều là sai lầm của tôi, sám hối cũng không đủ. Năm năm trước, cô bé năm tuổi hoạt bát Megan Zora mất tích, là tôi lợi dụng sự tín nhiệm của đứa trẻ này để lừa nó đi đưa cho ác quỷ. Có lẽ cô bé sớm đã bị bọn đàn ông kia hành hạ chết rồi. Mọi thứ ngày hôm nay đều là đáng đời tôi. Tôi sám hối? Có ích không?”

Người phụ nữ trong video thứ ba càng thê thảm hơn, gương mặt hoàn toàn thay đổi, không thấy rõ mặt mũi, giống như bị cực hình lăng trì thời xưa, biến thành một đồng máu thịt be bét, toàn thân trên dưới hoàn toàn không có một chỗ toàn vẹn.

Nhưng người phụ nữ còn sống:

“Tôi sám hối! Sám hối hành vi phóng dăng cả đời này của tôi, không trao chân thành, nhiều lần phụ tâm chân thành.” Giọng cô ấy rít lên giống như quỷ dưới địa ngục, “Tôi cướp rất nhiều đàn ông của bạn thân, và rất nhiều người đàn ông đã kết hôn vụng trộm, còn quây mẹ và bố dượng cùng một chỗ. Tôi nên cảm thấy xấu hổ. Xin lỗi, tôi sám hối, xin ngài tha thứ!”

Tiếng máy bắt mẫn: “Con của ta, sám hối đi.”

Một chậu nước sôi tạt tới trên màn hình, người phụ nữ kêu thảm thiết tê tâm liệt phế: “Ông trời ơi, là tôi sai rồi! Tôi chen vào cuộc hôn nhân của kiểm sát trưởng, nói xấu vợ anh ta có tình cảm ngoài giá thú, đẩy người vợ đang mang thai của anh ta xuống lầu, tôi không biết cô ấy mang thai, tôi không biết...”

Lại cắt đứt.

Chân Ái dùng sức nhấn huyết thái dương, mỗi một đoạn càng thê thảm hơn, cô đã không nhìn nổi, không nghe nổi nữa.

Nhìn người xung quanh một chút, Ngôn Tố khẽ nhíu mày, vẻ mặt nghiêm túc suy nghĩ như thường lệ; những thành viên phác họa còn lại cũng đều nghiêm túc xem, giống như không nhìn thấy sự dày vò và gian ác. Ngược lại là mấy đặc công CIA, thường ngày không tiếp xúc với những thứ này, sắc mặt không tốt lắm.

Đoạn video thứ tư gây ngạc nhiên, hoàn toàn không đẫm máu, người bị hại đổi thành đàn ông, là tác giả đã biến mất.

Chân Ái lập tức quay đầu nhìn Tô Kỳ, người sau chỉ ra sức siết nắm đấm, sắc mặt cứng đờ nhìn chằm chằm màn hình.

Chân Ái đoán có lẽ Tô Kỳ đã được báo trước. Thực ra cô có thể hiểu được cảm nhận của Tô Kỳ, tưởng rằng người kia mất tích, dốc sức đi tìm, nhưng kết quả là anh ta đã chết.

Ông kính chỉ quay nửa người trên của tác giả, để lại vết thương đánh bằng roi chồng chất, không nhìn thấy phía dưới. Anh ta nắm chặt nắm đấm, toàn thân căng lên, bắp thịt co giật khiến Chân Ái nghĩ đến con ếch bị kích thích điện trong phòng thí nghiệm.

Anh ta nhìn ông kính, ánh mắt rời rạc: “Tôi không có gì có thể sám hối với người. Là một người đàn ông, tôi không làm nhục phụ nữ; là một cảnh sát, tôi không lợi dụng chức quyền sỉ nhục người khác.

Dường như câu trả lời này khiến người bắt mẫn, không biết đã xảy ra chuyện gì, tác giả run rẩy kịch liệt, mồ hôi rơi như mưa: “Tôi đã giết cậu bé của tôi, đây không phải là điều tôi có thể không chế, đây là lỗi lầm duy nhất cả đời tôi.”

Lúc đoạn video thứ năm xuất hiện, có người khẽ hít một hơi khí lạnh.

Một băng ghế đặt dưới cây Thánh giá khổng lồ, cô gái nhỏ đạp băng ghế bị trôi trên cây Thánh giá, cô ấy không mặc quần áo, trên người đều là vết nhéo, vết hôn và vết roi. Cô ấy mở hai mắt rất to, thanh âm non nớt và ngây thơ: “Tôi sám hối, tôi cãi nhau với Jimmy, đẩy anh ấy từ trên xe xuống. Mẹ nói tôi đưa anh ấy lên thiên đường, tôi rất khổ sở.”

Thanh âm rất ngoan, nói đến mức trong lòng người ở đây như bị xé ra. Đặc công Besson của CIA bóp nắm tay kêu răng rắc.

Màn hình trắng xóa, đã kết thúc. Trên mặt nhảy ra một hàng chữ màu đen:

“S. A., are you enjoying?”

“S. A., anh hưởng thụ không?”

Chân Ái sững sờ, lại là gửi cho Ngôn Tố?

Sắc mặt Ngôn Tố lại bình tĩnh.

Những người khác cũng không có gì khác thường, chỉ duy nhất có Luis nhìn Ngôn Tố bằng ánh mắt phức tạp, hỏi: “Anh có ý kiến gì?”

Không biết Ngôn Tố có nghe ra hàm ý của ông ta không, trả lời: “Người trong video, hẳn là đã chết hết.”

Về mặt Luis càng tế nhị hơn: “Làm sao anh biết?”

Bầu không khí trở nên kì quái, Chân Ái không thích giọng điệu của ông ta, nhưng Ngôn Tố không để ý, nhìn Luis, “Người ở đây đều biết.”

Luis nheo mắt, ông ta chỉ là lãnh đạo hành chính cấp trên của tổ BAU, hoàn toàn không phải là thành viên phác họa, ông ta không biết.

Rheid tiếp lời Ngôn Tố:

“Số liệu thống kê năm ngoái của chúng tôi cho thấy, 98% kẻ cuồng ngược đãi có mục đích cụ thể sẽ giết chết người bị hại sau khi đạt được mục đích. Nhìn từ tình hình trước mắt, nhân vật không rõ lai lịch hành hạ những người này là vì để họ sám hối. Bây giờ họ đã sám hối, sự tồn tại của họ liền mất đi ý nghĩa.”

Về mặt Cooper nghiêm túc: “Nhìn từ góc độ của nhân vật không rõ lai lịch, thủ đoạn hành hạ người bị hại là cách chính đáng để ép họ nhận tội. Hẳn trời họ trên cây Thánh giá vốn có ý nghĩa tôn giáo, giống như Chúa Jesus chịu hình phạt. Hẳn đang cử hành nghi lễ, hẳn là người đứng ở đỉnh cao đạo đức điều khiển nghi thức của buổi lễ. Rất có thể, trong cuộc sống hẳn là một người có cảm giác đạo đức vô cùng cao.”

Rheid xoay bút, bổ sung: “Từ đầu đến cuối hẳn chỉ lặp lại một câu ‘Con của ta, sám hối đi’. Dùng loại giọng điệu này, hẳn cho rằng hẳn là ai? Người cứu thế? Cha xứ? Hay là Thượng đế?”

Nell: “Có mấy người bị hại nói ‘Xin ngài tha thứ’. ‘Ngài’ này là chỉ người bị tình nghi. Chứng minh trong quá trình hẳn làm chuyện độc ác có trao đổi với người bị hại. Nhưng trong lúc quay phim, lúc người bị hại không giữ ý chí sám hối, hẳn không trả lời và đổ trách mà lại lặp lại câu kia. Điều này chứng minh cái gì?”

“Hẳn đang giữ một khoảng cách với họ,” Smith tiếp lời, “Tại sao? Hẳn quá kiêu ngạo, xem mình như người xử phạt, ngồi trên cao, không thèm trao đổi cùng họ; hay là nói hẳn không giỏi giao tiếp?”

Chân Ái nghe một hồi, không khỏi cảm thấy sự miêu tả này giống như đã từng tương tự, nhưng không nhớ nổi, lúc này mới phát hiện Ngôn Tố từ trước đó rất lâu không mở miệng nói chuyện, anh ngồi thẳng, sống lưng thẳng tắp, lạnh nhạt yên lặng trước sau như một.

Cô biết, anh đang lắng nghe, đang suy nghĩ.

Anh cũng như đặc công CIA ở hiện trường, biết rõ trước mặt mình là thành viên phác họa tâm lý tội phạm chuyên nghiệp, cho nên chỉ lắng nghe, không hề mở miệng.

Nell suy đoán: “Nhân vật không rõ lai lịch này đang trừng trị sự gian ác.”

Lopez nghe nói, kịp thời dừng lại: “Đều chỉ là suy đoán bước đầu, trước khi chưa rõ tình huống cụ thể của người bị hại, đến đây trước!”

Những người khác đều không phản đối. Luis là người ngoài nghề, không hiểu phân tích hành vi tội phạm ẩn tượng đầu tiên là mạnh nhất và chủ nghĩa kinh nghiệm, vẫn ngỡ ngàng sao việc trao đổi trí tuệ lợi hại như vậy lại dừng lại.

Rheid đồng ý với Lopez, nhưng trong đầu suy nghĩ chuyện khác, không kiềm được gõ bút đánh dấu trong tay, lẩm bẩm: “Luôn cảm thấy không đúng chỗ nào đó.”

Anh ta nhìn về phía Ngôn Tố, ánh mắt rất thẳng, chứng tỏ anh đang suy nghĩ, “Nhân vật không rõ lai lịch không thu lại quá trình hành hạ, có vẻ như mục đích của hẳn là sự sám hối của những người này. Hành vi của hẳn giống như ‘Kẻ tự xưng bảo vệ các nguyên tắc đạo đức truyền thống’ chúng ta gặp phải trong những vụ án khác, vô cùng phù hợp với phác họa loại tội phạm này của BAU: Coi trọng nghi lễ, quét sạch sự thối nát. Nhưng mà...”

Nhưng mà sao?

Anh ta đang lằm bằm, nhưng cuối cùng sự chú ý của những người thảo luận khác đều bị hấp dẫn.

Mà Ngôn Tố vẫn không tham gia phác họa tội phạm đột nhiên mở miệng, tiếp lời Rheid: “Nhưng mà, tại sao trong người bị hại có một cô bé? Nếu người bị tình nghi không rõ lai lịch muốn giữ chức người bảo vệ các nguyên tắc đạo đức truyền thống, mục tiêu là ép tội phạm trong mắt hấn sấm hối, cô bé kia không hề phù hợp định nghĩa ‘tội phạm’. Cho dù cô bé có ngoài ý muốn làm hại bạn, định nghĩa nó là ‘phạm tội’, quá mức gượng ép.”

“Đúng!” Trong mắt Rheid lóe lên một vệt sáng, “Giống như...”

“Giống như hấn đang dẫn chúng ta đi lằm đường.” Ngừ tóc Ngôn Tố cực nhanh, giống như va chạm tư tưởng sinh ra tia lửa, “Người này rất thông minh, hấn sẽ thiết lập lằm đường có chọn lựa.”

“Lằm đường có chọn lựa hai tầng!” Bây giờ Rheid chỉ trao đổi cùng Ngôn Tố, “Hấn đang chơi trò chơi, không, không chỉ là chơi trò chơi, còn đang xây dựng trò chơi!”

“Đúng. Hấn đang điều khiển, hấn biết phân tích và phác họa hành vi.” Ngôn Tố tiếp đầy kín kẽ, “Rất có thể tất cả điều phân tích được vừa rồi, hấn đều đoán được.”

“Không chỉ đoán được, thậm chí hấn đang dẫn dắt chúng ta phân tích.”

Hai người vừa tới vừa lui giống như hai cây súng liên thanh. Không, súng liên thanh cũng không nhanh bằng suy nghĩ của họ.

Một hồi đối thoại làm cho tất cả mọi người có mặt sững sốt không biết bao nhiêu giây.

Hơn nửa ngày, trong phòng họp nghe được cả tiếng kim rơi; đến tận lúc có cảnh sát gõ cửa, nói thân nhân người mất tích đã chuẩn bị xong, có thể đặt câu hỏi.

Lúc này mọi người mới lần lượt đi chuẩn bị.

Chân Ái chậm rãi đi theo Ngôn Tố, xúc động trong lòng.

Ngôn Tố rũ mắt, sắc mặt hơi cứng: “Về mặt vui mừng như phụ huynh này của em là muốn làm gì?”

“À,” Chân Ái giải thích, “Em cảm thấy sau khi giáo sư Hill khiển trách anh lần trước, anh biểu hiện rất ngoan.”

Ngôn Tố: “...”

Luis đi một bên sau cùng, nhìn bóng dáng rời đi của Ngôn Tố, hỏi Lopez và Cooper: “Có lẽ hai người rất hiểu phân tích hành vi, nhưng, có phải đã quên một vấn đề mấu chốt nhất không?”

“Cái gì?”

“Đoạn âm thanh kia, đoạn video này đều là gửi cho S. A.”

Lopez phản đối: “Chúng tôi không quên, Luis. Nhưng liên quan đến chuyến đi này của chúng ta, phải hiểu một đạo lý: Biến thái không phải là vì hành vi của ông mà biến chất thành biến thái. Hấn muốn khiêu chiến ông, chẳng lẽ là lỗi của ông?”

Thay vì trách móc ai đó, không bằng tốn thêm tâm tư để tìm được tội phạm.”

89. Chương 88

Chân Ái ra khỏi phòng họp, nghiêm túc suy tư một lần đoạn đối thoại của Ngôn Tố và Rheid.

Thoạt nhìn, nội dung thể hiện thông qua mấy đoạn video này của nhân vật không rõ lai lịch rất rõ ràng: Tôi là một người bảo vệ các nguyên tắc đạo đức truyền thống, năm phạm nhân này đã phạm tội, là cá lộn

lưới pháp luật. Tôi muốn đại diện pháp luật và Thượng đế để họ chịu khổ, để họ sám hối. Các thành viên phác họa của BAU, các người đến phân tích tôi, bắt được cơ thể thật của tôi đi!

Nhưng qua điều Ngôn Tổ vừa nói, sự việc hình như không đơn giản như vậy.

Nhân vật không rõ lai lịch này hiểu rõ tâm lý tội phạm, hắn đang dẫn mọi người đi lầm đường, khiến mọi người tưởng rằng hắn là người bảo vệ các nguyên tắc đạo đức truyền thống; nhưng thực ra mục đích của hắn hoàn toàn không phải là cái này.

Không phải trừng phạt tội ác trong lòng hắn, vậy rốt cuộc là gì?

Chân Ái suy nghĩ, lại lẩn quẩn một tầng. Nếu người không rõ lai lịch này thông minh như vậy, có thể thiết lập lầm đường có chọn lựa, vậy hắn có khả năng thiết lập lầm đường có chọn lựa thành chính xác không?

Giống như đoán kéo búa bao, trở thành tuần hoàn cố định vô hạn.

Cô có nên nhắc nhở Ngôn Tổ không? Nhưng mình là người ngoài ngành, hình như không ổn.

Vẫn đang nghĩ, Ngôn Tổ lấy mu bàn tay khẽ chạm mu bàn tay cô, thấp giọng: “Đừng lo, anh sẽ không có kết luận sớm như vậy.”

Trái tim Chân Ái rơi xuống, rõ là lo nghĩ vớ vẩn. Anh luôn luôn thận trọng như thế, sẽ không xảy ra vấn đề.

Lopez, người am hiểu giao tiếp với người khác nhất một mình đi hỏi thân nhân của người mất tích, nhiều người sẽ tạo thành áp lực tâm lý cho họ, cho nên những người khác đều đợi ở phòng bên cạnh.

Để dò số chỗ ngồi, trình tự hỏi dựa theo thứ tự trước sau trong video.

Người đầu tiên là bố của cô gái trẻ, nhìn từ cách ăn mặc thuộc về tầng lớp hơi thấp. Ông ấy nói mẹ cô gái từ lâu đã bỏ trốn theo người khác, một mình ông nuôi con gái lớn lên. Từ nhỏ con gái đã thông minh hiểu chuyện, tính cách hướng nội nhút nhát, chưa bao giờ tranh chấp với ai. Đoạn video này đối với ông là sét đánh giữa trời quang. Để một người bố thấy con gái mình bị cởi hết quần áo chịu mọi hành hạ, ông ấy che mặt khóc nức nở: “Tại sao tên biến thái kia lại tìm tới con gái của tôi?”

Đối với việc vứt bỏ đứa bé trai nhà cô gái làm thuê mà cô ấy nhắc tới trong video, người bố này không thể tin: “Nhất định là nó không chịu nổi hành hạ, nói lung tung. Nó dịu dàng hòa nhã nhất, không thể nào làm chuyện như vậy.”

Người thứ hai là bố giáo viên, đó là một gia đình trung lưu hạnh phúc.

Bố mẹ từ đầu đến cuối nắm chặt tay, rưng rưng nước mắt, nhưng vô cùng kiềm chế. Họ nói giáo viên là một đứa con gái hoàn mỹ, tính nết tốt, có lòng thương người lại lương thiện. Thấy con gái bị cắt đứt một phần bộ phận cơ thể, trên mặt bố mẹ đau đớn, nhưng tự kiềm chế, chưa từng khóc thành tiếng, chỉ mở to mắt mà khóc:

“Chúng tôi hoàn toàn không biết là nó dụ dỗ cô bé trong nhà trẻ, năm đó Meagan Zora mất tích, khắp thành phố đều tìm. Chúng tôi cũng giúp đỡ dẫn tờ rơi, còn tặng một giỏ hoa cho nhà Zora. Ông trời ơi, chúng tôi có lỗi với đôi vợ chồng kia, con của chúng tôi có lỗi với họ.”

Chân Ái đứng bên này bức tường thủy tinh, đôi mắt hơi ướt.

Gia đình thực sự là một loại quan hệ ràng buộc chặt chẽ không kéo ra được; nhất là bố mẹ và con cái.

Chuyên gia phân tích tâm lý thích phân tích thời thơ ấu của tội phạm nhất, cho rằng sự xử phạt của bố mẹ thường để lại bóng ma và vết sẹo cả đời cho con cái; nhưng ngược lại, tội lỗi của con cái càng có thể dẫn bố mẹ tuổi đã cao vào một phần đau khổ trước mắt, đây là một loại bi ai khác khắc sâu hơn và không có cách nào giảm bớt.

Cô đột nhiên nghĩ đến, tổng thống vĩ đại nhất trong lịch sử đất nước này đã từng nói, Whatever you are, be a good one. Bất kể bạn là ai, hãy là một người tốt.

Lúc mỗi bậc cha mẹ ôm lấy đứa trẻ trong tay, có phải cũng hôn trán con, cầu nguyện: Bất kể con lớn lên muốn làm gì, hãy làm một đứa con ngoan của mẹ không.

Nhưng mà, làm người tốt rất khó; làm một đứa con ngoan càng khó hơn.

Nhất là bố mẹ cô đều là người xấu.

Đứa con gái của người mẹ thứ ba là người có kết cục tệ thảm nhất trong video. Người mẹ khóc nức nở, nói người chồng trước chết sớm, từ nhỏ quá cưng chiều con gái khiến nó trở nên kiêu căng, tuổi còn nhỏ đã một mình đến New York lang thang kiếm sống. Bà nghe được chuyện cô ấy và bố dượng ở chung với nhau từ trong video, một hồi thì chửi người đàn ông kia, một hồi lại mắng con gái, khóc rất lâu.

Đôi thứ tư là bố mẹ của tác giả, có vẻ như vô cùng bị thương, nhưng biểu hiện bình tĩnh hơn người khác nhiều. Người mẹ dựa vào vai anh trai của tác giả khóc, người bố thì đỏ mắt nói: “Đứa con này năm năm trước rất ít về nhà, nó làm nghề đặc biệt, chúng tôi sớm đã chuẩn bị trước sẽ mất nó rồi.”

Tuy nói như vậy, nhưng thanh âm nghẹn ngào, “Hai tháng trước, lần cuối cùng gặp nó, nó vẫn rất tốt. Con trai của tôi, nó vẫn luôn là một đứa trẻ chính trực.”

Lúc này, Nell đi vào phát bảng thông tin người mất tích thu thập được ọi người.

Chân Ái nhận lấy nhìn một cái, vô cùng sửng sốt.

Trừ giáo viên và tác giả, cô gái đầu tiên trong video là người hầu gái làm thuê trong lâu đài ngôi nhà kẹo, người đâm máu thứ ba là diễn viên thực sự, còn cô bé gái là cô bé đã tặng đồng hồ cho Ngôn Tổ trong nhà trẻ công lập!

Chân Ái chợt hồi hộp trong lòng, lo lắng nhìn về phía Ngôn Tổ, người sau lại chỉ hơi nhíu mày, sắc mặt bình tĩnh, không nhìn ra bất kì cảm xúc dư thừa nào.

Bên cạnh, Tô Kỳ nói với Lopez: “Cô bé gái là người giáo viên chuẩn bị đưa vào câu lạc bộ, diễn viên là người chỉ điểm tiếp nhận.”

Chân Ái nghĩ lại còn sợ. Thì ra, tác giả vì điều tra chuyện câu lạc bộ mà được dẫn đến Silverland, nhưng thực ra anh ta đã trúng kế. Kết quả mũi nhọn lại một lần nữa chỉ về phía Ngôn Tổ. Hung thủ chính là nhắm vào Ngôn Tổ, hẳn đang giết người từng tiếp xúc với Ngôn Tổ. Chẳng lẽ...

Nhưng cô còn nhớ, Bert không thích quay phim; ít nhất, không thích quay những người phụ nữ này.

Đôi thứ năm là bố mẹ bé gái, đứa con tuổi còn quá nhỏ, người mẹ nhiều lần nói một nửa liền đỏ trăn khóc: “Bé cưng của chúng tôi rất đáng yêu, nó không phải là một đứa trẻ hư. Jimmy là em trai nó, đó chẳng qua là chuyện ngoài ý muốn. Nó nhỏ như vậy, có tội gì chứ, có gì phải sám hối chứ? Tên điên kia sao có thể hành hạ một đứa trẻ như vậy!”

Chân Ái giật mình. Điều cô bé sám hối là cái chết ngoài ý muốn của em trai cô bé?

Cô nhớ cô bé nói “Mẹ cháu nói em ấy đã lên Thiên đường”, người mẹ này sau cái chết ngoài ý muốn của con trai lại cho đứa con gái phạm lỗi một lời nói dối có thiện ý, một người mẹ vĩ đại biết bao. Nhưng bây giờ, đứa con gái còn lại cũng lạnh ít dữ nhiều.

Hỏi xong, ngoại trừ giáo viên và bé gái ra, bối cảnh, nghề nghiệp và các thông tin khác của gia đình những người mất tích còn lại không có bất kì sự tương tự hoặc chồng chéo lên nhau nào. Mục tiêu phân tích đám người này gặp vấn đề khó khăn.

Không có loại người bị hại cố định thì sẽ rất khó phán đoán động cơ trong lòng của người bị tình nghi không rõ lai lịch. Sự liên quan duy nhất cũng chỉ có việc điều tra câu lạc bộ của CIA, gần xem như là ngẫu nhiên.

Một nhóm người ngồi trong phòng họp, lúc cố gắng tìm kiếm phương thức mà nhân vật không rõ lai lịch lựa chọn người bị hại từ mọi góc độ, Ngôn Tổ đột nhiên mở miệng: “Gần đây, tôi đã từng gặp năm người này.”

Một câu nói, trong phòng yên lặng như tờ.

Không ai nói chuyện, nhưng mỗi người đều theo đuổi tâm tư của mình. Cuối cùng, Luis nói đầy sâu xa: “Tần số âm thanh và video đều chỉ vào anh. Anh Ngôn, có người đang giết người bên cạnh anh...”

Rheid đột nhiên ngắt lời: “Đây là một manh mối tốt, chúng ta có thể điều tra nhân vật khả nghi bên cạnh S. A. một chút.”

Lopez cũng nói: “Bất luận tại sao hấn hành hạ những người này, hấn nhất định sẽ lưu lại dấu vết đặc biệt của hấn trên người những người này. Nhiệm vụ bây giờ của chúng ta là tìm những dấu vết này, tìm ra người phía sau.”

Sắc mặt Ngôn Tố rất bình tĩnh, Chân Ái lại cảm thấy ấm áp trong lòng, cô biết họ đang bảo vệ Ngôn Tố.

Thời gian quá trễ, mọi người về khách sạn nghỉ ngơi trước.

Chân Ái lo lắng trạng thái của Ngôn Tố, đưa anh đến phòng, nhưng đến cửa phòng, anh chợt kéo cô vào trong cửa trước, chống cô trên tường, cúi đầu hôn môi cô. Dùng sức hơn so với thường ngày, nhưng vẫn dịu dàng trước sau như một.

Trong bóng tối càng thân mật hơn, cô không hề từ chối.

Anh từ từ hôn đến bên tai cô, giọng nói trầm thấp: “Ai, đừng sợ, anh vẫn luôn ở đây.”

Lúc này Chân Ái mới biết nụ hôn của anh là khích lệ và an ủi. Anh nhất định là lo lắng những đoạn video vừa rồi quá đẫm máu, hù dọa cô. Nhưng cô không hề sợ hãi: “A Tố, em kiên cường hơn anh tưởng tượng.”

Trong bóng tối, anh chợt im lặng nở nụ cười: “Anh vẫn luôn biết, chỉ là mới đây quên mất.”

Chân Ái ấm áp trong lòng, anh không quên mà là càng theo thói quen muốn bảo vệ cô hơn.

Cô mò chỗ để bật đèn, ngây ngô nhìn anh một hồi, còn kéo cửa muốn đi ra ngoài. Nhưng anh cố chấp siết chặt tay cô, không cho đi.

Mặt Chân Ái ửng đỏ, không quá không biết xấu hổ: “Không nên đâu, những người khác đều ở phòng bên cạnh, bị phát hiện không tốt lắm.”

Ngôn Tố không hiểu: “Tại sao không tốt? Chúng ta cũng không phải yêu đương vụng trộm.” Cẩn nhắc một lúc, “Tại sao lo người khác phát hiện? Việc này không hợp logic, vừa rồi tất cả mọi người không nhìn thấy. À, em sợ người khác nghe thấy. Nhưng tưởng cách âm rất tốt, hơn nữa anh không có ý định tối nay phát sinh quan hệ với em.”

Chân Ái quýnh lên, nhất định muốn về. Nhưng anh mạnh mẽ nắm cổ tay cô, nhất định không buông.

Chân Ái giãy một hồi, bỗng nhiên kịp phản ứng, trong lòng liền đau xót: “A Tố, không phải anh lo em xảy ra chuyện chứ?”

Ngôn Tố hơi sững sờ, trả lời: “Không có.”

Nhưng cô biết anh có: “Chẳng lẽ trong lòng anh cho rằng những người đó vì anh nên mới chết sao?”

Lần này anh trả lời nhanh hơn nhiều: “Không có.” Sắc mặt lại vô thức lạnh một lần.

Chân Ái cúi đầu, một lúc sau lại nâng lên một gương mặt vui vẻ, ôm cánh tay anh:

“Lần đầu tiên Bert nghe được con gái thét chói tai, là em. Hấn cảm thấy rất thú vị, cho nên tìm tiếng thét chói tai của con gái ở các nơi trên thế giới, tập hợp họ lại. Nhưng người ta chỉ có thể thét chói tai lúc đang đau đớn và sợ hãi, cho nên hấn...”

“Ai, không cần nói nữa.” Anh ôm cô vào lòng, “Không cần nói những thứ này. Em hãy biết, đây không phải là do em, cũng không phải là lỗi của em.”

Cô bấu môi: “Không nắm được trọng điểm, ngốc.”

Anh hơi ngơ ra, chợt mỉm cười: “Được, không phải do anh; không phải là lỗi của anh.”

#

Sáng sớm hôm sau, có người phát hiện xác chết ở rừng cây chỗ tiếp giáp với thành phố và thị trấn.

Bất ngờ là, năm xác chết bỏ cùng một chỗ, túi ngủ trùm ở ngoài, xếp thật chỉnh tề. Mới nhìn giống như năm người đi dã ngoại đang yên lặng ngủ. Phát hiện xác chết là một nhóm vận động viên chạy bộ buổi sáng, một loạt người chết chỉnh tề dọa họ sợ vô cùng.

Trên cổ năm người chết đều đeo danh thiếp.

Eva kéo túi ngủ ra, xác chết không mặc quần áo, khỏa thân, rõ ràng đã từng rửa sạch. Cô ấy nhú mày: “Cái này là túi ngủ chỗ nào? Đơn giản là túi đựng xác!”

Ngôn Tố ngồi xổm xuống, nhìn phần hoa rơi xuống trên túi ngủ, lại nhìn hoàn cảnh xung quanh, nói: “Nở hoa buổi trưa, ít nhất trước trưa hôm qua đã vứt xác. Buổi chiều thân nhân người chết mới nhận được video, hẳn rất cẩn thận.”

Anh đứng lên, “Năm xác chết, hẳn cần dùng xe của mình để chở đến; mùa hè lá rụng rất dày, không để lại vết bánh xe, rừng cây rất sâu, hẳn không lạc đường. Có thể thấy được hẳn vô cùng quen thuộc hoàn cảnh ở đây.”

“Rất có thể là người dân địa phương.” Nell nói tiếp.

Ngôn Tố không nói, hỏi Eva: “Có tình hình mới gì không?”

Eva cời găng tay ra, vẻ mặt nghiêm túc: “Không thể không nói, nếu tên hung thủ này là kẻ cuồng ngược đãi, hẳn tuyệt đối là nghệ sĩ trong những kẻ cuồng ngược đãi!”

Lopez: “Có ý gì?”

Eva lắc đầu một cách khó tin: “Là một pháp y, tất cả vết thương trên xác chết mà tôi đã thấy mấy năm gần đây đều tập hợp trên người năm người này. Đáng sợ hơn là, trên người năm người họ không có vết thương nhẹ.”

Luis không hiểu: “Đây lại là ý gì?”

Ngôn Tố: “Vết thương nhẹ đại diện cho việc thăm dò và thử nghiệm bước đầu. Không có vết thương nhẹ, ý là hẳn là một cao thủ, đây rất có thể không phải là lần đầu tiên hắn gây án.”

Rheid đồng ý: “Kẻ giết người liên hoàn sơ cấp sẽ tìm từng con mồi một, vừa giết người vừa lên cấp; mà đây là lần đầu tiên chúng ta gặp phải tình huống một lần kiểm soát năm người.”

Nhưng tối qua Tô Kỳ và Smith đã thức cả đêm để tìm các vụ án ngược đãi tương tự trong phạm vi cả nước, kể cả động vật nhỏ và vụ án lãng nhục, kết quả là không có.

Điều này khiến tất cả mọi người nghi ngờ.

Nhân vật không rõ lai lịch lần đầu ra tay liền đạt tới cấp bậc cao thủ?

“Trừ cái đó ra,” Ngôn Tố nhìn chằm chằm xác chết dưới đất, nhú mày, “Còn có một chỗ mâu thuẫn.”

Chân Ái: “Cái gì?”

“Người này đã thể hiện ra thủ đoạn và năng lực cực cao; cùng với việc giết người ngày càng nhiều, hẳn sẽ có thái độ càng ngày càng coi khinh sinh mạng. Sự vui vẻ hẳn lấy được từ trong việc giết người cũng sẽ ngày càng ít, đây cũng là nguyên nhân tại sao thủ đoạn của kẻ giết người liên hoàn thông thường sẽ lần lượt lên cấp.”

Chân Ái suy nghĩ một chút, đã hiểu ý anh: “Cho nên, lúc sự vui sướng nhận được trong quá trình ngược đãi và hành hạ đạt đến cực hạn, hung thủ sẽ tiếp tục làm nhục trong quá trình ném xác, ví dụ như ném xác trong đồng rác, ví dụ như cắt rời tay chân, ví dụ như bày ra tư thế nhục nhã cho xác chết.”

Ngôn Tố trầm mặc một chút, đột nhiên nhìn Chân Ái.

Chân Ái sửng sốt: “Sao vậy?”

“Ai, em có thể suy nghĩ giống như biến thái rồi.”

Chân Ái trừng anh.

Anh cười nhạt, thu ánh mắt, ánh mắt dần nghiêm túc. Anh xoa xoa sống mũi, lẩm bẩm: “Bỏ vào túi ngủ, là đang nhặt xác cho họ. Tại sao tắm sạch sẽ cho họ? Tại sao ở khoảnh khắc cuối cùng cho họ một cái chết thể diện kiểu này?”

Không ai có thể trả lời. Vụ án này, quá kì lạ, quá nhiều điểm khả nghi.

#

Rất nhanh, đội ngũ pháp y đem xác chết về để kiểm tra.

Sau đó không lâu, Eva gọi mọi người vào phòng phẫu thuật, câu nói đầu tiên là: “Trong cơ thể người chết không có thuốc, trong quá trình ngược đãi họ đều tỉnh táo, trừ bé gái.”

Bầu không khí lập tức kì lạ,

“Trừ các loại vết thương các anh thấy trong video ra, năm người này đều có tổn thương cơ quan sinh dục mức độ khác nhau. Ngoài ra, trên người từng người ít nhiều thiếu một vài thứ.

...

Cô gái trẻ (người hầu gái) bị bóp cổ chết, đỉnh đầu thiếu một mảnh da đầu có tóc;

Trong mũi giáo viên có sợi bông, bị gổl bịt nghẹt thở chết, không có môi và ngực;

Diễn viên đang sống đau đớn đến chết, không có tai và da;

Tác giả bị súng đánh chết, sau khi chết bị móc tim;

Bé gái chết vì thuốc ngủ, hung thủ làm với cô bé...” Sắc mặt Eva thay đổi, vội vàng nói ra một từ, “Lẽ cắt bao quy đầu.”

*Người châu Phi quan niệm, dù là nam hay nữ đều có bao da quy đầu, chúng là những nếp gấp da bao quanh cơ quan sinh dục và được xem là bộ phận không tốt, cần phải cắt bỏ để giữ sự tinh khiết. Các bé gái trong độ tuổi 4 đến 8 tuổi là đối tượng chính của hủ tục. Họ cho rằng, cắt bao quy đầu đánh dấu cho sự kết thúc tuổi thơ để bước sang giai đoạn trưởng thành. Trong khi đó, những bé gái không trải qua phẫu thuật sẽ không được lập gia đình.

Người ở đây nghe thấy mà đau đến tận xương; trước đây Lopez làm việc bảo vệ phụ nữ và trẻ em, nghe xong lời này, nắm tay cũng bóp thành tiếng.

Eva đỡ trán, thanh âm rất nhỏ: “Xin các anh nhất định phải mau chóng bắt được tên ác ma này.”

Tổ trưởng Cooper trầm mặc rất lâu, nói với mọi người: “Lập tức tập hợp, bắt đầu phác họa.” Mọi người rất nhanh trở lại phòng họp, trong lòng từng người đều đã có khái quát đại khái, chỉ chờ bổ sung cho nhau sửa chữa cho nhau.

Cooper bắt đầu: “Hung thủ có chuẩn bị mà đến, lập kế hoạch chu đáo. Trừ đứa trẻ ra, bốn người khác đều sống một mình, trong đó có một đặc công tiền nhiệm của CIA, hẳn có thể dễ dàng dẫn họ đi, không chỉ dựa vào tính cách sức hấp dẫn dụ dỗ, rất có thể có vũ khí, có thể lực chế ngự đặc công. Người chúng ta muốn tìm có năng lực thể chất tốt, biết về súng, thậm chí xuất thân từ quân đội.”

Smith nói tiếp: “Video hân gửi tới có vẻ như trọng điểm là sấm hối, nhưng tiếng thét chói tai và tình trạng bị thâm của cơ thể người bị hại đã cho thấy trọng điểm của hân là ngược đãi. Đặc biệt là hai câu hân để lại kia, ‘Anh đang nghe phải không’, ‘Anh hưởng thụ không’, đây là đặc tả nội tâm bản thân hân. Người chúng ta muốn tìm, mười phần là cuồng ngược đãi, và liên quan đến tình dục. Hân là người bên cạnh anh S. A.”

Rheid trích dẫn số liệu: “Điều tra của FBI cho thấy, hẽ là ngược đãi tình dục, hung thủ đa số là đàn ông, phần nhiều là cùng chủng tộc với người bị hại. Những người bị hại này có độ tuổi từ năm đến ba mươi tuổi. Tỷ lệ thống kê, hung thủ phạm tội tình dục nhỏ tuổi hơn người bị hại lớn nhất, cho nên hân hẳn là từ hai lăm đến hai tám tuổi. Cần nhắc đến việc hân vô cùng thông minh trưởng thành sớm, tuổi thu nhỏ đến hai ba đến hai sáu tuổi.”

Lopez cũng nói bổ sung: “Cuồng ngược đãi là một loại khơi thông tình cảm, sự phát tiết của hân không lên cấp từng bước một mà là đồng thời bùng nổ trên năm người. Có thể tưởng tượng hân từng chịu ngược đãi không thuộc về mình, có thể là đến từ gia đình lúc còn nhỏ, cũng có thể là bị trải qua những ngược đãi khác, như ốm đau, bị bắt. Hân không đồng tình với sự thống khổ của người khác, nhưng trong năm người chết, người đàn ông bị ngược đãi mức độ ít nhất, nguyên nhân cái chết là một phát mất mạng thoải mái

nhất. Nhìn từ góc độ tâm lý học, hung thủ vô cùng yêu bố hân. Người chúng ta muốn tìm rất có thể là sống nương tựa cùng bố hân lúc còn bé.”

Nell nói: “Hung thủ gửi video cho gia đình người bị hại, là hành hạ tâm lý đối với gia đình, đồng thời để dễ dàng cho việc hiểu ra sau đó. Hân bảo người bị hại sám hối, nhưng hành động gửi video của hân đang tuyên bố: Tôi không cần sự tha thứ của các người. Người như vậy tại sao không vứt xác chết một cách thô lỗ? Tại sao bỏ qua cơ hội sỉ nhục cuối cùng đối với người chết và gia đình? Điểm này có thể nhìn ra đầu mối từ sự sám hối của người bị hại. Hung thủ để lộ ra thái độ thương hại và tha thứ, chứng minh trong tiềm thức hân cho rằng mình đứng trên đỉnh cao đạo đức. Người chúng ta muốn tìm này rất có thể làm một nghề vô cùng đáng kính trọng, thậm chí đại diện ặt lương thiện của xã hội này.”

Rheid: “Ngoài ra, đối tượng của hân hết sức hỗn tạp, giống như động vật ăn tạp. Cho dù như vậy, hiện trường hân ngược đãi và giết người đều vô cùng sạch sẽ gọn gàng, nền video là màu trắng, chỗ vứt xác rất có trật tự, hân có thói quen sạch sẽ. Tiếp đó là đoạn thanh âm máy kia, hân giữ một khoảng cách với người bị hại, rất có thể thiếu tự tin trong quan hệ nam nữ hoặc giao tiếp với người khác không tốt. Hân có hai tính cách trước mặt người và sau lưng người. Thời gian vứt xác là trước khi gửi bằng quay phim, chứng minh hân rất có thứ tự, tất cả đều ở trong kế hoạch của hân. Hân đang nhìn chúng ta.”

Tô Kỳ và nhóm người Besson nghe toàn bộ quá trình, vô cùng kinh ngạc.

Chân Ái lẳng lặng nghe, bình thường một Ngôn Tố đã khiến cô thán phục, bây giờ cô cảm thấy như ngồi giữa một đám Ngôn Tố, suy nghĩ của mọi người đều đang chuyển động cực nhanh, tiếp nhận không chê vào đâu được.

Cứ tiếp tục như vậy, không bao lâu nữa sẽ vẽ ra chân dung tội phạm?

Nhưng tại sao Ngôn Tố vẫn không lên tiếng?

Cô nhìn về phía Ngôn Tố, mà người sau vừa lúc phục hồi tinh thần lại từ trong trầm tư, tiếp nhận lời của Rheid, nói trôi chảy,

“Năm người từ lúc mất tích đến chịu ngược đãi đến chết, thời gian không quá hai ngày. Năng lực tổ chức và năng lực lập kế hoạch của hân khiến người ta thán phục. Lúc hân ngược đãi và giết người không có bất kì do dự nào, thông minh có thủ đoạn, không sợ sệt. Ý tưởng rõ ràng, vô cùng tự tin, mọi thứ hân biểu hiện ra chứng minh, hân đã từng giết người.” Anh dừng một chút, “Hân, có thể ở trong đội ngũ của chúng ta.”

Những người khác đều trầm mặc đồng ý.

“Ngoài ra,” Ngôn Tố chậm ngữ tốc lại, “Dựa vào nghề của người bị hại và bộ phận trong cơ thể họ bị hung thủ lấy đi, tôi đại khái nghĩ ra được sự liên quan giữa người chết.”

Trong ánh mắt mọi người, Ngôn Tố nói: “Đây là một người đàn ông, ảo tưởng tình dục toàn bộ.”

90. Chương 89

“Hân đang thu thập phụ nữ; không, phải nói hân đang thu thập ham muốn tình dục.” Ngôn Tố cũng không dẫn đo quá mức, rõ ràng bộ óc xoay chuyển rất nhanh, “Giống như thiếu niên thu thập thể bóng chày, loạn dâm đồ vật(*) thu thập đồ lót, nghiện ăn thịt người thu thập xương người và cơ quan. Còn nhân vật không rõ lai lịch này, hân thu thập ham muốn tình dục, đồng thời mang đồ lưu niệm đi.”

(*) Loạn dâm đồ vật (fetishism): là sở thích sử dụng các đồ vật vô tri vô giác làm phương tiện kích thích để đạt khoái cảm trong “chuyện ấy” và sau đó là tự thỏa mãn.

Người loạn dâm đồ vật chủ yếu là nam giới thuộc mọi lứa tuổi khác nhau, rất hiếm khi gặp người bệnh là nữ. Họ thường đánh cắp những đồ vật của những người mà họ thần tượng như quần lót, áo lót, giày dép, lông, tóc, dây lưng, găng tay, khăn tay, điện thoại, bút tất... và sử dụng những đồ vật này mỗi khi họ có nhu cầu.

Những người khác đều không lên tiếng, chỉ có Chân Ái hỏi: “Anh vừa mới nói có liên quan đến nghề của các cô ấy. Ý anh là, bộ phận hấn mang đi từ trên người từng người có liên quan tương ứng đặc biệt với thân phận của họ?”

“Thông minh.” Một bên mắt Ngôn Tổ nhìn cô, trong mắt lóe lên tia sáng khen ngợi nhàn nhạt, tiến một bước giải thích, “Đầu tiên là người hầu gái. Cô ấy bị cắt một mảnh da đầu nhỏ có tóc trên đỉnh đầu. Trong tất cả các nền văn hóa, đầu đều có tôn nghiêm lớn nhất.”

Chân Ái nhớ tới quyển sách từng đọc lúc nhỏ, lập tức nói: “Em nhớ người da đỏ trong chiến tranh sẽ cắt một mảnh da đầu nhỏ của tù binh, đây là sự chà đạp và sỉ nhục đối với tù binh.”

Luis nhỏ giọng lẩm bẩm: “Ý này là hung thủ là người da đỏ?” Thanh âm quá nhỏ, không ai nghe thấy.

Ngôn Tổ chỉ nhìn Chân Ái, giống như chỉ nói chuyện với một mình cô: “Đặc điểm lớn nhất của người hầu gái là nghe lời. Cô ấy đại diện tất cả các ngành nghề mặc đồng phục có liên quan với phục vụ: Y tá, tiếp viên hàng không, người phục vụ. Đây là kiểu đàn ông muốn chinh phục phổ biến, cũng là kiểu dễ khơi gợi sự khao khát và khuynh hướng ác dâm của đàn ông. Cắt mảnh da đầu nhỏ của cô ấy, là ác dâm và chinh phục thuần túy, thậm chí vượt qua ý nghĩa tình dục.”

Chân Ái tỉnh ngộ: “Giống như cửa hàng chuyên bán đồ sex, trang phục cosplay bán chạy nhất đều là loại đồng phục phục vụ.”

Nói xong, sắc mặt cô hơi lúng túng. Loại ngữ khí như hiểu rất rõ này là sao vậy. Lúc mới bắt đầu học lên mạng, máy tính sẽ tự động nhảy ra, cô chưa từng mở ra xem nha.

Mâu quang Ngôn Tổ chợt lóe lên một cái, có vẻ như trêu chọc: “Ừ, đúng vậy.”

Chân Ái nhìn trộm những người khác một cái, tất cả mọi người không có biểu cảm khác thường. Cô thu suy nghĩ, nói: “Hung thủ chọn bóp chết người hầu gái, đây là cách thể hiện sức mạnh và chinh phục giỏi nhất.”

“Ai, em rất lợi hại.” Anh chỉ nhìn cô, đã hoàn toàn bỏ qua người xung quanh.

Chân Ái đỏ mặt, thúc giục: “Giáo viên thì sao?”

“Đặc điểm nghề của giáo viên là bản năng làm mẹ.”

“Bản năng làm mẹ,” điều này không nói cũng rõ ràng, học thuyết kinh điển của Freud.

“Mặc cảm Oedipus. Đây coi như là nhất...” Chân Ái không tìm được từ thích hợp để hình dung, tình dục sơ khai? Biến thái? Loạn luân? Nguyên thủy? Bản năng? Loại cảm xúc phức tạp này không có cách nào dùng thiện ác để miêu tả, nhưng tồn tại phổ biến và nguyên thủy ở sâu trong nội tâm rất nhiều đàn ông.

* Mặc cảm Oedipus là sự cự tuyệt vô thức và bình thường đối với bố hoặc mẹ cùng giới tính với trẻ, do sự hình thành tình yêu cho bố hoặc mẹ ở giới tính kia, diễn ra giữa độ tuổi từ hai đến bảy. Mặc cảm này sẽ tự mất đi qua quá trình đồng hóa dần với bố hay mẹ cùng giới của trẻ.

Cô hỏi ngược lại: “Có đặc trưng bản năng làm mẹ nhất, khiến đứa trẻ không muốn xa rời nhất là bộ ngực của người mẹ; cho nên hung thủ lấy ngực của giáo viên đi?”

Ngôn Tổ gật đầu: “Đó là tình yêu thời thơ ấu; là lần đầu tiên đàn ông và phụ nữ tiếp xúc thân mật. Từ trình độ nào đó mà nói, cũng là mặt yếu đuối và ỷ lại của đàn ông.”

“Đôi môi thì sao?”

“Nụ hôn người mẹ cho con.” Anh nhìn Chân Ái, “Biết tại sao phụ nữ có đôi môi mềm mại đầy đặn, thoa son môi màu đỏ thì dễ dàng kích thích ham muốn tình dục của đàn ông không?”

Chân Ái ấp úng lắc đầu.

“Bởi vì cái đó giống như bộ phận sinh dục nữ sưng lên, có sức cám dỗ trí mạng đối với đàn ông.”

Ngôn Tổ nói một cách thản nhiên và học cừu, nhưng Chân Ái trong ánh mắt sáng quắc của anh vẫn đỏ mặt. Trong đầu rất nhanh xẹt qua một ý nghĩ khác: Thảo nào nhiều người đàn ông nói Julia Roberts gợi cảm như vậy. Nhưng cô thì sao, môi rất mỏng, rất nhiều lúc còn hơi lộ ra vẻ tái nhợt.

Cô, không hề gọi cảm.

Ngôn Tố nghiêng người về phía cô một chút, thanh âm chỉ giới hạn ột mình cô nghe được: “Ai, anh rất thích môi của em;” thêm một câu, “Anh chỉ thích môi của em.”

Nói xong, cảm thấy chỗ nào đó không đúng, điều chỉnh trọng âm lại: “Anh chỉ thích môi của ‘em’, không phải nói anh chỉ thích ‘môi’ của em. Em biết, anh thích mọi thứ của em.”

Tuy thanh âm nhỏ, nhưng đáng vẻ hai người thì thầm nói riêng với nhau mọi người thấy trong mắt. Chân Ái thấy Lopez và Rheid liếc nhau, ánh mắt khá tuyệt.

Cô xấu hổ cúi đầu, Ngôn Tố lại không cảm thấy không ổn, sau khi nói xong mấy câu lú lười kia, trở về chỗ một lúc, lại tràn đầy hứng thú nói một câu: “Ngôn ngữ thật thú vị.”

Chân Ái: “...”

Cô quay lại chủ đề chính: “Dùng gối bịt chết cô ấy, là có một loại cảm giác ôm nhau và áp ủ sao?”

“Ừm.”

“Diễn viên thì sao? Tại sao mất tai?”

Ngôn Tố: “Văn hóa châu Phi cho rằng, tai tượng trưng cho năng lực tình dục của con người.”

Lại trở thành châu Phi? Luis nói xen vào: “Hung thủ muốn cướp đoạt năng lực của cô ấy?”

“Ừ, lỗi tai đại diện cho dã tính không có cách nào khống chế, và sự căm dỗ đối với thân thể.”

Rheid gật đầu đồng ý: “Giống như thần rừng trong thần thoại Hy Lạp cổ.”

Lời này đoán chừng chỉ có Ngôn Tố nghe hiểu.

Chân Ái ngắt ra nửa giây, hỏi: “Diễn viên đại diện cho cái gì?”

“Không cần chịu trách nhiệm ối quan hệ nguy hiểm.”

Chân Ái bình tĩnh: “Đích xác là sự căm dỗ lớn nhất. Bất kể là người phóng túng hay người đảng hoàng, có lẽ trong lòng mỗi người đều có một chút ác niệm, đều có sự mong đợi và kích thích đối với nguy hiểm. Khác nhau là, người đảng hoàng có thể kiềm chế. Còn có thể nói, có người không phải lương thiện thật mà là không muốn gánh vác gánh nặng mà ác niệm mang tới. Không cần chịu trách nhiệm là đã mở ra cánh cửa ác niệm.”

Giống như khách của câu lạc bộ trong miệng Tô Kỳ, mỗi người có thân phận vẻ vang, trước người khác là thẩm phán chính nghĩa là đại sứ thân thiện, nhưng đã đeo mặt nạ, không cần chịu trách nhiệm thì liền lộ ra bản chất tà ác.

Chân Ái khẽ than: “Một mặt thích sự tà ác và kích thích không cần chịu trách nhiệm, một mặt lại khinh thường loại cảm xúc này trên đạo đức và chính nghĩa, cho nên mới ngược đãi diễn viên thế thảm như vậy? Cô ấy máu thịt be bét, gương mặt thay đổi hoàn toàn, không phải là sự phủ nhận và phá hủy lớn nhất đối với cô ấy sao?”

Ngôn Tố gật đầu, nói ít hơn một chút.

Anh vô thức từ từ giao quyền nói chuyện cho Chân Ái. Mặc dù trước mặt có vài nhân viên chuyên nghiệp, nhưng anh cũng không nhận được ưu tiên cùng cô va chạm tư tưởng.

Chân Ái dưới sự khích lệ ngầm của anh, lại quên người xung quanh, chủ động nói: “Có phải bé gái đại diện cho trường hợp ấu dâm, sự khát khao và mong đợi cơ thể trẻ của đàn ông không? Ngoài ra,” cô do dự một chút, “Có lẽ còn có, trường hợp tình yêu phụ nữ?”

“Ừm.” Ngôn Tố nói, “Cách bé gái chết là ôn hòa nhất, là thuốc ngủ, giống như xây dựng một giấc mơ cho cô bé, để cô bé mãi mãi ngủ say đi vào giấc mơ. Đây là biểu hiện bản năng làm cha ở đàn ông, cũng là biểu hiện chủ nghĩa đàn ông là nhất.”

Chân Ái nhú mày: “Vậy tại sao dùng lễ cất bao quy đầu với cô bé?”

Ngôn Tố: “Rất nhiều vùng lạc hậu và một số tôn giáo cho rằng, bộ phận sinh dục bên ngoài sẽ khiến người phụ nữ trụy lạc. Và lẽ tất bao quy đầu là để các cô ấy mãi mãi không hưởng thụ được khoái cảm lên đỉnh tình dục, để các cô ấy mãi mãi trung thành với chồng của mình, ngăn chặn tận gốc ngoại tình.”

Chân Ái dựng cả tóc gáy, sờ sờ cổ: “Hung thủ mong đợi bé gái cho hắn tình yêu và tình dục trung thành nhất thuần túy nhất. Đây là ham muốn chiếm giữ mà đàn ông đều có sao?”

“Ừm.” Ngôn Tố tổng kết một cách ngắn gọn, “Ham muốn chinh phục của đàn ông trong phương diện tình yêu và tình dục, yếu đuối, tham vọng, bản năng làm cha, đàn ông là nhất và chiếm giữ đều biểu hiện ra.”

Mặt Chân Ái xám xịt, nói như vậy không sai, bình thường nói cũng không có việc gì, cũng có người phụ nữ cảm thấy những đặc tính này của đàn ông rất quyến rũ. Nhưng đến giờ phút này, vừa phân tích như vậy luôn cảm thấy u ám dọa người.

Lopez xoa xoa trán, than thở: “S. A., cảm ơn anh, làm thành viên phác họa mười năm, tôi chưa bao giờ thất vọng về đàn ông giống như bây giờ vậy.”

Ngôn Tố hơi gật đầu: “Không khách sáo.”

Chân Ái: “...”

Đồ ngốc, người ta không có khen anh!

Nell tổng kết: “Cho nên tên hung thủ này của chúng ta, hắn ngoại trừ có đặc trưng cơ bản về ngược đãi và lạm dụng tình dục ra, còn tương đối nắm vững nhiều kiến thức khoa học và kĩ hiệu học. Hiểu rõ thậm chí hết sức có nghiên cứu đối với nhiều nền văn hóa. Rất có thể trong quá trình trưởng thành hắn đã tiếp xúc nhiều nền văn hóa, phát triển, kém phát triển.”

Ánh mắt Ngôn Tố ngưng một giây, nói: “Phải.”

Lopez nói: “Vậy trong chân dung của chúng ta còn phải thêm một cái, có kinh nghiệm cuộc sống, phục vụ, làm việc ở nước kém phát triển.”

Luis nhìn Ngôn Tố một cách kì lạ, những thứ uyên thâm và rộng khắp này, sao Ngôn Tố nghĩ ra được? Anh và nhân vật không rõ lai lịch kia là sinh đôi hay thể nào?

Ý nghĩ này rất thú vị, nhưng ông ta chỉ hỏi: “Người đàn ông bị hại thì sao? Anh ta đại diện cho cái gì?”

Ngôn Tố trầm tư một giây, Cooper lại tiếp lời: “Tình yêu cùng giới. Một nửa là độ sức, một nửa là sự tán thưởng của đàn ông đối với bản thân đàn ông. Lấy tim của anh ta đi xem như là tôn trọng và mến mộ đối với người cùng giới khác.”

Ngôn Tố vẫn nhíu mày. Không đúng, lấy trái tim đi không phải là ý này. Vị trí trái tim đó hẳn phải có tình cảm mãnh liệt hơn, nhưng không may tình cảm là điểm yếu của hắn!

Cooper nói xong, đứng dậy: “Mọi người tự chuẩn bị một chút, năm phút sau tuyên bố chân dung.”

“Chờ một chút,” Ngôn Tố chậm ngữ tốc lại, đưa ra một vấn đề khác vẫn luôn quấy nhiễu anh, “Trên cơ thể năm người này có đủ loại dấu vết ngược đãi, nhưng thiếu một loại.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau: “Thiếu một loại?”

“Loại có thể đại diện ám chỉ tình dục nhất, dấu răng.” Ngôn Tố đứng lên, “Sự bén nhọn và sức xuyên thấu của răng có thể đại diện cho ý nghĩa xâm lược tình dục nhất, tại sao trên cơ thể người bị hại của một kẻ cuồng lạm dụng tình dục lại không có dấu răng?”

Rheid tỉnh ngộ: “Phải, trước kia đều có, quá khác thường.”

Tô Kỳ không nhìn được nhíu mày: “Chẳng lẽ răng hắn không tốt, có răng sâu hoặc răng rụng?”

Đây chính là một chi tiết rất quan trọng. Cooper trầm tư trong chốc lát, dẫn mọi người ra ngoài.

Chân Ái đi một bên sau cùng, chậm rãi đi theo Ngôn Tố, nhỏ giọng nói: “A Tố, điều vừa rồi anh nói, đàn ông đều không đáng tin.”

“Đều?” Ngôn Tố khẽ nhướn mày, kiêu ngạo nói, “Người đàn ông khác đều không đáng tin có ảnh hưởng với em sao?”

Chân Ái cúi đầu cười khẽ, bĩu môi: “Anh phân tích ảo tưởng tình dục của đàn ông nhiều như vậy, bây giờ muốn nói anh không phải như vậy?”

Ngôn Tố rũ mắt nhìn cô, khẽ cười:

“Nếu bây giờ anh nói cho em: Nhìn từ logic học, phạm trù logic phân tích vừa rồi của anh là ‘Phần lớn đàn ông’, khái niệm này và ‘Tất cả đàn ông’ không ngang nhau.

Nếu anh nói như vậy, hình như giả dối lại cố ý không theo quy ước, cố chấp lại ngu xuẩn. Nhưng mà,”

Anh khẽ than, “Cũng không biết tại sao, từ nhỏ đến lớn, anh thật giống như không có nhiều khao khát như vậy, cũng không có nhiều mong muốn như vậy.”

Chân Ái ầm áp trong lòng, biết anh nói đều là lời thật từ đáy lòng. Đúng vậy, tiền tài, danh lợi, địa vị, danh hiệu, tầm nhìn... anh đều không quan tâm, cái này xem như là không muốn lại được sao?

Cũng khó trách, cho dù được khen ngợi nịnh nọt, hay nghi ngờ thách thức, anh chưa bao giờ tức giận, không sốt ruột, không đổ kị, không hận thù, không tùy tiện, không lướt qua, sống vô cùng kiên định, vô cùng an ổn trong thế giới của mình, mãi mãi bình tĩnh ung dung như vậy.

Cô đi lên, nhẹ nhàng nắm tay anh.

#

Chân Ái rửa tay ở bồn rửa tay, Tô Kỳ cũng đến, sắc mặt rất xấu.

Chân Ái biết cô ấy đang đau lòng chuyện của tác giả, nhưng cô không biết an ủi người khác, lúc đầu không nói tiếng nào, suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Cô Tô Kỳ, S. A. bảo tôi hỏi cô, cấp trên làm sao có thể để cô điều tra vụ án này? Nghe nói anh Miller là bạn trai cũ của cô, hẳn là cấm kị mới phải.”

Tô Kỳ hơi lộ ra vẻ u ám nhưng bình tĩnh cười một tiếng: “Chia tay rất nhiều năm, quan hệ không gần bó lắm, cho nên không có quan hệ.”

Chân Ái “Ồ” một tiếng, chậm rãi bổ sung: “Cô, nên bị thương.”

Tô Kỳ thở dài thật sâu: “Nếu không thì phải làm thế nào đây? Cũng tốt, người của FBI nhất định sẽ bắt được hung thủ.”

Chân Ái đi ra ngoài, đi chưa được mấy bước liền trông thấy Âu Văn. Sau khi cô từ Silverland về, Âu Văn đã thay đổi kiểu bảo vệ trước đây, luôn âm thầm đi theo. Ngược lại Chân Ái thích, không phản đối.

Cô tưởng anh ta vẫn đang bảo vệ cô, liền đi tới: “Không cần chờ tôi, tôi ở cùng S. A. là được rồi.”

Âu Văn hơi lộ ra vẻ xấu hổ, cười cười: “Không phải, vừa rồi tôi có chuyện tìm S. A. và Eva.”

“Ồ.” Chân Ái nhún nhún vai, tinh tế nhìn anh ta, “Âu Văn, gần đây hình như anh rất mệt mỏi, chú ý nghỉ ngơi nhé.”

Anh ta sững sốt một giây, cười cười: “Được.”

#

Bây giờ, Ngôn Tố đang lấy nước bên máy nước uống.

Nell đi lên: “S. A., ảo tưởng tình dục anh vừa mới nói kia thực sự khiến tôi được mở rộng tầm mắt. Đàn ông các anh, ý nghĩ thật đúng là nhiều.”

Ngôn Tố chưa kịp mở miệng, Rheid ở bên cạnh đã chất phác nói: “Không có, tôi không có nhiều ý nghĩ như vậy.”

Nell trợn mắt: “Tôi sai rồi, không nên nói cái này với hai quái thai các anh!” Lại hỏi: “S. A., Rheid, hai anh đã từng nghe cái đề lựa chọn kia chưa? Một người phụ nữ, hoặc ban ngày là thiên thần ban đêm là ma quỷ, hoặc ban ngày là ma quỷ ban đêm là thiên thần, các anh chọn cái nào?”

“Ban ngày ma quỷ ban đêm thiên thần.” Rheid nhún nhún vai, “Tôi nhìn câu hỏi này thành bên ngoài và bên trong, tôi nghiêng về trao đổi bên trong hơn.”

Ngôn Tổ cầm ly nước, chậm rãi uống, trước mắt hiện ra dáng vẻ của Chân Ái, cô có thể chậm chạp, có thể chất phác, có thể cầm súng, cũng có thể đánh người...

Anh cười nhạt: “Đều được, xem cô ấy thích cái gì.”

Nell nhướn mày: “Câu trả lời của hai anh thật đúng là sảng khoái. Bạn của tôi chưa từng nghĩ rõ vấn đề này trong vòng năm phút.” Cô ấy lắc đầu, lẩm bẩm, “Nếu là tôi, thà đều không muốn.”

Sau năm phút, mọi người tập hợp.

Cooper lần đầu tiên chính thức tuyên bố chân dung với vài trạm cảnh sát địa phương:

“Người không rõ lai lịch chúng ta muốn tìm có dáng người cao lớn, thể chất rất tốt, tuổi tâm lý từ giữa hai lần đến hai mươi tám tuổi, bởi vì chỉ số thông minh của hắn cực cao, tuổi thật có thể thấp hơn hai tuổi.

Biết về súng, có chứng ngại đối với phụ nữ, thiếu tự tin trong quan hệ nam nữ, giao tiếp với người không tốt. Hắn là người bên cạnh anh S. A., có mối quan hệ gần gũi với bố, gần gũi nói ở đây không phải là thân mật. Hắn làm việc đáng kính trọng, đứng trên đỉnh cao đạo đức, đại diện mặt chính nghĩa của xã hội này, có vẻ như là một người đàn ông chính trực biết thương hại biết tha thứ.

Có thể hắn có tuổi thơ không hạnh phúc, bố mẹ ly hôn, quan hệ tồi tệ, hắn làm lì không hòa đồng.

Nhưng hắn có sự tự tin mạnh mẽ trong phương diện học thức, luôn thể hiện ra thái độ kiêu ngạo, có hai tính cách. Hắn rất có trật tự, có năng lực tổ chức lập kế hoạch rất mạnh. Làm việc không hề do dự, có thủ đoạn không sợ hãi.

Hắn rất thông thái, có kiến thức khoa học khá phong phú, rất có nghiên cứu đối với nhiều nền văn hóa. Hắn có kinh nghiệm cuộc sống, phục vụ hoặc làm việc ở nước kém phát triển. Rằng hắn có vấn đề, hắn là bị thương...”

Chân Ái nghe một nửa, từ từ không thoải mái lắm, thậm chí hơi tức giận. Dưới cái nhìn của cô, cô (trừ giới tính ra), còn có anh trai đều cơ bản phù hợp với chân dung kia.

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà người lúc nhỏ trải qua những điều không tốt thì có tiềm chất trở thành biến thái!

Cô vô thức nắm chặt quả đấm, đột nhiên tay anh phủ lên, dịu dàng nắm lấy.

Cô mờ mịt một chút, ngẩng đầu nhìn anh.

Ánh mắt Ngôn Tổ trong veo: “Ai, mệnh đề ngược không thành lập.”

Anh luôn có thể liếc mắt liền nhìn ra tâm tư của cô, không biết dịu dàng an ủi, chỉ biết dùng logic cứng rắn lại vung về như vậy để vạch trần ý nghĩ không hợp lý của cô. Rõ là, đáng ghét chết đi được.

Cô cắn môi, không vui nhìn anh.

Anh vỗ vỗ vai cô: “Tiểu Ái ngoan, đừng giận.”

Cô bình tĩnh, vẫn không nói.

Ngôn Tổ sờ sờ mũi: “Ừm, anh đã chỉ ra sai lầm logic của em. Ai, nếu em lại giận, anh sẽ nghi ngờ chỉ số thông minh của anh.”

Chân Ái bĩu môi: “Ngốc, cái này thuộc về phạm trù chỉ số tình cảm.”

Anh khẽ nhếch đuôi mày: “À, vậy hả. Vậy thì không thành vấn đề. Ừ, em tiếp tục giận đi.”

Chân Ái phì cười.

Bên kia, cuối cùng Cooper tổng kết: “Mọi người, nhân vật không rõ lai lịch này có năng lực nắm giữ rất mạnh, hắn ở ngay trong chúng ta, nhìn chúng ta hành động. Hắn là một thành viên trong chúng ta, rất có thể đã tham gia vào trong quá trình lục soát lúc này...”

Bên cạnh, Luis khẽ đẩy Nell: “Cô có phát hiện không, trong chúng ta ở đây, có người hoàn toàn phù hợp với phác họa này.”

Nell bối rối, nhìn sang theo ánh mắt ông ta,

Âu Văn cúi đầu, đang nói chuyện với Eva;

Cùng một hướng, Chân Ái cúi đầu, có vẻ như hơi lơ đãng yếu đuối làm nũng; Ngôn Tổ, người luôn lạnh nhạt xa cách, dứt hai tay vào túi, di chuyển tại chỗ cúi người xuống, khẽ nói mỉm cười với cô, đưa tay xoa đầu cô.

91. Chương 90

Chân Ái đứng ở góc tường, quay đầu nhìn lại. Mười một giờ sáng, các cảnh sát dựa vào bản chân dung đầu tiên của người bị tình nghi không rõ lai lịch mà BAU công bố, bắt đầu tập trung tinh thần khẩn trương làm việc.

Lần đầu tiên chứng kiến thành viên phác họa sử dụng phân tích tâm lý để miêu tả người bị tình nghi, Chân Ái luôn cảm thấy mơ hồ. Nghiêm túc nghĩ lại phân tích của mọi người một lần, từng cái đều có lý. Nhưng cân nhắc một cách tinh tế lại cảm thấy dùng hành vi để phân tích tâm lý, tuy thần kì nhưng khó tránh có tình nghi quá tuyệt đối.

Chân Ái không nói ra nghi ngờ trong lòng, nhưng rất có hứng thú với lý luận “Ảo tưởng tình dục” kia của Ngôn Tổ, đôi môi, lỗ tai...

Cô ngẩng đầu nhìn anh: “Lỗ mũi thì sao? Mũi có ý nghĩa gì trong phương diện tình dục không?”

Ngôn Tổ cong cong khóe môi, rất thích sự tò mò của Chân Ái, cô gái thờ ơ với người khác này chỉ tò mò với anh.

Tuy anh không bao giờ quan tâm có người nghe hay không, tuy anh không quan trọng người xung quanh có cảm thấy anh kì quặc hay không, có cảm thấy anh nhàm chán hay không, nhưng cô gái anh thích không chỉ thích anh mà còn thích thứ anh thích, đương nhiên anh cảm thấy đặc biệt vui vẻ.

“Dân tộc sống bằng săn bắn rất coi trọng lỗ mũi đại diện cho khứu giác, họ cho rằng kích cỡ lỗ mũi tương trưng cho ham muốn tình dục của con người, lỗ mũi đàn ông tốt nhất lớn một chút, phụ nữ thì xinh xắn...”

Anh nói đến một nửa, ánh mắt trượt xuống, rơi vào cái mũi xinh xắn như ngọc của cô;

Cũng trong lúc đó, Chân Ái lặng lẽ nhìn về phía mũi của anh, cao thẳng tuấn tú, sống mũi hoàn mỹ, trước kia nhìn chỉ là một bộ phận ngũ quan tinh xảo của anh, lúc này nhìn có một loại gợi cảm tinh tế.

Cái này thực sự có liên quan đến tình dục?

Chân Ái ngẩng ngẩng nửa giây, bị ý nghĩ kì quái của mình làm cho len lén đỏ mặt.

Ngôn Tổ cúi đầu nhìn cô: “Đang suy nghĩ gì thế?”

Chân Ái giật nảy mình, đương nhiên không dám nói ý nghĩ thật, phản xạ có điều kiện nói: “Khụ, A Tổ, anh không có mũi to như Pinocchio.”

“Bởi vì anh không nói dối.” Ngôn Tổ thản nhiên trả lời, nói xong phát hiện mình hiểu sai. Mà Chân Ái nói ra cũng nhận thấy được sau lời này có một tầng ý khác, cô lập tức đỏ mặt, dời ánh mắt đi.

Ngược lại Ngôn Tổ không để ý, cúi người kẻ sát vào cô: “Ai, cái này là không có căn cứ khoa học, không cần lo lắng. Anh đã nói với em, anh thực sự không lãnh cảm.”

Chân Ái quay đầu sang chỗ khác: “Em không có lo lắng.”

Nói ra càng kì quái hơn. Cô dứt khoát ngậm miệng, cúi đầu.

Ngôn Tố nhìn khuôn mặt hồng hồng của cô, khẽ mỉm cười. Ngày kia sắp đến, nếu không phải đột nhiên đụng phải vụ án vừa xuất hiện này thì hiện tại chắc anh đã dẫn cô đến Hampton rồi.

Cho dù thế nào, ngày tốt anh chọn, trăm triệu năm khó gặp.

Anh sẽ không để cho bất kì chuyện gì ảnh hưởng đến anh, ảnh hưởng đến họ.

Chân Ái không biết, tưởng Ngôn Tố đang suy nghĩ về vụ án, bèn nói: “A Tố, em cảm thấy có rất nhiều người phù hợp với chân dung này, cứ như vậy đi bắt người, tính ngẫu nhiên quá mạnh.”

Anh phục hồi tinh thần lại: “Đừng lo, đây chỉ là bước đầu tiên. Thành viên BAU sẽ còn tiếp tục thu thập thông tin, tiến thêm một bước làm phong phú chân dung, không phải một lần là xong. Hơn nữa họ cũng cẩn thận tỉ mỉ hơn em tưởng tượng.”

“Không phải em lo điều này,” Chân Ái hơi gấp, buột miệng nói, “Em lo cho anh. Bức chân dung này quả thực giống anh như đúc.”

Ngôn Tố không hề kinh ngạc, anh đã sớm nhìn ra, không ngờ bây giờ Chân Ái cũng nhìn ra, còn lo lắng cho anh.

“Không sao đâu.” Anh xoa xoa đầu cô.

“Em cũng nghĩ sẽ không có chuyện gì.” Ngoài miệng Chân Ái nói như vậy, nhưng không khỏi lo lắng, “Nhưng mà, nếu hung thủ thông minh như vậy, còn hiểu tâm lý phạm tội, có khả năng chuyện này đều là bản tính che giấu mình, cố ý tạo ra của hắn không. Giống như học sinh làm bài dựa theo tài liệu dạy học. Có khả năng, hung thủ thực sự không phải như phác họa vẽ ra được, bởi vì chân dung là hung thủ dựa vào tài liệu giảng dạy thiết kế ra để cho chúng ta phân tích, hoàn toàn không phải là tiết lộ bản tính của hắn.”

Trí tuệ của cô luôn khiến anh sáng mắt.

Ngôn Tố cười nhạt: “Anh cũng nghĩ như vậy.”

Chân Ái được khích lệ, hưng phấn hỏi: “Vậy chúng ta phải làm thế nào tìm được hắn?”

“Thật đáng tiếc, nếu quả thực là tình huống chúng ta nghĩ, mọi phân tích đến tận bây giờ kia rất có thể không có bất kì quan hệ gì với hung thủ.”

Trong lòng anh hiểu rõ, tên hung thủ này không chỉ bắt chước theo tài liệu dạy học mà còn thiết kế đổi mới, hoàn toàn dựa theo Ngôn Tố anh để thiết kế ra một chân dung kẻ giết người.

Thật giống như hung thủ đang nói với anh: “S. A. Yan, đây là bức chân dung tâm lý tôi cho anh!”

Anh không muốn cô lo lắng, cho nên không nói nhiều như vậy.

Chân Ái không hỏi đến cùng, trong lòng lại rất rõ ràng.

Người bị tình nghi không rõ lai lịch thực sự có chỉ số thông minh cao như vậy, có thể dựa theo mẫu của Ngôn Tố thiết kế ra một trò chơi giết người, dẫn tất cả dấu vết lên đầu Ngôn Tố, lại che giấu vô cùng sạch sẽ thông tin có liên quan đến mình.

Người như vậy phải đi bắt như thế nào?

Ngôn Tố nhìn ra suy nghĩ của cô, dỗ dành: “Ai, thực sự không cần lo cho anh. Anh sẽ bắt được hắn rất nhanh, bởi vì vừa rồi anh đã nghĩ đến chỗ bỏ sót của hắn.”

Trong mắt Chân Ái lóe lên một vệt sáng, ngẩng đầu nhìn anh: “Có phải chuyện trái tim của tác giả không? Em thấy lúc Luis và Cooper nói chuyện, biểu cảm của anh không đúng lắm.”

“Ừ, cái chết của tác giả vô cùng không hòa hợp, anh ta cũng không bị làm cho nhục nhã, cái này không ăn khớp với cảnh ngộ của những người khác. Những người khác là trọn bộ thiết kế và sưu tập hoàn mỹ, nhưng anh ta không phải. Hơn nữa, trái tim là cơ quan quan trọng nhất trong cơ thể con người, hẳn phải có ý nghĩa mãnh liệt hơn.”

Chân Ái nhíu mày: “Mãnh liệt hơn? Ý nghĩa của trái tim không phải là tình yêu sao? Lúc mọi người bày tỏ tình cảm luôn nói ‘Anh giao cả trái tim mình cho em’.”

Ngôn Tố ngơ ra một giây, giống như được đánh thức, lập tức tất cả thông tin đều xâu chuỗi cùng nhau: “Ai, em còn nhớ câu đầu tiên tác giả sám hối trong video không?”

Tác giả nói: Tôi không có gì có thể sám hối với “người”!

Câu đầu tiên anh ta đang trao đổi cùng hung thủ;

Anh ta không hề sợ hãi, anh ta biết hung thủ;

Video không biên tập lại, toàn bộ quá trình anh ta đều không cố gắng tiết lộ thông tin hung thủ; có thể thấy được họ không chỉ biết nhau mà còn thân thiết đến sắp chết cũng không muốn vạch trần hung thủ;

Có lẽ hung thủ cảm nhận giống như vậy, cho nên không ngược đãi anh ta, cho nên một phát giết anh ta, cho nên vì muốn cho anh ta cách chết thể diện mới liên đới bỏ qua cơ hội tiếp tục làm nhục bốn người khác!

“Ai, anh nghĩ anh biết hung thủ là ai.” Anh thu con người, bước đi về phía phòng họp.

Chân Ái theo sau: “Ai? Hung thủ là ai?”

“Rất đơn giản. Điều thể hiện rõ thông tin hung thủ không phải là sự ngược đãi và giết người như sách giáo khoa, mà là sai lầm hấn để lộ.” Ngữ tốc Ngôn Tố rất nhanh, “Hung thủ bị quấy nhiễu trên đường giết người, tại sao tác giả có thể quấy nhiễu hấn? Tại sao hấn phải giết tác giả nhưng lại thương xót anh ta? Tại sao tác giả xuất thân đặc công có thể dễ dàng bị chế ngự?”

Chân Ái nghe nói liền cả kinh, đột nhiên dừng bước: “Anh nói là Tô Kỳ? Em thấy vừa rồi cô ấy đi đến phòng giữ xác rồi!”

Ngôn Tố dừng một lúc rồi chạy như bay. Nhưng chỗ đó đã sớm không còn bóng người, năm xác chết yên lặng trùm vải trắng, lẳng lẳng nằm.

Sắc mặt Ngôn Tố rất kém, đi tới vén tấm vải trắng của tác giả lên.

Chân Ái kinh ngạc mở to hai mắt, trái tim của tác giả đã trở lại, bỏ vào lồng ngực vốn trống rỗng.

Đầu cô ầm một tiếng – Tô Kỳ giết người ném xác, còn xin Ngôn Tố giúp đỡ tìm những người này, mục đích là khiến Ngôn Tố bị liên lụy vào???

Không biết Ngôn Tố có nghĩ đến không, phủ tấm vải trắng lại liền chạy ra ngoài. Chân Ái chạy nhanh theo anh, tìm khắp nơi trong đồn cảnh sát, chạy thẳng ra khỏi đồn cảnh sát tìm trên đường, rốt cuộc cũng không có bóng dáng Tô Kỳ.

Ngôn Tố quay lại đồn cảnh sát, nói chuyện Tô Kỳ tìm anh cho Rheid và mọi người.

Trong phòng họp, yên lặng rất lâu.

Hai đặc công CIA khác hoàn toàn không tin, nhưng đã liên lạc không được với Tô Kỳ.

Luis nhấn nài đến cuối cùng, rốt cuộc mở miệng: “Anh Ngôn, tại sao thông tin quan trọng như thế mà anh giấu chúng tôi lâu như vậy?”

Ngôn Tố nhàn nhạt nói: “Bởi vì tôi đang phán đoán, chuyện riêng tư của giáo viên và Tô kỳ có quan hệ với vụ án này hay không.”

Mặt Luis tối đen, chế nhạo: “Bây giờ thì sao? Có quan hệ không?”

Ngôn Tố liếc ông ta một cái: “Chúng ta không thể dùng kết quả để phán xét quá trình.”

“Anh!” Luis thiếu chút nữa bị anh làm nghẹn chết.

Besson cân nhắc nhiều lần, hướng về phía mọi người giới thiệu tin tức cơ bản của Tô Kỳ:

Gia đình hạnh phúc, tính cách cởi mở, thành tích đặc biệt tốt, tốt nghiệp West Point(*) vào tháng CIA, nhiều lần xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ cơ mật, xác định và đánh giá tâm lý hàng năm đều tốt. Gần đây vừa mới thông qua qua đánh giá thăng chức, tháng sau sẽ lên chức, Holy Gold là vụ án cuối cùng trong vai trò đặc công của cô ấy.

(*) West Point: Học viện Quân sự Hoa Kỳ.

Nghe xong, tất cả mọi người đều có cùng một ý nghĩ: Một người phụ nữ như vậy, hoàn toàn trái ngược với bức chân dung tâm lý BAU miêu tả!

Một loại dự cảm không rõ ràng dâng lên trong lòng Chân Ái. Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Giống như Ngôn Tố từng bước đi vào trong cái bẫy mà ai đó đã thiết kế?

Ngôn Tố: “Trong nhiệm vụ cơ mật cô ấy hoàn thành thành công, có nhiệm vụ giải cứu, mục tiêu là câu lạc bộ Holy Gold mấy năm trước không?”

Besson lắc đầu: “Không có, đây là nhiệm vụ cô ấy tiếp nhận gần đây.”

Lòng Chân Ái vang lên lộp bộp một cái. Ngay cả thân phận Tô Kỳ cũng vô cùng hoàn mỹ, vừa khéo hoàn toàn khác biệt với chân dung phác họa!

Đây là... âm mưu hãm hại Ngôn Tố?

Lần đầu tiên, trái tim cô lạnh run từ nơi sâu nhất, lạnh đến mức cô không ngừng run rẩy.

Nhưng Ngôn Tố đưa tay sang nắm lấy cô, rất chặt rất dùng sức, nói cho cô biết không cần lo lắng.

Cô ngẩng đầu, thấy trên gương mặt tuấn tú của anh vẫn là sự trầm tĩnh thản nhiên trước sau như một, không hề hoang mang, mãi mãi ung dung có mức độ như vậy.

Ngôn Tố yên lặng nhìn hai nhóm đặc công FBI và CIA, nói: “Tôi đã sớm dự đoán được.”

Một câu khiến Chân Ái không khỏi yên tâm. Anh luôn bình tĩnh tự tin, bất cứ chuyện gì cũng không làm khó được anh.

Lopez không hiểu: “Có ý gì?”

Ngôn Tố nói lại lời nói đã thảo luận với Chân Ái trước đó:

“Vụ án giết người liên hoàn lần này, bất kể là thiết lập lùm đường có chọn lựa sai lầm, cách thức ngược đãi, hay ý nghĩa đại diện của cơ quan với tình dục, đều là đề thi chân dung tâm lý rất điển hình và tinh xảo. Thiết kế khéo léo, tổn hết tâm tư. Người này hoàn toàn không mời chúng ta vẽ chân dung cho hắn mà là đang khiêu chiến chúng ta, hắn dựa theo thiết kế của chính hắn để vẽ một bức giống vậy, để chúng ta phân tích theo bước chân của hắn. Như vậy, người chúng ta tìm ra dựa theo bức chân dung không phải là hung thủ thực sự. Cho nên, bức chân dung và hung thủ không hề phù hợp.”

Rheid vỗ tay một cái: “Cái này giải thích tại sao trên cơ thể người bị ngược đãi không có dấu răng! Thứ nhất sẽ nhìn ra giới tính, thứ hai đặc công CIA có ghi chép dấu răng!”

Cooper không tin: “Có lẽ là anh đã phức tạp hóa rồi.”

Bây giờ, sự khó bề phân biệt và tầng tầng lớp lớp của vụ án khiến người ta không ngừng bắt đầu nghi ngờ.

Anh ta nghiêm túc nhìn Ngôn Tố: “Ý của anh là, cho dù Tô Kỳ không phù hợp với chân dung, cô ấy cũng hoàn toàn có thể là hung thủ.”

“Phải.” Ngôn Tố nói, “Người bí ẩn thiết kế trò chơi này không hề tự mình thực hiện. Tô Kỳ là hung thủ, nhưng không phải là người thiết kế.”

Nell nhíu mày: “Cái gì?”

“Người có thể thiết kế trò chơi này, chỉ số thông minh và năng lực quản lý cực cao, nếu hắn thực hiện việc tàn sát này, nhất định sẽ không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Trong việc ngược đãi và giết phụ nữ, Tô Kỳ thể hiện rất hoàn mỹ, nhưng cô ấy đã xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, chính là tác giả.”

Tất cả mọi người trầm mặc, chỉ có đầu óc Rheid xoay chuyển nhanh chóng, đuổi kịp tiết tấu của Ngôn Tố: “Người bí ẩn thiết kế trò chơi lần này giống như dạy học, dạy tất cả các bước cho Tô Kỳ. Tô Kỳ dựa theo khóa trình học được từ chỗ “giáo viên”, từng bước một ngược đãi, đồng thời giết hại những người này.”

“Đúng.” Ngôn Tổ tiếp tục, “Bởi vì cô ấy là học trò học tập ngoan ngoãn, làm theo tất cả nội dung giáo viên giảng dạy, cho nên bản thân cô ấy và bức chân dung của chúng ta gần như không có quan hệ.”

Lopez nghe xong, thán phục đỡ trán: “S. A., nếu quả thực như anh nói, vậy chúng ta đã gặp phải một người vô cùng thông minh, vô cùng biến thái, còn có thể mãi mãi không bắt được.”

“Chỉ có điều, ý nghĩ thông minh lại biến thái như vậy, đầu óc anh Ngôn lại có thể nghĩ ra được, tôi rất khâm phục.” Giọng Luis rất kì quặc, “Đường như, ý nghĩ trong đầu anh và người kia giống nhau như đúc.”

Ngôn Tổ không để ý tới lời có ý riêng của Luis: “Bây giờ chúng ta nhất định phải lập tức tìm được Tô Kỳ, chỉ có thông qua cô ấy mới có thể tìm người bí ẩn phía sau cô ấy.”

Luis không buông tha: “Người bí ẩn ngồi phía sau ra chỉ thị lại không ra tay? À, anh Ngôn, anh có thể giải thích tại sao Tô Kỳ, một đặc công mạnh mẽ như vậy lại ngoan ngoãn nghe lời người bí ẩn, làm ra những chuyện này không?”

Hàm ý là: Lời của anh hoàn toàn không có logic, không thể tin.

Ngôn Tổ trầm mặc một giây: “Tôi có thể đoán ra, nhưng tôi không thể nói.”

Luis hừ lạnh một tiếng.

Chân Ái không biết tại sao Ngôn Tổ không chịu nói, nhưng cô đoán được, anh lại là tính khí làm chuyện ngu ngốc rồi, cho rằng có mấy lời không thể nói, cho nên thà mọi người càng nghi ngờ hơn anh cũng không sao.

Cô cúi đầu, trái tim hơi đau.

Sau khi mọi người thảo luận một hồi, không có kết luận cuối cùng. Ngôn Tổ nói có việc, dẫn Chân Ái đi trước.

Luis nhìn anh rời khỏi, híp mắt: “Chẳng lẽ các anh không phát hiện, dường như phân tích của chúng luôn bị anh ta dắt đi sao?”

Nell quay đầu: “Hả?”

Luis nhíu mi tâm rất sâu: “Anh ta nói người bí ẩn và ‘hung thủ’ Tô Kỳ là giáo viên và học trò. Nhưng cô còn nhớ lúc anh Ngôn mới tới giới thiệu cô gái bên cạnh anh ta thế nào không.

Anh ta nói, cô ấy là học trò của anh ta.”

92. Chương 91

Ba giờ sáng, Chân Ái làm việc xong, sắp xếp dụng cụ thí nghiệm lại, giống như thường ngày chuẩn bị nghỉ ở phòng thí nghiệm. Cởi áo choàng dài thuận tay sờ trong túi một cái, chìa khóa Ngôn Tổ đưa cho cô lạnh lạnh nằm đó.

Cô đang nghĩ, chìa khóa nhà anh dường như cho cô một loại lòng trung thành thần kì. Năm miếng sắt nhỏ suy nghĩ một chút, lại mặc áo khoác đi ra ngoài.

Muốn trở về lâu đài của Ngôn Tổ, như vậy, sáng mai có thể ăn sáng cùng anh.

Chân Ái ra khỏi mặt đất, đi qua vùng cộng đồng bỏ hoang trong rừng này.

Dưới ánh trăng, kiến trúc đồ nát phát ra ánh sáng trắng u ám, hơi kinh khủng. Cô lại đã sớm quen.

Cô đi trong rừng lá rụng rất nhiều, ngẩng đầu nhìn trời. Bầu trời sao mùa hè rất rực rỡ, giống như cảnh trong mơ tỉnh mạch lại cao xa. Gió rặng sáng cũng mát lạnh, bên cạnh cái cây đen như mực phía trước, có một chiếc xe đậu cạnh xe cô.

Là Âu Văn.

Cô đã nói với anh ta, cô sẽ làm việc liên tục đến sáng ngày kia, bảo anh ta không cần bảo vệ. Bây giờ đi ra ngoài là ý muốn nhất thời, không ngờ anh ta chờ suốt bên ngoài.

Cô hơi áy náy, chạy đến bên cạnh xe, gõ gõ kính: “Âu Văn.”

Cửa sổ xe hạ xuống, gương mặt Âu Văn yên tĩnh, không nhìn ra một chút dấu hiệu mệt mỏi.

Cô cúi người: “Không phải nói bảo anh không cần bảo vệ tôi sao?”

Âu Văn cười cười: “Cô xem, còn không phải là cô đột nhiên muốn ra ngoài?”

“Đến lâu đài sao?” Anh ta hỏi.

Chân Ái hơi đỏ mặt, cúi đầu “Ừ” một tiếng, vuốt tóc đi đến ghế phụ.

Dọc đường đi hai người đều không nói.

Trong vô thức, Âu Văn nói mỗi ngày càng ngày càng ít. Trước đây là cô trầm mặc, bây giờ cô cởi mở, anh ta lại không nói chuyện, giống như hai người đối chọi nhau.

Xe hơi chạy khỏi khu rừng, đi lên đường cao tốc trong đêm, Chân Ái tìm chuyện để nói: “Đã bắt được Tô Kỳ chưa?”

“Chưa.” Việc này không phải là phạm vi trách nhiệm của Âu Văn, nhưng anh ta cũng đang chú ý.

Chân Ái à một tiếng: “Chuyện đã qua không đến hai ngày, không nhanh như vậy.”

Âu Văn nhìn ánh sáng đèn trước xe tỏa ra, hơi híp mắt: “Cô ấy làm đặc công mười năm, cô ấy hiểu rõ cách giải quyết công việc của CIA nhất. Sẽ không bị bắt dễ như vậy.”

“Âu Văn, lấy kinh nghiệm của anh để nhìn, Tô Kỳ còn có thể tiếp tục giết người không?”

“Thông thường mà nói, có thể.” Anh ta nhìn thấy mi tâm nhú chặt của cô trong kính chiếu hậu, “Ai, cô đang lo lắng việc gì đó?”

Chân Ái lắc đầu: “Không có.”

“Lo cho S. A.? Cậu ấy sẽ không có chuyện đâu, có người coi chừng cậu ấy.”

Chân Ái sững sờ. Coi chừng? Ngôn Tố bị giám sát?

“Họ đang nghi ngờ S. A.?”

“Tôi không biết,” Âu Văn nói, “Cho dù có nghi ngờ hay không, S. A. cũng không thể là hung thủ phía sau. Đây là một đất nước nói bằng chứng, cho nên cô không cần lo.”

Quả thực nghi ngờ không thể nói rõ bất cứ chuyện gì.

Chân Ái nhớ tới vụ án của Triệu Hà trước đây, trong lòng bình tĩnh hơn một chút, lại nhìn về phía gò má kiên nghị trầm ổn của Âu Văn, mãi mãi chính trực và tận tâm, bất kể là đối với cô hay đối với đất nước này.

Cô quay đầu nhìn đồng bằng màu đen ngoài cửa sổ, không nói chuyện.

Nửa tiếng sau đến lâu đài, ánh đèn ngủ trong lâu đài hơi mờ.

Trước cửa có một ngọn đèn đường, muỗi và các loại côn trùng nhỏ mùa hè khác bay lượn trong chùm tia sáng.

Âu Văn đưa cô tới tận cửa. Cô bối rối lấy chìa khóa nhà Ngôn Tố ở trong túi ra mở cửa, anh ta hoàn toàn không nói gì, ngược lại Chân Ái hơi xấu hổ, mời: “Âu Văn, trễ lắm rồi, anh ở lại đây nhé?”

Nói ra lời này, phong thái nữ chủ nhân càng rõ ràng hơn.

Âu Văn từ chối, nói đưa đến đây là yên tâm rồi.

Cô vào nhà, nhìn xung quanh trước khi đóng cửa, không nhìn ra vẻ có người theo dõi, hoặc có lẽ cô không nhìn ra được mà thôi.

Chân Ái rón rén đi lên lầu hai. Isaac vui cái đầu nhỏ trong lông chim ngủ, cô khẽ cười, dọc theo hành lang dài đằng đằng đến phòng Ngôn Tố. Trong lòng suy nghĩ đáng vẻ bình yên lúc ngủ của anh, nửa đường lại nhìn thấy phòng sách lầu hai sáng đèn.

Anh vẫn chưa ngủ?

Chân Ái đi tới, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng sách ra, muốn lén nhìn anh, nhưng không ngờ không có ai.

Năm tấm hình đặt trên bàn làm việc, nội dung theo thứ tự là cây nến tắt, đồng hồ cát khung gỗ, hoa diên vĩ khô héo, quả địa cầu bốn màu, rượu đỏ uống còn dư.

Chân Ái nhớ Tô Kỳ từng nói, người nhà của giáo viên và tác giả phát hiện đồng hồ cát và quả địa cầu không thuộc về họ, xem ra mấy cái khác là ở nhà người bị hại khác.

Vừa mới cảm tấm hình lên, cửa phòng sách bị đẩy ra.

Giây tiếp theo, Ngôn Tố xuất hiện ở cửa, khoác áo choàng ngủ, bưng khay, trên khay có một đĩa sandwich nhỏ, một chén bột yến mạch, một chén trái cây nhỏ. Thì ra là đi làm bữa khuya.

Vừa đi một lúc, trong phòng sách có thêm một Chân Ái. Ngôn Tố mỉm cười: “Trễ như vậy, đến đây không mệt sao?”

Chân Ái lắc đầu, sờ chìa khóa nhà Ngôn Tố trong túi, trong lòng rất có tinh thần. Đây là lúc rời khỏi đồn cảnh sát hôm trước, anh đặt vào lòng bàn tay cô. Như vậy, bất kì lúc nào cô vào nhà anh cũng không cần Marie đến mở cửa.

Giống như bây giờ, đêm hôm khuya khoắc, cô muốn tới thì tới, giống như trở về nhà mình.

Rạng sáng, ánh đèn trong phòng sách ảm áp lại sáng rực.

“Hôm nay có thời gian? Không cần làm việc?” Anh đặt cái khay lên bàn làm việc.

“Không phải, sáng sớm hôm nay em lại đi.” Chân Ái nói xong dừng một lúc, hơi xấu hổ. Chỉ mấy tiếng nữa là trời sáng, cô còn cố ý chạy tới nhìn anh một cái, thực sự là...

Ngôn Tố đi vòng qua một bên sau bàn, kéo cô ngồi trên chân mình. Chân Ái chưa từng được anh ôm như vậy, cảm giác giống như đứa trẻ được ôm. Có hơi ngượng, nhưng càng cảm thấy thân mật, nhích lại gần trong lòng anh.

Vừa nhích lại này, vô thức quẹt phải làm áo choàng ngủ của anh mở ra, da cánh tay chạm vào lồng ngực lộ ra và hơi nóng của anh. Tiếng lòng cô khẽ run, lại vờ như không phát hiện, quay mặt sang chỗ khác chỉ tấm hình trên bàn: “Sao vẫn còn xem mấy cái này? Có ý gì khác?”

Ngôn Tố vòng quanh eo cô, chống cằm trên bả vai cô: “Có thể là số thứ tự.”

“Số thứ tự?” Cô nổi lên hứng thú, nâng tấm hình lên.

Thực ra Ngôn Tố đã xếp thứ tự xong.

Tay Ngôn Tố dài, cầm lấy bột yến mạch, múc một muỗng đưa đến bên miệng cô. Cô ngậm lấy, lẩm bẩm, “Ồ? Chẳng lẽ cây nến này là số một?” Nói xong chính mình cũng không tin, cười quá đơn giản.

Ngôn Tố nói: “Anh cũng cho rằng là một.”

Chân Ái kinh ngạc nhướn mày: “Thật sao? Cái còn lại anh đừng nói, để em xem. Ừm, đồng hồ cát có hai đoạn, là hai; hoa diên vĩ khô héo có ba cánh hoa; quả địa cầu dùng định lý bốn màu; rượu đỏ...”

Anh đưa quả việt quất tới bên miệng cô: “Ước lượng có năm ml.”

Chân Ái há miệng cắn một cái, đầu răng nhẹ nhàng chạm qua ngón tay anh: “A Tố, tiếp theo có thể có sáu, bảy, tám, chín không?”

Anh không trả lời, anh rũ mắt liếc nhìn đàn tỳ bà và ốc anh vũ trong ngăn kéo, lặng lẽ đóng ngăn kéo lại.

Ai, sẽ không, cái cuối cùng là số bảy.

Mọi thứ, anh đã hiểu.

Anh nhớ một họa sĩ Hà Lan Ô Mã Đề Tư Nại Vưu* đã từng vẽ một bức tranh tĩnh vật phong cách hư ảo, không có tên, mọi người quen gọi nó là: Đàn tỳ bà và ốc anh vũ.

* Tên tiếng Trung của họa sĩ này là • , tớ tìm không thấy tên tiếng Anh nên tớ để tạm phiên âm Hán Việt.

Trong bức tranh không chỉ có đàn tỳ bà và ốc anh vũ, còn từng xuất hiện - đồng hồ cát, quả địa cầu, rượu đỏ, hoa cỏ khô héo, bộ xương khô...

Chỗ thú vị của bức tranh tĩnh vật phong cách hư ảo là, từng vật thể đều có ý nghĩa sâu xa riêng, đa số đại diện thời gian qua nhanh, sinh mạng hư ảo, cái chết phủ xuống.

Ngôn Tố nhận được đàn tỳ bà, ý là: Chết trẻ. Phía sau khắc một dấu cộng nhỏ, đó không phải là kí hiệu mà là phương pháp đếm của Trung Quốc thời xưa, số bảy.

Cho nên anh sớm đoán được, mình là mục tiêu của người bí ẩn.

Còn ốc anh vũ của Chân Ái đại diện cho sự hoàn mỹ và vĩnh hằng hiếm có.

Bảy là sự hoàn mỹ tương thông giữa trời và người trong tôn giáo, cây Thánh giá là nghi lễ cúng tế. Năm người chết trước đều là đồ cúng tế. Ngôn Tố chính là đồ cúng tế thứ bảy trong vụ án này.

Giết anh, người bí ẩn mới có thể chào đón ốc anh vũ đại diện cho sự hoàn mỹ và vĩnh hằng trong lòng hân trở về.

Tất cả đều là để có được Chân Ái, có được sự hoàn mỹ và vĩnh hằng trong lòng hân.

Vậy, người sắp chết thứ sáu là ai?

Ngôn Tố rũ mắt, anh linh cảm cuộc chiến lớn sắp bắt đầu, nhưng bất kể như thế nào, anh sẽ bảo vệ Chân Ái, tuyệt đối không buông tay.

Chân Ái yên tâm ăn anh đào, lại nghĩ đến Âu Văn, không biết Ngôn Tố có phát hiện có người đang theo dõi anh không.

“A Tố, Luis bọn họ đang nghi ngờ anh.” Cô ôm cổ anh, vùi đầu vào cổ anh, “Anh có thể cảm thấy oan uổng lại khó chịu không?”

“Không thể.” Anh thoáng ngẩn ra, cười tính trẻ con bất ngờ của cô, “Ai, anh không sao. Hơn nữa sự nghi ngờ của cảnh sát Luis là nhất định phải lại chính đáng. Chuyển đi này của họ càng không thể xử trí theo cảm tính. Lúc những người khác tin tưởng anh, ông ta dựa vào manh mối khách quan nghi ngờ anh, anh cho rằng đây là sự nghiêm ngặt và chính trực.”

Chân Ái nhắm mắt lại không nói. Thực sự cô chưa từng gặp một người đàn ông như anh. Người khác nghi ngờ anh là cuồng ngược đãi, kẻ giết người liên hoàn, biến thái tình dục, anh còn như trẻ em đánh rắm mà cảm thấy vui vẻ vì loại tình huống này. Đồ ngốc!

Cô vốn không lo anh bởi vì vậy mà bị bắt thật, mà là lo danh tiếng và tâm tình của anh. Nhưng bây giờ xem ra, cô rõ là lo bò trắng răng. Anh rộng rãi như vậy, nào sẽ quan tâm?

Ngôn Tố nghĩ đến chuyện chính, hỏi: “Hôm nay phải làm việc đến khi nào?” Liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức trên bàn, “Bây giờ bốn giờ sáng, lần sau nhìn thấy em sẽ không phải là rạng sáng mai chứ?”

Chân Ái lắc đầu: “Không biết. Có việc gì sao?”

“Muốn ăn tối với em.” Thanh âm của anh đột nhiên dịu dàng xuống khiến bên tai cô nóng lên. Gần đây hai bên luôn là đủ loại chuyện, thực sự rất lâu không cùng ăn một bữa tối thật ngon.

Cô gật đầu: “Ừ, được.”

Ngôn Tố nhìn cô một cái, bỗng quên mất vừa rồi mình đang nghĩ cái gì.

Quả anh đào nho nhỏ hồng hồng dính vào môi cô, vẻ yêu kiều không có cách nào miêu tả. Anh ôm chặt vòng eo mềm mại của cô, thấp giọng: “Ai, sau này chúng ta đi qua cuộc sống của mình, chỉ hai người chúng ta, có được không?”

Cô ngậm quả anh đào, phát âm không rõ “được” một tiếng.

Vốn nên như vậy, chỉ hai người họ.

Không cần suy tính thiệt hơn, quý trọng hiện tại là được.

Anh khẽ cười, không mang theo bất kì đoạn mở đầu nào, đột nhiên hỏi: “Ai, em muốn giao hợp cùng anh không?”

Chân Ái cứng đờ, nuốt thẳng một quả anh đào lớn.

Đề tài này chuyển đổi cũng quá...

Cô quay đầu, kinh ngạc nhìn anh.

Vừa rồi Ngôn Tố nói bằng tiếng Anh, không phải là make love mập mờ, không phải là have sex thông thường, không phải là do bình thường, không phải là văn nói hook, không phải là fuck thô tục, cũng không phải là take thấp kém, mà là dùng intercourse vô cùng học thuật.

* Make love, have sex, hook, fuck, intercourse đều chỉ quan hệ tình dục, sự giao hợp.

Cái này, thật đúng là phù hợp phong cách của anh.

Chân Ái quên cả đỏ mặt, chuyên tâm xem xét cách dùng từ của anh đi.

Tay anh đặt trên đùi cô, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve, nhắc nhở: “Ai, khoảng thời gian em phản ứng, ánh sáng cũng chạy từ chỗ chúng ta ra hệ Mặt trời rồi.”

Chân Ái để cái chén thủy tinh nhỏ xuống, dời ánh mắt đi: “Tại sao đột nhiên hỏi như vậy?”

Ngôn Tố không hề xấu hổ, rất chân thành: “Tinh thần của chúng ta đã hết sức kết hợp, tại sao thể xác không kết hợp chặt chẽ, theo kịp tiết tấu tinh thần?”

Anh mặt không đỏ tim không đập mạnh, còn vô cùng trang trọng nghiêm túc, làm giống như Chân Ái không kết hợp thể xác cùng anh thì không chuyên nghiệp không học thuật vậy.

Chân Ái nháy nháy mắt, lại cảm thấy anh nói rất có lý. Cô lại phản ứng vài giây, mới xua tan tâm tình suýt tí nữa mơ mơ màng màng tắm sạch sẽ một cái rồi leo lên giường anh nằm xuống.

Cô cúi đầu nắm chặt ngón tay: “Híc, nếu không thì cũng vẫn tốt mà. Em không biết.”

“Khụ,” anh sờ sờ mũi, “Trước đây anh cũng giữ thái độ xa cách với hành vi làm tình, nhưng gần đây anh đã nghiêm túc nghiên cứu một chút,” người nào đó đặc biệt có tinh thần nghiên cứu, “Hành vi làm tình vừa phải có thể cải thiện tâm tình, thúc đẩy cơ thể khỏe mạnh, còn có thể điều chỉnh trạng thái, nâng cao tốc độ phản ứng của con người.”

Anh chào hàng xong, bổ sung một câu: “Đương nhiên, những thứ này anh đều không cần, nhưng em rất cần.”

Mặt Chân Ái xám xịt: “Loại tinh thần hi sinh bản thân vì em phục vụ này của anh thật vĩ đại.”

Ngôn Tố: “Ừm, đây không phải là trọng điểm của anh. Trọng điểm là nếu hành vi làm tình có thể mang đến nhiều phúc lợi như vậy, tại sao chúng ta không vui vẻ mà hưởng thụ chứ?”

Tại sao không vui vẻ mà hưởng thụ chứ???

Chân Ái: “...”

Nhà logic học cấm dục, anh, anh, anh nói những lời này thực sự thích hợp sao?

Có lẽ anh vì để biểu đạt ý khắp chốn mừng vui, đầu óc cũng không biết xoay chuyển thế nào, nói ra câu enjoy happily rất không hợp ngữ pháp.

Không những enjoy, còn phải enjoy happily.

“A Tổ, biểu đạt từ ngữ của anh có sai lầm, enjoy đã có nghĩa happy. Anh lặp lại.”

Ngôn Tố ngây ngẩn, lại bị cô nắm chặt sai lầm rồi. Nhưng bộ óc anh xoay chuyển cực nhanh, không tới nửa giây liền nguy biến: “Là hai người, đương nhiên phải vui vẻ gấp đôi.”

Da mặt người này thực sự là... quá mạnh mẽ rồi...

Chân Ái đột nhiên muốn trêu anh, thế là mím môi cười: “Nhưng em thấy chúng ta nên từ bỏ ham muốn thông thường. Em không hề quan tâm sự vui sướng và hưởng thụ thân thể. Giao lưu tinh thần cùng anh, em cho rằng đã đủ vui vẻ và rung động.”

Ngôn Tố nghe cô nói xong, sửng sốt mấy giây, một lúc sau lại “Ồ” một tiếng. Qua tiếp vài giây, gật đầu giống như thấu hiểu triệt để, sắc mặt sạch sẽ như được siêu độ.

Anh ôm cô, thật chặt: “Ai, anh tôn trọng suy nghĩ của em. P/s, anh thực sự rất thích em.”

Cái ôm này xuất phát từ đáy lòng, những lời này không liên quan đến ham muốn tình dục.

Chân Ái lại bị rung động lần nữa, nhưng sau khi rung động là ngẩn ra rất lâu.

Cô chỉ thuận miệng nói, anh thực sự thất bại tan tác mà quay về sao?

Lần này cô biết rõ. Anh yêu trái tim cô vượt xa yêu cơ thể cô, vừa rồi cô đánh lừa đưa ra kiểu mẫu tình yêu, mà anh lại vui vẻ tiếp nhận.

Lần này, anh nghe lọt lời cô, chẳng lẽ thực sự nói tình yêu tinh thần cả đời cùng cô, sau này sẽ không sử dụng suy nghĩ muốn chạm vào cô nữa sao?

Loại cảm giác vô lực xúc động lại ảo não này là sao vậy? Cô cũng không thể tự mình chủ động nhào tới!

Chân Ái mềm nhũn dựa vào trong lòng anh, đau buồn nhắm mắt lại.

#

Chân Ái vui trong lòng và trên giường Ngôn Tố, ngủ ba tiếng vô cùng an ổn. Buổi sáng thức dậy cùng anh, được cùng ăn sáng như mong muốn.

Anh chiên trứng gà, cô nướng bánh mì. Anh làm sandwich, cô hâm nóng sữa.

Bữa sáng trôi qua trong bầu không khí nhẹ nhàng. Sau khi hai bên cho nhau một nụ hôn chào buổi sáng, Chân Ái đi ra ngoài.

Ngôn Tố đưa cô tới cửa. Marie đang dùng chữ kí của Ngôn Tố để lấy đồ chuyển phát nhanh, nhân viên chuyển phát nhanh khuôn đồ vào trong, mười mấy cái thùng hình chữ nhật rất to.

Chân Ái khó hiểu: “Cái gì thế?”

Ngôn Tố không thay đổi sắc mặt: “Phòng trên lầu ba phải đổi kệ sách.”

Chân Ái cũng không suy nghĩ nhiều, lại nhón chân lên hôn mặt anh một cái, đi ra ngoài.

Ra khỏi lâu đài đi xuống dốc núi nhỏ, Chân Ái ngồi lên xe Âu Văn, lấy một hộp giữ tươi đựng sandwich và trái cây từ trong túi ra đưa cho anh ta. Âu Văn nhận lấy nói cảm ơn. Khác với vẻ dè dặt ngại ngùng thường ngày, lần này anh ta vừa lái xe vừa ăn, là đối thật.

Chân Ái nhỏ giọng: “Âu Văn, sáu giờ tối nay tôi lại về. Trong thời gian này, tôi thực sự sẽ không chạy lung tung. Anh có thể về nghỉ trước, tôi đảm bảo giữa đường sẽ không ra ngoài.”

“Ừ, tôi biết.” Anh ta trả lời ngắn gọn, nhưng rõ ràng sẽ không nghe lời cô.

Nhưng lúc gần đến đích, Âu Văn nhận được một cuộc điện thoại, nghe nội dung anh ta trả lời đại khái là cấp trên có chuyện tìm anh ta, mà anh ta kiên trì nói phải có ít nhất hai đặc công tới thay thế mới có thể rời đi.

Chân Ái nghe, nhúu mày, không biết có phải hiểu sai hay không, mấy ngày nay Âu Văn có vẻ như khăn trương rất nhiều so với trước kia.

Nhưng cô không hỏi, để lại Âu Văn ở tại chỗ chờ giao ca, tự mình đến phòng thí nghiệm trước.

#

Một giờ chiều, Ngôn Tố cơ bản bố trí căn phòng trên lầu ba xong, cùng một màu trắng thuần khiết.

Anh đứng trong một vùng trắng lóa như tuyết, sau khi kiểm tra bốn phía vô cùng hài lòng. Mới vừa chuẩn bị thử nghiệm hiệu quả, di động reo lên, là Rheid hỏi anh có nhìn ra thông tin khác ngoài số thứ tự từ năm tấm hình kia không.

Ngôn Tố đã sớm định giấu: “Không có, nhưng tôi linh cảm, tiếp theo sẽ còn có người người chết.”

Rheid lại nói: “Tôi cho rằng vòng giết người thứ nhất của hắn đã kết thúc.”

“Vòng thứ nhất?” Ngôn Tố ra khỏi phòng, kéo cửa lên, “Tại sao nói như vậy?”

“S. A., trong lúc vô tình tôi vẽ địa chỉ của năm người bị hại lên bản đồ, thu được một ngôi sao năm cánh. Bản thân hình vẽ này ổn định, cho nên tôi cho rằng nhóm đầu tiên mà Tô Kỳ làm dao phủ tàn sát đã kết thúc. Nhưng người bí ẩn phía sau chắc chắn sẽ không dừng lại, tiếp tục điều khiển con rối giết người nên tôi mới nói vòng thứ nhất đã kết thúc. Nhưng vòng thứ hai, vòng thứ ba, sau đó sẽ còn tiếp tục.”

Ngôi sao năm cánh?

Đối với Tô Kỳ mà nói, người vốn muốn giết chính là bốn người phụ nữ, cái chết của tác giả là sự cố đột ngột, tại sao địa chỉ người chết lại vừa khéo nối thành ngôi sao năm cánh?

Người bí ẩn đã thiết kế Tô Kỳ?

Ngôn Tố đứng trên hành lang, nhìn rừng cây vô biên ngoài cửa sổ:

“Rheid, Tô Kỳ sẽ không ngoan ngoãn nghe lời người bí ẩn dừng giết người. Là đặc công CIA, cô ấy có tính độc lập và sáng tạo của mình. Sở dĩ cô ấy nghe lời người bí ẩn ngược đãi những người phụ nữ này là vì chính trong lòng cô ấy đã có sự căm phẫn mãnh liệt. Lần phát tiết này đã mở ra cái hộp bóng tối của cô ấy. Cô ấy sẽ tiếp tục, và lại lần giết người tiếp theo, cô ấy không cần chỉ thị và giúp đỡ của người bí ẩn, cô ấy sẽ đơn độc hành động.”

Rheid đáp: “Tôi biết, cho nên tình huống chúng ta đối mặt bây giờ là, người bí ẩn bắt đầu chọn sát thủ tiếp theo giết người cho hắn; còn Tô Kỳ có thành tựu học được từ chỗ người bí ẩn, lột xác thành một sát thủ độc lập và đáng sợ. Người chúng ta muốn bắt biến thành hai nhóm.” Anh ta dừng một chút, “Đáng sợ nhất là, hành động dạy học của người bí ẩn sẽ tiếp tục, hắn sẽ bồi dưỡng được nhiều sát thủ biến thái giống Tô Kỳ hơn.”

“Đúng, đây là một trường đào tạo sát thủ. Một ngày chúng ta không bắt được hắn, học trò của hắn sẽ càng ngày càng nhiều mỗi ngày.” Thanh âm Ngôn Tố rất thấp, “Giống như virus nhân lên.”

Lời này khiến hai người đều trầm mặc, nhưng Ngôn Tố vẫn quả quyết: “Chúng ta tìm được Tô Kỳ trước, còn sống. Từ chỗ cô ấy có lẽ có thể tìm ra manh mối người bí ẩn.”

Rheid nói: “Muốn tìm được cô ấy, chúng ta phải tìm được người cô ấy sẽ giết kế tiếp.”

Học sinh mới vừa tốt nghiệp từ trường ma quỷ, lần đầu tiên tự chủ tuyển chọn người bị hại, cô ấy sẽ chọn ai? Học sinh mới vừa tốt nghiệp luôn có không khí học viện, càng khát khao chứng minh bản thân, phô bày vị trí quan trọng và trung tâm của mình.

Trong đầu Ngôn Tố lóe lên một vệt sáng: “Rheid, ngôi sao năm cánh kia là ngôi sao năm cánh đúng sao?”

“Phải.”

“Năm đỉnh của ngôi sao năm cánh đúng ở trên một vòng tròn, tâm vòng tròn trên bản đồ ở đâu?”

Bên kia truyền đến tiếng lật giấy rất nhanh: “May mà tâm vòng tròn là rừng cây đồng hoang, không có người ở. Dãy núi Prince.”

Mấy chữ cuối cùng đánh vào đầu Ngôn Tố như búa tạ, bên tai vang lên lời Âu Văn nói với anh ở đồn cảnh sát ngày đó: “S. A., phòng thí nghiệm của Ai ở dưới lòng đất khu tạm trú của căn cứ di truyền học Prince bỏ hoang, nguy trang thành nhà máy bình thường của FDA. Nếu như tôi có chuyện ngoài ý muốn không thể bảo vệ cô ấy, cậu phải biết tìm cô ấy ở đâu.”

Trái tim anh đột nhiên rơi vào hầm băng.

Tô Kỳ không phải là thành viên tổ chức, cô ấy sẽ không nương tay với Chân Ái. Nếu cô ấy bắt được Chân Ái, cô ấy thực sự sẽ giết cô, sẽ lấy cách thức thâm hơn bốn người chết kia.

Còn Chân Ái của anh sẽ không ra tay giống như đối với Triệu Hà, King, Thera, thậm chí sẽ vứt bỏ phản kháng. Bởi vì cô biết, nếu người bị tình nghi lớn nhất là Tô Kỳ chết trong tay cô thì Ngôn Tố, người chịu đủ nghi ngờ sẽ càng khó thoát khỏi liên quan.

Cái đồ ngốc kia, tuy rất nhiều lần anh nói với cô là anh không quan tâm, nhưng cô nhất định sẽ vì bảo vệ anh mà chấp nhận mọi thứ, ví dụ như, bỏ mạng.

93. Chương 92

Tốc độ xe Ngôn Tố lên đến 200km/h, trên quốc lộ vắng vẻ chiều thứ Tư chỉ có một chiếc xe đang bay. Tốc độ xe quá nhanh, lúc anh vòng qua đường trung tâm, suýt chút nữa hất anh ra ngoài.

Chân Ái tắt di động, cô vào phòng thí nghiệm nhất định phải tắt máy gõ thẻ; nhưng thời điểm khẩn cấp này, di động của Âu Văn cũng không gọi được. Gió tốc độ cao thổi phần phật, sau lưng anh đều là mồ hôi lạnh.

Chẳng lẽ đã muộn, Chân Ái sẽ không đã bị...

Nhưng anh vẫn là Ngôn Tố, cho dù ở thời điểm nguy cấp nhất suy nghĩ cũng có thể chuyển động cực nhanh, lập tức tìm điện thoại của Ryan, trợ lý của Chân Ái.

Sau khi Ryan nghe Ngôn Tố miêu tả với ngữ tốc gần năm trăm từ một phút xong, không có phản ứng. Anh ta nói đây là chuyện cơ mật, vả lại anh ta cho rằng Chân Ái ở trong phòng thí nghiệm rất an toàn, dù sao chỗ đó có nhà máy bình thường làm vật che chắn, còn có rất nhiều cửa mật khẩu. Cửa cuối cùng thông đến phòng thí nghiệm của Chân Ái, ngay cả Ryan cũng không biết mật khẩu, còn có quét hình vồng mạc và dấu vân tay.

Ngôn Tố hỏi: “Anh khẳng định toàn thế giới chỉ có một mình Chân Ái biết mật khẩu, anh khẳng định không ai có thể lấy được thông tin vồng mạc và dấu vân tay của cô ấy?”

Ryan bị dọa, do dự một lúc, nói cho anh biết điện thoại mã hóa trong phòng thí nghiệm của Chân Ái.

Sau tiếng tút rất dài, cuối cùng đầu bên kia điện thoại được nhận.

Là thanh âm của Chân Ái, xa lạ và lạnh nhạt: “A lô?”

Nghe được cô an toàn, Ngôn Tố cố gắng khiến mình bình tĩnh: “Ai, lập tức rời khỏi phòng thí nghiệm!”

Chân Ái nghe là Ngôn Tố, thái độ hơi thay đổi một chút, nhưng vẫn lạnh nhạt hơn so với lúc họ ở chung thường ngày: “Làm sao anh biết gọi điện thoại vào đây?”

“Có người sẽ đến giết em, bây giờ em rất nguy hiểm.” Anh lái xe như muốn bay lên, “Anh đã báo cảnh sát, nhưng chỗ em quá hẻo lánh, cảnh sát phải mất mười mấy phút mới đến. Anh sẽ đến chỗ em trong vòng mười phút, em lập tức rời khỏi phòng thí nghiệm tìm chỗ an toàn trốn đi, một lúc nữa nghe được tiếng còi xe cảnh sát thì trở ra ngoài.”

“Ồ!” Cô lẳng lặng, không hề hoảng loạn, nói xong cũng không có bất kì phản ứng nào.

Sau mấy giây yên lặng kì dị.

“Ai?”

“Ừm?”

“Ra ngoài ngay lập tức!” Anh gần như ra lệnh.

Lại là một giây yên lặng.

Xe Ngôn Tổ lao vút trên vùng đồng bằng xanh tươi, trong đất trời của anh hoàn toàn yên tĩnh.

Mà thanh âm của cô cực kì bình thản: “Không được.”

Lòng anh trầm xuống, không hỏi tại sao, chờ câu trả lời của cô.

Bên kia là tiếng nhấn nút đầu vào đây.

Mấy giây sau, cô thản nhiên nói: “Em phải tiêu hủy chất độc và virus trên kệ thí nghiệm trước.”

Trọng lượng ở đây có thể phá hủy một thành phố, nếu để ai đó mang ra ngoài, hậu quả khó mà lường được.

Ngôn Tổ há miệng, không còn lời nào để nói.

Giữa gió hè thét gào, đôi mắt anh đỏ.

Rất lâu sau, anh nhắm mắt, nhẹ nhàng nói: “Ai, anh không thể tin tiếp theo anh sẽ nói những lời này, nhưng có trong phút chốc như thế, anh vẫn hi vọng em có thể đi ra ngay lập tức, chỉ...”

Nếu là chính anh, anh sẽ không chùn bước mà chọn ở lại tiêu hủy virus; nhưng, đó là cô, cô còn quan trọng hơn cả bản thân anh.

Chân Ái ở bên kia điện thoại nghe được anh muốn nói lại thôi. Cô thả lỏng ngữ khí, tiếp lấy lời anh chưa nói xong: “Chỉ là anh biết, em không thể đi ngay lập tức. Nếu bỏ chạy như vậy, việc này sẽ trở thành chuyện cả đời em hối hận nhất, đến chết cũng là một thân tội lỗi.”

Cô cầm điện thoại, từng bước một mở trình tự tiêu hủy: “Nếu anh ở đây, cho dù một khắc sau tan xương nát thịt, anh cũng không hề sợ hãi. A Tổ, em giống như anh...” Do dự nửa giây, “Ừ, em mong muốn giống như anh.”

Nhịp tim anh rối loạn, cố gắng hít thở sâu: “Không phải mong muốn, em luôn luôn giống như anh. Không, em tốt hơn anh, tốt hơn rất nhiều.”

Cô ở đầu bên kia không nói nữa, chỉ còn tiếng títtít của máy móc.

Từ giây này qua giây khác, một ngày bằng một năm.

Cô không nói câu nào khiến anh khẩn trương.

Anh cố gắng muốn làm dịu bầu không khí: “Ai, kể từ sau khi em làm học trò của anh, càng ngày càng thông minh. Không thể không nói, anh nhìn em bằng cặp mắt khác xưa.”

Chân Ái nhàn nhạt nói: “Không thể không nói, anh lại biến thành cái tên cuồng tự kỉ trước đây.” Cười khúc khích, truyền đến qua điện thoại, dễ nghe như vậy.

Anh ngẩn ra, cũng mỉm cười.

Cô ở bên kia lại trầm mặc một lúc, thở một hơi, lẩm bẩm giống như hoài niệm: “Trời, bỗng nhiên rất thích loại ngữ khí đáng bị đánh đòn lúc mới biết anh.”

Cổ họng Ngôn Tổ cứng lên, muốn nói gì đó, Chân Ái bên kia nói rất nhỏ: “Được rồi.”

Trái tim anh rơi một hơi thật sâu, ra lệnh bằng một ngữ tốc cực nhanh: “Lập tức ra khỏi lòng đất, đừng đi đến bãi đậu xe, đừng đi đến các cộng đồng bên ngoài, đi lên nóc tòa nhà bỏ hoang, cảnh sát sẽ đến ngay lập tức...”

Trong ống nghe đột nhiên truyền đến một tiếng “tít~~” chói tai.

Một loại linh cảm chẳng lành dâng lên trong lòng Ngôn Tố: “Ai, sao vậy?”

Thanh âm Chân Ái rất nhẹ rất nhạt: “Có người đến.” Trầm mặc một lúc, có lẽ là không có lòng tin đợi được đến lúc anh đến, cô đổi ngữ khí yên lặng trầm ổn lúc làm việc, quyến luyến thấp giọng gọi anh: “A Tố...”

Anh vừa nghe ngữ khí này, trái tim cũng ngừng đập: “Ai, thực ra hôm nay anh muốn...”

Lời còn chưa dứt, điện thoại ngắt, không còn thanh âm và hô hấp của Chân Ái nữa. Anh nắm tay lái thật chặt, gân xanh trên tay cũng lộ rõ. Gọi lại lần nữa, đã không gọi được.

Lòng bàn tay Ngôn Tố khẽ run, cắn răng, viền mắt ảm ướt.

Thực ra tối nay anh muốn cầu hôn em...

#

Trong phòng thí nghiệm, Chân Ái nhìn đèn đỏ phát sáng trên các đồng hồ đo, để điện thoại xuống.

Có người đã mở cánh cửa cuối cùng, cánh cửa mà ngay cả trợ lý Ryan cũng không biết mật khẩu. Cánh cửa kia cách chỗ này một hành lang năm mươi mét. Người đến giết đang từng bước một đến gần cô.

Ở lại đây chỉ có chờ chết, đương nhiên cô sẽ không bó tay chịu chết.

Chân Ái rút thẻ dữ liệu máy tính ra một cách gọn gàng, dùng kiểm an toàn cắt dây điện chính.

Phòng thí nghiệm và hành lang bên ngoài trong nháy mắt rơi vào một vùng tăm tối, chỉ có trình tự tiêu hủy hoạt động độc lập phát ra ánh sáng nhạt cuối cùng. Thoáng cái liền tắt.

Cho dù là mắt Chân Ái thì cũng không có cách nào thích ứng với bóng tối kín kẽ không có bất kì tia sáng nào này.

Không nhìn thấy gì cả.

Cô dựa vào trí nhớ, rất nhanh mò mẫm tới cửa phòng thí nghiệm, rón rén mở cánh cửa dày ra. Trước mắt là bóng tối mênh mông vô bờ, không có một chút ánh sáng.

Trước kia, ở đây là một hành lang vô trùng màu trắng rộng năm mét dài năm mươi mét. Bây giờ, ở đây là một vực sâu đen kịt không thấy năm ngón tay, một chỗ có sát thủ rình rập chờ cơ hội hành động.

Giống như một ngôi mộ màu đen.

Hi vọng sống sót duy nhất của cô là vượt qua hành lang tối om, không được đụng vào sát thủ cũng đang mò mẫm đến.

Chân Ái lắng tai nghe, có lẽ sát thủ còn ở đầu kia, có lẽ tầm thẳm dày thu hết tiếng bước chân, trong bóng tối mênh mông yên lặng giống như chết. Cô khom người đặt đồng hồ ốc sên điện tử kẹp chặt ở cửa, không nhanh không chậm bước lên con đường đen kịt và mềm mại này, yên lặng không một tiếng động.

Hành lang rộng năm mét.

Cô đi bên trái hay bên phải?

Đối phương có thể đến từ bên phải theo thói quen, cho nên cô cần phải đi tới từ bên phải của mình, như vậy liền có thể tách ra; nhưng nếu đối phương suy đoán được lòng cô, chặn cô ở bên trái của hân, cho nên cô phải đi bên trái? Hoặc có thể đối phương đoán được cô đủ cảnh giác suy nghĩ nhiều hơn một tầng, đoán được cô sẽ đi bên trái?

Cái chết tuần hoàn.

Đi ở giữa? Không có tham chiếu thị giác, con người không có cách nào đi thẳng.

Chân Ái hơi khần trương, ra sức xoa xoa mắt, nhưng trong hành lang dài dưới đất kín mít không hề có ánh sáng, cô không nhìn thấy gì cả. Cả thế giới đều là tiếng tim đập dữ dội của cô.

Mỗi bước đi trong bóng tối, nhịp tim liền tăng nhanh một lần.

Cô không muốn chết, cô và Ngôn Tố đã hẹn sẽ cùng nhau ăn tối.

Vừa nghĩ như vậy, hai chân hơi bắt đầu run lên. Cơ thể không kiểm soát được, trong lòng lại hạnh phúc một cách kì lạ, hạnh phúc đến mức đôi mắt cũng chưa xót. Trước đây gặp phải nguy hiểm, cô cũng không hề lo lắng. Đã từng có người kẻ sủng trên cổ cô, nhịp tim cô cũng không hỗn loạn.

Nhưng bây giờ, bởi vì có điều lo nghĩ và không muốn, cho nên biết sợ hãi.

Cảm giác biết sợ hãi, cô lại cảm thấy rất hạnh phúc.

Chân Ái lại xoa xoa mắt lần nữa, lặng lẽ hít thở sâu, cố gắng làm ổn định tiếng tim đập thình thịch, từng bước một, vô cùng nhẹ vô cùng chậm đi trong bóng tối.

Mỗi một bước cực kì dài cực kì lâu, mồ hôi lạnh từ từ thấm ướt sau lưng. Không có ánh sáng, không có tiếng động, không nhìn thấy cũng không nghe thấy gì cả. Cô chưa từng cảm thấy khoảng cách năm mươi mét có thể đi vất vả như vậy.

Giống như trôi qua cả một thế kỉ, cô không biết bản thân rốt cuộc đã đi bao nhiêu mét.

Chắc là hai mươi, ba mươi mét rồi nhỉ?

Trong lòng hơi nảy ra một tia hi vọng. Lúc muốn bước tiếp theo, bên tai truyền đến tiếng hít thở vô cùng nhịp, cô thậm chí nghe thấy tiếng ma sát rất nhỏ trên thảm, gần trong gang tấc.

Hung thủ đang ở ngay trước mặt cô. Nghe thanh âm, khoảng cách không quá nửa thân người!

Chân Ái cứng đờ, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Nhưng đối phương cũng dừng lại, không tiếp tục tiến lên.

Chẳng lẽ hung thủ cảm ứng được cô?

Chân Ái nín thở, không nhúc nhích như một pho tượng.

Cô phản xạ có điều kiện mò tìm kim độc trong túi, nắm một chút lại buông ra. Không phải vạn bất đắc dĩ cô sẽ không dùng nữa; thứ nhất, cái chết của anh trai Amber trước đây quá thảm; thứ hai, Ngôn Tố đang trên đường đến, cô không muốn anh nhìn thấy thủ đoạn giống như ác ma của cô.

Trong bóng tối yên tĩnh, hai người mặt đối mặt, bất động.

Trán Chân Ái đổ mồ hôi, cả người căng thẳng. Một khoảnh khắc, lỗ tai nhạy bén của cô bắt được tiếng sột soạt của thảm dưới chân đối phương. Cô là một người thông minh, di chuyển khỏi trước mặt người vừa đến, cứng người dịch qua.

Sụt qua người!

Chân Ái khẩn trương cao độ, không dám có một chút sơ sẩy. Tai cô thính, nghe được đối phương càng đi càng xa sau lưng cô mới di chuyển qua bên cạnh mò mẫm theo bức tường, nhanh chóng và im lặng đi về phía trước.

Trong lòng đang đếm ngược. Mười, chín, tám...

Đầu ngón tay cô cuối cùng mò tới cánh cửa mật khẩu dày, bàn phím mật khẩu và phân biệt dấu vân tay đều có thể làm trong bóng tối, nhưng quét vông mạc cần kích hoạt ánh sáng, cho dù là tia sáng cực nhỏ.

Chân Ái hít một hơi thật sâu, đếm ngược ba, hai, một!

Trong ngói mộ màu đen đột nhiên truyền đến tiếng reng reng reng, một vệt sáng xanh nhạt xuyên thấu bóng tối.

Hung thủ ẩn nấp trong hành lang nhào như gió về phía nguồn sáng di động thật thật giả giả kia, thứ nắm được lại là một cái đồng hồ báo thức ốc sên chậm rì. Hung thủ phản ứng cực kì nhanh, lại xoay người chạy như gió cuốn, chỉ thấy Chân Ái đã thông qua quét vông mạc kéo cánh cửa chính vừa dày vừa nặng ra.

Ánh đèn bên ngoài như một cây đao xé tan bóng đêm.

Mắt Chân Ái đau nhói, nhưng không quan tâm mà kéo cửa chạy ra ngoài. Mới bước ra một chân, người phía sau nhào lên như một con sư tử, nắm chặt mắt cá chân cô kéo về phía sau.

Chân Ái ngã “âm” nằm bò dưới đất.

Người kia nhảy lên rất nhanh, nắm lấy cánh cửa vừa dày vừa nặng tàn nhẫn đóng lại, đâm mạnh ngang hông Chân Ái kẹp cô lại.

Chân Ái kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, đau đến mức đầu óc nổ tung, mấy giây mới phục hồi tinh thần lại, hai tay đẩy cửa ra theo bản năng, xoay người lại lấy chân đá văng người kia.

Cô đá trúng đầu người vừa đến, người kia kêu đau một tiếng, là tiếng một người phụ nữ.

Chân Ái sững sốt. Vừa quay đầu lại, trông thấy gương mặt trắng của Tô Kỳ phản chiếu trong hành lang đen kịt vô cùng kinh khủng. Phản ứng giây đầu tiên của cô là, bất kể gặp phải tình huống gì, cho dù bị đánh chết tươi, cô cũng không được dùng kim độc.

Nếu Tô Kỳ chết ở đây, Ngôn Tổ liền xong rồi.

Chỉ một giây này, Tô Kỳ lấy lại trạng thái, nhào tới trước xóc Chân Ái lên, đánh một cú vào đầu cô. Chân Ái lại bị đập mạnh xuống đất lần nữa, nôn ra vài ngụm máu tươi, đầu óc ong ong nổ tung.

Tô Kỳ xuất thân đặc công, đừng nói Chân Ái, cho dù là mấy tên côn đồ đàn ông chuyên nghiệp cô ấy cũng bắt được.

Chân Ái chống đỡ dưới đất, trong miệng đều là mùi máu tanh: “Tô Kỳ, cô...”

Tô Kỳ thấy cô giãy giụa muốn bò dậy, đập một đập lên lưng cô đè cô xuống đất: “Ngân hàng đường Maple, tôi đã nhận ra cô đến. Cô và bọn chúng là một phe, cô và người của câu lạc bộ Holy Gold là một phe! Tôi đã từng gặp cô ở đó! Cả đời cũng không quên được!!”

Chân Ái bị đập dưới đất không thể động dậy, khó khăn lên tiếng: “Tôi chưa từng gặp cô, tôi cũng không đi...”

Sắc mặt Tô Kỳ trầm xuống, lòng bàn chân dùng hết sức, đập đến mức Chân Ái rên một tiếng nằm bò dưới đất không nói nên lời, có vẻ như chỉ còn hơi thở.

Giọng nói của cô ấy vừa lạnh lùng vừa hung ác: “Cô không cần phủ nhận. Tại sao ngân hàng đường Maple nổ tung cô không chết? Tại sao Miller (tác giả) đến Silverland cô cũng không việc gì? Tôi đã nhìn ra, cô là gián điệp trong đám người kia, thậm chí là kẻ chủ mưu! Cô cũng như Amber, đang chơi trò chơi giết người. Ha ha, cảm giác bây giờ thú vị không?”

Thì ra cô đặc công có thù hận với câu lạc bộ kia, nghi ngờ Chân Ái là người thuộc tầng quản lý câu lạc bộ, trút cơn giận lên đầu cô, nhân tiện lại đứng về phía chính nghĩa dạy dỗ cô.

Chân Ái nằm sấp dưới đất, lại nở nụ cười: “Tô Kỳ, là cô đang chơi. Cô giết những người đó, tôi không có.”

Sự châm biếm trong giọng nói của cô không che giấu được: “Cái kẻ chủ mưu trong miệng cô kia dạy cô giết người có đúng không? Cô hận hấn như thế, tại sao nghe lời hấn giết người? Cô đã là hung thủ giết người biến thái, muốn giết tôi thì cần gì phải tìm lý do chính đáng? Lúc giết chết bé gái trong nhà trẻ kia, cô an ủi mình thế nào? Lúc giết chết bạn trai Miller của cô, cô lại an ủi mình thế nào?”

Tô Kỳ bị cô nói đến chỗ đau, cả người cứng một giây; Chân Ái bắt được cơ hội, đột nhiên cũng không biết sức mạnh bùng nổ từ đâu, nhấc cô ấy từ trên người lên, phản ứng cực nhanh cầm cái ghế sắt ở cửa đập vào đầu cô ấy!

Tô Kỳ lập tức ngã vào trong hành lang tối đen.

Chân Ái dùng cả tay chân bò dậy, nắm tay nắm cửa chạy ra ngoài đóng cửa lại, nhưng Tô Kỳ ở phía sau lại nhào lên lôi cô té ngã, kéo cổ chân cô tàn nhẫn vặn một cái.

“A!!!” Chân Ái kêu thảm thiết, đau đến suýt ngất, nhưng bản năng lại nắm lấy khe cửa muốn bò ra ngoài.

Nhưng sức lực của Tô Kỳ quả thực hơn đàn ông, quần lấy cô như rong kéo vào trong bóng tối.

Dưới cơn đau nhức, Chân Ái đổ đầy mồ hôi lạnh, cắn răng gắt gao nắm cánh cửa muốn gắng sức, nhưng cơ thể vẫn bị nuốt từng chút một vào trong đầm lầy bóng tối.

94. Chương 93

Ngoại trừ phòng thí nghiệm của Chân Ái, phòng làm việc bình thường bên ngoài kết hợp với cánh đồng hoang trong chu vi 5km trên mặt đất đều được theo dõi toàn bộ. Tuy thân phận cô giữ bí mật, không có người thật theo dõi, nhưng có máy móc nghiệm chứng. Vả lại hoàn cảnh xung quanh và nhà máy dưới đất bình thường là vật che chắn tốt nhất, không thể nào có người ngoài tìm được lối đi ở chỗ sâu nhất.

Tô Kỳ làm thế nào nghênh ngang vào đây được? Còn không kích động cảnh báo?

Cánh cửa nặng nề từ từ khép lại, Chân Ái bắt lực nhìn ánh sáng dần dần hẹp đi, đột nhiên không có gì cả, chỉ có một ý nghĩ.

Có phải sẽ không còn được gặp lại Ngôn Tổ nữa không?

Trong tay cô nắm một chùm sáng rất hẹp, cẩn rắng không chịu buông tay. Nhưng cuối cùng sức lực đã đến cực hạn, bị ép buông lỏng, lại rơi vào một lòng bàn tay nóng rực và ướt đầm mồ hôi.

Trong nháy mắt, tia sáng nhỏ đột nhiên bị xé ra, nứt một lỗ lớn. Ánh sáng trắng lóa tràn vào giống như cánh cửa thiên đường.

Giây tiếp theo cô được kéo ra khỏi đầm lầy, bất ngờ đụng vào một lồng ngực quen thuộc, được siết chặt vững vàng.

Thậm chí không kịp liếc nhìn nhau, Ngôn Tổ liền ôm lấy Chân Ái nhanh nhẹn lách vào phía sau bàn làm thí nghiệm ngồi xuống, còn không quên cúi đầu vội vàng hôn lên trán cô theo thói quen, rất dịu dàng, mang theo sự trấn an tràn đầy.

Anh thở gấp, trên người nóng rực, là chạy như điên tới.

Chân Ái trong nháy mắt yên lòng.

Đồng thời, một viên đạn bắn ra từ trong hành lang màu đen trúng bức tường.

Tô Kỳ mang súng!

Chân Ái bỗng chốc tỉnh táo, hỏi Ngôn Tổ: “Anh vào bằng cách nào?”

Ánh mắt anh sắc bén, liếc nhìn hoàn cảnh xung quanh: “Cửa đều mở.”

Cơ thể Chân Ái trong nháy mắt lạnh buốt: “Anh không nên đến, có người đang thiết kế anh.”

Ngôn Tổ không hề rung động, hết sức tập trung ước lượng bốn phía: “Nửa câu sau, anh biết; nửa câu đầu, anh phản đối.”

Chuyện cho đến bây giờ, anh rất chắc chắn người bí ẩn phía sau Tô Kỳ là ai.

Lúc nghe được tâm ngời sao năm cánh ở núi Prince, Ngôn Tổ dù biết ý nghĩa đại diện sâu xa của ốc anh vũ, cũng không thể dè nén lo lắng Chân Ái sẽ gặp nguy hiểm.

Lái xe lao vút tới, anh biết rõ đây là một cái bẫy, Chân Ái chính là mồi nhử cho anh.

Sau khi sự khấn trương và lo lắng ban đầu qua đi, Ngôn Tổ biết, người kia nhìn chằm chằm Chân Ái, cô nhất định sẽ không chết, Tô Kỳ không giết được cô. Nhưng Chân Ái sẽ rơi vào tay kẻ khác, từ đó biến mất khỏi cuộc đời anh.

Ảo tưởng tình dục trong đoạn video kia vẫn còn trong đầu anh, anh không thể nào tưởng tượng được sau khi bị mang đi Chân Ái sẽ phải chịu những tổn thương gì. Anh không có cách nào giải thích vì sao mình lo lắng như vậy, nhưng anh nhất định phải nhìn thấy cô thật tốt mới yên tâm.

Trên sàn nhà sạch sẽ, tiếng bước chân của Tô Kỳ từ từ đến gần: “Anh S. A., tôi không cần giết anh. Giao cô ta cho tôi, anh có thể an toàn rời khỏi.”

Chân Ái cũng muốn để Ngôn Tổ đi, nhưng anh hoàn toàn không nghe lời Tô Kỳ, chuyên tâm quét mắt nhìn xung quanh. Cánh cửa gần nhất trên dưới mười mét, thông qua phòng làm việc bên ngoài.

Cuối cùng Chân Ái không nói ra. Cô biết rõ, cho dù là người bình thường, Ngôn Tổ cũng không thể nào làm như không thấy mà vứt bỏ, huống chi là cô.

Cái tên không hề biết quý trọng sinh mạng!

Cô theo bản năng nắm chặt tay anh.

Ngôn Tổ kéo cô lên, khom người dọc theo bàn thí nghiệm rẽ qua đầu bên kia, còn đặc biệt lễ phép nói chuyện với Tô Kỳ: “Có thể hỏi một chút, tại sao cô muốn giết cô ấy không?”

Tô Kỳ vòng qua bàn thí nghiệm, không có người. Tiếp tục tiến lên: “Cô ta là người thuộc vị trí cấp cao trong câu lạc bộ, cùng một bọn với những tên ác ma kia. Những tên ác ma đó coi mạng người như trò chơi, ngân hàng đường Maple trước đây chính là như vậy. Anh S. A., tôi từng nghe nói anh là một người đàn ông chính trực.”

Nói tới đây, cô ta cười lạnh một tiếng: “À, đàn ông cuối cùng vẫn là đàn ông, vẫn sẽ bị phụ nữ mê hoặc chết mê chết mệt, nhất là người phụ nữ có nội tâm ban ngày là thiên thần ban đêm là ác quỷ.”

Chân Ái không lên tiếng. Cô không biết tại sao Tô Kỳ có loại ấn tượng này với cô, nói chuyện càng lúc càng khó nghe. Cô thì không có vấn đề gì cả, nhưng cùng Ngôn Tổ nghe người ta mắng cô, có chút xấu hổ.

“Trong mấy kiểu phụ nữ chết kia, kiểu phù hợp người yêu nhỏ của anh nhất là bề ngoài giống người hầu gái, nội tâm giống diễn viên. Hai kiểu này quả nhiên là thứ đàn ông thích nhất, người yêu nhỏ của anh là thiên thần và ma quỷ, cởi mở lại không cần chịu trách nhiệm, nhu nhược lại mặc cho đàn ông chà đạp. Người đàn ông dù tốt hơn nữa cũng không có cách nào cưỡng lại loại mê hoặc này nhỉ?” Tô Kỳ từ từ đi tới, cho rằng Ngôn Tổ ít nhất phải tức giận.

Nhưng Ngôn Tổ đang ngồi dưới bàn không thay đổi sắc mặt, tám gió thổi cũng không thay đổi, trả lời một câu: “Anh Miller là một người đàn ông rất tốt!”

Chân Ái lấy mu bàn tay che miệng, gương mặt không biểu lộ cảm xúc, nhưng kì thực muốn cười.

Sắc mặt Tô Kỳ biến đổi. Nếu cô ta không nghe ra sự châm biếm của Ngôn Tổ thì mới lạ. Một tràng cô ta vừa nói kia đều là đang nói Miller và bản thân cô ta.

Điều đáng giận nhất lúc hai quân đánh nhau là, anh khua chiền gõ trống đánh ầm ầm, người ta bình tĩnh ung dung, một mũi tên bằng lông chim bắn hạ cờ chiến của anh.

Tô Kỳ đến gần góc bàn hình vuông, áp sát lại chỗ thanh âm Ngôn Tổ. Phía sau bàn đột nhiên vụt ra thứ gì đó nhanh chóng chạy về phía một cái bàn khác, Tô Kỳ phản xạ có điều kiện ngẩng thẳng cổ súng. Hai tiếng súng vang lên, một mặt tường kính bỗng nứt ra, vỡ vụn lớp lớp xuống đất.

Thứ lặn ra ngoài là vài cuộn giấy.

Ngôn Tổ liếc mắt một cái. Anh biết được từ chỗ Ryan bên kia tường kính là nhà kho.

Tiếng súng trong nháy mắt, anh không hề dừng lại kéo Chân Ái chạy hướng ngược lại, đi đến trốn dưới một bàn thí nghiệm khác.

Tô Kỳ đi tới, thấy cái bàn họ trốn cách cửa không quá năm mét, đoán ra đường chạy trốn của họ, nở nụ cười: “Nếu anh đã không chịu đi, vậy thì đi chết đi!”

Người nào đó thật thật giả giả giơ đèn: “Trước khi tôi chết, có thể hỏi cô một chút tâm trạng của cô lúc giết chết Miller không?”

Gương mặt Tô Kỳ co rúm.

Tâm trạng gì? Tâm trạng đau đớn lại áy náy!

Cô ta chỉ muốn hành hạ mấy người phụ nữ kia, nhưng nửa đường Miller xuất hiện. Miller lương thiện chính trực như vậy, không thể nào tha thứ cho hành vi của cô ta, cũng không thể nào làm ngơ bỏ mặc. Cô ta

nghe lời mê hoặc của Boss câu lạc bộ, trối anh ta lại, anh ta không phản kháng. Cô ta chỉ ngược đãi anh ta đôi chút, nhưng lại đạt được khoái cảm tối đa.

Bây giờ ngẫm lại, có lẽ giống như người kia nói, cô ta trời sinh chính là một kẻ cuồng ngược đãi.

Cuối cùng cô ta một phát kết thúc mạng sống anh ta. Cô ta không đành lòng ném anh ta ở đồng rác, hết lòng tắm rửa sạch sẽ cho anh ta bỏ vào túi ngủ. Cô ta móc tim anh ta là vì cảm thấy sạch sẽ muốn giữ lại; nhưng cô ta lại nghe nói người mất đi trái tim không thể nào lên thiên đường, vội vàng hoảng hốt chạy đi trả lại cho anh ta.

Ngôn Tố thấy bóng Tô Kỳ dưới đất không nhúc nhích, thản nhiên tiếp tục: “Miller không có gì có thể sám hối, anh ta nói đã giết chết một cậu bé, là cô đã từng mang thai. Nhưng vì nguyên nhân cơ thể và tâm lý của cô, anh ta bảo cô bỏ đứa bé trai kia đi. Anh ta nói là anh ta giết chết, là không hi vọng cô khó chịu và tự trách mình.”

Ngón tay Tô Kỳ siết chặt súng, móng tay bóp trắng bệch, cảm giác bị lột ra từng chút một khiến cô ta đau đến mức không muốn sống: “Anh là ai! Anh biết được bao nhiêu!!”

Một bóng đen khổng lồ trượt ra khỏi bàn, Tô Kỳ bị chọc tức nhào về phía cánh cửa nổ súng bắn, bắn trúng lại là một cái xe đẩy nhỏ.

Trong nháy mắt này, Ngôn Tố và Chân Ái nhanh như chớp chạy về hướng ngược lại, chạy vào trong động thủy tinh vừa rồi Tô Kỳ bắn nát, biến mất ở nhà kho không thấy đâu nữa.

Ngay từ đầu họ đã không có suy nghĩ chạy trốn từ cửa chính!

Tô Kỳ nhanh chóng đuổi theo. Bên trong sáng trưng, xếp rất nhiều hàng kệ lưu trữ. Cũng không biết cất giữ thứ gì, trong không khí đều là mùi formaldehyde gay mũi.

Ngôn Tố và Chân Ái vừa vào trong, viên đạn của Tô Kỳ liền đuổi theo vào.

Phát súng thứ năm.

Chân Ái được Ngôn Tố ôm, chạy nhanh giữa những mảnh giấy và đồ lật vật bị bắn bay. Cô có thể tự mình chạy, nhưng anh nhất định muốn giữ tư thế hoàn toàn bao bọc lấy cô này, bởi vì trước khi viên đạn đụng vào cô, ít nhất có anh ngăn cản.

Cô biết không lay chuyển được anh, dứt khoát không giãy giụa, ngoan ngoãn phối hợp. Cô phân tâm đếm đạn, chờ bắn xong chín phát, có lẽ có thể chế ngự Tô Kỳ.

Tô Kỳ đuổi theo hướng ánh đèn hiện lên bóng người. Lại một phát, cái hộp trên kệ lưu trữ rớt xuống, mảnh giấy bay loạn xạ.

Cô ta nghiêng rằng nghiêng lợi nhắc lại: “Anh là ai! Anh biết được bao nhiêu!!”

Thanh âm thanh đậm của Ngôn Tố vang lên, không nhanh không chậm, quy củ trả lời: “Tôi là S. A. Yan, tôi biết rất nhiều.”

Tô Kỳ suýt chút nữa giận đến ói máu. Con người vừa chuyển, cười một cách hung ác: “Anh S. A., chẳng lẽ anh đang đếm đạn của tôi sao? Chờ tôi bắn hết đạn lại đi ra ngoài? Tôi nói cho anh biết, trong súng ngắn có chín viên, còn lại ba viên. Anh nói, cái này có đủ bắn chết anh không?”

“Không đủ.” Ngôn Tố lạnh nhạt nói, “Nhưng cô mang theo băng đạn trên người, còn rất nhiều đạn.”

Chân Ái sửng sốt. Tô Kỳ cố ý nhắc Ngôn Tố đếm đạn, là muốn dụ anh sau khi xong phát thứ chín đi ra ngoài?

Suy nghĩ của Tô Kỳ bị nhìn thấu, càng tức giận hơn, men theo thanh âm của anh bắn lần nữa. Viên đạn trúng cái hộp bên cạnh Ngôn Tố, một đồng đồ vật lớn lăn xuống, cũng không biết đựng vào cái gì, băng chuyển dưới đất bắt đầu chuyển động.

Tô Kỳ đi tới cuối cái kệ, nhìn thấy một cái ao lớn, ngâm đủ loại xương kì quái.

Mùi gay mũi, là formalin.

Bên kia, Ngôn Tố nhặt một quả cầu sắt rỗng ruột lên, né tránh cùng Chân Ái.

Tô Kỳ quay trở lại, cũng không thấy họ, chỉ nghe thanh âm của Ngôn Tố lúc ẩn lúc hiện trong hành lang nhỏ giữa kệ, hoàn toàn không tìm ra phương hướng cụ thể:

“Lúc cô đi tìm tôi lần đầu tiên, nói giáo viên từng bị câu lạc bộ bắt, trong quá trình giải cứu bất ngờ trốn thoát. Chuyện này, cô nói dối. Giải thích hợp lý nhất chắc là, cô lấy hình thức cảnh sát chìm gia nhập vào nội bộ Holy Gold, có lẽ giáo viên được cứu ra dưới sự giúp đỡ của cô.”

Ngôn Tố dừng một giây: “Nhưng thật không may, cô bị nhốt.”

Tô Kỳ cứng đờ, không nói lời nào.

Một lúc sau, cô ta đánh mặt, tháo đổi băng đạn lạch cạch. Tiếng đồ sắt va chạm vang vọng trong nhà kho yên lặng.

Chân Ái kề vào ngực Ngôn Tố, trong nháy mắt không hề chớp mắt. Tô Kỳ từng chịu những đối xử kia? Cô ấy là người nằm vùng, chỉ sợ cảnh ngộ lúc đó càng thâm hơn?

Chân Ái chợt nhớ tới lúc Luis chết vẫn Ngôn Tố, nói một đặc công ưu tú như Tô Kỳ có động cơ gì bị điều khiển giết người, Ngôn Tố nói: “Tôi có thể đoán được, nhưng tôi không thể nói.”

Thì ra là chuyện này?

Tô Kỳ đã lắp súng xong.

Sau khi yên lặng như chết, lại nở nụ cười: “Thật thông minh. Biết không? Mơ ước lớn nhất lúc nhỏ của tôi là làm cảnh sát, nhưng bây giờ, chuyện cuộc đời này tôi hối hận nhất chính là làm cảnh sát.”

Cô ta nhẹ nhàng nói mê mỉm cười, nhưng trong nụ cười mang theo sự căm hận và đau khổ khắc cốt ghi tâm: “Từ nhỏ đến lớn tôi đều là một đứa con ngoan trong nhà, vào đại học tốt nhất, làm công việc tốt nhất, chưa từng làm chuyện xấu. Tôi đã từng là một người kiêu hãnh lại tự tôn đường nào, lại bị bọn chúng coi như công cụ chà đạp như búp bê. Là một đặc công, tôi đã chịu đựng sự huấn luyện và hành hạ chuyên nghiệp, nhưng nơi đó đã phá hủy mọi thứ. Ngày qua ngày không ngày không đêm! Hành hạ mãi mãi không có bờ bến, muốn chết cũng không được!”

Thanh âm cô ta run rẩy, nghiêng răng nghiêng lợi,

“Tôi vì bảo vệ phụ nữ và trẻ em của cái đất nước này mà dâng hiến mọi thứ! Nhưng lúc tôi tuyệt vọng bất lực nhất, đất nước này, không có một ai bảo vệ tôi!”

“À, không đúng,” cô ta lại cười, giống như một người điên, “Những người hành hạ tôi kia là tinh anh của đất nước này, có lẽ tôi còn từng bảo vệ họ nữa! Các người nói có buồn cười không?”

Trong mắt cô ta cười ra nước mắt, chẳng mấy chốc liền biến mất.

Quá mức buồn cười. Ở nơi mãi mãi không có mặt trời đó, không có ai đến cứu cô ta. Cô ta từng thề, nếu ai cứu cô ta ra ngoài, từ nay về sau cô ta sẽ đi theo người đó. Nhưng người thả cô ta đi là Boss, một người đàn ông trầm lặng đeo mặt nạ đen chưa bao giờ chạm vào cô ta, chỉ ở một bên thưởng thức.

Cô ta trở lại cuộc sống bình thường, nhưng tất cả long trời lở đất, tiếp xúc vuốt ve hôn hít tình dục, tất cả đều là bóng ma đối với cô ta.

Cơ thể cô ta, tinh thần cô ta, tín ngưỡng của cô ta, chịu đựng đủ tàn phá.

Trái tim hoàn toàn lạnh lẽo, lạnh đến mức Miller dùng thời gian mấy năm chăm sóc cô ta, bảo vệ cô ta, yêu cô ta vẫn không nóng lên được.

Có lẽ cô ta vẫn yêu Miller, nhưng lại hận anh ta không thể cứu cô ta thành công. Mà trong đầu cô ta nghĩ nhiều nhất lại là một người đàn ông khác. Vô số lần, hần cúi người kề sát bên tai cô ta, giọng nói êm tai lại mê hoặc: “Susie, đau thì kêu ra đi.”

Trong những ngày không thấy ánh mặt trời đó, chỉ có một người đàn ông như vậy nói chuyện với cô ta, nhìn cô ta khóc.

Cô ta hoài nghi, có phải mình đã thất vọng mà mắc hội chứng Stockholm không.

* Hội chứng Stockholm: là thuật ngữ mô tả một trạng thái tâm lý, trong đó người bị bắt cóc lâu ngày chuyển từ sợ hãi và căm ghét sang thông cảm và quý mến chính kẻ bắt cóc mình.

Chân Ái nghe Tô Kỳ nói, có thể tưởng tượng địa ngục mà cô ta chịu đựng. Nhưng có chuyện cô không thể nào hiểu được, cho nên cô vẫn luôn trầm mặc không nhin được lên tiếng:

“Tô Kỳ, có một điểm tôi rất khó hiểu. Cô bị ngược đãi tàn bạo, nhưng tại sao cô không đi trả thù người đàn ông tổn thương cô, mà lại dùng sự đau đớn giống như vậy lên trên người phụ nữ vô tội? Điều càng khiến tôi không hiểu được là, cô và người trước kia tổn thương cô đã trở thành đồng bọn thật sao? Bởi vì một điểm này, tôi tuy thông cảm cho cô, nhưng không thể nào hiểu được cô.”

Tô Kỳ lại bị cô đâm vào chỗ đau, bùng nổ gào lên: “Chưa từng chịu sự đau đớn thâm thấu của tôi, cô sẽ không có tư cách dạy tôi làm thế nào, cũng không có tư cách nói những lời đường đường chính chính này!”

Có lẽ thực ra Chân Ái có tư cách, nhưng cô không chủ tâm tranh cãi với cô ta. Dù sao, chuyện trong quá khứ của Tô Kỳ không có cách nào tưởng tượng.

Tô Kỳ nói chuyện, vẫn không quên đến gần con mèo.

Mà trong khoảng thời gian cô ta nói chuyện, Ngôn Tố không nhàn rỗi, tìm được một thanh gỗ phẳng và cốc đồng đo trên kệ, dựng ngược cái cốc tạo thành giá đỡ, để quả cầu rồng ruột lên.

Bố trí xong nháy mắt với Chân Ái.

Chân Ái ngẫm hiểu trong lòng, trốn bên cạnh Tô Kỳ theo hướng của cô ta, kích động cô ta: “Tô Kỳ, tôi đoán, cô đã nảy sinh tình cảm phức tạp với người điều khiển cô.”

Tô Kỳ nổi giận, lần này nghe được thanh âm Chân Ái gần trong gang tấc, lập tức xoay qua nhắm súng vào cô.

Chân Ái trong nháy mắt né tránh.

Còn Ngôn Tố đứng trên góc vuông, nhắm ngay tay Tô Kỳ, đánh tới một gậy golf!

Tô Kỳ liếc mắt nhận thấy không đúng, không kịp xoay người, quả cầu sắt rồng ruột đánh tới, chuẩn xác không sai lầm đụng vào cổ tay cô ấy.

Sức mạnh khổng lồ.

Tô Kỳ kêu đau một tiếng, súng ngắn rơi xuống đất.

Chân Ái trong nháy mắt nhào tới đoạt được súng. Tô Kỳ quy người muốn mò súng trên chân, hòng súng đen như mực đã chống trên trán cô ta.

Chân Ái lẳng lặng nhìn cô ta: “Giơ tay lên, không được cử động.”

Tô Kỳ hung ác quay lại trừng cô, nhưng làm theo.

Chân Ái cúi đầu tháo súng dưới chân cô ta. Tô Kỳ nhắm ngay thời cơ, giơ tay lên liền muốn tóm cô. Không ngờ Chân Ái sớm đoán được ý đồ của cô ta, nhanh như gió rút súng trên đùi cô ta ra. Một tay kia chống hông cô ta, bóp cò.

“Pằng” một tiếng, cả người Tô Kỳ cứng ngắc, sắc mặt trắng bệch.

Nhưng không có cảm giác đau, cúi đầu nhìn, hoàn toàn không bị thương. Viên đạn xuyên qua áo khoác cô ta.

Chân Ái đang cảnh cáo cô ta: “Tôi đã nói không được cử động!”

Lúc này Tô Kỳ mới biết Chân Ái không yếu đuối như cô ta tưởng tượng. Sắc mặt cô ta rất khó nhìn, giống như nhìn kẻ thù, hận không thể nuốt sống Chân Ái.

Chân Ái lần lượt tháo trang bị khác trên người cô ta, đứng lên, bảo cô ta đứng lên.

Tô Kỳ không cam lòng nhìn Ngôn Tổ sau lưng Chân Ái một cái, lại có lòng dạ khen ngợi: “Anh S. A., tài chơi bóng không tệ.”

Ngôn Tổ không để ý tới.

Cô ta hừ một tiếng: “Anh S. A., tôi đã gặp cô bạn gái nhỏ này của anh ở câu lạc bộ Holy Gold, cô ta không tốt như anh nghĩ.”

Ngôn Tổ không mặn không nhạt nhìn cô ta: “Yên tâm, tôi hiểu cô ấy rõ hơn cô.”

Mà Chân Ái thản nhiên, không có bất kì biểu cảm gì.

Tô Kỳ cứng lên, thấy hai người họ tín nhiệm lẫn nhau như vậy, vẻ mặt phức tạp, không hoàn toàn là oán hận.

Ngôn Tổ không chịu chạm vào Tô Kỳ, Chân Ái cũng không muốn có tiếp xúc cơ thể với cô ta; vì vậy, Tô Kỳ dưới hòng súng của Chân Ái, ngoan ngoãn xoay người đi ở phía trước. Không tới vài bước, không quay đầu lại, tay lại đưa ra phía sau.

Trong tay áo cô ta còn có súng bỏ túi!

Ngôn Tổ chưa từng thả lỏng, phản ứng cực nhanh ôm lấy Chân Ái lách vào hành lang bên cạnh. Chân Ái lập tức nổ súng về phía Tô Kỳ. Viên đạn bắn đồ vật trên kệ bay lung tung.

Súng bỏ túi chỉ có một viên đạn, Tô Kỳ nắm lấy cơ hội lập tức chạy đi.

Không ngờ cô ta không thấy rõ đường, một chân đạp lên băng chuyền kim loại hoạt động cực nhanh, vướng vào trong dây xích sắt cố định trên băng, người bị kéo ngã lên băng nhanh chóng bị kéo đi.

Đầu cuối băng kim loại là ao formalin nồng độ cao.

Ngôn Tổ rất nhanh tìm được nguồn điện băng chuyền, nhưng công tắc lỏng, không làm sao tắt nguồn được;

Chân Ái đuổi theo Tô Kỳ tới, thấy tình huống này, phản ứng đầu tiên lại là nhào tới túm chặt tay Tô Kỳ muốn nắm cô ấy lại; nhưng băng chuyền kia giống như cảm ứng được gì đó, đột nhiên gia tăng mã lực, thực sự kéo Tô Kỳ và Chân Ái về phía ao.

95. Chương 94

Băng chuyền kim loại hoàn toàn mất đi sự khống chế. Ngôn Tổ vừa quay đầu lại, nhìn thấy cảnh tượng như thế, lập tức phóng sang ôm lấy bả vai Chân Ái, dùng cổ chân móc vào cái kệ bên cạnh.

Băng chuyền di chuyển vài cm, kéo ba người thành một đường thẳng, kéo căng từng tắc một, dừng lại.

Giây này qua giây khác, sức mạnh cơ giới khổng lồ trên băng nhanh chóng tập trung lên người ba người.

Chân Tô Kỳ vướng trên băng, mã lực của động cơ lôi kéo chân cô ta, giống như cực hình bị phanh thủy, muốn xé sống cô ta. Nhưng bất kể cô ta cố gắng thế nào cũng không thoát khỏi sợi dây.

Hai tay Chân Ái gắt gao kéo tay Tô Kỳ, cánh tay hai người đều bị kéo đến trắng đỏ, rách da.

Còn Ngôn Tổ, anh chỉ dựa vào mắt cá chân móc lấy cái kệ, chống lại toàn bộ sức mạnh động cơ băng chuyền.

Sức mạnh cơ giới ngay cả cổ tay cũng khó có thể chịu đựng, huống chi là mắt cá chân.

Không tới mười giây, trán anh liền toát ra một tầng mồ hôi mịn. Tất cả sức mạnh đều tập trung ép lên người anh, xé rách cổ chân anh, sự đau đớn không thể chịu đựng như dè xương xé da.

Cầm cũng cắn đến mức bắt đầu căng chặt, nhưng anh vẫn không buông lỏng nửa phần.

Mấy giây, chân Tô Kỳ bị kéo trật khớp, đau đến chết đi sống lại. Cô ta thấy sắc mặt Chân Ái trắng bệch, móng tay cũng đâm vào trong thịt cô ta vẫn không buông tay, không thể tin được: “Tại sao muốn cứu tôi?”

Chân Ái đã sử dụng sức lực toàn thân nắm lấy, đau đến mức không còn hơi sức dư thừa để ý đến cô ta, nhưng đau lòng Ngôn Tổ, không khỏi vừa tức vừa hận: “Tôi không muốn cứu cô, tôi phải giao cô cho cảnh sát. Sống!!”

Tô Kỳ sững sờ một giây, trên gương mặt tái nhợt hiện lên một tia cười kì quái.

Sức mạnh động cơ nhanh chóng tích tụ. Ngôn Tổ gắt gao nhúu mày cắn răng, mặt mũi trắng bệch, nhưng vẫn lấy nghị lực kinh người chống đỡ, hai tay gắt gao ôm cả Chân Ái, cổ chân cũng không buông ra một chút.

Ngay cả đặc công Tô Kỳ cũng kinh ngạc sức chịu đựng của anh. Anh không có nửa phần buông lỏng, nhưng cái kệ đầy ắp dân ra, lưng lay một giây, xiêu vẹo, thoáng cái nghiêng toàn bộ rồi ngã xuống.

Trong nháy mắt, mấy chục hàng kệ lưu trữ giống như quân bài domino, đổ sập xuống theo dây chuyền như sét đánh động đất. Cái hộp, tờ giấy, dụng cụ vang lên xào xạc. Thế giới cũng sụp xuống, quay cuồng hoàn toàn giữa không gian.

Ba người đột ngột mất đi chống đỡ, nhanh chóng trượt về phía ao.

Đồ lật vật đập tới từ bốn phương tám hướng. Ngôn Tổ trở mình, che chở Chân Ái trong lòng, dùng lưng mình đỡ đồ lật vật đủ hình dạng cho cô.

Bốn phía đã không còn bất kì chỗ nào có thể dựa vào. Ngôn Tổ liếc nhìn sắc mặt đau đớn của Chân Ái, ra lệnh: “Ái, buông tay!”

“Không!” Chân Ái đột nhiên nghẹn ngào, trong giọng nói đều là sự không cam lòng thê lương, “Cô ta chết thì anh phải làm sao? Họ đã nghị ngờ anh. Em phải giao cô ta cho cảnh sát!”

Ngôn Tổ sững sờ, trái tim đều đau đớn.

Tô Kỳ bị kéo lùi về sau cực nhanh, đồ lật vật rải rác trên đất đều đâm vào người cô ta, suýt nữa đâm cô ta thành con nhím. Cô ta giống như không đau, nhìn hai người cùng nhanh chóng trượt đi với cô ta, chợt cười thê lương: “Ốc anh vũ.”

“Cái gì?”

“Tôi bị hấn thiết kế, hấn đã sớm muốn giết tôi, hấn chưa từng để tôi vào mắt.” Tô Kỳ cười đến bi thương, lẩm bẩm: “Tôi đã quên sự kiêu hãnh của tôi. Ôi, tại sao tôi là phụ nữ? Tại sao cái thế giới này có nhiều cách ức hiếp phụ nữ, làm nhục phụ nữ, phá hủy phụ nữ như vậy? Điều đáng buồn chính là tôi cũng biến thành người như vậy. Xin lỗi, thực sự, xin lỗi.”

Bằng chuyển kim loại kéo ba người dính liền nhau nhanh chóng lao về phía ao formalin.

Ngôn Tổ không khuyên Chân Ái nữa mà là ôm cô và cô ta cùng trượt tới. Anh biết, chỉ cần anh không buông tay, Chân Ái nhất định sẽ buông tay.

Quả nhiên, trong nháy mắt Tô Kỳ bị kéo đến cạnh ao, Chân Ái đột nhiên hoàn hồn, ý thức được anh sẽ bị kéo xuống cùng cô, chợt buông lỏng tay.

Tô Kỳ bị sức kéo cơ giới kéo vào trong formalin nồng độ cao, trong phút chốc liền cuốn đến đáy ao sâu ba mét, bằng bị mắc kẹt dừng lại.

Chân Ái theo quán tính khổng lồ trượt nhanh về phía ao, rơi xuống, khoảnh khắc gương mặt gần đụng phải mặt ao được Ngôn Tổ kéo lại.

Mùi formalin gay mũi khiến Chân Ái buồn nôn, mắt bị khí độc ở mặt ao kích thích đau đớn không chịu nổi.

Cô hơi há miệng, bắt lực nhìn đáy ao. Chất lỏng nồng nặc đổ vào tai mũi họng Tô Kỳ, cơ thể cô ta như mảnh giấy trong gió, điên cuồng co quắp co rúm.

Chân Ái ngơ ngác, không nhúc nhích.

Đáy ao có vẻ như cạn như vậy, giống như hai người chỉ cách một mặt kính, đưa tay ra là có thể đụng tới.

Ngôn Tố ôm cô, cô đột nhiên giống như thức tỉnh, nhào qua muốn vớt Tô Kỳ.

“Ai!” Ngôn Tố dùng sức kéo cô vào lòng ôm thật chặt. Nếu ao chỉ có một mét còn có thể nhảy xuống nâng đầu Tô Kỳ lên. Nhưng nước quá sâu, nồng độ chất độc hóa học quá cao, không tới vài giây là có thể chết người.

Bây giờ xuống cứu,

“Không còn kịp rồi.”

Giọng nói chưa rơi, Tô Kỳ dưới đáy ao đã bắt động.

Chân Ái được anh siết chặt trong lòng, không nói tiếng nào. Lúc đầu chỉ cố chấp lại phản kháng mà dùng sức, giống như một đứa trẻ không nghe lời, nhất định muốn thoát khỏi anh. Dần dần oan ức nói lầm bầm, sau đó bắt đầu khẽ nghẹn ngào, tiếp qua một lúc, rốt cuộc không thể đè nén mà khóc lớn:

“Cô ta chết rồi anh phải làm sao? A Tố, anh phải làm sao bây giờ?”

“Không sao, anh sẽ không có chuyện gì.” Anh sờ đầu cô, không ngừng dỗ dành. Ánh mắt lại từ từ rơi xuống ao formalin.

Đủ loại vật lạ đâm vào lưng Tô Kỳ rơi xuống đáy ao. Phía sau cô ta, máu loãng lan ra như đóa hoa trong chất lỏng hơi đục. Cô ta kinh ngạc mở mắt và miệng, cái xác nửa nổi giữa đủ loại xương. Hai tay giang ra, đáy ao màu trắng có hai đường chữ thập màu đen đan chéo nhau, giống như treo trên cây Thánh giá.

Trước khi rơi vào ao, cô ta đã sấm hối.

Trong đoạn video ngược đãi kia, nghi lễ trói trên cây Thánh giá sấm hối sau đó bị giết, vẫn còn tiếp tục.

Trước ngực áo Tô Kỳ vẽ hai bộ xương khô trắng, bốn con mắt âm u nhìn chằm chằm Ngôn Tố.

Người thứ sáu đã chết, chỉ còn lại một người cuối cùng.

Người trong lòng anh khóc hu hu, bả vai không ngừng run rẩy;

Anh ôm chặt cô, cúi đầu, vùi thật sâu trong tóc cô.

Trong chốc lát, các cảnh sát đều tới. Không phải cảnh sát địa phương mà là FBI.

Ngôn Tố sớm đã đoán được mình bị họ theo dõi nên cũng không kinh ngạc tốc độ của họ. Chân Ái trong nháy mắt ngừng khóc, lặng lẽ quẹt khô trên áo anh, cùng anh đứng lên.

Luis nhìn thấy Ngôn Tố, ánh mắt sắc bén quét anh từ trên xuống dưới một lần, câu nói đầu tiên chính là: “S. A., bây giờ đối tượng bị tình nghi lớn nhất đã chết. Mà hiện trường chỉ có anh, và, học trò của anh.”

Bởi vì Ngôn Tố và Chân Ái có sự tình nghi quan trọng, đám người Nell theo phép tắc đều không đến gần nói chuyện với anh. Nhưng Lopez gọi bác sĩ đến kiểm tra và xử lý vết thương cho họ.

Nhân viên pháp chứng nhanh chóng triển khai công việc, kiểm tra bằng chuyên, súng của Tô Kỳ và các chỗ khác.

Chân Ái quần chắn để cho bác sĩ xử lý vết thương. Ngôn Tố cũng thế. Vừa rồi anh chắn Chân Ái, ngăn chặn đồ vật bên cạnh bằng tay cho cô, trên lưng có rất nhiều chỗ bị thương. Tuy không nặng, nhưng nhìn nhiều vết thương dài ngắn không đồng nhất như vậy, Chân Ái rất đau lòng.

Ngôn Tố cảm ứng được ánh mắt của cô, quay đầu lại mỉm cười: “Nghe nói vết sẹo làm cho đàn ông càng có mùi vị đàn ông hơn.” Cuối cùng, đặc biệt bịa thêm một câu, “Ai, anh rất kiêu hãnh.”

Để an ủi cô, anh lại nói câu anh không bao giờ nói cũng không cho rằng hợp lý.

“Cái gì mùi vị đàn ông? Không có logic.” Chân Ái bĩu môi, lại gần, “Em nghĩ thử xem, sao người không được?”

Ngôn Tố cúi đầu nhìn cô, cười không nói lời nào. Thực ra biết cô ngoài mặt thoải mái, nhưng trong lòng đang âm ỷ lo lắng cho anh.

Rheid đi tới, đợi nhân viên y tế xung quanh Ngôn Tố đều tản ra mới thấp giọng hỏi: “S. A., đã xảy ra chuyện gì?”

“Tự vệ và chuyện ngoài ý muốn.”

“Có thể miêu tả một chút cho tôi không?”

Ngôn Tố trầm mặc nửa giây, lắc đầu: “Không thể.”

“Tình hình bây giờ rất bất lợi cho anh.”

“Tôi biết. Nhưng, tôi không có bất kì điều gì muốn nói.”

Rheid liền không hỏi nữa, chỉ bảo anh chú ý nghỉ ngơi.

Đợi ở hiện trường không tới hai tiếng, kết quả so sánh dấu vân tay được truyền ra.

Quả cầu sắt rỗng ruột, công tắc bằng chuyên... Toàn bộ chỉ có dấu vân tay Ngôn Tố, kể cả súng Chân Ái từng cầm.

Chân Ái vừa nghe, phản xạ có điều kiện nói: “Không thể nào, mấy cái súng tôi...”

“Luật sư vẫn chưa tới.” Ngôn Tố cúi đầu nhìn cô, ầm ập ngắt lời cô, “Bây giờ nói chuyện sẽ gây bất lợi cho em!”

Chân Ái dừng lại, nhìn thẳng anh, từng từng nước bao phủ trong đôi mắt.

Nhất định là anh nhân lúc cô không chú ý lau sạch dấu vân tay trên súng, không thể tránh khỏi lau sạch cả dấu vân tay Tô Kỳ. Không có dấu vân tay, chỉ có dấu vân tay anh để lại.

Thay vì cô bị nghi ngờ, anh cho rằng anh bị nghi ngờ tốt hơn sao?

Ngôn Tố thấy cô sắp khóc, cong cong môi, sờ sờ băng vải trên người cô: “Rõ là không kiên cường, có đau vậy sao?”

Chân Ái không cảm thấy buồn cười, ánh mắt nhìn thẳng anh, gật đầu một cái: “Có, rất đau.”

Nụ cười nhàn nhạt trên mặt Ngôn Tố liền cứng lại, mâu quang rất sâu, ôm đầu cô vào lòng, thấp giọng dỗ dành: “Không sao. Họ muốn buộc tội anh, kiểm tra đường đạn và phản ứng khói thuốc súng đều không qua được.”

Luis đi tới trước mặt Ngôn Tố: “S. A. Yan, chúng tôi có đầy đủ bằng chứng nghi ngờ, anh có sự tình nghi quan trọng trong vụ án Tô Kỳ chết, mời anh phối hợp với chúng tôi trở về đồn cảnh sát một chuyến. Bắt đầu từ bây giờ anh có quyền giữ im lặng, nhưng mọi thứ anh nói với bất kì cảnh sát nào đều sẽ có thể được xem như bằng chứng gây bất lợi cho anh trước tòa...”

Chân Ái nghe, trái tim dần lạnh xuống. Ngôn Tố nắm tay cô, tỏ vẻ không sao.

Sau khi Luis nhanh chóng nói xong lời cảnh báo Miranda, hỏi ý: “Xin hỏi, anh có bằng lòng trả lời câu hỏi của chúng tôi trong tình huống không có luật sư không?”

Ngôn Tố yên lặng nghe xong, lắc đầu: “Tôi chọn sử dụng trọn vẹn quyền im lặng của tôi.”

Luis: “Ok, trước khi luật sư đến, chúng tôi sẽ không hỏi anh bất kì câu hỏi nào.”

Mắt thấy cảnh sát muốn đi qua mời Ngôn Tố, Chân Ái theo bản năng ôm cánh tay anh thật chặt, cúi đầu, không nói lời nào, cũng không buông tay.

Luis híp mắt, hỏi: “Cô là nhân chứng quan trọng, nếu cô bằng lòng trở về với chúng tôi làm chứng...”

“Có thể.” Chân Ái lập tức gật đầu.

Ngôn Tố không nói lời nào, nắm bàn tay nhỏ bé của cô, đi ra ngoài.

Ngồi trên xe cảnh sát, tâm trạng Chân Ái rất sa sút, Ngôn Tổ lại yên lặng từ đầu đến cuối, ôm cô vỗ về. Một thời điểm nào đó, anh ngẩng nhìn mùa hè xanh tươi ngoài cửa sổ, đột nhiên tự mỉm cười.

Chân Ái nghiêng trong lòng anh, ngẩng đầu nhìn: “Sao vậy?”

Ngôn Tổ: “Em càng trân quý hơn.”

Anh tuy nghiêm khắc với kiểm chế bản thân, cho rằng sự đau khổ mình chịu đựng không phải là lý do tổn thương người khác, nhưng cũng không bao giờ có thể dùng tiêu chuẩn đạo đức của mình đi yêu cầu người khác, cho nên anh cho rằng sự biến chất của Tô Kỳ về tình thì có thể tha thứ, cũng thương tiếc thông cảm thay cho cô ta.

Anh tuân thủ nghiêm ngặt nguyên tắc của mình, nhưng không phê phán suy nghĩ của người khác, cũng không có ý định gò ép và thuyết phục.

Nguyên nhân chính là như vậy, tìm được một người cùng chung chí hướng mới vô cùng trân quý.

Chuyện hôm nay lại lần nữa khiến anh phát hiện điểm giống nhau của hai người họ, Chân Ái giống như anh. Cô không chỉ cho rằng như vậy, càng trong lúc vô thức hành động thực tế như vậy.

Cô thực sự, mỗi một ngày đều khiến anh nhìn với cặp mắt khác xưa.

Chân Ái nghe không hiểu, nhúu mày nhìn anh.

Ngôn Tổ cũng không giải thích, nhếch nhếch khóe môi, nói: “Đừng lo, buổi tối chúng ta vẫn có thể cùng nhau ăn tối.”

Buổi tối trăm triệu năm khó gặp, không thể bỏ qua.

#

Dưới bầu trời xanh, bãi cỏ nhấp nhô kéo dài.

Người thanh niên thân hình cao lớn đội nón, cả người mặc đồ thể thao màu trắng, nhìn như tràn đầy năng lượng tuổi trẻ. Hai tay hắn nắm gậy golf, một gậy tiêu chuẩn, quả cầu nhỏ màu trắng bay rất xa.

Amber đứng lâu quá, chân hơi đau, nhưng tay vẫn kiên trì nâng khăn mặt đứng một bên, lén lút quan sát hắn. Cho tới bây giờ cô ta chưa từng thấy dáng vẻ như ánh mặt trời này của hắn, giống như một sinh viên đơn thuần.

Nghe nói hắn và ngài A giống nhau như đúc. Tiếc là cô ta chỉ nhìn thấy bóng ngài A ở trong xe ven đường; còn hắn, ngài B, cô ta chỉ từng thấy dáng vẻ hắn đeo kính mát, đường cong mũi và cằm đều rất đẹp.

Cho dù như vậy, cô ta cũng không nhìn ra là thật hay giả. Bởi vì cô ta nghe nói họ đều chuyên về nguy trang. Đều là thủ đoạn độc ác giống nhau.

Một câu duy nhất A từng nói với cô ta là: “Nếu cô đụng vào cô ấy, tôi sẽ cắt cô thành lát cá sống cho chó ăn.” Mà B đến tận bây giờ vẫn không nói chuyện với cô ta. Hắn dường như chỉ nói chuyện với người trong tổ chức.

Amber rất mong muốn gia nhập tổ chức, nhưng đến bây giờ vẫn không thành công.

Cô ta không hi vọng giống như Tô Kỳ, bán mạng cho tổ chức lại không có ai bảo đảm và nhật xác cho cô ta. Nhưng cô ta vẫn cảm thấy nghi hoặc, ngài B rõ ràng đã đồng ý sẽ bảo đảm an toàn cho Tô Kỳ, giống như bảo vệ cô ta giết người trước kia.

Đang suy nghĩ, hắn quay đầu lại, đeo kính mát không thấy rõ ánh mắt, nhưng mơ hồ có luồng khí lạnh.

Cả người Amber chợt lạnh, run lên.

Ánh mắt hắn rơi trên tay cô ta, cô ta trực tiếp cầm khăn, hắn nhúu mày.

Người phục vụ bên cạnh dùng khay nâng khăn lên: “Thưa ngài.”

Hắn cầm lên lau mồ hôi trên đầu.

Amber lúng túng cúi đầu. Cô ta dùng tay cầm khăn, hần có thói quen sạch sẽ nặng, ghét bỏ cô ta.

Hần cầm khăn lau tay, dưới kính mát thấp thoáng nhìn thấy lông mi rất dài, thanh âm lạnh nhạt: “Lời hứa của đàn ông là không đáng tin, nhất là khi trong mắt người đàn ông này không có cô.”

Amber ngẩn ra, phát hiện hần đang trả lời suy nghĩ trong lòng cô ta. Cô ta giật nảy mình, hần đọc được lòng người?

Amber không dám nói tiếp, Thera bên cạnh lại ngẩng đầu nhìn gò má trắng ngần của hần: “Thưa ngài, cảnh sát Miller điều tra Holy Gold, chính là tác giả trong lâu đài, còn có người liên lạc người chỉ điểm của hần đều chết hết. Chúng ta chỉ tổn thất Tô Kỳ.”

“Cô ta vốn đáng chết.” Hần cầm khăn, tỉ mỉ lau từng ngón tay, “Cô ta làm Little C của chúng ta bị thương, tôi rất đau lòng.” Gò má hần lạnh lẽo cứng rắn, những lời này lại nói đặc biệt dịu dàng, thờ dài, “Thật muốn kéo xác cô ta ra ngoài trộn thành thịt xay.”

Amber nghe, kinh hoàng trong lòng, nhớ đến gương mặt lạnh lùng của Chân Ái, lại nhớ đến ánh mắt thân thiện của Tô Kỳ, nội tâm vừa oán vừa hận, nhưng cũng không dám nói gì cả.

Hần xoay đầu qua, kính mát đen như mực, nhìn đến mức Amber rợn cả tóc gáy.

Cô ta nhớ Tô Kỳ nói, hần có một đôi mắt xinh đẹp như ngọc lưu ly, nhưng không bao giờ có thể dịu dàng với bất kì người phụ nữ nào khác.

“Cô vẫn muốn giết cô ấy?” Hần nhướn mày, khoe miệng hiện lên một tia cười kì dị: “Amber, tôi chán ghét phụ nữ không biết tốt xấu, không nhìn rõ bản thân.”

Dừng một chút, “Đặc biệt là không thích người phụ nữ không nghe lời.”

Đầu óc Amber không sáng suốt, cũng không biết nghĩ thế nào, ẩn nhẫn cắn phẫn phẫn bác: “Tiểu thư C nghe lời ngài sao?”

“Đương nhiên không nghe.” Hần không vì vậy mà tức giận, ngược lại bình tĩnh nói, “Nhưng tôi thích chơi tiêu chuẩn kép.”

Amber chợt cảm thấy bi ai.

Tô Kỳ chính là như vậy, không thấy rõ hiện thực.

B đã thu ánh mắt, xoay người lên hành lang. Thera đi lên, Amber cũng đi theo phía sau.

Đến hành lang, B nhìn thấy cánh cửa dày nặng, đột nhiên lẩm bẩm: “Nên dùng băng chuyền lại, cứu Tô Kỳ ra.”

Amber không hiểu lắm, tưởng hần nuốt lời. Nhưng Thera vừa nghe liền hiểu, nhớ tới lúc Tô Kỳ nắm cánh cửa nặng nề hung hăng đâm mạnh vào người Chân Ái.

Quả nhiên, hần chậm rãi đi ở phía trước, vô cùng tiếc rẻ than: “Nên trói cô ta vào trong khe cửa, ném đến khi cô ta chết.”

96. Chương 95

Mọi người đều biết FBI và CIA vô cùng không hòa thuận, thậm chí đến mức hai bên cử gián điệp thăm dò lẫn nhau.

Làm việc lớn, hai cơ quan này có cách làm việc và chủ trương riêng, phối hợp với nhau đều muốn làm anh cả, không ai chịu nghe ai gà bay chó sửa. Bởi vì hai bên đối đầu và không hợp, nguy cơ mang đến cho tính mạng nguyên thủ và an ninh nội địa không phải số ít.

Làm việc nhỏ, FBI cho rằng đặc công CIA là mắt mọc trên đầu, khoe khoang là phần tử trí thức không coi ai ra gì; CIA cho rằng đặc công FBI là cảnh sát thích xen vào chuyện người khác, cứng nhắc độc tài.

Đặc biệt là bây giờ.

Chân Ái đứng ở góc rẽ hành lang, liếc nhìn hai nhóm người tranh luận bên kia cửa sổ kính, cúi đầu tiếp tục pha cà phê.

Trước đó cô đồng ý phối hợp điều tra là để trở về đồn cảnh sát với Ngôn Tố.

Liên quan tới phòng thí nghiệm, cô không cần phải nhắc tới, CIA sẽ can thiệp ngăn cản FBI điều tra. Liên quan đến Tô Kỳ, vật chứng tại hiện trường bị thay đổi, cô vẫn chưa nghĩ ra nói thế nào mới có thể tin.

Vừa rồi đến đồn cảnh sát, Ngôn Tố mới dìu Chân Ái xuống xe liền thấy anh trai Spencer Van De Bilt, toàn bộ đoàn luật sư đi theo phía sau. Spencer không lên tiếng, lễ phép lại khắc kỷ gật đầu với Chân Ái một cái.

Người của đoàn luật sư tới nhắc nhở Ngôn Tố: “Đừng nói bất kì điều gì với cảnh sát.”

Đây quả thực là lời vô ích. Nhưng đối mặt với nhắc nhở dư thừa của anh ta, Ngôn Tố hoàn toàn không coi thường và chế giễu như thường ngày, mà là khẽ gật đầu tỏ ý cảm ơn.

Chân Ái hỏi: “Các anh có thể bảo lãnh anh ấy không?”

“Bảo lãnh?” Trong mắt luật sư lóe lên tia sáng sắc sảo, “Đừng bị cảnh sát hù, họ không có lệnh bắt. S. A. cũng không bị bắt, cảnh sát không có đầy đủ bằng chứng, cho nên anh ấy có thể đi bất kì chỗ nào vào bất cứ lúc nào. Cảnh sát đang tạo áp lực tâm lý cho anh ấy, muốn mời anh ấy về lấy khẩu cung. Nếu anh S. A. muốn truy cứu, chúng tôi có thể khởi tố.”

Chân Ái sững sờ. Cô nhất thời sốt ruột, lại không chú ý đến điểm này. Thảo nào Ngôn Tố nói hôm nay sẽ không lỡ bữa tối.

Lúc đó Luis nghe, sắc mặt u ám: “Chúng tôi sẽ mau chóng xin lệnh cấm chế. Anh Ngôn, khoảng thời gian này anh tốt nhất đừng thử ra nước ngoài.”

Ngôn Tố thật thật giả giả tranh luận: “Vậy tôi nhất định phải trốn ra ngoài trước khi có lệnh cấm chế.”

Mặt Luis tối sầm.

Đến lúc hỏi Chân Ái sau đó, cô cũng chơi xấu: “Tôi muốn giữ im lặng.” Luis suýt nữa tức chết. Ông ta định dùng mọi cách để Chân Ái mở miệng, nhưng người của CIA đứng bên phía Chân Ái.

Ông ta quả thực không biết đã đụng phải ôn thần gì.

Tiếp đó hai nhóm người tranh chấp, cho đến bây giờ.

Chân Ái bưng cà phê ngồi cùng một chỗ với Ngôn Tố.

“Em không ngờ anh trai anh sẽ đến. Em tưởng anh ít nhất sẽ phối hợp điều tra trước, cho họ lấy khẩu cung.”

Ngôn Tố không để ý liếc nhìn đồng hồ đeo tay: “Sẽ, nhưng không phải bây giờ.” Anh có chuyện rất quan trọng, tạm thời không muốn phối hợp với cảnh sát. Hơn nữa Tô Kỳ đã chết, cho dù nói thẳng chuyện đã xảy ra cũng không bắt được người bí ẩn phía sau. Vả lại lời anh không nhất định được tin.

Dù sao cũng đã bị nghi ngờ, phối hợp hay không phối hợp, sự khác biệt duy nhất là mức độ nghi ngờ.

Điểm này, Ngôn Tố không hề quan tâm.

CIA và FBI cuối cùng đạt được nhất trí đi ra ngoài, sắc mặt người mỗi nhóm đều không tốt.

Spencer đến gọi Ngôn Tố sang một bên nói chuyện.

Chân Ái nhìn thấy Annie mặc quần áo thường, xuất hiện với thân phận chị dâu Ngôn Tố, hoàn toàn không phải là lấy thân phận công việc và cảnh sát can thiệp.

Annie bưng cà phê đi tới, ngồi xuống cách Chân Ái một cái ghế, nhìn qua giống như hai người không quen. Cô ấy nhìn dưới đất, thanh âm rất thấp: “Tài nguyên trong tay Tô Kỳ quá nhiều nên mới làm ra loại cục diện này. Nhưng tại sao Âu Văn mất liên lạc với cô?”

Chân Ái lắc đầu.

Annie nhấp cà phê: “Tô Kỳ chuyển thông tin ra ngoài, thân phận của cô đã bị lộ. Đây cũng là lý do tại sao cô đi đến đây, người của tổ chức cũng có thể đuổi đến đó.”

Chân Ái không lên tiếng.

“Nội bộ CIA không có mấy người biết thân phận của cô, gần đây chúng tôi điều tra những người này, kết quả không có vấn đề. Nhưng dấu vết điều tra cho thấy Tô Kỳ còn có đồng bọn, chúng tôi nghi ngờ ở FBI. Cho nên, chúng tôi tạm thời không có cách nào khống chế. Vì sự an toàn của cô, tôi đề nghị cô đổi thân phận lần nữa.” Annie dừng một chút, “Hoàn toàn xóa bỏ liên hệ với tất cả người cô biết, kể cả tôi.”

Trong lòng Chân Ái kinh hãi, nắm ly thật chặt, móng tay trắng bệch. Cô không nói tiếng nào, nhưng ngôn ngữ cơ thể hết sức rõ ràng: Không được!

Annie: “Thứ cho tôi nói thẳng, cô không có sự lựa chọn.”

“Không!” Cảm xúc Chân Ái bật ngược lại.

Trong trí nhớ Annie, Chân Ái luôn luôn nghe theo mệnh lệnh, chưa từng cố chấp như vậy. Cô ấy sững sờ một chút, thu thế, quay đầu nhìn phía bên kia. Ngôn Tổ và Spencer, cao gầy giống nhau đang thấp giọng nói chuyện.

Chân Ái nghe cô ấy không nói, ngẩng đầu nhìn sang theo ánh mắt cô ấy. Ngôn Tổ của cô vẫn đút hai tay vào túi theo thói quen, gò má yên lặng lại an nhàn, trên áo sơ mi trắng có vết máu nhàn nhạt, nhưng nhìn vẫn sạch sẽ như vậy.

Hai người phụ nữ nhìn người đàn ông mình yêu, hoặc dịu dàng, hoặc yên lặng.

“Spencer là Thượng nghị sĩ trẻ tuổi nhất bang New York.” Khóe môi Annie cong lên, “Anh ấy thực sự rất giỏi. Trời mới biết tôi yêu anh ấy thế nào... Vì yêu anh ấy nên yêu gia tộc anh ấy. Cho nên hi vọng em trai S. A. của anh ấy có thể thật tốt.”

Chân Ái im lặng.

“Bất kể là từ góc độ chị dâu hay từ góc độ danh dự gia tộc chồng tôi, tôi đều hi vọng S. A. có thể giống như trước đây, sống đơn giản lại bình yên, sạch sẽ.”

Chân Ái khẽ nói: “Anh ấy vẫn luôn như vậy, anh ấy vẫn luôn rất sạch sẽ.”

Annie cười một tiếng: “Chính vì vậy, đứa trẻ đơn thuần như thế bị bôi nhọ oan uổng, mới khiến người ta vô cùng đau lòng, không phải sao?”

Chân Ái ngẩn ra, sắc mặt trắng bệch.

“Cậu ấy rất may mắn, sinh ra ở đất nước nói bằng chứng này, còn có gia tộc hùng mạnh chống đỡ, cho nên bất kể như thế nào cậu ấy cũng sẽ không ngồi tù vì chuyện không làm, cho dù có một ngày, người hãm hại cậu ấy khiến cậu ấy mang tiếng xấu.”

Gương mặt yên tĩnh và thanh tú của Chân Ái lại trắng bệch một lần, thanh âm không giống như của mình, rất trống rỗng: “S. A. không quan tâm.”

“Tôi tin cậu ấy không quan tâm; nhưng tôi ngạc nhiên, cô lại cũng không quan tâm cô sẽ mang đến tai họa và xui xẻo cho cậu ấy.” Một câu nói thẳng của Annie khiến gương mặt Chân Ái lại đỏ, “Biết không, gia tộc của S.A. có rất nhiều nhà khoa học giống như cậu ấy, người nghiên cứu khoa học giống như cô, còn có rất nhiều người theo đuổi chính trị giống như Spencer. Gia tộc quá to lớn, danh dự của tất cả mọi người đã gắn bó chặt chẽ. S. A. quả thực không quan tâm danh dự của mình, nhưng trong lòng cậu ấy nhất định sẽ tồn tại áy náy với những người sống chính trực và cố gắng làm việc khác trong gia tộc.”

Gương mặt Chân Ái thoát đỏ thoát trắng, nắm chặt ly, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, giống như bị ném trong trời băng đất tuyết mênh mông, lạnh lẽo, bao la mờ mịt, không biết phải làm sao, không có phương hướng.

Annie nhìn áo sơ mi trắng của Ngôn Tố, nói một cách sâu xa: “Cô xem, cậu ấy lại bị thương rồi.”

Trong lòng Chân Ái bị thương, lại không cam lòng, gần như phát tiết mà khiêu khích: “Chờ hoàn thành nghiên cứu giai đoạn hiện tại, tôi sẽ kết thúc hợp tác với các cô, bất kể tôi và anh ấy kết quả thế nào.”

Dường như vậy thì có thể không chịu thua kém.

Annie không tin, thản nhiên nói: “Nhưng tôi cho rằng, cô sẽ không bỏ mặc cục diện hỗn loạn mẹ cô để lại.”

Chân Ái cứng họng, cảm thấy thất bại.

Sự cố chấp và tức giận vừa rồi thực ra là cố tình gây sự. Annie nói vốn đúng, bây giờ cô rất muốn trở thành cô gái không biết lý lẽ tùy hứng gây rối, nhưng cô cuối cùng không phải.

Dường như giờ phút này, tính cách phục thù khi đó vẫn chiếm thượng phong. Cô trầm mặc rất lâu: “Các cô làm sao có thể đảm bảo sự an toàn lần sau của tôi?”

“Kể từ lúc cô chạy lung tung, sau khi đến đại học Columbia nghe giảng, bọn chúng đã từ từ theo dấu cô. Cô nên biết cô không phải là người bình thường, không thể tùy thích đi chỗ muốn đi.” Annie nói, “... Tôi còn nhớ trước Âu Văn, mấy đặc công trước vừa chết, tâm trạng cô khi đó rất mâu thuẫn. Nói...”

“Sống dưới đất cả đời sao?” Chân Ái lạnh lùng nói thay cô ấy.

Khi đó cô luôn ru rú trong nhà, chỉ cần thỉnh thoảng đến chỗ nhiều người sẽ xảy ra chuyện. Sau khi đổi mấy đặc công, cô tự trách mình rất sâu sắc, nói không muốn người khác bảo vệ, mãi mãi ở trong phòng thí nghiệm dưới đất làm nghiên cứu là được rồi.

Khi đó cô không cảm thấy đây là chuyện khó khăn gì, còn tập mãi thành thói quen. Nhưng cấp trên suy xét từ khỏe mạnh tâm lý, không ngăn cách cô với thế giới bên ngoài.

#

Trên đường ngồi xe limo về, trái tim Chân Ái hoàn toàn lạnh lẽo, chưa từng tuyệt vọng giống như giờ phút này.

Cô biết, trừ Âu Văn, rất nhiều lúc còn có người khác bảo vệ cô trong bóng tối. Nếu không có kế hoạch bảo vệ nhân chứng, cô sẽ bị Arthur bắt về rất nhanh. Bây giờ hần chạp chạp không ra tay chỉ là vì theo dõi Ngôn Tố.

Có lẽ thực sự đã đến lúc thay đổi thân phận lần nữa, biến mất khỏi thế giới mới này.

Cô vùi đầu vào ngực Ngôn Tố, không muốn ngẩng mặt nhìn anh, chỉ ôm lấy anh thật chặt, giống như đứa trẻ ôm món đồ chơi duy nhất.

Trước đây, cô rõ ràng cảm thấy thời gian là bất động, ngày qua ngày năm qua năm làm thí nghiệm mãi mãi không có bờ bến, làm một người máy nhỏ cũng rất tốt. Nhốt trong phòng thí nghiệm, sau rất nhiều năm, chết trên vị trí công tác của mình cũng xem như là vui vẻ.

Một mình, không có bất kì quen biết gì với thế giới này mà sống, không có bất kì nhớ mong gì mà chết đi.

Thực ra, rất tốt, rất thích hợp với cô.

Nhưng bây giờ cô không muốn đi. Trong sinh mạng của cô, chỉ có duy nhất một tia sáng như anh, làm sao cô cam lòng vứt bỏ. Chỉ nghĩ đến việc không được gặp lại anh nữa, trái tim cô đau đớn giống như bị dao cắt.

Cô chưa bao giờ biết cô đơn và tịch mịch là gì, nhưng bây giờ khác, cô đã yêu anh.

Quay trở lại, trái tim không trở về được nữa.

Nếu tự một mình, ngày ngày nhớ anh, một đời dài như vậy, làm sao cô chịu đựng được, có thể vượt qua được?

Nhưng như Annie ám chỉ, anh mang đến cho cô hi vọng và vui vẻ vô tận, mà thứ cô mang cho anh là đau khổ và tai họa vô tận.

Có lẽ xuất hiện dao động về tình cảm, lý trí cũng rối loạn. Cô đột nhiên cảm thấy cuộc đời mình quả thực hồ đồ và tùy tiện. Người như cô thực ra không thích hợp với Ngôn Tổ chút nào.

Anh tốt như vậy, nhưng cô thì sao?

Từ nhỏ đến lớn, phạm vi cuộc sống của cô vô cùng đơn giản. Không ai dạy cô chính tà, đúng sai. Cô không biết thế giới này là dạng gì, trước kia cho rằng chuyện bọn Arthur làm là đương nhiên và chính đáng.

Có lúc suy nghĩ nhiều, bản thân cũng không biết rõ. Sự chính nghĩa và công bằng thế giới bên ngoài định nghĩa tuyệt đối chính xác sao? Hay là, mỗi người chỉ đứng trên lập trường của mình, đoàn kết với người cùng lập trường với mình hợp lại thành nhóm, tổ chức bèn vực lên tiếng thay mình mà thôi.

Giống như Tô Kỳ, cô ấy cũng coi như là người đi qua hai thái cực. Cô ấy rốt cuộc là đúng hay sai?

Chân Ái không nghĩ ra. Rất nhiều lúc, cô không biết định nghĩa tốt xấu trong lòng mình là gì, rất nhiều lúc cũng không có tiêu chuẩn rõ ràng, chỉ làm theo lòng mình, không muốn khiến trong lòng khó chịu và áy náy.

Nhưng hôm nay, cô không hề làm gì cả, trong lòng lại khó chịu và áy náy không có cách nào giải trừ. Chợt nhớ tới tiểu sử của Mandela lúc trẻ, lúc vị chiến sĩ tự do đó bị nhốt ở nhà tù đảo Robben đã từng nói: Có lúc, một số món đồ đã định trước sẽ biến mất, bất kể bạn cố gắng thế nào cũng không có cách nào cứu vãn số phận biến mất của nó, cuối cùng uống công.

Trong lòng cô, cảm xúc bị quan đang lan tràn.

Ngôn Tổ thấy tâm trạng cô không bình thường, khẽ gần trán cô, hỏi: “Sao vậy?”

Cô rất hoang mang, ánh mắt trống rỗng: “A Tổ, người bí ẩn sau lưng Tô Kỳ là Bert, nhất định là Bert.”

Anh cũng không bắt ngờ: “Anh đại khái đã đoán được.”

Chân Ái nhớ tới Bert, lại nghĩ tới Annie, đầu óc vô cùng đau đớn: “A Tổ, em không thích những người chính nghĩa bảo vệ em bây giờ, họ luôn nói những lời khiến em chán ghét mình, khinh bỉ mình. Luôn luôn khiến lòng em, đau.”

Cô nắm chặt cánh tay anh, nói năng không đầu không đuôi,

“Em cũng biết nói những lời này rất hoang đường, nhưng trước đây em chưa từng cảm thấy hành vi của Bert có chỗ nào không đúng. Hắn vẫn luôn là đứa con trai tính cách hung ác lớn lên cùng em. Em thậm chí vì sự bảo vệ của hắn mà xem hắn là người thân. Tuy em không nên nói như vậy, nhưng trước khi em rời khỏi tổ chức, em chưa từng xấu hổ muốn độn thổ cho xong vì hành vi của mình.”

Mâu quang Ngôn Tổ tối sầm, cánh tay trượt xuống, ôm chặt cơ thể không ngừng run rẩy của cô, muốn truyền sức mạnh cho cô, nhưng sự hoang mang và sợ hãi của cô đến từ đáy lòng, ngay cả thanh âm cũng run rẩy: “Từ sau khi trốn đi, em cũng rất rõ, em là một người xấu, là một ác ma. Em không dám ngẩng đầu trước mặt người của CIA, không dám nhìn vào mắt họ. Em chán ghét bọn họ!”

Nước mắt lấp lánh trong mắt cô, tràn đầy sợ hãi, nói càng lúc càng nhanh, hoàn toàn hỗn loạn: “A Tổ, nếu em chỉ trốn khỏi một tổ chức, gia nhập một tổ chức khác? Không đúng, em không nên nói như vậy. Họ nói đúng, em lại cãi nhau với họ, còn nói lầy không chịu làm việc nữa. Em lại có thể có loại suy nghĩ này, em làm sao có thể không bù đắp nghiệp chướng mẹ em đã phạm. Em làm sao...”

“Ai, đừng nói nữa!” Anh thấy cô gần như mất khống chế, cúi đầu lấy gò má kề sát bên môi cô, “Anh hiểu hết, không cần nói nữa!”

Môi anh kề bên tai cô, nhịp tim rối loạn.

Trầm tĩnh trước sau như một, bây giờ lại hoảng sợ vì sự hoang mang và dao động của cô.

Anh biết, cô bị khi dễ; anh không bảo vệ tốt cho cô; cô đang bất an đang sợ hãi; anh lại bất lực.

Đột nhiên, một suy nghĩ hoang đường nhảy ra trong đầu anh. Cô sẽ không cảm thấy thế giới bên ngoài không tốt bằng tổ chức, muốn trở về chứ?

Anh chợt cứng đờ, cánh tay buộc chặt cô theo bản năng, ôm chặt cơ thể mảnh khảnh của cô vào cơ thể vững chắc ấm áp của mình. Thanh âm lại nhẹ nhàng: “Ai, sao vậy? Tại sao hoang mang? Tại sao không có lòng tin?”

Giọng nói anh trầm thấp giống như một cây đàn.

Chân Ái bị trói buộc trong lòng anh, rất khó chịu. Anh làm sao có thể luôn dễ dàng cho cô ấm áp như vậy, khiến cảm giác tủi thân của cô tràn ngập, giọng nghẹn ngào: “Tại sao anh không bao giờ hoang mang? Tại sao anh luôn có lòng tin như vậy? Làm sao anh biết sự đúng đắn anh giữ vững hiện nay là đúng đắn?”

Thực ra cô muốn hỏi, làm sao anh biết người anh thích bây giờ chính là người yêu lý tưởng của anh?

Nhưng cô không dám. Sợ nhắc nhở anh.

Trái tim bị treo lên của Ngôn Tố từ từ rơi xuống. Trước đó bị Luis nghi ngờ anh cũng không lo lắng, ngược lại bây giờ thể nghiệm cảm giác tù nhân ở tù lại được thả ra.

Cô bị anh siết quá chặt, hô hấp hơi rối loạn, nhưng không muốn giãy ra giống như thường ngày, ngược lại vững vàng vòng lấy hông anh giống như koala ôm cành cây.

Anh mặc cho cô chui vào lòng anh. Cách nửa giây, hôn tóc cô:

“Ai, anh giữ vững sự đúng đắn trong lòng, nhưng không cho rằng nó là tuyệt đối. Trong lòng mỗi người đều có thước đo của mình. Khi suy nghĩ của em va chạm với người khác, nếu không biết bảo vệ bản tâm của mình thì sẽ dao động. Anh không theo bất kì người nào, cũng không phụ thuộc bất kì thế lực nào; có lẽ bởi vì như vậy mới kiên định từ đầu đến cuối. Nhưng, điều em muốn hỏi không phải là việc này phải không?”

Anh hơi buông cô ra, ôm cô lên đùi, bàn tay nâng mặt cô lên, lòng bàn tay ấm áp, ánh mắt trong veo, nhìn thẳng vào lòng cô: “Ai, xin em tin tưởng ánh mắt của anh, nhất là ánh mắt nhìn phụ nữ của anh.”

Anh lại nhìn ra suy nghĩ của cô.

Trong lòng Chân Ái lặng lẽ rung động, gương mặt nho nhỏ ở trong bàn tay anh, lẳng lặng nhìn anh chăm chăm.

Anh hơi cúi đầu, trán chống lên trán cô: “Ai, anh hi vọng sau này em có thể làm chuyện em muốn làm.

Nếu em cảm thấy thực ra em rất thích công việc bây giờ thì hãy vứt bỏ tình cảm em dùng cho nó, hoặc áy náy, hoặc gánh nặng, coi nó là công việc bình thường để làm. Nếu em chọn con đường này, anh sẵn sàng cùng em thay đổi thân phận;

Nếu em chán ghét nó, cũng xin em hãy buông xuống tất cả gánh nặng, nhẹ nhõm thoải mái đi theo anh. Không cần bảo vệ nhân chứng, anh bảo vệ em. Chúng ta chọn tuyến đường đi Cuba, sau đó đi một vòng thế giới. Nếu em sợ có ai nhận ra anh, sẽ làm hại anh, anh không ngại phá hủy tướng mạo bây giờ.”

Lòng Chân Ái chấn động. Anh tự mình ra quyết định quan trọng như vậy từ lúc nào?

“Tại sao?”

“Bởi vì anh yêu em.” Lần đầu tiên nói yêu, anh không hề bối rối.

Trong nháy mắt, rất nhiều chuyện không cần hỏi, anh đã cho câu trả lời đáng tin nhất.

Lần đầu tiên nghe anh nói yêu, cô ngơ ngẩn, không có phản ứng. Anh cũng không để ý, lấy một bức thư từ trong túi ra, đưa cho cô: “Suýt nữa không có cơ hội đưa cho em.”

Bức thư thứ hai?

Tim Chân Ái đập rộn ràng, nhận lấy. Phong bì màu trắng, in con dấu hoa hồng đỏ. Cô bỗng nghĩ ra hình ảnh kia: Đồng hồ để bàn cổ điển trên bàn làm việc lặng lẽ đi, anh cúi đầu ngồi trước bàn cầm bút viết sột soạt, gò má bình yên và sâu sắc.

Mở ra, tờ giấy với tính chất se lạnh, chữ viết thanh tú đầy ý nghĩa, vẫn song ngữ Trung Anh cộng thêm con dấu.

“Ai, anh thích em biết bao.

Em đã trải qua đau khổ và hành hạ tối tăm nhất, nhưng vẫn tin tưởng tình cảm tốt đẹp nhất, vẫn thuần lương và vui vẻ, vẫn chân thật và có tôn nghiêm.

Có người nói tuy thế giới tràn đầy gian khổ, nhưng gian khổ luôn có thể chiến thắng. Câu này anh sẵn sàng nhìn từ góc độ vĩ mô toàn nhân loại, nó mãi mãi chính xác, bởi vì sự gian khổ của nhân loại luôn có thể chiến thắng. Nhưng đặt câu này lên cá nhân, là khiến người ta kiên cường và giã giụa đau lòng. Mà từ trên người em, anh thấy được, cho dù vết thương chồng chất, em cũng lần lượt lặng lẽ chiến thắng đau khổ và sự dằn vặt rơi xuống người em. Không bao giờ khuất phục, không bao giờ ngã xuống.

Đối với em như vậy, anh luôn luôn khâm phục.

Anh tin, trên đời này luôn có một nhóm người, đang cô độc bước đi vì sự đúng đắn trong lòng họ; thỉnh thoảng hoang mang, không bao giờ hối hận; thỉnh thoảng mệt mỏi, không bao giờ vứt bỏ. Chính là vì niềm tin này, mỗi một người cô độc bước đi mới không bao giờ cô độc. Bởi vì chúng ta có mục tiêu giống nhau. Giống như anh vẫn luôn bên cạnh em, em vẫn luôn bên cạnh anh.

Ai, xin đừng sợ hãi, đừng tự ti. Emerson nói, chỉ có chiến thắng sợ hãi mới có thể nhận được tài sản quý giá nhất trong cuộc sống. Tất cả gian khổ mà em phải chịu đựng trong quá khứ, cuối cùng đều sẽ biến thành báu vật quan trọng nhất. Ai, xin em hãy tin, cuộc đời em không hề trống rỗng mà là chứa đầy tài sản.

Đối với em như vậy, anh luôn luôn kính nể.

Ai, chúng ta đều cho rằng, chúng ta kiên trì một chuyện, hoàn toàn không phải là vì làm như vậy sẽ có hiệu quả, mà là tin chắc làm như vậy là đúng.

Muốn làm đến điểm này, quá khó khăn. Con đường tịch mịch như thế, ai có thể kiên trì?

Nhưng em, một cô gái nhỏ gầy yếu như thế, từ đâu mà có niềm tin kiên định như vậy, nghị lực cố chấp như vậy, ở trong thí nghiệm thất bại vô số lần và nhìn như không có hiệu quả, càng kiên trì nhiều lần hơn!

Đối với em như vậy, anh luôn luôn ngưỡng mộ.

Ai, anh thực sự rất thích em.

Ai, anh yêu em.

S. A. Yan.”

Chân Ái dịu dàng nhắm mắt lại, nước mắt hạnh phúc chậm rãi chảy xuống. Cô giống như được ngâm trong dòng nước ấm áp, cảm giác ấm áp yên lòng thấm vào toàn thân.

Rất lâu sau này, mỗi khi nhớ đến bức thư này, cô liền cảm thấy ấm áp đến tận xương tủy.

Ngôn Tố, em đã từng thấp thỏm như vậy, tự ti mặc cảm như vậy, xấu hổ về quá khứ của mình như vậy. Nhưng sự yêu mến của anh, sự khen ngợi của anh, sự thừa nhận của anh kéo em từ trong bụi bặm lên.

Em rất thích anh, rất thích bản thân em lúc ở cùng anh.

Tươi sáng như thế, ấm áp như thế.

Nguyên giờ phút này dừng lại mãi mãi.

Nguyên mãi mãi ở cùng anh.

97. Chương 96

Chân Ái nằm bên cạnh bồn tắm, mắt khép hờ, tiếng nước chảy róc rách bên tai, dường như cô nhìn thấy ngày xuân ấm áp, trời xanh biển rộng.

Ngôn Tổ tắm xong, thay quần áo trắng sạch sẽ, ngồi trong bồn gội đầu cho cô.

Cô lười biếng nằm, thanh thoi đến suýt ngủ, chợt tỉnh táo, ngược mắt nhìn Ngôn Tổ chăm chăm.

Anh cuộn tay áo, lộ ra cánh tay gầy gò trắng ngần, trong sự dịu dàng mang theo sức dẫn. Một tay nâng đầu cô, một tay xoa tóc cô nặng nhẹ có chừng mực.

Bọt màu trắng ở đầu ngón tay anh nhún nhảy giữa tóc cô, trơn tuột, tỏa ra mùi thơm vô cùng nhạt. Là dầu gội đầu của anh, mùi rất dễ chịu, không mang theo một chút tính chất xâm lược, nhưng vẫn thanh nhã hơi hột, giống như anh.

Đầu ngón tay thon dài của anh xẹt qua sợi tóc da đầu cô, tê dại ngứa đến đáy lòng. Ý thức cô phân tán, mơ hồ cảm thấy họ giống như hai con vật không thể nói chuyện, chỉ có thể dùng ngôn ngữ tay chân để biểu đạt tình yêu. Ngồi dưới mặt trời, thu móng vuốt nhọn, dùng ngón tay giúp đối phương chải lông một cách vụng về và thân mật.

Rất nhiều loài động vật dựa vào mùi để hấp dẫn và phân biệt người yêu. Anh bây giờ thoa mùi của anh lên đầu cô, vừa rồi cô còn dùng xà bông thơm của anh để tắm. Bây giờ, từ đầu đến chân cô đều là mùi của anh. Ừm, cô còn ở trong tổ của anh.

Thực sự hào nhoáng xa xỉ, cô lại không xấu hổ vì suy nghĩ này.

Ngôn Tổ hết lòng tắm xong, lấy nước ấm dội cho cô. Dòng nước ấm ấm dưới sự dẫn dắt của ngón tay anh xuyên qua sợi tóc cô.

Chân Ái nhắm mắt lại hưởng thụ, giống như mèo lười ngủ dưới mặt trời mùa đông, đáy lòng vô cùng thoải mái hài lòng, lười biếng động một cái.

Cô xoay vai qua, đưa tay ôm eo anh, không biết vừa di chuyển này, mái tóc dài khê phất qua làm ướt ống quần anh. Anh không để ý, cẩn thận che tai cô, chậm rãi dội nước.

“Anh nhớ, Chace là tóc quần màu nâu.” Anh nói.

“Ừm.” Cô nhắm mắt, “Màu tóc anh ấy giống mẹ em, mắt màu xanh đậm cũng giống.” Mà cô không giống bố mẹ chút nào, mắt đen như mực, tóc cũng đen, nghe nói giống bà nội.

Tắm xong, Ngôn Tổ lấy khăn lông lớn khoác lên vai cô, đỡ cô dậy, lại dùng một cái khăn khác bọc lấy đầu cô khê chà sát.

Cô là một con chó nhỏ mới vừa tắm xong, lười nhác giữ giữ người, dứt khoát xiêu xiêu vẹo vẹo hưởng thụ sự cưng chiều sạch sẽ của anh. Anh xoa tóc cho cô, cô thoải mái đến mức xương cũng mềm nhũn, ngồi không vững, giống như con sâu, xiêu vẹo ngã vào lòng anh.

Ngực Ngôn Tổ bị cô cọ ướt, không thể làm gì khác hơn dõ: “Lau khô tóc trước có được không? Sẽ cảm lạnh.”

Lúc này cô mới chậm rãi ngồi thẳng.

Ngôn Tổ lau cho cô đến một nửa, thấy mắt cô hơi lim dim như sắp ngủ, vòng cái khăn dài ra sau cổ cô, hai tay kéo một cái, trọng tâm cô chợt nghiêng về trước đụng vào ngực anh, trợn mắt, sững sờ nhìn anh.

Khăn lông trắng trong tay anh vòng một nửa mái tóc đen ẩm ướt và gò má xinh xắn của cô, vốn chỉ muốn trêu cô, lúc này lại không nhịn được cúi đầu xuống, cổ tay vòng một chút, kéo khăn lông tới trước mặt mình, mút một cái.

Suy nghĩ phân tán của cô hoàn toàn tụ lại, con người đen nhánh mở to, trong nháy mắt không chớp mắt. Giống như đứa trẻ vừa thức dậy, lơ mơ hồ hồ.

Anh buông môi cô ra: “Trước đây em nói anh không hiểu tình cảm? Bây giờ anh đang biểu hiện, em thấy không?”

Cô bị những lời nói nhẹ nhàng và mờ ám của anh khiến trong lòng bình bịch, gật đầu.

“Rất tốt.” Anh hài lòng sờ sờ đầu cô, kéo cô đứng dậy, “Hơi trễ rồi, anh cho em xem một thứ, sau đó ngủ ngon, được không?”

“Thứ gì vậy?”

“Đến thì sẽ biết.” Anh cố ý không nói.

Đi qua hành lang, vệt con Isaac ở một bên kêu lên: “Ring! Ring!”

Ngôn Tổ chột dạ, nghe nó nói nhẩn, ngay lúc đó mặt liền xám xịt, một tay tóm vệt con trên giá lại, nhét vào lồng, ra lệnh: “Nhốt mày lại, không cho phép nói chuyện.”

Vệt con vỗ cánh phành phạch, đau lòng nghiêng đầu vùi vào lồng, không lên tiếng nữa.

Chân Ái thấy nó thật đáng thương, nói giúp: “Không phải Isaac nói điện thoại reo sao, anh xử phạt nó làm gì?”

Ngôn Tổ ngẩn ra, quả thực ring còn có nhiều ý, anh đây có tính là có tật giật mình không?

Nhưng anh quyết định tiếp tục mặt dày: “Điện thoại không reo, nó nói dối. Nói dối là một thói quen xấu.”

Chân Ái không phản đối, lên lầu với anh. Đến sảnh nhỏ, anh đột nhiên đưa tay che mắt cô.

Cái gì bí ẩn vậy?

Chân Ái phản xạ có điều kiện đi nắm tay anh, lại nghe anh thì thầm bên tai: “Ai, em tin anh không?”

Cô sưng sờ, tay nâng lên chậm rãi rơi xuống.

Ngôn Tổ ôm lấy cô, đi từng bước một về phía trước.

Chân Ái rơi vào bóng tối. Tay anh che rất chặt, không có ánh sáng, cũng không có âm thanh. Cô bắt đầu hơi thấp thỏm, tò mò anh tạo điều bí ẩn thế nào, tò mò đến mức nhịp tim cũng rối loạn.

May mà sau lưng dính sát vào cơ thể vững chắc và khỏe mạnh của anh, cô yên tâm.

Cuối cùng, Ngôn Tổ đứng vững, buông tay ra từng chút một, cánh tay trượt tới eo cô, dùng sức siết lại, nhẹ giọng nói: “Ai, mở mắt.”

Chân Ái chậm rãi mở mắt, đột nhiên đáy lòng rung mạnh, dường như ngừng đập một giây, hai tay lơ đãng chột nắm cánh tay anh ở thắt lưng, nín thở.

Trời, cô lại đứng giữa vũ trụ!

Không có bầu trời, không có mặt đất. Đỉnh đầu và dưới chân, bốn phía đều là bầu trời sao mênh mông. Trong vũ trụ màu đen mênh mông vô bờ điểm xuyến rất nhiều ngôi sao sáng chói.

Kích cỡ, hình dạng khác nhau, cực kì giống kim cương vỡ mới vừa khai thác, chưa gọt giũa trên tấm vải nhung đen.

Cô làm sao đột nhiên ra ngoài không gian?

Chỗ nhìn lên, có hằng tinh đang lẳng lặng bốc cháy, bắn ra ánh sáng đủ mọi màu sắc, giống như từng viên đá quý lớn màu sắc cổ điển, có hành tinh mang theo quang sáng xoay quanh hằng tinh, giống như cô công chúa nhỏ mặc váy lụa mỏng, hoạt bát chơi ném khăn tay; có sao Song Tử xoay quanh nhau, giống như đứa trẻ vui vẻ nắm tay xoay vòng vòng; có sao chổi kéo cái đuôi dài, giống như yêu tinh nhỏ nghịch ngợm cười cây chổi;

Đỉnh đầu còn có mưa sao băng lấp lánh!

Chân Ái đứng trên cao bầu trời sao, bốn phía yên lặng không có một chút tiếng động. Ngoại trừ sao, không có ánh sáng dư thừa, giống y như thật đến mức cô cũng lo không biết có thể hít thở được không khí hay không.

Cô dè dặt cúi đầu, lòng bàn chân cũng là vũ trụ vô tận, sao kéo cây chổi bay qua dưới chân.

Cô trôi lơ lửng trong vũ trụ, chỉ có Ngôn Tổ ôm cô.

Quá đẹp!

Quá rung động!

Cô không nhận được khe khẽ run. Một ngôi sao chổi bay qua bên người cô, giống như đang ở trước mắt. Cô lấy tay bắt, lại không mò được dấu vết của nó. Ngôn Tổ kề sau lưng cô, khẽ cười, một tay nâng cằm cô lên: “Thấy ngôi sao kia không?”

Ánh mắt cô di chuyển lên: “Sao Thiên Lang!” Ngôi sao cách Trái đất 8,6 năm ánh sáng lúc này gần trong gang tấc, trong tầm tay, giống như viên kim cương to lớn.

Anh đẩy cằm cô: “Ngôi bên cạnh.”

Đó là ngôi sao chổi kéo theo cái đuôi um tùm, giống như cánh chuồn chuồn trong suốt, chậm rãi đến gần sao Thiên Lang, nhưng cô biết, thực ra tốc độ của nó vô cùng nhanh.

Cô không biết: “Nó là ai?”

“Nó gọi là Isai, là ngôi sao chổi nhà thiên văn học phát hiện mấy năm trước, gần đây mới đi vào tầm nhìn của người Trái đất. Nó đã phiêu bạc một tỉ năm trong vũ trụ, một mình.”

Ngôi sao chổi lẳng lặng, thanh âm Chân Ái thấp xuống: “Một mình sao? Thực sự là một quãng hành trình bi thương.”

“Anh lại cảm thấy, có lẽ nó tự vui vì điều đó.” Cầm Ngôn Tổ kề sát thái dương cô, “Nhà thiên văn học nói, hôm nay quỹ đạo chuyển động của nó sẽ cắt giao với sao Thiên Lang. Sau một tiếng, có lẽ nó sẽ gặp thoáng qua sao Thiên Lang, có lẽ nó sẽ bị sao Thiên Lang hòa tan mà rơi xuống. Như vậy, hành trình cô độc một tỉ năm đến đây kết thúc.”

Chân Ái nhìn chằm chằm hai ngôi sao kia, không thể tự dè nén mà kích động, tay hơi run, nắm Ngôn Tổ thật chặt: “Hi vọng nó được sao Thiên Lang hòa tan, không thì nó tiếp tục một mình phiêu bạc trong vũ trụ một tỉ năm khác sao? Rất khổ sở.”

“Phải xem ý nguyện của nó. Nếu nó không thích sao Thiên Lang, anh nghĩ nó sẽ không hề dừng lại mà tiếp tục đi về phía trước.” Ngôn Tổ không nhanh không chậm nói, giọng nói thanh nhàn và dịu dàng, giống như ngọc trong nước suối trong veo,

“Một tỉ năm, một mình nó trôi dạt, chịu đựng cô độc. Có lẽ nó có lựa chọn và tín ngưỡng của mình, hoàn toàn sẽ không tùy ý chịu thiệt hoặc dừng lại.”

Chân Ái cảm thấy bất ngờ, không nghĩ anh sẽ nói lời cảm tính như vậy. Trong nháy mắt cô hiểu ý của anh, khẽ cười: “Đây là một quãng tìm kiếm tình yêu một tỉ năm.”

“Ừm.” Anh thấp giọng nói, “Thà thiếu không ầu, cho dù cô độc một tỉ năm.”

Đáy lòng Chân Ái chấn động. Đây, không phải chính là Ngôn Tổ?

Sau lưng, anh cúi đầu, đôi môi mỏng chạm vào mái tóc cô: “Ai, trước khi gặp được em, anh chưa từng nghĩ tới tình yêu, thậm chí tình cảm. Anh giống như cái tên tự vui về này, dựa theo quỹ đạo mình đặt ra, định mình đi hết cả đời.”

Chân Ái nín thở, tinh thần hoàn toàn tập trung đến lỗ tai, cẩn thận nghe lời anh. Mỗi một chữ, mỗi một dấu chấm câu, đều là phát ra từ đáy lòng anh để biểu đạt sự quan trọng của cô đối với anh.

Cô cố chấp mở to mắt, sự chua xót lan tràn trái tim, lại ảm áp.

Cô tốt vậy sao? Chắc là có.

Anh không biết nói dối.

Anh nói có thì là có. Bởi vì là anh, những lời này mới càng có sức nặng, càng khiến cô tin tưởng hơn.

Thực sự.

Cô rất thích anh, cô rất thích bản thân cô lúc ở cùng anh.

Ngôn Tố khấn trương, bóp eo cô rất chặt: “Ai, bởi vì có em, bởi vì có tất cả hiểu biết và đồng cảm thân giao cách cảm không cần nói cũng biết với em, cuộc sống của anh đã biến thành gấp đôi. Có lẽ, nói thành ‘viên mãn’ càng chính xác hơn. Nếu bây giờ và sau này không có em, anh sẽ rất không tốt, rất không tốt! Ai, yêu em, không bỏ được cũng không thể lại mất đi. Bởi vì,”

Anh hôn một cái lên mái tóc cô, hôn vào trong trái tim run rẩy của cô:

“Ai, em chính là tà thiếu không ầu của anh, dù cho cả đời cô độc.”

Cơ thể Chân Ái cứng đờ, duy nhất chỉ có cảm xúc rung động và cảm động gột rửa nơi ngực mãnh liệt đến mức không thể hơn được nữa.

Cô nhìn ngôi sao chổi trắng xóa trước mặt, đó chính là Ngôn Tố sao? Một mình anh cô độc đi một tỉ năm, vũ trụ mịt mờ, mệnh mông bát ngát, chỉ có một mình cô có thể hòa tan anh, để anh dừng lại hành trình cô độc.

Đây chính là ý của anh?

Giờ đây, cô cảm thấy mình là người quan trọng nhất trên đời này! Chưa bao giờ cảm thấy giống như lúc này, con người cô, quãng sinh mạng này của cô, có ý nghĩa phi thường và không thể đo lường được như vậy!

Phía trước có một ngôi sao màu xanh bay tới, dừng trước mặt cô, bất động.

Cô tập trung nhìn, không phải sao mà là một chiếc nhẫn sapphire, đặt trong bàn tay trắng ngần của anh, khúc xạ toàn bộ ánh sao vũ trụ. Màu xanh thuần túy và thông suốt, hào quang lấp lánh, còn cao hơn bầu trời, còn xa hơn đại dương.

“Ai, chúng ta kết hôn đi! Chúng ta ở cùng nhau cả đời đi!”

Ngữ khí của anh nghiêm túc như vậy, “Em không cần một mình nữa, anh sẽ đau lòng; anh cũng không cần một mình nữa, anh sẽ nhớ em.”

Cổ họng Chân Ái đau nhức, nước mắt tràn ra vành mắt từng chút một. Thực ra, cô làm sao không phải là một ngôi sao cô độc, nhiều năm như vậy, một mình sống cô tịch và lạnh lẽ, không có vui buồn.

Nhiều năm như vậy, chỉ có anh có thể cho cô ấm áp, hòa tan sự bất an và đề phòng của cô. Vũ trụ này, chỉ có một mình anh.

Đôi mắt cô đắm nước mắt mịt mù nhìn chăm chăm chiếc nhẫn sapphire trong lòng bàn tay anh, nhỏ giọng nghẹn ngào: “A Tố, em rất thích màu sắc này.”

Anh nâng tay phải cô lên: “Anh đeo cho em, sau đó, em gả cho anh, có được không?”

Cả người cô đều đang run rẩy, tay cũng đang run: “Em, có thể sao?”

Anh hiểu lo lắng của cô, trấn an nói: “Ai, quá khứ thuộc về tử thần, tương lai thuộc về em.”

Cô chờ đợi một giây, tất cả hiểu thông suốt. Rất nhiều lời không cần nói nữa, quá khứ đã biến mất, tương lai chỉ thuộc về mình, thuộc về nhau.

Đối mặt với vũ trụ mệnh mông như vậy, sự thấp thỏm và hoang mang của cô nhỏ bé đến dường nào.

Nhớ lại lời anh nói trên đường đi, thư anh viết, sự lo lắng của cô hoàn toàn xóa bỏ.

Cô hạnh phúc mỉm cười, đặt tay trái vào lòng bàn tay anh.

Trong quá trình cầu hôn, Ngôn Tố hết sức bình tĩnh, đến giờ phút này ngược lại hơi rối loạn, hơi có vẻ vụng về đeo nhẫn vào ngón áp út tay trái của cô.

Chân Ái cúi đầu nhìn. Một chiếc nhẫn sapphire rất to trên ngón tay tinh tế, thật xinh đẹp, đó là màu cô yêu.

Ngôn Tổ theo bản năng ép chặt nhẫn trên tay cô, xác định vững vàng quần lấy cô, mới lặng lẽ thở một hơi, trong thanh âm ẩn nhẫn vui vẻ và xúc động: “Ai, anh rất yêu em.”

Một câu không đầu đuôi lại đột nhiên thốt ra như vậy, khiến cô lại xúc động lần nữa.

Tay cô được bao bọc trong lòng bàn tay anh, an toàn lại kiên định. Cảm xúc ấm áp và hài hòa chậm rãi tràn vào lòng cô. Cô hơi nhắm mắt lại, con đường tương lai có lẽ sẽ còn nhấp nhô, nhưng có anh ở đây, cô cũng sẽ không bao giờ hoang mang nữa.

Cô muốn cùng anh đối mặt, cả đời.

Ngôn Tổ ôm eo cô, rất lâu không lên tiếng. Một lúc sau, chợt bật ra một câu: “Ừm, sớm hơn dự đoán.”

Chân Ái quay đầu: “Hả?”

Ngôn Tổ thành thật giải thích: “Anh sợ em không nhận lời anh, trước đó còn chuẩn bị nói ‘Ai, chúng ta đánh cược, nếu Isai đụng vào sao Thiên Lang, chúng ta liền kết hôn có được không’. Nhưng không nghĩ tới...”

“Làm sao anh có thể đánh cược?” Cô kinh ngạc, “Lại đặt xác suất cầu hôn thành công lên ngôi sao này.”

Ngôn Tổ nhướn mày, vẻ đắc ý không nói ra được: “Đương nhiên anh không ngốc như vậy. Ai, Isai đã đụng vào sao Thiên Lang 8,6 năm trước rồi. Chỉ có điều, từ Trái Đất đến hôm nay mới quan sát và đo đạc được.”

Cho nên, anh đã tính toán xong, chuẩn bị lừa hôn sao... Ngay cả cầu hôn cũng là thiết kế khoa học...

Bỏ đi, không so đo nữa, dù sao cũng là cô tự nguyện.

Cô xoay người, nhào tới liền hôn lên môi anh. Cánh tay cô vòng qua đầu anh, khắp thế giới đều là mùi của anh, khiến trong lòng cô ngứa ngáy. Cô chủ động tiến đầu lưỡi vào, ôm lấy lưỡi anh.

Cô kéo cong người anh, tự mình nửa ngược, được đôi chân dài và lồng ngực anh bao quanh toàn bộ, giống như hai cây cung lẩn lộn nhau.

Tư thế rúc dưới người anh như vậy khiến một tình cảm khác thường chớm nở trong lòng cô, tăng sự cọ sát cùng môi lưỡi anh, cô bắt đầu hút cắn sâu hơn. Tựa như cơ thể cô đột nhiên bị đào khoét, trống vắng, hận không thể hút toàn bộ anh vào, làm đầy tràn trái tim cô cơ thể cô, chết no luôn đi.

Ngôn Tổ chiều theo cúi người, để mặc cho cô làm xằng làm bậy. Nhưng cô nhóc vô cùng nhiệt tình, hút đến mức lưỡi anh, sợi tóc anh cũng đau. Cả người anh giật mình một cái, dường như bị cô trêu chọc, trong đầu có cây cung kéo căng lên, hai cánh tay trượt xuống chân cô, hơi dùng sức liền ôm thẳng cô lên.

Cơ thể đột nhiên treo lơ lửng giữa trời, trái tim Chân Ái run lên, thoáng chốc chìm vào trong một loại cảm giác kích thích bồng bềnh. Cô lên cao, ngồi ở lòng bàn tay nóng bỏng của anh, cúi đầu hôn anh.

Từ từ, cơ thể truyền đến một hồi xúc cảm thân mật xa lạ, sức mạnh vận sức chờ phát động nào đó dần dần thức tỉnh, xuyên qua cái váy rộng hơi mỏng sát vào cơ thể cô.

Người cô cứng lại, buông môi anh ra, cúi đầu lẳng lặng nhìn anh.

Ngôn Tổ cũng nhìn thẳng cô, không lúng túng.

Đôi mắt cô yên tĩnh đen nhánh trong veo, môi hơi sưng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn ửng đỏ, bầu trời sao rực rỡ mệnh mệnh tỏa sáng sau lưng cô, đẹp không thể tả.

Mà ánh mắt cô, vô cùng nguy hiểm: “A Tổ, anh đang nghĩ gì?”

Anh bị đôi mắt đen nhánh của cô hút vào, ăn ngay nói thật, giọng hơi khàn: “Lần trước em nói với anh, thích yêu tinh thần; cho nên, không cần lo lắng, cho dù chúng ta kết hôn, chỉ cần em thích, anh sẵn sàng nói yêu tinh thần cả đời cùng em.”

Lời đùa giỡn của cô anh lại tưởng thật; cô vừa buồn cười vừa cảm động, không nóng lòng giải thích.

Cô đánh sát cơ thể anh. Máu trên người đang từng chút một hướng về đỉnh đầu, một luồng ngứa ngáy xa lạ khiến suy nghĩ cô tan rã.

Cô không tin anh không có suy nghĩ khác, liền nhỏ giọng hỏi: “Không có gì khác?” Giống như mong đợi điều gì đó.

Ngôn Tố rũ mắt do dự một lúc: “Ừm, vẫn còn.”

“Cái gì?”

“Cảnh đẹp thiên nhiên có thể nâng cao độ nhạy cảm của cơ thể phụ nữ. Ý anh là, độ nhạy cảm trong quá trình quan hệ tình dục.” Mặt anh ửng đỏ, ho khan một cái, “Anh cũng không biết tại sao suy nghĩ này đột nhiên nảy ra trong đầu, rất không khoa học. Ngoài ra, cái này cũng không có nghĩa là anh không giữ lời về chuyện liên quan đến yêu tinh thần anh mới vừa nói.”

Chân Ái lẳng lặng nhìn anh chăm chăm, không nháy mắt. Dưới người, dường như có thứ gì đó giống như cũng khẩn trương, đột nhiên run lên một cái, cảm giác vui sướng xa lạ giống như điện giật cuốn sạch toàn thân, cô không tự kìm hãm được rụt một cái.

“A Tố.” Thanh âm cô rất nhỏ, giống như muỗi.

“Ừm?”

“Con người anh phóng đại.”

“... Ừm... Thật sao?”

Cô cúi đầu, mái tóc dài vén qua mặt anh: “Em đoán, thực ra anh muốn thân mật với em phải không?”

Chân Ái ngồi ở lòng bàn tay anh, ánh mắt trong veo, hô hấp chậm rãi, cái bụng bằng phẳng kề sát cơ bụng anh, tất cả ngôn ngữ tay chân đều tràn ngập sự ám chỉ mê hoặc.

Cô nhìn anh chăm chăm, đợi trả lời.

Qua mấy giây, tim cô không khỏi đập rộn lên lại xấu hổ. Cô quá mạo muội?

Làm sao bây giờ? Nói là nói đùa? Giống như trước đó anh hỏi vậy?

Đương nhiên Ngôn Tố hiểu ý cô. Anh cũng không luống cuống, ngược lại, đầu óc anh vận chuyển cực nhanh. Dừng mấy phút, vô cùng ảo não thở dài: “Trước đó, anh cho rằng em muốn nói yêu tinh thần với anh nên không có chuẩn bị phương diện này.”

Ý lại rõ ràng, anh lo lắng đầu tiên giữa họ sẽ không trọn vẹn.

Người tự tin cũng có lúc thấp thỏm nha! Anh thực sự đã hao hết tâm tư vì mọi thứ của cô.

Chân Ái không nhịn cười được, mặt dày: “Nhưng không phải anh nói hoàn cảnh mơ mộng sẽ nâng cao độ nhạy cảm của cơ thể phụ nữ sao? Bây giờ, khụ, không nên lãng phí hoàn cảnh như vậy. Rất đáng tiếc đó.”

Trời!

Cô ngậy ngốc trợn mắt. Cô nói cái gì vậy?

Có thể đổi ý không?

Nhưng không có cơ hội. Giọng nói cô chưa rơi, Ngôn Tố đã ôm cô chậm rãi quỳ xuống, để cô ngã trên bầu trời sao.

Lưng cô dán vào mặt vải lạnh buốt, mà cơ thể cúi người xuống của anh đã chặn tất cả ánh sao trên đỉnh đầu cô.

Vũ trụ yên tĩnh, chỉ có tim cô đập thành thịch. Cô tự nhủ: Cô yêu anh, anh yêu cô, đây là chuyện không thể tự nhiên hơn nữa, cô nên yên tâm.

Nhưng sự khẩn trương và bối rối mãnh liệt xông lên đầu, hòa hợp với sự chờ mong xa lạ và kì dị, đủ loại cảm xúc chặn cổ họng cô. Răng cô suýt run lên, luống cuống đến cần mồi.

Bình thường anh quá mức lạnh nhạt xa cách, không nhìn ra, bây giờ mới phát hiện, trên người mỗi một tắc da bắp thịt đều căng mịn và tinh tế. Cảnh như vậy, trái tim cô đã sớm không thể không chế run lấy lấy.

Chân Ái ngẩn ngơ, tai nóng tim đập.

Ngôn Tố cúi người nhìn cô, đôi mắt yên lặng và âm u, ẩn nhẫn điều gì đó.

Chân Ái thấy được một loại khát khao xa lạ và nguyên thủy trong ánh mắt anh, trái tim cô nhảy “đùng” một cái, cứng đờ. Cô đột nhiên phát hiện, cô rất có thể không biết sống chết mà mở ra khát khao nào đó thuộc về đàn ông của anh.

Anh không nói một lời nhìn cô vài giây, tay mới hạ xuống cởi quần áo.

Chân Ái không dám nhìn, chột ngược mắt lên trên, nhưng một góc ánh sáng sao chổi trên đỉnh đầu cũng không có cách nào phân tán sự chú ý của cô.

~~“Ai?”

“Ừm?”

“Em sợ sao?” Anh hỏi.

“Em không hoang mang.” Cô trả lời.

“Em hoang mang sao?” Anh lại hỏi.

“Em không do dự.” Cô lại trả lời.

“Em do dự sao?” Anh hỏi lại.

“Em không sợ.” Cô lại trả lời.

“Em, muốn anh sao?”

“Em, chờ anh chủ động.”

98. Chương 97

Cô nhớ trong nháy mắt cô cứng đờ ngẩng đầu lên trong lòng anh, anh hôn ngực cô, giọng nói khàn khàn trầm thấp, nói vào đáy lòng cô: “Ai, em tự do.”

Cô tự do...

Ý thức Chân Ái mờ mịt trở về.

Cơ thể cô được sức nóng còn lại sau một đêm bao quanh, đốt nóng và ngọt ngào. Trong thần trí mơ hồ, cô lấy cánh tay anh làm gối, quần áo trắng làm chiếu, cơ thể làm mền, ngủ an ổn trong lòng anh.

Bên cạnh, Ngôn Tố ngủ bình yên, hô hấp rõ ràng. Anh nghiêng người, nửa người đè trên người cô, cùng khăn lông lớn bao lấy cô thật chặt.

Chân Ái quyến luyến nhiệt độ thân mật này, tham lam hưởng thụ một lúc lâu mới miễn cưỡng mở mắt.

Họ vẫn bay lơ lửng trong vũ trụ, đắm chìm dưới ánh sao. Trước mặt và dưới người là vũ trụ ngân hà xa xôi và lấp lánh, mãi mãi đến quên thời gian.

Chân Ái quả thực đã quên thời gian, cô không biết đã qua bao lâu.

Chỉ còn nhớ, hình như bắt nguồn từ một buổi tối mơ mộng nào đó.

Họ đi ra ngoài Trái Đất. Cơ thể cô chưa từng tỉnh táo nhạy cảm như vậy.

Cô chỉ biết, đây đúng là thời khắc kỉ niệm đáng giá nhất rực rỡ nhất cả đời cô. Anh cho cô sự cầu hôn tuyệt vời nhất, lần đầu tiên tuyệt vời nhất, tình yêu tuyệt vời nhất.

Cô tin, anh còn có thể cho cô bên nhau cả đời tuyệt vời nhất.

Chân Ái ngược mắt. Ngôn Tố vẫn yên ổn ngủ, lộ ra sự yếu đuối đàn ông không bộc lộ ra bên ngoài.

Cơ thể va chạm và kết hợp nhiều lần, thể lực anh tiêu hao là có thể tưởng tượng được.

Cô giống như cô gái nhỏ được mang về trần tục, ngây ngốc nhìn anh. Một lúc sau, bàn tay nhỏ bé thò qua xoa nhẹ gương mặt đẹp như tranh vẽ của anh. Mái tóc ngắn gọn gàng và hơi nhọn, lông mày rậm, hốc mắt sâu, lông mi đen nhánh, sống mũi cao, đôi môi mỏng hơi khô, là dấu vết sau khi vận động dữ dội.

Vẻ mặt bình thản và thả lỏng, giống như một thiên thần yên lặng.

Anh vẫn ngủ sâu, cánh tay lại khoác trên hông cô, ôm lấy theo thói quen.

Lòng cô yên tĩnh.

Lúc này nơi đây, lòng bàn tay cô, người đàn ông của cô dịu dàng như một nắm ngọc, tinh khiết thông suốt, không nhiễm một hạt bụi. Bỗng nhiên, trong lòng cô kiêu ngạo mà bắt đầu dắc ý, Ngôn Tố sẽ chỉ lộ ra mặt yếu đuối và hết sức chân thành thể này trước mặt cô.

Cô và anh, cùng đắp một tấm khăn lông, trôi lơ lửng trong vũ trụ xa xăm và yên tĩnh, không có bất kì ai, chỉ có thiên thể chuyển động theo quỹ đạo của riêng mình, và thời gian dường như dừng lại.

Cô nhìn biển sao không có bờ bến, trái tim khẽ run lên. Nếu thực sự ở vũ trụ thì tốt rồi, nếu chỉ có hai người họ, bị lưu đầy lang thang trong vũ trụ không có thời gian và không gian thì tốt rồi.

Chỉ cần có anh, cho dù phiêu bạt suốt đời, cô cũng sẽ không cảm thấy buồn.

Rõ là làm theo cảm tính, cô tự cười nhạo mình.

Xoay người, cô suy nghĩ một chút, lại chậm rãi vuốt ve trên người anh, dần dần đi xuống, suy nghĩ một chút, lại bóp một cái, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve. Vừa ngẩng đầu, không biết Ngôn Tố đã thức từ khi nào, đôi mắt màu trà nhạt tỏa ánh sao sáng chói, ánh mắt phức tạp khó phân biệt... Khá đặc sắc.

Ngón tay Chân Ái cứng đờ, sững sờ nhìn anh chằm chằm giống như học sinh phạm lỗi bị bắt, nhỏ giọng hỏi: "Anh thức rồi à?"

Ngôn Tố: "À, không có, anh có thói quen ngủ mở mắt."

Lại bắt đầu châm biếm rồi...

Chân Ái giống như bị sờ lông ngược, lúng túng lại ngượng ngùng, vật đang cầm trong tay kia, buông cũng không phải, không buông cũng không phải.

Cô nuốt cổ họng một cái, cố gắng đổi chủ đề, phá vỡ bầu không khí lúng túng: "Cơ thể đàn ông thật thần kì. Anh xem, trước đó rõ ràng, khụ," Ôi, không được, trượt về hướng càng kì dị hơn rồi. Cô nhắm mắt nói,

"Trước đó rõ ràng tiêu hao rất nhiều thể lực và, ạch, tinh thần và thể lực. Kết quả ngủ một giấc, nó lại biến thành trạng thái đứng lên một cách tự nhiên. Khụ, có phải rất thần kì không?"

Ngôn Tố không tập trung "Ừ" một tiếng, giọng nói lộ ra sự lười biếng của người trần tục. Hình như qua một hồi này, anh mới từ cái người lạnh nhạt cấm dục lại đứng đắn chính trực kia, trở thành một người đàn ông có phụ nữ sẽ mềm mại nhàn hạ.

Trong lúc lảm bảm nói chuyện, cánh tay khoác bên hông cô mò xuống dưới, xẹt qua bụng cô, đi một mạch xuống, "Anh thực sự thích vừa tỉnh lại liền nghe em nói về đề tài có liên quan đến sinh vật cho anh."

Chân Ái: "..."

Chẳng lẽ chúng ta không phải là đối tác nhỏ đã vượt qua sự thân mật tinh thần và cơ thể à, loại thời điểm này còn châm biếm!

Cô tức giận, phồng má trừng anh, xoay người muốn đứng lên. Mối khom lưng, dưới người một trận đau co rút, cô kêu đau “A” một tiếng, ngã vào lòng anh, đặt mông ngồi trên một hành tinh nhỏ, còn đang phát sáng.

Quá .

Anh ôm cô: “Sao vậy?”

Cô ngại nói, nói dối: “Trặc chân một cái, không sao. Chúng ta ra ngoài đi.” Vừa nói, nhanh chóng mặc quần áo.

“Ừ.” Anh đi nhặt áo thun, lại phát hiện bất thường, khăn lông trắng trải dưới đất có tơ máu mơ hồ.

Anh nheo mắt lại, vén khăn lông lên, áo thun trắng lót ở dưới cùng, bên trên có vết máu lớn giống như hoa mai đỏ nở rộ.

Ngôn Tố kinh ngạc, Chân Ái cô là... Anh tưởng cô đã sớm...

Anh rũ mắt, sương mù ập xuống trong lòng, là sự ảo não không có cách nào miêu tả.

Sớm biết như vậy, ngay từ đầu anh đã không chọn ôm cô ngồi; sớm biết như vậy, anh nhất định sẽ kiềm chế, sẽ không để mặc cho bản thân không biết thỏa mãn, không ngừng đòi hỏi từ chỗ đó của cô.

Bây giờ ngẫm lại, mọi thứ anh làm với cô đã hoàn toàn vượt khỏi năng lực chịu đựng của cơ thể cô, có lẽ đã khiến cô bị thương.

Lần đầu tiên giữa họ, mức độ hoàn mỹ đã giảm đi.

Ngôn Tố muốn kiểm tra cơ thể cô, nhưng Chân Ái sớm tích cực chủ động mặc quần áo tử tế, nói dối bụng rồi.

Mới tới cửa, cô kêu to muốn đi lại sinh ra hứng thú với bầu trời sao bốn phía, nhìn sang ánh mặt trời và hành lang bên ngoài, lại nhìn sang vũ trụ sâu xa bên trong. Cô đứng ở ranh giới không gian mức độ khác nhau, thán phục: “Làm sao anh thu được hình ảnh vũ trụ vào trong căn phòng này vậy?” Vừa nói vừa sờ máy móc khắp nơi.

Anh ngăn tay cô lại: “Em có hứng thú, lần sau dẫn em đến nữa.” Trong lòng lại buồn rầu, đáng vẽ vội vã muốn đi như vậy, đoán chừng thực sự bị thương rồi.

Đi ra ngoài mới biết là sáng ngày thứ hai.

Chân Ái ngồi trước bàn ăn, ăn bữa sáng Marie chuẩn bị, hơi xấu hổ. Cô vừa bỏ xà lách vào miệng, vừa suy nghĩ lung tung: Trong căn phòng kia, Ngôn Tố thỉnh thoảng thở dốc nặng nề, bên ngoài không nghe được, nhưng âm thanh và tiếng thét cô không không chế được phát ra, chẳng lẽ bị Marie nghe được rồi sao.

Cô quỳnh lên, ngẩng đầu lại thấy vẻ mặt Ngôn Tố bình yên, lưng thẳng tắp giống như trước, tư thế tao nhã, giống như biểu diễn lễ nghi bàn ăn kiểu mẫu. Nhưng mà, anh Ngôn, trên cổ anh có vết hôn và dấu răng phụ nữ được sao?

Đáng vẽ quý ông dùng cơm bây giờ này của anh, giống như một cha xứ ôm yêu nữ đọc Kinh Thánh.

Chân Ái xấu hổ chết đi được, hận không thể chui đầu vào khay. Nhưng cúi đầu vừa thấy chiếc nhẫn sapphire trên ngón áp út, trái tim đập thành thịch loạn xạ liên tục lại.

Cô đã là vợ chưa cưới của anh! Không bao lâu nữa, cô sẽ trở thành nữ chủ nhân của tòa lâu đài này.

Vợ chưa cưới, nữ chủ nhân, những từ như vậy cho cô lòng trung thành lớn lao, tựa như cô vẫn luôn trôi nổi trên biển cả mênh mông, giờ phút này mới tìm được hòn đảo nhỏ có thể mãi mãi dừng lại.

Mọi thứ trong tương lai đều sắp thay đổi. Cô cuối cùng có thể ổn định!

Tương lai, tương lai tốt đẹp dường nào. Cô sẽ trở thành một người phụ nữ bình thường, có người chồng dịu dàng hết sức chân thành, cô sẽ sinh con dưỡng cái cho anh, cùng anh dạy dỗ con cái.

Lễ Tạ Ôn, lễ Giáng Sinh, cô sẽ cùng anh bận rộn trong bếp, đứa trẻ đuối theo bên chân họ, đồng lửa trong lò sưởi ấm áp; không còn là một mình cô đeo khẩu trang đối mặt với bàn thí nghiệm lạnh như băng, bận rộn đến quên sandwich hamburger trong lò vi sóng nữa.

Cô sẽ thức dậy trong nụ hôn dịu dàng của anh, sẽ chìm vào giấc ngủ trong cái ôm nóng rực của anh.

Tương lai của cô, có nhiệt độ rồi.

Cô ấm áp mong mỗi. Ly sữa bò dồi qua, kề trên mu bàn tay hơi lạnh của cô, hơi nóng nhưng ấm lòng. Ngẩng đầu nhìn thấy gương mặt thản nhiên của anh, dạn dỏ như bình thường: “Sắp lạnh rồi.”

Cô ngơ ngác hai giây. Anh theo thói quen vừa ăn vừa suy nghĩ, vẻ mặt bình tĩnh và tĩnh mịch, giống như anh lúc bình thường, không hề giống dáng vẻ lúc chăm sóc cô, quả thực như hai người khác nhau.

So sánh như vậy lại khiến cô hưng phấn, cô thản nhiên như thường bưng lấy, ngoan ngoãn uống...

Lại nghe Ngôn Tố mở di động, lẩm bẩm: “Ừm, đã hẹn với ông Luis làm ghi chép.”

“Lúc nào?”

“Hôm qua.”

“...” Chân Ái cúi đầu. Anh chưa bao giờ sai hẹn, một lần trong đời này đây, là vì cô, còn là ôn nhu hương* của cô.

* Cụm gốc : Người xưa, khi nói đến việc trai gái ngủ với nhau, thường tránh những từ ngữ thô tục, mà dùng những từ ngữ văn hoa để thế vào. Ôn nhu () có nghĩa là mềm mại. Hương () là nơi chốn, chỗ. Ôn nhu hương là chỗ mềm mại của nữ sắc làm đắm mê lòng người.

Đối với người như Ngôn Tố mà nói, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Chân Ái tò mò: “Em tưởng anh sẽ không phối hợp điều tra.”

“Anh sẽ không trốn tránh nghĩa vụ làm một công dân đúng quy cách. Trước đó là có chuyện quan trọng.” Đương nhiên là chỉ việc cầu hôn.

Anh nói thản nhiên như không, nghĩ đến cái gì đó, khóe môi cong một chút, “Đoán chừng ông Luis rất tức giận.”

“Vậy bây giờ anh muốn hẹn ông ấy?”

Ngôn Tố lắc đầu: “Hôm nay có cuộc hẹn khác. Cái này cũng rất quan trọng.” Anh buông bộ đồ ăn xuống, “Đi tắm trước đi, lát nữa đi Hampton.”

Chân Ái sững sờ, gặp trưởng bối?

Lên lầu, Ngôn Tố thấy Chân Ái lại không đến phòng tắm của anh, tiến lên siết tay cô lại: “Không cùng anh?”

Chân Ái muốn giãy ra: “Tuy chúng ta đã phát sinh quan hệ tình dục, nhưng em vẫn có quyền tự chủ và độc lập tắm! Em không bỏ và kiên quyết yêu cầu sử dụng quyền này.”

Anh bị dáng vẻ nghiêm túc lại khấn trương của cô chọc cho bật cười, đầu óc cũng không cần chuyển liền dễ dàng phản bác: “Vậy anh cũng có quyền tắm chung với vợ chưa cưới mới tinh và hợp pháp! Anh không bỏ và kiên quyết yêu cầu sử dụng quyền này.”

99. Chương 98

Chân Ái ngây ngẩn một giây, biết nói không lại anh, con gái động khẩu không động thủ, há miệng cắn mu bàn tay anh một cái.

Ngôn Tố bất ngờ, bị đau nên buông ra.

Cô bỏ chạy giống như một con sóc, nhanh như chớp lách vào căn phòng bên cạnh không thấy bóng dáng nữa.

Anh cúi đầu nhìn một hàng dấu răng nhỏ xíu trên tay, lắc đầu, có chút chán nản. Anh vội vàng muốn kiểm tra cô có bị thương ở dưới không.

Ngôn Tố đi vào nhà tắm, đánh răng tắm rửa xong, lúc thay quần áo đi ra phòng ngủ, theo thói quen liếc nhìn dáng vẻ trong gương một cái, sạch sẽ gọn gàng, tất cả bình thường, chỉ duy nhất có một vùng màu sắc mơ hồ bên cạnh cổ áo.

Anh cúi người lại gần, nhẹ nhàng đẩy cổ áo ra. Trên cái cổ trắng ngần có mấy vết hôn đậm, nho nhỏ, màu đỏ sẫm. Anh soi gương, hơi lệch đầu một chút, nhìn bên kia, mấy đường móng tay dài màu đỏ.

Chân Ái không để móng tay, trái lại không cào rách da, chỉ là do da anh mãi cảm, nổi lên vết đỏ.

Gương mặt mình trong gương, rõ ràng sạch sẽ lại kỹ lưỡng giống như trước đây. Anh nhìn một lúc, ngón tay thon dài sờ dấu vết hai bên cổ một cái, liền nở nụ cười.

Đứng thẳng người đi ra ngoài, tâm trạng không khỏi vui sướng.

Nhưng suy nghĩ đến việc lát nữa gặp người nhà, ảnh hưởng xấu đến Chân Ái, lại cố ý dựng thẳng cổ áo lên.

Chỉ là mấy tiếng sau, trong phòng ăn ở Hampton, bầu không khí không hòa hợp như thế.

Bà ngoại Van De Bilt ngược lại không chê trách gì, chỉ lúc Ngôn Tố giới thiệu Chân Ái là vợ chưa cưới, nhìn chiếc nhẫn quý giá của nhà họ trên tay Chân Ái một cái, khen ngợi: “Cháu đeo rất đẹp.” Ý chính là chấp nhận quyết định của cháu trai.

Anh trai Spencer giống như trước, duy trì khoảng cách lạnh nhạt và lễ phép, không nhìn ra bất kì cảm xúc dư thừa nào.

Chân Ái vô tình thấy anh ta nắm tay Ngôn Tố một cái, chắc là tỏ ý ủng hộ em trai.

Cô nhìn ra tuy hai anh em tính cách lạnh lùng, nhưng quan hệ rất thân thiết, giống như ngày phòng thí nghiệm xảy ra chuyện, Spencer là nhà chính trị không tiện ra mặt lại tự mình dẫn đoàn luật sư kéo Ngôn Tố ra khỏi đồn cảnh sát. Anh ta vốn phải trốn tránh bị nghi ngờ.

Hayley mới đầu trừ ngạc nhiên ra cũng không có cảm xúc khác. Bà quá rõ tính cách của Ngôn Tố, không có khả năng chịu bất kì người bên ngoài nào can thiệp. Nhẫn cũng đã mang trên tay Chân Ái, người vợ này tương lai này là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Nhưng ngồi trên bàn ăn, bà luôn cảm thấy có chỗ nào đó không được tự nhiên. Nhìn chằm chằm Ngôn Tố một hồi, nhắc nhở: “S. A. honey, chú ý dáng vẻ của con. Cổ áo sơ mi sao có thể dựng thẳng?” Bà khẽ nhún mày, khó hiểu sao con trai lại phạm sai lầm lẽ nghi cấp thấp như vậy.

Ngôn Tố dừng một giây, ngay sau đó vẻ mặt lạnh nhạt bẻ cổ áo xuống.

Lần này, sắc mặt người ngồi cùng bàn trở nên sâu xa. Có lẽ mỗi người đều nghĩ không thông, một Ngôn Tố thanh tâm quả dục, không có bất kì vết nào, sao mắt không chế như vậy?

Mọi người từ từ nhìn Chân Ái đầy sâu xa. Một cô gái nhìn qua vô cùng yên lặng có sức hấp dẫn gì, lại làm cho Ngôn Tố cùng cô phóng đảng lẫn qua lẫn lại như thế?

Sắc mặt Hayley thay đổi, vẫy tay: “Cứ dựng thẳng lên đi!”

Chân Ái cúi đầu, xấu hổ đến mức muốn độn thổ cho xong.

Ngôn Tố bình tĩnh như thường dựng thẳng cổ áo lên, nắm tay cô dưới đáy bàn, ngón cái khẽ vuốt, trấn an cô.

Annie thì chuyện không liên quan đến mình, thản nhiên mỉm cười. Cô ấy cũng rất bất ngờ, Chân Ái và Ngôn Tố có thể phát triển đến bước bây giờ.

Cô ấy và Spencer lớn lên cùng nhau, từ nhỏ biết Ngôn Tố, nhưng cho tới bây giờ cô ấy chưa từng nghĩ cậu bé đơn thuần lại lập dị này sẽ nói về tình yêu, chưa từng nghĩ người đàn ông cô độc lại cảm dục này sẽ giống như người đàn ông trần tục khác, phát sinh quan hệ thể xác cùng một người phụ nữ.

Quá thần kì!

Bầu không khí khó xử.

Tuy bà ngoại cảm thấy cái này không phù hợp với con người Ngôn Tố, nhưng cũng xử sự vô cùng tiên bộ, lại nháy nháy mắt với Ngôn Tố, nói một câu: “Ôi, bà thật nhớ lúc điên cuồng tuổi trẻ.”

Bầu không khí kì lạ được xoa dịu.

Người già cũng đã lên tiếng, mọi người nhao nhao đổi vẻ mặt.

Chỉ trừ Jasmine,

Vết hôn và dấu móng tay trên cổ anh giống như lửa đốt cháy mắt cô ta, đau đến muốn chết!

Cô ta không thể nào tin nổi, từ nhỏ đến lớn, người đàn ông hoàn mỹ nhất cô ta từng gặp sẽ bị cô gái tồi tệ không biết chui ra từ đâu này bắt cóc.

Đầu Jasmine giống như bị ai đó luồn một tay vào, xé rách thần kinh cô ta, đau đến gần như muốn thét rống.

Ngẩng đầu liền thấy Ngôn Tố ở đối diện vũng vàng dùng dao nĩa cắt bít tết, từng miếng nhỏ hết lòng bỏ vào trong đĩa của Chân Ái, ung dung như bên cạnh không có người.

Giữa đường anh không cẩn thận đụng phải tay Chân Ái, liền theo thói quen khẽ móc lòng bàn tay cô một cái, giống như chuyển mặt ngữ nào đó chỉ hai người có thể hiểu. Vẻ mặt yên lặng, nhưng không che giấu được sự dịu dàng chợt lóe lên trong mắt.

Jasmine chưa từng thấy anh như vậy, cảm thấy xa lạ lại sợ hãi, giống như có thứ gì đó bị lật đổ.

Trong trí nhớ, cậu bé từ nhỏ đã từ chối người khác ngoài ngàn dặm, thậm chí cũng tiếp xúc cơ thể cực ít với bố mẹ ruột kia, càng lớn càng cô độc lạnh nhạt, mãi mãi áo mũ chỉnh tề hoàn toàn kín kẽ, kéo một khoảng cách không thể vượt qua với người thân.

Mà bây giờ, trên đời này có một cô gái trở thành ngoại lệ.

Từ nay về sau, bố cục trong mắt anh từ “Bản thân anh, toàn thế giới” biến thành “Anh và cô, toàn thế giới.”

Vô số hình ảnh kì quái chạy ra trong đầu Jasmine giống như điên.

Là ở phòng ngủ ai cũng chưa vào cửa anh trong lâu đài của anh sao? Là ở trên chiếc giường trắng tinh sạch sẽ của anh sao?

Ở lãnh địa ai cũng không được phép đặt chân đó, quần áo của Ngôn Tố và Chân Ái rải rác dưới đất, chăn nệm trắng tinh mềm mượt lõm xuống thật sâu, cơ thể rắn chắc lại nóng rực của anh đè cô ta ở dưới, anh cao lớn bao bọc toàn bộ cô ta mảnh khảnh. Anh hôn vuốt ve mỗi một góc cơ thể cô ta, cô ta cũng không chút kiêng kị hôn anh cắn anh.

Anh chìm vào trong cơ thể cô ta, mái tóc ngắn dẫm mồ hôi, thân hình căng chặt, có lẽ còn gọi tên cô ta, giọng nói gọi cảm đến không thể tưởng tượng nổi, ở trên người cô ta nặng nề thổ dốc.

Mà cô ta, đường hoàng hưởng thụ mọi thứ của anh như vậy. Cô ta nhắm mắt một cách say đắm, hai má ửng đỏ, yêu kiều rên rỉ, mái tóc dài đen nhánh xõa trên chiếc giường trắng tinh. Đôi chân nhỏ trần trụi căng ra đến thẳng tắp, khó chịu đựng lại cứng đờ mà lê nhẹ khăn trải giường đầy nếp nhăn, quăn một chỗ cùng chân anh.

Là như thế sao?

Anh làm sao có thể cởi quần áo lăn một chỗ với cô gái quái lạ không rõ lai lịch này?

Jasmine bóp huyết thái dương, không có cách nào tha thứ!

Nhưng sau này họ sẽ còn ngủ cùng nhau mỗi ngày, quần quýt si mê nhau cả đời!

Ngôn Tố điên thật rồi. Làm sao anh có thể ngã trên người người phụ nữ này! Người phụ nữ này căn bản không xứng đáng! Nhưng Ngôn Tố đã ra quyết định, trên đời này còn có ai có thể khiến anh quay đầu?

Cô ta rất muốn tìm Chân Ái nói chuyện, nhưng không có cơ hội gặp nhau riêng, Ngôn Tố đến đâu cũng dẫn cô theo, giống như rất sợ chỉ chớp mắt cô liền biến mất khỏi thế gian.

Đến chiều, Ngôn Tố tìm xe đạp, muốn chở Chân Ái ra biển chơi.

Jasmine thấy sốt ruột, dắt một chiếc xe đạp khác ra: “Cát biển rất khó đạp, hai người mỗi người một chiếc đi.”

Chân Ái ngượng nghịu nói: “Nhưng tôi không biết.”

Jasmine thầm cười nhạo. Người phụ nữ này cũng quá giả tạo rồi, giả vờ không biết đi xe đạp cố ý để Ngôn Tố chở cô ta, có buồn nôn không?

Nhưng Chân Ái không biết thật. Lúc nhỏ mới vừa học thì đâm vào cây, từ đó bị Arthur cấm.

Jasmine muốn nói chuyện riêng với Chân Ái, đề nghị: “Chân Ái, bờ biển không thú vị, tôi dạy cô đạp xe đạp nhé.”

Chân Ái không có ý kiến, gật đầu.

Ngôn Tố lại không đồng ý, cánh tay dài kéo một cái, kéo Chân Ái ra sau lưng: “Hôm nay cơ thể cô ấy không thoải mái, lần sau.”

Chân Ái mờ mịt, sao em không biết? Nhưng giây tiếp theo, cô hiểu được, đỏ mặt.

Jasmine cũng nhìn ra Ngôn Tố nói cô không thoải mái, là chỗ nào không thoải mái. Cô ta rất tức giận, trở mắt nhìn Ngôn Tố dẫn Chân Ái đi.

#

Sau bữa tối, Ngôn Tố một mình đi tìm bà và mẹ.

Từ trước đến nay anh luôn làm việc theo ý mình. Liên quan đến hôn lễ, nếu không phải có việc cầu người, cũng sẽ không dẫn Chân Ái sang đây gặp trưởng bối sớm như vậy.

Tất cả chỉ vì anh muốn cho Chân Ái một nghi thức đính hôn hoàn mỹ.

Lễ đính hôn, nếu anh không đề cập tới, cô ngớ ngẩn cũng sẽ không quan tâm. Cô cách ly với thế giới bên ngoài quá lâu, trong nghi thức không có nhiều yêu cầu và chấp nhất như vậy.

Nhưng cho dù như vậy, anh cũng hi vọng cho cô điều tốt nhất.

Nghi thức đính hôn, diễn tập hôn lễ, hôn lễ long trọng, du lịch trăng mật, tiệc rượu cảm ơn... đều phải làm đầy đủ trọn vẹn.

Không cần người ngoài, nhưng cần lời chúc phúc của người thân. Anh biết cô ngoài mặt ngơ ngác, nhưng trong phương diện này, nhất là chuyện có liên quan đến anh, cô đều suy nghĩ tinh tế và nhạy cảm.

Nghe nói chuyện như vậy sẽ trở thành đề tài câu chuyện và kỉ niệm trân quý nhất của phụ nữ, anh muốn cho cô trọn vẹn, muốn thấy được vẻ mặt vui mừng của cô.

Ừm, anh thực sự thích bất kì một tia vui vẻ hạnh phúc xuất hiện trên gương mặt yên tĩnh và tinh tế của cô.

Ngôn Tố sợ Chân Ái ở một mình căng thẳng nhàm chán, đặc biệt giao phó cô cho bảo mẫu Erika, để bà ấy dẫn Chân Ái đi tham quan xung quanh.

Erika đã từng chăm sóc Ngôn Tố lúc nhỏ. Bà ấy và Chân Ái nói về chuyện thú vị khi đó, nói trong gia tộc có mười mấy đứa trẻ, anh chị em con chú bác một nhóm lớn, chạy đây sân.

Chỉ trừ Ngôn Tố, từ nhỏ quái gở, lẻ loi một mình, hoặc ngồi xổm bên ngoài sơn hàng rào dưới ánh mặt trời, hoặc dựng thang ngồi trên cành cây làm nhà chim, càng có nhiều lúc, núp trong gác lửng đọc một số sách mà người lớn cũng không hiểu.

Hayley nhiều lần cho rằng đứa con này có vấn đề về tinh thần, xách anh đi làm kiểm tra. Dù loại nào là tự kỉ, chứng ngại quan hệ, trầm cảm, tâm thần phân liệt thậm chí tâm lý chống đối xã hội đều kiểm tra.

Kết quả là, ngoại trừ chỉ số thông minh cao đáng ngạc nhiên ra, không có khác thường.

Chân Ái nghe buồn cười lại đau lòng: “Tại sao anh ấy lại như vậy?”

Erika than nhẹ: “Đứa trẻ bốn tuổi, từ đất nước xưa ở châu Á đến đây, rất rõ mình và hoàn cảnh này hoàn toàn xa lạ. Bố cậu ấy và Hayley ly hôn vô cùng tệ, hai người căm ghét lẫn nhau. Lúc nhỏ S. A. không thích nói chuyện, không phải là đứa trẻ khôn khéo được người ta yêu thích. Họ đều không muốn cậu ấy. Bà ngoại ở Mỹ dẫn cậu ấy ở với mình, sau đó bà nội ở Trung Quốc lại đón cậu ấy về. Bố cậu ấy đã tái hôn từ lâu, mẹ kế không tốt với cậu ấy. Có lần, bà ngoại ở Mỹ nhớ cậu ấy, đón cậu ấy tới, phát hiện cậu ấy từng bị đánh, liền không để cậu ấy đi nữa. Nhưng ở đây cũng chỉ có bà ngoại chăm sóc. Hayley quá trẻ, bị cuộc hôn nhân đầu tiên đả kích, bị trầm cảm nhẹ, hành vi cực đoan lại cuồng loạn, đứa trẻ cũng thấy vào trong lòng.”

Chân Ái lặng lẽ nghe, không nói lời nào.

Tuy là chuyện trước đây rất lâu, tuy bây giờ anh lớn lên thành một người đàn ông, nhìn qua rất rất tốt, nhưng cô vẫn không nén được cảm thấy đau lòng cho anh.

Dạo một vòng ở trang viên, cô mất hết hứng thú, muốn về phòng chờ Ngôn Tố, liền tạm biệt Erika. Mới lên hành lang, chạm mặt Jasmine, nhìn tư thế kia là đang trông coi cô.

Chân Ái dừng bước, chờ cô ta nói chuyện. Nhưng sắc mặt Jasmine rất xấu, cũng không có phản ứng. Chân Ái lười đợi, nhích người đi về phía phòng.

Cô ta thấy cô muốn đi, đột nhiên hỏi: “Cô nghe nói chưa? Chân dung BAU làm cho vụ án hành hạ đến chết nghe rợn cả người kia, cảnh sát tìm tới tìm lui, kết quả lại phát hiện S. A. phù hợp nhất.”

Chân Ái nghiêng người nhìn cô ta, không trả lời. Đương nhiên cô biết, nhưng bây giờ nghe một lần nữa, vẫn không dễ chịu.

“Tòa án đã thông qua lệnh cấm chế đối với S. A., tạm thời cấm anh ấy lấy bất kì lý do gì bất kì cách thức gì rời khỏi đất nước này, nếu không thì sẽ xem là sợ tội bỏ trốn. Nếu không phải luật sư lợi hại che chở, đoán chừng bây giờ anh đã bị cưỡng chế mời đi phối hợp điều tra.”

Trong lòng Chân Ái giật mình, miễn cưỡng giữ bình tĩnh: “Anh ấy vốn chuẩn bị phối hợp với cảnh sát.”

Jasmine nhíu mày: “Cô nghe không hiểu trọng điểm của tôi sao? Ôi, cô và anh ấy tới Hampton một chuyến, có bao nhiêu cảnh sát nhìn chăm chăm? Tuy vụ án không công khai, nhưng cô biết trong nội bộ cảnh sát có bao nhiêu tổn hại đối với danh dự của anh ấy?”

Chân Ái không lên tiếng.

“Kể từ sau khi gặp cô, anh ấy mãi gặp phải mấy chuyện kì quái. Nổ mìn ở đại học, cướp ngân hàng, Silverland, còn có biến thái lạm dụng tình dục bây giờ.”

Chân Ái: “Cô muốn nói cái gì?”

Ánh mắt Jasmine sắc bén, nhưng thấy sắc mặt cô vô cùng bình tĩnh, không hề khẩn trương sợ sệt, giống như trong vụ án Giang Tâm bị giết, trong vụ án Anna bị giết trước kia.

Cô ta thâm than trong lòng, sớm nên đoán được cô gái này không đơn giản.

100. Chương 99

Jasmine chất vấn: “Cô Chân, cô nói tiếng Trung, tên cũng là tiếng Trung. Nhưng khuôn mặt và đường nét của cô rõ ràng hơn người phương Đông rất nhiều. Tôi đoán, thân phận của cô là giả, tên giả. Chẳng lẽ cô là châu Âu...”

Sắc mặt Chân Ái vô cùng bình tĩnh. Lại nghe Jasmine nảy ra ý nghĩ bất chợt: “Cô là gián điệp!”

Chân Ái không nói được, thản nhiên nói: “Trí tưởng tượng thật phong phú.”

“S. A. sẽ không giết người. Là cô đang hại anh ấy phải không?” Jasmine không biết suy đoán của mình có căn cứ hay không, nhưng cơn giận của cô ta không có chỗ phát tiết, bất kể có hợp lý hay không, cô ta nhất định phải tìm ra điểm khả nghi của Chân Ái, nhất định phải ngăn cản họ ở chung.

Chân Ái nói: “Tôi sẽ không hại anh ấy.”

“Bởi vì tình tiết vụ án tồi tệ, cảnh sát lo người khác bắt chước phạm tội nên cũng không công bố tình hình vụ án với bên ngoài. Nhưng người thân người chết mất kiên nhẫn, đã tìm giới truyền thông tạo áp lực với cảnh sát. Bây giờ báo chí cũng đang dùng ‘Lạm dụng tình dục biến thái’ để gọi tên sát thủ này, trách mắng cảnh sát không có sức. Chúng ta thực sự nên vui mừng, ở đất nước này còn có quyền riêng tư. Cảnh sát bảo vệ sự riêng tư cho người bị tình nghi, cho dù chịu áp lực rất lớn cũng không tiết lộ Ngôn Tố là đối tượng bị tình nghi với giới truyền thông. Bằng không, anh ấy xong rồi.”

“Ngày qua ngày, người biết Ngôn Tố là đối tượng bị tình nghi sẽ ngày càng nhiều, bây giờ ngay cả tôi cũng nghe nói. Ai biết trong nội bộ cảnh sát có thể có người tiết lộ với giới truyền thông hay không?”

Jasmine càng nói càng hung hăng, “Để tên của S. A. dính dáng đến tên lạm dụng tình dục biến thái hiếp dâm, giết chết phụ nữ, ngược đãi bé gái, cô không thấy đau lòng sao?”

Sắc mặt Chân Ái trắng nhợt. Cô đã sớm đoán được tình hình sẽ ngày càng nghiêm trọng, nhưng cô chỉ muốn làm một con đà điểu.

Đau lòng không?

Đương nhiên cô đau lòng. Anh là cố vấn đặc biệt của FBI và CIA, nhiều năm đơn thuần học tập, sống chính trực như vậy. Cố chấp và nỗ lực như vậy, yên lặng lại trầm tĩnh như vậy, không tranh giành không huênh hoang khoác lác bảo vệ sự công bằng và chính nghĩa trong lòng anh.

Không ai biết, anh cũng cảm thấy không quan trọng.

Mọi thứ anh đã làm không ai từng biết, nhưng “lỗi” anh phạm lại có thể khiến anh nổi tiếng thế giới, mang tiếng xấu.

Mọi người sẽ không biết anh nỗ lực cỡ nào, sẽ không biết thực ra anh là một người đàn ông nghiêm túc đơn thuần lại đứng đắn đáng yêu dường nào, mà sẽ nói nhạo anh làm một với những tên biến thái đáng buồn nôn trong lịch sử kia, ví dụ như sát thủ sông Green, con trai của Sam, Zodiac.

Làm sao cô có thể không đau lòng?

Nhưng mà, tuy cô thâm hiểu tất cả những chuyện này có liên quan đến mình, nhưng cô vẫn chọn tin tưởng anh, tin tưởng anh có năng lực vượt qua cửa ải khó khăn, có năng lực loại bỏ trở ngại giữa họ.

Cô tin anh, không được phép nghi ngờ.

Chân Ái không hề rung động, nghênh đón nhìn cô ta: “Những chuyện cô nói có liên quan gì đến tôi? Tôi không phải gián điệp gì đó mà cô nghĩ, may mắn và tai họa của anh ấy, tôi đều sẽ cùng anh ấy vượt qua. Giống nhau, anh ấy cũng sẽ đối với tôi như vậy.”

“Cô...” Jasmine cảm thấy quả thực không thể tưởng tượng nổi. Sức mạnh của người phụ nữ này tới từ đâu mà lại nói ra những lời này.

Nhưng lại là một câu nói này đường đường chính chính tháo cô ta thành mảnh nhỏ. Cô ta biết mình âm đầu, cô ta không hề biết mọi thứ Ngôn Tố gặp phải quả thực có liên quan đến Chân Ái. Cô ta chỉ cho rằng có lẽ nội tâm Chân Ái mỏng manh, bị cô ta hù thì sẽ lùi bước.

Không ngờ ngược lại để lộ dáng vẻ không thể nói lý của cô ta. Cô ta giận sôi máu, độc ác nguyên rửa oán trách như trẻ con cãi nhau: “Chân Ái, cô là một con ma xui xẻo, ai gặp phải cô cũng xui xẻo. Anh ấy sống gần hai mươi bốn năm đều không sao hết, vừa gặp cô thì luôn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, liên tiếp bị thương nặng, liên tục bị người khác nghi ngờ! Đều là tại cái con ma xui xẻo cô đây.”

Cô ta không khống chế được, con người hung ác đến sắp trừng ra ngoài, “Tại sao cô luôn một mình? Bạn cô đâu? Người nhà đâu? Chẳng lẽ chết hết rồi sao?”

Sắc mặt Chân Ái không còn chút máu. Cô ta biết đoán đúng, càng bừa bãi hơn,

“Bạn cùng phòng từng ở với cô đã chết, người cô gặp ở ngân hàng đã chết, người ở trên đảo Silverland với cô chết hết. Người nhà của cô cũng chết hết rồi sao? Ồi, biết không? Cô chính là cái loại mà người Trung Quốc nói, người phụ nữ ti tiện trời sinh sẽ khắc chết người bên cạnh! Nếu cô kết hôn với S. A., cô cũng sẽ hại chết anh ấy. Không, bây giờ anh ấy đã bị cô hại chết rồi!”

Chân Ái kinh ngạc nhìn cô ta.

Cô ít qua lại với người khác, đời này đều chưa từng gặp qua ác ý cuộn trào mãnh liệt như vậy. Cô không biết rõ, rất mù mờ, trong đầu xoay một vòng lời Jasmine nói, lắc đầu, nghiêm túc nói:

“S. A. không quan tâm. Anh ấy nói, anh ấy chỉ muốn ở cùng tôi.”

Nói xong, lại ngơ ngác bổ sung một câu, “Cô nói tôi là một con ma xui xẻo, những lời này không có căn cứ khoa học, không hợp logic. Tôi cảm thấy, cho dù các cô nói thế nào, tôi và anh ấy vui vẻ ở cùng nhau là tốt rồi.”

Jasmine suýt nữa bị cô làm cho tức chết. Người này sao mềm không được cứng không xong, khó chơi. Cũng không biết thần kinh cô thế nào, nói chuyện luôn không cùng một kênh. Cô ta sắp điên rồi: “Làm sao cô có thể nói lời này? Sao cô ích kỷ vậy?”

Chân Ái đặt mu bàn tay ở sau lưng, lặng lẽ nắm chặt ngón tay. Dừng một giây, rất thản nhiên nói: “Tôi vốn ích kỷ mà.” Cô không đồng ý, “Tôi không giống S. A., tôi vốn không cao thượng. Hơn nữa, anh ấy cũng biết tôi là đáng về gì.”

Câu cuối cùng mang theo sự kiêu ngạo mà bản thân cô cũng không ý thức được.

Bất kể cô là ngôi sao may mắn hay là ma xui xẻo, anh đều không để ý, anh đều thích.

Một điểm này, cô rất rõ ràng, rõ ràng một cách kiêu ngạo.

Jasmine giận đến mức mắt đỏ như máu: Tại sao S. A. thích người phụ nữ này? Tại sao anh không mãi mãi một mình? Cô ta biết S. A. sẽ không thích mình, nhưng ít ra vì quan hệ gia đình, cô ta có thể là người phụ nữ có dính dáng nhất với anh.

Cô ta ghen tị muốn chết, nhưng không hề nhường: “Anh ấy nhất định sẽ vứt bỏ cô, hai người sẽ không có hạnh phúc. Tôi hiểu S. A. rất rõ, người đàn ông như anh ấy, không có người phụ nữ xứng với anh ấy, trái tim anh ấy mãi mãi là của một mình anh ấy. Sự yêu thích của anh ấy với cô sẽ không lâu hơn sách trong nhà anh ấy.”

Chân Ái trả lời một câu: “Cô không hiểu rõ anh ấy bằng tôi.”

“Cô!” Jasmine chỉ cảm thấy mỗi lần nói chuyện với cô đều khiến mình tức chết, hung hăng trừng cô mấy giây, xoay người tức tối đi xuống lầu.

Vậy đi rồi à?

Chân Ái kinh ngạc nhìn cô ta rời khỏi, chậm rãi đi về phòng.

Sau khi vào đóng cửa lại, đỡ chốt cửa, bỗng nhiên chùng xuống.

Cô nhìn chăm chăm hư không, không nhúc nhích. Thực ra rất rõ tình hình bây giờ, thực ra rất lo lắng, nhưng mà...

Cô cúi đầu thật thấp, cong cong khóe môi, hơi bi thương, gần như tùy hứng lẩm bẩm, thanh âm nhỏ như muỗi: “Tôi mặc kệ, tôi sẽ ở cùng anh ấy.”

Lúc này, chốt cửa trong tay chợt xoay xuống một cái.

Chân Ái cả kinh. Bên kia giống như có cảm ứng gì đó, động tác chậm một chút, nhẹ nhàng đẩy cửa ra. Cô trong nháy mắt điều chỉnh cảm xúc, giây tiếp theo, gương mặt tuần tú như tranh vẽ của Ngôn Tố tiến vào tầm mắt.

Về mặt anh vốn nhàn nhạt, trong nháy mắt thấy cô liền nhuộm một vẻ dịu dàng chỉ đối với cô mới có, tự nhiên bắt chuyện: “Mở cửa cho anh?”

“Đúng vậy.” Cô cười tươi, kéo tay anh lại, “A Tố, em nghe Erika kể rất nhiều chuyện lúc anh còn nhỏ, thật đáng yêu.”

“Thật sao?” Anh đóng cửa lại, nghĩ về cái gì đó, liếc cô một cái, “Ngược lại anh không hi vọng sau này con của chúng ta có thời thơ ấu giống như anh.”

Chân Ái không xấu hổ, trong lòng lộp bộp đau, ôm cánh tay anh chặt hơn, vẽ vòng tròn trên mu bàn tay anh, an ủi làm nũng: “Nhưng mà A Tố, em cho rằng anh bây giờ, rất tốt.”

Ngôn Tố trầm mặc một lúc, nghiêm túc tự kiểm điểm bản thân: “Anh quá quái gở.”

Chân Ái nhảy cảm muốn an ủi anh, trái lương tâm nói: “Nào có? Anh đâu có quái gở, một chút cũng không.”

Ngôn Tố gật đầu, dường như đạt được thừa nhận, lại trở về dáng vẻ không hề tự biết mình: “Thực ra anh cũng không cảm thấy anh quá gở, nhưng mọi người đều nói như vậy.”

Chân Ái: “...” Ạch, thực ra, anh thực sự rất quái gở.

Chính là một ánh mắt im lặng này, Ngôn Tố cười cô: “Ồ, nói dối rồi nhỉ?”

Chân Ái: “...” Lúc này còn có tâm trạng gài bẫy cô...

Tay anh rơi xuống thắt lưng cô, mang theo niềm ước ao dịu dàng, chậm rãi nói: “Ai, chờ sau này chúng ta có con, anh cho rằng, nó sẽ có bố mẹ ân ái, nó sẽ lớn lên khỏe mạnh và vui vẻ, nó sẽ sống rất hạnh phúc.”

Chân Ái hỏi: “A Tố, có phải anh cảm thấy thời thơ ấu rất đáng tiếc không?”

Anh lắc đầu, rất thản nhiên: “Cái đó ngược lại cũng không có. Dù sao, tốt hay không tốt đều có ý nghĩa của nó, đều xem như là ghi chép trân quý và hợp lý trong đường đời.”

Cho nên anh mới từ đầu đến cuối bình thản, không màng danh lợi, không quan tâm thiệt hơn sao?

Chân Ái rung động sâu sắc, chợt nhớ tới lúc nhỏ đi nhà thờ hợp xướng, trong Kinh Thánh có một câu không phải đang nói Ngôn Tố sao.

”He is like a tree planted by streams of water, which yields its fruit in season and whose leaf does not wither.

Anh như một thân cây trồng gần dòng nước, đúng hạn ra quả, lá cũng chẳng héo tàn.”

Tự động như vậy, cùng với thời kì biến đổi, thời gian không gian đổi thay, dựa theo thời tiết đời người làm chuyện anh nên làm. Không hoang mang, không do dự, mãi mãi bình tĩnh ung dung.

Nghe có vẻ đơn giản như thế, làm có biết bao khó khăn.

Cô mỉm cười gật đầu: “Được, giống như anh nói. Sau này, con của chúng ta phải có gia đình rất hạnh phúc. Chúng ta cùng nhau.”

Anh cúi đầu hôn lên trán cô một cái.

Hôn xong chợt nhớ tới cái gì đó, cánh tay dờ xuống hông cô, hơi dùng sức, ôm cô đặt trên bàn đá cẩm thạch dài. Chân Ái đột nhiên bay lên, giật nảy mình: “Anh làm gì thế?”

“Kiểm tra em có bị thương không.” Anh không nói lời nào vén váy cô lên đến thắt lưng, vô cùng quen thuộc kéo quần nhỏ bên trong xuống.

Động tác liên tiếp, chỉ có năm giây.

Chân Ái vừa vội vừa xấu hổ ngăn anh lại: “Đừng làm rộn.”

Ngôn Tổ đã đẩy hai chân cô ra, thò đầu nhìn, trên gương mặt tuần tú lại bày ra vẻ mặt nhũn mỳ nghiên cứu sâu.

Chân Ái vội muốn tránh thoát, anh lại đột nhiên đứng lên, như có điều suy nghĩ.

Chân Ái rơi xuống một hơi, tưởng anh từ bỏ, không ngờ anh lăm bắm: “Ánh sáng quá mờ.” Nói xong, ôm cô lên đặt trên giường.

Chân Ái suýt nữa thì điên rồi. Cô mặc quần áo hoàn hảo như vậy, sọc đỏ dưới thân, hai chân mở rộng đối mặt với anh ăn mặc chỉnh tề sẽ bị xấu hổ chết tươi.

Gò má cô nóng lên, liều mạng xoay lung tung, rất không phối hợp khe thốt ra: “Em không sao, anh đừng nhìn. Bảo anh đừng nhìn mà.”

“Đừng cử động!” Anh nghiêm túc ra lệnh, hai tay ghì chặt bắp đùi cô.

Trắng hồng, hơi sưng đỏ, nhưng không có vết thương. Ngón tay dài dò xuống, đẩy phần da trơn tuột ra hai bên, lớp màng bên ngoài có vết rách, trừ cái đó ra những chỗ khác không có tổn thương.

Anh không biết đang nghĩ gì, lại gần, nhẹ nhàng thổi.

Cảm giác tê tê hơi lạnh lạnh bên dưới chạy thẳng đến đầu quả tim, Chân Ái cả kinh, phản xạ có điều kiện khép hai chân lại, bật từ trên giường lên, mặt đỏ rần rần anh: “Anh làm gì vậy?”

Ngôn Tổ ngẩng đầu lên từ giữa hai chân cô, ánh mắt trong veo lại hết sức chân thành: “Anh sợ em đau, vì vì cho em.”

Chân Ái sững sờ, kinh ngạc, không biết là tức giận hay buồn cười: “Anh học được ở đâu?”

“Anh đã nói với em, anh là một thiên tài.” Anh bình thản trả lời, mang theo vẻ kiêu ngạo trước sau như một.

Chân Ái phì cười ra tiếng.

Hôm qua, cô cũng là sau khi được anh thả vào trong mây, mềm mại ngã vào lòng anh. Cô tóc mai dẫm mồ hôi, đổ mặt riu rít ở ngực anh: “A Tổ, những thứ vừa rồi, anh biết từ đâu?”

Anh khàn giọng, kiêu ngạo như vậy: “Anh đã nói với em, anh là một thiên tài.”

Mọi thứ xảy ra mấy ngày nay, cầu hôn, quan hệ tình dục, các loại quan hệ tình dục, giống như nằm mơ. Không ai dạy anh, anh thực sự là một thiên tài.

Ngôn Tổ vốn định mặc quần vào cho Chân Ái, nhưng một màn vừa rồi kia liên tục lơ lửng trong đầu anh. Trắng mịn mềm mềm, rất đẹp...

Anh đột nhiên rất muốn...

Chưa nghĩ xong, tay đã quen thuộc luồn vào.

“A!” Cả người Chân Ái run lên. Cô chợt bắt lấy tay anh, mặt đỏ lên, kinh sợ nhìn anh.

Anh không ngừng nghĩ, liên tiếp từng bước một vòng một vòng trong cơ thể cô, đầu ngón tay quanh quẩn xúc cảm của cô, mềm mại lại nhỏ hẹp, không hên mà hợp cùng ký ức một nơi nào đó cơ thể anh.

Mặt anh ửng đỏ, nhẹ nhàng nói: “Ai, anh cũng cảm thấy, cơ thể em thật thần kì.”

Máu cả người và sự chú ý của cô đều ngưng tụ ở dưới bộ phận tương giao cùng ngón tay anh, đầu còn nghe được lời anh, riu rít qua loa: “Cái gì?”

Ngón tay anh di chuyển chậm chậm, rất nghiêm túc: “Rõ ràng mềm mại như thế, nhưng thực ra, biểu mô vậy phân tầng ở đây là có sức chống ma sát nhất trong tế bào cơ thể người.”

Sức chống ma sát...

Anh dùng tinh thần ham học hỏi tò mò và thái độ tìm tòi bí mật “Một trăm ngàn cái tại sao” của trẻ em nói lời như vậy, thực sự, thích hợp sao?

Chân Ái kinh ngạc một giây, máu toàn thân lập tức vọt mạnh lên đỉnh đầu, mặt phút chốc biến thành trái cà chua!

Cô muốn cho anh xấu hổ chết, phồng mặt lên đẩy anh. Nhưng tay anh vừa đẩy, cô ngay lập tức liền nhũn ra.

Sau khi thành công thấy được trí tưởng tượng và sức sáng tạo đáng ngạc nhiên của Ngôn Tố trong chuyện cầu hôn, Chân Ái lại thấy được năng lực học tập và năng lực lĩnh ngộ kinh người của anh trong chuyện quan hệ tình dục.

Rõ ràng lần đầu tiên rất không trôi chảy, nhưng mấy lần “giao lưu” sau, anh sờ cơ thể cô vô cùng rõ ràng. Mỗi lần đều tìm được điểm nhạy cảm của cô nhanh hơn lần trước.

Chân Ái bị sức lực và tần số cao trên tay anh giày vò từng đợt sóng tê dại, giống như có triệu cái tay đang cào. Cô ngứa ngáy khó chịu, không biết làm thế nào, gần như sắp khóc, dưới người vừa nóng vừa trượt.

Cô mang theo giọng ghen ngào đẩy tay anh: “Đi ra, em không chịu nổi!”

Ngôn Tố không để ý tới, siết cơ thể giãy giụa ngoay của cô lại, trong nháy mắt không chớp mắt nhìn chăm chăm tất cả biểu cảm nhỏ xíu trên mặt cô.

Gò má anh ửng đỏ, dần dần hiện ra vẻ mặt khó chịu, cho đến khi cảm ứng cơ thể cô run rẩy bắt đầu co rút, mới chột thu tay lại.

Sự vui sướng từ từ tích tụ của cô như lâu đài trên không đột nhiên sụp đổ. Cô không khóc cũng không xoay, trong nháy mắt yên lặng, bị thương lại mê mang nhìn anh, cảm thấy anh cố ý, ai oán tràn đầy trong mắt, ngay cả sức tức giận cũng bị mất.

Nhưng anh thực sự không cố ý. Trong nháy mắt ngón tay rời khỏi, nghiêng người, kéo hai chân cô ra, theo chỗ ẩm ướt lao vào trong.

Đầu cô bùng nổ, giống như bị hung hăng đập một cái, cơ thể lại bắt đầu tràn đầy, thoải mái khe ưm một tiếng, ngoan ngoãn nâng hai chân mảnh khảnh lên, quần lấy hông gây gò của anh.

#

Sáng sớm hôm sau, Chân Ái mở mắt tỉnh lại, trên gương mặt có vẻ ẩm áp lười biếng. Hình như có ánh mặt trời nhàn nhạt đang nhún nhảy, bên tai là tiếng tim đập đều đặn và có lực của Ngôn Tố.

Cô từ từ mở mắt, ánh mặt trời và anh đều ở đây.

Lồng ngực trong nháy mắt được sự ẩm áp hạnh phúc lấp đầy, hạnh phúc đến mức sắp bị hòa tan.

Gương mặt anh ngủ vẫn yên lặng và bình yên như vậy, đẹp như một bức tranh.

Bên ngoài rèm cửa voan mỏng, là một mùa hè ở bờ biển, ánh mặt trời sôi nổi lại sáng rực. Thấp thoáng có thể thấy được, trên giàn cây nho, dây leo khê đung đưa theo gió sớm, một buổi sáng mùa hè an bình lại ấm áp dường nào!

Mỗi một ngày mỗi một năm, mỗi một lúc mỗi một khắc ở cùng anh, đều sẽ thế này. Sau đó thì già rồi.

Cô rúc trong lòng anh cười khanh khách, khe khẽ che khóe môi cong lên rất lớn.

Tiếng cười vui vẻ đánh thức anh ở bên cạnh. Phải biết rằng anh có sự bực bội lúc thức dậy rất nặng, đương nhiên phải mượn lý do này tìm chỗ về từ chỗ mềm mại đó của vợ chưa cưới của anh, thời gian thức dậy lại kéo thêm nữa.

Ra khỏi cửa phòng mới phát hiện không còn sớm nữa, Chân Ái xấu hổ đến không ngóc đầu lên được.

Hôm nay trong nhà có hoạt động, mời các hàng xóm gần đó ăn trưa sớm. Trên đường, Erika và Hayley nói không thấy Jasmine, tìm khắp nơi không thấy. Mấy người làm ngẫm nghĩ lần cuối cùng thấy Jasmine là tờ mờ sáng hôm nay, cô ta bưng rượu đổ vào phòng ngủ. Sau khi ở đó, hoàn toàn chưa từng gặp lại người.

Hayley vô cùng kinh ngạc, đến phòng cô ta, vẫn không có ai: “Đứa trẻ này, không nói tiếng nào chạy đi đâu rồi?”

Ngôn Tố đứng một bên, ánh mắt sắc bén quét phòng ngủ một vòng. Di động ở đầu giường, chăn không xếp mớ hồ có vết ố rượu đỏ, lại không thấy ly rượu, cửa sổ đóng lỏng lẻo, không kéo rèm cửa sổ.

Anh hơi nhíu mày: “Báo cảnh sát đi, cô ấy bị bắt cóc rồi.”

“Cái gì?” Hayley sửng sốt.

Ngôn Tố lại đột nhiên không có phản ứng. Trong nháy mắt nói ra lời kia, một suy nghĩ chẳng lành chợt quét qua trong đầu, nhưng không phải liên quan đến Jasmine.

Lòng anh trầm xuống, bất ngờ quay đầu nhìn, người trong nhà đều theo tới, cô vẫn chưa.

Lúc đó cô đi sau cùng, len lén móc lòng bàn tay anh, thanh âm nho nhỏ mềm mại, có chút đáng yêu: “A Tố, anh đi tìm Jasmine với Hayley trước, em đi toilet.”

Trong đầu anh trống rỗng, đẩy đám người liền xông ra ngoài.

#

Chân Ái đi ra toilet, đứng rửa tay trước bồn rửa tay kiểu Âu, cúi đầu, lại mơ hồ cảm thấy trong gương có cái gì thoáng qua một cái.

Cô còn chưa kịp ngước mắt, liền nghe sau lưng có một giọng nói hấp dẫn, mang theo một chút ngả ngón và ngạo mạn tượng trưng:

“Hi!”

Chân Ái hoảng hốt trong lòng, chợt cứng đờ, hai tay ngưng trệ giữa không trung, nước chảy ào ào như ngọc trai chảy qua kẽ hở ngón tay cô. Cô lạnh cả người, gần như là nâng tầm mắt lên từng tắc một, nhìn lại người đàn ông trong gương kia.

Hắn có ngũ quan vô cùng sâu xa và khắc sâu, người rất cao, buông tuồng dứt hai tay vào túi, nghiêng người dựa vào tường.

Thấy ánh mắt kinh sợ giật mình của cô cuối cùng giao hội với ánh mắt hắn trong gương, khuỷu tay hắn chống một cái, từ bên tường đứng thẳng người, đôi mắt xa xăm, khóe môi một mang theo một nụ cười nhếch nhếch:

“Hi, Little C!”

101. Chương 100

“Chơi lâu như vậy, còn không về nhà?”

“Ừ, đi thôi.”

#

Trong xe phát bài hát cũ kinh điển Hotel California Chân Ái rất thích. Cô từng cho rằng, nghe bài hát này sẽ thấy được ánh mặt trời rực rỡ và biển xanh cát bạc ở California.

Nhưng bây giờ, tâm trạng cô sa sút giống như rơi xuống biển, chìm xuống từng chút một, ngạt thở, không nơi nương tựa, tuyệt vọng, cách ánh mặt trời ngày càng xa, rơi xuống cảm giác vô lực vĩnh viễn không có điểm cuối.

Bert thỉnh thoảng liếc cô qua gương trong xe.

Cô nghiêng mặt, xinh đẹp như vậy, xinh đẹp như trong trí nhớ.

Lông mi đen cong dài, đôi mắt trong veo, cái mũi cao thẳng xinh xắn, đôi môi hồng như cánh hoa, mái tóc dài bay rối loạn trước gió, làn da trắng nõn trong suốt. Đẹp đến mức khiến cho thế giới cũng mất đi sắc màu.

Đây chính là cô, đây chính là Little C.

Chỉ có điều cô nhìn như không hề vui vẻ, trầm mặc và lại yên tĩnh, không có một chút cảm xúc.

Hắn cho rằng, cô đang giận dữ hắn.

Cô bé dỗi sao, dễ dàng thì được rồi.

Hắn cũng không để ý.

Âm nhạc ghita trong xe êm ái trầm bổng, sau xe đèn hiệu cảnh sát lấp lóe còi cảnh sát kêu to, trên quốc lộ liên tục địa rất dài, trên cánh đồng xanh tươi mùa hè, giống như một dòng sông lấp lánh lao vút mãnh liệt.

Chân Ái nhìn kính chiếu hậu. Không phải là FBI theo dõi Ngôn Tố, mà là CIA âm thầm bảo vệ cô.

Cô không có hứng thú dời ánh mắt đi, nhìn bụi cây trên cánh đồng, hỏi: “Jasmine đâu?”

“Ai?” Nghe thấy cái tên xa lạ, Bert không hề quan tâm.

Cô càng lạnh nhạt hơn, giống như thờ ơ, lại giống như không làm sao có hứng thú nổi với bất kì chuyện gì: “Người phụ nữ biến mất trong trang viên Hampton, bị anh bắt đi phải không?”

“Ồ ~” Bert nhớ tới, giọng mang theo vẻ chế nhạo, “Em nói cái người phụ nữ không biết tốt xấu kia? Chờ đi rồi.”

Chờ đi?

Chân Ái chậm rãi nâng mắt: “Cô ấy sẽ như thế nào?”

Bert lái xe tốc độ cực nhanh, vẫn dám quay đầu nhìn cô. Nhìn đủ ba giây, một vẻ mặt oán trách ‘Làm sao em có thể không hiểu anh’: “Còn cần hỏi anh?”

Chân Ái nhú mày, chỉ suy nghĩ một chút đã cảm thấy khó chịu.

“Thả cô ấy đi.”

Dưới cái nhìn của cô, Jasmine trừ đầu óc không quá lạnh lợi, nói chuyện lộn xộn không có logic ra, không có vấn đề gì lớn. Cô gái đó cũng sống ngốc nghếch ù ù cạc cạc, quả thực không đến mức chịu những đối xử kia. Vả lại Annie đã nói, số mạng người trong gia tộc là dính liền với nhau. Cô không hi vọng người khác nhìn thấy Ngôn Tố liền nói: Nguyễn Thượng để phù hộ em gái anh, hi vọng nhà các anh sớm rời khỏi bóng ma.

Bert không trực tiếp trả lời, hỏi ngược lại: “Thả cô ta, em sẽ vui sao?”

Chân Ái không phối hợp quay mặt qua chỗ khác, không nói lời nào.

Hắn nhún nhún vai: “Vậy thì coi như...”

“Sẽ vui!” Cô trái lương tâm trả lời.

Thực ra, nếu không được thấy Ngôn Tố, bất kì chuyện gì, bất kì người nào, ai chết ai sống, cô cũng không quan tâm, cô cũng sẽ không vui vẻ.

Nghĩ đến Ngôn Tổ, trái tim cô đột nhiên nhói đau.

Bây giờ Ngôn Tổ đang làm gì? Nhất định đang tìm cô như điên.

Xe phía sau đuổi rất sát, xe của Bert chợt quẹo cua lao xuống quốc lộ. Chân Ái trên ghế ngồi bay lên lại đập mạnh xuống, dây an toàn siết chặt đau nhức.

Tâm trạng cô không tốt, che ngực, nhúu mày thật sâu.

Bert thấy sắc mặt cô không tốt, đôi mắt đen rõ ràng thăm một độ, lóe lên vẻ không kiên nhẫn, nhìn kính chiếu hậu, lẩm bẩm: “Những người này đáng chết.” Một tay đập mạnh cái nút nào đó. Chiếc xe rộng rãi và nhiều chức năng kêu tách tách, nóc xe phát ra tiếng máy móc kết kết. Chân Ái ngẩng đầu nhìn lên, không ngờ là súng bắn đạn ghém! Cái này bắn ra ngoài có thể nổ tung một chiếc xe.

“Bert, đừng giết người!”

Lên xe lâu như vậy, lần đầu tiên cô gọi tên hắn. Sắc mặt Bert hơi kì lạ, dừng vài giây, trầm bổng nói câu: “Ok ~ Anh đồng ý với em, đương nhiên sẽ không giết người... K!”

Kerr ở sau xe lập tức ôm súng, mở cửa sổ nhỏ ngắm bắn.

Hắn không giết, có thể kêu người khác giết.

“Anh đúng là giữ chữ tín!” Chân Ái mĩa mai, mắt thấy K thực sự muốn nổ súng, trách mắng hắn, “Anh dám!” K sắc mặt phục tùng, thật không có động tĩnh nữa.

Chân Ái: “Tôi nói, đừng giết họ!”

Bert gật đầu, đồng ý: “Được. Sau đó chúng ta bị giết.” Giọng điệu y như cậu bé bất cứ lúc nào cũng thích phân cao thấp cãi nhau châm biếm với cô kia.

Chân Ái không thay đổi sắc mặt: “Họ sẽ không giết tôi.”

Bert vừa nghe, gương mặt liền xám xịt: “Nhưng chúng sẽ giết anh! Ôi, Little C, em thật đúng là không đau lòng cho anh.”

Chân Ái mím mím môi: “... Họ cũng sẽ không giết anh.”

“Đúng vậy, chúng sẽ bắt sống anh.” Mâu quang Bert lấp lánh, móc khóe môi một cái, giống như tức giận lại giống như buồn cười, “Anh bị chúng bắt đi, em nở lòng sao? Chúng ngược đãi anh thì phải làm sao bây giờ?”

Tốp xe hơi điên cuồng đuổi theo trên đồng bằng, tay chân hắn nhanh nhẹn điều khiển chiếc xe vận tốc mấy trăm mét trên giờ, lại còn đáng vẻ bình tĩnh, dùng giọng điệu nói chuyện trời đất đùa giỡn với cô.

Chân Ái to đầu, không khỏi bị hắn chọc, lạnh băng băng nói: “Không phải mỗi người đều là tên cuồng ngược đãi giống như anh!”

Bert nghe nói, thoải mái cười, rất đặc ý: “Thật sao? Em thực sự nghĩ như vậy?” Giống như hắn rất duy nhất rất đặc biệt.

Chân Ái suýt nữa mắng hắn: “Tôi không khen anh!”

K ghìm súng, sống lưng tê dại. Đã lâu không thấy tiểu thư C, cũng đã lâu không thấy ai dám nói chuyện như vậy với ngài B.

Trong lòng Chân Ái phủ sương mù, quay đầu ngắm đồng quê bao la, mím môi, rất lâu không lên tiếng.

Cô không biết tâm trạng mình bây giờ là gì. Cô không muốn trở về cùng hắn, nhưng cũng không muốn để Bert chết. Nhưng mà, có lẽ hắn có thể bị CIA bắt đi, nhắc tới Bert là thiên tài sinh vật y dược giống như cô, họ có thể bắt hắn lại bảo hắn làm nghiên cứu không?

Cô nghiêm mặt, loại suy nghĩ này thật nhàm chán. Cô cũng không biết làm sao chạy trốn, hi vọng duy nhất là cảnh sát đuổi sát phía sau.

Bert rất thông minh, biết nếu như bắt cô ở chỗ khác, cô nhất định sẽ trốn, nhất định sẽ liều chết phản kháng.

Nhưng đó là trang viên của bà ngoại. Nếu cô không yên lặng đi theo hắn, hắn sẽ không nháy mắt một cái giết hết người ở đó, người nhà của Ngôn Tổ.

Ngôn Tổ...

Bert đến giờ vẫn không đề cập đến anh, việc này ngược lại khiến Chân Ái bất an. Cô mơ hồ cảm thấy Bert đã chuẩn bị xong mọi thứ, viết kết cục cho Ngôn Tổ, cho nên hắn mới bình tĩnh, tùy tính lại tùy ý, không mấy may nhắc đến chuyện có liên quan đến Ngôn Tổ.

Nhưng cho dù hắn nhìn qua ung dung như vậy, thỉnh thoảng còn cười, nhưng Chân Ái quá hiểu rõ hắn, liếc mắt là nhìn ra trong lòng hắn thực ra nén giận, rất mãnh liệt.

Hắn không giống Arthur. Arthur giận sẽ không nói lời nào, Chân Ái thỉnh thoảng dỗ hắn, một câu là xong. Lại thêm nhiều lúc Chân Ái quá chậm chạp, không biết hắn đang giận, hắn sẽ tự mình nguôi giận rồi đến tìm cô;

Nhưng Bert giận sẽ tỏ ra vô cùng ung dung, im lặng không nhắc đến chuyện làm hắn tức giận, đợi đến lúc Chân Ái không chú ý hung hăng cắn cô một cái, để cô mãi mãi đều nhớ hắn đã tức giận lúc nào.

Chân Ái lo lắng không yên, hoảng hốt cảm thấy đang đợi một kết cục bi ai đã định trước.

Bert không biết kéo từ đâu ra một cái chăn bông dày, bao lấy cô, ngay sau đó thân xe chợt chao đảo một cái. Chân Ái hoàn hồn, va đập lung tung, nhưng lại đụng vào trong chăn mềm mại. Cô sững sờ, thì ra xe lại xông lên quốc lộ lần nữa.

Trên đường là các phương tiện đi lại đang dần dần tụ tập, hắn đang lấy người bình thường làm vật che chắn.

Chân Ái giật mình nhìn hắn. Quả nhiên, gò má hắn yên lặng, đôi mắt tối tăm u ám.

Cảnh sát cản chặt không tha thời gian dài khiến hắn dần dần mất kiên nhẫn, nhưng kiêng dè cảm xúc của cô lại không muốn nổ súng.

Trong dòng xe đi làm thưa thớt đi buổi sáng, xe hắn giống như một đuôi cá nhanh nhẹn, qua mặt xe, cướp đường, tránh né vô cùng thành thạo. Chỗ đi qua tiếng thắng xe kêu to, không tránh kịp binh binh bang bang đụng vào nhau. Xe cảnh sát phía sau tốc độ quá nhanh, có chiếc thắng lại né tránh, có chiếc lặn xuống từ trên quốc lộ.

Chân Ái nắm tay vịn, lắc qua lắc lại trong chăn, choáng đầu hoa mắt.

Một màn trong kính chiếu hậu khiến cô vô cùng lo sợ. Xe của cô chạy rất nhanh, dòng xe phía sau lại hoàn toàn sụp đổ, vô cùng hỗn loạn.

Hắn chuyển con người, tự đắc nhìn cô: “Cái này không thể trách anh nhỉ?”

“...” Chân Ái phiền não, mặc kệ hắn. Cách nửa giây, nhìn người ngã ngựa đổ phía sau, “Anh không cần thiết làm như vậy... Họ chỉ muốn bảo vệ tôi.”

“Chúng là muốn lợi dụng em.” Ngữ khí của hắn cứng rắn lại độc tài, nói xong, thở dài, “Ngốc!”

Sắc mặt Chân Ái cứng đờ.

“Theo anh về nhà đi. Chúng không thể bảo vệ em, bọn anh mới có thể, cũng chỉ có bọn anh có khả năng bảo vệ em.”

Hắn hơi híp mắt, gò má góc cạnh rõ ràng hiện lên một tia dịu dàng, lại không vui, “Em thông minh như vậy, chẳng lẽ không biết sự bảo vệ của chúng là có ý gì? Thứ chúng nhìn trúng là những sức mạnh có thể hủy diệt thế giới trong đầu em kia.”

“Thứ chúng bảo vệ không phải là em mà là năng lực của em. Bởi vì em có thể chế tạo lượng thuốc độc và chất giải nhỏ làm cho sinh vật quý mô lớn chết trong nháy mắt; em biết kỹ thuật nhân bản người; em có thể chế tạo thuốc thay đổi năng lượng sinh học của cơ thể người; có thể chế tạo thuốc động vật và thuốc dị

năng, để người ta có năng lực hoặc dị năng giống như động vật. Chúng rất rõ, chỉ một loại cực nhỏ trong đó bán cho tổ chức khủng bố hoặc cơ quan nghiên cứu khoa học của chính phủ khác, cũng là rất nhiều vàng thật bạc trắng. Nằm giữ trong lòng bàn tay thì có thể bay lên đến độ cao chiến lược. Đây chính là giá trị lợi dụng của em.”

Ánh mắt Bert u ám, trên gương mặt căng thẳng lộ ra cơn giận dữ mơ hồ, là thấy không đáng thay cho cô, là tức giận bọn chúng đối xử với Little C của hắn như vậy,

“Em không giống với nhà khoa học bí mật nghiên cứu những thứ này sinh ở đất nước chúng. Đối với chúng mà nói, em mãi mãi là khác loài, là phía tà ác, không đáng được tín nhiệm. Chờ em không còn giá trị lợi dụng, chúng sẽ lập tức đứng ở phía chính nghĩa giết em.”

Chân Ái không nhúc nhích: “Tôi có năng lực để bản thân mãi mãi có giá trị lợi dụng. Không sao cả, theo như nhu cầu.”

Sức mạnh nguy hiểm như vậy không thể chỉ để một phía có, luôn luôn phải có kìm hãm và cân bằng. Có nhớ tới con cá Ngôn Tổ nuôi kia, tên giống như Einstein. Ngôn Tổ rất thích nhĩ!

Hai tay Bert nắm tay lái, gân xanh trên mu bàn tay căng lên: “Em không muốn về nhà như vậy? Ở đó, cái gì em cũng có. Nếu em không thích, cả đời cũng không cần vào phòng thí nghiệm nữa, anh đến quản lý.”

“Tự do.” Chân Ái nhìn gió ngoài cửa sổ, “Tôi chỉ muốn tự do.”

“Em có thể có. A nói sau này sẽ không nhốt em, các nơi trên thế giới, em có thể đi nơi em muốn.” Hắn mỉm cười, “Chúng cho em tự do sao?”

Chân Ái không nói. Cô không phải đứa ngu, biết mình thực ra bị CIA nhốt trá hình. Nhưng cô gặp được Ngôn Tổ, mỗi một phút ở cùng anh, cho dù là bị anh trói buộc trong lòng, cô cũng cảm thấy đó là tự do.

Thân thể phải, trái tim càng phải hơn.

Cô khẽ chậm rãi hít một hơi, hơi nhắm mắt. Trước mặt hiện ra hình ảnh cô cả đời khó quên. Nơi xa xôi yên tĩnh và sáng chói, cô ngồi trong lòng anh, cùng anh ôm nhau đối mặt, cơ thể cô bao lấy cứng rắn của anh, không thể đè nén mà co rút run rẩy. Cô run rẩy ngẩng đầu, ánh mắt tan rã nhìn bầu trời sao mênh mông; anh nâng cơ thể cô thật chặt, hôn trái tim cô, thì thầm như mê hoặc: “Ái, em tự do.”

Mà cô, tin cậy anh như vậy.

Chân Ái thu suy nghĩ, chậm rãi nâng tầm mắt lên:

“B, nếu anh trai không chết; nếu tôi không vì oán hận các anh mà trốn ra ngoài; nếu tôi không nhìn thấy thế giới bên ngoài, có lẽ tôi vẫn sẽ giống như trước, hồ đồ không biết. Có lẽ tôi vẫn sẽ giống như trước, cho rằng mọi thứ S. P. A. làm đều hợp tình hợp lý, cho rằng mọi thứ anh làm với những cô gái trong tòa nhà thí nghiệm kia không thể bình thường hơn được... Có lẽ vẫn cho rằng, cùng Arthur còn có anh, ba người cùng nhau là hiển nhiên lại thỏa đáng.”

“Nếu quả thực hồ đồ như vậy, tôi sẽ vì không biết gì mà sống rất hạnh phúc, kết hôn, có vài đứa con. Tùy theo ý muốn của mình, hưởng thụ tất cả, đơn thuần được Arthur và anh cưng chiều.”

Bert lặng lẽ nghe, đôi mắt sâu âm u không hề gợn sóng, yên tĩnh và trầm mặc.

Lời Chân Ái đơn giản như vậy chuyển một cái, khiến mâu quang hắn trong nháy mắt xám xịt: “Nhưng bây giờ tôi cảm thấy tất cả những thứ này đều không đúng. Tôi đã thay đổi, trái tim cũng không trở về được nữa.”

“B, bây giờ, tự do của tôi chính là, rời xa Arthur, rời xa anh.”

Bert thờ ơ cười một tiếng, bộc phát u ám: “Thật đáng tiếc, em sắp mất đi tự do rồi.”

“C, mọi thứ trên đời này đều sẽ tìm đến cho em, duy nhất chỉ có cái này, không thể.” Hắn ẩn giấu khí thế sắc bén, xoay tay lái, nghiêng ngang mà đi.

Chân Ái chợt ngẩn ra, không thể tin được nhìn sự hỗn loạn huyền ảo từ từ nhỏ đi trong gương, trái tim bỗng chốc rơi xuống đáy biển. Xe cảnh sát không đuổi kịp... Cô rõ ràng ôm hi vọng chờ họ đến cứu cô.

Cô không muốn đi với Bert!

Hắn thấy cô kinh ngạc đến mức giống như chịu sự đả kích mang tính hủy diệt, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ ửng đến đáng thương, lại không nhận được đỡ: “Giận rồi?”

“Không có.”

“Em không vui.” Ngữ khí không cho phép lừa gạt.

Chân Ái không muốn để ý hắn, tay lại vô thức dờ xuống dưới, sờ dây an toàn. Mới cử động, bên tai vang lên lời cảnh cáo hơi lạnh của hắn: “C, đừng nghĩ nhảy khỏi xe.”

Hắn thu tất cả cảm xúc trước đó, vừa lạnh vừa cứng.

Sống lưng cô cứng đờ, không muốn lại bị thương, chậm rãi thu tay về.

Ánh mặt trời chiếu vào, nhuộm một quãng sáng ấm áp trên tóc mái của hắn, chiếu vào trong con ngươi màu mực của hắn, sáng rực như ngọc trai đen nơi đáy nước: “C, đừng nghĩ nhảy khỏi xe... Đừng tổn thương bản thân em.”

Chân Ái bỗng cảm thấy vô lực thất bại, căn bản nói không thông với hắn. Cô nhìn cảnh vật lao vùn vụt bên ngoài, ngậm chặt miệng, tuyệt vọng lại thần thờ.

Mà hành động sờ dây an toàn vừa rồi của cô chắc chắn đã kích thích Bert. Sắc mặt hắn càng bình tĩnh hơn, tốc độ xe chợt nhanh lên, giống như như thế thì có thể kéo cô về từ thế giới phía sau, trở lại trước đây.

Trong buồng xe yên lặng kì dị, chỉ còn lại tiếng gió trong trời đất.

Chân Ái dần bất an. Hắn đột nhiên lên tiếng, rất yên tĩnh: “S. A. Yan!”

102. Chương 101

Trong lòng Chân Ái chợt lộp bộp, nín thở, càng không dám tùy tiện nói tiếp.

“Em đã thay đổi.” Bert không đợi cô, lẩm bẩm, “Người đàn ông đó đã cho em dũng khí rất lớn.” Ngữ điệu vững vàng không có một chút nhấp nhô, giống như điểm báo cơn bão sắp đến.

Chân Ái cắn răng: “Đúng, tôi muốn đi với anh ấy.”

“Đi? Hừ, ai cho phép em đi?” Hắn lạnh giọng, bầu không khí đột nhiên hạ xuống điểm đóng băng.

K phía sau lập tức cúi đầu.

Chân Ái không sợ anh ta, sắc mặt yên lặng giống như từng bị đóng băng.

Yên tĩnh qua đi, Bert cong khóe môi: “Thật đáng tiếc, em sẽ không còn được gặp lại hắn nữa.”

Gò má Chân Ái run rẩy rất nhẹ, trong đôi mắt yên lặng chợt lóe lên vẻ thù lương nhàn nhạt.

Cô rất nhớ Ngôn Tố, rất nhớ.

Bert nhìn cô từ trong gương, cô lập tức rũ lông mi đen nhánh, như bướm bướm vỗ cánh, che kín đôi mắt đen kịt, trên gương mặt trắng nõn là vẻ thù lương không nói được.

Hắn nhớ tới lúc còn nhỏ, mẹ cô muốn tịch thu con thỏ cô yêu thích, một mình cô đứng trong góc, bàn tay nhỏ bé gắt gao nắm chặt váy, cố chấp và cứng đờ mà giằng co, uất ức, đau buồn phẫn nộ, lại bất lực.

Khi đó, cô chính là dáng vẻ này, ánh mắt này.

“Arthur đâu?”

Bert nghe nói, kì lạ nhìn cô, lại cười: “Thế nào? Nếu anh ấy ở đây, em sẽ khóc để anh ấy đau lòng sao?”

“Anh không đau lòng giống vậy?” Vẻ mặt cười lạnh thực ra không thích hợp với cô.

Bert sững sờ, hừ một tiếng, che giấu sự xấu hổ trong mắt.

“Là ai sắp xếp Tô Kỳ giết những người phụ nữ kia. Anh, hay là A?”

“Anh ấy lập kế hoạch, anh thực hiện.” Hần ngạo mạn nói, “Phản phác họa, phản chân dung tâm lý tội phạm thiết kế đặc biệt cho S. A. Yan, tuyệt vời không? À, quên nói cho em biết, vừa rồi có người tiết lộ danh sách tình nghi của cảnh sát cho giới truyền thông. Cái ‘có người’ đó, chính là anh.”

Thảo nào ở hòn đảo biệt lập Arthur dễ dàng thả họ đi như vậy. Thì ra hòn đảo biệt lập chỉ là đoạn mở đầu, vở kịch thực sự ở phía sau. FBI sớm muộn gì cũng sẽ lục ra vụ án giết người ở Silverland. Bây giờ ngay cả Chân Ái cũng biến mất, sự tình nghi của Ngôn Tố sẽ tăng lên theo cấp số nhân.

“C, em đã được trải nghiệm toàn bộ chân dung tâm lý tội phạm của tổ BAU, nghe được phân tích của họ đối với kẻ đứng phía sau. Em cũng nghe suy đoán và phân tích của S. A. Yan về tên tâm lý ‘biến thái’ này. Có phải cảm thấy hẳn rất giỏi không?”

Nhưng mà C, đây chính là bản thân hẳn!

Mọi thứ em thấy trong video, mọi thứ lộ ra trên xác người bị hại, mọi thứ tổ BAU cũng không nhìn ra, chỉ có S. A. Yan hiểu. Thứ bọn anh vẽ ra chỉ có suy nghĩ tương tự mới nhìn hiểu được. Hẳn chính là như vậy!

Em cho rằng hẳn rất ngay thẳng? Không, lòng người luôn cất giấu một góc tối tăm. Anh chỉ đào góc này ra, để hẳn nhìn thấy, để tất cả mọi người nhìn thấy. Mà hẳn không làm anh thất vọng, liếc mắt là nhìn hiểu bức chân dung này.”

Cho nên, bọn họ không đơn giản là đang hãm hại Ngôn Tố, còn dựa vào phân tích tâm lý nhằm vào anh đánh thức mặt tối tăm trong lòng anh? Bọn họ chỉ dùng mạng người vẽ chân dung, để Ngôn Tố tìm được đồng cảm từ trong đó?

Chân Ái lắc đầu, rất cố chấp: “Không đúng, anh ấy không phải như anh nói.”

“Thật sao? Lời của Bert mang ý vị sâu xa, “Mấy ngày nay em không phát hiện hẳn không giống trước đây, hẳn có chuyện giấu em?”

Mấy ngày nay?

Chân Ái theo bản năng nhớ lại. Anh không có gì không giống, anh không giấu giếm gì cả... Không đúng, khác biệt duy nhất là, họ luôn... phát sinh quan hệ tình dục.

Cô bỗng nhiên hơi lạnh sống lưng. Có khả năng mọi thứ anh làm với cô là chịu ảnh hưởng của video không? Cô chỉ là một trong ảo tưởng tình dục của anh?

Không có khả năng!

Anh không yếu đuối như vậy, không dễ bị ảnh hưởng như vậy.

Tất cả chỉ bởi vì, anh yêu cô. Nhất định là như thế.

Chân Ái lại lắc đầu lần nữa, càng thêm kiên định nhắc lại: “Không đúng, anh ấy không phải.”

“Vậy thì đợi em tai nghe không bằng mắt thấy.”

Chân Ái kinh hãi: “Các anh định làm gì anh ấy?”

“Giống như Chace, thân bại danh liệt sau đó chết.”

Chân Ái càng thêm kiên quyết, buột miệng nói: “Vậy thì tôi sẽ cùng chết với anh ấy.”

Bert kinh ngạc một chút, trong mắt lóe lên ý lạnh: “Em đang uy hiếp anh?”

“Không.” Chân Ái vô cùng bình tĩnh, “Anh ấy trả giá quá nhiều vì tôi, tôi chỉ làm điều tôi muốn làm.”

“Trả giá vì em?” Bert cảm thấy rất buồn cười, nhưng lại nghe ra ý khác, sắc mặt bỗng chốc thay đổi, “À, anh chưa bao giờ nghĩ ngờ sức quyến rũ của em.”

Trong mắt hần lóe lên ánh sáng kì quái, “K, cậu nói, Little C của chúng ta mấy năm không gặp, có phải càng ngày càng đẹp không?”

K gật đầu, nhưng không dám nhìn Chân Ái.

Chân Ái không hiểu.

“K!” Bert để ghế ngồi ngã xuống, Kerr lập tức nhận lấy tay lái.

Chân Ái thấy chỗ dựa lưng của mình cũng ngã xuống, lúc đang kinh ngạc, Bert đã cúi người sát lại gần, thanh âm trầm thấp và nguy hiểm vang vọng bên tai: “Vừa rồi anh đã cảm thấy không đúng.”

Cánh tay hần rơi xuống, dùng sức siết chặt vòng eo thon của cô, chớp mũi lạnh như băng dán trên cổ cô, hung hăng ngửi, giống như chó săn ngửi một miếng thịt. Cô cả kinh không nhúc nhích, lại nghe hần âm trầm nói: “C, mùi trên người em đã thay đổi.”

Chân Ái chợt tê cả da đầu, nhịp tim dường như đột nhiên dừng lại.

Trên cổ sột soạt.

Hần hít mùi thơm của cô, ngược mắt lên từ giữa cái cổ trắng ngần của cô, ánh mắt u ám giống như dã thú khát máu nào đó: “Em giao trinh tiết của em cho người đàn ông đó!”

Không phải hỏi mà là khẳng định.

Bàn tay hần trượt xuống nắm chỗ mềm mại giữa hai chân cô, cách lớp váy vải mỏng, rất nóng, rất dùng sức.

Chân Ái xấu hổ và giận dữ đến cực điểm, gắng sức gạt tay hần ra.

Hần thoải mái để mặc cô kéo ra, chớp mũi và đôi môi vẫn dán trên cổ cô, không hề nhúc nhích, trong yên tĩnh có loại tức giận uy nghiêm lạnh lẽo tích tụ.

“Làm sao em có thể không ngoan như vậy?” Hơi thở ản nhẫn và mạnh mẽ của hần quá gần, Chân Ái lạnh cả người, muốn cử động nhưng không nhúc nhích được.

Môi hần vuốt ve cổ cô, mở ra đóng lại: “Biết A và anh thích trái gì nhất không?”

Người cô cứng ngắc, không trả lời.

Arthur và Bert lúc nhỏ mở vườn trái cây bên ngoài phòng thí nghiệm của cô, trồng rất nhiều trái cây. Đến lúc chín, buộc một cái nơ lên giỏ tre xinh đẹp đặt trên bàn thí nghiệm của cô.

Cô thích cái giỏ và cái nơ tinh xảo, bắt đầu cất giấu; Arthur và Bert gõ cửa cô đến lấy lại, cô nói bị con sóc bên ngoài trộm đi. Arthur rất phối hợp: “Vậy anh đi tìm con sóc đòi.” Bert lại gây sự: “Xì, đây không phải đứa quỷ tham ăn em nướng cái giỏ lên ăn rồi chứ gì?” Cô giận đến đập cửa.

Nhưng Bert bây giờ nguy hiểm như vậy, không hề giống cậu bé khi đó.

Hần dính sát sau lưng cô, cơ thể ản áp lại rắn chắc, thanh âm lại lạnh như băng lúc ản lúc hiện: “Thứ trái cây hết lòng thương yêu rất nhiều năm, trước khi chín lại bị kẻ khác hái đi cắn một cái. Loại tâm tình này, em hiểu không?”

Yên lặng.

Chân Ái bị hần trói buộc trong lòng, không dám thở.

Hần bóp lấy cằm cô, bẻ mặt cô sang, nhìn thẳng: “Little C, em chọc anh tức giận.”

Sắc mặt Bert vô cùng yên lặng, yên lặng đến đáng sợ, trong con mắt sâu đậm lóe lên một tia màu tím, là điềm báo hần bùng nổ tức giận: “Em nói, nếu A biết em phản bội anh ấy, anh ấy sẽ tức giận thế nào?”

Chân Ái kinh hãi, sờn cả tóc gáy, theo bản năng co rụt lại, nhưng không thể trốn thoát.

Bert một tay kéo cô từ trong dây an toàn ra, ôm xuống không gian rộng rãi sau xe.

Chân Ái không hề còn sức đánh trả, chợt bị hần mang ra phía sau, cô không nhìn được nghẹn ngào thét lên “A!” một tiếng.

Tiếng kêu này, Bert đột nhiên dừng lại, trong lòng không kiềm chế được mà run rẩy.

Hắn cúi đầu, hơi híp mắt nhìn cô, mâu quang lấp lóe, mang theo một loại say mê ham muốn khơi mào lại được thả ra, tựa như cả người đều nhận được thỏa mãn và vỗ về cực lớn.

Cơ thể run lên một hồi giống như điện giật, hắn kim chặt cầm cô, ngón cái vuốt ve đôi môi run rẩy của cô, khép mắt ngửa đầu nhìn trời, giống như trầm mê hưởng thụ sự vui sướng và run sợ điên cuồng chạy tán loạn nào đó trong cơ thể.

Trên cái cổ thon dài và trắng ngần của hắn, trái táo Adam lăn một cái, gần như rên rỉ mà thở dài: “God! Little C! Chính là thanh âm này!”

Chân Ái hoàn toàn không hiểu hắn nói cái gì. Bây giờ, quanh người hắn tỏa ra hơi thở cực kì nguy hiểm.

Bàn tay hắn ép chặt gò má cô, mạch đập điên cuồng giống như mắt khổng lồ. Cô cảm giác được, bỗng nhiên hiểu cô chỉ sợ đã kích thích ham muốn nào đó của hắn.

Cô vừa xấu hổ vừa tức giận, gắng sức đẩy tay hắn ra. Không ngờ hắn càng nhanh hơn, thoáng cái ghì cô ngã xuống ghế ngồi ngang, đè lên cả người cô bao lấy cô thật chặt.

Bert đè vai Chân Ái, sức mạnh lớn đến mức khiến sức lực giữa của cô bị tan biến hết. Hắn chống chóp mũi mình lên chóp mũi cô, hơi thở dồn dập lại điên cuồng, với hắn vừa rồi như hai người khác nhau. Ngay cả giọng nói cũng thay đổi, hấp dẫn lại trầm khàn, lời mờ gọi cô:

“Little C, nói cho anh biết, lúc em bị đàn ông đè dưới người thở gấp rên rỉ, là loại thanh âm nào? Hả? Gọi cảm hơn vừa rồi gấp ngàn lần? Có phải có thể làm xương đàn ông tê dại hết không? S. A. Yan có rất thích nghe em rên rỉ không? Hả? Hắn làm thế nào để em kêu thành tiếng? Nói cho anh biết, ngoan, kêu cho anh nghe một chút. Ngoan, cho anh nghe một chút, đừng sợ.”

Vừa nói, tay dò xuống vén váy cô.

Chân Ái hoảng hốt, sợ đến gương mặt biến sắc, sức lực không bằng hắn, gần như không nghĩ ra cách khác, trong tuyệt vọng hoảng sợ không có đường lựa chọn la to: “Nếu anh dám đụng đến tôi, Arthur sẽ không bỏ qua cho anh!”

Tiếng nói chưa rơi, Chân Ái đã tự mình ngăn ra trước. Cô đang nói cái gì?

Bert trong nháy mắt dừng lại.

“Thật sao?” Hắn không những không giận mà còn cười, “Bây giờ biết trên đời này ai có thể bảo vệ em rồi? C, đây là bản năng của em.”

Chân Ái giật mình, kinh ngạc nhìn đôi mắt xinh đẹp như ngọc lưu ly của hắn. Nụ cười của hắn tràn đầy giống như được như ý.

Vừa rồi là hắn cố tình kích thích cô?

Bert không buông cô ra, đột nhiên thu cảm xúc, con ngươi trở nên sâu thẳm, cúi đầu xuống. Môi đặt trên môi cô, chạm một cái rất nhẹ rất khẽ, không mang theo bất kì động tác dư thừa nào, rất sạch sẽ.

Chân Ái sửng sốt không kịp phản ứng, hắn đã không lưu luyến ngẩng đầu lên, mâu quang sáng rực, khoe môi khe cong, vẻ vui sướng thoải mái giống như rất nhiều lần hắn trên chọc cô, thành công chọc cô khóc, chọc cô giận, chọc cô la, chọc cô cãi nhau.

Chân Ái biết bị hắn đùa giỡn, sức lực tức giận dâng lên, vung một quyền tới, lại chột dừng giữa đường.

Váy bị vén đến bắp đùi, có thứ gì đó cứng rắn chống đỡ. Tuy bây giờ Bert không cử động, nhưng hắn vẫn đè trên người cô, vẻ mặt ngăm ngăm.

Chân Ái giống như một cái bánh bao thịt bị con chó nhỏ nhìn chăm chăm, lông tơ toàn thân dựng thẳng hết lên, vờ như không để ý đến vật cứng kia, quát hắn: “Anh tránh ra!”

Bert nhìn cô bằng vẻ mặt tẻ nhạt một giây, thực sự ngồi xổm dậy.

Cô thở một hơi, không ngờ giây tiếp theo hấn kéo màn lại, quỳ giữa hai chân cô cởi quần ra, vật lớn màu đỏ bật ra.

Chân Ái cả kinh sắc mặt trắng bệch, quay đầu sang chỗ khác bằng tốc độ ánh sáng, liều mạng lùi ra sau, nhưng hấn nắm mắt cá chân cô kéo một cái, kéo cô xuống dưới người hấn lần nữa.

“Anh dám!” Chân Ái thét chói tai, “Bert! Anh dám!”

“Em xem anh có dám hay không.” Hấn cười, ngữ khí giống như cãi vả.

“Tôi giết anh!”

“Anh lại cho rằng em sẽ không cam lòng giết anh.” Nụ cười của Bert càng lớn, hai tay vén váy cô đến giữa ngực, đè xuống.

Chân Ái dùng sức thế nào cũng đẩy không ra, tức giận đến đỏ mắt, nỗi sợ hãi không dùng được giống như không khí lạnh lẽo tập kích toàn thân.

Hấn thấy cô giận đến phát run, lại không đành lòng, ôm lấy đầu cô giống như dỗ một đứa trẻ, lẩm bẩm bên tai cô, thanh âm lại hơi mềm yếu: “Little C, đừng nhúc nhích! Chỉ một chút, ngoan! Làm sao anh có thể tổn thương em? Nhưng bây giờ anh rất khó chịu, đừng đẩy anh ra. Được không?”

Chân Ái ngậy ra, bỗng nhiên phát hiện hấn cũng không chạm phía dưới cô, cái thứ nóng bỏng cứng rắn kia dán chặt bụng cô, giống như một loài vật không nghe lời, dùng sức di chuyển chậm chậm có quy luật.

Chân Ái trống rỗng một hai giây, đột nhiên hiểu hấn đang làm gì, cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, nhúu mày nức nở đẩy hấn: “Tôi không muốn! Anh đi ra!”

Hấn ghì chặt bả vai cô, ánh mắt mất khống chế, không biết là cảnh cáo hay bàn điều kiện, gần từng chữ nhẩn nhện nghiêng rằng nghiêng lợi:

“Biết không? Anh muốn tiến vào cơ thể em hơn, nhìn em run rẩy trong lòng anh, nghe em rên rỉ thở dốc thậm chí thét chói tai không khống chế được dưới lực độ của anh,” hấn híp mắt, thanh âm cũng đang run, “Về mặt và ánh mắt lúc em lên đỉnh, sự run rẩy chỗ sâu nhất trong cơ thể em, anh muốn biết hết! Nhưng anh không muốn ép buộc em. Cho nên một người nhường một bước, em ngoan ngoãn, đừng đẩy anh ra, được không?”

Chân Ái bị chuỗi câu nói và khát vọng mãnh liệt trên gương mặt hấn chấn động, thực sự không dám cử động. Cô sợ hấn bị kích thích không khống chế được, xử lý cô ngay tại chỗ.

Cô khẽ cắn răng, hung hăng mím môi, mặc cho hấn cọ xát trên bụng cô, mặc cho hấn thở càng lúc càng nhanh cơ thể cứng ngắc, mặc cho chất lỏng hơi nóng bắn ra ở thắt lưng cô.

Dù cho thanh âm hấn khàn khàn gọi tên cô, dù cho hấn cắn lỗ tai cô không hề kiềm chế mỗi một chút thở dốc và sướng khoái, từ đầu đến cuối cô đều im lặng, không thốt ra một tiếng, giống như không có bất kì tình cảm gì, chỉ là một con búp bê.

Nhưng đối với hấn mà nói, toàn thế giới, chỉ có cô không phải là búp bê.

Cuối cùng, hấn xé một góc váy của cô, lau sạch sẽ bụng thay cho cô, nói: “Anh sẽ vô cùng mong đợi lần đầu tiên của chúng ta.”

Chân Ái hung ác trừng hấn, một vẻ mặt hận không thể ăn hấn, cắn phẫn kéo góc váy xuống.

Cô đưa lưng về phía hấn, nằm nghiêng trên ghế ngồi, yên tĩnh một chút, đầu óc nổ ầm, trên bụng còn lưu lại đau đớn sau khi ma sát kịch liệt. Trên người cô đều là mùi tanh nồng chất dịch trong cơ thể của hấn, không xua đi được. Cô vừa tức vừa giận, vừa xấu hổ vừa nhục nhã, giống như từ đầu đến cuối làm một chuỗi dài chuyện phản bội Ngôn Tố.

Nghĩ đến Ngôn Tố, cô đột nhiên tủi thân, đôi mắt không khỏi cay cay.

“Được rồi, đừng giận.” Hấn lại gần dỗ cô, “Anh cũng đâu chạm vào em.” Nói xong còn rất tiếc nuối.

“Anh cút đi!” Cô đẩy tay hấn. Phía trước rèm, K nghe, cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên khỏi ghế.

“Anh không cú.” Hấn chậm rãi.

Chân Ái giận điên lên, đang muốn nhảy lên đánh hấn, trên đồng bằng trống trải bỗng nhiên truyền đến ba tiếng còi sắc nhọn, một tiếng dài và chậm, hai tiếng sau ngắn và khẩn cấp. Chân Ái thoáng giật mình, thanh âm này là...

Cô chợt trở mình ngồi dậy, nằm sấp trên cửa sổ nhìn về phía sau. Không phải chính là anh ấy sao?

SUV đến phía trước từ góc nghiêng, nhắm ngay hông xe xông thẳng; góc chạy vừa đủ giao nhau, cho dù là K thắng lại bề tay lái cũng tránh không kịp.

“C!!!”

Mắt thấy chiếc SUV vừa dày vừa nặng kia bỗng nhiên dừng tới, Bert phản xạ có điều kiện nhào tới ôm Chân Ái, muốn bảo vệ cô trong lòng; Chân Ái sửng sốt, hơi không đành lòng, nhưng trong thời gian cực ngắn nhẫn tâm, chợt đẩy hấn ra, cuốn chăn kéo cửa lặn xuống.

#

Giữa hè đã qua, mùa thu nhàn nhạt.

Trên vùng đồng bằng xanh tươi đang dần có dấu hiệu úa tàn tụ tập nhiều chiếc xe, đèn hiệu cảnh sát lấp lóe. Hiện trường kéo dây chắn cảnh sát rất dài, những người đi đường ra ra vào vào. Không có thương vong, nhưng đưa tới tình anh của CIA và FBI.

FBI cho rằng vụ án hành hạ đến chết độc ác xảy ra gần đây, Ngôn Tố là người bị tình nghi số một, Chân Ái là học trò của anh, quan hệ mật thiết.

CIA lại khá gian xảo, nói Chân Ái vì làm chứng sát thủ liên hoàn, tham gia kế hoạch bảo vệ nhân chứng, thực ra là học sinh bình thường, gần đây khảo sát thực tập trong nhà máy dưới đất ở núi Prince.

Xung quanh vô cùng bận rộn, Ngôn Tố đứng thẳng tắp lại cô độc trước hai chiếc xe dừng thành sắt vụn, sắc mặt yên lặng và vắng vẻ, bộ óc vận chuyển đầu vào đầy.

Có thể khiến Chân Ái rời khỏi trang viên không thốt ra một tiếng, chỉ có người bí ẩn sau lưng Tô Kỳ, Bert.

Chiếc bị đụng là xe của Bert, chiếc chen nghiêng chạy tới là của Âu Văn. Nhưng, họ đã biến mất đi đâu?

Ngôn Tố đi một vòng quanh chiếc xe bị đụng.

Cửa sau mở ra, ghé ngồi bên trong xe đều để ngã xuống, dưới sàn xe có một góc vấy bị xé rách, anh không thể quen thuộc hơn được. Chỉ liếc mắt, trái tim cố gắng bình tĩnh giống như bị ai đó xé ra một lỗ lớn.

Vấy là do anh mua, sáng nay tự tay mặc vào cho cô. Khi đó, cô cười khanh khách trong lòng anh, ngược đầu xoay vòng vòng.

Bây giờ, trên tấm vải vụn dính chất lỏng đục xà lả, thuộc về đàn ông. Mùi tanh giống đực nhàn nhạt quanh quần trong xe, giống như động vật nguyên thủy dùng mùi cơ thể chứng tỏ thân phận phân chia lãnh địa, lại giống như đang tuyên bố sự chiếm giữ phụ nữ.

Trái tim Ngôn Tố rét lạnh, giống như vết thương xé rách bị rớt băng. Về mặt anh vẫn như trước, lo lắng Chân Ái có bị thương hay không; càng lo lắng cô có khóc không.

Các đặc công ở một bên trao đổi ý kiến, bước đầu suy đoán có người bắt cóc Chân Ái, đặc công Âu Văn tuy chặn lại giữa đường, nhưng rất có thể bị bắt đi cùng.

Ngôn Tố quét ánh mắt về bốn phía, cánh đồng hoang, gò núi, vịnh.

Âu Văn hoàn toàn không phải đột nhiên xuất hiện mà là vẫn luôn tự mình âm thầm đi theo. Chỗ này cách chỗ Bert bỏ rơi cảnh sát khá xa, cậu ấy đuổi theo xe lâu như vậy, tại sao chọn chỗ này dừng xe?

Anh nhìn về phía bụi cây đung đưa theo gió xa xa, không chào hỏi bất kì người nào, đột nhiên liền chạy tới.

Rừng rậm lá rụng, chạy vô tận, trời cao biển rộng, chân núi quen thuộc, đá lởm chởm kì lạ, gió biển, anh lặn xuống từ vách đá dốc đứng bên bờ biển, sóng biển vỗ vào bờ, gió cuốn cát đá, dưới cùng là nửa bên núi đá, thật chính tề gọt mất một khối – nơi Chace nổ bom tự sát năm đó.

Chính là chỗ này, vịnh ẩn nấp trong rừng, rất nhiều hang động, khắp nơi liên thông, dễ phòng thủ không thích hợp tấn công.

Các đặc công và cảnh sát phía sau đã đuổi theo.

“Âu Văn dẫn Chân Ái trốn ở gần đây.” Ngôn Tố khẳng định ném lại một câu, không nói thêm nữa, chui vào trong hang động gần đó.

Đi mấy hang động, vô ích. Luis bắt đầu nghi ngờ phán đoán của Ngôn Tố, lúc sắp ra lệnh rút lui, ánh mắt Ngôn Tố rơi trên một tảng đá lớn trên dòng nước biển. Từ trên đá gập ghềnh đi tới, quẹo góc, cửa hang có thể chứa hai người đột nhiên ở trước mặt.

Bên ngoài là đại dương, chỗ này quả nhiên tuyệt vời.

Rheid có linh cảm nào đó, cảnh giác lấy súng ra, ra dấu tay gọi mọi người tới. Trong lúc chờ đợi, vừa nghiêng đầu, Ngôn Tố tay không tiến vào, bóng dáng rất nhanh bị bóng tối nuốt lấy.

Cong cong lượn lượn đi không biết bao nhiêu mét, ánh sáng ngày càng mờ. Ngôn Tố từ từ chậm bước chân lại, điều chỉnh sức thích ứng của đôi mắt. Nín thở lắng nghe, trong động tối không có bất kì âm thanh gì, thấp thoáng chỉ có tiếng nước rất xa và tiếng gió thổi lọt vào rất nhỏ.

Đầu ngón tay anh chạm vách tường, từng bước một tiếp tục đi vào trong. Phía trước ngày càng tối, khoảnh khắc nào đó, chạm mặt một họng súng đen ngòm, hướng thẳng tắp vào mắt anh.

Ngôn Tố lặng lẽ, trên gương mặt tuần tú và trắng ngần, biểu cảm không hề rõ ràng, mơ hồ lặn vào trong phong cảnh âm u.

Trước mặt, chủ nhân của khẩu súng, là Âu Văn.

103. Chương 102

Âu Văn giơ súng, cánh tay thẳng tắp, đứng thẳng lưng một cách trang nghiêm như vậy. Nét mặt cường tráng và kiên nghị, nhưng đôi mắt màu xanh xám hoàn toàn tan rã, không hề có ánh sáng rực rỡ.

Đèn pin sau lưng đuổi theo, ánh sáng mạnh xẹt qua con người anh ấy, không gây nên bất kì phản ứng sinh lý gì.

Ngôn Tố im lặng, thật sâu, nhúu mày lại.

Rất lâu, lùi về sau từng bước.

Từng chùm ánh sáng đèn pin chiếu vào, biến bên trong hang động chật hẹp thành ban ngày.

Âu Văn thân hình cao lớn, tay phải khoác lên vách đá nhô ra, vẫn duy trì tư thế giơ súng ngắm bắn, không nhúc nhích.

Trên vách đá rất nhiều hố đạn, anh ấy bị bắn thành cái sàng, trên quần áo không có chỗ nào không thấm máu, màu đỏ tươi trải ra dưới đất giống như tấm thảm, đỏ như hoa.

Người có mặt hít vào một hơi khí lạnh, không ai có thể tưởng tượng ra sự thảm thiết lúc đó.

Cho dù máu chảy hết, đạn bắn sạch, anh ấy vẫn đứng nghiêm như cũ, chiến đấu đến cuối cùng. Đường như bất kể ai tới, anh ấy cũng phải kiên định không dời bảo vệ người sau lưng anh ấy. Tựa như một người lại đến, anh ấy vẫn có thể tỉnh lại nổ súng.

Một gương mặt trẻ tuổi và đẹp trai như vậy, tràn đầy sự hung ác và quyết tuyệt hiếm thấy trong ngày thường.

Ngôn Tố bình tĩnh mắt đối mắt với đôi mắt trống rỗng của anh ấy, trong con ngươi màu trà của anh xẹt qua một tia bi thương khắc sâu, bên tai vang vọng lời Âu Văn đã từng nói: “Dốc hết sức lực bảo vệ cô ấy an toàn, cho dù hi sinh vì nhiệm vụ cũng không hề tiếc nuối.”

Đó là mùa đông, một câu đơn giản như thế lúc đó, đến mùa thu, anh ấy dùng cách thức bí tráng như vậy thâm thiết như vậy thực hiện.

Trong chỗ trống mấy mét vuông, lại không có bóng người khác.

Không có Chân Ái...

Trong lòng anh vốn còn có một tia may mắn cuối cùng, trông đợi Âu Văn cứu Chân Ái đi.

Cho đến giờ phút này, Ngôn Tố mới cảm nhận vô cùng rõ ràng một loại đáng sợ sâu sắc triệt để đến đáy lòng, giống như giá lạnh, đau đớn lại ẩm ướt, thẩm thấu chút một vào mạch máu. —

Chân Ái, thực sự không thấy.

Lại cứ như vậy...?

Đầu óc anh trống rỗng, rất nhiều lần lặp lại cơn ác mộng tuần hoàn sáng sớm hôm nay. Cô cười dịu dàng, nhẹ nhàng móc lòng bàn tay anh, rõ ràng một giây trước còn ở trước mặt, xoay người liền không thấy... Xoay người liền... không gặp lại nữa...

Có thể lặp lại cả đời hay không? Rất nhiều lần xoay người sau này, bên cạnh không còn có cô nữa?

Rõ ràng, ngay cả một câu tạm biệt thật tốt cũng không kịp...

Pháp y kiểm tra xác của Âu Văn: “Chính diện có hai mươi một vết thương đạn bắn, đường kính viên đạn thống nhất là 11,43mm; sau lưng có một vết thương đạn bắn, đường kính viên đạn 11,2mm, xuyên thẳng qua tim, đây cũng là vết thương trí mạng.”

Đặc công Besson của CIA nghe nói, trang nghiêm nhú mày: “Súng của cô Chân chính là đường kính 11,2mm.”

Đám người Luis nghe nói, tới tập lộ ra vẻ mặt hoài nghi. Sau lưng Âu Văn để lại cho người anh ấy bảo vệ, nhìn như vậy, Chân Ái không phải người bị hại mà có thể là đồng bọn? Âu Văn chết trong tay người anh ấy bảo vệ?

Các đặc công trao đổi ánh mắt với nhau, mà trong nhân viên pháp chứng lấy chứng cứ, đột nhiên truyền đến tiếng kêu:

“Có bom!”

Không khí hiện trường thoáng chốc căng thẳng, rất nhiều cặp mắt nhìn lại theo tiếng. Bên dưới rong biển khô héo hỗn loạn, một đồng hồ đếm ngược màu đỏ, dưới phong cảnh mờ tối, đỏ như máu, nhìn thấy mà giật mình:

00:00:59

59 giây!

Sau khi yên tĩnh trong nháy mắt, có người điên cuồng hét lên: “Rút lui!!!”

Mọi người lập tức sơ tán ra ngoài một cách nhanh chóng và có trật tự.

Chỉ có Ngôn Tố, không hề nhúc nhích, không có dấu hiệu muốn rút lui.

Ánh mắt anh bình tĩnh lại sắc bén, nhanh chóng quét nhìn hoàn cảnh xung quanh. Trên vách đá, trong khe hở, trên người Âu Văn, góc dưới đất, từng chỗ đều không bỏ qua.

Đồng hồ đếm ngược màu đỏ trôi qua nhanh như gió, giống như sinh mạng không ai có thể xoay chuyển.

Trong hang động chật hẹp, người ngày càng ít, đặc công Lopez hướng về phía Ngôn Tổ la to, gần như ra lệnh: “S. A.! Lập tức rút lui!”

Ngôn Tổ đột nhiên lạnh lùng bước đi, vẫn không rời khỏi.

Anh rảo bước đi nhanh trong hang động, ánh sáng đèn pin nhanh chóng quét qua trong hang, tốc độ ánh mắt càng nhanh hơn, khắc mỗi một tác hình ảnh mơ hồ vào trong đầu.

Bộ óc vận chuyển cực nhanh trước nay chưa từng có, xử lý tất cả hình ảnh thị giác mắt anh thấy được, nhưng thời gian qua nhanh từng giây, không có bất kì tin tức có ích nào. Tầm mắt anh hỗn loạn và khấn trương, nhưng chết cũng không chịu từ bỏ, lại giờ đèn pin tìm lần nữa.

Nhưng mà, sắc mặt cứng đờ vắng lặng từng tắc một, giống như trái tim vốn may mắn mất đi hi vọng sụp đổ.

00:00:39

“S. A.! Rút lui!” Đặc công Nell hướng về phía anh la to.

Anh nghe không vào lời của bất kì người nào, anh là không muốn sống nữa, không có hi vọng, cố chấp, trầm mặc, ngón tay dần dần run rẩy, kiểm tra mỗi một manh mối và chỗ đáng nghi trong hang động.

Rheid bỗng nhiên hiểu suy nghĩ của Ngôn Tổ, chạy lên lôi kéo anh: “S. A., anh không muốn sống sao! Nhân viên pháp chứng đã cố gắng hết sức, chỉ còn lại ba mươi mấy giây, không còn kịp rồi!”

“GOD! PLEASE!” Ngôn Tổ đột nhiên bùng nổ gào thét đầy giận dữ, đèn pin chột đập mạnh về phía vách đá, vỡ tan tành.

Người xung quanh trợn mắt đầy kinh ngạc, yên lặng như chết.

S. A. Yan chưa bao giờ nổi điên và không kiềm chế được cảm xúc như thế.

Ngôn Tổ hất tay Rheid ra, hai tay ôm đầu thật chặt, giống như một con sư tử bị thương nặng mất đi đôi mắt, bất an lại gấp gáp, nhanh chóng đi tới đi lui trong hang động chật hẹp, giống như không có chỗ có thể an thân, không có chỗ có thể cho anh trấn an và bình tĩnh:

“Không thể đi, nổ rồi thì dấu vết gì cũng mất hết! Tại sao Âu Văn chọn vị trí này, cậu ấy muốn nói cái gì? Cậu ấy và Ai nhất định để lại manh mối. Ở đâu? Rốt cuộc ở đâu? Không có! Không có! Ở đâu cũng không có!” Anh không ngừng thấp giọng lẩm bẩm, tựa như dùng một giây thì sẽ trống rỗng, sẽ sợ hãi; nhưng cho dù không ngừng nói, mỗi một từ anh nói ra đều đang run rẩy, đều đang sợ hãi,

“Tọa độ địa lý, kinh độ vĩ độ, hình vẽ bờ biển, đường hầm hang động, chữ số, tên, chữ cái... Đều không phải! Đều không phải! Họ muốn nói cái gì? Mật mã! Mật mã! Ở đâu! Ở đâu! For God’s sake!”

“Cô ấy ở đâu!!!” Anh bi thương và căm phẫn la to, hung hăng đá về phía vách đá.

Người nhìn kinh sợ, anh lại không cảm giác được đau đớn, lại cầm đèn pin lên tìm manh mối giống như điên: “Có chim biển đã tới, thủy triều từng dâng lên, rác biển theo thủy triều động lại...”

Con số màu đỏ trên trái bom giảm xuống nhanh chóng!

Rheid tiến lên siết chặt anh kéo ra ngoài: “S. A., đi! Anh không nên như vậy, anh đã quên thái độ của anh đối với sinh mạng rồi sao? Đi nhanh lên!”

Ngôn Tổ lại đẩy anh ta ra lần nữa, toàn bộ cơ thể cao gầy đang run lên, dường như cảm xúc hoảng sợ trong lòng cũng không khống chế được nữa, đôi mắt trong veo lại kiên định trước sau như một đến giờ phút này tràn đầy vẻ bất lực và hoang mang không nói ra được:

“Đây là lần đầu tiên trong đời tôi cảm giác được sợ hãi, tôi không biết lúc này nên dùng thái độ gì.”

Sự lạnh nhạt như thường và thấy biển không sợ hãi đời này của anh, đến giờ phút này, toàn bộ sụp đổ.

Rheid ngưng ngẩn, viên mắt lại ẩm ướt.

Nhưng sự mất khống chế khiến tất cả mọi người trở mặt của Ngôn Tổ cũng chỉ duy trì mấy giây.

Anh bỗng nhiên bình tĩnh lại, hai cánh tay chậm rãi rũ xuống, cúi đầu thật thấp, thanh âm càng thấp hơn, giống như bị phá hủy, lại giống như đang cầu xin, rất nhẹ rất nhẹ: “God! Please!”

Ông trời! Van xin ông!

Trong hang động mờ tối, hình bóng nghiêng của anh, cố chấp và ảm đạm như vậy, yên lặng không tiếng động, duy trì đứng thẳng. Nhưng trong thể xác kia, rõ ràng có gì đó đã sụp đổ.

Cổ họng Lopez ê ẩm, trong mắt bỗng chốc rơi nước mắt.

Nhưng giây tiếp theo, cô ấy nhanh chóng lấy mu bàn tay quệt nước mắt, gào lên ra lệnh: “Kéo anh ta ra ngoài!”

Thời gian chỉ còn lại mười giây, Rheid và Smith lập tức tiến lên kéo Ngôn Tố.

Anh không chịu đi, làm sao có thể đi?

Lopez nhắm mắt, nắm bóng súng hung hăng đập về phía ót anh...

#

Lúc Ngôn Tố mở mắt, trên giường bệnh ở bệnh viện. Dư chấn vụ nổ trong hang động chật hẹp, một cú đập chuyên nghiệp của Lopez để lại di chứng chấn động não không nhỏ cho đầu anh.

Kiểm tra bằng bó cho anh là bác sĩ gia đình Benjamin.

Sau khi đổi băng gạc và thuốc cho đỉnh đầu, Benjamin nói: “S. A., đây là lần thứ năm cậu trải qua nổ mạnh. Vết thương cơ quan bộ phận trong cơ thể không phải máy móc có thể phát hiện ra. Nếu sau này cậu cảm thấy trong cơ thể có chỗ bất thường dù chỉ một chút cũng phải lập tức quay lại bệnh viện kiểm tra. Nếu không, hậu quả khó mà lường được.”

Sắc mặt Ngôn Tố tái nhợt, đôi mắt màu trà nhạt nhìn hư không, không có bất kỳ phản ứng nào, không biết có nghe hay không.

“Bà cậu, còn có Hayley, Spencer, họ đều rất lo cho cậu.” Benjamin khẽ thở dài một cái, “S. A. nói cho tôi biết, cậu còn có chỗ nào khó chịu không?”

Ngôn Tố chậm rãi nâng đôi mắt yên tĩnh, trầm mặc rất lâu.

“Ở đây...” Anh đưa ngón trỏ lên, chạm vào buồng tim, từng cái một, con ngươi màu trà sâu xa và tĩnh lặng, “Đau!”

Giọng nói rất khô, mờ mịt và khàn khàn, tựa như linh hồn anh đã già cỗi, đã lụi tàn.

Lopez đẩy cửa vào nghe nói như thế, suýt nữa lại rơi nước mắt.

Cô ấy cũng như các đồng nghiệp Rheid, Nell, hợp tác với Ngôn Tố quá nhiều quá quen thuộc. Trong ấn tượng, anh mãi mãi không có vui buồn, thản nhiên như vậy, ung dung như vậy. Cô ấy chưa từng thấy anh không giống anh như thế.

Nhưng người như vậy, cho dù đau đớn, cũng là nỗi đau đớn yên lặng như thủy triều đêm, im hơi lặng tiếng.

Ba người trao đổi ánh mắt, rất lâu không nói lời nào. Cuối cùng, Nell giải thích mục đích đến: “S. A. Yan, cảnh sát lấy được lệnh lục soát, đã đến nhà anh lục soát.”

Trên giường bệnh, mâu quang Ngôn Tố dời sang, nhàn nhạt phủ trên người Nell, không có tức giận, còn rất phối hợp gật đầu.

Nell trái lại không biết nên nói gì tiếp theo, trầm mặc mấy giây mới nói: “S. A. Yan, FBI chính thức yêu cầu anh quay về đồn cảnh sát cùng chúng tôi phối hợp điều tra.”

“Cơ thể cậu ấy vẫn chưa...” Bác sĩ Benjamin còn chưa dứt lời, Ngôn Tố đã vén chăn lên xuống giường, bình thản nhìn mọi người một cái: “Xin đợi một chút.”

Tuy gương mặt yếu ớt, nhưng chắc chắn đã trở lại là người đàn ông mãi mãi tao nhã lễ phép trước kia, kiểm chế và gia giáo đều đủ.

Lopez và Rheid nhìn Ngôn Tố đi vào phòng thay đồ, bóng lưng gầy gò, nhất thời cũng không nói gì; anh có vẻ như không sao, nhưng lại giống như có vật gì đó biến mất từ trên người anh.

Lúc Ngôn Tố ngồi xe đến đồn cảnh sát, một đám người ra oai ôn hòa tụ tập ở cổng.

Một vụ án ảo tưởng tình dục vì hành vi ngược đãi độc ác và hành hạ bé gái đến chết dẫn đến sự chú ý rộng rãi của xã hội, cảnh sát chậm chạp không phá án cũng khiến giới truyền thông và người dân chỉ trích. Mà ngay hôm nay, có người công bố danh sách và chân dung người bị tình nghi của tổ BAU cho CNN.

Thế là, người ra oai kéo biểu ngữ dây trắng chữ đỏ:

“S. A. YAN, GO TO HELL!” Chết đi, xuống địa ngục đi!

“LIAR!” Kẻ lừa đảo, giả nhân giả nghĩa!

“END HIS FANTASY & LIFE!” Kết thúc cái ảo tưởng của hắn, kết thúc việc ác của hắn, kết thúc mạng sống của hắn đi!

Nell nhú mày, nói với Ngôn Tố: “Đừng để ý bọn họ!”

Ngôn Tố không lên tiếng, sắc mặt bình tĩnh lạ thường. Anh không để ý phát ra từ đáy lòng, bây giờ, anh không lòng dạ nào xen vào quyền biểu tình và tự do ngôn luận của công chúng.

Anh xuống xe đi vào đồn cảnh sát, đám người vây xem hơi xôn xao, nhưng đều có trật tự vung biểu ngữ, không đến mức xung đột hoặc đánh lén cảnh sát.

Mọi người nhìn cảnh sát hộ tống người đàn ông trẻ tuổi cao gầy kia, gò má tuấn tú và lạnh nhạt như vậy, không khỏi cảm thán: Mặt người dạ thú.

Trong đồn cảnh sát, bố mẹ bé gái bị hại cũng đã ở đó, thấy Ngôn Tố, không khống chế được cảm xúc kích động lao tới.

Bố bé gái hết sức kiềm chế, một đôi mắt đỏ nhìn Ngôn Tố chằm chằm giống như hận không thể ăn tươi nuốt sống anh; người mẹ thì trong mắt tràn đầy oán hận, mắng chửi khàn cả giọng:

“Đồ khốn kiếp! Súc sinh! Mày đã làm gì con tao? Mày đã làm gì! Con bé nhỏ như vậy, con bé còn từng tặng quà ày ở nhà trẻ! Đồ biến thái này! Ác ma! Phì!”

Cảm xúc bà ấy kích động, chợt phun một ngụm nước miếng lên mặt Ngôn Tố.

Mọi người bất ngờ.

Rheid có thói quen sạch sẽ nặng giống Ngôn Tố kịp phản ứng trước tiên, chắn trước mặt Ngôn Tố, thấp giọng cảnh cáo bà ấy: “Bây giờ chỉ là tình nghi, còn đợi kiểm chứng.” Vài cảnh sát lập tức đi lên kéo bà ấy sang một bên.

Ngôn Tố vô cùng yên lặng, lấy khăn tay mang bên người ra, chậm rãi lau vết dơ trên mặt, lau một hai lần, nói: “Tôi đi vào toilet.”

#

Anh đứng bên cạnh bồn rửa mặt, rửa đầu vào đầy xong. Vừa cúi đầu, lòng bàn tay không biết rỉ máu lúc nào. Anh không nói một lời, rút khăn giấy lau khô tai phải, vo giấy dính máu lại ném vào sọt rác.

Trong đầu nhớ lại rất nhiều chuyện của Âu Văn. Họ đã biết từ rất lâu, người anh biết Âu Văn cũng biết, L. J., Alex, Eva, Rheid... Rất nhiều.

Chuyện có liên quan đến Chân Ái, Âu Văn cũng đã nói rất nhiều —

“S. A., tôi có một đứa em gái, gặp phải mật mã khó, làm giúp tôi một chuyện được chứ?”

“Bất kể cô ấy đúng hay sai, tôi đều sẽ làm tròn bổn phận bảo vệ cô ấy.”

“Cậu biết cô ấy có một người anh trai không? Trừ cái đó ra lại không điều tra ra được gì khác.”

Thực ra, rất nhiều lời Âu Văn từng nói đều có vấn đề.

Ngôn Tố đóng vòi nước chảy ào ào lại, đi ra ngoài.

Luật sư của gia đình anh đứng bên ngoài phòng thẩm vấn đàm phán với Luis, Ngôn Tố nhắm mắt làm ngơ, đẩy cửa đi vào trong: “Tôi không cần luật sư.”

Các luật sư đều sửng sốt, Luis lại như nhặt được của quý, không dừng lại, lập tức vào trong cùng Nell và Lopez hỏi Ngôn Tố, những đặc công khác thì nhìn ở bên ngoài.

Ngôn Tố đi vào, kéo ghế, thẳng lưng ngồi xuống.

Luis ôm hộp giấy đặt trước mặt Ngôn Tố: “Đây là bằng chứng liên quan tìm được ở nhà anh, hi vọng anh có thể phối hợp.”

Ngôn Tố không thèm nhìn: “Ông Luis, tạo áp lực tâm lý với tôi đều vô dụng. Đặc biệt là dùng phương pháp cái hộp rỗng rách nát này của FBI.”

Luis cứng họng, không vui đẩy hộp giấy sang một bên. Vừa muốn bắt đầu hỏi, Ngôn Tố nhìn về phía ông ta trước.

Ánh đèn nhu hòa mờ tối phản chiếu bóng nhàn nhạt trong mắt anh, lộ ra sự lạnh lẽo không nói được: “Trước khi các ông hỏi, tôi muốn nghe ghi âm giám sát trên người Âu Văn.”

Luis không chút nghi ngại: “Không được.” Ông ta biết, thẩm tra tối kỵ bàn điều kiện.

Ngôn Tố thoải mái thản nhiên đứng lên: “Tôi cần luật sư.” Anh không hề quay đầu lại đi ra ngoài.

Ba người nhìn nhau, Nell lập tức nói về phía bóng lưng anh: “Có thể.”

#

Rất nhanh, thiết bị được lấy tới.

Trước khi mở, Nell giải thích: “Không có của Chân Ái, cô ấy luôn tự mình gỡ thiết bị giám sát; Âu Văn thỉnh thoảng cũng tắt, nhưng lần này anh ấy không tắt.”

Ngôn Tố không nói.

Mở ghi âm, tiếng gió và tiếng sóng biển gào thét ùn ùn kéo đến, Âu Văn khẽ gọi cực thấp: “Ai, cẩn thận!”

“Không sao.” Đây là thanh âm của Chân Ái.

“Không ngờ tốc độ của cô nhanh như vậy. Phản ứng nhanh nhẹn.”

“Thật sao?” Giọng cô gái mang theo vẻ hưng phấn, không hề giống đứa trẻ chạy nạn, nhưng giây tiếp theo nhắc tới người nào đó, liền giảm xuống, “A Tố còn mãi nói tôi chậm nữa. A Tố... Ừ... A Tố...”

Cô lơ đãng nhắc lại tên anh, ba lần, mỗi lần càng dè dặt hơn, mỗi lần càng nhớ nhung hơn.

Ngôn Tố lắng lắng nghe, ánh mắt sâu thẳm chuyên tâm, gò má lạnh nhạt vắng vẻ từ đầu đến cuối.

“À,” Âu Văn như cười như không, “Lúc cô tốt nghiệp, chúng tôi dẫn cô đến công viên giải trí, cậu ấy đập chuột còn không nhanh bằng cô!”

Câu này không có gì an ủi, Chân Ái dường như càng buồn hơn, thanh âm nhỏ như muỗi: “Âu Văn, tôi nhớ A Tố... Ha ha, rõ ràng không xa nhau bao lâu.”

Ngôn Tố không nói một lời, đôi mắt dưới tóc mái sâu xa như biển đêm, yên lặng và sâu lắng, không nhìn ra bất kì cảm xúc gì.

“Âu Văn, anh ấy có thể tìm được chúng ta không?”

“Có thể.”

“Anh đến cùng với tôi được không?”

“...” Trong thời gian rất lâu, không có tiếng người, ngay cả gió biển gào thét cũng biến mất.

Rất lâu, Âu Văn thở nặng nề, rất to rất nặng: “Ai, thực ra tôi rất thích dáng vẻ cô cột tóc, rất xinh đẹp.”

Nhưng lúc này, Chân Ái không trả lời.

Sau đó dường như thế giới đều yên lặng, không có một chút âm thanh. Mọi người nín thở nghe, đột nhiên, một tiếng kêu thảm thiết bèn nhón xé rách sự yên tĩnh: “A!!!”

Tiếng thét chói tai của con gái, thảm thiết lại bi ai.

Là Chân Ái.

Thanh âm dừng lại.

Đầu Ngôn Tố quần băng, phản chiếu màu đen nhánh xinh đẹp của mái tóc ngắn gọn gàng, cũng tăng thêm vẻ tái nhợt sau khi bị thương trên gương mặt.

Trên gương mặt tuấn tú cũng không còn vẻ dịu dàng lúc mang theo “học trò” của anh vẽ chân dung tội phạm mấy ngày trước nữa, thanh âm cũng không thanh nhã nữa, mà là trầm lắng như nước: “Lễ tang của Âu Văn là lúc nào?”

Nell do dự một chút: “CIA đã phát hiện một số thứ khác, hơn nữa Âu Văn nhiều lần vi phạm quy tắc tự mình điều tra lấy chuyện cơ mật, anh ấy không thể được chôn cất theo nghi thức quân đội. Cho nên...”

Ngôn Tố không nói, nhớ tới dáng vẻ Âu Văn giờ sừng gấu đứng thẳng.

Lúc này, bên ngoài có người gõ cửa, nói có bức thư gửi đến đồn cảnh sát, người nhận lại là S. A. Yan.

Thực ra không phải thư, mà là một tấm hình in bằng giấy, đen như mực, không có gì cả.

Đám người Lopez đưa mắt nhìn nhau: “Đây là ý gì?”

Nell nhíu mày: “Mật mã? Tín hiệu?”

Ngôn Tố nhìn chằm chằm tờ giấy đen kịt đó, nhìn mấy giây, đã hiểu.

Anh lặng thinh trong thời gian rất lâu, một lúc lâu mới giơ ngón tay lên, một cái, một cái, chọc cái tấm màu đen đó,

“Chân Ái... Cô ấy ở đây.”

Ba người trước mặt sững sốt, không thể tin được; Nell tròn to hai mắt, ước chừng kinh ngạc mấy giây: “Cái gì?”

“Cô ấy, bị nhốt trong phòng tối.” Ngôn Tố cúi đầu thật thấp, lấy tay che mắt.

Anh nhớ,

Chân Ái từng thờ ơ nói: “Lúc nhỏ, vừa không nghe lời thì liền bị nhốt trong phòng tối. Hừ, có gì đáng sợ chứ, em đã quen rồi.”

Quen...

Anh biết, Chân Ái sẽ không khóc, cũng sẽ không thét chói tai. Cô sẽ rất bình tĩnh, rất trầm mặc.

Mà anh, ngón tay vuốt một mảnh tối đen kia, trái tim giống như bị búa tạ tàn nhẫn đập mạnh một cái, không có tiếng động.

104. Chương 103

Ngôn Tố yên lặng ngược mắt, nhìn về phía kính trên tường phòng thẩm vấn, phía trên có một tầng bóng của anh, rất mỏng, mơ hồ và hơi lạnh.

Đường viền mắt anh quá sâu, cho nên dưới lông mày chỉ để lại một bóng tối sâu thẳm, đen như mực.

Băng vải màu trắng trên đầu vô cùng nổi bật. Có lẽ do quần quá chật, đầu Ngôn Tổ hơi đau, giống như bị một đôi tay sắt siết chặt, tai vang lên ong ong.

Anh không thấy rõ gương mặt mình, bỗng nghĩ, phá hủy nó, đổi lại một gương mặt cũng không tệ. Cô cũng sẽ không để ý tướng mạo của anh. Nếu như, lần này anh còn chiếm lại được...

Luis ngồi xuống, ngăn tầm mắt anh.

Ánh mắt anh chậm rãi tập trung trên mặt Luis, đó là một gương mặt hoài nghi nhưng nghiêm túc.

Mắt đối mắt vài giây, Luis cảm thấy bất kể thế nào, rốt cuộc tra hỏi là người bệnh, để đảm bảo, hỏi: “S. A. Yan, lời anh nói bây giờ đều là trong trạng thái tỉnh táo phải không?”

“Phải.” Anh có vẻ như rất phối hợp.

“Cho đến bây giờ, người chết và mất tích, anh đều biết hoặc đã từng gặp?”

“Phải.”

“Tại sao trên khẩu súng ở hiện trường Tô Kỳ chết chỉ có dấu vân tay của anh?”

“Để tự vệ, đương nhiên tôi phải đoạt súng. Trên tay cô ấy hẳn là đã bôi keo, nhưng bị formalin ăn mòn.” Vừa nhìn như vậy, kì thực anh không phối hợp như thế, hơn nữa đầu óc xoay chuyển khá nhanh.

Luis linh cảm được sẽ không dễ dàng. Tuy đầu Ngôn Tổ bị đánh, nhưng mạch suy nghĩ rõ ràng nhạy bén đến đáng sợ.

Lopez hỏi tiếp: “Băng chuyền thì sao?”

“Tô Kỳ đụng mở, tôi muốn tắt, không tắt được.”

Nell nhướn mày: “Cho nên lúc đó anh cố gắng cứu một người muốn giết người của anh?”

“Người làm cảnh sát như các cô rất rõ.”

Cho dù cảnh sát đuổi bắt người đang trốn chạy, cũng sẽ cố gắng không giết chết đối phương.

“Tại sao Tô Kỳ phải giết anh?” Luis bổ sung.

“Điều này nên do cảnh sát điều tra.” Ngôn Tổ trả lời dẫu vào đây.

Luis bị anh chặn, đổi lại cách nói: “Theo chúng tôi biết, không lâu trước khi vụ án ảo tưởng tình dục xảy ra, Tô Kỳ đã đến nhà anh?”

“Đúng.”

“Làm gì?”

“Hỏi chuyện câu lạc bộ Holy Gold, bảo tôi giúp đỡ tìm giáo viên và anh Miller.”

“Hai người trong năm người bị hại?”

“Đúng.”

“Tại sao?” Luis không ngừng theo sát, “Trước đó anh nói Tô Kỳ là hung thủ giết chết năm người này, S. A., tại sao hung thủ đến nhà mời anh đi tìm người bị hại?”

“Hãm hại tôi.”

“Tại sao cô ấy phải hãm hại anh?”

Ngôn Tổ thần nhiên nhìn ông ta, nhắc lại: “Điều này nên do cảnh sát điều tra.”

Luis không còn cách nào, nhìn về phía đồng nghiệp xung quanh.

Nell hỏi tiếp: “S. A., chúng tôi biết Tô Kỳ từng đến nhà anh, nhưng không biết nguyên nhân. Nguyên nhân anh mới vừa nói, có nói dối hay không?”

“Không có.”

“Chúng tôi phải tin anh như thế nào?”

“Trách nhiệm giám định đúng sai là ở các cô, không phải ở tôi.” Về mặt Ngôn Tố hồ hững, ý giống như là “Thích tin hay không”. Nhưng được anh nói còn vô cùng có đạo lý, có lễ độ.

Nell dừng một giây, Luis hỏi tiếp: “Tô Kỳ đã chết, không người đối chứng. S. A., anh cho rằng đây là trùng hợp hay là có người cố tình làm?”

“Câu hỏi mang tính chủ quan, từ chối trả lời.”

Luis nhướn đuôi lông mày, ông ta rõ ràng đã hiểu tại sao Ngôn Tố không cần luật sư. Vào đây lâu như vậy, ba người tra hỏi một người, từng câu hỏi anh đều trả lời trôi chảy.

Trật tự logic, điều khoản pháp luật, quyền hạn trách nhiệm, anh hiểu rõ mọi thứ, cần luật sư chỗ nào?

Từ đầu tới cuối, anh có lễ độ có chừng mực, bình tĩnh, lời nói đơn giản có logic, dùng từ chính thức lại chặt chẽ cẩn thận. Nhỏ như ngữ điệu tính tình, lớn như tư thế ngồi thái độ, không có thứ tự nào là không lộ ra sự trang nhã trong lúc không nhận thức được, thậm chí kiểm chế và gia giáo cực cao.

Thành viên BAU đều biết, người như vậy, hoặc là tuyệt đối trong sáng vô tư, tâm không nhiễm bụi; hoặc là tâm lý cực kì mạnh mẽ, chuyên về ngục trang. Nếu là người thứ hai, đó đúng là kẻ địch hết sức đáng sợ.

Lopez trầm mặc rất lâu, đột nhiên hỏi: “Tại sao không nói cho chúng tôi, người trưởng thành chết trong vụ án ảo tưởng tình dục đều là người anh đã gặp trong lâu đài Silverland? Có thể nói, người anh đã gặp ở đó đều chết hết.”

Ngôn Tố không tỏ rõ ý kiến: “Quản gia thực sự chưa chết.”

“Ông ấy mất tích.” Nell bổ sung, “Anh nói quản gia và diễn viên là đóng giả, nhưng diễn viên chết trong vụ án ảo tưởng tình dục, cảnh sát đảo Willing phát hiện quản gia biến mất. Bây giờ Chân Ái cũng biến mất.”

“Cho nên?”

Luis: “S. A., những người anh đã gặp đều chết hết, anh không có gì muốn giải thích?”

Lông mi đen nhánh của Ngôn Tố rũ xuống, trầm mặc một lúc, lại ngược mắt: “Nguyễn Thượng Đế phù hộ cho họ!”

Luis: “...”

Ngôn Tố nói xong lại nhớ tới lần đi New York, anh cũng đã nói câu như vậy, Âu Văn thấp giọng lẩm bẩm “Tên lừa đảo, cậu ta mới không tin Thượng Đế”. Khi đó, Chân Ái anh còn chưa quen thuộc ngồi bên cạnh cửa sổ xe, vuốt mái tóc dài bị gió thổi rối loạn, cúi đầu nhàn nhạt cười.

Anh hơi ngẩn ra, không hiểu sao thời điểm này lại nhớ tới hình ảnh xa xưa như vậy. Thì ra trong lúc vô tình đó, anh đã chú ý đến nụ cười của cô, rất nhạt, rất cẩn thận, cứ như vậy khắc vào trong trí nhớ của anh.

Anh trầm mặc nhớ lại mấy lần, lại nghe Luis hỏi: “Theo tình báo CIA, những người này đều có liên quan đến vụ án một tỉ đô-la Mỹ bị mất trộm năm đó. Mà Alex La Chance, người trộm một tỉ là bạn tốt của anh?”

Xuất phát từ quy định tra hỏi, Luis không có cách nào hỏi rõ ràng hơn, nhưng thông minh như Ngôn Tố, không thể nào không nghe ra ý của ông ta.

Chuyện cho đến bây giờ, Ngôn Tố không thể nào không khâm phục Arthur và Bert sắp đặt một bàn cờ lớn như vậy cho anh.

“Tôi tổng kết một chút cho các ông.” Cho dù bị dồn ép đến mức này, trên người anh vẫn đầy đủ phong thái lịch sự tao nhã, “Tình huống bây giờ là, các ông nghi ngờ tôi tham gia vụ án trộm cắp ngân hàng năm đó, giết người có liên quan với vụ án mất trộm trên đảo Silverland. Ngoài ra, tôi là một tên biến thái lạm dụng tình dục cực kì đáng sợ, hành hạ người sống sót trên Silverland đến chết. Sau đó tôi đổ tội cho Tô Kỳ, tiếp đó giết cô ấy bịt đầu mối.”

Rõ ràng không hề rung động, lại mơ hồ cho người ta khí thế áp bức mở hết toàn bộ.

Mấy câu nói quá hoàn chỉnh, bao gồm tất cả nghi ngờ đối với anh của họ, cho nên sau khi anh nói xong, hơn nửa ngày không ai nói tiếp, trong phòng thăm vấn yên lặng kì dị.

Luis rũ mắt, xoa lông mày, Lopez thì nghiêng đầu xoa cổ, vẻ mặt lúng túng.

Ngược lại Nell rất bình tĩnh: “S. A., đây là công việc của chúng tôi.”

“Tôi biết.” Dáng vẻ anh rất rộng lượng, mang theo sự sắc bén vô cùng yên lặng, “Nhưng rất đáng tiếc là các cô không có bất kì chứng cứ nào. Chuyện Silverland không có chứng cứ, nếu không thì CIA sớm đã để tôi bí mật biến mất trong bệnh viện. Vụ án ảo tưởng tình dục cũng không có chứng cứ, nếu không thì các cô cũng sẽ không hao tâm tổn trí ngồi ở đây nghe tôi đả kích năng lực tra hỏi đáng thương của các cô.”

Phân tích logic mạnh mẽ, tự tin đến gần như phách lối. Ba người trước mặt bị anh nói trúng, nhìn nhau không nói gì.

“Tính giờ theo đồng hồ sinh học của tôi, vào đây đã bốn mươi lăm phút. Tôi chỉ cho các cô một giờ tra hỏi, tiếp theo các cô còn có thể tạm giam tôi hai mươi ba giờ, nhưng khoảng thời gian này tôi giao cho luật sư. Cho nên,” anh chậm rãi dựa vào ghế, bình tĩnh khiêu khích, “Mười lăm phút sau cùng, các cô có cách hỏi hiệu quả nào không?”

Anh rất bình tĩnh nói thẳng ra, người trước mặt hơi lộ ra vẻ trở tay không kịp.

Trước mặt ba người Luis để tablet, thuận tiện trao đổi cùng Rheid, Smith còn có Cooper ở bên ngoài. Nhưng cho đến bây giờ, họ vẫn không phát hiện ra bất kì khác thường nào.

Ngôn Tố từ đầu đến cuối không có ngôn ngữ tay chân dư thừa, biểu cảm gương mặt cũng lạnh nhạt xa cách, khóe môi chân mày, con ngươi, hoàn toàn không có khác thường.

Không hề có sơ hở, hoàn toàn kín kẽ. Tâm lý tốt đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Họ sớm đoán được tra hỏi một người cùng nghề khó đến đường nào, nhưng không ngờ tra hỏi Ngôn Tố lại khó khăn đến mức này.

Cooper đứng ngoài cửa sổ kính, nhíu mày: “Rheid, đột nhiên cậu ấy không phối hợp, hơn nữa... Cậu ấy đang khiêu khích họ.”

Rheid không lên tiếng, nhìn chằm chằm bốn người trong kính, nhíu mày suy tư.

Smith nghi hoặc: “Vừa rồi là ai phân công nhiệm vụ thăm vấn Ngôn Tố?”

“Không có phân công, là S. A. xin để ba người họ tra hỏi.” Cooper nói xong, mơ hồ cảm thấy chỗ nào đó không đúng.

Rheid lấy di động quẹt vài cái, tablet của ba người trong phòng thăm vấn hiện lên một gợi ý: “Ai Zhen.”

Luis tiếp tục hỏi: “Chân Ái là học trò của anh sao?”

Lần này, trước khi Ngôn Tố trả lời rõ ràng suy tư một giây: “Không phải.”

“Tại sao hôm đó anh nói dối?”

“Muốn dẫn cô theo bên cạnh, chỗ vừa nhìn là có thể nhìn thấy.” Trả lời khá thẳng thắn.

Nell bổ sung: “Nhìn từ hiện trường, cô ấy là người bị tình nghi lớn nhất giết chết Âu Văn, anh cảm thấy thế nào?”

“Khả năng 85%.”

Nell hơi híp mắt, đề nghị: “Tôi hỏi anh một vài vấn đề, anh chỉ trả lời phải và không, có thể chứ?”

Ngôn Tố cân nhắc một hai giây: “Có thể.”

Tiếng nói vừa dứt, Nell không cho anh bất kì khoảng thời gian nào, lập tức bắt đầu:

“Anh cho rằng người ép Âu Văn và Chân Ái đến đường cùng, là người bí ẩn sau lưng Tô Kỳ mà anh nói sao?”

“Phải.”

“Người bí ẩn giết Tô Kỳ là để bịt đầu mối?”

“Không.”

“Anh cho rằng người gửi tấm hình màu đen là người bí ẩn đó?”

“Phải.”

“Hôm nay Chân Ái mặc váy trắng?”

“Phải.”

“Anh thích màu trắng?”

“Phải.”

“Anh cho rằng Chân Ái là đồng bọn của người bí ẩn đó?”

“Không.”

“Người bí ẩn đặt bom là để phá hủy dấu vết?”

“Không.”

“Là để cho hả giận?”

“Phải.”

“Tấm hình màu đen này là anh gửi?”

“Không.”

“Anh biết Chân Ái ở đâu?”

“Không.”

“Chân Ái thích ăn đồ ngọt?”

“Phải.”

“Anh thích màu đen?”

“Phải.”

“Chân Ái là học trò của anh?”

“Không.”

“Cô ấy là ảo tưởng tình dục của anh?”

“...” Ngôn Tố nhìn cô ấy chăm chăm, đôi mắt sâu kín, không nhúc nhích.

“Xin trả lời, cô ấy là ảo tưởng tình dục của anh sao?”

“Tôi không có ảo tưởng về tình dục...”

Bị ngắt lời.

“Xin trả lời phải hay không, Chân Ái là ảo tưởng tình dục của anh sao?”

“...”

“S. A. Yan, trả lời.”

“... Phải.”

“Anh và cô ấy đã phát sinh quan hệ tình dục?”

“Vấn đề cá nhân từ chối...”

Lại bị ngắt lời.

“Xin trả lời phải và không.”

“ ... ”

“Anh và cô ấy đã phát sinh quan hệ tình dục?”

“Phải.”

“Là sau vụ án ảo tưởng tình dục?”

“Phải.”

“Anh bị vụ án ảo tưởng tình dục ảnh hưởng?”

“Không.”

“Đối với anh trước kia mà nói, phát sinh quan hệ tình dục với phụ nữ là không thể tưởng tượng?”

“ ... Phải.”

“Cô ấy có liên quan đến vụ án ảo tưởng tình dục?”

“Không.”

“Sáng sớm hôm nay hai người phát sinh quan hệ tình dục?”

“ ... Phải.”

“Cô ấy là học trò của anh?”

“Không.”

“Anh thích màu vàng?”

“Không.”

“Anh đã bao giờ hướng dẫn cô ấy làm chuyện gì không?”

“Không.”

“Anh cho rằng cô ấy là sát thủ trong vụ án ảo tưởng tình dục?”

“Không.”

“Anh cho rằng cô ấy là người bí ẩn?”

“Không.”

“Bây giờ anh vẫn cho rằng những người phụ nữ chết trong video là một bộ ảo tưởng tình dục đầy đủ người bí ẩn sưu tập?”

“Phải.”

“Anh cho rằng Chân Ái có trong bộ ảo tưởng tình dục này?”

“ ... Phải.”

“Lúc anh còn rất nhỏ, mẹ anh nát rượu?”

“ ... ”

“Xin trả lời.”

“ ... Phải.”

“Anh oán hận phụ nữ?”

“Không.”

“Mẹ kế của anh từng xử phạt anh về thể xác?”

“... Phải.”

“Lúc này bố anh sẽ bảo vệ anh?”

“Phải.”

“Anh oán hận phụ nữ?”

“Không.”

“Anh cho rằng Chân Ái là ảo tưởng tình dục cuối cùng của người bí ẩn kia?”

“... Phải.”

“Anh yêu bố anh?”

“Phải.”

“Anh không có bạn thân là nữ giới?”

“Phải.”

“Anh chán ghét tiếp xúc cơ thể với phụ nữ?”

“Không chỉ có nữ...”

“Phải hay không?”

“Phải.”

“Chân Ái là ảo tưởng tình dục cuối cùng của anh sao?”

“...”

“Chân Ái là...”

“Phải.”

“Chân Ái là ảo tưởng tình dục cuối cùng của người bí ẩn kia?”

“... Phải.”

“Anh là người bí ẩn đó?”

“Không.”

“Anh biết Chân Ái ở đâu?”

“Không.” Anh nhanh chóng trả lời xong, vẽ một dấu chấm, “Dừng ở đây.”

Mà câu hỏi kế tiếp của Nell: “Anh cho rằng Chân Ái bị nhốt vào phòng tối sao?”

Hai người đồng thời lên tiếng, Ngôn Tố không trả lời nữa.

Anh biểu hiện ổn định, cho dù đôi câu vài lời lọt nỗi đau lúc đó ra, xâm phạm sự riêng tư của anh, anh vẫn yên lặng như nước, không hề tức giận, không mang theo bi ai. Thái độ đúng mực giải thích đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Trong phòng thẩm vấn lại rơi vào yên lặng lần nữa, ánh mắt Ngôn Tố bình tĩnh, nhìn Nell mấy giây, thật thật giả giả khen ngợi: “Cô rất biết hỏi vấn đề.”

Nell khẽ mỉm cười một cái: “Trước đây tôi từng làm chuyên ngành phát hiện nói dối.”

“Đã nhìn ra.” Ngôn Tố gật đầu, “Một tập hợp tần suất trình tự câu hỏi, quá nhiều đối chiếu chỉnh sửa, loại bỏ mâu thuẫn đều thiết kế vô cùng hợp lý.”

Nell kinh ngạc một giây, Ngôn Tố lại thấy rõ kết cấu chuỗi câu hỏi này của cô ấy? Vậy câu trả lời vừa rồi của anh là thật hay giả?

Mọi người đã không còn lời có thể hỏi, tạm thời dừng việc tra hỏi, Ngôn Tố vì tình nghi quá lớn bị giữ lại ở đồn cảnh sát, không thể tự do đi lại.

Tổ trưởng Cooper rất đau đầu, một mặt Ngôn Tố hoàn toàn phù hợp với chân dung hung thủ vụ án ảo tưởng tình dục của họ, cộng thêm Tô Kỳ chết Chân Ái mất tích, sự tình nghi của anh càng lớn hơn nữa.

Dựa theo định luật người chết đều là người Ngôn Tố đã gặp, họ suy đoán Chân Ái bị mất tích rất có thể khó giữ được mạng sống. Nhưng bây giờ hoàn toàn không có tung tích của cô, giống như đã biến mất khỏi thế gian.

Mặt khác, Rheid và Smith giúp đỡ CIA điều tra câu lạc bộ Holy Gold cũng không có bất kì tiến triển gì.

Tất cả điều tra và manh mối của vụ án rồi thành một nhùi, điểm khả nghi tầng tầng lớp lớp, dường như chỉ có một lối thoát – Ngôn Tố.

Chỉ cần Ngôn Tố là hung thủ, tất cả vấn đề đều giải quyết dễ dàng.

Chỉ duy nhất không có chứng cứ, điểm này BAU rất rõ, Ngôn Tố càng rõ hơn.

Sau lần trước, cảnh sát vẫn luôn theo dõi gần lâu đài của Ngôn Tố, không có khác thường; hôm nay lục soát cũng không phát hiện khác thường.

Họ có thể tạm giam anh nhiều nhất hai mươi tư giờ, trước đó, nếu không có chứng cứ mang tính quyết định thì sẽ phải thả Ngôn Tố đi. Bây giờ tất cả hi vọng đều đặt vào việc tra hỏi, hoặc là làm cho Ngôn Tố tự mình mở miệng thừa nhận, hoặc là giữa lúc thẩm vấn khiến Ngôn Tố lộ bộ mặt thật.

Nhưng ai cũng biết, bất kể là loại nào cũng gần như không thể.

Thành viên tổ tụ tập một chỗ bàn bạc rất lâu, cũng không nghĩ ra phương án tốt.

Giống như lúc xác định chính xác người nào đó là hung thủ lại vẫn cứ không thể bắt về quy án BAU từng gặp phải. Họ biết, tội phạm có chỉ số thông minh cao chính là như vậy, bạn không có cách nào, chỉ có thể bị động chờ đối phương xuất hiện sơ suất; chỉ có thể chờ lần tiếp theo hấn gậy tội để lại chứng cứ.

#

Ngôn Tố đứng ở cuối hành lang, đôi mắt sâu xa phản chiếu ánh chiều tà ngoài cửa sổ, cũng hoang vắng như thế.

Thực ra anh tưởng tượng ra được tình hình Chân Ái bây giờ, một mình, ôm mình co rúc trong góc phòng, cảnh giác lại khấn nguyện, sợ hãi lại mong đợi, đang suy nghĩ: A Tố sao còn chưa đến cứu em?

Cô đang run rẩy, nhưng không khóc.

Đang suy nghĩ, một ly cà phê đưa tới trước mặt, đặc công Nell lắc lắc ly giấy: “Đặc công tôi nay không ngủ được.”

Ngôn Tố lắc đầu: “Không cần. Tôi rất tỉnh táo.”

Nell lấy ly về, tự mình uống một ly khác: “S. A., cô Chân Ái là...?”

“Vợ chưa cưới.” Anh đáp.

“Anh đừng lo lắng, cô ấy sẽ không có việc gì.” Nell an ủi.

“Tôi biết.”

Nell sững sờ, cảm thấy nghi hoặc, nhưng không hỏi; không ngờ Ngôn Tố hỏi cô ấy: “Đặc công Nell, cô cho rằng tôi là hung thủ phía sau tất cả việc này?”

Nell lại thoáng sững sờ lần nữa, lập tức cười: “S. A., biết nhau nhiều năm như vậy, tôi rất tin anh. Nhưng tất cả mọi việc chúng tôi làm bây giờ là nhất định phải làm, hi vọng anh đừng cho rằng...”

“Tôi hiểu.” Anh ngắt lời cô ấy, “Nhưng tôi không chờ được hai mươi mấy tiếng, nếu không người khác sẽ tìm được cô ấy trước. Cô có thể vì tình bạn và tín nhiệm, giúp tôi rời khỏi đây mà không bị cảnh sát đuổi bắt không?”

Nell kinh ngạc: “Cái gì?”

Ngôn Tố nhìn cô ấy chăm chú, giống như đặt tất cả hi vọng lên người cô ấy: “Chân Ái hoàn toàn không bị những người đó nhốt, cô ấy đã được Âu Văn giấu đi, bọn họ cũng đang tìm cô ấy. Tôi nhất định phải tìm được trước họ, nếu không...”

“Nhưng không phải anh nói cô ấy bị người gửi tấm hình màu đen nhốt vào phòng tối sao?”

“Không. Nếu họ bắt được Chân Ái, căn bản sẽ không gửi tấm hình màu đen cho tôi, việc đó trái lại sẽ đòi sự chú ý của cảnh sát đối với tôi, tìm hiểu kỹ sẽ phát hiện không phải do tôi gửi.

Âu Văn bị bắn nhiều phát như vậy, mọi nơi đều tránh vị trí quan trọng, là để cho hả giận; vụ nổ sau đó, càng là sự cảm phần không chỗ phát tiết. Nguyên nhân rất đơn giản, Âu Văn vô cùng thành công giấu Chân Ái đi, chính vì thế đã chọc giận người kia.

Cậu ấy mới chết thảm như vậy.”

Nell trở mắt không nói nên lời: “Ý anh là, anh biết bây giờ Chân Ái ở đâu?”

“Ừ.” Ngôn Tố nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mặt yên lặng, “Âu Văn đã nói rất rõ ràng.”

105. Chương 104

Màn đêm buông xuống.

Cảnh sát Cooper liếc nhìn đồng hồ đeo tay, quyết định tiếp tục thẩm vấn: “Đã qua bảy tiếng. S. A. Yan đâu?”

Lopez: “Vẫn luôn ở cùng với đoàn luật sư của anh ấy, Rheid đi xem anh ấy rồi. Có lẽ vì Rheid, anh ấy sẽ phối hợp một chút.”

Cooper nghe lời này kì lạ, ánh mắt sắc bén: “Cô đi nhìn xem.”

Lopez vừa muốn di chuyển, Rheid đẩy cửa vào, vẻ mặt khẩn trương: “S. A. bắt giữ đặc công Nell, lái xe chạy trốn rồi.”

Về mặt người trong phòng họp vô cùng kinh ngạc.

Chỉ trừ Luis, sắc mặt ngày càng trầm, nhin mấy giây, rốt cuộc bùng nổ: “Đừng giả vờ! Trong các anh còn có ai giúp anh ta chạy trốn!”

Vốn mỗi người kinh ngạc đều là giả vờ kinh ngạc, yên lặng nhìn trời.

Luis dù sao cũng là người quản lý, ra lệnh: “Tất cả mọi người lập tức bắt S. A. Yan! Smith liên lạc với cấp trên, xin điều động cảnh sát New York và FBI đuổi bắt ngay lập tức!”

#

Bên cạnh quốc lộ cuối hè đầu thu, gió đêm vừa thổi, lá cây tuôn rơi, quét qua trước kính chắn gió.

Trong buồng xe quá yên tĩnh, lộ ra tiếng gió bên ngoài đặc biệt lớn.

Nell ngồi trên ghế phụ kế bên ghế tài xế, không dễ chịu lắm; bên cạnh, Ngôn Tố lái xe vô cùng bình thản, gò má trắng ngần thanh tú ẩn nấp bên trong buồng xe mờ tối, giống như chân dung thạch cao trong phòng học vẽ vật thật sau khi tắt đèn, trang nghiêm, thanh cao, lại... kì dị.

Người quá quạnh quẽ, vừa lơ đãng, bầu không khí liền yên tĩnh lại.

“S. A., anh đừng quá...” Nell không tìm được từ thích hợp để ước đoán tâm trạng anh hiện giờ, dứt khoát bỏ xuống, “Cô Chân Ái sẽ không xảy ra chuyện.”

“Cảm ơn.” Anh phản ứng rất nhanh.

Nell liếc nhìn kính chiếu hậu, thấy phía sau có xe cảnh sát: “Còn bao lâu nữa đến nhà anh?”

“Năm phút ba mươi bảy giây.”

Nell vô cùng kinh ngạc, anh vẫn luôn tính tốc độ xe và hành trình? Tốc độ xe thay đổi liên tục mà. Nhưng suy xét đến chỉ số thông minh của anh, cũng không thấy quá kì lạ.

“Cô Chân Ái ở nhà anh?”

“Không có.”

“Tại sao đến nhà anh?”

“Manh mối.” Anh giống như nói nhiều một chữ thì sẽ chết.

Nell đợi một lúc, thấy anh không có ý giải thích, tiếp tục: “Tôi không hiểu lắm.”

“Oh.”

Nell to đầu: “S. A., tôi bất chấp nguy hiểm dẫn anh ra ngoài, anh có thể giải thích một chút cho tôi đã xảy ra chuyện gì không?”

Ngôn Tố trầm mặc vài giây, bình thản mở miệng: “CIA hủy bỏ lễ chôn cất theo quân sĩ của Âu Văn là vì cậu ấy là gián điệp hai mặt, còn có quan hệ với vụ án trộm cắp một tỉ của Alex La Chance năm đó.”

Nell sửng sốt: “Cái...”

Tiếng nói chưa rơi, bị Ngôn Tố không muốn trao đổi cắt ngang:

“Cậu ấy biết rõ thân phận của Chân Ái, cũng biết rõ hoàn cảnh khó khăn cô ấy đối mặt, cho nên một thời gian dài trước đó cậu ấy đã chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng, lên kế hoạch cho an toàn và đường lui của Chân Ái. Cậu ấy cố ý ẩn náu bên cạnh Chân Ái, lại trong lúc mọi người cho rằng cô ấy đã mất hết tất cả bảo vệ cứu cô ấy.

Cậu ấy có chuẩn bị từ lâu, cho nên cậu ấy sẽ ở chỗ nhìn như vô tình để lại manh mối.”

Nell lập tức hiểu ra: “Anh nói đoạn ghi âm kia.”

“Ừ. Cậu ấy nói Chân Ái buộc tóc lên rất xinh đẹp.”

“Là rất xinh đẹp. Lời này có vấn đề?”

“Không đúng.” Anh nhớ, sau vụ nổ ở ngân hàng, anh và Chân Ái cùng nghỉ ngơi chữa vết thương, có lần Âu Văn vào cửa nhìn thấy dáng vẻ Chân Ái xoa tóc dài xuống vai cúi đầu đọc sách, khen cô xinh đẹp, đề nghị lúc cô không làm thí nghiệm hãy xoa tóc. Lúc đó Ngôn Tố lơ đãng nhìn cô lâu hơn một chút, phụ họa một câu, từ nay về sau, lúc cô ở cùng với anh thì xoa tóc.

Ngôn Tố nói: “Cậu ấy thích lúc cô ấy không buộc tóc.”

Nell nghi hoặc: “Thế thì sao?”

Ngôn Tố liếc nhìn đèn hiệu cảnh sát ngày càng gần trong kính chiếu hậu, lại đạp chân ga lần nữa: “Dây cột tóc của Chân Ái ở nhà tôi.”

Sau bốn phút, xe hơi chạy như bay đến lầu đài màu trắng.

Nell quay đầu nhìn, trên quốc lộ vòng quanh núi trong màn đêm đều là đèn màu xe cảnh sát, giống như vô số đôi mắt của những con côn trùng to lớn, vọt tới như thủy triều.

Cô ấy đè nén cảm giác kì lạ trong lòng xuống, xoay người, bức tường lầu đài trong đêm vô cùng trắng, cửa sổ màu đen giống như hốc mắt người, trên tường bị người dân tức giận viết vẽ chữ bừa bãi, ví dụ như “Ác ma”, “Xuống địa ngục”, “Biến thái” các loại.

Khiếp sợ đến hoảng loạn.

Ngôn Tố coi như không nhìn thấy, bước nhanh mở cửa đi vào.

Marie nghe được tiếng động, chạy đến rất nhanh. Người hầu gái đáng thương bị dọa sợ hãi, từ đầu đến cuối đi theo sau lưng Ngôn Tố khẽ tố cáo: “Thưa ngài, hôm nay có rất nhiều thanh niên đáng sợ đến, viết vẽ lung tung trên tường, tôi không cản được. Họ...”

Ngôn Tố hai ba bước lên lầu, lạnh lùng vắng vẻ: “Cô không bị thương chứ?”

Marie sững sờ, nước mắt cũng sắp rơi xuống: “Cảm ơn sự quan tâm của ngài, đương nhiên không có. Nhưng tường bị làm bẩn hết, rất bẩn. Thưa ngài, ngài đừng tức giận, ngày mai tôi tìm người đến sơn...”

“Trước tiên đừng để ý đến nó.”

Marie kinh ngạc, có phải ngài tức đến hồ đồ rồi không, làm sao ngài có thể chịu được dơ bẩn lộn xộn?

Tiếng còi xe cảnh sát lọt vào tai.

Nell nhìn ngoài cửa sổ, đèn màu lóe lên giống như lưới đánh cá dần dần lôi kéo, cô ấy khản trương: “S. A., phía trước không thể đi được nữa.”

“Xe ở phía sau.” Ngôn Tố tìm được dây cột tóc của Chân Ái, bước nhanh xuống lầu, thuận miệng nói với Marie theo sát, “Nhớ cho Isaac ăn.”

Marie sợ hãi: “Thưa ngài, ngài phải đi xa nhà sao?”

Lúc đó, Ngôn Tố vừa vặn kéo cửa sau lâu đài ra. Gió đêm lạnh lạnh thổi tới, cuốn áo khoác mỏng của anh tung bay. Anh dường như dừng một chút, lại cười: “Tôi nói là, nếu những cảnh sát ngu ngốc này nhất định muốn bắt tôi ngồi tù.”

Marie thấy Ngôn Tố đi xuống bậc thềm, mang dép đuổi theo ra ngoài: “Thưa ngài, ngài là người tốt, ngài sẽ không có việc gì.”

“Cảm ơn cô, cô Marie!” Anh không quay đầu, lên xe.

Xe hơi tăng tốc trong nháy mắt, lao xuống từ trên sườn núi dốc chật hẹp, Marie hết hồn, lại một cái nháy mắt, rất nhiều xe cảnh sát vòng tới từ phía trước, đuổi theo xe Ngôn Tố như châu chấu diên cuồng, gào thét trong núi rừng gập ghềnh.

Marie không nén nổi siết chặt nắm đấm: Ngài S. A., nhất định phải không sao nhé!

#

Đường núi xóc nảy, Nell ngồi sau xe, nhiều lần suýt chút nữa bị hất bay đựng lên trần xe.

Ngôn Tố lái xe phía trước, ngồi vững như núi Thái Sơn, không hề bị ảnh hưởng. Núi rừng phía sau đen kịt, đèn xe chói mắt đèn hiệu cảnh sát lấp lóe, chỉ chít chèn ép tới.

Xe cảnh sát không quen thuộc đường núi, lúc đầu Ngôn Tố để lỡ thời gian ở lâu đài, lúc rời khỏi bị dòng xe gắt gao bám lấy. Nhưng trên đường núi chỉ mấy phút, ưu thế của Ngôn Tố hết sức rõ ràng, từ từ bỏ rơi xe phía sau.

Sau xe truyền đến lời cảnh cáo của Luis: “S. A. Yan, lập tức dừng xe!”

Ngôn Tố lạnh nhạt không nghe.

Xe của Luis đột nhiên tăng tốc, hoàn toàn không suy xét đến nhân tố đồi núi chạy tới như bay, không ngờ thoáng cái đập phải hòn đá cây leo, đột nhiên lật nhào, dưới tác dụng đồng thời của trọng lực và tốc độ, dọc theo đường xuống dốc chót vót, lật lộn nhào như nhảy ba bước lặn xuống dưới.

Xe mất đi sức người không chế lặn xuống như quả cầu thép, đâm mạnh về phía xe Ngôn Tố dưới sườn núi.

Nell nằm sấp ở ghế sau xe, kinh sợ: “S. A., xe ông ấy bị mất không chế rồi, sắp đụng tới!”

Ngôn Tố bình tĩnh liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, đầu vào đẩy đổi số, tăng tốc, vì trở ngại địa hình, tiếp tục đi thẳng.

Nell trơ mắt nhìn chiếc SUV màu đen điên cuồng chạy tới giống như tảng đá trong tuyết lở, gần trong gang tấc, lòng bàn tay cô ấy đổ mồ hôi, thét chói tai: “Đừng tới rồi!!!”

Nhưng xe đột nhiên rẽ một cái, chiếc SUV quẹt qua đuôi xe họ, đâm vào cây.

Nell bị lực ly tâm quay nhanh hết một cái, đụng mạnh trong vách xe, đầu muốn chết, trái tim lại giống như đại nạn không chết, liên tục đập thình thịch.

Xe hơi tiến lên quốc lộ, vững vàng.

Phía sau, đèn hiệu cảnh sát còn đang nhấp nháy, nhưng kéo ra một khoảng cách nhất định, có chút thời gian tạm nghỉ.

Nell tự mình bình tĩnh lại, tinh tế quan sát buồng xe. Xe này đã từng sửa đổi, bên trong có rất nhiều dây điện kì quái. Phía sau không có ghế ngồi, nhưng có mấy cái hộp đệm. Nell liếc mắt liền hiểu: “Chiếc xe này là của Âu Văn?”

Ngôn Tố không đáp, tay nắm tay lái, đầu ngón tay vuốt nhẹ dây cột tóc, một tay kéo ra, đẩy ra một con chip, nhét vào trong máy tính mini bên trong xe. Màn hình đài điều khiển nhảy lên vài cái, bắt đầu rõ ràng.

Màn hình hoàn toàn trắng, có chút hư ảo. Chân Ái mặc áo dài màu trắng, tóc buộc cao, nghiêng người đứng trước bàn thí nghiệm bị ánh sáng mạnh chiếu mờ hồ không rõ.

Ngôn Tố liếc mắt nhìn màn hình một cái, thật dài, không dời ánh mắt sang chỗ khác được nữa.

Đây là dáng vẻ lúc Chân Ái làm việc, sạch sẽ lại thuần khiết, thanh tú và lạnh nhạt, nhìn như mỏng manh cô tịch, kì thực chuyên nghiệp quyền uy.

Anh lại nghĩ đến cuộc nói chuyện riêng với Annie không lâu sau khi từ Silverland về, thực ra anh...

“Cẩn thận!” Nell kêu lên.

Ngôn Tố bỗng hoàn hồn, đánh tay lái, sượt sát qua chiếc xe đang chạy phía trước, hữu kinh vô hiểm. Xe di chuyển ra ngoài, rất nhanh kiểm soát lại.

* Hữu kinh vô hiểm: bị đe dọa, nguy hiểm nhưng không có thương tổn gì.

“S. A., anh thất thần sao?”

Sắc mặt Ngôn Tố trong bóng tối không thấy rõ, vẫn không trả lời, lại liếc về phía màn hình.

Chân Ái cúi đầu nhìn kính hiển vi, giống như đang lẩm bẩm: “Perfringens là một đứa trẻ thích tức giận, ừm, mày là khinh khí cầu sao? Chạm một cái liền nổ? Chỉ có điều, mình thích cái đứa thích tức giận nha.”

Anh nhìn màn đêm dài phía trước, lẳng lặng nghe. Anh biết, cái này nhất định là Âu Văn bảo cô thiết kế trước.

Tiếng còi xe cảnh sát sau lưng ngày càng vang, Nell quay đầu nhìn, con đường bằng phẳng, xe cảnh sát lại đuổi theo tới.

“S. A.!”

Tay Ngôn Tố quẹt một cái, chiếc xe nhanh chóng quẹo cua, rời xa khu vực ngoại thành đi vào quốc lộ nội thành.

Nell hiểu, nhưng càng sốt ruột hơn: “Trong thành phố nhiều xe có thể làm vật che chắn, nhưng có đèn giao thông, bị chặn lại giữa đường thì sao...”

“Mở hộp ra.” Ngôn Tố bình tĩnh ra lệnh, mắt thấy sắp đi vào nội thành, anh lại không giảm tốc độ.

Nell làm theo, lấy một máy tính nối rất nhiều dây ra, mở ra xem, không ngờ là bản đồ giao thông trong thành phố N. Y. T. Có thể phóng to thu nhỏ, rất nhiều màn hình giám sát giao lộ tự do tập trung, thậm chí có từng chốt mở xanh đỏ đèn tín hiệu giao thông.

Bây giờ, họ có thể trực tiếp kiểm soát toàn bộ giao thông của thành phố!

Nell: “Cái này cũng là Âu Văn chuẩn bị?”

Ngôn Tố vẫn không trả lời, sự chú ý đặt hết vào thanh âm của Chân Ái, cô dường như đang lắng bầm: “Clostridium botulinum giống như E. Coli, là một đứa béo lùn. Nhưng mà nó không thích nói chuyện, tính tình cũng không tốt, chọc không được đâu. Ừm, mình thích cái đứa không thích nói chuyện lại không tốt. Đây là vi khuẩn mình thích thứ sáu.”

Lời còn chưa dứt, video biến thành bông tuyết.

Nell đang điều chỉnh máy tính, phân tâm nhìn qua: “Video không còn nữa?”

“VẬY LÀ ĐỦ RỒI.”

Nell không hiểu: “Chân Ái ở đâu...”

Chưa nói xong, bị mệnh lệnh của Ngôn Tố cắt đứt: “Đường số 1 và ngã tư đường chính N. Y. T., đèn xanh!”

Nell không nghe rõ, ngơ ngác nhìn nội thành sầm uất dần dần xuất hiện trước mặt, đầu óc ngẩn ra.

Phía sau là xe cảnh sát đuổi sát, phía trước là kẹt xe vào giờ cao điểm buổi tối, lần này đánh gong kìm trước sau rồi!

“S. A., chậm lại, sẽ đụng đó!” Nell kề sát vách bên trong xe, la to.

Ngôn Tố tiếp tục sang số, ra lệnh đơn giản hơn: “Nell, giao lộ số 34, đèn xanh!”

Nell cúi đầu nhìn về phía máy tính xanh xanh đỏ đỏ, hoàn toàn không biết rõ những bản đồ và đường dây lóe lên màu sắc khác nhau này là như thế nào, chỉ có thể nhạy cảm nghe lời anh gõ số và lệnh vào.

Giao lộ tắc nghẽn phía trước đột nhiên chuyển thành màu xanh lá cây, dòng xe ban đêm chậm rãi tiến về phía trước. Xe của họ vọt như bay vào dòng sông xe đó. Nell nhìn ánh đèn đuôi xe đập vào mắt, không khỏi có cảm giác nghẹt thở trên cao rơi xuống sông, chợt co rụt ra sau.

Ngôn Tố nắm tay lái vững vàng, quẹo cua, qua mặt xe, né tránh. Xe cộ bốn phía đột nhiên dừng lại, thắng lại, né tránh. Rất nhiều tiếng bánh xe quẹt dưới đất chói tai. Tiếng sau còn to hơn tiếng trước.

Một số xe đâm tới, anh từ đầu đến cuối không thay đổi sắc mặt, bàn tay đánh tay lái tuyệt đẹp, né nguy hiểm.

Xe hơi đâm lung tung dừng lộn xộn, rất nhiều đèn xe lượn vòng trên không trung, sáng chói hoa mắt.

Nell ở bên trong xe chạy cực nhanh, dính vào cửa kính xe, chỉ cảm thấy đang ngồi tàu lượn siêu tốc, nhiều lần đụng mạnh vào xe riêng trước mặt quẹt qua bên ngoài kính, nhiều lần giống như hôn mặt tử thần.

Ngôn Tố không hề giảm tốc độ xông qua giao lộ sầm uất, trầm tĩnh, chuẩn xác hạ quyết định: “Đèn đỏ!”

Nell nhanh chóng ngồi vững, đổi giao lộ sau lưng thành đèn đỏ. Vừa quay đầu lại, toàn bộ xe riêng trước mặt chợt dừng lại, xe cảnh sát bị chặn sau pháo đài xe hơi sắt thép, đèn hiệu cảnh sát nhấp nháy lo lắng vô ích.

Nell thở phào nhẹ nhõm, lúc đang trầm nghĩ có phải Ngôn Tố nhớ hết tuyến đường và tín hiệu tương ứng hay không, suy nghĩ của cô được nghiệm chứng.

Phía sau tạm thời không có cảnh sát, nhưng gương mặt Ngôn Tố vẫn buộc chặt, không hề thư giãn. Xe luôn lách khắp phố lớn ngõ nhỏ, ngữ tốc của anh cũng nhanh đến mức Nell suýt chút nữa không có cách nào xử lý:

“Bây giờ tôi phải đến phía Nam thành phố. Họ sẽ lần lượt vòng tới từ đường Wisteria, đường Avril phía Đông; còn có đánh bọc đường số 3 đường số 8 phía Tây; thế nên,”

Ánh mắt anh thẳng và bình tĩnh, tựa như trước mắt có một tấm tuyến đường thành phố, vài sức mạnh đang di động trước mặt anh, mà anh liếc mắt nhìn thấu tất cả động tĩnh của cảnh sát: “Giao lộ của mấy con đường này, chuyển toàn bộ về đèn xanh, Nam Bắc chuyển toàn bộ về đèn đỏ, cản họ lại.”

Tinh thần Nell khẩn trương cao độ, lòng bàn tay đổ mồ hôi phóng to mấy con đường kia, nhanh chóng cắt đèn giao thông. Điều chỉnh giám sát giao lộ nhìn một cái, từng nhóm xe cảnh sát bị dòng xe dừng lại đèn đỏ và chạy ngang qua chặn lại, không ít cảnh sát xuống xe tức giận đập cửa, có vẻ như chửi mắng, rất tức giận.

Nell thấy không có người đuổi theo, thở phào: “Thứ Âu Văn chuẩn bị này thật lợi hại!”

Về mặt Ngôn Tổ khó lường, có vẻ như im lặng: “Chỉ có thể quấy nhiễu một phút ba mươi giây. Sau đó, hệ thống giao thông sẽ khôi phục bình thường.”

Nell kinh ngạc, cúi đầu nhìn một cái, màn hình vừa lúc tối đen.

Cô ấy khẩn trương quay đầu nhìn, trong tầm mắt không có bóng dáng xe cảnh sát. Nhưng không có màn hình giám sát và điều động, xung quanh không khỏi dâng lên một bầu không khí kì dị lại bất an, tựa như một con phố một chỗ quẹo nào đó gần đó, bất cứ lúc nào cũng có thể có một chiếc xe cảnh sát nhảy ra.

Dòng xe buổi tối quá nhiều, đến lúc đó trốn đi nữa sẽ không dễ dàng như vậy.

Nell hỏi: “Bây giờ anh muốn đi tìm Chân Ái?”

“Ừ.”

“Tại sao phải làm lớn thế này? Trực tiếp tìm cảnh sát đi cứu không được sao?”

“Tôi nghi ngờ trong cảnh sát có nội gián,” Ngôn Tổ nói, “Tôi sợ có người để lộ tin tức ra ngoài trước, chờ lúc cảnh sát đến, cô ấy đã bị người khác bắt đi, cho nên tôi muốn tự mình đến. Bây giờ cảnh sát đang bắt tôi, đến lúc đó có thể cùng bắt tôi và cô ấy vào đồn cảnh sát, như vậy trái lại an toàn.”

Nội gián? Nell suy nghĩ vài giây, muốn hỏi gì đó, không ngờ xe rẽ một cái, chợt dừng lại.

Quán tính quá lớn, Nell đụng mạnh vào ghế phụ phía trước, chỉ cảm thấy thế giới trong nháy mắt trắng lóa. Cô ấy hoảng sợ ngẩng đầu nhìn, cuối đường không biết tập trung bao nhiêu xe cảnh sát, mà hai bên xe họ là dòng xe một chiều chạy có thứ tự.

Không còn đường có thể lui.

Nell khẩn trương nhìn Ngôn Tổ: “Làm sao bây giờ? Bỏ xe chạy?”

“Cô điên rồi sao?” Ngôn Tổ nhàn nhạt, híp mắt nhìn một hàng xe cảnh sát chờ đợi bắt cá phía trước, dường như đứng đờ cười, mang theo vẻ kiêu ngạo riêng biệt của anh.

Một tay anh dùng sức đẩy một cái, lùi số, nghiêng người quay đầu nhìn phía sau, chợt đạp chân ga, xe hơi đi lùi lại như bay!

Anh muốn de xe ra ngoài từ trên đỉnh ba dòng xe một chiều này?

Nell sửng sốt: “Anh điên rồi sao???”

Mất thấy phía sau có một chiếc xe lái tới, Nell thét chói tai: “Thăng lại tránh đi!”

Ngôn Tổ nhíu mày, ánh mắt nhìn thẳng dòng xe đập vào mắt bên ngoài kính sau, một tay vịn ghế, một tay đánh tay lái, chân đạp chân ga không buông ra.

Xe trong tay anh, phương hướng, tốc độ, mọi thứ hoàn mỹ, giống như cao thủ mảnh lá không dính vào người, thành thạo lùi lại trong dòng xe ngược chiều, không đụng ra một chút thương tích, nhưng để lại bên cạnh một hồi giao thông mắng chửi tề liệt.

Tốc độ phản ứng của anh quá nhanh, xe cảnh sát đuổi tới vì ngược chiều khó đi, khó chạy, ngược lại không kịp tốc độ của anh.

Nell sau nhiều lần gặp thoáng qua xe xông tới mặt, trái tim kinh hoàng cũng từ từ chậm lại. Trán cô ấy đều là mồ hôi, nhìn sang, Ngôn Tổ vẫn nghiêng người như cũ, gương mặt chuyên tâm nhìn sau xe. Giữa ngón tay trắng ngần đánh mạnh tay lái của anh, vẫn nắm dây cột tóc của Chân Ái.

Lần đầu tiên trong đời Nell ngồi trong chiếc xe de xe như bay ngược dòng, không thể tin được: “S. A., anh học với ai vậy?”

“Là lần đầu tiên,” anh thản nhiên, cẩn thận né tránh xe, “Tôi luôn luôn là một tài xế tuân theo kỉ luật.”

Cô ấy không hỏi lại, quay lại đề tài trước đó: “Trong video, Chân Ái để lại tin tức gì?”

“Cô ấy không thích Perfringens.” Ngôn Tố đánh mạnh tay lái, xe lùi vào trong ngõ hẻm, chợt dừng lại, khởi động, chuyển qua một ngõ hẻm khác, “Loại vi khuẩn đó có thể gây ra xuất huyết tế bào, hoại tử mô, thối phồng trong cơ thể, tương mạo người bị hại lúc chết cực kì thê thảm.”

Nell tập trung tinh thần, thấp giọng: “Tôi còn nhớ lần đó có người chết tình trạng chính là như vậy, cô ấy còn nói nổ gì đó...”

Đầu hẻm trước mặt đột nhiên có một chiếc xe chen vào, Ngôn Tố lập tức dừng lại.

Đối phương lại là Lopez. Cô ấy thấy đã ngăn cản Ngôn Tố, hơi kinh ngạc, nhìn nhau một giây, lại nhìn xung quanh, giống như không nhìn thấy bất cứ thứ gì, lẩm bẩm: “Ồ đây không có ai nhỉ!”

Sau đó... De xe đi...

Ngôn Tố: ...

Anh không vội vã lái xe, đột nhiên nói với Nell: “Xuống xe đi.”

Nell sững sờ, chợt lúng túng: “Anh đã nhìn ra?”

“Ừ, Rheid bảo cô mang theo máy định vị.” Sắc mặt anh lạnh nhạt.

Nell mở cửa đi xuống, giải thích: “S. A., chúng tôi muốn giúp một tay.”

“Cảm ơn, dừng ở đây thôi!” Ngôn Tố đạp chân ga.

#

Từ sau vụ nổ lần trước, ngân hàng đường Maple vẫn luôn sửa chữa, gần đây lại vì nguyên nhân hợp đồng mà đình công.

Buổi tối, ở đây rất yên lặng.

Cả tòa nhà không hề có ánh sáng.

Một mình Ngôn Tố đi vào ngân hàng đen như mực, sờ soạng chậm rãi đi xuống dưới đất. Cho đến lúc mắt không còn phân biệt rõ ràng được nữa, anh mới lấy đèn pin ra. Dọc theo hành lang ngẫm đi tiếp về phía trước, anh nhớ cuối đường có một kho hộp mật mã. Chưa sửa chữa xong, chỗ đó chắc là rất trống.

Hành lang dài dằng dặc chỉ có một chùm ánh sáng này của anh, xung quanh đều là bóng tối yên tĩnh, yên tĩnh đến kì dị.

Gương mặt anh ẩn sau ánh đèn pin nơi tay, không thấy rõ.

Cuối cùng đã tới đầu cuối, anh kéo cửa ra, đi vào, chùm ánh sáng quét một cái, phủ lên một cái bóng trắng. Tay anh sờ vách tường, bật đèn.

Trong căn phòng trống bốn bức tường trắng, có một cây Thánh giá đen như mực dựng thẳng.

Cô, một bộ váy trắng, hai cánh tay giang ra, bị trói trên cây Thánh giá. Giống như ngủ, cúi đầu thật thấp, tóc dài bù xù, che kín gương mặt.

Không còn gì khác.

“Ai!” Anh sải bước đi tới, muốn nâng đầu cô lên, tay lại dừng lại trong không trung.

Anh không thể tin được.

Sau lưng, một viên đạn xé không khí bay tới, gào thét qua bên tai anh, một tiếng bụp bắn vào vách tường.

Ngôn Tố thu tay lại, dúi vào trong túi áo khoác, quay đầu lại.

Một đám đàn ông áo đen cầm súng, đồng loạt nhắm thẳng vào anh; cô gái ở giữa giơ súng trên cánh tay trái ngẩng đầu lên, dịu dàng cười một tiếng: “Hi! S. A. Miss you!”

106. Chương 105

Miếng vải đen dày không trong suốt, buộc quá chặt, đầu Ngôn Tố đau âm ỉ.

Trong tai nghe phát bản dạ khúc cung Đô thăng thứ của Chopin, anh không biết âm nhạc hay chính anh, nghe vào lúc to lúc nhỏ, đứt quãng, đầu càng đau hơn.

Tốc độ xe lúc nhanh lúc chậm, tới tới lui lui lượn quanh không ngừng.

Cho dù là Ngôn Tố, cũng không có cách nào suy đoán ra được vị trí cụ thể của anh bây giờ. Chỉ biết sau khi xe chạy ba giờ một phút, tốc độ xuống rất chậm.

Trong bóng tối, vẫn chỉ có âm nhạc của Chopin.

Anh bị dẫn xuống xe, miếng vải đen và tai nghe đều không được lấy xuống, trong không khí có mùi thơm của nến, nước hoa, còn có mùi tanh vô cùng nhạt, giống như cá, lại giống như máu.

Thảm trải sàn rất mềm, anh đi trong một hành lang hình vòng. Không tới mười phút, dừng lại.

Anh biết, đây là đã đến ba giờ đường xe, N. Y. T. chu vi 200km.

Rất nhanh có người đến lấy tai nghe xuống cho anh, tiếng nhạc rời xa, thế giới liền yên tĩnh.

Người đó lại tháo miếng vải đen trên đầu anh, có lẽ người không cao lắm, lúc đưa tay không cẩn thận khê xẹt qua tóc mái anh. Ngôn Tố lơ đãng nhíu mày, dường như rất không vui. Từ chiều cao có thể cảm giác được, là một người phụ nữ.

Cô Tau, Thera đã từng đóng giả diễn viên trên đảo Silverland, suýt chút nữa chết trong tay Chân Ái, ấn tượng đối với Ngôn Tố khi đó không tệ, vốn thấy gương mặt tuần tú của Ngôn Tố che miếng vải đen càng lộ vẻ trắng ngần, tim cô ta đập thành thịch, nhưng thoáng cái đã bị mi tâm nhíu chặt của anh đã kích.

Cô ta tháo miếng vải đen xuống, chào hỏi bằng giọng điệu kì quái: “Đã lâu không gặp, nhà logic học.”

Đột nhiên trở lại ánh sáng, Ngôn Tố hơi nheo mắt, thích ứng một chút, thấy Thera cách anh quá gần, lùi ra sau từng bước, kéo khoảng cách với cô ta. Thera không vui lắm, di chuyển sang một bên.

Ngôn Tố đứng trong đại sảnh sáng trưng, xung quanh có mấy hàng người cầm súng đang đứng.

Ngay trước tầm mắt là một người đàn ông, chân dài vắt chéo, ngồi trên sofa một người rộng lớn, nhìn anh, vẻ mặt khó lường. Tâm trạng người đàn ông có vẻ không tốt lắm, nhưng tư thế ngồi vô cùng thoải mái.

Gương mặt nổi bật, dáng vẻ nhàn rỗi hờ hững, trong con người đen nhánh có một màn màu vàng kì dị, chắc chắn là Bert.

Bert chậm rãi ngược mắt, gần từng chữ: “Bonsoir! S.! A.! Yan!”

Ngôn Tố thờ ơ cong môi: “Bonsoir!” Chào buổi tối.

Bert cảm thấy bất ngờ với nụ cười của anh, gương mặt sáng sủa nhìn anh chằm chằm mấy phút, khóe miệng hiện ra một nụ cười nhàn nhạt. Một lúc, thu nụ cười, liếc Amber một cái, người sau ném một đồng thiết bị nhỏ xuống đất trước mặt Ngôn Tố.

Chính là máy nghe lén, webcam, máy định vị, máy theo dõi họ thu được trên người Ngôn Tố lúc ở ngân hàng đường Maple vừa rồi.

Bert chậm rãi lắc đầu: “Một đám cảnh sát ngu xuẩn... Kể cả anh. Ngay cả chút cảnh giác và chỉ số thông minh này cũng không có, xem tôi là đứa ngu sao?”

Ngôn Tố cười nhạt không rõ ý tứ: “Tôi cho rằng cái này là họ dùng để theo dõi tôi. Đương nhiên, toàn bộ nhờ anh tặng cho.”

Ánh mắt Bert sâu thẳm: “Tôi cho rằng anh không ngu xuẩn như vậy.” Cái máy thứ này, anh lại không biết?

Ngôn Tố nói thẳng: “Tôi không xấu xa như anh.” Tôi tuân theo kỷ luật tuân thủ luật pháp, đương nhiên tuân theo sự theo dõi của cảnh sát.

Lời của anh, Bert hoàn toàn không tin, nhưng không ảnh hưởng việc hắn cảm thấy anh rất thú vị.

Ngôn Tố rất bình tĩnh quét hoàn cảnh xung quanh một vòng, người ở đây anh chỉ biết hai người, Thera và Amber. Mà cô gái mặc váy trắng cột trên cây Thánh giá ban này, không thấy bóng dáng.

Gương mặt đó, anh cho rằng thấy ảo giác. Nhưng lúc đó anh không chạm vào cô ấy, không xác nhận.

Bert dường như nhìn ra suy nghĩ của anh, dứt túi thoải mái đứng dậy, tầm mắt thẳng vào anh: “Đi theo tôi gặp cô ấy nhé.”

Ngôn Tố không từ chối.

Người hầu khom lưng, cung kính kéo cửa chính bên đại sảnh ra, trên hành lang hình cung màu trắng dài vài bước một giá cắm nến, không còn một vật nào nữa.

Bert dẫn khách tham quan, khách sáo lại lễ độ: “Anh là người đầu tiên tham quan người tôi sưu tập, cũng là người cuối cùng.”

Ngôn Tố không câu nệ trả lời: “Vinh hạnh của tôi.”

“S. A., anh quả nhiên thích.” Khóe môi Bert uốn cong, “Tô Kỳ hẳn đã nói cho anh biết, ở đây sưu tập thứ gì.”

Ngôn Tố không giải thích, thản nhiên hỏi ngược lại: “Theo tôi được biết, thực ra ở đây không phải bộ sưu tập của anh, phải nói là bản sao bộ sưu tập của anh.”

Một bên con người Bert nhìn qua, con người phủ ánh sáng, rất đen: “Ngay cả những thứ này cô ấy cũng nói với anh?”

Anh vẫn không trực tiếp trả lời: “Tôi cho rằng, đồ anh sưu tập, chưa hẳn sẵn lòng lấy ra chia sẻ với người khác, đừng nói chỉ là chia cho người đàn ông khác trong câu lạc bộ.”

Bert chậm rãi nở nụ cười, ngạo mạn lại nhàn hạ: “Anh rất hiểu suy nghĩ của tôi, giống như anh liếc mắt nhìn ra ảo tưởng tình dục trong đoạn video kia. Đầu óc thông minh, tư tưởng tà ác, luôn là ngư tầm ngư mã tầm mã, tia lửa va chạm cực kì tuyệt vời. S. A., có thể thấy một mặt này của anh, tôi rất vinh hạnh, nhưng cũng rất...thương tiếc. Thương tiếc cho anh sắp chết trẻ.

Nói thật, Arthur từng nghĩ để anh gia nhập S. P. A., cho anh một vị trí rất cao. Nhưng mà,” ánh mắt hắn u ám xuống, “Anh chạm vào vật anh ấy trân quý nhất, không thể tha thứ.”

Ngôn Tố tự động bỏ qua lời sau của hắn, không nhanh không chậm nói: “Tôi có thể hiểu suy nghĩ của anh, không hề đại diện cho việc có đồng tình trên mặt tình cảm với anh, chỉ liên quan đến trí lực. Ngoài ra, S. P. A. không thích hợp với tôi, cảm ơn ý tốt của anh A.”

Giữa gương mặt ngạo mạn kiêu căng của Bert hiện lên một vẻ chế nhạo chắc chắn: “Tôi lại cho rằng, chẳng mấy chốc anh sẽ phát hiện mặt tối tăm nhất bẩn thỉu nhất trong cơ thể anh.”

Ngôn Tố không tỏ rõ ý kiến, thản nhiên nhìn thẳng ánh mắt hắn.

“Đương nhiên, trước tiên mời khách tham quan bộ sưu tập của tôi.” Bert cười, dùng tay làm dấu mời, quý phái lễ độ.

Họ đã đến cuối hành lang hình cung, người hầu trang nghiêm kéo một cánh cửa gỗ nặng nề ra, ánh sáng cầu vòng neon âm ập đổ vào.

Cảnh tượng trước mắt giống như Carnival trong truyện cổ tích, lại giống như đoàn xiếc thú trong thực tế. Hai bên hành lang hình cung là vô số căn phòng có thể nói là nhà tù. Khác biệt duy nhất là toàn bộ hàng rào sắt được sơn màu. Mỗi phòng trang trí một cảnh, giam một người phụ nữ.

Bên trái Ngôn Tố, sau hàng rào màu vàng xanh trang trí căn phòng phong cách Ireland, để cối xay gió màu trắng, một cô gái trẻ tóc nâu mắt xanh lá cây mặc váy ca-rô ngăn người ngồi trên giường, có người đi qua cũng không hề hay biết. Cô gái Latinh vóc dáng bốc lửa sau hàng rào màu tím đậm; trong căn phòng màu hồng là một cô gái Nhật Bản mặc kimono...

Hội tụ sự đặc sắc... và con gái đẹp tuyệt trần các nơi trên thế giới.

Phong cách trong phòng khác nhau, bố trí lại cơ bản giống nhau, giường, bàn trang điểm, bồn tắm và bồn cầu không có rèm.

Có một cô gái Đông Nam Á da trắng xinh đẹp đứng tắm trong bồn tắm, thấy người tới cũng không xấu hổ không tránh né, sớm đã quen với cuộc sống trong cửa sổ trưng bày.

Ở đây, xấu hổ sớm đã bị mài mòn.

Khác với nhà giam, lồng giam ở đây sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, trước “khuê phòng” thậm chí có bảng họ tên của cô gái.

Có người lạnh nhạt, có người mỉm cười; có người đan xen giữa thuần phục và giãy giụa, chỉ nhìn thẳng.

Ngôn Tố không có cách nào mô tả đó là loại ánh mắt như thế nào, không giống như chờ đợi ân huệ, cũng không giống như chờ đợi trốn chạy, không hề nháy mắt, bi ai lại trống rỗng. Giống như đang khấn cầu, nhưng không nói một lời.

Dường như hành lang rất dài, đi rất lâu lại không có cuối cùng, chào đón anh luôn là một cái lồng trang trí tinh xảo khác, giam một búp bê Barbie người sống không có biểu cảm, cung cấp cho người khác đùa giỡn.

Bert: “Có kiểu anh thích không?”

“Không có.”

“Tôi tin phẩm vị của anh.” Một câu nói dễ dàng coi rẻ tất cả phụ nữ số khổ ở đây, hần chuyển đề tài một cái, “Đã lấy được kiểu tốt nhất, đương nhiên không nhìn được thứ khác nữa.”

Ngôn Tố mím môi không đáp.

Bert: “Anh rất yêu cô ấy?”

“Đúng.”

“Chết vì cô ấy, bằng lòng không?”

“Giống như không có sự lựa chọn.”

Phía trước đột nhiên có tiếng thét chói tai truyền đến, có người ra sức đập lồng sắt: “Thả tôi ra! Mấy tên khốn kiếp các người!” Mấy người phụ nữ trong lồng sắt đối diện cô ta thờ ơ nhìn một giây, mỗi người làm chuyện của mình, sớm thành thói quen.

Lòng Ngôn Tố hơi trầm xuống. Jasmine.

Đi tới, thấy trên bảng tên đó viết Jasmine Van De Bilt.

Bert: “Em gái anh rất không nghe lời!”

Ngôn Tố im lặng nhìn, tình trạng của cô ấy tốt hơn anh tưởng tượng, thay bộ lễ phục dạ hội quý giá, không bị thương không đau đớn, nhốt sau hàng rào màu vàng đậm.

Trông thấy Ngôn Tố, Jasmine ngơ ngẩn, gần như là sợ ngây người, nước mắt đầm đìa nhào tới sau song sắt, khóc đầy thê lương: “S. A., cứu em. Em không muốn đợi ở đây, một giây cũng không muốn.”

Bert trào phúng chế giễu: “Cô cho rằng anh ta cứu được cô?” Nói xong, không hề dừng lại tiếp tục đi tới trước.

Bước chân Ngôn Tố dừng một chút, nước mắt Jasmine chảy xuống ào ào, cô ta đã được trang điểm, lông mi bị nước mắt làm ướt thành đen thui. Thanh âm rất nhẹ, không cuồng loạn: “S. A., anh biết chúng sẽ đối xử với em thế nào không? Nếu như vậy, em thà chết, thà chết. Nếu anh không thể cứu em ra ngoài, anh hãy giết em đi.”

Ngôn Tố không mang theo bất kì cảm xúc nào thu ánh mắt, trầm mặc đi về phía trước.

Góc cong nhanh hơn, mới mấy bước đã đến điểm cuối –

Căn phòng màu trắng trang trí giống như phòng công chúa trong lâu đài, giường rèm rũ bốn góc kiểu Âu, bàn trang điểm bằng gỗ hình bầu dục, để hộp kẹo và con thỏ nhỏ. Cô gái váy trắng ngồi chải tóc bên cạnh gương, gương mặt trắng nõn lại xinh đẹp.

Ngôn Tố nhìn dung mạo tuyệt đẹp của cô ấy trong gương, lơ đãng hí hóp mắt.

Chuyện cho tới bây giờ, anh phải đánh giá lại độ biến thái của Bert lần nữa.

Cô ấy yên lặng, đôi mắt màu tối vừa ngược, đụng vào ánh mắt anh, chợt ném cái lược đứng dậy chạy tới, bàn tay nhỏ bé nắm hàng rào, bi thương nhìn anh.

Ngôn Tố vẫn lạnh nhạt, không có phản ứng.

Bert: “Cái này thì sao? Là kiểu anh thích?”

“Không phải.” Thanh âm Ngôn Tố lạnh lẽo, thần nhiên nói, “Cô ấy là không thể sao chép. Bert, cho dù anh phẫu thuật thẩm mỹ ra mấy trăm người phụ nữ có gương mặt thân hình giống cô ấy như đúc, tôi cũng có thể liếc mắt là nhìn ra, người đó của tôi, ở đâu.”

Thera và Amber cùng Jasmine cách đó không xa phía sau đều ngơ ngẩn, người phụ nữ đúc ra cùng một khuôn với Chân Ái cũng sửng sốt, một lúc sau, thu dáng vẻ giả vờ vừa rồi lại.

Ngôn Tố đi tới, lật bảng tên để ngược lại: Cherry Lansport, tên cũng là tên bất chúc: “Ngay cả một cái tên thật anh cũng không cho cô gái này.”

Tên là do Bert đặt, nhưng người gọi tên này đã đổi bao nhiêu nhóm? Giống như làm thí nghiệm, làm ra một Cherry, mấy ngày nữa hẳn không hài lòng, phá hủy người cũ thay người mới.

Không có một người có thể khiến hắn hài lòng, bởi vì vô số Cherry cũng không phải là Cheryl hắn muốn.

“Trên đời này chỉ có một Cheryl Lancelot.” Bert duỗi tay vào sau song sắt, cô gái có gương mặt Chân Ái đó lập tức văng theo quỳ xuống, nâng tay hắn, hôn như người hầu.

Gương mặt đó... Nhìn kì dị không nói ra được, Ngôn Tố di chuyển tầm mắt.

Bert nhẹ nhàng vuốt ve môi và gương mặt cô ấy, tự lẩm bẩm, “Cheryl ~ Bella ~ Lancelot, tên của cô ấy, mỗi một phần đều êm tai.”

Hắn liếc người phụ nữ quỳ dưới chân, trên mặt bỗng hiện lên một tia chán ghét, chợt rút tay lại, lấy khăn giấy khủ trùng mang bên người ra hung hăng lau một lần, mặt âm trầm: “Thứ mười lăm, vẫn không đủ tốt.”

Giấy vo lại nện trên người cô ấy, Cherry sợ đến mức co rúm lại.

Thera và Amber ngược lại không dám xem thường Cherry, dù sao người phụ nữ này còn có thể gần người đụng vào Bert.

Bert không vui nhìn cô ấy một cái, hỏi Ngôn Tố: “Hôm nay là chủ nhật, những người khách của câu lạc bộ đều đang đợi. S. A., anh nói chọn người phụ nữ nào ra ngoài? Jasmine hay Cherry?”

Mấy người phụ nữ đều kinh sợ, Cherry cũng phải mở ra cho bên ngoài? Cô ấy từ trước đến nay chỉ đi theo bên cạnh Bert xem trò vui!

Cherry kinh ngạc yếu ớt dưới đất, thừ ra mấy phút, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Ngôn Tố, không nói lời nào, chỉ không ngừng rưng rưng nước mắt. Đến giờ phút này, cô ấy vẫn nhớ rõ, không được phép nói chuyện với người đàn ông khác.

Ngôn Tố nhìn “Chân Ái”, vẻ mặt không thay đổi.

Jasmine chờ người ra, trợn thẳng con ngươi: Chọn Cherry, S. A. là anh trai cô ta, anh không thể chọn cô ta, anh phải chọn người phụ nữ khác.

Nhưng Ngôn Tố nói: “Tôi sẽ không chọn đưa bất kì ai trong hai cô ấy đi chịu hành hạ.”

Jasmine nghe nói gần như súp đổ, điên cuồng đập song sắt, khóc lớn: “S. A., làm sao anh có thể không chọn cô ta? Tại sao anh không cứu em? Là vì bề ngoài cô ta giống người phụ nữ kia nên anh muốn cứu cô ta? S. A., anh điên rồi! Làm sao anh có thể không chọn cô ta?”

Hành lang trong nháy mắt tràn đầy tiếng phụ nữ kêu khóc thê lương.

Ngôn Tố không lên tiếng.

Jasmine không biết, cái này và Chân Ái không có liên quan. Bất kể Cherry lớn lên thành dáng vẻ gì, anh cũng sẽ không làm việc lựa chọn này.

Ngón tay Bert khê móc hàng rào trắng: “Tôi tưởng ngài đây sẽ cứu cô đó. Cherry, thật đáng tiếc, tuy tôi ghét Jasmine ồn ào kia, nhưng tôi đã hứa với tiểu thư C không ngược đãi cô ta. Tôi muốn lấy niềm vui của tiểu thư C, cho nên buổi yến tiệc cuối cùng của Holy Gold, lấy cô làm nữ nhân vật chính.”

Jasmine kinh ngạc, Chân Ái từng xin cho cô ta? Cô ta đột nhiên như được đại xá, cũng không dám lên tiếng “ồn ào” nữa.

Cherry ý vào việc bình thường Bert đối xử với cô ấy không tệ, cho rằng hẳn nói đùa, bây giờ nghe lời này, cả người đều súp đổ. Cô ấy ngược gương mặt nhỏ nhắn tuyệt đẹp, nhìn hẳn khóc thút thít bi ai: “Đừng mà, thưa ngài, xin đừng.”

Thanh âm của cô ấy không hề giống Chân Ái.

Bert thần nhiên nhướng mày: “Thật kì quái, rõ ràng là gương mặt giống vậy, nhìn lại không đau lòng chút nào.”

Người đi theo mở song sắt kéo Cherry ra, cô gái bắt lực khóc lớn: “Thưa ngài, van xin ngài, sau này tôi ngoan ngoãn nghe lời, tôi nhất định ngoan, ngài đừng như vậy. Van xin ngài, đừng mà!”

“Xin tôi? Quả nhiên một chút cũng không giống.” Đôi mắt Bert u ám, nụ cười nơi khóe môi chậm rãi mở rộng, “Cherry số mười lăm, trước đây lúc cô cùng tôi xem biểu diễn, không phải cô rất vui, cười nói thú vị sao? Hôm nay sẽ để cô chơi một lần.”

Cô gái số mười lăm kinh ngạc trợn to hai mắt, giống như sau khi phẫu thuật thẩm mỹ không định hình, mặt mũi vụn vụn đột nhiên không giống Chân Ái, thét lên giãy giụa, nhưng không thoát khỏi số mạng bị kéo đi dài xử phạt.

“Anh không cần phải đối xử với cô ấy như vậy.” Trên gương mặt Ngôn Tố đã là giá lạnh không nói ra được.

“Đặc biệt chuẩn bị cho anh. Khách tới, đương nhiên phải xem một vở kịch.” Bert cười gian xảo, dẫn anh ra khỏi hành lang dài dằng dặc, dọc theo thềm đá đi lên, dừng trước lan can màu trắng.

Đây là một đại sảnh hình tròn, trên đầu là mái vòm thật cao.

Nhóm Ngôn Tố đứng trên hành lang hình tròn giữa trời, nhìn xuống phía dưới.

Phía dưới một màu đen kịt, Cherry một bộ váy trắng, tay chân cố định trên cái bàn màu đen. Ánh đèn quá chói mắt, gần như không thấy rõ gương mặt cô ấy, cô ấy thay đổi huyền ảo thành công chúa Bạch Tuyết. Nhưng công chúa không ngủ, vẫn luôn khóc, vẫn luôn giãy giụa.

Kêu khóc như vậy chỉ khiến mười mấy người đàn ông đeo mặt nạ mặc áo choàng đen vây quanh cô ấy càng thêm hung phấn.

Gương mặt đó...

Ngôn Tố lặng lẽ siết chặt nắm đấm.

Bert lại xoa tai, chê ghét: “Thật khó nghe!” Hắn bắt đắc dĩ thở dài: “Tôi không muốn đụng vào các cô ta, tôi chỉ muốn tìm thanh âm dễ nghe, nhưng tại sao khó như vậy?”

Khác với video của giáo viên, lần này không có người dạy. Từng người đàn ông che kín bụng đã học thành lão luyện từ lâu, tụ lại trước bàn, vài cái xé rách, cái vấy nát thành bông tuyết, cơ thể con gái trắng như ngọc.

Dụng cụ trên tường lóe ánh sáng bạc, từng người chọn cái mình thích nhất. Có người tháo ràng buộc trên tay chân Cherry, cô gái bỗng chốc bật ngồi dậy, chạy trốn xuống dưới bàn, lại bị vô số đôi tay to lớn bắt trở lại.

Cô ấy thét chói tai, giãy giụa, lại khơi gợi thú tính và ham muốn tà ác mãnh liệt hơn trong lòng đàn ông.

Rất nhanh, tiếng thở dốc của mấy người đàn ông gào thét và phát tiết liên tục không ngừng, ngay cả cô gái kia, tuy khàn cả giọng cũng bị thương khuất phục đồng thời không chịu khống chế mà rên rỉ. Trong không khí đều là mùi nước hoa xa xỉ, còn có mùi tanh chất dịch trong cơ thể đàn ông và phụ nữ.

Có người đi theo không chịu nổi sự kích thích của hình ảnh và thanh âm lẫn lộn, đỏ mặt phát sốt, vật cứng rắn giữa quần bắt đầu căng lên.

Bert quay đầu nhìn một cái, ý vị sâu xa cười: “Thích người nào? Đi đi.” Một đám người giống như được ban ơn, che quần, chạy thật nhanh đến hành lang hình cung.

Bert quét quần tây Ngôn Tổ một cái rất ít không thể phát hiện, thẳng tắp đầu vào đấy, không có bất kỳ khác thường nào.

Ngôn Tổ cắn cằm, ánh mắt cực kỳ u ám, nhưng vẫn cứ không thu ánh mắt, vẫn luôn nhìn.

Bert dường như hài lòng, cười khê: “Tôi biết anh sẽ thích.”

Ngôn Tổ không để ý tới, gương mặt tuấn tú nghiêm túc lạnh lẽo, chăm chú nhìn mỗi một chỗ không bình thường trên người đám người kia.

Có gót giày của một người đàn ông dính lá xanh vàng – cây bạch quả? Trong đầu, anh vẽ một vòng tròn trên bản đồ, cây bạch quả ở đâu trong khu vực này có thể vì các loại nhân tố khí hậu đất đai mà ố vàng vào tháng Chín?

Có người không cẩn thận lộ ra cổ áo trong áo choàng, bột phấn trên đó là - phấn hoa cây ngải? Vùng hoang vu, sườn núi, ven đường, bờ sông...

Có người lúc làm động tác mạnh lộ ra tóc, lông chim chen lẫn giữa mặt nạ và tóc là - chim hét cánh đỏ? Đầm lầy, vùng nước cạn...

Mùi kì lạ lúc vừa xuống xe – phosphine?

Anh đã biết anh đang ở đâu.

Ngôn Tổ thu ánh mắt: “Trong kế hoạch ban đầu của anh, cô ấy vốn chính là phải chết, cần gì phải để cô ấy chịu hành hạ nữa?”

Khách không xem trò vui rồi, Bert cũng tiếp: “Ồ? Kế hoạch ban đầu của tôi là gì?”

“Anh muốn gài chứng cứ đổ tội trong nhà tôi, không đúng lúc là nhà tôi bị FBI theo dõi, không có cách nào ra tay. Bây giờ CIA nhìn chằm chằm câu lạc bộ này rất chặt, anh muốn giết tôi, giết tất cả phụ nữ trong Holy Gold. Không chỉ vụ án Silverland và ảo tưởng tình dục, còn muốn đổ tội danh người xúi giục đứng đằng sau câu lạc bộ lên đầu tôi, để danh tiếng của tôi mất sạch.”

Ngôn Tổ đoán trước kết cục vô cùng thâm hiểm của mình, vô cùng bình thản, “Anh cần thứ chắc chắn hơn để buộc tội cho tôi. Anh đã nói, ‘S. A., are you listening? S. A., are you enjoying?’ Anh muốn để tôi, sám hối giống những người bị hại kia.”

Ngón tay Bert gõ nhẹ lan can, ý cười trong mắt dần dần phóng đại: “S. A., tôi thích đối thủ như anh.”

“Tôi không thích đối thủ như anh.” Gò má Ngôn Tổ trắng ngần anh tuấn, không hề nhìn hấn.

Bert rời khỏi lan can hình tròn, dẫn anh đến trạm tiếp theo. Ngôn Tổ rất nhanh thấy được căn phòng màu trắng và cây Thánh giá đen trong video.

Bert dùng tay làm dấu mời, vẻ mặt Ngôn Tổ bình tĩnh: “Tôi không có gì cần sám hối.”

“Tôi không cho là vậy.” Bert lễ độ mỉm cười, lại từ từ thu lại, vấn đề đã nhận một buổi tối, đến cuối cùng, không thể không hỏi, “Cô ấy ở đâu?”

“Chỗ an toàn.”

“Trên đời này, không có chỗ an toàn cho cô ấy.” Bert cười hừ, mỉa mai lại khinh miệt, “Cái đứa tên Âu Văn, là bạn của anh? Quá ngây thơ, cho rằng hắn có thể bảo vệ cô ấy, cho rằng có thể giấu cô ấy đi? Bây giờ anh cũng giống như vậy. S. A. Yan, bất kể cô ấy thay đổi thân phận, trốn bao nhiêu lần, tôi cũng đều tìm được cô ấy!”

“Không tìm được.” Anh kiêu ngạo và vắng lặng, không được nghi ngờ.

“Sao? Bởi vì ngay cả anh cũng không tìm được cô ấy?”

“Bert, tôi đã tìm được cô ấy, đưa cô ấy đến chỗ an toàn rồi.” Ngôn Tổ nói lưu loát, “Sở dĩ mỗi lần anh đều có thể tìm được cô ấy, là vì FBI có gián điệp của anh. Tôi đã tìm được cô ấy, vừa rồi giả vờ đi đường Maple là để bắt nội gián của anh.

May mà người của anh mai phục tôi, Bert, may mà, kế hoạch và nghi ngờ của tôi do đó mà thành công.”

“Không phải anh vừa hỏi tôi, có yêu cô ấy đến sẵn lòng chết vì cô ấy không sao?” Trong đôi mắt màu trà nhạt của anh lóe lên nụ cười nhàn nhạt, “Dùng một mạng của tôi đổi tự do của cô ấy, nghĩa vô phản cố.”

* Nghĩa vô phản cố: vì chính nghĩa, đạo nghĩa, không do dự, không quay đầu nhìn lại.

Bert nhìn anh chăm chăm, con ngươi đen nhánh càng ngày càng âm u, đột nhiên lóe lên một hồi ánh sáng màu tím, đúng như ánh mắt L. J. lúc nổi giận.

Ngôn Tổ chợt hiểu, né tránh đã không kịp.

Hắn tàn nhẫn đập mạnh vào ngực anh, Ngôn Tổ chợt đâm vào vách tường, cơ thể giống như nổ tung nứt ra, vách tường phía sau đang dao động dữ dội.

Đây là một loại sức mạnh thể nào!

Máu tươi bỗng tràn ra theo khoeo môi trắng bệch của Ngôn Tổ, dư chấn sau khi xé rách ngực càng phá vỡ phổi người hơn, anh đau đến mức đầu nổ tung ầm ầm, trong nháy mắt không nghe thấy gì cả.

Đôi mắt Bert giống như bùng ra bông hoa violet, cười lạnh: “Đau không? Cái này trả lại ày!”

“Vụ nổ ở đường Maple, Arthur vì mày và cô ấy, ốm đau hai tháng.” Bert thâm trầm nhìn về phía Amber sớm đã bị dọa đến hai chân run cầm cập bên cạnh, “Không phải cô muốn gia nhập S. P. A. sao? Bây giờ, móc xương sườn tôi vừa đánh nát của hắn ra!”

107. Chương 106

“S. A. Yan, sám hối đi!”

“Tôi không có bất kì điều gì cần sám hối.” Ngôn Tổ cúi đầu, cổ họng đang bốc khói, trên trán trên lưng đều là mồ hôi.

Lúc thì bị trói trên cây Thánh giá, lúc thì được cởi xuống.

Mơ hồ nhớ lại, hình như đã một ngày một đêm? Anh cảm thấy buồn nôn lại choáng váng, toàn thân trên dưới giống như đang phát sốt nhẹ, cổ họng khô đến mức toàn lửa và khói.

Mọi thứ trước mắt đang xoay tròn không biết mệt, anh rõ ràng không có một chút sức lực, đầu óc thỉnh thoảng tỉnh táo, nghĩ, thân phận của Nell hẳn là đã bại lộ.

May mà tổ trưởng Cooper tin anh, phối hợp diễn kịch cùng anh.

Trước khi Nell “giúp” Ngôn Tổ thoát khỏi đồn cảnh sát, Cooper và Rheid nói với cô ấy: “Chúng tôi đoán được Ngôn Tổ muốn chạy trốn, thật đúng lúc! Lên để thiết bị nghe lén và theo dõi trên người anh ta, chờ anh ta tìm được Chân Ái thì có chứng cứ phạm tội rồi.”

Nell không biết mình bị thiết kế, đương nhiên đồng ý.

Lái xe chạy trốn đến đường Maple là Ngôn Tổ tạm thời nghỉ đến. Lúc ở trên xe nói Chân Ái trốn ở đường Maple, Ngôn Tổ nhất thời tất thiết bị nghe lén. Nhưng Nell không biết, tưởng thiết bị được đặc công ở chỗ khác nghe. Cho dù cô ấy mật báo tin cho Bert, tất cả mọi người cũng sẽ cùng trở thành đối tượng bị tình nghi. Nhưng thực ra, chỉ có một mình cô ấy.

Bây giờ, cô ấy nhất định đã bị bắt.

Nghĩ như vậy, anh yên tâm hơn một chút, mạch suy nghĩ lại tan rã. Thần kinh hoạt động hưng phấn khác thường, theo thời gian, anh cảm giác được Chân Ái đang hôn anh, đầu lưỡi của cô rất mềm, đang liếm tai anh, liếm cổ anh.

Cô vừa liếm vừa khẽ cười khanh khách, hai chân trắng nõn vòng thắt lưng anh thật chặt, hàm răng nhỏ bé cắn bả vai anh, rất ngứa, ngứa đến chui thẳng vào buồng tim.

Nhưng mở mắt, Chân Ái của anh lại giống như người đẹp sương khói trong tranh tầm sâu, lã lướt lóa lên, không thấy nữa.

* Tranh tầm sâu: Một biểu hiện ba chiều của một cảnh vật được tạo ra bằng cách để những vật thể, những hình ảnh, v.v... ở phía trước của một bối cảnh hai chiều.

Tầm mắt dần dần rõ nét, gương mặt Bert vắng lặng và nghiêm nghị: “Cô ấy ở đâu?”

Ngôn Tổ nặng nề thở một hơi, không trả lời.

Bert mắt lạnh nhìn gương mặt tái nhợt của anh, mỉa mai: “Nhìn thấy ảo tưởng tình dục của anh rồi?”

Mồ hôi Ngôn Tổ chảy nhễ nhại, vẫn không đáp.

“Rất khó chịu phải không? Hừ, cô ấy không phải người phụ nữ anh nên đụng vào, đương nhiên,” hẳn có chút khinh bỉ, “Cô ấy cũng không phải người phụ nữ anh có thể bảo vệ được. Anh sẵn lòng chết vì cô ấy, vậy thì cứ từ từ chết đi.”

Bert liếc mắt nhìn người bên cạnh, có người tiến lên, ống tiêm lạnh như băng chọt đâm vào mạch máu Ngôn Tổ.

Bấp thịch trên cánh tay Ngôn Tổ căng chặt, người bị trói trên cây Thánh giá, hai tay nắm thành nắm đấm, không nhúc nhích. Piston từng chút một đẩy đến cùng, anh từ đầu đến cuối cúi đầu, dưới mái tóc đen nhánh, sắc mặt tái nhợt đến dọa người.

Bert lạnh lùng nhìn, xoay người đi.

Ngôn Tổ rơi vào một thế giới nhiều màu sắc sắc sỡ, lại nhìn thấy Chân Ái. Lần này, cô không mặc quần áo, thân thể trắng nõn mềm mại, ngoẹo đầu, sóng mắt như nước, tràn đầy cảm xúc dịu dàng nhìn anh, thậm chí mang theo một chút ý tứ mê hoặc.

Thân thể cô đẹp đến mức khiến người ta không dời ánh mắt sang chỗ khác được.

Anh thở dồn dập, cổ họng khô đến bốc khói. Rốt cuộc cô đi tới, vô cùng lạnh lẽo, ôm lấy anh hôn điên cuồng. Cô giống như rắn quấn lấy thân thể anh, anh và cô quấn quýt dây dưa thành một chỗ, nhưng không thể dừng khát khao, thân thể và trong lòng giống như bị vô số con kiến gặm nhấm, ngứa đến mức khiến người ta phát điên, lại không tìm được chút đau đớn.

Xương của anh dường như cũng co rúm lại, buồn nôn đến thấu xương lột da. Cả người anh mồ hôi lạnh đổ ra, run rẩy đến ngay cả hàm răng cũng đang run, đang giãy giụa, không tới mấy phút, cả người mệt lả.

Thera coi chừng ở cách đó không xa, thấy người đàn ông cao thẳng tuấn tú trước sau như một kia giờ đây mái tóc đen ướt đẫm, quần áo mỏng thấm mồ hôi dính vào người, giống như mới vớt từ trong nước ra, cơ thể không ngừng co rút, cô ta hơi lo lắng, lẩm bẩm: “Có phải tiêm quá nhiều rồi không, anh ta sẽ không chết chứ?”

Amber thần nhiên nhướn mày: “Quần áo anh ta ướt hết rồi, nhìn như vậy, dáng người quả là không tệ.” Không lâu sau khi Ngôn Tổ tới đây, mấy câu nói ngắn, cô ta đã nhìn ra tình cảm sâu đậm của người đàn ông này với Chân Ái, cố chấp, quật cường, ẩn nhẫn, trầm mặc.

Mà cô ta, hận chết Chân Ái.

Thera nghe nói, quan sát Ngôn Tổ một cái. Người đàn ông trên cây Thánh giá, cánh tay dang ra thon dài, thắt lưng hẹp căng gầy, chân dài thẳng tắp... Dưới mái tóc ẩm ướt, ngũ quan tinh xảo, đầu cúi thấp, nhìn thấy trước hết là sống mũi thẳng tắp và trắng ngần.

Thera không khỏi tim đập tai nóng.

Amber liếc cô ta một cái, chột cười: “Bây giờ anh ta là tù nhân, lát nữa lúc họ cởi anh ta xuống đưa về phòng, cô để chút đồ trong nước của anh là được rồi?”

Thera không lên tiếng.

Amber nhún vai: “Tôi còn tưởng cô thích anh ta đó! Cô không muốn, vậy lát nữa tự tôi lên, đến lúc đó cô đừng quấy rầy chúng tôi.”

Thera mắt lạnh trừng cô ta: “Anh ta là của tôi, cô vẫn không có tư cách đụng vào.”

#

(Hai mươi bốn giờ trước, ba người Nell vừa kết thúc tra hỏi Ngôn Tổ.)

Trong phòng họp cỡ nhỏ, các luật sư tranh nhau tranh luận kế hoạch tự cứu. Ngôn Tổ giống như không nghe thấy, ngồi bên cửa sổ sát đất nhìn đường phố cuối hè đầu thu.

Rheid đẩy cửa đi vào, đi đến bên cạnh Ngôn Tổ ngồi xuống:

“Trước đó anh nói cách nói ‘Thiên thần và ma quỷ’ Nell kể cho chúng ta, anh cũng từng nghe Tô Kỳ nói, tôi cũng không tin lắm. Nhưng vừa rồi tra hỏi, quả thật Nell có khác thường... Nhưng mà S. A., cô ấy là đồng nghiệp nhiều năm của tôi. Là cô ấy dẫn tôi vào FBI, cô ấy giống như thầy của tôi.”

Ngôn Tổ nhìn xe buýt ngoài cửa sổ, không quan tâm tình cảm làm việc cùng nhau của anh ta: “Cô ấy có vài vấn đề. Đầu tiên, cô ấy hỏi tôi tại sao công tác bằng chuyên có dấu vân tay của tôi, tôi nói tôi cố gắng tắt bằng chuyên, cô ấy hỏi ngược lại ‘Anh cứu một người muốn giết người của anh?’ ”

Rheid gật đầu: “Tôi đã chú ý tới, lúc đó về mặt cô ấy nghi ngờ lại khinh thường. Nhưng đặc công chính trực sẽ không thấy chết không cứu với bất kì người nào.”

Thực ra anh ta khâm phục Ngôn Tổ, người này ngay từ đầu chỉ thấy kì lạ tại sao mỗi lần Chân Ái đổi thân phận đều có thể bị tìm được, mới bắt đầu chú ý mỗi một đặc công từng tiếp xúc với Chân Ái, kể cả Nell, người tự mình đến trong vụ án ngân hàng đường Maple.

Nếu không phải vì đã xác định, Ngôn Tổ căn bản sẽ không đồng ý để họ thẩm vấn, càng sẽ không trả lời chuỗi câu hỏi riêng tư kia.

Mà thiết kế anh hết lòng đã có kết quả.

“Thứ hai, sau khi tôi luôn chấm dứt đủ loại nghi ngờ và chứng thực các anh nhằm vào tôi, ba vị đặc công á khẩu không trả lời được. Lopez rất lúng túng, ngay cả Luis cũng không được tự nhiên, nhưng Nell, người nhiều lần hợp tác với tôi quan hệ rất tốt không có một chút mất tự nhiên, ngay cả ánh mắt cũng không lảng tránh.”

Rheid: “Đúng, đây không phải là phản ứng bình thường của người có tình cảm.”

“Thứ ba, chuỗi câu hỏi phát hiện nói dối cô ấy thiết kế kia, hỏi người thần bí đặt bom có phải để cho hả giận không. Câu hỏi này vô cùng cá nhân và chủ quan. Làm người thiết kế đề mục, từ đầu đến cuối cô ấy không hỏi tôi, có cho rằng Chân Ái còn sống hay không. Bởi vì cô ấy rất chắc chắn Chân Ái không có nguy hiểm.”

“Cuối cùng, lúc cô ấy lên trao đổi với tôi, an ủi tôi nói: ‘Đừng lo lắng, Chân Ái sẽ không có việc gì.’”

Rheid rũ mi mắt, vô lực nói tiếp: “Dù thế nào bất cứ lúc nào, cảnh sát cũng chỉ có thể nói ‘Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức’, mà không thể nói ‘Chúng tôi bảo đảm không có việc gì.’”

“Âu Văn sớm nghi ngờ Tô Kỳ của CIA tiết lộ cơ mật, phía tiếp nhận là Nell của FBI.” Gương mặt tuần tú của Ngôn Tổ lạnh lẽo, “Cậu ấy nói rất trực tiếp trong đoạn ghi âm cuối cùng, nói lúc Chân Ái chơi đánh chuột chũi phản ứng rất nhanh, ‘Chuột chũi’ chính là từ thường dùng cho nội gián. Cậu ấy biết đặc công sau khi chết, ghi âm trên người sẽ bị phân tích, cho dù Nell cản trở từ trong cũng không thể ngăn cản.”

Cậu ấy nghi ngờ Nell, nhưng không có bằng chứng, chỉ có thể dùng cách ngốc nhất thiết kế trận chiến cuối cùng, dùng tính mạng đánh cược một lần, giấu cô ấy đi, để lại tin tức, giao chuyện còn lại cho tôi.”

Rheid nhớ tới cái chết bi thảm của Âu Văn, thương xót: “S. A., chúng ta không có bằng chứng. Tất cả chỉ là suy đoán, không có cách nào tra hỏi Nell.”

“Cô ấy muốn tìm Chân Ái, lại muốn bắt tôi lại, đã như vậy, tôi có thể làm mọi dự, dẫn cô ấy mắc câu.”

“Không được, quá nguy hiểm.” Rheid lập tức gạt bỏ, “Tình hình bây giờ đã rất bất lợi cho anh, anh còn muốn tiếp tay làm việc xấu! S. A., anh có thể suy xét làm thế nào để cứu mình trước không? Người bí ẩn muốn phá hủy danh dự của anh, muốn giết anh. Kế hoạch của hắn là...”

Ngôn Tổ nói tiếp: “Hoặc sớm hoặc muộn, hắn sẽ bắt được tôi đến Holy Gold, giết tất cả tù nhân ở đó, còn có tôi.”

“Vậy anh càng không thể đi.”

“Gần đây anh và Smith đang điều tra Holy Gold. Rheid, anh không muốn cứu hết phụ nữ ở đó ra?”

“Cho dù phải nằm vùng, cũng là cảnh sát đi, không tới phiên anh.”

Ngôn Tổ dựa vào ghế, sắc mặt bình tĩnh không hề gợn sóng: “Nhưng các anh không có sự lựa chọn, chỉ có tôi có thể đi. Bắt nội gián, cứu người, một công đôi việc.”

Rheid chấn động, giờ phút này, anh ta không phân biệt rõ người đàn ông trầm mặc lại cổ chấp này đến tột cùng là vì công bằng hay vì tình yêu.

Anh ta không có cách nào quyết định, phản hồi tình hình lại cho tổ trưởng Cooper, cuối cùng bàn bạc quyết định, để Ngôn Tổ rời khỏi với đầy đủ trang bị, cảnh sát phối hợp diễn một vở kịch đuổi bắt, đưa Ngôn Tổ vào miệng cọp. Giấu kín kế hoạch với Nell.

Nhưng trước khi thực hiện kế hoạch, Ngôn Tổ đưa ra một yêu cầu.

Trước khi anh đưa xe “chạy trốn”, tìm được Chân Ái, bảo đảm an toàn của cô.

#

Bốn giờ chiều hôm đó, Ngôn Tổ ngồi sau chiếc SUV màu đen, bưng máy tính xách tay, Chân Ái mặc áo trắng trong hình hướng về phía kính hiển vi nói: “Clostridium botulinum giống như E. Coli, là một đứa bé béo lùn, đây là vi khuẩn mình thích thứ sáu.”

Sai.

Cô không thích Clostridium botulinum, mà E.Coli là vi khuẩn cô thích thứ năm.

Lúc trước thảo luận ở thư viện, Chân Ái nói nó béo lùn rất đáng yêu, Ngôn Tổ phản xạ có điều kiện đáp “Nó rõ ràng là mập dài, cũng như tên lửa, súng lục, xe đua, giống như bộ phận sinh dục nam. Em cảm thấy nó đáng yêu, chứng minh trong tiềm thức em cảm thấy bộ phận sinh dục nam rất đáng yêu.”

Lúc đó Chân Ái đỏ mặt, tức giận đánh anh.

Những thứ này chính là nội dung Ngôn Tố diễn thuyết ở đại học Columbia, năm và sáu là mật mã chuyển đổi khoảnh khắc cuối cùng.

Thực ra Chân Ái bị trói trong phòng thí nghiệm dưới đất của giáo sư Li trong vụ đánh bom ở đại học!

Ngôn Tố, Rheid và đặc công CIA mới đã đổi một chiếc xe sạch sẽ, đi vào thần không biết quỷ không hay.

Chủ nhật, trong phòng thí nghiệm sạch sẽ trắng toát không có một bóng người. Mọi người yên lặng và thấp thỏm, rón rén kiểm tra toàn bộ, tìm từng chỗ có thể ẩn náu.

Trái tim cổ trần tỉnh của Ngôn Tố đến giờ phút này quy luật rối loạn, đập thành thạch lộn xộn. Anh biết suy đoán của mình không sai. Anh luôn luôn tràn đầy tự tin, nhưng bây giờ anh không thể chịu đựng nguy hiểm của việc tính sai.

Ngón tay khẽ run kéo một cánh cửa tử ra, bỗng nhiên cảm nhận được sức cản rất nhỏ, bàn tay nhỏ bé của ai đó không để cho anh mở?

Trái tim anh trong nháy mắt ngừng đập, cong thắt lưng từ từ quỵ xuống, hướng về phía cửa tử màu trắng khẽ gọi: “Ai.” Sức lực bên kia cửa dừng một chút rồi đột nhiên biến mất.

Anh từ từ mở cửa ra, Chân Ái lộn xộn bắn không chịu nổi, không kịp thấy rõ hình dáng, liền “Oa” một tiếng khóc lớn nhào vào trong lòng anh: “A Tố, Âu Văn chết rồi, Âu Văn chết rồi!”

“Là em bắn chết anh ấy, xin lỗi, xin lỗi anh! Em trốn trong một cái hang khác, từ khe hở nhìn thấy Bert tra hỏi anh ấy em ở đâu, anh ấy không nói, trúng nhiều phát như vậy anh ấy cũng không thể chết. Bert muốn tiêm chất độc cho anh ấy, em sợ anh ấy đau, em sợ Âu Văn sẽ đau... Xin lỗi anh, xin lỗi anh.” Cô gắt gao túm cổ áo anh, gương mặt đầm nước mắt lạnh như băng, chôn giữa cổ anh,

“Em nổ súng liền chạy suốt trong rất nhiều hang động, vẫn luôn trốn, nghe thấy tiếng xe cảnh sát em cũng không dám đi ra, vì Âu Văn nói trong cảnh sát có chuột chũi, bảo em chạy theo tuyến đường anh ấy đưa, không được phép quay đầu. Em mới không đi tìm anh. Xin lỗi anh.”

Cô giống như được vớt ra từ trong ác mộng, khóc đầy thương tâm tuyệt vọng, giống như đứa trẻ chịu hết oan ức.

“Ai...” Ngôn Tố dùng sức kê sát vào thái dương của cô, mới gọi một tiếng liền nói không nên lời. Chỉ mấy tiếng, nỗi nhớ nhung và sợ hãi điên cuồng kiềm nén trong lòng toàn bộ hậu tri hậu giác tràn ra như mở cống.

Cô run rẩy khóc trong lòng anh, anh tự mình cảm nhận mới dám tin cô thực sự đã trở lại bên cạnh anh.

Anh siết bả vai gầy yếu của cô thật chặt, bàn tay nắm thành nắm đấm, khẽ cắn môi, nước mắt ầm ập tràn ra.

Một lúc lâu, Ngôn Tố cúi đầu dùng bả vai cô nhấn lên mắt, vãi vốc chậm rãi hút khô nước mắt anh. Anh không ngừng đầu, ôm cô, đè trên vai cô, giọng khàn khàn, chậm, trầm, nói kế hoạch của anh.

Sau hội nghị khẩn cấp CIA quyết định, đổi đặc công và nhân viên quản lý cấp cao hoàn toàn mới cho cô, mời cô đi các nhà khoa học thực nghiệm ở khu vực trung tâm, đến lúc đó cô sẽ không một mình, có đồng nghiệp, có bạn cùng chung chí hướng. Họ sẵn sàng coi cô là nhân tài dự bị, coi như là một nhà khoa học cùng nhóm, chứ không phải phần tử đối nghịch cô lập lợi dụng.

Ngôn Tố tránh không nói việc anh tạo áp lực với Annie, cũng không nói thực ra anh muốn bắt nội gián bảo đảm cho cô không còn nỗi lo về sau, chỉ nói muốn đợi sau khi giải quyết việc kiện tụng trên người anh lại đi tìm cô.

Khi đó sẽ nghe sự lựa chọn của cô, cô muốn ở lại CIA hay rời khỏi, anh đều đi cùng.

Chân Ái hơi ngạc nhiên, sau đó lắng xuống, đáy mắt nhuộm một tầng giá lạnh bi thương, chẳng mấy chốc biến mất, nhìn trời liền mỉm cười: “Được.”

Lúc này Ngôn Tố mới ngẩng đầu, lòng bàn tay ẩm áp phủ trên gương mặt lạnh buốt của cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Đôi mắt cô ẩm ướt, nhưng lại cười: “A Tố, em biết anh gạt em. Anh muốn đi Holy Gold đúng không?”

Lòng anh chấn động, lảng lạng, không trả lời.

“Anh có nắm chắc cứu hết các cô gái ở đó ra chứ?” Cô kiêu hãnh sửa sang cổ áo bị nhăn do vừa rồi nắm chặt lại, “Anh muốn đi thì đi đi, em không ngăn cản anh.”

Bởi vì em yêu anh, cho nên không muốn ràng buộc anh đi làm bất kì chuyện gì anh muốn làm.

“Ai...”

“Những điều anh nói vừa rồi thực ra là sắp xếp cho em? Lo anh không trở về được, cho nên làm cho em kết cục tốt nhất an toàn nhất? Nhưng em hi vọng anh quay về bên em cơ.” Cô cúi đầu, nhẹ nhàng xoắn lòng bàn tay anh, tự an ủi mình, “Người của FBI sẽ bảo vệ anh, đúng không?”

“Ừ.” Anh đỡ cô đứng lên, cúi đầu chống lên trán cô, “Đương nhiên anh sẽ quay về tìm em, chúng ta sẽ còn kết hôn, sẽ còn... sinh con.”

“Thật sao?” Cô phối hợp vui mừng, thanh âm lại rất nhỏ, không xấu hổ mà nói nhỏ, “Chờ em có con của anh, em nhất định ôm con mỗi ngày, đến đâu cũng không nở buông tay.”

Viễn mắt Ngôn Tố thoáng chốc liền ẩm ướt.

Thời gian gấp rút, anh không thể nói quá nhiều với cô, trên đường đi tới hầm đậu xe, thái độ Chân Ái khác thường, nói nhiều một cách kì lạ: “Nhưng nếu như sau này anh đi tìm em, họ giấu em đi thì làm sao?”

Anh biết cô cố hết sức che giấu nỗi thấp thỏm bất an, nói: “Ai, em không tin trí thông minh của anh sao?” Sự tự tin và kiêu ngạo theo thói quen của anh luôn có một sức mạnh trấn an.

“Vậy chính là anh nhất định sẽ tìm được em rồi.” Cô lẩm bẩm, nhắc lại xác nhận một lần nữa, để bản thân yên tâm.

Lại hỏi, “Bây giờ em đi liền sao?”

“Phải đợi vài ngày, có một số thủ tục vẫn chưa làm xong.” Anh đã nói dối, thực ra là họ chưa khép tội Nell nhanh như vậy, còn cần mấy ngày cất tĩa manh mối xung quanh cô ấy một chút, bảo đảm dọn dẹp hoàn toàn chuốt chùi, tuyệt đối không thể sai sót nhầm lẫn.

“Em đến nhà anh ở vài ngày trước, Marie đã đồng ý bảo vệ rồi khỏi rồi, em đóng giả thành cô ấy.”

Cô nghe xong, vui vẻ: “Vậy chẳng bao lâu nữa anh sẽ về nhà sao?”

“Cũng sẽ không.” Anh nói xong, thấy cô thất vọng, lại nhẹ giọng nói, “Cũng có lẽ như, hơn nữa anh đã để lại một bức thư cho em trong thư viện. Trước khi em rời nhà, nhất định nhớ đọc.”

“Ở đâu?”

“Trong quyển truyện thiếu nhi em thích nhất.”

Dần dần đến gần hầm đậu xe, suy nghĩ của Chân Ái bắt đầu hỗn loạn, không khỏi sợ hãi sẽ không còn được gặp lại anh, cô vẫn còn rất nhiều lời chưa nói với anh. Các đặc công của CIA mời cô lên xe.

Đáy lòng cô, nổi bi ai và không muốn đột nhiên lan tràn giống như thủy triều, đi về phía trước từng bước, lại lui về, bàn tay nhỏ bé nắm vạt áo Ngôn Tố, cúi đầu không chịu di chuyển.

Đặc công nhìn đồng hồ đeo tay, khẽ thúc giục cô: “Nếu anh S. A. về đồn cảnh sát quá trễ sẽ bị nghi ngờ.”

Cô buồn bã hé miệng, tay nắm càng chặt hơn, túm áo anh nhăn nhúm, vẫn cứ không buông.

“Cho chúng tôi thêm một phút.” Ngôn Tố nắm vai cô, dẫn cô ra ngoài mấy mét. Anh cúi người nhìn cô, thực ra tâm trạng cũng rất nặng nề không muốn, “Ai...”

“Em vẫn còn rất nhiều lời chưa kịp nói với anh, thật hối hận trước đây nhiều thời gian như vậy không dùng để nói chuyện với anh.” Cô ghen ngào ngất lời anh, cảm xúc ủ rũ đến thấp nhất.

Trong nháy mắt, tất cả lời mang tính an ủi của anh đều không nói nên lời.

Cô nói năng lộn xộn, rất vội vàng, “A Tổ anh biết không? Anh trai em kể cho em, Ireland có một truyền thuyết, cậu bé gặp được vào ngày 29 tháng 2 năm nhuận sẽ là tình yêu chân thành của em.”

“Anh biết.”

Ngày 29 tháng 2 anh đi vào thế giới của em. Từ đó, thay đổi cuộc đời em.

Cô vội vàng nói xong, càng suy sụp, sự ảo não và ủ rũ không nói nên lời: “Còn có rất nhiều rất nhiều, nhưng bây giờ đã không kịp nói nữa rồi.”

Cô bỗng ngẩng đầu: “A Tổ, anh sẽ không chết, đúng không?”

Anh rất chậm rất chậm gật đầu một cái: “Đúng.”

Cô lại xác nhận lần nữa: “Chúng ta chỉ xa nhau một khoảng thời gian ngắn, chờ những việc này kết thúc, bất kể có người ngăn cản anh hay không, anh cũng sẽ tìm được em, đúng không?”

“Đúng.” Anh gật đầu, ánh mắt không rời khỏi gương mặt cô nửa giây, thực ra rất muốn ôm cô một cái, nhưng lại không thể. Sợ cô sẽ khóc, sợ cô tùy hứng, sợ cô không chịu đi.

Cuối cùng, Ngôn Tổ đưa tay vỗ bả vai cô, một cái, hai cái, như bắt đầu lúc ban đầu.

Cô cũng rất biết điều, kiêng dè ánh mắt sáng quắc của người xung quanh, không nhào vào lòng anh. Cô chỉ lưu luyến nghiêng đầu, kề gò má sát vào mu bàn tay anh, cọ xát lại cọ xát. Nước mắt, liền tràn đầy viền mắt.

“A Tổ, mẹ em luôn nói với em: ‘Đời người, chính là không có được những gì mình muốn.’ Nhưng mà, điều em muốn chỉ có vậy, chỉ như vậy. Em chính là muốn, làm sao bây giờ?”

Nước mắt trong suốt rục rịch, như viên ngọc lưu ly chảy xuống từ gương mặt mềm mại của cô, đập vào mu bàn tay anh, bung ra đầy ẩm ướt.

Nhìn những giọt nước mắt lấp lánh tràn ra trong mắt cô, đáy mắt Ngôn Tổ hoàn toàn vắng lặng, dằn dò:

“Nhớ kiên cường.”

Chân Ái gật đầu.

“Nhớ dũng cảm.”

Chân Ái gật đầu.

“Nhớ mỉm cười.”

Chân Ái gật đầu.

“Nhớ tự do.”

Chân Ái gật đầu.

“Nhớ... anh.”

Nước mắt cô đều rơi xuống, gò má dính sát mu bàn tay anh, cọ xát đầy quyến luyến, cũng không chịu ngừng đầu lên nữa, giống như đứa trẻ lưu luyến viên kẹo cô thích nhất.

“A Tổ, nếu anh chết, em sẽ sợ hãi sống tiếp.”

Lòng Ngôn Tổ đau nhói, vành mắt lại ướt một lần nữa. Bàn tay khẽ lật lại, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại đắm nước mắt của cô lên, tựa như không muốn buông ra nữa.

Nhưng một phút đã hết, đặc công dẫn cô rời khỏi. Cô đi ba bước quay đầu lại một lần, quay đầu nhìn anh, mơ hồ có một loại dự cảm chẳng lành, giống như cô cuối cùng là, thời gian sai lầm, gặp được đúng người.

Cô vẫn sợ hãi, lại hướng về phía anh la lên: “A Tổ, anh nhất định sẽ tìm được em.”

Anh nhàn nhạt cười, trong đôi mắt màu trà nhạt lấp lánh ánh nước: “Nhất định sẽ tìm được.”

Xe của Chân Ái rời đi trước. Cô nằm sấp ở ghế sau xe nhìn anh, chiếc xe từ từ di chuyển. Ngón Tổ đút hai tay vào túi, đi theo sau xe, nhìn cô, không cười, cũng không nói.

Tốc độ xe nhanh dần, anh cũng đi nhanh hơn, rất cố chấp, rất trầm mặc.

Luôn đi theo, cho đến lúc ra khỏi nơi đó mới dừng lại.

Cổ họng Chân Ái đau đến mức không nói nên lời, thế giới trong nước mắt cô trở nên trong suốt lấp lánh.

Rừng cây bên đường trong trường, lá xanh tươi tốt bắt đầu ố vàng. Bóng dáng anh cao ngất se lạnh, đứng trong một thế giới lá rơi màu vàng, cô tịch vắng lặng như vậy, đúng như mùa đông đó lần đầu tiên cô gặp anh.

Xe vừa quẹo, bỗng nhiên không thấy cái bóng cao gầy màu đen của anh nữa, lòng cô run lên bần bật, chậm rãi ngồi ổn định, nước mắt lại tiếp tục rơi.

Rất nhanh, cô lau nước mắt, cố gắng mỉm cười. A Tổ nhất định sẽ tìm được cô, nhất định sẽ.

108. Chương 107

Ngày thứ ba, Ngón Tổ lại bị trói trên cây Thánh giá.

Đêm trước anh cả đêm không ngủ, thuốc khiến cho tinh thần anh rất phấn khích hỗn loạn. Cả đêm, anh giống như rơi vào thế giới huyền ảo, không phân biệt rõ thật giả. Chân Ái luôn cùng anh, anh trầm mê rồi lại lo lắng, không ngừng thúc giục cô rời khỏi. Nhưng cô chơi xấu quần hồng anh, không chịu đi. Trước nay anh chưa từng sốt ruột như vậy, sợ cô bị bắt. Cho đến lúc chợt bừng tỉnh, mới phát hiện tất cả đều là giả, Chân Ái không hề ở bên cạnh.

Cả người Ngón Tổ đầm mồ hôi, lại bỗng nhiên an lòng.

Bây giờ, anh bị trói trên cây Thánh giá, gương mặt tuần tú yên lặng lại bình thản.

Không biết tại sao, lần trước vội vàng từ biệt, sau khi nghe cô nói đến truyền thuyết năm nhuận của Ireland, khoảng thời gian này anh luôn nhớ đến ngày 29 tháng 2 năm nay, cô ôm một phong bì lớn, mang theo cái lạnh tươi mát trong tuyết ngày đông đi vào, yên lặng lại hơi khẩn trương lộ đầu ra từ sau đàn dương cầm, đôi mắt đen nhánh vô cùng sạch sẽ, dè dặt lại lạnh nhạt, nhỏ giọng nói: “Chào anh, tôi tìm ngài Ngón Tổ.”

Nhớ tới dáng vẻ khi đó của cô, tuy bây giờ cơ thể anh vô cùng khó chịu, nhưng không nhận được khe cười.

Thera và Amber coi chừng bên cạnh thấy kì lạ. Amber đẩy Thera: “Anh ta xuất hiện ảo giác?”

Thera không đáp, chỉ cảm thấy nụ cười trên gò má yếu ớt của anh dịu dàng đến mức đủ để rung động lòng người.

Amber thấp giọng hỏi: “Cô để đồ trong nước của anh ta chưa?”

Thera đắc ý cong khóe môi một chút, cơ thể Ngón Tổ mất nước nghiêm trọng, nhất định phải bổ sung lượng nước.

Amber nhắc nhở: “Lát nữa ngài B mới đến, cô hãy nắm chắc thời gian.” Trước khi đi, không quên ngẫm oán hận trừng Ngón Tổ một cái.

Thera thấy Amber dẫn hết người ra ngoài, chậm rãi đi đến bên cạnh Ngón Tổ.

Cô ta vốn đã gọi cảm xinh đẹp, sau khi trang điểm môi đỏ thắm, mắt to chớp chớp, chỉ mặc bộ áo ngắn có dây đeo và váy nhỏ. Hai chân thon dài, bộ ngực màu trắng sữa đầy sinh động.

Cô ta ôm ngực, như có như không nâng bộ ngực, đi tới dưới ánh mắt anh đứng vững, ân cần hỏi han: “Nhà logic học, anh rất khó chịu phải không?”

Anh không trả lời, lạnh nhạt quay đầu sang chỗ khác. Bị hành hạ lâu như vậy, từ đầu đến cuối anh đều yên lặng ít nói.

Nhưng thực ra Ngôn Tổ cũng đã nhận thấy được sự khác thường trong cơ thể. Không giống với thuốc bị tiêm lúc bình thường, lần này, trong cơ thể ngứa ngáy kì lạ khó chịu đựng, không có sự giãy vò lúc lạnh lúc nóng, chỉ còn lại cảm giác nóng rực muốn đốt thành tro bụi.

Trừ nóng ra thì chỉ còn lại nóng.

Thera nhìn thấy quai hàm cắn rất chặt của anh, cái cằm trắng ngần của anh kéo căng thành một đường vòng cung cường tráng, tràn đầy mùi ản nhẩn của đàn ông, cô ta không khỏi đứng núi này trông núi nọ, quyến rũ tiến tới, hỏi: “Có cần tôi tán gẫu với anh không? Có lẽ anh sẽ dễ chịu hơn một chút.”

Vẫn không trả lời.

Thera không để bụng, ngược lại cảm thấy đáng vẻ không nói tiếng nào, gắt gao chịu đựng của anh rất đáng yêu, cười khê: “Nhà logic học, nếu anh khó chịu thì cứ nói đi, tôi có thể giúp anh một tay đó!”

Ngôn Tổ không nhìn cô ta, cũng không nói. Chịu đựng sự sốt ruột không bị khống chế trong cơ thể, chịu đựng đến mức gân xanh trên trán đều nổi lên.

Thera càng cảm thấy anh đứng đắn đến mức làm cho người ta yêu, cười toe toét: “Ngoài mặt đứng đắn thế này, phía dưới chắc sẽ không ngoan thế đâu.” Cô ta thò tay tới như rắn kéo thắt lưng quần anh.

Không đợi đến gần, Ngôn Tổ lạnh mặt, một chân đá văng tay cô ta ra, nhưng vì cô ta là phụ nữ, cũng không dùng sức, chỉ dùng để giẫy cấn tay cô ta lại.

Thera sưng sốt một giây, đột nhiên không vui, trên mặt lúc đỏ lúc trắng. Cô ta cũng coi như là người phụ nữ rất có sắc đẹp, nào chịu nổi kiểu đối xử này, uống thuốc rồi còn mạnh mẽ chống đỡ đứng đắn, người đàn ông này đúng là muốn chết rồi!

Ánh mắt cô ta đổi một cái, lạnh lùng nói: “Anh có thể nhịn như vậy? Vậy nhịn đi, tôi xem anh có thể giữ được bao lâu.” Cuối cùng, lại cười sâu xa, “Nhưng mà, tôi rất thích anh, cho nên nếu anh không chịu nổi, tôi vẫn sẵn lòng giúp anh.”

Dứt lời, cô ta kéo ghế, thản nhiên ngồi xem trò vui.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, tóc anh đầm mồ hôi, quai hàm gần như cắn đứt, bắp thịt toàn thân nổi hết lên, nhưng từ đầu đến cuối không rên một tiếng.

Thera nhìn đồng hồ đeo tay, không thể tin được. Cô ta biết loại thuốc tình dục đó mạnh thế nào, không phải không tin Ngôn Tổ có thể tiếp tục kiên trì không cầu cô ta.

Qua rất lâu, Thera cứ chờ, ngược lại suy nghĩ bắt đầu hỗn loạn, lại vừa nhìn anh không có động tĩnh.

Thera đi tới nhìn một cái, lập tức cả kinh tay chân lạnh buốt.

Ngôn Tổ cúi thấp đầu, môi cắn nát, máu me đầm đìa trên cằm trên khóe môi, liên tục trào ra ngoài, chỉ sợ là chịu đựng hiệu lực của thuốc tình dục đã cắn đứt răng hoặc đầu lưỡi.

Thera kinh hãi, nhanh chóng xông ra ngoài tìm bác sĩ.

Amber đi vào nhìn thấy cũng không thể tin, may mà bác sĩ kiểm tra không có nguy hiểm đến tính mạng, chỉ tổn thương nửa bên đầu lưỡi.

Ngôn Tổ rất nhanh tỉnh táo lại, tuy phối hợp với bác sĩ, nhưng vẫn không nói một lời.

Thera thấy sự cố chấp đó của anh, không biết là cảm động thay Chân Ái hay oán hận thay ình, hung hăng nhìn anh, hừ một tiếng kì quái: “Anh thật đúng là trung thành đó. Cũng phải, ngài là quý ông đứng đắn, chúng tôi là nhân vật phản diện bỉ ổi đề tiện gian ác, không xứng với anh.”

Amber có chút coi khinh: “Là cô, không phải chúng tôi.”

“Cô!” Thera hận không thể đánh cô ta.

Lại nghe Ngôn Tổ khàn giọng nói: “Tôi có tinh thần thích sạch sẽ.”

Anh không nói “Tôi có thói quen sạch sẽ”. Cho dù vào giờ phút thể này, anh cũng không lộ rõ dáng vẻ khinh bỉ phụ nữ hoặc xem thường phụ nữ, càng không có ý chê cô ta bẩn chê cô ta không xứng.

Nói tinh thần thích sạch sẽ, ý cũng rất đơn giản. Anh đã có một người phụ nữ, cho nên cuộc đời này chỉ có thể trung thành với một mình cô. Bất kể người phụ nữ khác tốt hay xấu, quãng đời còn lại của anh chỉ có thể phát sinh quan hệ tình dục với một mình cô.

Thera và Amber sững sốt, không khỏi nghe được sự tôn trọng trong một câu nói rất ngắn này của anh. Đến giờ phút này, cho dù là đối nghịch, anh cũng theo thói quen không mĩa mai và coi khinh phụ nữ, không chà đạp thể diện của cô ta.

Nhìn người đàn ông được giáo dục nho nhã lịch sự thắm đến tận xương tủy này, Thera đã rung động đến mức không còn lời nào có thể nói.

Amber càng cảm thấy không cam lòng, hận đến khoét tim móc phổi, thậm chí muốn hủy diệt hoàn toàn người đàn ông mà cả thể xác và tinh thần đều thuộc về Chân Ái này.

Không biết từ lúc nào, Bert xuất hiện phía sau: “Ai nghĩ ra ý tưởng này?”

Suy nghĩ Thera hỗn loạn, cúi đầu nhận lỗi: “Xin lỗi ngài, là tôi.”

Bert nhìn cô ta bằng ánh mắt nghiên cứu và phán quyết, nhưng vẻ hốt hoảng chợt lóe lên trên mặt Amber cũng không tránh được ánh mắt hần. Hần cười lạnh: “Nhàm chán! Nhược trí! Đầu óc ngu xuẩn chỉ biết thấp hèn.”

Thera cúi đầu, Amber xấu hổ đến mức trên mặt bốc cháy.

“Cút hết ra ngoài!” Hần lạnh lùng quát.

Hai người lập tức ra ngoài.

Ngôn Tổ trải qua một hồi con người đánh nhau với trời, suy yếu chưa từng có, nghe thấy lời Bert, khó khăn ngẩng đầu nhìn hần một cái.

Bert cười nhạt: “Tôi không muốn kéo thấp tư thế của Little C.” Nếu anh ta là người đàn ông từng ngủ với C, vậy người phụ nữ khác đều không xứng.

Ngôn Tổ không trả lời.

Hần tới, hình phạt tàn khốc của hần lại bắt đầu.

Ổng tiêm lạnh lẽo lần thứ mười mấy đâm vào cánh tay anh.

Cơ thể rất nhanh bị đánh thức, lạnh nóng thay phiên nhau, run rẩy phát ra từ sâu trong đáy lòng, sự ngứa ngáy chỉ chút kì lạ trong cơ thể xâm nhập tới như thú dữ và dòng nước lũ. Tầm mắt anh dần mơ hồ, giống như rơi vào kính vạn hoa. Hình bóng trước mặt biến hóa, chồng lên nhau, đan xen. Anh nhìn thấy bức tranh màu Mẹ Maria biến thành ác ma, gương mặt dữ tợn vặn vẹo xoay tròn.

Cơ thể bị cố định trên cây Thánh giá, lại không ngừng co giật, sau một lúc, toàn thân trên dưới đều đầm mồ hôi, giống như bị người khác tạt nước lạnh từ đầu đến chân.

“S. A. Yan, sám hối đi!”

“Tôi không có bất kì điều gì cần sám hối.” Ngôn Tổ cúi thấp đầu, trong cổ họng phủ đầy khói, mồ hôi lạnh chảy xuống dọc theo gò má trắng bệch.

Một roi mạnh như vũ bão quất tới, đánh vào không khí vang dội đùng đùng, cắt xuống ngực anh một lỗ mới tinh thật dài, xé rách áo sơ mi và da anh, xen lẫn cùng với vết thương ngày hôm qua, máu thịt be bét.

Tai anh nổ ầm một tiếng, cháy nóng rát, đau đớn tựa như thịt cá nướng trên lửa.

Một roi lại một roi, không ngừng không nghỉ.

Bert ngồi trên ghế, gương mặt tuấn tú phủ sương: “S. A., đừng cố chấp nữa, vì chuyện sai lầm anh đã làm trong cuộc đời này, sám hối đi.”

Môi anh trắng bệch, chậm rãi mở ra rồi khép lại: “Không có.”

“Gợi ý cho anh. Ví dụ như lúc Chace chết, thực ra anh biết hắn muốn tự sát, nhưng vờ như không biết, nổ chết hắn. Vì anh là đồng bọn cướp một tỉ của hắn, anh muốn độc chiếm tiền.

Lại ví dụ như, tâm lý anh u ám, giết người bị hại trong vụ án ảo tưởng tình dục, lại giết Tô Kỳ. Bởi vì anh là ông chủ phía sau Holy Gold, chuyện bị vạch trần, anh còn muốn giết hết người ở đây bịt đầu mối.”

Trên cây Thánh giá, Ngôn Tố vô lực cúi đầu, không thấy rõ vẻ mặt, khóe môi lại hơi nâng lên giấu cợt: “Nói những thứ này, anh sẽ giết tôi.”

Bert ném máy nghe lén và máy quay mini trong tay, cười nhạt, “Cái này không phải là thiết bị FBI cho anh sao? Đợi đến lúc anh muốn nói, tôi sẽ để cho chúng nhìn. Nhân tiện tải lên Youtube.”

Hắn nghĩ tới gì đó, sờ cằm suy tính, “Hot đạt top 1. Ừm, S. A., anh phải nổi giận rồi. Toàn thế giới sẽ có rất nhiều biến thái coi anh là thần tượng cuộc đời.”

Ngôn Tố mệt mỏi đến mức không có sức lực, lắc đầu một cái, tỏ vẻ từ chối sự chế giễu của hắn.

“S. A., anh đau đớn không?” Bert chậm thanh âm lại, giống như đang thôi miên.

Ngôn Tố không trả lời, toàn thân anh trên dưới không có chỗ nào không trải nghiệm sự hành hạ đau khổ thâm thiết nhất.

“S. A., làm theo tôi nói đi, tôi giải thoát cho anh, giải cứu anh khỏi cực hình đau đớn.”

“Không phải.” Ngôn Tố chậm rãi hít một hơi, lắc đầu, “Hai chuyện anh bảo tôi sám hối, chuyện thứ nhất để Chân Ái hận tôi, chuyện thứ hai để người đời hận tôi. Cho dù thế nào, anh cũng sẽ không vui vẻ giết tôi.”

Bert bị anh nhìn thấu suy nghĩ, nở nụ cười: “Đến bây giờ vẫn tỉnh táo như vậy, xem ra còn chưa đủ.”

Bert vẫn chưa hỏi ra Chân Ái ở đâu, cho dù biết, hắn cũng sẽ không dễ dàng giết anh. Hắn hận không thể ngàn đao cắt anh mấy vạn lần. Vả lại Ngôn Tố nói đúng, so với giết chết anh, Bert càng hi vọng phá hủy anh, khiến anh trở thành ác ma vạn người phỉ nhổ.

Người đi theo đi tới, cố định một vòng sắt trên cổ tay Ngôn Tố, sợi dây dài nối liền với thiết bị.

Bert nói: “Biết anh sẽ không nói ra cô ấy ở đâu, thích cô ấy như vậy thì để anh cảm động lấy một chút.”

Người đi theo đẩy mạnh công tắc nguồn điện trên thiết bị, dòng điện mãnh liệt vọt khắp cả người anh.

Trong đầu Ngôn Tố đột nhiên lóe lên tia sáng trắng, giống như bị một thanh kiếm từ ngực hung hăng đâm vào tim, linh hồn rời khỏi cơ thể, đột ngột mất đi tri giác. Nhưng anh tỉnh táo, tinh thần trống rỗng sau một hai giây, áp lực sót lại sau khi điện giật như búa tạ đột nhiên đánh mạnh vào ngực anh, nhịp tim khoảnh khắc trước chợt dừng lại thành linh đập điên cuồng hỗn loạn.

Cả người anh ngứa ngáy, lúc lạnh lúc nóng, cơn buồn nôn trong dạ dày cuộn cuộn, nôn mửa theo bản năng, nhưng nôn ra là từng vũng nước trong.

Anh bị treo trên cây Thánh giá, gò má đôi môi trắng thành màu xám, mồ hôi đổ ra ngoài, bắp thịt căng chặt không ngừng co giật, co rút.

Từng đợt từng đợt điện giật khiến sắc mặt anh trắng bệch thành tờ giấy, cả người anh kịch liệt run rẩy, liên tục nôn mửa buồn nôn, trong đầu tựa như toàn là dòng điện đang chạy tán loạn, tia sáng trắng lấp lờ, hoàn toàn trống rỗng.

Cảm giác buồn nôn vô lực lại sót ruột khiến anh phát điên.

Rõ ràng không thể suy nghĩ được gì, lại vẫn cứ nghĩ tới Chân Ái, không khỏi nghĩ đến vết thương trên cổ tay phải của cô. Chỉ vừa nghĩ, lồng ngực liền nảy lên một cảm giác còn nặng nề, còn ngưng trệ hơn điện giật.

Là sự đau lòng trước đó chưa từng có!

Nhớ tới dáng vẻ vụng về lại lúng túng lúc cô cầm dao nĩa cắt bít-tết, trái tim anh bỗng giống như bị ai đó hung hăng nắm chặt xé ra, cúi thấp đầu, nước mắt liền rơi xuống.

Trong trí nhớ, anh chưa bao giờ rơi nước mắt, cho dù lúc nhỏ bị ức hiếp cũng chưa từng khóc. Nhưng sau khi biết cô, lại khác biệt...

Anh cũng cho rằng, bản thân coi như thản nhiên, bình tĩnh với cái chết, nhưng bây giờ, đột nhiên rất luyến tiếc, rất không muốn chết.

Đột nhiên, vẫn muốn sống lâu thêm vài ngày trên đời này.

Đột nhiên, vẫn muốn thấy cô thêm vài lần...

Đau đớn trên người, kém xa nỗi thống khổ và sợ hãi thấu xương đục khoét trái tim mà nhớ nhung mang lại.

Nhớ đến ngày đó vội vã chia tay, cô nghiêng đầu dựa trên mu bàn tay anh khẽ cọ xát rơi nước mắt, anh nói, “Nhớ kiên cường,

Nhớ dũng cảm,

Nhớ mỉm cười,

Nhớ tự do,

Nhớ... anh.”

Nhưng cô chỉ rơi nước mắt, nhẹ nhàng nghẹn ngào: “A Tổ, nếu anh chết, em sẽ sợ hãi sống tiếp.”

Đây chính là điều anh lo lắng. Mỗi lần nhớ tới câu này, trái tim anh giống như bị đâm ngàn vết thương, trăm lỗ thủng.

Anh không muốn chết, sợ Chân Ái từ nay mất đi nụ cười, sợ cô trở lại là Chân Ái trước đây. Trầm mặc lại quanh quẽ, lạnh như mùa đông, không đeo găng tay, không mang giày giữ ấm, trên cổ chân buộc khẩu súng lạnh như băng, một mình đi qua núi rừng giá rét.

Sợ cô không bao giờ nói nhiều nữa, không khóc cũng không âm ỉ, mặc áo choàng trắng dài trống rỗng, lẳng lặng đứng trước bàn thí nghiệm, ngày qua ngày yên lặng làm thí nghiệm. Không có bạn bè, không có người thân, sẽ không làm nũng, sẽ không tùy hứng.

Sợ cô không mơ ước tương lai nữa, cũng không nhắc đến quá khứ nữa.

Sợ cô từ nay về sau một mình cô độc, đối xử giống như chuyện của anh trai cô, phủ anh đầy bụi trong lòng, không bao giờ nhắc tới với bất kì người nào nữa.

Sợ, nếu anh chết, cô sẽ sợ hãi sống tiếp.

Ngôn Tổ cúi đầu rất thấp, bỗng nhiên khẽ cười.

Cho nên, Ai, anh nhất định sẽ quay về, quay về bên cạnh em.

109. Chương 108

Chân Ái đã thức.

Mở mắt ra, Ngôn Tiểu Tổ ngoan ngoãn nằm bên cạnh cô, đắp chung một cái chăn với cô. Nó lông xù lại mũm mĩm, không thể nhắm mắt, con ngươi rất đen, vẻ mặt góc ghech nhìn cô.

Mùa thu đến, trong chăn đều là hơi nóng của mình cô, dính trên người gấu bông, ấm áp.

Cô đột nhiên không muốn rời giường, kè qua ôm thật chặt cái cổ thô to của chú gấu cưng. Nó gần như cao bằng Ngôn Tố, xinh xinh lại béo, cô nhào một cái, cả người rơi vào trong lòng nó.

Ôm nhau một hồi, cô chui vào chăn, cọ đi cọ lại trên giường Ngôn Tố, dừng lại, đôi mắt liền chứa nỗi buồn khê.

Qua nhiều ngày như thế, mùi Ngôn Tố trên giường đã phai nhạt.

Internet và tín hiệu trong nhà không biết tại sao đứt mất, không có cách nào liên lạc với bên ngoài.

Tòa lâu đài lớn vắng vẻ, một mình cô cho Isaac ăn gạo kê. Ngôn Tố không có ở đây, chim cũng trở nên ngốc, trừ đập cánh ồn ào “S. A. is a genius.” ra thì mấy cái còn lại không nói nữa.

Một mình cô thức dậy, một mình cô đọc sách, một mình cô ôm Ngôn Tiểu Tố khổng lồ đi tới đi lui trong lâu đài, lúc ăn cơm cho nó một cái ghế.

Một ngày, lại một ngày, anh vẫn chưa quay lại.

Hôm nay, cô phải rời khỏi.

Bên ngoài có người gõ cửa: “Cô Chân Ái, nên xuất phát rồi.”

Cô không lên tiếng, vui đầu vào ngực Ngôn Tiểu Tố, cảm xúc sa sút đến mức thấp nhất.

Nhưng không tới năm phút, cô xuống lầu, nói đã chuẩn bị xong.

Đặc công đi theo hơi kinh ngạc. Chân Ái buộc tóc đuôi ngựa, một bộ áo đầm áo khoác màu trắng không có hoa văn, sạch sẽ lại gọn gàng, trừ cái đó ra thì không còn vật gì khác nữa.

“Hành lý của cô đâu?”

Cô hơi nghiêng người, để người ta thấy cô đeo một cái túi cực nhỏ.

Đặc công xác nhận lần nữa: “Mang đủ đồ vật cá nhân rồi?”

Chân Ái không cảm thấy lúng túng, ngược lại thành thói quen, lắc đầu, tỏ ý không có bất kì thứ gì phải mang theo.

“Chúng ta không phải đi du lịch, sau này sẽ không quay lại nữa.”

Mặc dù biết, nhưng bị anh ta nói như vậy, lòng Chân Ái vẫn khe khẽ lộp bộp một chút.

“Tôi có thể mang Ngôn Tố và Isaac đi không?” Cô hơi chế giễu hỏi ngược lại, trong mắt lóe lên vẻ mong đợi.

“Đó là cái gì?”

“Gấu bông của tôi, còn có vệt con.”

“Không thể.”

“Vậy anh còn nói.” Tầm mắt cô lơ lửng bên ngoài.

Đặc công hơi sững sốt, nhưng không để bụng.

Chân Ái trầm mặc một hồi, hỏi: “Sau này tôi không muốn đổi tên, vẫn gọi là Chân Ái, có thể không?”

Tôi sợ anh ấy không tìm được tôi.

“Chắc là có thể.” Đặc công nói xong, thúc giục: “Sắp đến giờ lên máy bay rồi, chúng ta lên đường thôi.”

Chân Ái cảm thấy hai chân như đổ chì, làm thế nào cũng không đi được. Cơ thể không muốn đi, trái tim càng không muốn đi.

Đặc công thấy cả người cô đều viết chữ không muốn, cũng không giục, nhắc nhở nói: “Chỉ có cô an toàn trước, anh S. A. mới có thể an toàn.”

Chân Ái cúi đầu, yên tĩnh lại, một lúc, nghe theo lại yên lặng đi ra ngoài.

Gần đến cửa, chợt nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa.

Chân Ái vui mừng, vội chạy tới, nhưng bị đặc công che miệng lại chặn sau bàn, tất cả năm, sáu đặc công còn lại vào vị trí, cầm súng cảnh giác lại chuyên chú nhắm ngay khe cửa.

Giây tiếp theo, Rheid xuất hiện ở cửa.

Chân Ái giãy khỏi đặc công, chạy tới: “S. A. về chưa? Hành động kết thúc rồi sao? Anh ấy có bị thương không?”

“Sao cô còn chưa đi?” Rheid bị người đột nhiên nhảy ra dọa giật nảy mình, lại bị mấy câu hỏi liên tiếp của cô làm cho to đầu, “Vẫn chưa, nhưng nhanh thôi.”

Anh ta lặng lẽ nhét một xấp giấy cầm trong tay vào túi. Chân Ái thận trọng phát hiện, nhưng không hỏi.

“Đã lâu như vậy, tại sao vẫn không có tin tức của anh ấy? Không phải trước đó các anh đã lập kế hoạch tốt rồi sao?”

Ánh mắt Rheid tránh né, sờ mũi: “Đây chính là kế hoạch của anh ấy.”

“Có ý gì?”

“Anh ấy biết người bí ẩn có tính cảnh giác cao. sẽ lục soát thiết bị mang theo bên người, chúng tôi sẽ không có cách nào biết được tình hình bên trong Holy Gold. Nhưng người bí ẩn muốn hủy diệt anh ấy, nhất định sẽ hành hạ anh ấy buộc anh ấy mở miệng, lấy video anh ấy nhận tội tuyên bố cho thế giới. Chỉ có lúc này, anh ấy mới có thể tiết lộ thông tin cho bên ngoài.”

Nghe được từ “hành hạ”, lòng Chân Ái lạnh một nửa, run giọng: “Nếu đã chịu hành hạ, vậy tại sao anh ấy còn không mở miệng?”

“Nếu anh ấy sớm nhận tội, người bí ẩn có tin không? Chỉ có khiến người ta thấy cơ thể tinh thần anh ấy bị thương nặng, thấy anh ấy gần như sụp đổ, lúc này, lời của anh ấy mới có thể được tin.”

Sụp đổ?

Chân Ái giống như đứng chân trần trong trời băng đất tuyết: “Vậy, nếu anh ấy sám hối nhận tội, anh ấy sẽ bị giết chết sao?”

Rheid rõ ràng sửng sốt nửa giây, mới nói: “Sẽ không. Cô Chân Ái, người bí ẩn còn muốn biết cô ở đâu, hơn nữa hẳn hi vọng thấy S. A. sống một cách nhọc nhằn hơn.”

Lời như vậy không tính là một chút an ủi.

Chân Ái không có động tĩnh.

Rheid giục cô: “Đừng để S. A. lo lắng cho cô, đi trước đi.”

Đừng khiến anh lo lắng.

Chân Ái lẳng lặng gật đầu, rời khỏi theo nhóm đặc công.

Rheid nhìn cô rời khỏi, trong lòng phủ sương mù, không rõ ràng. Thực ra họ đã nhận được video của Ngôn Tố.

Thời gian qua gần hai tuần,

Mở webcam và máy nghe lén Ngôn Tố mang theo ra, đặc công FBI thấy Ngôn Tố nhận tội, video bị người ta đăng lên Youtube.

Rheid mang giấy mật mã tới, dùng mật hiệu Ngôn Tố để lại cho anh ta, dự đoán rất nhanh là có thể khám phá ra bản vẽ cấu trúc bên trong và chỗ của câu lạc bộ. Nếu thuận lợi, đêm nay có thể hành động.

Nhưng giữa chừng có một chuyện ngoài ý muốn, CIA nhận được một video đầy máu. Người đàn ông dáng cao lớn bị trói trên cây Thánh giá, có người dùng dao cắt lồng ngực anh, khoét ra một chiếc xương sườn be bét máu thịt.

Toàn bộ quá trình anh dường như tỉnh táo, nắm đấm cực lực nắm chặt trắng bệch, nhưng với ý chí kinh người gắt gao chịu đựng, chỉ nặng nề rên một tiếng, chỉ một tiếng, cuối cùng ngất đi vì quá đau.

Rất nhanh, bác sĩ tới khâu vết thương cầm máu cho anh, trong màn hình vô cùng bận rộn, có thanh âm khê vang lên:

“Cheryl Lancelot, tôi chỉ muốn cô ấy. Nếu không giao cô ấy ra, tôi sẽ gỡ từng khúc xương trên người người đàn ông này xuống.”

Thái độ của CIA là, họ sẽ không giao Chân Ái. Nếu không cứu được người đàn ông này, đó là do FBI không có năng lực.

Ngoài ra, là nội dung tuyệt mật, họ cũng sẽ không cung cấp đoạn video này như là chứng cứ rửa sạch tội danh cho Ngôn Tổ. Nếu để anh bị oan, đó cũng là FBI không có năng lực.

FBI sút đầu mẻ trán, lần này xem như thấy được sự biến thái và thông minh của người bí ẩn.

Rheid thấy đoạn video đó, nước mắt đều chảy ra, thậm chí anh ta đã nghĩ đến việc nói cho Chân Ái, nhưng vừa rồi xuống xe lấy chìa khóa Ngôn Tổ để lại cho anh ta, trong phong bì nhỏ trượt ra một tấm thẻ, ở trên là chữ viết Ngôn Tổ đoán trước đó: “No matter what happens, DO NOT say a word!”

Cho dù xảy ra bất kì việc gì, không được nói một từ.

Cho nên trước đó Ngôn Tổ đã cắt đứt chặn toàn bộ tín hiệu truyền thông khu vực gần lâu đài.

Cho nên, Rheid im miệng.

Lá cây trong núi đã vàng hết, ánh vàng rực rỡ.

Rheid nhìn chiếc xe đi xa, nhớ tới lời Ngôn Tổ: “Nếu tôi xảy ra chuyện ngoài ý muốn chết đi, cô ấy hỏi tới thì hãy nói, tôi đã chấp nhận kế hoạch bảo vệ nhân chứng.”

...

#

Chắc là tuần thứ hai?

Ngôn Tổ đã mơ một giấc mơ rất dài, tỉnh táo lại mê man. Bản thân anh trở nên rất xa lạ, vô tri vô giác, nóng nảy bất an, điều này không hề giống anh.

Có lẽ tác dụng của ma túy rất cuộc đã ổn định, suy nghĩ của anh bắt đầu tự động sản sinh bện ra rất nhiều cảnh trong mơ ảo tưởng nửa thật nửa giả. Ở trong những hình ảnh màu sắc sắc sỡ đó, anh lại nhìn thấy Chân Ái.

Cô ngủ dưới bầu trời sao, hai má ửng đỏ, cơ thể trắng nõn, thùy mị như nước nhìn anh chăm chăm.

Anh và cô dây dưa thật chặt, mang theo khát vọng tràn đầy kết hợp với cô, hôn môi gặm cắn như trúng tà. Cơ thể cô mềm mại lại chặt hẹp, anh đắm chìm bên trong không muốn ra.

Anh nghe thấy thanh âm yếu điệu lại khó chịu đựng của cô, đau thương gọi tên anh. Anh nhìn thấy gân xanh nổi lên trên trán mình, mồ hôi nhỏ xuống rơi trên bộ ngực trắng nõn như ngọc của cô.

Nhưng đột nhiên cô quay người lại, biến thành một con thỏ, con mắt đỏ ngầu, bĩu môi nhìn anh, vẻ mặt tủi thân. Anh muốn bắt cô, cô lắc cái đuôi ngắn nhảy về phía trước, như một làn khói nhảy đi không thấy nữa.

Anh mù mờ không biết làm sao, đột nhiên dạ dày đau kịch liệt, cảm giác buồn nôn lại khó chịu không có cách nào dùng ngôn ngữ hình dung, giống như chứng cuồng, bất kể ngồi đứng hay không ngủ mê man tỉnh táo, đều bất an.

Cơ thể và đầu óc hỗn loạn từ đầu đến cuối, suy nghĩ lại vô cùng sinh động và hưng phấn, không có không gian tạm nghỉ chốc lát.

Chân Ái lại quay về, mặc trang phục cô nàng thỏ, dè dặt che vòng eo mảnh khảnh lại trắng nõn. Trong tay ôm một con thỏ con ngoan ngoãn, cô đỏ mặt sợ hãi nhìn anh, nhỏ giọng nói:

“A Tổ, chờ em có con của anh, em nhất định ôm con mỗi ngày, đến đâu cũng không nỡ buông tay.”

Anh liền đau đến tê tâm liệt phế, mới biết nỗi đau thấm sâu vào đáy lòng mấy ngày nay, gọi là nhớ nhung.

Anh trần trọc, chợt giật mình tỉnh giấc, trán, lòng bàn tay và lưng, mồ hôi nhễ nhại.

Tỉnh lại trong phòng có một người đang ngồi, vẫn là dáng vẻ áo ngắn quần ngắn, chính là Thera.

Ngôn Tố giống như vừa mới chìm vào trong rong biển và nước xoáy, từng giây giữa sống chết, cả người mệt lả. Chỉ có điều, tuy không có sức lực, đầu óc lại yên ổn tỉnh táo chốc lát. Anh yên lặng nhìn bức tranh chạm nổi trên đỉnh đầu, không nói một lời.

Về mặt Thera phức tạp, anh cho dù bị thuốc làm suy yếu lại sa sút như vậy, dáng vẻ thanh cao lạnh lùng lại không hề thay đổi, so với lúc ở Silverland chỉ có hơn chứ không kém.

Cô ta không khỏi khó chịu, ôm tay đứng lên từ trên ghế, nhìn xuống anh muốn châm chọc vài câu, nhưng nhìn thấy gương mặt tuần tú trắng bệch của anh, ngữ điệu liền vô thức chậm lại, hỏi: “Tiểu thư C tên là Ai? Lúc anh hôn mê, gọi cô ấy rất nhiều lần.”

Im lặng.

Thera bĩu môi: “Đáng tiếc cái tên anh gọi đó là giả. Cô ấy tên là Cheryl, cũng không phải là người phụ nữ thuộc về anh. Anh vì cô ấy, thật ngốc.”

Cô ta thực sự cảm thấy thương tiếc thay anh, đi đến gần, “Trên đời có nhiều phụ nữ như vậy, cần gì phải thế? Chết vì cô ấy thế này, cô ấy chưa chắc nhớ anh, có lẽ quay đầu lại liền tốt với người đàn ông khác. Nhưng mà, ai muốn thực sự tốt với cô ấy phải gặp nhiều xui xẻo. Giống như anh, bây giờ biến thành cái bộ dạng này.”

Im lặng.

Thera nhìn gương mặt tuần tú của anh trắng bệch đầm mồ hôi, trầm mặc vắng vẻ như thế, cảm thấy gọi cảm, đưa tay tới chạm vào. Chưa chạm đến, anh đã vén chân đẩy cô ta ra, lạnh mặt đứng lên, nhốt mình vào trong toilet tắm rửa.

Thera bẽ mặt, ngồi đợi một bên, vuốt tay lần mò, trên giường đều là vết mồ hôi nóng rực.

Cực hình thời gian dài, cô ta vẫn chưa thấy người nào có thể chịu đến bây giờ. Cô ta cũng biết, cho dù anh lập tức được cứu ra, cơ thể anh cũng sụp đổ. Hơn nữa, liều lượng thuốc quá nhiều, độc đã sớm thấm vào trong.

Lần đầu tiên, cô ta khó chịu thay người khác. Cô ta dùng sức nắm chặt ga trải giường từng cái một, bực bội không lên tiếng.

Thói quen sạch sẽ của Ngôn Tố quá nặng, trên người có một chút không sạch sẽ ngăn nắp thì sẽ cảm thấy khó chịu không được tự nhiên. Mỗi lần trước khi đi chịu hình phạt đều phải kiên cường chống cơ thể yếu ớt như nhũn ra chỉnh sửa mình một lần.

Nhưng mà, có một số việc vượt quá phạm vi năng lực. Các loại vết thương và tổn thương trên người, tạm thời không loại trừ được.

Sau khi tắm rửa nhìn về phía gương, vành mắt đen nhàn nhạt dưới mắt không che giấu được, dưới cằm cũng xuất hiện râu mọc lổm nhổm màu đen, sờ một cái, còn rất ngứa.

Anh bỗng nhớ tới, Chân Ái có lần hỏi: “A Tố, tại sao anh không để râu? Em muốn sờ thử xem là cảm giác gì.”

Anh nghiêm túc nói: “Anh có thói quen thức dậy liền cạo râu, nếu em muốn sờ, tốt nhất là ngủ trên giường anh càng sớm càng tốt.”

Cô vừa xấu hổ vừa tức giận, hung hăng trừng anh. Anh không rõ tại sao.

Ngày đó ở Hampton, buổi sáng thức dậy, Chân Ái vui trong ngực anh, bàn tay nhỏ bé sờ tới sờ lui trên cằm anh, không ngừng cười khúc khích: “Thật là nhột, ha ha, thật là nhột, ha ha.”

Ngây ngô, vô hạn tuần hoàn.

Nhớ tới chuyện xưa không tính là cũ, anh không nhịn được cười nhặt một cái.

Mấy ngày nay mắt nước nghiêm trọng, anh đưa nước trong vòi nước vào miệng, cổ họng khô quá lâu, động tác nuốt bình thường cũng có thể để lại đau đớn thiêu cháy trong cổ họng.

Anh thông thả lại kĩ lưỡng sửa sang bản thân xong. Ra khỏi toilet, Thera vẫn ở đó, vẻ mặt không mấy vui vẻ. Anh cũng không để ý, ngồi trên ghế, khom người mang giày.

Động tác rất đơn giản thường ngày cho đến bây giờ là sự hành hạ khó khăn nhất.

Anh cứng đờ cong sống lưng, sắc mặt lại trắng bệch. Thera thấy, theo bản năng lại gần: “Tôi giúp anh.”

“Đừng đụng vào!” Anh lạnh lùng gạt bỏ cô ta, tay không chịu không chế run rẩy, rất chậm rất chậm mang giày vào.

“Anh không thích tiếp xúc cơ thể à. Vậy tiểu thư C thì sao?”

Không trả lời.

Dần dần, anh tuy suy yếu nhưng thật chỉnh tề, sạch sẽ. Ngay ngắn gọn gàng như vậy, không hề giống như là đi chịu hình phạt.

Thera chợt có một loại ảo giác, tinh thần và ý chí của anh còn lâu mới bị phá hủy, có lẽ, căn bản không có khả năng bị phá hủy.

Cảm xúc trong lòng Thera không nói ra được: “Nhà logic học, anh thực sự khiến người ta khó hiểu. Anh thông minh như vậy, hẳn liếc mắt là nhìn ra được tiểu thư C là một phần tử nguy hiểm. Vậy anh ngay từ đầu yêu cô ấy làm gì? Anh còn làm nhiều chuyện nguy hiểm như vậy cho cô ấy, không biết nguy hiểm sao? Sao anh không thương tiếc mạng sống của mình? Tôi tưởng người thông minh đều quý trọng mạng sống.”

Cô ta lải nhải một đồng, cho rằng anh sẽ mặc kệ như thường ngày, không ngờ anh trầm mặc mấy phút, chậm rãi lên tiếng:

“Tôi quý trọng mạng sống mình hơn phần lớn người. Nhưng có một số việc, sẽ không vì nguy hiểm mà không làm; có người, sẽ không vì nguy hiểm mà không yêu.” Ngôn Tố nói xong, ho khan dữ dội.

Thera bị chấn động, sững sốt chừng ba, bốn giây, vô cùng cảm thấy không đáng cho anh: “Nhưng nếu anh tàn phế rồi, chết rồi, mọi thứ anh làm cho cô ấy, có lẽ cô ấy đều không biết.”

“Không cần biết.” Anh cố gắng ngừng ho, khó khăn đứng dậy, “Nếu như là gánh nặng, không cần biết.”

Hơn nữa, anh nhất định sẽ quay về bên cạnh cô.

“Anh có từng hỏi cô ấy, được anh yêu là cảm giác gì không?”

Thera vừa hỏi, có người đi vào, muốn dẫn Ngôn Tố đi chịu một vòng tra tấn mới. Thera không đi cùng, cô ta không muốn xem.

Ngôn Tố rất nhanh bị trói trên cây Thánh giá, mà sắc mặt Bert lại không thoải mái như trước đó.

Qua hai tuần vẫn không có bóng dáng Chân Ái, cô giống như đã bốc hơi. Video gửi cho CIA cũng không đổi về bất kì tin tức gì, hẳn châm biếm Ngôn Tố bị CIA vứt bỏ, Ngôn Tố cũng chỉ thờ ơ cười.

Ngôn Tố luôn không chịu khuất phục, nhưng Bert không tin anh có thể tiếp tục liều chết, ngày qua ngày, mỗi ngày đánh đập tra hỏi tăng thời gian dài hơn. Hẳn cho rằng, anh sẽ nhanh sụp đổ.

Nhưng người này luôn có thể một câu chọc hấn bùng nổ.

Giống như hôm nay, Bert kích thích anh: “S. A., cho dù anh không nói, tôi cũng có thể lật cô ấy ra ngoài.”

“Ồ.” Giọng anh chậm và khàn, “Buổi tối hôm anh bắt được tôi, cô ấy cũng đã rời khỏi lục địa này rồi.”

Bert không lên tiếng, chỉ cười cười. Sau đó, mới hành hạ từ sáng kéo dài suốt đến sáng sớm hôm sau.

Vết thương cũ mới trên người cuối cùng chong chất bùng nổ, Ngôn Tố lần lượt ngất đi, lại lần lượt bị thuốc tiêm kích thích tỉnh lại.

Sáng sớm, anh sốt cao.

Sắc mặt trắng bệch từ đầu đến cuối dần dần hiện lên vẻ ửng đỏ kì dị, đôi mắt cũng bắt đầu đục ngầu. Không biết là vì thuốc trong cơ thể hay vì nhiệt độ cao nóng rực, thần trí anh cuối cùng bị ảnh hưởng, hỗn loạn mơ hồ, bắt đầu nói mê.

Sau khi nghe được “S. A. mời sám hối, tôi giải thoát cho anh” lần thứ mấy trăm,

Người đàn ông trên cây Thánh giá sa sút tinh thần cúi đầu, cuối cùng thở yếu ớt nói ra hai chữ: “I confess.”

Tôi sám hối.

#

Trong phòng chờ VIP buổi sáng lác đác vài người, nhóm Chân Ái đặc biệt không ngồi máy bay tư nhân, bây giờ nhóm đặc công tụ năm tụ ba giả trang thành nhà kinh doanh học giả, rải rác khắp các ngõ ngách.

Chân Ái nhìn màn hình tivi đen kịt, gọi nhân viên phục vụ tới: “Tôi muốn xem tivi.”

Nhân viên phục vụ rất tiếc: “Vừa lúc bị hư rồi.”

Chân Ái không nói, cảm giác kì quái trong lòng càng rõ ràng hơn.

Cô đứng ngồi không yên, đứng dậy đi toilet. Đặc công nữ đi theo cô, thấy cô đứng ngẩn người rất lâu bên bồn rửa tay, đoán tâm trạng cô không tốt cũng liền đi ra ngoài.

Trái tim Chân Ái không biết tại sao luôn thấp thỏm, đập loạn thành thịch.

Cô rất muốn đi tìm Ngôn Tố, nhưng không biết câu lạc bộ Holy Gold ở đâu, lại cảm thấy Rheid nói đúng, chỉ cần Bert không tìm được cô thì sẽ không giết Ngôn Tố.

Đây là lý trí.

Tình cảm lại điên cuồng lan ra: Tôi muốn gặp anh ấy, tôi muốn gặp anh ấy, tôi muốn gặp anh ấy...

Nhưng cô vẫn rất nghe lời. Nếu là anh, nhất định sẽ bảo cô nghe lời lý trí. Cô cúi đầu vỗ nước nóng lên mặt, cố gắng bình tĩnh lại.

Anh sẽ khỏe mạnh, không nên đi quấy rầy anh.

Anh đã hứa với cô, anh sẽ khỏe mạnh, cô phải tin anh.

Cô lẩm nhẩm nhiều lần, xoay người muốn ra khỏi toilet, phòng riêng lại có một cô gái đi ra, cầm di động thán phục: “Trời ơi, anh ta đúng là một tên ác ma.”

Chân Ái không để ý, nhưng thanh âm trong di động truyền đến, cô đột nhiên cứng đờ. Cô gái đặt di động trên bồn rửa tay, tầm mắt Chân Ái dần chuyển tới.

Cô nhìn thấy gương mặt khiến cô nhớ mong. Chỉ vừa nhìn, vành mắt liền ứa.

Nửa tháng không gặp, anh ốm đi đến đáng sợ, hốc mắt và gò má lõm sâu xuống, trên cái cằm gầy gò, râu lởm chởm. Đôi mắt lại trong veo, có vẻ như thần trí tỉnh táo. Quần áo cũng chỉnh tề, ngồi trước một phòng nền màu trắng.

Nếu không phải người quen, hoàn toàn không nhìn ra anh có gì bất thường. Anh yên lặng ung dung lại gầy gò như vậy, có lẽ vừa vận phù hợp ấn tượng của mọi người với tên biến thái thông minh, vừa vận phù hợp với dáng vẻ thông thả và rủi rỏ nói của anh:

“Đúng, tôi chán ghét phụ nữ, cực kì.

Giống như người mẹ kế hư vinh lại nông cạn kia của tôi, giống như người mẹ ruột nát rượu lại yếu ớt kia của tôi. Phụ nữ như các bà ấy luôn giả dối lại yếu đuối, luôn cho là có thể dùng ép buộc hoặc nước mắt thay đổi đàn ông, chồng các bà ấy, con trai các bà ấy. Ngu xuẩn. Các bà ấy không biết đàn ông am hiểu nhất bằng mặt không bằng long.

Bà ấy tưởng tôi đang nghiêm túc nghe mục sư đọc kinh, nhưng tôi lại đang nhìn bà sơ không đứng đắn dùng chân móc chân người có vợ; bà ấy tưởng tôi không thích nói chuyện, lớn lên sẽ không có thành tựu, nhưng bây giờ toàn thế giới đều biết tôi.

Đầu óc thông minh như vậy có thể làm gì?

Alex La Chance, cậu ta là truyền thuyết trong lòng tội phạm. Hi, là tôi đã giết truyền thuyết trong lòng các người. Không những giết cậu ta, còn khiến đám FBI ngu ngốc kia cho rằng cậu ta tự sát. Phong cảnh chỗ cậu ta chết rất đẹp, trong nháy mắt nổ tung rất kích thích.

Khởi đầu cho cuộc đời phi phạm của tôi, Alex, thank you!

Một tác phẩm đáng ca ngợi khác ở Silverland, mười hai tiếng giết chết mười hai người, mức độ như vậy, các người thần phục không?

Cái thực sự làm cho các người biết tôi là vụ án ảo tưởng tình dục mới đây. Lại là phụ nữ, phụ nữ khiến người ta chán ghét, các cô ta đều có tội, tôi thay trời hành đạo. Cho nên, không cần cảm ơn.

Nếu các người tức giận, hãy trách đám FBI ngu xuẩn kia đi. Ngồi canh chừng ngoài nhà tôi lâu như vậy, lấy được lệnh lục soát nhưng vẫn không tìm ra căn cứ ngược đãi bí mật trong nhà tôi, trung tâm tội ác của tôi.

Yên tâm, tôi sẽ không mãi mãi tiếp tục giết người. Tác phẩm tốt, lấy hiểm làm quý. Đêm nay, món quà cuối cùng tôi tặng cho các người. Lại thêm năm mươi sáu mạng phụ nữ, khoảnh khắc cuối cùng.

Ai muốn tới cứu các cô ấy, mời tìm được tôi trước. Nhưng mà, các người có thể đảo ngược thời gian không?

Tôi cung kính chờ đợi ở đây.

Lời từ biệt sau cùng gửi cho cô ấy.

Xin cô ấy, nén bi thương.”

Chân Ái cúi đầu thật thấp,

Bàn tay trắng nõn chống ở bồn rửa tay, chậm rãi nắm thành nắm đấm, nước mắt ầm ập tràn ra.

110. Chương 109

Chân Ái tin, hưng phấn của Bert không nằm ở chỗ giết người mà là ở ngược đãi; cô cũng tin, so với giết chết Ngôn Tố, Bert càng thích nhìn anh sống một cách nhục nhã hơn.

Nhưng cô không tin, lúc FBI dẫn đội đặc công SWAT xông vào câu lạc bộ Holy Gold phá hủy bộ sưu tập của hắn (cho dù chỉ là bản sao), hắn kiêu căng ngạo mạn còn có thể kiên nhẫn từ từ thưởng thức Ngôn Tố.

Nếu hắn biết hành hạ lâu như vậy không phá hủy được Ngôn Tố, ngược lại bị Ngôn Tố đùa giỡn lừa gạt, hắn nhất định phải chính tay rút gân lột da Ngôn Tố.

Chân Ái rất khẳng định, hắn thực sự sẽ lột da Ngôn Tố, khiến anh đau chết tươi, xem như chiến lợi phẩm mang về phơi gió.

Mà Ngôn Tố sẽ trở thành vật hi sinh “không thể tránh khỏi”, “thiệt hại ngẫu nhiên” trong hành động giải cứu Holy Gold lần này, một người anh hùng cứu năm mươi sáu người phụ nữ (và càng nhiều người chưa biết sau này).

Quốc gia sẽ cho anh một tang lễ huy hoàng. Sau đó, hoa tươi trước mộ khô héo, anh bị lãng quên, mọi người đều tự sống hạnh phúc.

Chỉ có cô nhớ anh;

Chỉ còn lại cô, dùng thời gian cả đời nhớ anh.

Anh sẽ không quan tâm, nhưng cô không chịu.

Cô vốn không cao thượng, Ngôn Tố của cô, dùng mạng người toàn thế giới, cô cũng không đổi.

Đối với cô mà nói, chính nghĩa vốn chính là thứ xa xỉ.

Bất kể sự xuất hiện của cô sẽ khiến hành động theo kế hoạch biến thành dạng gì, bất kể năm mươi sáu người phụ nữ bị nhốt kia có thể chết hay không, cô cũng mặc kệ. Cô chỉ biết, tuyệt đối không cho phép anh chết.

Giây đầu tiên thấy video của Ngôn Tố, cô đã nhìn ra anh ở đâu, Rheid giải mã cũng sẽ không nhanh bằng cô.

Bây giờ cô đứng ở cửa một nhà thờ vùng ngoại ô bang New York.

Mặt trời giữa trưa ảm áp, đẩy cửa đi vào, hoàn toàn âm u lạnh lẽo.

Nhà thờ trống không, ánh mặt trời đầu thu rơi xuống từ cửa sổ kính màu trên cao, xuyên qua Chúa Jesus chịu khổ nạn trên cây Thánh giá, chiếu lên từng hàng ghế dài.

Trong chùm tia sáng, hạt bụi nhỏ tung bay.

Một vị mục sư đang cầu nguyện. Chân Ái thuận tay đóng cửa, một tiếng “két” êm ái.

Mục sư quay đầu lại, hỏi cần giúp gì.

“B ở đâu?”

#

Trên hành lang hình vòng, sự xuất hiện của Chân Ái gây nên xôn xao không nhỏ. Phụ nữ trong lòng coi cô là Cherry, không ngừng chầm biếm cười mắng, chế giễu nói cô cũng có ngày hôm nay.

Chân Ái làm như không nghe thấy, đi đến cuối, nhìn thấy người quần áo tàn tạ cả người đầy vết thương nằm co quắp trên giường trong cái lồng màu trắng, thấy gương mặt giống mình mới hiểu được.

Cherry cũng nhìn thấy Chân Ái, tựa như rốt cuộc thấy được bản gốc của cô ta, nguồn gốc số phận bi thương của cô ta. Con người dờ dẫm ngẫu nhiên của cô ta trong nháy mắt lóe lên tia sáng hung ác, nhào lên hướng về phía Chân Ái gào thét giống như dã thú.

Người đi theo vung băng súng lên đập mạnh song sắt, động tác khinh miệt giống như dạy dỗ một con chó, Cherry thét lên lùi về.

Áo cô ta rách nát, lộ ra bộ ngực loang lổ vết cắn màu đỏ, phía trên đều bị cắn. Chân Ái quay đầu đi chỗ khác, bước nhanh bỏ đi.

Từ rất xa nhìn thấy Bert cúi đầu, chân to dài đang cất bước trong đại sảnh, đi tới đi lui. Không có sự âm tà hung ác trước sau như một, vẻ sốt ruột thấp thỏm hiếm thấy.

Giây đầu tiên trông thấy cô, hần sải bước đi tới rồi kéo cô vào lòng ôm, ghì chặt tóc cô, vừa vội vàng vừa vui mừng: “God, Little C, anh và anh ấy tưởng sẽ không còn được gặp lại em nữa.”

Sức hần quá mạnh, cổ Chân Ái bị bóp đau, muốn tránh thoát nhưng lại nhịn xuống, nhắm mắt: “B, anh làm em đau.”

“Oh, xin lỗi.” Hần vội vàng buông ra, muốn xoa cho cô.

Lần này Chân Ái không nhịn được, tránh né lùi ra sau một bước.

Tay Bert bắt được không khí, vẻ dịu dàng trên mặt lặng lẽ cứng lại. Hần chậm rãi thu tay về, lại không nói cái khác, cũng không hỏi sao cô tìm đến đây, ôn hòa nói: “Chưa ăn trưa nhỉ.”

Trước đây Thera chỉ nghe nói hai Boss đối xử với tiểu thư C vô cùng tốt, Amber vẫn cho rằng Bert thù địch đồng thời thích ngược đãi tất cả phụ nữ trên đời. Bây giờ vừa thấy, rõ ràng là toàn thể giới hần chỉ coi cô là đồng loại. Thù hận của Amber với Chân Ái đã sớm vượt qua thù giết anh trai. Trước đây có anh trai cưng chiều, cô ta lấy thế giới này làm trò chơi, bây giờ mới biết cô ta và anh trai đều là quân cờ. Thực sự có tư cách đùa giỡn thế giới, là người duy nhất được thương yêu được cưng chiều Chân Ái.

Thera khó chịu trong lòng, thấy không đáng thay Ngôn Tố. Anh sắp chết, cô ta lại thản nhiên như không ăn trưa.

Hơn mười mấy món ngon thịnh soạn đặt trước mặt, Chân Ái và Bert chia ra ngồi ở hai đầu bàn dài. Người làm tao nhã lễ phép, khay thức ăn bưng tới mang đi, Chân Ái dường như có khẩu vị rất tốt, mỗi món đều ăn một chút.

Bert trái lại không gấp không vội, chậm rãi nhìn dáng vẻ nhã nhặn trầm tĩnh im lặng của cô, tựa như trở lại lúc ban đầu, chợt nở nụ cười: “C, bữa tối hôm nay, chắc là sẽ ở nhà.” Trong giọng nói có chút hoài niệm.

Thời gian nửa ngày, đủ để vượt qua Đại Tây Dương.

Chân Ái thản nhiên “Ừ” một tiếng, chuyên tâm ăn canh.

Tâm trạng Bert dường như rất tốt, trong đôi mắt sâu màu quang lấp lánh, đột nhiên thăm dò: “Anh đã khoét một cây xương sườn của S. A.”

Chân Ái rũ mắt nhìn canh xương trong chén, cái muỗng khẽ khuấy một cái, nói: “Đáng đời anh ta.”

Bert nghe nói khẽ cười, ánh mắt vẫn nghiêm cứu và phán quyết như cũ, lắc lắc đồ trong tay: “Yên tâm, không ở trong chén của em, ở đây.”

Chân Ái nâng mắt, hẩn ngẩn nhìn một cây xương sườn trong tay, màu trắng bệch, còn có vài kinh lạc màu máu khô héo. Ngón tay cô nắm mép bàn rất ít không thể phát hiện, ngoài mặt lại không hề có hứng thú cúi đầu tiếp tục ăn canh xương.

* Kinh lạc là đường khí huyết vận hành trong cơ thể, đường chính của nó gọi là kinh, nhánh của nó gọi là lạc, kinh với lạc liên kết đan xen ngang dọc, liên thông trên dưới trong ngoài, là cái lưới liên lạc toàn thân.

Mỗi một hớp đều trở nên buồn nôn, ngữ điệu lại thờ ơ: “Cherry kia là thế nào vậy?”

Bert ghét bỏ ném khúc xương kia lên bàn: “Em không ở đây, anh cần người làm bạn. Nhưng cô ta khiến anh không hài lòng.” Ngữ khí dường như trách cô, “Little C, đều là em không tốt.”

Ngữ điệu nhàn hạ ôn hòa, hơi mang theo vẻ lười biếng khiến người bên ngoài chưa bao giờ thấy qua tê cả da đầu.

Khóe môi Chân Ái khẽ nhếch, khinh thường nói: “Đừng chế tạo bản sao của em nữa, cũng đừng đồ sống chết của các cô ta lên đầu em. B, nếu em không muốn quay lại bên cạnh anh, anh giết người toàn thế giới cũng vô dụng.”

Thera ở một bên thấy nụ cười âm u của cô, sống lưng lạnh run. Tại sao người Ngôn Tổ thích giống như ma quỷ tới từ chỗ sâu nhất ở địa ngục.

Nhưng Bert thích nụ cười của cô, cũng cười: “Giết hẩn thì sao?”

“Trước đây có ích, bây giờ vô dụng.” Cô giống như thản nhiên, “Anh ta đã giết Chace, còn đùa giỡn em. Dù anh gỡ hai mươi bốn cây xương sườn của anh ta xuống cũng đều đáng đời anh ta.”

Bert uốn cong khóe miệng một cách sâu xa, không tin lắm, cũng không bình luận.

Chân Ái thờ ơ: “Máy bay đến chưa, khi nào về?”

“Chờ hoàn thành kế hoạch.”

“Ồ.” Chân Ái chậm rãi suy tính, ánh mắt chuyển một cái, bưng ly rượu đỏ lên, “Không muốn chúc mừng một chút?”

Trước mặt Bert chỉ có ly nước. Hẩn cũng giống như L. J. đã uống thuốc năng lực động vật, thường ngày lịch sự nhã nhặn, thực sự động tay có thể một đám đánh chết người. Cô từng thấy hẩn tháo người như tháo súng, lên xuống hai ba lần biến thành mảnh vụn.

Tuy hẩn đã đồng ý với cô sẽ không giết người nữa, nhưng hôm nay, hẩn sẽ bị dồn ép nổi nóng.

Cách loại trừ công dụng của thuốc nhất thời chính là cồn.

Sao Bert không đoán ra suy nghĩ của cô, trong con người đen nhánh ửng vàng hiện lên một vẻ tìm tòi nghiên cứu: “Buổi trưa không uống rượu. Tối nay đến nhà, em muốn anh uống bao nhiêu, anh đều tuân lệnh.”

Một từ “tuân lệnh” khiến Thera và Amber nghi ngờ lỗi tai xảy ra vẫn đề, lại cảm thấy sờn cả tóc gáy.

“Đương nhiên tôi còn phải uống, nhưng bây giờ tâm trạng em không tốt, muốn anh uống với em.” Cô vênh mặt hất hàm sai khiến, nghiêng đầu dựa trên mu bàn tay trắng nõn, kề má vào ly rượu sóng sánh, màu quang trong suốt lại yên tĩnh nhìn hẩn chăm chăm.

Vượt qua một bàn đầy khay ly óng ánh và ánh nến, vẻ xinh đẹp không nói ra được.

Bert hơi híp mắt, không nói, màu quang rất sâu, không biết đang nghĩ gì, cuối cùng mỉm cười: “C, đợi tối...”

Chân Ái kéo ghế ra, bưng ly rượu đi tới. Ánh mắt hẩn đuổi theo cô, từ từ rút ngắn.

Cô quay người lại, ngồi trên đùi hẩn, kề sát tai hẩn, trong giọng nói có chút dụ dỗ: “Thế nào? Em sắp trở về với anh, chuyện này không đáng chúc mừng?”

Hẩn tinh ranh không giảm: “Anh muốn chuẩn bị chúc mừng long trọng hơn.”

Lời nói như vậy, cánh tay hẩn lại không kiềm chế được đặt lên vòng eo trơn mềm của cô, không cầm lòng nổi thu lại, trói buộc cơ thể mảnh khảnh của cô vào lòng.

Giống như độ sức.

Rượu đỏ hơi dập dờn, hẩn thở hỗn loạn, thở phào một hơi.

“Little C, em biết, anh yêu em; nhưng bây giờ, anh không tin em.”

Chân Ái nhún nhún vai, mỉm cười ngậm một ngụm đầy rượu, đôi môi mỏng lại gằn. Con người đen khiêu khích nhìn hẩn chăm chăm, hơi thở nhàn nhạt phả trên mặt hẩn.

Con người Bert hơi u ám, yên lặng một lúc, trong ánh mắt kinh ngạc của người bên ngoài, vô cùng phục tùng lại nghe ngheo chậm rãi mở miệng.

Chân Ái nghiêng đầu đưa rượu vào, lại đột nhiên bị hẩn siết đầu thật chặt, hung hăng hút.

Cô giãy một cái, rượu đỏ bị hẩn hút vào không rơi một giọt.

Chân Ái mang theo cơn giận đầy tràn hung ác cắn hẩn một cái, bực tức đẩy ra, nhảy lên từ trong lòng hẩn. Hẩn đau muốn chết, nhưng vẻ mặt cười được như ý, dường như vô cùng vui vẻ.

Cô đột nhiên hận không thể cầm roi quất chết hẩn. Đôi mắt hẩn vừa chuyển, cổ tình dùng sức lau vết máu ngoài miệng, trong ánh mắt có chút khiêu khích.

Chân Ái thấy hẩn nhìn chỗ khác, vừa quay đầu liền cả kính hồn bay phách lạc, không biết từ lúc nào, Ngôn Tổ xuất hiện ở đầu bên kia phòng ăn.

Thì ra, bình phong sau chỗ cô ngồi đã được kéo ra, bên kia chính là chỗ anh chịu hình phạt.

Chỉ cần liếc mắt, Chân Ái liền đau đến giống như tê tâm liệt phế.

Ngôn Tổ trên cây Thánh giá, hình dáng mảnh khảnh, không còn hình người.

Anh trong trí nhớ vô cùng thích sạch sẽ, dơ bẩn lộn xộn như vậy, nhếch nhác như vậy.

Tóc đen dài, ướt sũng dính vào gương mặt gầy gò tái nhợt, gò má hơi nghiêng mơ hồ có vết sẹo roi da để lại. Anh quá gầy, áo sơ mi trống không, phía trên đều là vết xé rách của dụng cụ tra tấn.

Cô không dám tưởng tượng dưới quần áo rách nát, cơ thể anh thảm thiết như thế nào.

Nhưng ngay cả như vậy, anh vẫn không có bất kì dáng vẻ suy sụp nào, lộn xộn nhưng không lười thôi, chán nản nhưng không đáng thương, ngược lại giống như một cái cây già nua, mãi mãi như vậy, không có vui buồn.

Anh giống như đã qua, vô cùng trầm mặc, vô cùng kiêu ngạo.

Đầu Ngôn Tổ dựa vào cây Thánh giá, tựa như bản thân vô lực chống đỡ, ánh mắt hơi dừng lại, chăm chú trên gò má cô, thời gian rất lâu cũng không có biểu cảm, chỉ cách thời gian không gian thật dài, nhìn, nhìn.

Bất tri bất giác, trong đôi mắt mệt mỏi của anh dần dần có tia nước rục rĩ dao động, lại yên lặng tiêu tan. Lòng Chân Ái thoáng chốc vô cùng đau đớn.

Anh đang suy nghĩ điều gì, cô hiểu rất rõ.

Anh không hề giận cô vừa rồi “thân mật” với Bert, anh cũng biết cô sẽ không tin những lời sám hối kia, sẽ không hiểu lầm anh.

Anh đau lòng cô. Đau lòng sự nguy trang của cô, đau lòng cô không nên tới mạo hiểm.

Lời sám hối nhận tội kia, hai câu cuối cùng thực ra là thư tình gửi cho cô. Ngẫu nhiên va vào một chỗ với mặt mã anh thiết kế và khóa mã để lại cho Rheid. Cô nhìn đã hiểu, liền liếc mắt nhìn ra chỗ của anh.

Sự hối hận trước nay anh chưa từng có, nỗi nhớ nhung trong những ngày điên cuồng thần trí mơ hồ kia đè nén quá sâu, mà việc từng bước đến gần cái chết khiến anh nhớ cô nhớ đến phát điên, mới để lại một câu tâm tình đó.

Anh và cô nhìn thẳng như vậy, gương mặt không biểu lộ cảm xúc giống nhau, nỗi đau thấu tim gan giống nhau.

Chân Ái gắt gao bóp ly thủy tinh, sống lưng cứng đờ không nhúc nhích.

Cô cảm thấy mình gặp phải sự giãy vò và độ sức trước đó chưa từng có, cô dốc sức kiềm chế, nhưng toàn thân trên dưới đều đang kêu gào ầm ĩ, chỉ muốn bay nhào tới gắt gao ôm lấy anh.

Cái gì cũng mặc kệ, cùng chết đi!

Nhưng cô bỏ được mình, lại không bỏ được anh.

Bert đứng lên kê sát sau lưng Chân Ái, cúi người tiến đến bên tai cô, mắt lại nhìn Ngôn Tổ chằm chằm: “Little C của chúng ta thích người đàn ông mạnh mẽ, nhưng bây giờ cơ thể hần sụp đổ, tinh thần suy sụp. C, em nói, hần vẫn xứng với em sao?”

“Đương nhiên không xứng.” Cô lãnh đạm để ly xuống, xoay người rời khỏi đại sảnh.

Ánh mắt Ngôn Tổ yên lặng lại trầm tĩnh, luôn đuổi theo cô, cho đến khi biến mất.

#

Chân Ái nhanh chóng lách vào hành lang, Amber đuổi tới, đưa cho cô một cái bút ghi âm: “Ngài B nói, có người nhấn lại cho cô.”

Một tay Chân Ái kéo tới, thấy Amber vẫn nhìn trộm mình, lại chạy về trước mấy bước. Lại chuyển qua một ngã rẽ, cô dừng lại, lòng bàn tay không ngừng run rẩy.

Hôm nay Bert muốn rời khỏi câu lạc bộ, trước đó, hần sẽ giết tất cả phụ nữ bị nhốt. Hần cho rằng Ngôn Tổ đã bị phá hủy, giết những người này là bước đổ tội cuối cùng.

Cho nên, nói theo một ý nghĩa nào đó, những người phụ nữ này chết, Ngôn Tổ ngược lại an toàn.

Biến số duy nhất là ở chỗ FBI và đội đặc công có thể đến bất cứ lúc nào. Một khi Bert phát hiện thực ra Ngôn Tổ truyền tin tức ra bên ngoài, anh tiêu ngay. Cho nên...

Chân Ái nắm tay thật chặt, kiên quyết nhấn tâm, cô phải giục Bert lập tức giết năm mươi sáu người phụ nữ kia, lập tức rời khỏi, nhất định phải đi trước khi FBI tới.

“Cô không sao chứ?” Thera đi theo tới, trong sự quan tâm giả dối mang theo vẻ dò xét.

Chân Ái quay mặt qua chỗ khác, không nhìn cô ta, cũng không phản ứng.

Tính tình người này thật đúng là... Thera thật không muốn nói chuyện với cô, nhưng nhin một chút, vẫn hỏi: “Tiểu thư C, cô nghĩ anh ta có thể chết không?”

Cả người Chân Ái cảnh giác, lạnh băng: “Không biết.”

Thera liên tục đung vào mấy cái đinh, xoay người muốn đi, mới một bước liền lùi lại, do dự mấy phút, chợt chậm rãi hỏi Chân Ái:

“Tôi rất tò mò, được Ngôn Tổ yêu là cảm giác gì?”

Trong lòng Chân Ái chấn động, vành mắt bỗng đỏ. Cô quay lưng lại với cô ta, thanh âm cực nhỏ: “Rất tốt...”

Tốt đến mức thà tiêu diệt cả thế giới cũng không nguyện buông anh ra.

Cho nên, mạng người ở đây ghi hết lên đầu cô; xuống địa ngục cũng để cô đi thôi.

Thera còn muốn hỏi, Bert đã tới.

Chân Ái quay đầu lại, thay đổi vẻ mặt lạnh nhạt: “Lúc nào có thể rời khỏi? Một giây em cũng không muốn đợi ở đây.”

“Sau này anh không quay lại đây, người đều phải xử lý hết.”

“Vậy anh nhanh lên một chút. Em không muốn đợi.” Cô hơi không kiên nhẫn, “Bây giờ lập tức giết năm mươi sáu người phụ nữ kia.”

Bert như cười như không, bỗng khom lưng, sát lại gần cô: “Little C, đừng giả vờ. Anh hiểu rất rõ suy nghĩ trong lòng em...”

“Ngài A.” K đưa di động tới, chỉ có điện thoại của A mới dám ngắt lời.

Bert thẳng người lên, ý vị sâu xa dò xét gò má trắng nhợt lại căng cứng của Chân Ái, cầm điện thoại đi đến bên cạnh: “A?”

“Lập tức dẫn cô ấy về.” Thanh âm Arthur rất lạnh nhạt.

Bert thấp giọng: “Hắn thì sao?”

Đầu bên kia, Arthur trầm mặc một lúc: “Anh lo cô ấy sẽ phản ứng ngược.”

“Ok, để hắn sống... Em xử lý chuyện bên này xong sẽ lập tức dẫn cô ấy về...”

“B, anh nói, bây giờ! Ngay lập tức!” Arthur ra lệnh, trầm mặc một chút, “B, em đã bị S. A. lừa dối.”

Gần như là cùng lúc, K vội vã cắt ngang: “Ngài B, đội đặc công SWAT đã bao vây chân núi.”

Bert sững sốt, ngay sau đó cười nhạt, lắc đầu, xoa xoa mi tâm: “Ôi, ừm, S. A. Yan, ôi.” Cười cười, trong mắt lóe lên một tia hung ác, lại cầm điện thoại lên: “A, em muốn xem C vứt bỏ hắn, hoặc là chính tay giết hắn.”

Arthur hiểu ý hắn, lạnh lùng ngăn lại, “Đoạn ghi âm đó tạm thời không thể cho cô ấy nghe, anh không hi vọng lúc anh không ở bên cô ấy, cô ấy không không chế được cảm xúc.”

Bert hừ một tiếng.

“B, anh muốn em lập tức dẫn cô ấy về, chuyện còn lại bỏ xuống hết.”

“Được.” Bert nghiêng răng nghiêng lợi nhìn xuống một hơi, trong nháy mắt lại thấy Chân Ái đeo tai nghe, ánh mắt đờ đẫn, sắc mặt trắng bệch.

Bert chưa từng thấy vẻ mặt trống rỗng như thế của cô, bỗng nhiên hoảng hốt: “A, cô ấy đã nghe rồi.”

#

Chân Ái lẳng lặng, lẳng lặng.

Bên tai chỉ có thanh âm quen thuộc, Ngôn Tổ và Annie.

“Bây iPod Chace để lại cho Ai, nhìn như rất hoàn chỉnh, thực ra thiếu màu bạc. Nếu là người của tổ chức, họ cầm thù Chace, sẽ lấy đi toàn bộ. Chỉ có CIA sẽ lấy đi thứ duy nhất có ích với các người. Mật mã không khó, các người đã sớm giải ra, lại lừa cô ấy, cho nên mới gạch bỏ mười ba mã số sách kia. Giấu đầu hở đuôi.”

“Ồ? Tại sao bọn chị phải lấy iPod màu bạc của cô Chân Ái?”

“Uy hiếp cô ấy.”

“Uy hiếp? Bọn chị chưa từng làm.”

“Các người vẫn đang làm, vẫn đang dùng đạo đức lương tri và cái gọi là chuộc tội uy hiếp cô ấy.” Người đàn ông ung dung bình thản trước sau như một, trong giọng nói lộ ra sự phẫn nộ ẩn nhẫn và xa lạ, “Tại sao các người giấu ghi âm Chace đưa cho cô ấy? Tại sao Chace hao tổn tâm sức thiết kế âm tần trong mật mã? Trừ khi là một bí mật lớn. Ví dụ như, bố mẹ Chân Ái hoàn toàn không phải như các người nói. Họ không phải là nhà khoa học tà ác nhất gì đó, là các người đang bắt cóc cô ấy!”

“Không. Đời cha cô ấy đích thực là một trong những người sáng lập tổ chức tà ác S. P. A., họ đích thực đã nghiên cứu rất nhiều thuốc độc và công cụ giết người tội lỗi. Chỉ có điều...”

“Chỉ có điều thuốc họ nghiên cứu chế tạo cực ít, đồng thời bào chế thuốc giải tương ứng. Nhưng các người cũng muốn có những kĩ thuật này, cho nên mới bắt cóc bố mẹ cô ấy.”

“Bố mẹ cô ấy không cần bắt cóc, bản thân đã tà ác.”

“Nhưng nhiệm vụ bào chế thuốc giải vốn không hề ở trên người cô ấy!”

“Vậy cậu nói cho cô ấy biết sự thật đi.”

“...”

“Để cô ấy rời khỏi chúng tôi, không phục vụ cho chúng tôi nữa. Ok, tôi không sao cả. Để những thuốc nổ sinh học nguy hiểm như bom nguyên tử này chỉ tồn tại trong tay S. P. A., không có cơ quan không có chính phủ có thể đối đầu với chúng, để tổ chức khủng bố sử dụng đi giết người quy mô lớn đi. Dù sao người chết cũng là người bình thường khổ cực của đất nước nghèo khó. Không có chút quan hệ nào với tôi.”

“...”

Chân Ái lẳng lặng, lẳng lặng.

Anh chưa từng nhắc qua với cô.

111. Chương 110

Ngôi nhà thờ nằm ở vách đá trên bán đảo này là ngôi nhà thờ duy nhất ở vùng ngoại ô, chiều Chủ nhật, dân cư lân cận lục tục tới cầu nguyện.

FBI và đội đặc công bày thế trận đón quân địch, lúc đến gần nhà thờ, tiếng chuông gõ, tiếng hát ca đoàn trầm bổng.

Cảnh sát địa phương rất nhanh tìm được người quản lý nhà thờ nói rõ mục đích đến, người quản lý và mục sư vô cùng kinh ngạc, vội vàng sơ tán đám đông. Mấy vợ chồng trung niên đỡ người già ốm trẻ nhỏ, vội vàng nhưng có trật tự phân tán ra ngoài nhà thờ.

Gió biển gào thét, thổi lên từ vách đá. Máy bay trực thăng đến nơi, mang theo các đội viên đặc công nón sắt vũ trang đầy đủ tuân thủ vị trí nghiêm ngặt, cẩn thận đợi dân thường trong nhà thờ rời khỏi.

Điều họ không biết là, dưới lòng đất của tòa kiến trúc cổ xưa này sớm đã là một biển lửa.

Bert để phá hủy cầu lạc bộ giấu dưới nhà thờ đã đặc biệt lắp một ống dẫn xăng, người đi theo nhận lệnh của Bert, phải đổ xăng vào toàn bộ hành lang xoay tròn hình cung.

Nhưng Chân Ái đột nhiên xuất hiện, không đợi người đi theo đổ xăng từng phòng, cô trực tiếp mở cửa cổng, chất lỏng trong suốt chảy xuôi ào ào theo từng bậc thềm như nước lũ, không khí trong nháy mắt tràn đầy mùi xăng gay mũi.

Chân Ái không biểu lộ cảm xúc gì, đi xuống từ hành lang cùng dòng xăng chảy ào ào, phụ nữ trong lồng thét lên tránh né, la khóc ầm ĩ.

Cuối hành lang của cung điện dưới đất, Ngôn Tổ và Bert đang đứng.

Ngôn Tổ dang hai tay, cúi đầu rất thấp, cơ thể đổ nát mềm nhũn vô lực treo trên cây Thánh giá. Gần kề cái chết, chỉ sợ không cảm giác được đau đớn. Ngay cả Bert nhìn bộ dáng gầy trơ xương của anh cũng mất đi hứng thú hành hạ.

K nhỏ giọng báo cáo: “FBI đã bao vây mặt đất.”

Không biết Bert có nghe hay không, không hề gấp gáp, ánh mắt mang hàm ý sâu xa dừng trên người Ngôn Tổ: “S. A., anh quả nhiên không tệ.”

Hắn ngồi xuống, trải một tấm bản đồ xuống đất, lấy ra một cái com-pa.

Hắn kể lại nội dung trong lời sám hối của Ngôn Tổ: “Lấy được lệnh lục soát, nhưng vẫn không tìm ra trung tâm ngược đãi bí mật trong nhà tôi.” Chân com-pa đóng ở vùng núi trên bản đồ, chỗ lâu đài nhà Ngôn Tổ.

Hắn dùng ngón tay đẩy chân còn lại của com-pa ra: “Khởi đầu cho cuộc đời phi phạm của tôi, Chace, thank you!” Cây kim rơi vào bờ biển trên bản đồ, chỗ nằm đó Chace tự sát.

“Mười hai tiếng giết chết mười hai người, mức độ như vậy, các người thần phục không?”

“Các người có thể đảo ngược thời gian không?”

Hai ngón tay Bert nắm đầu com-pa, nhẹ nhàng xoay tròn ngược chiều kim đồng hồ, 144 độ;

“Lại thêm năm mươi sáu mạng phụ nữ, khoảnh khắc cuối cùng.”

Com-pa lại đi 56 độ.

Cây kim đi tới bờ biển gần New York, rơi trên ngôi nhà thờ chỗ của họ. “Anh nói lúc còn nhỏ anh thấy bà sơ và mục sư.”

“S. A., anh rất sáng tạo.” Hắn vẽ vòng tròn trên bản đồ, “Là tôi sơ suất, các anh thực sự không phải đợi mười hai tiếng ở Silverland, người chết cũng chỉ có năm người. Tôi cho rằng lúc anh sám hối hồ đồ, không nghĩ anh rất tỉnh táo.”

Bert cầm com-pa lên: “Đây là thư tình anh gửi cho cô ấy? Rất cảm động, thực sự. Xem ra anh thích giao lưu trên phương diện tinh thần với cô ấy. Rất thú vị. Thế nên, cho dù tôi giết anh cũng không có ích gì.”

Hắn thở dài một hơi, “Chỉ tiếc, người yêu của anh bây giờ...”

K đột nhiên cắt ngang, thanh âm rất gấp: “Tiểu thư C châm lửa rồi.” Bert kinh ngạc nửa giây, phút chốc đắc ý nở nụ cười.

Ngôn Tổ cúi đầu, không trả lời. Nhiệt độ dưới đất thành linh tăng cao, anh khó thở.

Bert ném cây com-pa, đứng lên: “Tô Kỳ từng lấy trộm một đoạn ghi âm, là đối thoại của anh và một quản lý CIA, liên quan đến iPod màu bạc Chace để lại, nhớ không?”

Ngôn Tổ yếu đến mức không có sức lực, nghe nói như vậy, sống mắt di chuyển một chút, nhưng không có bất kì biểu cảm gì.

“S. A., cho dù là tôi, cũng thất vọng về anh rồi.” Bert khẽ lắc đầu, “Cô ấy đối với anh mà nói, là một món đồ lệ thuộc có thể vứt bỏ sao?”

Ngôn Tổ ngược mắt nhìn hắn.

“Ừ, anh muốn nói không phải.” Bert trả lời thay anh.

“Nhưng trong thế giới của anh, trước mặt chính nghĩa của anh, cô ấy tuyệt đối là một người có thể hi sinh hết.” Bert kì quái cười một tiếng.

Mùi xăng gay mũi từ xa đến gần, càng ngày càng nồng, hắn quay đầu lại nhìn, trên vách tường hành lang màu trắng mờ hồ hiện lên ánh sáng đỏ. Trong mấy cái lồng gần nhất, các cô gái thét lên đi mở vòi nước, nhưng không có gì cả.

“Little C của anh đã trở lại rồi.” Tâm trạng hắn rất tốt, trong nháy mắt liếc Ngôn Tổ, “Lúc nghe nói FBI muốn tới vây quét FBI, tôi phút chốc đã hiểu video sát hạch của anh, lúc đó thật hận không thể lột da anh ra. Nhưng không ngờ Cheryl nghe được đoạn ghi âm kia, bây giờ cô ấy hận anh hơn tôi, ngược lại tôi không quan tâm sống chết của anh nữa.”

Người đàn ông trên cây Thánh giá vẫn không đáp lại, trầm mặc giống như đã mất đi thanh âm.

Bert đút hai tay vào túi, hơi ngồi xổm người xuống, nghiêng đầu nhìn thẳng cái đầu cúi xuống của anh: “Để anh sống. Cho dù FBI giúp anh rửa sạch oan ức, hôm nay năm mươi sáu người ở đây vẫn sẽ bị thiêu sống, anh đã định trước không cứu được các cô ta. Tôi để anh lại đây, để anh nhìn tận mắt, nghe tận tai cái gì gọi là địa ngục. Anh Ngôn Tổ cao thượng cao quý, ngày hôm nay sẽ trở thành cơn ác mộng cả đời của anh sao?”

Hắn khiêu khích nhìn chằm chằm đôi mắt yên lặng của anh: “Ở đây, S. A., anh sẽ vĩnh viễn mất đi cô gái gọi là ‘Chân Ái’ kia, tình yêu chân thành của anh. Ôi, anh Ngôn Tổ hiền lành chính trực, lương tâm của anh sẽ bị giày vò sao? Anh đã tổn thương tín nhiệm cô ấy dành cho anh, anh biến cô ấy từ thiên thần thành ác ma. Cả đời tiếp theo đây dựa trên giường bệnh, anh có thể hối hận đã cùng đám người CIA dùng những thủ chính nghĩa đạo mạo trang nghiêm kia lừa gạt cô ấy, phụ lòng cô ấy không?”

“Đương nhiên anh ta sẽ không hối hận.” Thanh âm Chân Ái vô cùng lạnh nhạt, vang lên phía sau, “Không có tôi, anh ta cũng có thể sống rất tốt.”

Bert quay đầu lại, cả kinh hồn bay phách lạc.

Chất lỏng trong suốt đuổi theo bước chân cô chảy vào, trong hành lang hình vòng sau lưng cô ánh lửa bùng cháy, tựa như có một con mãnh thú màu đỏ đầu đầy máu hí chạy như điên tới.

Ánh lửa đột nhiên biến thành quả cầu lửa gào thét.

“Cẩn thận!” Bert xông lên như gió kéo cô lại từ bên mép xăng, ngọn lửa nhanh chóng vọt vào theo “con sông” trong suốt, “bập bùng” vỗ vào không khí, nhún nhảy cao bằng người.

Bert che chở cho cô, tóc mái bị ngọn lửa nhảy rất cao làm cháy xém, suýt nữa lướt qua gò má hắn. Mặt hắn nóng lên, nổi giận: “Ai đã đổ xăng vào?”

“Tôi, sao vậy?” Tâm trạng cô vô cùng không tốt, khiêu khích lại độc tài nhìn hắn chằm chằm, dùng lực hất tay hắn ra, một mình đứng không vững suýt nữa ngã vào biển lửa.

Bert vội vàng tiến lên kéo cô, hắn chưa từng thấy vẻ mặt bất chấp tất cả như bây giờ của cô, tựa như mang theo thù hận muốn hủy diệt toàn thế giới.

Hắn chột luống cuồng, nhớ tới “không khổng chế được” Arthur nói, hắn mặc kệ tất cả: “C, chúng ta về đi. Bây giờ! Ngay lập tức!”

“Tôi còn có chuyện chưa làm xong.” Sắc mặt Chân Ái âm u lạnh lẽo, lại hất tay hắn ra.

Ngọn lửa hùng hục theo xăng chảy không ngừng chạy nhanh trong đại sảnh, đốt hết bàn ghế, rèm cửa, thảm trải sàn. Không khí trong nháy mắt sục sôi, hơi nóng di chuyển khiến người ta không mở mắt nổi.

Cô bước đi lảo đảo, đi về phía Ngôn Tổ.

Ngôn Tổ bị không khí mật độ cao làm khó thở, nghe thấy thanh âm của cô, cố hết sức ngẩng đầu.

Trong hơi nóng màu đỏ lay động, cô gái anh luôn nhớ nhung đi tới trong ánh lửa ngập trời và tiếng thét chói tai thê thảm của phụ nữ. Cô xa lạ và lạnh như băng, trong đôi mắt đen nhánh không có một chút cảm xúc.

Chân Ái không nói một lời, đứng trước mặt anh.

Đón ánh mắt chán nản nhưng dịu dàng của anh, gương mặt cô trống rỗng. Một lúc, cô nhẹ nhàng đến gần, như tượng gỗ chậm rãi ôm thắt lưng gầy gò của anh, từng chút một dựa vào ngực anh.

Cô tỉnh mịch nhìn chăm chăm hư không, nước mắt liền dâng lên: “A Tổ à.”

Chỉ một tiếng, trên gương mặt trắng ngần của Ngôn Tổ liền hiện lên sự đau đớn không cách nào nói nên lời.

Tay cô vòng qua sau lưng anh, đáy mắt lạnh lẽo ảm đạm, ngón tay tàn nhẫn bóp vết thương của anh: “Anh đau không?”

Anh đau đến mức cả người run lên, mi tâm co rúm, ánh lửa đỏ phản chiếu sắc mặt anh trắng bệch.

“Ai...” Anh rên lên một tiếng, giọng nói khàn như đất cát.

Chân Ái dựa vào ngực anh, nghiêng đầu chà xát râu mọc lởm chởm trên cằm anh: “Thật là nhột, ha ha.”

Ánh nước trong đôi mắt đen kịt của cô sáng rực, phản chiếu ánh lửa đỏ đầy trời, giống như quỷ hút máu: “Anh có biết tôi yêu anh bao nhiêu không? Tôi tin anh bao nhiêu không?”

Ngôn Tổ cố gắng cúi đầu, kề sát gò má hơi lạnh của cô, mỗi một chỗ trên cơ thể đều khát khao muốn ôm cô, cánh tay lại vô lực giẫy khỏi dây thừng trên cây Thánh giá.

Một tay cô ôm thắt lưng anh, tay kia đặt lên ngực anh, lấy ngón tay khê gõ một cái, hai cái: “Anh tổn thương tôi như vậy, anh đau lòng không?”

Ngôn Tổ vốn mắt nước nghiêm trọng, bị nhiệt độ cao hơn nóng cũng không đổ mồ hôi. Nhưng cô gõ ngực như vậy, anh chợt đau đến choáng váng, tầm mắt trở nên mơ hồ: “Ai, không phải...”

“Anh biết không? Anh là toàn thể giới của tôi.” Cô không nghe anh, chỉ tự lẩm bẩm, “Thế giới của tôi chỉ có một mình anh, chỉ có anh là màu sắc. Tại sao anh tốt như vậy? Trên đời nhiều người như vậy, chỉ có anh hiểu tôi; trên đời nhiều chỗ như vậy, chỉ có một chòm sáng là anh. A Tổ, anh là tất cả của tôi... Toàn bộ thế giới.”

Cô yếu ớt hít sâu một hơi, thanh âm đang run rẩy, “Cho nên, nếu anh vứt bỏ tôi, nếu anh không ở đây, tôi không còn gì cả, không còn gì cả.”

Ngọn lửa bay lượn, nhiệt độ cao bốc hơi lên từng tắc da tắc thịt.

Nước mắt Ngôn Tổ lấp lánh, giọng nói anh khàn khàn: “Ai, anh sẽ không. Em đừng nói như vậy, em biết không phải như vậy.”

“Phải.” Cô nhấn tâm nắm vòm ngực loang lỗ vết máu của anh, khẳng khái lắc đầu, “Anh không giống vậy. Không có tôi, anh cũng có thể sống rất tốt. Cuộc sống và thế giới của anh vốn sạch sẽ lại xuất sắc. Mà tôi, không có sinh khí, tôi tầm như vậy. Lúc ở cùng tôi, anh đang nghĩ gì, có phải đang nghĩ, à, cô gái đó thật đáng thương, Chân Ái thật đáng thương, mình đi cứu cô ta đi không. Anh nghĩ như vậy phải không?”

“Ai, không phải, em không giống như vậy.” Anh khó khăn lên tiếng, muốn nói nhiều hơn, bị đau đớn hành hạ đến mức giọng nói khàn hoàn toàn không cho phép.

Cô vẫn không nghe, cổ chấp mở to mắt, nước mắt trong suốt như trân châu rơi xuống, rất nhanh bốc hơi:

“Anh đã hoàn thành việc cứu rồi tôi, bây giờ lại vì cứu kẻ khác mà vứt bỏ tôi. Anh thật tốt, biết tôi là con của ác ma, cho nên giúp CIA chính nghĩa giam tôi lại, cứu toàn thể giới. Sao anh có thể tốt như vậy?”

Cô nghiêng đầu một cái, vùi vào buồng tim anh, nước mắt liên tục chảy vào ngực anh:

“Tôi cho rằng được anh yêu tốt như vậy, tốt đến như vậy. Chỉ cần có thể nhận được tình yêu của anh, tôi sẵn lòng hủy diệt tất cả. Nhưng anh sẵn lòng vì tất cả, hủy diệt tôi.

Anh hiểu tôi như vậy, hẳn là biết chuyện anh trai còn có mẹ đối với tôi là gánh nặng to lớn và nặng nề dường nào. Anh biết rất rõ, lại để người khác gạt tôi, cùng bọn họ đặt những gánh nặng này lên người tôi.

Ngôn Tổ à, làm sao anh có thể...”

Cô khóc nức nở không che giấu được, nghẹn ngào không nói nên lời.

Trong mắt Ngôn Tổ xẹt qua sự đau đớn thấu xương, dần dần lắng đọng xuống, ở khoảnh khắc nào đó trở nên tỉnh mịch.

Cô ngừng khóc, lạnh lẽo tiếp tục: “Tâm trạng của tôi, anh hiểu rõ hơn ai hết... Cho nên, anh đáng hận hơn ai hết.”

Cô buông anh ra, lùi ra sau một bước. Gương mặt nhỏ nhắn trông rỗng vô thần đã bị nhiệt độ cao của ngọn lửa làm đỏ bừng, tất cả đều là nước mắt.

Lửa càng cháy càng lớn, khắp thế giới đều là tiếng thét chói tai thê thảm của phụ nữ. Nóc đại sảnh đột nhiên rung chuyển một cái, bụi bặm vỡ vụn, tòa kiến trúc này sắp sụp đổ.

Bert đã sớm không còn lòng dạ quan tâm, thấy Chân Ái phát tiết xong, lập tức tới kéo cô. K cũng vội vã tới báo cáo: “Đội đặc công và người của chúng ta đang sống chết với nhau ở trên, ông dẫn sắp đến giới hạn rồi. Thưa ngài, nhanh rút lui một chút đi!”

Chân Ái cố chấp không di chuyển, chỉ nhìn thẳng Ngôn Tố, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm, giống như muốn khắc anh vào trong xương tủy.

Ngôn Tố linh cảm được cô muốn làm gì, đáy mắt hiện lên nỗi sợ hãi như lửa cháy lan, chợt giãy một cái, cây Thánh giá lắc lư, dây thừng cột vững vàng, anh tiêu hao tất cả sức lực lại không thể di chuyển được một chút.

Anh hoảng sợ, cực kì bi ai, vành mắt đều đỏ, gần như là dùng linh hồn nhìn cô chằm chằm, gần từng chữ cảnh cáo, cực kì bi thương và không thể làm gì: “Ai, anh biết em muốn làm gì. Em đừng như vậy. Xin em đừng! Nếu em dám, cả đời này anh đều sẽ không tha thứ...”

Lúc đó, Chân Ái đột nhiên giãy khỏi tay Bert, nhào qua như bướm bướm bay, gắt gao ôm cổ anh, đôi môi đầy nước mắt chặn lời anh chưa nói xong.

Đại sảnh chao đảo dữ dội, ánh lửa ngút trời.

Không khí nóng mang theo tro bụi đốt cháy và bụi bặm trên nóc nhà bao bọc hai người. Trong nhiệt độ cao đốt da người, cơ thể nóng rực áp sát vào nhau.

Cô thở rối loạn và nóng rực, độc tài và dùng sức cạy môi lưỡi anh ra, cố gắng mút hôn cắn, ra sức hút mùi vị trên người anh, tựa như đời này không còn cách nào hôn nữa.

Ngôn Tố yếu ớt nhưng hết sức chân thành, trên mặt đã toàn là nước mắt. Muốn nói gì đó, lại theo bản năng hôn cô điên cuồng, mang theo dục vọng trước đó chưa từng có, tuy không thể ôm, lại muốn chiếm đoạt toàn bộ hơi thở quen thuộc của cô.

Đôi môi khô rách của anh rất nhanh được cô làm ẩm ướt, nhưng sự thân mật mạnh mẽ lại giống như trong đời không có nữa này, làm sao cũng không thể giải khát, làm sao cũng không đủ.

Ngôn Tố dùng sức lực còn sót lại mút lấy cô, sức mạnh và sự phụ thuộc toàn thân đều tập trung vào giữa môi, nhưng cuối cùng cô vẫn dùng sức đẩy một cái, buông anh ra.

Trong biển lửa nóng hừng hực, lòng anh chợt lạnh lẽo.

Môi Chân Ái đỏ, gò má đỏ, đôi mắt đều đỏ: “Ngôn Tố, đây là goodbye kiss dành cho anh.”

Cô không nói một lời, đơn giản lại thô bạo tháo hết dây thừng trên người anh.

Ngôn Tố được thả ra liền muốn ôm cô, lại bị cô hung hang đẩy một cái. Cơ thể anh quá yếu, không có cách nào chống đỡ, đột nhiên đụng vào cây Thánh giá trượt xuống đất theo cái cây, dựa lưng ngồi, ngay cả thở cũng khó khăn.

Không khí nóng lượn vòng, mái tóc đen và váy trắng của cô tung bay trong ngọn lửa, đôi mắt đen như mực cũng nhuộm tầng đỏ: “Năm mươi sáu người anh muốn cứu sắp bị tôi thiêu chết rồi. Tôi đã trở thành một ác ma xứng với tên thật.”

Cô nở nụ cười, hết như quyết đánh đến cùng,

“Lần này tốt lắm, anh là con của ánh sáng, tôi lại mãi mãi không nhận được cứu rỗi. Chúng ta một người thiên đường, một người địa ngục, vĩnh viễn không có khả năng ở cùng một chỗ. Ngôn Tố, anh hãy sống thật tốt, hận thù tôi cả đời đi.”

Cô nói xong, xoay người nhìn Bert: “Có thể đi rồi.”

Vừa muốn bước đi, Ngôn Tổ không biết lấy sức mạnh từ đâu chợt đứng lên nhào tới sau lưng cô, siết cô lại thật chặt, hơi thở tuyệt vọng quanh quẩn bên tai cô: “Ai, đừng...”

“Anh câm miệng!” Sắc mặt cô vắng lặng lại cứng rắn, hung hăng tách cánh tay anh ra.

Người đàn ông rõ ràng bị hành hạ đến không còn hình người, giờ phút này lại giống như biến thành vòng thép, dùng ý chí đáng sợ nào đó gắt gao giữ, chết cũng không buông tay.

Chân Ái đẩy từng ngón tay của anh, nước mắt rơi mạnh xuống. Anh vẫn không buông, cô kiên quyết đá văng anh ra.

Cuối cùng Ngôn Tổ vẫn yếu ớt, té ngã xuống đất, cuộn tròn lại, không cách nào không chế ho khan dữ dội. Trong không khí nóng dập dờn, mặt anh trắng bệch. Chân Ái xoay người rời khỏi.

“Ai...” Sau lưng, Ngôn Tổ khó khăn gọi cô, “Ai...” Từng tiếng một, lúc đầu trầm thấp và vùng vẫy, dần dần khàn khàn, mỗi một chút đều lộ ra sự đau đớn dữ dội khoét tim nghiền xương: “Ai!”

Gương mặt Chân Ái không biểu lộ cảm xúc, cô không hề quay đầu lại.

Bên cạnh đại sảnh có mấy cái cổng vòm, một cái trong đó bị ánh lửa khói dày đặc bao phủ, là chỗ nhốt những cô gái đáng thương kia.

K mò mẫm một chút trước cánh cửa nào đó, xé một lớp giấy dán tường, thành linh xuất hiện một cánh cửa màu đen và máy mật khẩu. Bert buông tay Chân Ái nắm từ đầu đến cuối ra, vừa muốn đi đến mật khẩu vào, trong tầm mắt lại cảm ứng được có gì đó bất thường.

Lòng hần trầm xuống, xoay người đi kéo cô.

Nhưng tốc độ của cô cực nhanh, trong nháy mắt lách vào trong lồng giam cuối hành lang hình vòng. Chỗ đó địa thế thấp nhất, xăng rò rỉ sớm tràn qua nền hàng rào, chậm rãi chảy vào trong.

Cô lạnh lùng kéo song sắt rầm một cái.

“Không được!” Bert nhào tới như điên, ngọn lửa dưới đất vọt lên đốt hần cũng không để ý, nhưng trong nháy mắt đụng vào hàng rào, một ổ khóa vàng rơi trên song sắt.

112. Chương 111

Ngôn Tổ ngã dưới đất, dốc hết sức, trong giọng nói tràn ra một chút âm tiết đau khổ và mơ hồ: “Cô ấy muốn tự sát!”

Bert cùng lúc nhận ra bất thường, chạy vội tới ngăn cản, nhưng ổ khóa nằm trên song sắt, chìa khóa lồng trên ngón tay Chân Ái. Cánh tay hần duỗi qua hàng rào, chợt bắt lấy. Chân Ái nhanh chóng lùi ra sau một bước.

Đầu ngón tay hần lướt qua cái chìa khóa nhỏ màu vàng kia, miếng kim loại mang theo nhiệt độ của đám cháy lại khiến lòng hần dần lạnh lẽo.

“C, đưa chìa khóa cho anh!”

Chân Ái tĩnh mịch nhìn hần, không đáp lại.

Bert giận đến mức suýt nữa phát điên, hai tay nắm lấy song sắt màu trắng, hung hăng đẩy một cái. Song sắt lung lay một cái rất nhẹ, sừng sững không di chuyển, không hề giống như thường ngày bị hần dễ dàng đẩy ngã.

Lòng hần chấn động, chợt nhớ tới hình ảnh Chân Ái cho hần uống rượu. Năng lượng siêu phàm của hần bị khống chế, giờ phút này sức mạnh tương đương người bình thường.

Hắn cũng không thể dùng súng trong khoảng cách gần, một đốm lửa nhỏ là có thể dẫn tới bùng cháy lớn. Thảo nào cô tự động đi đổ xăng, thì ra là sớm không muốn sống nữa.

Hành lang xoắn ốc biến thành biển lửa, bởi vì hàng rào sắt có bệ, không đổ bao nhiêu vào lồng giam hai bên, toàn bộ chậm rãi chảy vào trong phòng cuối cùng này. May mà người đi theo dập lửa kịp thời, đào cát đã ngăn lại.

Nhóm phụ nữ trốn trong lồng giam nhìn ánh lửa bên ngoài thét chói tai thảm thiết, mà Chân Ái ở khu vực nguy hiểm nhất lại yên lặng.

Bert hoàn toàn không ngờ cô như vậy, trong lúc nhất thời hận đến mức đau đớn như lồng ngực bị dao khoét, chợt ra sức, hung hăng lắc song sắt: “Đưa chìa khóa cho anh!”

Chân Ái lẳng lặng, cười nhạt: “B, không phải anh rất thích nghe tôi thét chói tai sao? Chờ lửa đốt tới người tôi, tôi liền kêu thảm thiết cho anh nghe, tặng anh món quà cuối cùng.”

“Không!” Bert hung ác ngắt lời cô, không dám tưởng tượng hình ảnh cô bị lửa thiêu chết. Cuộc đời này lần đầu tiên hắn hoảng sợ, trái tim đang không ngừng run rẩy, hết sức kiềm chế, hướng về phía cô mỉm cười,

“C, em ngoan, nghe lời được không? Em ra đây. Có gì không vui, chúng ta ra ngoài rồi nói.” Hắn nói vô cùng chậm vô cùng nặng nề, thành khẩn đến mức hận không thể móc tim ra cho cô xem, “Em không vui, cứ tới đây đánh anh mắng anh, giống như lúc nhỏ vậy. Em ra đây, ra đây rồi nói!”

Chân Ái không nói, trống rỗng mặt mày. Bert bị ánh mắt của cô nhìn lạnh cả người, ánh lửa nhuộm gò má cô đỏ rực, nhưng hắn chỉ thấy một loại cảm xúc tái nhợt: Không còn hi vọng.

Mùi xăng ở khắp nơi xông vào đầu Chân Ái khiến cô choáng váng, luồng gió nóng cuốn vấy cô bay lượn như bướm trắng, cơ thể gầy yếu của cô khẽ lung lay một cái. Bert kinh hồn bạt vía, đưa tay kéo, vẫn bắt khoảng không: “Em đứng vững, đừng ngã xuống.”

Dưới đất đều là xăng, hắn rất sợ cô dính vào.

Chân Ái tĩnh mịch, không lên tiếng. Cô đã sớm đoán được, cô không đi, Bert cũng sẽ không rời khỏi.

Hắn không chịu đi thì sẽ bị bắt.

Trên nóc nhà truyền đến một tiếng nổ vang, là đạn được bắn phá. Không gian trong lòng đất chao đảo mãnh liệt, bụi bặm vụn vỡ rơi xuống rào rào, làm dơ quần áo tóc tai của mọi người.

Lửa càng cháy càng lớn, K không cần Bert ra lệnh đã sớm phân luồng chặn xăng, lại sắp xếp người dùng vải vụn kê bên song sắt hút xăng trong lồng giam ra.

Cát đá không đủ, K kêu người đào mặt tường ra, dùng đất chặn một pháo đài nhỏ.

Mọi người bận rộn vội vã, K tới nhắc nhở Bert: “Thưa ngài, nhất định phải cứu tiểu thư C ra nhanh một chút. Nhiệt độ không khí đã vượt qua điểm bốc cháy, một chút tia lửa, cô ấy ở đó sẽ biến thành quả cầu bùng cháy trong nháy mắt! Hơn nữa FBI đã xuống, không đi nữa thì sẽ...”

Anh ta không dám nói cái từ “bị bắt” này.

Bert giống như không nghe thấy, ánh lửa ngút trời phía sau đốt đến mức cả người hắn đầy mồ hôi, da bị hơi nóng làm đỏ bừng, hắn trước sau như một sạch sẽ, đời này chưa từng dơ bẩn lộn xộn như bây giờ.

Tóc ướt sũng dính vào gò má, hắn cũng không lo, tay không mãnh liệt đập song sắt từng cái một, chân liên tục vừa đá vừa đập, chỉ sau chốc lát bàn tay cánh tay đầu gối đều loang lổ vết máu. Hắn không biết đau, không ngừng một giây, thanh âm rất thấp, rất tuyệt vọng: “C, em ra đây! Cái gì anh cũng đồng ý với em, em ra đây!!”

Chân Ái không lên tiếng, mênh mang nhìn hắn. Cuối cùng, chậm rãi ngồi xuống.

Bert sửng sốt một giây, không thể tin trọn to hai mắt, kinh hoàng và sợ hãi: “Không không không... Không!! Không!! Không!!”

Cô không hề biểu lộ cảm xúc gì, ngồi vào trong xăng. Trái tim hần giống như đang bị triệu móng vuốt sắc nhọn túm lấy, vừa nôn nóng vừa đau, khoét tim đâm phổi, nắm tóc nhìn trời, mờ mịt quay một vòng, đột nhiên xoay người hung hăng đá một cái về phía song sắt, không còn vẻ ung dung bình tĩnh thường ngày nữa.

Hần hoàn toàn bị cô ép điên, gào thét:

“CHERYL LANCELOT!”

Hần hung ác nhìn cô chằm chằm, trong đôi mắt đen nhánh là sự điên cuồng và thù hận bất chấp tất cả.

Trong nháy mắt, K cũng không dám tới giục. Nhưng đầu khác của ngọn lửa, cuối hành lang xoắn ốc truyền đến tiếng súng chiến đấu dữ dội, FBI đã xâm chiếm cửa đường hầm câu lạc bộ. Mặc dù có biển lửa ngăn cản và người bị hại chờ cứu, nhưng FBI sẽ tới rất nhanh.

Tình hình nguy cấp, nhưng thái độ thù địch bùng nổ trong nháy mắt Bert gọi tên Chân Ái khiến tất cả mọi người không dám tiến lên, có lẽ ai cũng hiểu, lần này hần nhất định phải dẫn Chân Ái đi.

Chỉ có Chân Ái, vẫn không hề sợ hần, tĩnh mịch nói: “B, tôi nhốt mình lại, là muốn chết, thực ra cũng là muốn liên lụy anh. Anh không chịu đi, như thế, người của FBI và CIA có thể bắt anh. Anh rất xấu rất xấu, quá xấu. Người xấu xa như vậy nên bị không chết, bị trừng phạt.”

Nghe được lời tàn khốc như vậy, khóe môi Bert uốn cong, lạnh lùng cười: “Anh biết.”

Cô ngẩn ra.

Hần hỏi: “Tại sao phải nói ra?”

Cô quay đầu đi chỗ khác, rất trống vắng: “Rất kì lạ, đến giây phút này, tôi lại không muốn thấy anh chết. Tôi biết, anh đâu có chết cũng sẽ không đầu hàng. Cho nên, anh đi đi. Không đi nữa thì thực sự sẽ bị bắt giữ.”

Chỉ là sự ám áp mỏng manh như vậy, lại khiến Bert đỏ cả viền mắt: “Em lại còn lo cho sống chết của anh?” Cười gượng nói xong, hơi nước trong mắt liền bốc hơi: “Em cho rằng anh sẽ vứt bỏ em, để em bị thiếu chết?”

“B, anh buông tha cho tôi đi.” Cô không hề biến sắc, trên gương mặt không có bất kì cảm xúc nào, “Thế giới của tôi đã sụp đổ. Trên đời này, đã không còn bất kì chuyện gì tôi muốn làm, không còn bất kì người nào tôi muốn gặp, cũng không còn bất kì chỗ nào tôi muốn đi nữa. Năm mươi sáu cô gái đáng thương này, là tôi giận lây các cô ấy. Tuy tôi không hất xăng vào, nhưng nhất định có vài người bị khói dày đặc làm nghẹt thở chết. Rất tốt, ác có ác báo, tôi vốn đã không muốn sống, cứ chết cùng các cô ấy đi.”

Cho dù khoảnh khắc đổ xăng trước đó không lâu kia, cô cũng hết sức tránh bên trong lồng giam. Có thể các cô ấy sẽ bị khói dày đặc làm nghẹt thở, nhưng dù sao cũng tốt hơn mấy người đi theo một mạch thiếu sống họ. Có lẽ trong tiềm thức cô không muốn thấy các cô ấy dùng cách thê thảm như vậy chết đi, nhưng cô càng khẳng định, cô cần có người may mắn sống sót, chứng minh cô mới là hung thủ.

Nhìn cô hời hợt vẽ dấu chấm cho sinh mạng của cô, Bert gần như sụp đổ.

“Em muốn chết! Em lại muốn chết!” Hần cắn răng, đang cười lạnh, nước mắt lấp lánh lại tràn ra trong mắt, gương mặt tuần tú đã vụn vỡ, gần như là từng chữ một bật ra từ kẽ môi, trầm thấp và cứng cỏi, “Cheryl! Bella! Lancelot! Em không có lỗi với anh sao? Em không có lỗi với Arthur sao?”

Hần không nhịn được cơn giận và nỗi tuyệt vọng ngập trời, bùng nổ gào thét một tiếng: “Em cho rằng mạng của em chỉ thuộc về một mình em?” Hần như một con sư tử nhào tới liều mạng lắc song sắt, phẫn nộ và điên cuồng, tựa như hần mới là con thú bị nhốt trong lồng:

“Cho dù là em, cũng không có tư cách giết chết chính em!”

“Nhưng tôi đã làm vậy rồi.” Cô thản nhiên nhìn hần, khiêu khích và không sợ hãi.

Trông thấy sự đau đớn và thất bại trước nay chưa từng có trên gương mặt hần, cô rũ mi mắt, thấp giọng nói, “B, anh buông tha cho tôi, để tôi rời khỏi đi.”

“Không! Thế! Nào! Tuyệt đối không thể!” Nước mắt trên mặt hắn chảy xuống như sông, tạo thành so sánh rõ ràng với tư thái cứng rắn của hắn. Hắn độc tài lại hung hăng đe dọa: “C, cả đời này em cũng đừng nghĩ khiến anh buồn tha cho em!”

Cuối cùng không thể trốn thoát sao? Ngay cả chết cũng không thể trốn thoát?

Cô cúi đầu, hơi chấn động, tựa như có thứ gì tan biến từ trên người cô, dần dần ảm xuống, không bao giờ nhúc nhích nữa.

Gió nóng mãnh liệt mang theo ngọn lửa tràn lên như sóng biển, thổi mái tóc dài của Chân Ái bay lượn lung tung. Đôi mắt đen nhánh của cô yên lặng lại ảm ướt, gò má trắng nõn sớm đã đỏ ửng, giống như đóa hoa nở rộ trong ngọn lửa, đẹp đến chấn động lòng người.

Cô giống như thực sự muốn bị dòng hơi nóng dâng lên mang đi.

Sóng nhiệt và hơi độc của xăng thay nhau tập kích, cô đã rất yếu, lại cố chấp liều chết chống đỡ.

Mềm không được cứng không xong, trên đời sao có người phụ nữ quật cường như thế!

Bert không có cách nào khác nữa, thấp giọng, từng câu một: “C, anh xin em! Đi ra đi! Please!”

Hắn nắm song sắt, thấp kém lại hèn mọn: “Little C, hắn tổn thương em, anh dẫn em về nhà. Một ngày nào đó, em sẽ quên đi; một ngày nào đó, em sẽ khá hơn.”

Ánh mắt Chân Ái trống rỗng, làm như không nghe thấy: Nhưng mà Bert, tôi không muốn quên, tôi cũng không muốn khá hơn.

Cô không muốn trở về S. P. A., cũng không muốn quay lại CIA, chết cũng không muốn quay lại. Nhưng ở giữa hai bên, đã không có chỗ sinh tồn của cô.

Thế giới của cô đã sụp đổ, một tia sáng duy nhất cũng dụi tắt, tiếp tục sống, giống như trở lại phòng tối lần nữa, đen kịt, lạnh băng, một mình, cả đời.

Cuộc sống tuyệt vọng như vậy, cô đã không còn dũng khí tiếp tục.

Cuối hành lang truyền tới lời cầu cứu và kêu khóc phát tiết trông đợi của phụ nữ, FBI đã đến gần.

Nóc nhà bằng gỗ đã bốc cháy, bắt đầu đổ sụp liên tục, tiếng thét tiếng kêu cứu vang lên chói tai.

K không nhận được nữa: “Ngài B, ngài đi trước đi. Tôi ở lại khuyên tiểu thư C.”

B không nghe, nhưng bình tĩnh lại, ngừng khóc, sắc mặt cũng lấy lại vẻ lạnh lùng âm u trước sau như một: “Cậu và Tau rời khỏi, tôi và những người còn lại ở lại.” Vừa nói, đoạt lấy súng bắn đạn rìa trong tay K.

K sốt ruột, Chân Ái cả người đầy xăng ở một bên, Bert căn bản không thể nổ súng, hắn sẽ lo đóm lửa nhỏ khiến Chân Ái nổ tung.

“Thưa ngài!”

“Câm miệng!” Bert lạnh lùng gạt bỏ anh ta, một đôi mắt kiên quyết và kiên định yên tĩnh đến đáng sợ, “Muốn bắt tôi, ôi, bọn chúng đánh giá mình quá cao rồi.” Hắn mỉa mai và khinh thường cong khóe môi, lạnh lùng kiêu ngạo đến mức coi trời bằng vung, “K, cậu sợ tôi sẽ chết trên tay chúng?”

K cúi đầu: “Đương nhiên ngài có thể trốn thoát, nhưng...” Anh ta liếc mắt nhìn Chân Ái nhốt trong lồng, lập tức quỳ xuống xin: “Tiểu thư C, cô đi ra đi. Thực sự muốn nhìn ngài B bị bắt sao? Ngài ấy sẽ không cam lòng bị bắt, chúng sẽ giết ngài ấy.”

“Cậu câm miệng!” Bert lạnh lùng ngắt lời anh ta, trầm mặc một lúc, “Cậu và Tau dẫn thành viên cấp một, hai rút lui trước.”

K không nghe, trực tiếp ôm một cây súng bắn đạn rìa khác, nhào tới góc xa xa, bắn ra một phát đạn pháo hạng nhẹ, trong hành lang thể lửa mạnh hơn. Tiếng thét chói tai của phụ nữ tê tâm liệt phế. Thera được huấn luyện nghiêm chỉnh dựng công sự che chắn ở cách đó không xa, động tác nhanh chóng giàu kinh nghiệm, cũng không rút lui.

Họ ở bên này địa thế thấp, cát đá đắp công sự che chắn ở đầu khác, trở thành biển lửa trên ý nghĩa thực tế, xăng chậm rãi chảy tới liên tục, tích tụ thành đầm, cháy hừng hực.

Nóc nhà vách tường với kết cấu bằng gỗ cháy vang dội đùng đùng, thế giới lại yên lặng đến đáng sợ.

Bert bỗng nhiên nở nụ cười không rõ ý tứ: “C, anh biết em đang nghĩ gì.” Hắn chậm rãi lắc đầu, tựa như cười tự giễu, trong mắt lại lần nữa hiện lên một tầng nước: “Ngốc quá!”

Cô đưa mình vào tình cảnh nguy hiểm như vậy, trừ bỏ sự cứng cỏi kéo hẳn xuống nước của cô, trừ bỏ sự quật cường đốt người đền mạng của cô, trừ bỏ trái tim muốn chết không còn hi vọng của cô, thực ra còn có một ý nghĩ. Có cô ở đây, họ sẽ giữ vững một khu vực cuối cùng. Nếu không, xăng không bị gián đoạn chảy ào tới, đại sảnh vốn đã cháy sẽ bị ngọn lửa nhận chìm trong chốc lát, mà Ngôn Tổ liền...

Cô đang đợi cảnh sát bên ngoài tới dập lửa, tới cứu Ngôn Tổ, sau đó thì cô có thể yên tâm đi chết.

Bert cười đến thê lương: “Little C à, những việc em làm, hẳn biết không?”

Cô thản nhiên rũ mắt, dáng vẻ vô dục vô cầu.

“Đương nhiên tôi biết.” Thanh âm khàn khàn nhưng kiên định.

Ngôn Tổ không biết đi tới từ lúc nào, bước đi chật vật, mới đến gần liền dùng sức nắm song sắt nóng, cố hết sức chống đỡ cơ thể, ánh mắt không rời một giây, dính trên người Chân Ái: “Trong lòng cô ấy nghĩ gì, tôi đều biết.”

Chân Ái cúi đầu, không nhúc nhích.

Bert ngưng mảy suy nghĩ một giây, nhưng cũng không nói một lời, tuy vẫn hận Ngôn Tổ, trong lòng lại tồn tại một tia may mắn khuất phục - lẽ như Ngôn Tổ có thể khuyên cô đi ra.

Ngôn Tổ cố hết sức vịn song sắt, nhìn Chân Ái yên lặng ngồi trong chất lỏng trong suốt đầy đất, rõ ràng gần như vậy, lại tựa như xa cách chân trời sống chết. Mi tâm anh vặn thành một chỗ, lời nói ra lại dịu dàng, sự dịu dàng chỉ thuộc về một mình cô: “Tiểu Ái ngoan, đừng giận. Em ra đây, anh có lời nói với em.”

“Tiểu Ái ngoan, đừng giận.” Trước đây anh chính là dỗ cô một cách ngọt ngào như vậy.

Những giọt nước mắt lấp lánh trong mắt Chân Ái, cô chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt quét qua gương mặt tái nhợt và yếu ớt của anh, không hề dừng lại, nhìn không trung.

“Không được!”

“Không được!”

Cô nghe thấy họ la to đầy hoảng sợ. Cô nhìn trời, đầu hơi choáng váng, há miệng, bỏ chìa khóa nho nhỏ vào, hung hăng nuốt một cái, cổ họng đau đớn. Cô đau đến mức chảy nước mắt, theo khóe mắt chảy vào tóc.

Cô đã nuốt chìa khóa! Về mặt Bert trông rộng mở mịt mịt thế giới sụp đổ, không thể tin được! Bị tình yêu vứt bỏ, cô lại dứt khoát như vậy!

Đạn pháo mini của tay súng bắn tỉa FBI bắn tới, cách đó không xa, bức tường nổ rầm rầm, vụn gỗ đất mang theo tia lửa bay loạn khắp thế giới.

Trên gương mặt yên lặng của Ngôn Tổ hiện lên vẻ đau đớn, dần dần lắng xuống, nói với Bert:

“Dùng xe và neo thuyền chuẩn bị để chạy trốn trong con đường bí mật của anh tháo dỡ song sắt ra. Kết cấu 90% gỗ và đất, 10% thép. Mã lực của mấy chiếc xe việt dã đủ rồi!”

Bert như mới tỉnh từ trong mơ, không có thời gian khâm phục năng lực suy đoán của Ngôn Tổ, dẫn người đi tới. Sàn đại sảnh đã mở rộng, trên lối đi dốc rộng rãi, mấy chiếc xe việt dã màu đen chờ xuất phát. Cuối đường là bên ngoài.

Hắn sống sờ một giây, mới ý thức được vừa rồi lúc hắn định nhấn mật khẩu, ngón tay chạm qua phím L.

Khi đó Ngôn Tổ đã chú ý, tiếp đó đoán ra mật khẩu là LITTLE C.

Ở thời điểm then chốt đó...

Người đàn ông này thực sự rất đáng sợ...

Bert hơi nhú mồm, trong lòng có tính toán chợt lóe lên, không nói gì nhiều, dẫn mọi người cột dây thừng vào năm chiếc xe, lại buộc trên song sắt màu trắng.

Những người đi theo bận rộn chạy đi.

Bert lo khoanh khắc cuối cùng bên kia có đạn tới làm nơi đây nổ tung, tự mình đi qua che chở cho công sự che chắn. Hắn có kỹ thuật bắn súng hoàn mỹ chuẩn xác, mấy viên đạn trước bắn trần nhà và vách tường gây đổ, hành lang sớm bị ngọn lửa đốt đến mức yếu ớt không chịu nổi sụp đổ toàn bộ, dễ như bẻ cành khô, tất cả vùi vào biển lửa.

Ngọn lửa hừng hực, càng cháy càng lớn.

Ngôn Tố nhìn Chân Ái từ đầu đến cuối không nói, để giữ thể diện, chậm rãi trượt theo song sắt ngồi xuống đất, cố gắng che giấu khó khăn trong giọng nói:

“Ai, anh biết trong lòng em đang nghĩ gì. Ngay từ đầu em giả vờ như giận anh, trách anh hại chết anh trai em, em cho rằng phân chia ranh giới rõ ràng với anh là có thể bảo vệ anh. Nhưng em biết sự nguy trang của em không lừa được Bert. Sau đó nghe được đoạn ghi âm kia, trong lòng em bị tổn thương, em hận anh, nhưng trong tiềm thức lại vẫn muốn ở trước mặt Bert, dùng sự đau đớn và oán hận chân thật này để bảo vệ anh. Ai, tất cả tâm tình của em anh đều hiểu.”

Chân Ái cúi đầu, nước mắt rơi xuống như mưa. Mỗi lần đều bị anh nhìn thấu, anh hiểu cô như vậy. Đúng thế, anh hiểu cô như vậy, đáng giá. Nhưng Bert vẫn ở đây, cô không thể thừa nhận, chỉ có thể ép buộc mình diễn tiếp: “Anh ít tự cho là đúng đi. Ngôn Tố, nghe được những lời kia, tôi đã nhìn rõ anh. Anh đáng hận nhất. Tổn thương tôi, lại có lý do vì cứu người vô tội vô cùng quang minh chính đại. Anh tốt thật đó, tôi cũng không thể trách anh.”

Cô hừ một tiếng, cười ha ha, nước mắt càng trào ra dữ dội:

“Không phải anh yêu tôi mà chỉ là bố thí. Tại sao anh thích tôi? Trái tim đồng cảm lan tràn? Anh cảm thấy số phận của tôi quá đáng thương, bị toàn thế giới vứt bỏ, ở đâu cũng không có chỗ làm nhà, cho nên đứa con của ánh sáng như anh nảy sinh lòng thương hại, muốn thay mặt thế giới cứu vớt tôi, thu nhận và giúp đỡ tôi. Tôi đáng thương như thế, là đối tượng anh cần cứu giúp phải không?”

Có phải thích kẻ xấu như tôi khiến anh rất có cảm giác thành tựu và trái tim đạo đức không, hay là khiến anh mê man, khiến anh không có cách nào giữ vững lương tâm của mình? Được rồi, tôi tác thành cho anh. Tôi đã giết rất nhiều người, tôi chính là thích giết người. Ranh giới của chúng ta đã phân chia rõ ràng, anh cũng không cần khó xử nữa.”

“Ai, đừng nói những lời này.” Mỗi một câu của cô đều đang đâm vào trái tim anh, “Em biết anh không phải nghĩ như vậy. Anh cũng biết mọi thứ em làm đều là vì anh.”

“Một lần cuối cùng, trả lại lòng tốt trước đây anh dành cho tôi.” Cô quay đầu sang chỗ khác, cố nén không nhìn anh, đột nhiên lại cười, “Anh phân biệt thiện ác rõ ràng như vậy, tôi không phân biệt phải trái gian ác trả giá như vậy, có thể khiến anh tán thưởng cảm động không? Không thể. Ngôn Tố, quan điểm đạo đức của anh kì thực là quan điểm chán ghét bài xích!”

Ngôn Tố hung hăng ngăn ra, đột nhiên phát hiện Chân Ái đã nói ra sự thật nguyên bản, nhưng anh lại không ý thức được, cuộc đời anh lần đầu tiên hoàn toàn bỏ quên giá trị quan trước sau như một của anh.

Mắt anh ẩm ướt, lắc đầu: “Không có. Ai, anh không chán ghét, cũng không bài xích. Anh chỉ đau lòng, đau lòng em. Anh biết, khoanh khắc em đổ xăng vì anh kia, trong lòng có bao nhiêu hoảng hốt bao nhiêu sợ hãi. Anh cũng biết, em hết sức tránh phòng giam, nếu không phải em, càng nhiều người sẽ bị thiêu sống. Anh còn biết, ngay cả như vậy, những mạng người ngạt thở chết kia cũng vĩnh viễn để lại áy náy trong lòng em. Bởi vì em lương thiện như vậy...”

“Anh đừng nói nữa!” Chân Ái nghẹn ngào thét lên, bây giờ cô hận chết cảm giác cái gì cũng bị anh nhìn thấu.

Nhưng... anh kì thực là người đàn ông tốt như vậy...

“Ai, đừng khóc, sống hay chết, anh đều cùng em.” Anh cố gắng dịch chuyển về hướng cô, điều chỉnh hô hấp một chút, “Chuyện iPod màu bạc không phải những lý do em nghĩ đó. Lúc đầu anh quả thực có giấu em, đó là lỗi của anh. Nhưng trong lòng anh luôn bị giày vò, luôn suy xét cách trả lời thích đáng, anh vốn định chờ vụ án này kết thúc...”

“Thưa ngài, xin nhường một chút.” Người đi theo tới nhắc nhở.

Xe và dây chuẩn bị đầu vào đó.

Ngôn Tổ khó khăn đứng lên, đứng một bên.

Năm chiếc xe việt dã cao cấp tăng tốc đến toàn bộ sức mạnh, dây thừng thô giống như năm cánh tay dài, giữ thế bắt đầu kéo căng, sợi dây càng kéo càng chặt, gắt gao co rút lại.

Chẳng mấy chốc song sắt dần ra, bụi bặm vụn sắt rơi xuống đất, một viên đạn bắn tới, bắn xuyên một dây thừng trong đó.

Đặc công FBI áp sát, viên đạn không có mắt bắn trúng dây thừng cứu Chân Ái. Chiếc xe đứt dây kia chột lao xuống đường chạy, trực tiếp đụng gãy hàng rào lưng chừng dốc, rơi xuống biển khơi xanh thẳm.

Dây thừng đứt, chỗ viên đạn lao qua nổi lên đốm lửa, chớp một cái, chẳng mấy chốc sắp khiến xăng nồng độ cao đang giữ thế trong không khí bùng cháy.

Ngôn Tổ nhào qua, không hề do dự, hai tay gắt gao nắm dây thừng bốc cháy, lại dùng lòng bàn tay dập tắt.

Chân Ái kinh ngạc đến ngây người, đau đến thấu tim, lập tức nhào tới bên song sắt: “A Tổ!”

Hai tay Ngôn Tổ rướm máu, sắc mặt anh trắng bệch, lại dùng sức kéo dây thừng, gắng sức kéo ra ngoài, ra lệnh: “Tất cả qua đây!” Những người đi theo bên cạnh thấy, toàn bộ tràn lên kéo dây.

“Một! Hai! Ba!”

Hàng rào sắt thép rốt cuộc không chịu nổi gánh nặng, lung lay dữ dội, chột rung một cái, đổ sụp thẳng xuống, đập mạnh bụi đất tung bay. Xe lao đi, chột thẳng lại.

Ngôn Tổ và mọi người đồng thời ngã xuống đất. Anh bị người khác đụng vào vết thương ở ngực, dưới cơn đau, trước mắt toàn tia máu, tai nổ ầm từng cơn, nhưng anh bất chấp tất cả, không biết mình đứng lên thế nào, không nghe thấy không nhìn thấy gì cả, chỉ có Chân Ái. Anh linh cảm được điều gì đó, xông tới ôm lấy cô theo bản năng, chạy về phía lối đi ngầm.

Còn có mấy bước, phía sau đạn bay tới dày đặc, xăng trong không khí bị dẫn nổ, trong nháy mắt, tựa như có dòng điện màu xanh chột lóe lên, không gian chật hẹp nổ tung như đóa hoa rực rỡ.

Sóng xung kích mạnh mẽ ném họ ra ngoài.

Lúc rơi xuống, anh bảo vệ cô trong lòng, dùng chính mình chèn dưới người cô.

Sự yên tĩnh trong nháy mắt sau những tiếng ầm ầm vang dội, Chân Ái nghe thấy gáy anh đập vào xi-măng, “ầm” một tiếng, khiến người khác sồn tóc gáy, mất hết ý chí.

Gió biển mát lạnh từ ngoài hang động thổi tới, Chân Ái lạnh cả người, cô nhìn thấy máu chảy ra ào ạt từ gáy Ngôn Tổ, nhiễm đỏ mặt xi-măng khô xám.

Gió thổi tóc mái đã dính đầy bùn đất và mảnh vụn của anh, nhưng cho dù nằm như vậy, cũng là phong thái hiên ngang như lúc đầu.

Anh mở to mắt, lẳng lặng nhìn cô, đôi mắt màu trà nhạt mệt mỏi nhưng vẫn dịu dàng như trước, sạch sẽ trong veo như vậy, đúng như lần đầu tiên gặp nhau vào mùa đông đó.

Anh há miệng, đôi môi tái nhợt nứt nẻ, muốn nói gì đó, nhưng ngay cả sức lực nói chuyện cũng đã mất.

Máu sau gáy anh vô cùng ầm ập, làm nóng lòng bàn tay cô. Cô ngơ ngác mở to hai mắt, ánh mắt trắng tấp, nhìn anh chăm chăm: “S. A...”

Nhưng anh chỉ trầm mặc, cố chấp mở to mắt, trong con ngươi chỉ có bóng của cô, nghiêm túc lại chuyên tâm, cố chấp không chịu nhắm lại, yên lặng như vậy, sâu sắc như vậy. Không còn... ánh sáng rực rỡ như vậy.

Cô ngơ ngác, đưa bàn tay đỏ tươi tới, phủ trên ngực trái anh, không cảm giác được gì cả. Cô cứng đờ, cố chấp khom người, kê tai trên ngực anh.

“A!!!” Cô kêu khóc tê tâm liệt phế, “Không được!”

“A Tổ...” Nước mắt Chân Ái rơi như mưa, cô nhào qua ôm lấy đầu anh, như phát điên không ngừng hôn môi anh, mũi anh, mắt anh, gò má anh.

“Không được! Không được! Không được, không được, anh không thể...” Cô khóc lớn, giống như đứa trẻ đáng thương mất hết mọi thứ, “Không được!” Cô liều mạng la to, không ngừng lắc đầu.

Đau lòng, như trăm ngàn vết thương.

Nhưng anh chỉ lẳng lặng, dường như đang nhìn cô, nhưng lại không trả lời.

“Không được! Không, không được!” Cô khàn giọng, nước mắt rơi như mưa. Cô khóc hôn anh, nước mắt làm ướt môi anh, “Không!” Nhưng đột nhiên có người nhắc cô lên.

Bert chạy tới từ trong đám cháy, được người che chở, kéo Chân Ái đi.

“Không được!” Chân Ái thét lên vùng vẫy, đột nhiên lại bị một lực cản lại. Tay Ngôn Tổ gắt gao nắm mắt cá chân cô, rõ ràng con ngươi anh đều đã tan rã, tay lại theo bản năng nắm lấy cô, không nhúc nhích, giống như máy móc, siết thật chặt.

Nước mắt Chân Ái liên tục rơi xuống, vô cùng mãnh liệt.

Bert cười khẩy: “Vẫn chưa chết sao? Đem ra làm con tin đi.” Sau đó đá văng cánh tay rũ xuống của Ngôn Tổ, cúi người nắm vai anh kéo ra ngoài. Hành hạ hơn nửa tháng, anh gầy đi đến mức rất nhẹ.

Chân Ái gắt gao siết Ngôn Tổ đã không còn thở lại, khóc lớn: “Bert anh đừng đụng vào anh ấy, anh ấy đã bị thương. Anh đừng đụng vào anh ấy!”

Bert không để ý tới lời kêu khóc của cô, kiểm chặt bả vai cô kéo ra ngoài. Đến vách núi chỗ cua quẹo, Chân Ái thoáng thấy còn có một chiếc xe, đi dọc xuống theo đường núi uốn lượn, không tới nửa phút là có thể đến thuyền trên biển.

Nếu Ngôn Tổ trở thành con tin, không nhanh đưa vào bệnh viện, anh chắc chắn sẽ chết.

Chân Ái trong nháy mắt trống rỗng một giây, đột nhiên có một tia hung ác quét qua, cúi đầu hung hăng cắn tay Bert.

Bert bị đau bụng lỏng một chút, Ngôn Tổ ngã xuống đất, không cử động. Mà Chân Ái không kịp nhìn tình hình của anh, mang theo sức đẩy nhào tới trên người Bert, ngã về phía một bên vách núi.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Bert, họ ngã song song xuống bên vách núi.

Sức của Chân Ái ở trước mặt Bert, quá nhỏ... Không đủ đẩy hấn xuống biển.

Trong mắt Bert xẹt qua một tia âm u, nghiêng răng nghiêng lợi: “Little C, em vì hấn, muốn giết anh?”

Chân Ái không thể đẩy hấn xuống biển, vừa áy náy vừa đau đớn vừa chán nản, đau đến mức sống không bằng chết.

Nước mắt cô chảy ào ào, toàn bộ rơi xuống mặt hấn: “Bert, tôi và anh rơi xuống biển còn có khả năng sống. Nếu anh ấy bị anh bắt đi, nhất định phải chết. Nếu anh dám di chuyển anh ấy, tôi giết anh! Nhất định giết anh!”

Thấy cô khóc, vẻ mặt hấn hơi hòa hoãn, nhưng vẫn lạnh lùng, trầm mặc giằng co.

Nhưng qua nửa giây, hai người đột nhiên kinh sợ, đều không nhúc nhích.

Có một điểm sáng màu đỏ, rơi ở ngực trái Bert. Trong nháy mắt Chân Ái ngừng khóc, kinh ngạc: “Trên đỉnh đầu có cái gì?”

Cô đẩy Bert ngã nhào vào một bên vách núi, căn bản không biết tình hình trên bầu trời.

Bert nằm dưới đất, hơi híp mắt, trong đôi mắt đen nhánh phản chiếu bầu trời xanh thẳm, rất trong. Nhìn mấy phút, lại cười một tiếng: “Trực thăng quân sự.”

“Lần này tốt lắm, anh chết rồi, em sẽ nhẹ nhõm. Không có người bắt nạt em, cũng không có người gọi em Little C.”

Hắn cười nhạt nói xong, đôi mắt hơi mờ tối,

“Little C, trên đời này, cũng sẽ thiếu một người yêu em.”

Chân Ái không lên tiếng, thân thể chậm rãi di chuyển sang bên phải, chặn điểm sáng màu đỏ kia lại.

Bert sững sốt, trách cô: “Em làm gì đó?”

Chân Ái rất nghiêm túc rất cảnh giác, cơ thể sợ hãi đang run lên, lại nhẹ giọng bình tĩnh nói:

“Mục tiêu của họ là anh, sẽ không giết tôi. Tôi chặn một lúc cho anh, đợi K đi ra, dùng súng bắn đạn rìa phá hủy trực thăng, anh liền có thể an... A!!!”

Chân Ái kêu thê lương thảm thiết, dưới tác dụng của xung lực chột ngã nhào vào trong lòng Bert, vai phải bị đạn bắn xuyên, máu không ngừng trào ra.

Trong mắt Bert trong nháy mắt nổi lên cơn giận hủy trời diệt đất, đưa tay muốn nắm lấy súng cách đó không xa, lại bị Chân Ái gắt gao ngăn cản. Cô bị trúng đạn, sắc mặt trắng bệch như giấy, nhưng vẫn che cho hắn: “Anh đừng cử động, họ sẽ giết anh.”

“Chúng cũng sẽ giết em!” Bert nhìn chằm chằm ánh sáng đỏ rơi trên đỉnh đầu Chân Ái, trong lòng lạnh run, trong mắt hận đến mức gần như toát ra máu. Mắt thấy ánh sáng đỏ kia dừng lại, hắn không hề nghĩ ngợi, tóm lấy hông Chân Ái, chột xoay người quay một cái, chắn cho cô lặn ra ngoài.

Tiếng súng vang dội chân trời, hắn che chở cô, rơi xuống đáy biển.

113. Chương 112

Chân Ái mơ một cơn ác mộng rất dài, lúc đầu bị ngọn lửa thiêu cháy, đột ngột va vào trong nước lạnh như băng, giữa chừng được người vớt lên, trên đường xóc nảy.

Cô từ đầu đến cuối mê man, tựa như bị người khác lột lớp da, mệt mỏi kiệt sức.

Cuối giấc mơ, rốt cuộc ngủ yên.

Cô ngủ trong vòng tay ấm áp và an toàn của người nào đó, tâm tư được trấn an, dần dần yên lặng đi vào giấc ngủ.

Chân Ái mở mắt, trong phòng kéo rèm cửa, ánh sáng lờ mờ; trong lò sưởi đốt lửa, ấm áp dễ chịu. Trên chiếc giường nhung mềm mại có hương thơm thiên nhiên nhạt.

Gió lạnh lạnh thổi tới từ khe hở bên cửa sổ, vén tấm màn che trên chiếc giường công chúa lên.

Lụa mỏng phát qua gò má cô.

Cô yên lặng quét vật trang trí trong phòng một vòng, bàn trang điểm, tranh sơn dầu, lọ hoa đều là phong cách thời Trung cổ. Xa cách hơn năm năm, cô lại trở về căn phòng của mình. Thế giới rất yên tĩnh, trừ tiếng gió từ khe hở bên cửa sổ ra thì không còn âm thanh nào khác.

Chân Ái im lặng một giây, bất chấp cơn đau trên vai phải, đột ngột ngồi dậy, xóc tấm chăn nhung dày lên trượt xuống giường, không kịp tìm dép liền chạy thẳng đến cửa, kéo cánh cửa gỗ rộng lớn vừa dày vừa nặng ra, chạy ra ngoài.

Bên ngoài rất xa lạ, là lâu đài cổ điển xinh đẹp và ấm áp. Ngôi nhà của cô trong căn cứ không phải như vậy.

Cô hoang mang lại bất an, không biết mình ở đâu. Lúc đang hoảng sợ, cô nghe thấy bên hành lang có người thấp giọng nói khẽ, chạy về phía ngoài trời rực rỡ. Mới vài bước, sau lưng có người kêu lên: “Tiểu thư C!”

Tiếng xưng hô này khiến trái tim cô chìm đến mức thấp nhất.

Ánh sáng trắng ở phía cuối ngày càng chói mắt, Chân Ái bỗng xông ra ngoài, bất ngờ phát hiện cô đứng dưới một cảnh trời vĩ đại, trước mặt có một lỗ nhỏ, bên ngoài là núi xa trùng điệp không ngừng.

Tuyết đã rơi, núi rừng khoác lớp áo tuyết thật dày, trắng đến chói mắt. Mà bức tường bên ngoài lâu đài sơn màu xanh làm lòng người say đắm.

Chân Ái chợt hiểu, cô không ở căn cứ S. P. A., mà ở lâu đài của Arthur.

Trước kia cô bị hạn chế ra ngoài, chỉ từng xem hình nhiều tòa lâu đài ở ngoài căn cứ của Arthur. Lúc đó cô chỉ vào tòa lâu đài màu xanh này nói: “Cái này đẹp nhất, em thích cái này nhất.”

Arthur gật đầu, không biết tại sao tiếp một câu: “Được. Chờ chúng ta kết hôn rồi, anh sẽ dẫn em đến đó.”

Khi đó cô rất muốn xem thế giới bên ngoài căn cứ sớm một chút, bỗng kéo tay hắn, vội vàng hỏi: “Vậy khi nào chúng ta kết hôn, nhanh lên một chút được không? Em không muốn ở trong nhà mẹ nữa.”

Lúc đó Arthur chỉ mười lăm tuổi, lúng túng lại xấu hổ đỏ mặt, gật đầu như già tở: “Ừ, được, anh sẽ cố gắng, lớn lên nhanh một chút.”

Cô nhú lông mày nhỏ, khó hiểu: “Chuyện lớn lên cũng có thể cố gắng sao?”

Vật đổi sao dời, gần đây cô mới hiểu rõ ý nghĩa chân chính của việc kết hôn. Đời này người cô muốn lấy chỉ có một người, nhưng không phải là hắn.

Trong tòa lâu đài cổ kính mênh mông, từ trên xuống dưới mấy ban công hình tròn có mười mấy người hầu nam người hầu nữ chạy ra, dồn dập vọt tới bắt cô. Chân Ái xoay người chạy xuống, áo ngủ trắng tinh mịn mượt trải ra một đóa hoa trắng trên cầu thang xoắn ốc rộng lớn.

Gió xuống núi rơi xuống từ cảnh trời, nâng mái tóc dài đen nhánh của cô bay lượn như bướm bướm đen.

Hơn mười người hầu chạy tới từ bốn phương tám hướng, có khuynh hướng vây lại nhưng không dám đụng vào cô, càng không dám bắt cô, hèn mọn khuyên: “Tiểu thư C, mời cô trở về phòng.”

Chân Ái vốn còn hoảng sợ, ngược lại phát hiện tình thế vô cùng buồn cười.

Cô chạy, họ đuổi; cô dừng lại hoặc sắp đụng vào, họ lại tránh như tránh bệnh dịch, giữ khoảng cách an toàn với cô, dù thế nào cũng không dám đến gần chọc giận cô.

Trong đại sảnh lát đá lưu ly rộng rãi, cô giống như một tấm nam châm, hơi cử động liền hấp dẫn kim la bàn nhỏ ở bốn phương tám hướng, nhưng vừa đến gần lại đồng tính đẩy ra.

Tuy họ không bắt cô, nhưng cô cũng không bỏ rơi được họ, toàn bộ vây quanh như côn trùng.

Chân Ái lượn quanh lâu đài chạy một vòng, chợt bắt được khe hở phóng tới hướng cửa sau. Nhưng mới vừa chạy qua cánh cửa giữa sảnh, toàn bộ lâu đài đột nhiên nổi lên tiếng chuông. Cô sững sờ, chợt cúi đầu.

Trên cổ chân trơn bóng không biết từ lúc nào có một chiếc vòng chân thạch anh sáng chói, trước đó yên lặng không một tiếng động, lúc này lại lóe lên ánh sáng. Cô biết bên ngoài có đội ngũ bảo vệ, không trốn thoát được.

Thiết kế máy theo dõi định vị thành vòng chân tinh xảo đắt giá như vậy, thực sự là hao tổn tâm trí.

Người phía sau chưa đuổi tới, bầu không khí bỗng nhiên trở lạnh.

Cô ngẩng đầu, ánh sáng chói mắt từ vùng đất tuyết bên ngoài dần dần tản ra, xuất hiện một bóng người.

Chân Ái đứng thẳng, không cử động.

Hắn ngược sáng, gương mặt tuấn tú trắng ngần, trong suốt đến mức sắp tan vào trong ánh mặt trời, chỉ có một đôi mắt đen nhánh, yên tĩnh và hết sức chân thành, chứa đựng sự dịu dàng hiếm thấy.

Gió núi mang theo sự lạnh lẽo của vùng đất tuyết lướt vào, cô lạnh đến mức lòng cũng đang run.

“Đóng cửa lại.” Arthur ra lệnh. Rất nhanh ánh sáng trắng bị chặn sau cửa, gương mặt hắn trở nên chân thật.

Chân Ái bình tĩnh, không thể nói một câu, muốn chạy, nhưng cô chạy ra ngoài thế nào?

Arthur dáng người cao lớn đứng vài giây, đi tới phía cô.

Cô sửng sốt, hoảng sợ lùi liên tục ra sau, vừa hoảng vừa sợ.

“Trên vai em có vết thương, đừng ngã xuống.” Cuối cùng hắn lo cho cô, dừng bước, cách khoảng hai, ba mét, nhẹ giọng hỏi, “Cheryl, em rất sợ anh?”

Cô ngây ngẩn, rũ mi mắt, hồi lâu lắc đầu, lắc xong lại nhanh chóng gật đầu, giống như chính mình cũng không biết rõ.

Arthur nhìn vẻ mặt mờ mịt của cô, chợt cảm thấy giống như quay lại rất lâu trước đây. Lúc còn rất nhỏ cô chính là như vậy, hỏi gì cũng chỉ có thể hỏi câu nghi vấn thông thường, cô không nói chỉ lắc đầu gật đầu, hoặc lắc như trống bỏi, hoặc gật như gà con mổ thóc.

Lần này, cô có vẻ chậm chạp, không lùi ra sau né tránh.

Hắn rút cuộc đến gần cô lần nữa, cúi đầu nhìn gò má gần trong gang tấc của cô, yếu ớt tái nhợt như vậy, trong lòng hắn thương tiếc, đưa tay xoa.

Trong tầm mắt cô nhận ra được, lập tức cảnh giác quay đầu sang chỗ khác.

Tay Arthur treo giữa không trung, dừng một giây, cũng không khẳng khẳng sờ cô, tay kia lấy ra một đôi dép nhung từ sau lưng, ngồi xổm xuống.

“Chạy chân trần sẽ lạnh.” Lòng bàn tay hắn ấm áp, cầm mát cá chân hơi lạnh của cô, mang dép vào cho cô, ánh mắt lại dừng ở bắp chân mảnh khảnh trắng nõn dưới váy cô, trong mắt hiện lên một tia đau lòng và tự giễu, “Phải ăn nhiều một chút, như vậy cơ thể mới tốt được.”

Chân Ái không trả lời, đôi dép mềm mại kê dưới lòng bàn chân, cảm giác lạnh lẽo không còn nữa.

Arthur đứng dậy ôm ngang cô lên. Chân Ái không nói một lời, cũng không giãy giụa, cứ yên lặng nghe theo như vậy để hắn ôm đi lên hành lang, đi qua hành lang hình cung chạm trổ hoa văn thật dài.

Hắn thấy cô không bài xích, dè dặt thở ra một hơi, che giấu đi sự kích động và không thể tin trong lòng.

Cô ở trong lòng hắn, rũ mi mắt, lông mi dài đen nhánh tỏa xuống một bóng mờ nhàn nhạt trên gò má, rất lâu không nói chuyện, mi tâm lại khẽ nhíu lại.

“Đang nghĩ gì?” Hắn đi rất vững, dường như luôn luôn chú ý nét mặt của cô.

“Anh ấy... có khỏe không?”

“Em nói Bert?” Arthur kì lạ nhếch khóe môi một cái, biết rõ lại cố tình.

“... Tôi nói... Ngôn Tố.”

“Chết rồi.”

Chân Ái rũ mi mắt, lông mi run lên một cái, mím mím môi, dần dần giống như tức giận, khẳng khẳng phản bác: “Anh gạt người.”

“Vậy em còn hỏi anh?” Người hầu gái đẩy cửa phòng ra, hắn ôm cô vào, không hề khách sáo, “Hắn chết hay sống, em rõ ràng hơn anh. Đừng ảo tưởng nữa Cheryl, em chắc nhìn ra được, hắn đã chết ngay tại chỗ. Chỉ là em không chịu chấp nhận sự thật này.”

Người trong lòng cứng một cái, không cử động.

Arthur đặt cô lên giường, nhẹ nhàng nhét vào trong chăn, rất sợ đụng vào vết thương trên vai cô.

Chân Ái nằm nghiêng, không nhúc nhích, mở to mắt nhìn ngoài cửa sổ, lại tựa như nhìn hư không.

Hắn thấy tóc cô xõa lộn xộn trên gối, không nhin được vuốt lại. Cô cũng không cử động, mặc cho hắn vuốt tóc cô. Ngón tay hắn vô tình hay cố ý lướt qua cái trán sáng bóng và vành tai cô, cô cũng không tránh.

Arthur không khỏi mừng rỡ và xúc động, muốn sờ gò má cô, ẩm ướt và lạnh lẽo, lần này phát hiện bất thường. Trên gối có một vũng nước mắt thấm ướt.

Hắn thò người nhìn, bị cô thô lỗ đẩy ra.

Cô lập tức nắm chặt vào mình vào trong, lúc đầu yên lặng không tiếng động, dần dần khê nứt nở, sau đó nữa rớt cuộc nghẹn ngào, bắt đầu khóc hu hu.

Cô càng khóc càng thương tâm, càng khóc càng lớn tiếng, làm sao cũng không dừng được, khóc lớn giống như lúc nhỏ, cuộn tròn nho nhỏ nằm trong chăn, khóc đến cả người đều run rẩy.

Đã rất lâu Arthur không thấy cô khóc như vậy, tay chân luống cuống kéo chăn của cô, lại không biết cô lấy sức từ đâu, gắt gao nắm chặt không buông tay, không chịu ra, tức giận đến mức ngữ điệu không trôi chảy, nghẹn ngào lại đau buồn phần nộ kêu gào: “Anh gạt người! Hu hu! Anh gạt người! Anh ấy không chết, anh gạt người!” Cô khóc đầy tủi thân và bất lực.

Vừa nghe cô khóc, Arthur hoàn toàn mất hết cách đối đáp, liền cầu xin mang theo đồ dành: “Được được, là anh sai. Hắn chưa chết, hắn còn sống.”

Chăn buông lỏng, hắn vội vàng vén lên.

Chỉ trong chốc lát, trên mặt cô đều là nước mắt, trên cổ trên lưng bị che nóng đến mức đổ mồ hôi đầm đìa, từng sợi tóc ướt dính trên mặt. Cơ thể gầy nhỏ co ro, run rẩy từng hồi.

Arthur sốt ruột, vội vàng cầm lấy khăn lông từ tay người hầu gái có giác quan nhạy bén, lau mồ hôi trên cổ sau lưng cho cô, lo lắng cô sẽ bị cảm.

Cô ngẩng ngẩng nhìn chằm chằm màn che trên đỉnh đầu, không khóc thành tiếng, nước mắt lại vẫn chảy không ngừng, cắn môi, đầy uất ức và đau lòng: “Chết thì chết, đáng đời anh ta.”

Cô đau đớn nhắm mắt lại, từng giọt nước mắt lớn rơi xuống.

Một màn nguy hiểm dưới nhà thờ đã qua, sự quan tâm bản năng phát ra từ tình yêu cô dành cho anh dần dần bị cảm giác phản bội mãnh liệt kiềm chế, cảm giác bị lừa gạt bị phụ lòng đam mê thấu tim, cô đau đến muốn chết.

Ngôn Tố, thậm chí ngay cả anh cũng gạt em. Không nghĩ tới ngay cả anh, cũng muốn hạn chế tự do của em, cũng muốn dồn gánh nặng lên người em.

Anh chết là đáng đời!

Nhưng mà, tại sao giờ phút này cô lo lắng cho anh chưa từng có? Trong đầu đều là hình ảnh anh nằm trên vách núi với sắc mặt trắng bệch, không hề có sức sống, không có sinh khí.

Anh sẽ không chết thật rồi chứ? Vết thương nặng như vậy làm sao anh khỏe lên được?

Chân Ái vùi mặt vào trong gối, nước mắt ẩm áp không ngừng trào ra ngoài.

Rất muốn gặp lại anh một lần, chỉ một lần.

Rất muốn, rất muốn.

Cô chảy nước mắt ngủ, cuối cùng ngủ một giấc không mơ. Sau khi thức dậy, trên mặt không có vết nước mắt đau đớn khô cạn, cô biết nhất định là lúc ngủ, Arthur đã dùng khăn ẩm lau sạch cho cô.

Mở mắt, trong màn che có một chùm bong bóng hình trái tim đầy màu sắc đang bay lơ lửng. Cô sững sờ, nhớ lại Ngôn Tố từng mua cho cô một chùm, cô giơ tay lên nắm sợi dây kéo một cái, bong bóng mồm mồm anh nhảy tóe giắt, chen thành một cụm nảy trên không trung, có thể vui vẻ.

Cô chơi một lúc, không có gì hứng thú.

Quay đầu lại thấy một cái trứng màu Phục Sinh đặt trên tủ đầu giường, trắng men vẽ hình con bướm màu xanh, hết sức tinh xảo đẹp mắt.

Arthur đang sao chép cái gì?

Chân Ái cảm thấy kì lạ, trượt xuống giường. Ở cửa có một con thỏ trắng nhỏ đang ngồi, cực kì giống con thỏ cô nuôi lúc nhỏ, lỗ tai rất dài cái đuôi rất ngắn. Có vẻ rất sợ người lạ, thấy Chân Ái đi tới, một hai bước chậm rãi chạy ra.

Chân Ái đuổi theo, một mạch đến phòng ăn, thấy Arthur đang chậm rãi khiêm tốn ăn tối, mới biết con thỏ kia là gián điệp của hắn. Tâm trạng cô không tốt, không muốn sống chung với hắn, nhưng trên cái ghế bên cạnh hắn có một con gấu bông khổng lồ màu hạt dẻ đang ngồi.

Chân Ái nhìn chằm chằm mấy giây, lập tức không dời nổi bước chân. Đó... đó không phải là Ngôn Tiểu Tố sao?

Cô chậm rãi đi tới, đứng ngay ngắn bên cạnh nó, tựa như gặp người quen xa cách từ lâu, hơi khấn trương lại luống cuống tay chân, vây quanh nó xoay vòng vòng lung tung không có mục đích, cuối cùng dừng lại, lấy thanh âm chỉ có mình mới nghe được lầm bầm: “Mày là Ngôn Tiểu Tố sao?”

Con gấu bông ngồi trên ghế, ngoẹo cái đầu lông xù lớn, không trả lời.

Chân Ái nắm chặt ngón tay, quay đầu nhìn Arthur. Hắn cầm ly thủy tinh đang uống nước, ánh mắt hướng về phía cô, một dáng vẻ không biết chuyển.

Chân Ái không hỏi hắn, ôm lấy con gấu bông mập mạp còn cao hơn cô, hơi khó khăn dịch chuyển ra ngoài từ trong khe ghế, ôm tới chỗ ngồi bên kia của mình để xuống. Gấu bông mập mạp, lông xù mềm mại, giống y như Ngôn Tiểu Tố.

Con gấu này dường như cho cô trấn an rất lớn. Cô lơ đãng cọ cọ trên mặt nó, bàn tay nhỏ bé thò tới nhào nặn bụng nó, một cái nhào nặn này, tâm trạng liền lạnh một nửa.

Cái bụng con gấu mềm mại êm ái, không có bất kì cảm giác khác thường nào. Nhưng bụng của Ngôn Tiểu Tố từng bị xé ra, lại được Ngôn Tố lấy kim chỉ vá lại. Bên ngoài nhìn không có gì, tỉ mỉ sờ một cái thì có khác biệt thô ráp.

Nó không phải Ngôn Tiểu Tố.

Chân Ái không nói tiếng nào, ôm nó để lại bên cạnh Arthur, lại trở về chỗ của mình ở xa xa.

Arthur để ly nước xuống, cân nhắc một lúc, xuyên qua ánh nền nhìn cô: “Em không thích nó?”

“Không thích.” Cô chọc chén xà lách từng cái một, cũng không ngừng đầu.

Arthur bảo người hầu gái: “Ném nó vào lò sưởi làm củi.”

Chân Ái sửng sốt: “Không được phép!”

“Không phải em không thích nó sao?”

“Vậy tôi không thích ở đây, anh để tôi đi sao?” Cô phản bác.

Hắn sửng sốt một giây, rũ mắt che giấu đau đớn trong mắt, bình tĩnh nói: “Cheryl, đây là nhà của hai chúng ta. Chúng ta đã nói xong rồi.”

Chân Ái cúi đầu: “Nhưng bây giờ tôi không muốn ở đây.”

“Em muốn đi đâu?” Arthur ung dung cắt thức ăn trong đĩa, “Châu Mỹ, Trung Quốc, Nga, châu Phi... Anh sẽ không hạn chế em nữa. Em muốn đi đâu, anh đều dẫn em đi.”

Chân Ái không lên tiếng. Sau một hồi phát tiết kịch liệt lúc đầu, tâm trạng cô đã ổn định lại. Không còn tình cảm kích động làm mờ đầu óc ban đầu, cô dần dần suy nghĩ bằng lý trí.

Cô muốn đi tìm Ngôn Tố, muốn tìm anh hỏi rõ.

Ngày đó ở ngoài lồng giam, anh nói anh định sau khi vụ án kết thúc thì... Thì cái gì? Nói cho cô biết? Cô không biết anh có nói dối hay không, nhưng cô nhớ anh nói đã để lại một bức thư cho cô. Những ngày đợi ở nhà Ngôn Tố, đặc công hạn chế phạm vi hoạt động của cô, không cho phép cô tiếp xúc với căn phòng có giấy có bút, cô không tìm được bức thư đó.

Cô muốn đi chứng thực.

Ý nghĩ này gãi cô ngứa, cào đến mức cô khó chịu.

Cô đã giết người trước mặt anh, anh đều không trách cô, bản thân đã đi ngược lại nguyên tắc trước sau như một của anh. Anh yêu cô như vậy, làm sao có thể tổn thương cô chứ? Hay là mình tự mình đa tình? Sự thật rốt cuộc là gì? Ngôn Tố có lừa cô hay không?

Cô rất muốn tìm anh hỏi rõ. Nhưng mà... cô không thể đi tìm anh.

Ngày đó ở bên ngoài lồng giam bốc cháy, Bert gần từng chữ nói với cô “Đời này cũng không thể buông tha cho em”, cô tin.

Sau khi tận mắt thấy tai họa mình mang tới cho Ngôn Tố, trong lòng Chân Ái kì thực nhút nhát, tình cảnh bị thẩm bị trói trên cây Thánh giá chịu hết mọi hành hạ của anh là cơn ác mộng kéo dài mấy ngày qua của cô.

Cuối cùng, Chân Ái ngậm miệng, không nói chữ nào về chuyện của Ngôn Tố.

Phía đối diện, Arthur nói: “Cheryl, nếu em cảm thấy cô đơn, có thể đi kết bạn, trong căn cứ có rất nhiều người cùng lớn lên từ nhỏ với chúng ta. Nếu em thích party, có thể mở; nếu em không thích làm thí nghiệm, sau này có thể không làm.”

Hắn để dao nĩa xuống, nhìn cô đầy chân thành, “Điều anh muốn nói là, sau này em có thể làm bất kì chuyện gì em muốn làm, không làm bất kì chuyện gì em không muốn làm. Đây chính là tự do anh cho em.”

Chân Ái không biết có nghe hay không, cả người đều yên lặng.

Cô chỉ muốn làm một chuyện, chuyện đó lại không thể nhắc tới với Arthur, cũng là chuyện duy nhất hắn không thể nào đồng ý. Nói ra, chỉ sẽ vô ích, chỉ có thể hoàn toàn ngược lại.

Cô chợt cảm thấy mệt mỏi và thất bại chưa từng có, mắt húng để dao nĩa xuống, trở về phòng tiếp tục ngủ.

Arthur bưng một chén cháo đi cùng, đến bên giường cô dỗ cô ăn. Không biết là đói thật hay là muốn để hắn đi nhanh một chút, Chân Ái ngồi trên giường ăn từng miếng một xong, chui vào trong chăn, sắc mặt không tốt: “Tôi muốn đi ngủ, anh đi đi.”

Arthur cầm chén đĩa đưa đến cửa, tắt đèn khóa lại, một âm thanh nhẹ nhàng vang lên, gõ vào lòng Chân Ái. Cô cả kinh, lập tức cảnh giác: Arthur không đi ra ngoài.

Trong phòng tối đen như mực, Chân Ái vừa muốn ngồi dậy, không ngờ chân bị vén lên, Arthur đã lên giường.

Hắn bỗng chốc kéo cô vào lòng, động tác độc tài không cho phép từ chối, độ mạnh lại rất nhẹ rất chậm, không sao dùng sức, tựa như cô là món đồ dễ vỡ.

Chân Ái sợ đến mức tê cả da đầu, lấy chân đạp hắn: “Đi ra. Nếu anh dám đụng đến...”

“Anh không động đến em, chỉ muốn ôm em một cái.” Trong bóng tối, hắn kề vào gò má cô, thở phào, trong giọng nói lại lộ ra sự hoài niệm bi thương lạnh lẽo, “Rất nhiều năm không ôm em ngủ rồi.”

Chân Ái ngẩn ra, không cử động.

Trước đây họ không hiểu chuyện, rất nhiều đêm chính là ôm nhau ngủ như vậy, không có một chút xíu hành vi vượt qua khoảng cách.

Mẹ Chân Ái quản rất nghiêm khắc, mỗi lần Arthur đều phải đợi đến rất rất khuya, đèn trong phòng mẹ Chân Ái tắt mới leo tường vào như ăn trộm. Những lúc đó thực ra Chân Ái cũng đã lơ mơ ngủ, mơ hồ bị hắn ôm, hôm sau trời chưa sáng, cô vẫn chưa thức, hắn lại leo tường rời khỏi.

Có một lần té xuống bị cành cây móc ở cổ, bạn bè còn cười hắn bị móng tay phụ nữ đánh đá cào.

Arthur tỉnh tình không tốt lạnh tanh trước sau như một lại không tức giận, ý vị sâu xa nhìn Chân Ái, cười: “Ừ, là bị phụ nữ cào.”

Mà Chân Ái cho đến rất lâu sau đó mới hiểu được vẻ dịu dàng trong đáy mắt hắc khi đó.

Bây giờ cô không dám đẩy hắc, sợ lời nói và việc làm quá khích sẽ dẫn tới hắc phản ứng ngược. Cô bị thương lại bất lực, khép mắt lại, che đi một tia sáng cuối cùng nơi đáy mắt.

Arthur cũng ngừng lại, ôm cô, yên lặng và an lòng trước nay chưa từng có.

Bóng đêm trầm lặng, ánh trăng như nước.

Không biết đã qua bao lâu, dường như hắc nói mê, đột nhiên tự lẩm bẩm: “Cheryl, sinh cho anh một đứa con đi. Có con rồi, em sẽ mãi mãi không thể rời khỏi anh.”

Chân Ái dần dần buồn ngủ chợt bị câu này làm bừng tỉnh, cả người cứng đờ, tưởng hắc sắp làm gì, nhưng hắc lại không cử động.

Tim cô đập như đánh trống, đợi mấy giây mới nghiêng đầu nhìn hắc. Trong bóng đêm, hắc nhắm mắt có vẻ như đang ngủ, gương mặt tuấn tú trắng ngần, mặt mày như tranh vẽ.

Không biết tại sao, có lẽ vì có cô ở đây, gương mặt khi ngủ của hắc vô cùng trầm tĩnh bình yên, thậm chí hơi yếu đuối.

Nhưng Chân Ái giống như bị kim đâm khắp người, bất an lại hoảng hốt. Hắc ở bên cạnh, trong chăn trở nên nóng rực, cô bỗng nhớ tới cái ôm của Ngôn Tố.

Dần dần, lại nhớ tới thư tình anh gửi cho cô trong video sám hối.

Lời từ biệt: Nén bi thương.

Cô vừa nhìn đã hiểu.

Đêm hè đó, ánh trăng sáng ngời, họ cởi giày, chân trần chạm rãi khiêu vũ trong thư viện. Xong một điệu nhảy, Ngôn Tố khe khẽ đọc bài thơ tình yêu kinh điển nhất của Donne cho cô.

Anh nói anh thích Donne so sánh một cặp tình nhân với hai chân của com-pa, thích tình yêu thanh khiết đơn thuần trong bài thơ đó, cho dù xa cách, cho dù không gặp nhau, tinh thần và linh hồn của người yêu cũng mãi mãi ở cùng một chỗ.

Cho nên, hôm đó, trong toilet ở sân bay, nghe anh nói “Lời từ biệt sau cùng gửi cho cô ấy, xin cô ấy nén bi thương”, trong giây lát nước mắt tràn đầy đôi mắt cô.

Trong sắc trời mờ tối, Chân Ái khẽ cười, trong con ngươi đen nhánh ánh trăng dâng lên.

Đêm khuya, cô rón rén đi xuống giường, quay đầu nhìn Arthur một cái, không có sự sắc bén lạnh đậm đối với người khác thường ngày. Ở trước mặt cô, ngay cả góc cạnh cũng mãi mãi dịu dàng.

Nhưng cuối cùng cô quay người, không mang theo một chút lưu luyến đẩy cửa ban công ra.

Đêm tuyết vô cùng yên tĩnh, không có gió, trong đất trời không có một chút âm thanh. Tuyết trắng mênh mông, sao dày đặc lấp lánh, ánh trăng như thủy ngân vẩy trên mặt tuyết trong núi rừng, đẹp đến chấn động lòng người.

Cô dời ghế, đứng bên lan can, quan sát mặt tuyết không nhiễm một hạt bụi.

Chợt một luồng gió thổi qua khiến áo ngủ màu trắng của cô phồng lên, cô lạnh đến run lấy bẫy, cái ghế bắt đầu lắc theo. Ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời sao cao xa, sâu xa như vậy, giống như đôi mắt trong suốt của Ngôn Tố.

Sẽ không còn được gặp lại Ngôn Tố nữa, nghênh đón cô lại chính cuộc sống như cái xác không hồn, còn có đủ loại nguy hiểm cô không thể đoán trước, cô không được làm loại chuyện đó với Arthur...

Trái tim cô chỉ thuộc về Ngôn Tố, thân thể cũng chỉ thuộc về anh.

Nhưng, sẽ không còn được gặp lại anh nữa, tình yêu chân thành cuộc đời này của cô...

Gió nhẹ thổi bay mái tóc lộn xộn của cô, cô hít sâu một hơi lạnh, hàm răng run lên, lẩm bẩm đọc bài thơ từ biệt kia. Nghe nói, linh hồn người yêu nhau giống như hai chân com-pa:

“Anh ở trung tâm, em tới chân trời;

Cả đời em phiêu bạc, nghiêng tai lắng nghe thay anh;

Lúc gặp nhau, mới có thể ôm nhau đứng thẳng;

Anh kiên định, quỹ đạo của em mới có thể viên mãn;

Anh không di chuyển, em mới có thể đi về điểm gặp nhau ban đầu.”

Cô từng có tình yêu đẹp nhất trên đời này, một chút cũng không tiếc nuối.

Ánh trăng, núi rừng, mặt tuyết, phong cảnh đẹp như thế, cứ im lặng chết đi như vậy cũng không đáng tiếc nhỉ.

Cô khẽ mỉm cười, chậm rãi nhắm mắt lại, lúc lão đạo sắp ngã, có người chột đạp lên ghế, một tay hung hăng kéo cô lại ôm vào lòng.

“Cheryl!” Người đàn ông phía sau run giọng, nghiêng răng nghiêng lợi, cảm hận muốn nói gì đó, nước mắt đều tuôn ra, tràn vào cổ cô, trong nháy mắt lạnh như băng.

“Làm sao em có thể...” Hấn nghẹn ngào, vừa hoảng sợ vừa uy hiếp, “Sao em dám tự sát! Nếu em dám anh sẽ...”

Hấn cứng họng, bỗng nhiên phát hiện hấn đã sớm tổn thương người nhà cô, không còn bất kì lợi thế nào có thể uy hiếp cô ràng buộc cô nữa. Hấn gắt gao nhìn chăm chăm bóng tối vô biên, không dừng được run rẩy, sợ hãi.

Chân Ái không nhúc nhích, nhìn ngôi sao sạch sẽ trên bầu trời: “A, đừng ép buộc tôi làm chuyện tôi không muốn. Anh...”

“Anh chưa từng nghĩ đến chuyện ép buộc em! Anh chỉ muốn chờ em.” Arthur gắt gao siết lấy cô, hung ác ngắt lời cô, “Một năm không được, hai năm; hai năm không được, mười năm; mười năm không được, hai mươi năm, cả đời... Thời gian dài như vậy, một ngày nào đó em sẽ quên thế giới bên ngoài, một ngày nào đó, em sẽ trở lại bên cạnh anh.”

Chân Ái ngơ ngác. Tại sao hấn vẫn là cậu bé lúc nhỏ cố chấp đến mức đụng bức tường cụt phía Nam cũng không quay đầu lại đó, nhưng mà, cô cũng là đứa trẻ như vậy thôi.

Đôi mắt cô đã ướt, cô lắc đầu: “Không thể. Tôi đã sớm không trở về được rồi. A, xin anh đừng ôm hi vọng với tôi, đừng giữ lại nữa...”

“Cheryl, em không thể chết!” Arthur cắn răng cúi đầu thật thấp, nước mắt rơi xuống cổ cô, hấn hết sức đau đớn, “Em đã có thai.”

114. Chương 113

Mùa đông năm nay, thành phố N. Y. T tuyết rơi rất nhiều. Núi rừng hoàn toàn trắng xóa, giống như tấm chăn nhung dày trời cao rải xuống.

Sau khi tuyết ngừng, ánh trăng rất sáng, sáng ngời phủ lên mặt đất. Bầu trời sao xanh đen, rừng cây yên tĩnh, lâu đài màu trắng dưới màn trời ửng lên một tầng ánh sáng xanh xám nhạt.

Thời gian qua đi hai năm, vẫn có người dân N. Y. T. và khách du lịch bị thu hút đến từ khắp nơi tặng quà thăm hỏi và khích lệ, bãi cỏ dưới tầng cây chất đầy bong bóng, thiệp và hoa tươi.

Hoa có màu sắc tươi sáng, đa số đã sớm khô héo.

Mọi người tặng quà bày tỏ sự kính trọng và lòng biết ơn của họ với người anh hùng. Ai cũng không thể ngờ tên “biến thái” rõ ràng mang tiếng xấu trong một đêm đó, thực ra đã chuẩn bị hi sinh mạng sống và danh dự của bản thân, phá hủy câu lạc bộ Holy Gold cứu ba mươi chín cô gái ra.

Người đàn ông về nhà vào đêm khuya rõ ràng không hề quan tâm những thứ này, va-li đầy gió bụi lăn trên vỏ bong bóng xì hơi, trên đó viết “S. A. YAN, A GREAT MAN!”

Trong nhà không để đèn, tối đen như mực, người hầu gái Trung Quốc mới tới rất tiết kiệm.

Giờ này, chắc là cô ấy đã nghỉ ngơi.

Ngôn Tố đi lên bậc thềm lớn ở phòng khách, thuận tay kéo ngăn bàn ra, ném một xấp hóa đơn vào, xen lẫn cùng với một ngăn kéo vé máy bay, vé tàu, vé xe nhiều màu sắc, rất nhanh bị nhốt vào bóng tối.

Cuối hành lang, ánh trăng xuyên qua kính màu, trong thư viện nửa sáng nửa tối, tựa như ngâm trong sữa, yên lặng và tràn đầy thư hương.

Ngôn Tố không bật đèn, tự ý đi tới bên đàn dương cầm, lấy một quyển Atlas khu vực hành chính các quốc gia trên thế giới thật dày từ trên giá. Anh lật bản đồ hành chính của một số nước Trung Đông Á như Uzbekistan, Mông Cổ ra, đánh dấu từng thành phố trấn nhỏ thôn xóm đã đi qua.

Lần này anh rời nhà năm tháng, chỗ đi qua dùng hai tiếng mới chú giải đầy đủ.

Hơi lạnh bên ngoài nhà trên người dần rút đi, bông tuyết trên áo khoác đã sớm tan, thấm ra dấu vết ẩm ướt loang lổ.

Ngôn Tố ngồi trên xe lăn, cúi người trên đàn dương cầm đánh dấu xong bút cuối cùng, trong đầu chợt hiện ra một hình ảnh xa lạ, dường như khi đó sắc trời rực rỡ, có người đi tới từ bên kia đàn dương cầm, nhẹ giọng nói: “Xin chào, tôi tìm ngài Ngôn Tố.”

Hình như lần đầu tiên anh nghe được câu này, giọng cô gái, nhẹ nhàng chậm rãi rất êm tai.

Ngôn Tố cầm bút, trong lòng run lên, khẩn trương lại hơi thấp thỏm, cơ thể từ từ nghiêng ra sau, ánh mắt vòng qua đàn dương cầm, nhưng trong tầm mắt trừ ánh trăng ra chỉ có trống rỗng.

Vẫn không thấy được cô.

Trái tim anh rơi xuống từng chút một, gương mặt tuần tú trắng ngần vẫn lạnh nhạt trầm tĩnh. Có chút tiếc nuối, nhưng không bị thương bao nhiêu.

Tinh tế suy nghĩ, gần đây dường như luôn nghe được thanh âm của cô gái đó, luôn có ảo ảnh mơ hồ mới thoáng qua trước mắt anh, nhưng giống như sương mù không bắt được.

Ngôn Tố ghi chép xong mọi thứ, để bút xuống lên lầu nghỉ, lúc đi qua cầu thang, vệt con Isaac vỗ cánh kêu: “Vulva! Vulva!”

Bước chân đột ngột dừng lại.

Trong nháy mắt, giống như xuyên qua không gian thời gian, rất nhiều hình ảnh xa lạ lại hết sức quen thuộc chen lẫn một mạch gào thét qua trước mắt anh. Cô gái đó lại xuất hiện.

Lần này mang theo nhiều cảm xúc hơn, anh khẩn trương tinh tế nhớ lại, lơ mơ nhớ tới mùi hương trong tóc cô, tiếng cười nhẹ nhàng của cô, bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô, đôi môi dịu dàng của cô.

Cơ thể mảnh mai run lẩy bẩy của cô, trần trụi ngồi trong lòng anh, cái cổ trắng nõn, mái tóc đen xõa tung, ngược nhìn bầu trời sao sáng chói, rên rỉ đầy bi thương nhu hòa: “A Tố à...”

Linh hồn anh rung động, cảm giác bị điện giật kì diệu và xa lạ lan khắp toàn thân.

Cả người Ngôn Tố cứng đờ, anh ngừng thở chờ cô cúi đầu, muốn nhìn rõ hình dáng của cô gái này. Nhưng đột nhiên trong lúc đó, tất cả hình ảnh giống như dòng nước chảy xiết bỗng chốc tràn đi, anh vội vàng muốn bắt lấy, nhưng lại biến mất hoàn toàn sạch sẽ.

Vô ích.

Anh gãi đầu, nồn nóng và bất an hiếm thấy.

Không đúng, cô gái này nhất định từng tồn tại, nhất định từng tồn tại trong sinh mạng của anh.

Nhưng, không nhớ nổi, thực sự không nhớ nổi.

Lần thứ vô số, anh lục khắp lâu đài một cách lộn xộn lại không hề có cách thức một lần, vẫn không có bất kì thứ gì liên quan đến cô gái. Cô biến mất hoàn toàn sạch sẽ, không để lại một chút dấu vết, giống như từ trước đến nay chưa từng xuất hiện, giống như anh chỉ mơ một giấc mơ.

Duy nhất chỉ có căn phòng gác mái để các loại gấu bông, điều giấy, trứng màu, nhưng anh không có bất kì ấn tượng gì với những thứ kì quái đó, không hiểu sao với tính cách của mình có thể mua mấy món đồ chơi nhỏ này.

Lý trí nói cho anh biết, có lẽ thực sự không có người này, nếu không tại sao cô biến mất, tại sao cô không mang những món đồ ở đây đi. Nhưng hình ảnh quanh quẩn trong lòng không xua đi được là thế nào?

Trong cầu thang nửa sáng nửa tối, anh đỡ tay vịn, đứng thẳng người lên, bóng lưng thẳng tắp và se lạnh, vắng vẻ và mờ mịt không nói ra được.

“Ai...” Anh cúi đầu, đôi mắt dưới mái tóc hoàn toàn hoang vắng, chỉ lẩm bẩm gọi một tiếng, ngực đau buốt như dao khoét, giống như bị ai đó móc sống một khúc xương sườn.

“Ai...”

Rất cuộc là rất nhiều năm trước, hay thời gian qua đi không bao lâu?

Bóng người hư ảo lại không xác định rõ trong đầu, đến tột cùng là gì?

Tuy trí nhớ mơ hồ, nhưng anh cho rằng, có một cô gái tên là Ai.

Trí nhớ một hai năm trước khi bệnh nặng rất không rõ ràng. Anh nhớ cuối hè đầu thu, anh đã đi đến địa ngục lửa; khi tỉnh lại, đã gần cuối mùa xuân năm thứ hai, anh nằm trong viện điều dưỡng dành cho người thực vật.

Đêm đông dài đằng đẵng, anh từ đầu đến cuối ngủ say, trong mơ luôn có một cô gái, gò má đầm nước mắt, kề vào lòng bàn tay anh: “A Tổ, nếu anh chết, em sẽ sợ hãi sống tiếp.”

“A Tổ, mẹ em nói, đời người chính là không có được những gì mình muốn. Từ trước đến nay em không muốn bất kì thứ gì, em chỉ muốn anh. Em chính là muốn anh, làm sao bây giờ?”

Trên lông mi dài đen nhánh của cô đều là nước mắt. Cô nghiêng đầu bên lòng bàn tay anh, anh rất cố gắng, nhưng lúc nào cũng không nhìn thấy mặt cô.

Tỉnh lại cũng không thấy được, mọi thứ liên quan đến cô giống như một giấc mơ, mờ nhạt và mơ hồ, bất kể anh cố gắng thế nào cũng không nhớ nổi.

Anh hỏi người bên cạnh, không có ai biết.

Anh tồn mấy tháng, cuối cùng nhớ lại anh từng thường xuyên kêu một chữ: “Ai.”

Tâm tình bình thản của anh dần dần bị một loại cảm xúc gọi là “bất an” thay thế.

Vừa làm trị liệu phục hồi chức năng đau đớn và khô khan mỗi ngày, vừa nghĩ cách tìm từng người quen, mẹ, Eva, Rheid...

“Có phải tôi biết một cô gái tên là Ai không? Cô ấy là tình yêu chân thành của tôi.”

Nhưng từng người đều rất nghi hoặc, trả lời: “Ai? Bên cạnh cậu chưa từng có người này.”

Anh bị chặn trở lại, đau khổ suy nghĩ rất lâu, mang theo chi tiết vụn vặt tới hỏi: “Có phải con từng dẫn cô ấy tham gia hôn lễ của Spencer không?”

Mẹ và Annie lắc đầu: “Không đúng, con tới một mình. Không tin, đưa danh sách khách mời cho con, con đi hỏi từng người.”

Anh thực sự gõ cửa hỏi từng người, nhưng không ai biết Ai là ai. Bằng lái, thẻ điện thoại cũng không tra được.

Ngôn Tố suy nghĩ rất khổ cực.

Chấn động não và bị thương nặng thường xuyên đã phá hủy bộ phận trí nhớ của anh. Anh không nhớ ra được chuyện giữa họ, không nhớ ra được thanh âm của cô, không nhớ ra được tướng mạo của cô, thậm chí không nhớ ra được tên của cô.

Chỉ có một loại tình cảm triển miên nhưng kiên định: Cô gái mơ hồ này là tình yêu chân thành của anh.

Cho đến một ngày, anh phát hiện một hàng chữ nhỏ xa lạ và xinh xắn trên đầu giường căn phòng bên cạnh, “souviens-toi que je t’attends” Anh phải nhớ em đang chờ anh.

Ngôn Tố không biết hàng chữ đó là sau vụ án cướp ngân hàng, lúc Chân Ái an dưỡng ở nhà anh, dần dần phát hiện tình cảm dành cho anh, không chỗ có thể nói, mới không nhận được dùng bút máy không có mực vạch ở đầu giường.

Mà Chân Ái lại càng không biết, vì một câu như vậy của cô, từ đó anh bước lên hành trình phiêu bạc, đi khắp thế giới, đi tìm kiếm tình yêu nơi đáy lòng anh.

Trí nhớ mơ hồ, anh lại kiên định từ đầu đến cuối.

Thế giới đã lừa dối anh, vì vậy, anh không nhắc đến tên đó với bất kì người nào bên cạnh nữa, chỉ là có một ngày, trầm mặc kéo hành lý rời đi, không tạm biệt bất kì người nào.

Thực ra anh cũng không biết đi đâu tìm, bởi vì trong cuộc sống của anh, mọi thứ liên quan đến cô đều bị xóa bỏ.

Không có bất kì manh mối nào.

Ngôn Tố thỉnh thoảng dừng lại, cũng sẽ cười nhạo mình nằm mơ liên trở nên không có lý trí chút nào.

Nhưng anh giống như đang tuân theo bản năng của anh.

Anh mơ hồ nhớ được, anh đã từng hứa với ai đó: Nếu không thấy em, anh sẽ lật khắp thế giới tìm ra em, dù cho phiêu bạc cả đời.

Sẽ không có người biết, anh đi mỗi bước có bao nhiêu khó khăn.

Nhớ cô từng nói tiếng Trung, liền đi khắp Trung Quốc, xem hết một lần ảnh của tất cả những người có tên có âm tiết Ai trong hệ thống dân số, tuy anh vẫn không nhớ nổi tướng mạo của cô, nhưng anh cho rằng nếu nhìn thấy cô, anh sẽ nhận ra.

Nhiều người như vậy không có tin tức, thế là anh trèo non lội suối đi tìm người ở lậu, còn cần cù hơn cảnh sát kiểm tra hộ khẩu.

Nhớ cô từng nói tiếng Pháp, liền đi đến Pháp...

Trên Trái đất có bảy tỉ người, anh chỉ tìm một người.

Dần dần, khoảng cách từ ngày Chân Ái biến mất, hai mùa đông trôi qua.

#

Đêm đầu tiên trở về gần như không chớp mắt.

Sáng hôm sau, Ngôn Tố ngồi trên xe lăn nhắm mắt nghỉ ngơi, Eva tới.

Anh mơ hồ nghe được tiếng bước chân của cô ấy, nhưng không mở mắt.

Cho dù toàn thế giới đều nói chắc như đinh đóng cột rằng không có một cô gái tên Ai, cho dù toàn thế giới đều không tìm được dấu vết cô để lại, cho dù bản thân Ngôn Tố cũng không nhớ nổi dáng vẻ của cô, anh vẫn kiên định như vậy đơn thuần như vậy bảo vệ cô gái mơ hồ đó trong lòng, bất kể thế nào cũng không vứt bỏ cô.

Thế cho nên anh cho rằng Eva lừa anh, thế nên không để ý tới.

Eva đến gần nhìn anh một cái. Cơ thể vốn không tốt, lại gầy, một mình im lặng không lên tiếng quanh năm cô độc phiêu bạt bên ngoài, vất vả và đau đớn trong đó đoán chừng chỉ có một mình anh biết.

Nhưng ngay cả như vậy, dáng vẻ anh nhắm mắt nghỉ ngơi vẫn lạnh nhạt bình thản như cũ, gương mặt thanh tú nhàn hạ yên tĩnh như lúc ban đầu, không mang theo sương gió, không nhiễm thế tục.

“S. A., sau khi cơ thể cậu tốt lên đều không bồi dưỡng theo lời dặn của bác sĩ, cứ chạy bên ngoài, tiếp tục như thế sẽ không tốt cho cơ thể.” Eva khuyên anh, nói xong hơi thốn thức.

Ngôn Tổ bị thương nặng bị quyết định là người thực vật, nằm mấy tháng cơ quan bắp thịt gần suy thoái mới tỉnh lại.

Mà tỉnh lại mới là bắt đầu của cơn ác mộng, vết thương khắp nơi trên người đều bùng nổ, còn có nghiện ma túy nghiêm trọng, bác sĩ cho rằng dù anh tỉnh lại cũng không chịu đựng nổi, sẽ bị đánh sụp. Nhưng anh lại đứng lên trong vòng ba tháng, ngay cả bác sĩ cũng giật mình về sức chịu đựng và nghị lực.

Eva biết, anh hạ quyết tâm muốn đi tìm Chân Ái, cho nên mới cố gắng như vậy.

Lời cô ấy mới vừa nói, Ngôn Tổ không đáp lại.

Eva biết anh cố chấp, cũng không khuyên nữa, lấy ống thủy tinh và giấy thử trong túi ra: “Mẹ cậu bảo tôi tới, kiểm tra một chút gần đây cậu có hút thuốc phiện không.”

Ngôn Tổ mở mắt, không nói tiếng nào lấy đồ trong tay cô ấy sang, bỏ giấy thử vào miệng ngậm một chút, rất nhanh bỏ vào trong ống thủy tinh trả lại cô ấy.

Eva nhìn ống thủy tinh nhỏ trong suốt: “Ừ, không có.”

Cô ấy lại hoảng hốt, nhớ tới khoảng thời gian anh cai thuốc đó có bao nhiêu thâm khổ, khi đó trên người còn có đau ốm khác, quả thực là một người tàn phế vô cùng thâm khổ, mỗi ngày đều sống trong địa ngục.

Lúc đầu bác sĩ cân nhắc đến vết thương nặng và đau đớn khác trên người anh, đề nghị dùng morphine, chờ khỏi bệnh sẽ cai thuốc.

Ngôn Tổ không chịu, bị trời không ngày không đêm, người đàn ông cao to như vậy cuộn tròn lại, run rẩy, nôn mửa, thậm chí ngắt xiu.

Ai có thể nghĩ đến, anh trầm mặc và quật cường chịu đựng được. Bây giờ, anh sống rất tốt trước mặt mọi người.

Phần lớn người nghiện ma túy sẽ tái phát, bởi vì ý chí không đủ. Eva bỏ ống thủy tinh lại vào trong túi, bỗng cười một tiếng, cô ấy suýt nữa đã quên anh là Ngôn Tổ.

“Không có chuyện gì tôi đi trước.” Eva xoay người rời khỏi, chưa được mấy bước lại quay đầu lại, “Lần sau cậu đi đâu? Sẽ không phải lại chỉ đợi hai, ba ngày rồi đi liền chứ?”

Không ai trả lời.

Eva nhin một chút, bước nhanh trở lại: “Này, S. A. Yan! Cậu...” Cô ấy nhìn thấy tai phải của anh, hơi sững sốt.

Ngôn Tổ mở mắt, đôi mắt vẫn trong veo, không mang theo tình cảm: “Có chuyện gì sao?”

Cơn tức của Eva lập tức bị dập tắt, hỏi: “Cậu lại quên đeo máy trợ thính?”

“Không phải quên.” Mà là cố tình không đeo.

“Tại sao?”

“Không muốn nghe.” Anh đã nghỉ ngơi đủ, đứng lên đi đến giá sách lấy sách đọc.

Eva nhìn bóng lưng anh, hơi buồn: “S. A., cậu hãy sống cuộc đời của mình thật tốt, đừng đi tìm cái người không tồn tại kia nữa.”

“Cho dù toàn thế giới nói không có người này, tôi cũng biết cô ấy tồn tại. Tôi chỉ,” anh xoa xoa trán, dường như mệt mỏi, lộ ra một chút lực bất tòng tâm, “Chỉ rất muốn biết, cô ấy rốt cuộc có đáng về thế nào.”

“Nếu cả đời cậu cũng không tìm được thì sao?”

“Đối với người duy nhất cả đời tôi từng yêu, đương nhiên tôi phải cho cô ấy sự trọng đãi cao nhất một người đàn ông dành cho phụ nữ.”

“Trọng đãi gì?”

Ngôn Tổ không quay đầu, ngữ điệu lãnh đạm: “Cô ấy còn sống, tôi dùng cả đời tìm kiếm cô ấy; cô ấy chết, tôi dùng cả đời khắc ghi cô ấy trong lòng.”

Eva chấn động, vành mắt hơi ướt, ngẩng đầu nhìn trời, cố gắng nháy mắt xua đi sương mù: “Cả đời dài như vậy, cậu sẽ gặp được...”

Ngôn Tổ đoán được cô ấy sắp nói gì, không khách sáo cắt ngang: “Tình yêu của tôi, không có quan hệ với thời gian.”

“Ngay cả thuốc phiện cậu cũng có thể cai, một người...”

“Tình yêu của tôi không phải thói quen, cai không hết, cũng không muốn cai. Nó cũng không phải thích ứng thỏa hiệp theo thời gian.” Anh rũ mắt, mỉm cười, nhưng có nỗi bi thương không nói ra được, “Tôi không nhớ được cô ấy, nhưng tôi nhớ tôi rất yêu cô ấy. Dường như, yêu cô ấy hơn toàn thế giới yêu cô ấy.”

“Tôi nhớ tâm tình đó, tâm tình quý trọng cô ấy đó, tâm tình đau lòng vì cô ấy đó, còn nhớ tôi muốn vì cô ấy mà vứt bỏ tất cả.” Anh khẽ nhếch khóe môi, trong lòng lại đau đến tê tâm liệt phế, rất nhẹ rất chậm, giống như đang kể giấc mơ anh cất kỹ,

“Tôi không nhớ cô ấy, nhưng tôi nhớ cô ấy rất đặc biệt rất xinh đẹp; nhớ ngay từ đầu, tôi hiểu cô ấy, cô ấy hiểu tôi; nhớ cô ấy là cô gái duy nhất trên đời có thể khiến tôi đau lòng, cô ấy cứ yên lặng như vậy, tôi cũng sẽ đau lòng. Người yêu cuộc đời này của tôi, đã gặp được, không muốn gặp nữa.”

Eva á khẩu không trả lời được, cô ấy chợt rất muốn biết, nếu Chân Ái ở một góc nào đó trên thế giới, biết một câu đùa giỡn cô khắc xuống khiến Ngôn Tổ cả một đời đều phiêu bạc, đều đang tìm kiếm, khiến anh cho cô sự trọng đãi cao nhất một người đàn ông có thể cho phụ nữ, cô có thể cảm động lại đau lòng đến rơi lệ không?

Bi ai là, Chân Ái không thể biết.

Ngôn Tổ cũng không quan tâm, anh không nhớ được tướng mạo của Chân Ái, thậm chí không nhớ được tên cô.

Đột nhiên Eva phát hiện, Ngôn Tổ giống như một cụ già mắc bệnh Alzheimer, bàn tay tiêu tụy nắm thật chặt người anh không rõ nhưng không chịu dứt bỏ, đến chết kéo vào mộ cũng không buông tay.

Rõ ràng không hề nhớ rõ mọi thứ liên quan đến Chân Ái, lại bướng bỉnh, đơn thuần, cố chấp, kiêu ngạo, trầm mặc, quật cường giữ vững cô gái mơ hồ và tình yêu rõ ràng trong lòng anh.

Eva hít sâu một hơi, khôi phục tâm trạng: “Cậu từ từ tìm đi, tôi đi trước.”

Ngôn Tổ không phản ứng, qua mấy giây quay đầu nhìn bóng lưng Eva, trong đầu lại chợt hiện ra hình ảnh kia.

Hình ảnh đó anh từng nghĩ vô số lần, cho nên dần dần quen thuộc.

Hình như là đầu mùa xuân, có một con đường rợp bóng cây nhú mầm, cô gái tên Ai mang giày ống nhỏ đi phía trước, chân kiễnh tingle, bàn tay nhỏ bé đặt sau áo khoác trắng. Cô khe khẽ lắc đầu, thanh âm vui vẻ như chuông trong gió: “La la la, tôi không nghe; la la la, tôi không nghe.”

Bầu trời khi đó rất cao, rất xanh, cô rất khoan khoái, tâm trạng rất tốt, nhưng không quay đầu lại.

Cảnh tượng giống vậy còn có thêm con đường rợp bóng cây tươi tốt, cô nghiêng đầu nhìn hoa ven đường, nhỏ giọng ngượng ngùng hỏi: “Vậy anh hiểu tôi không?”

“Không hiểu... Nhưng, muốn hiểu.” Anh cúi đầu nhìn cô, giống như sắp nhìn thấy, lại chỉ thoáng thấy gò má xầu hổ đến đỏ bừng của cô. Gió thổi mái tóc dài của cô, cô vui vẻ bước nhanh về phía trước.

Vẫn là chấp tay sau lưng, sải bước đi, dáng vẻ kiêu ngạo lại tự tin.

Ngôn Tố nhớ lại rất nhiều lần, nhưng cô từ đầu đến cuối không quay đầu.

Mà anh, luôn không nhớ nổi dáng vẻ cô thế nào.

Anh bỗng hốt hoảng và gấp gáp, giống như hộp kí ức trân quý của anh bị ai đó trộm đi, anh lại không cướp lại được.

Dường như trong hộp của anh vốn có rất nhiều tấm ảnh xinh đẹp, nhưng gió lốc ập tới, kí ức của anh bay đầy trời, anh sợ hãi lại vội vàng bắt lấy, cả người đầy mồ hôi, trong lòng hoảng hốt, nhưng không có cách nào xoay chuyển kết cục ảnh bị gió thổi phân tán.

Đã bị gió thổi đi hết, những tấm lác đác còn lại bị nước mưa làm ướt, toàn bộ hình ảnh mơ hồ.

Nhưng cho dù là “tấm ảnh” kí ức còn sót lại, anh cũng cẩn thận đặt chúng vào trong hộp “Ai”, quý trọng ôm vào lòng.

Ngôn Tố đứng trước giá sách, nhắm mắt, dần dần bình tĩnh lại, xoay người đi đến nhà bếp lấy nước uống.

Cầm ly nước vừa quay đầu lại, ánh mắt vô tình lướt qua bả vai vô cùng trống trải của mình, suy nghĩ chợt dao động, bỗng nhớ tới có phải buổi tối mùa hè không? Anh từng công một cô gái say rượu?

Ngày đó, ánh sáng trên đường mờ tối, gió đêm say đắm, anh nhìn thấy vết sẹo rất sâu trên cổ tay cô.

Ngôn Tố cầm ly nước, hơi nhíu mày. Làm sao cô ấy có thể bị thương nặng như vậy?

Cô dựa trên bả vai anh, ngoẹo đầu tự lẩm bầm, hơi thở của cô vừa nóng vừa nhột.

Anh rất cẩn thận quay đầu lại nhìn. Hai năm qua, lần đầu tiên trong trí nhớ gương mặt của cô trở nên gần như vậy. Tim anh đập như đánh trống, nhìn thấy da trên trán cô rất trắng, sáng bóng như ngọc, còn mang theo vẻ ửng đỏ do say rượu.

Muốn xuống chút nữa, góc độ bị chặn lại, vẫn không thấy rõ.

Trái tim anh mất khống chế đập hỗn loạn, gấp gáp quay đầu muốn nhìn rõ, cuối cùng cầm cái ly không xoay vòng tại chỗ, nhưng phía sau không có gì cả.

Sắc mặt Ngôn Tố dần yên lặng và bình thản, trái tim tựa như rơi xuống từ trên cao.

Anh nhớ đi từ lâu đài ra ngoài, cô chấp tay sau lưng đi trước mặt anh, nhưng cô không quay người, bóng lưng rất mơ hồ;

Anh nhớ cô mang giày đi tuyết tản bộ cùng anh, nhưng tuyết trắng đến chói mắt, gương mặt trắng nõn của cô tan vào trong ánh sáng biến ảo, không thấy rõ;

Anh nhớ từng công cô say rượu, trong trí nhớ anh thấy được tay cô, quay đầu nhìn cô nghiêng đầu dựa trên vai anh, vẫn không thấy chính diện;

Anh còn nhớ trong bồn tắm ở nơi nào đó không biết, cả người cô lạnh như băng cứng ngắc nằm trong lòng anh, anh gắt gao ôm cô ngâm trong nước nóng. Cô tỉnh lại, anh hung hăng kẻ sát gò má lạnh lẽo của cô, vẫn không thấy được cô;

...

Ngôn Tố ngưng mày thật sâu, cố hết sức suy nghĩ, nhưng tất cả hình ảnh đụng vào nhau, vỡ tan.

Anh cầm cái ly không, yên lặng đứng bên cạnh bàn cẩm thạch, trầm mặc.

Một lúc, để ly xuống rồi khỏi.

#

Một đêm trước khi lên đường, Ngôn Tổ theo thói quen mất ngủ, ở trong thư viện chọn sách đọc, lúc lấy sách ra kéo theo một quyển truyện Archimedes ngã xuống đất, có một lá thư màu trắng rơi ra từ trong trang sách.

Có lẽ thời gian quá lâu, mực đóng dấu niêm phong đỏ đã phai màu, chưa từng mở ra.

Ngôn Tổ không có ấn tượng với lá thư này, nhưng trên bì thư viết “Ai”, mà trên mực đóng dấu đóng “S. A. Yan”. Anh sửng sốt một chút, cô gái tên Ai đó, sự tồn tại của cô rất cuộc sắp có chứng cứ rồi.

Anh lập tức mở thư ra, là chữ viết của anh, ánh trăng phản chiếu trong mắt anh một mảnh hoang vắng lạnh lẽo.

“Ai, vốn định chờ vụ án ảo tưởng tình dục kết thúc, sẽ ôm tâm ý nghiêm túc và thành khẩn xin lỗi em, đồng thời nói cho em biết ngọn nguồn liên quan đến sự kiện anh che giấu. Nhưng chuyện đột phát biến hóa, anh biết Âu Văn giấu em ở đâu, anh sẽ lập tức đi gặp em, nhưng thời gian hai bên nói chuyện đã không kịp, chỉ có thể dùng thư sám hối với em. Hi vọng lúc em thấy bức thư này đừng sợ hãi, tuy anh đi đến chỗ nguy hiểm, nhưng anh nhất định sẽ quay về bên cạnh em.

Viết bức thư này không hề đại diện cho việc anh không có lòng tin quay về, mà là nội dung trong thư quá quan trọng, em nhất định phải biết sự thật, bất luận anh chết hay sống cũng không cách nào ngăn cản.

Ai, iPod Chace để lại cho em thực ra có tám cái, trừ bảy màu sắc nhìn như hoàn mỹ ra, còn có màu bạc. Anh cho rằng bị CIA lấy đi, các loại dấu hiệu (em có hứng thú sau này sẽ thảo luận với em) khiến anh nghi ngờ Chace đã để lại tin tức liên quan đến mẹ em. Rất có thể mẹ em hoàn toàn không phải nhà khoa học hoàn toàn tà ác không phân biệt được phải trái trong tưởng tượng của em, bà ấy rất có thể có lương tri hơn em tưởng tượng.

Ai, sau này đừng vì mẹ mà khóc mà tự ti, mẹ em là người yêu em.

Các điểm trên anh đã lấy được khẳng định trong lúc giằng co với Annie. Đây cũng là chỗ anh phải sám hối với em. Xin lỗi em, sau khi về từ Silverland anh đã tìm Annie nói chuyện, nhưng anh không kịp thời nói cho em biết.

Lại nói tiếp, trong cuộc nói chuyện với Annie, có một điểm khiến anh bất ngờ.

Annie rất có lý khi nói nếu Chân Ái không phục vụ cho CIA, không có thuốc giải sẽ khiến tổ chức khủng bố càng ngông cuồng hơn, thế giới sẽ rất nguy hiểm.

Lúc đó không biết anh nghĩ như thế nào, trả lời một câu ‘Screw the whole world’ Phá tung toàn thế giới.

Annie kinh ngạc, chính anh càng khiếp sợ. Anh cho rằng anh đã phá vỡ giá trị quan trước sau như một của mình vì em, anh cảm thấy hoang mang sâu sắc. Nhưng rất nhanh, anh phát hiện, không hề có. Bởi vì chính nghĩa thuần túy không cho phép lừa gạt và giả dối, không cho phép ép buộc và uy hiếp. Anh cho rằng hành vi của anh rất đúng đắn.

Có người hi sinh mình vì đại chúng, việc này đáng ca tụng; nhưng vì đại chúng hi sinh người khác, cho dù là hàng tỉ ‘đại chúng’ đối mặt một ‘người khác’, đó cũng là chính nghĩa giả miễn cưỡng.

Đương nhiên, anh rất xấu hổ vì đã nói lời không văn minh, anh đảm bảo đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng.

Anh nói, ‘Chân Ái rất lương thiện, cũng rất có trách nhiệm hơn so với tưởng tượng của các người. Cho dù các người không dùng đạo đức ép cô ấy, cô ấy cũng làm chuyện cô ấy phải làm. Nhưng nếu cô ấy không muốn, tôi cũng ủng hộ cô ấy.’

Annie nói rất nhanh, ‘Cậu có thể nói sự thật cho cô ấy biết, nếu cô ấy bằng lòng tiếp tục, rất tốt; nhưng nếu cô ấy muốn rời khỏi chúng tôi, không phục vụ cho chúng tôi nữa, đối với một người không cho chúng tôi sử dụng, lại có nhiều kỹ thuật mũi nhọn như vậy, cậu nói kết cục của cô ấy là gì? Cậu có thể cứu cô ấy từ trong tay chính phủ và quốc gia? Cậu cho rằng tự do quan trọng hơn mạng sống, cho nên S. A., cậu muốn thay cô ấy lựa chọn tự do vứt bỏ mạng sống sao?’

Khoảnh khắc đó, anh á khẩu không trả lời được. Anh trước sau như một coi thường thế lực, nhưng khi đó anh vô cùng căm ghét bản thân không thể bảo vệ em thật tốt. Lý trí bảo anh rất rõ ràng, một mình anh cần bản không có cách nào chiến đấu với hai tầng thế lực chính phủ và S. P. A.

Thực ra anh muốn nói, nếu em bằng lòng ở lại, anh cùng em trải qua cuộc sống không thấy ánh sáng nữa; nếu em không bằng lòng, anh cũng cùng em phiêu bạt chân trời. Nhưng anh không biết nếu lúc tình huống em không bằng lòng xuất hiện, chúng ta nên rời khỏi an toàn thế nào.

Ai, sinh mạng của anh, tự do của em, anh sẽ chọn cái sau, nghĩa vô phản cố;

Nhưng nếu như là, sinh mạng của em, tự do của em, anh chỉ có thể để em sống. Sinh mạng của em, quan trọng hơn tất cả.

Sau khi về từ chỗ Annie, anh không hề thoải mái. Anh biết chuyện mẹ em là bao nhiêu gánh nặng và hổ thẹn trong lòng em, anh biết nó ép em đến mức không ngẩng đầu lên được.

Không có ai hiểu rõ em hơn anh, cho nên không có ai đau lòng cho em hơn anh.

Chuyện này luôn giày vò anh, anh dần biết rõ,

Mặc dù anh yêu em, nhưng tình yêu không phải lý do. Anh không thể lấy tên tình yêu tự ý quyết định cho em.

Là anh quá độc tài, chỉ vì anh không thể gánh vác mạo hiểm mất em, nên lừa gạt em. Anh cho rằng sinh mạng của em quan trọng hơn tất cả, nhưng còn em, em sẽ nói ‘Không tự do, chi bằng chết.’

Anh biết, suy nghĩ từ tâm tình của em, em thà chết cũng không muốn mang những gánh nặng tình cảm và đạo đức này. Mà anh, nhất định phải cho em tự do.

Cho dù phần tự do này có thể trả giá bằng mạng sống của em, anh cũng nhất định phải giao quyền lựa chọn cho chính em.

Anh đã ý thức được sai lầm, vừa muốn nói cho em biết, lại vừa nghĩ cách giải quyết.

Một ngày nào đó rốt cuộc sáng tỏ thông suốt, có nhớ ngày đó anh nói với em, che giấu danh tính, phá hủy gương mặt bây giờ cũng không tệ không?

Khi đó, anh đã quyết định.

Chính vì đã buông xuống gánh nặng lớn nhất trong lòng, anh mới có thể tâm vô tạp niệm, thuần túy và chân thành cầu hôn em.

Ai, ở trên chính là lời sám hối của anh với em, anh vô cùng hổ thẹn, hướng về em bày tỏ một trăm ngàn phần xin lỗi. Xin em tha thứ.

Ở đây, ký kết văn tự đảm bảo: Cả đời không giấu giếm em nữa.

S. A. YAN.”

Hai phần tiếng Trung – Anh, ký tên đóng dấu.

Ngôn Tổ cầm bức thư, đứng dưới ánh trăng màu, gương mặt yên lặng và bình thản hết sức đau đớn.

Bức thư với nội dung này...

Đúng thế, Ai chính là tình yêu chân thành cuộc đời này của anh!

Nhưng đến tận cùng cô là ai, ở đâu? Tại sao vẫn không nhớ nổi!

Dần dần, ngón tay anh run rẩy, thấp thoáng nhớ tới cái gì đó. Dường như ở trong hang động dưới đất, anh ôm chặt cô gái trong ánh lửa rơi xuống đất, lúc đó, trong lòng anh chỉ có một niềm tin:

“Ai, sống sót! Nhất định phải, sống sót!”

Anh ghì chặt đầu cô vào lòng, xúc cảm ôm cô còn rõ ràng như vậy, nhưng lúc cô ngẩng đầu, con người và ý thức của anh lại tan rã. Thế giới của anh trở nên tối tăm, anh vẫn không nhìn thấy cô!

Tay Ngôn Tổ bắt đầu run lấy bầy, sự tìm kiếm và cố chấp không mục đích hai năm qua, đến gần như vậy nhưng vẫn không có kết quả.

Trong lòng anh, hoàn toàn hoang vắng, giống như cánh đồng mọc đầy cỏ dại mùa thu, trong chốc lát xông lên bị ai và vắng lặng vô tận như đục khoét xương cốt. Đau lòng đến tê tâm liệt phế, đang nhớ nhưng.

Nhưng ngay cả bản thân anh rốt cuộc đang nhớ nhưng ai cũng không biết!

Giấy viết thư và bì thư run lên xào xạt, chợt có một mảnh giấy trắng bay ra, rơi trên đàn dương cầm trắng tinh.

Nhặt lên, là mặt sau của giấy in, trên mặt giấy bóng loáng có mấy dòng chữ:

“Ai, anh rất thích, nỗ lực theo đuổi mặt trời ấm áp của em; anh rất thích, sự khát khao hướng về quang minh của em; anh rất thích, tâm tình gắng sức sống tiếp của em.

Anh rất thích cả con người, cả trái tim em.”

Anh chậm rãi lật giấy in lại.

Ánh trắng sáng tỏ khoác tấm vải hoa văn màu mỏng, dịu dàng rơi trên tấm ảnh kia —

Dưới ánh nắng hè rực rỡ, anh cong môi, nụ cười nơi khóe môi ấm áp và tùy ý; cô gái trong lòng đội mũ thạc sĩ, cầm bó hoa, gò má ửng đỏ kề dưới cằm anh đầy thân mật. Cô xinh đẹp như thiên thần, cười tươi như hoa.

Cười tươi như hoa...

Trong đêm trăng hơi lay động đó, Ngôn Tổ với sắc mặt tuần tú lẻ loi một mình, trong mắt đầy bi thương.

Tôi nhớ, tôi biết một cô gái tên Chân Ái, cô ấy là tình yêu chân thành của tôi.

Tôi nhớ, tôi đã hứa với cô ấy, nhất định sẽ tìm được cô ấy; lật khắp toàn thế giới, cũng sẽ tìm được cô ấy.

...HOÀN CHÍNH VẤN...

115. Ngoại Truyện Chace (thượng)

Lúc Chace Lancelot năm tuổi, em gái nhỏ đến nhân gian.

Cậu nằm sấp bên nôi ngẩn người, nhìn đứa bé trên tấm chăn nhung. Cô bé nhìn cậu chăm chăm, đôi mắt rất to, đen nhánh như quả nho, hai má mềm mại như cánh hoa tươi non nhất.

Cô bé rất ngoan, nhỏ giọng ê a, không khóc cũng không nháo, cắn ngón tay phun bong bóng.

Chace đưa một ngón tay đụng vào gò má của cô bé, thật mềm thật đáng yêu. Bé gái trong nôi cười rộ lên, nắm đấm nhỏ mồm mím lập tức siết chặt ngón trở của cậu, không buông ra.

Sức của nhóc này lại không nhỏ.

“Hi, anh là Chace, anh là anh trai của em, em thích anh không?” Cậu khom người, ôm cô bé ra từ trong nôi, xoay vòng vòng rất chậm rất chậm.

Cậu kề vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, vui vẻ khen ngợi: “Sao có thể xinh đẹp thế chứ? Em là đứa bé xinh đẹp nhất anh đã thấy.”

Đứa bé phát ra tiếng “ê a”, giống như đang đáp lại cậu.

Arthur và Bert ba tuổi đuổi cổ, nhảy xung quanh cậu: “Em cũng muốn nhìn, em cũng muốn nhìn. Chace, em cũng muốn nhìn.”

“Đi đi đi!” Chace lấy chân đuổi hai nhóc, “Cũng không phải là em gái của hai đứa.”

Arthur và Bert nhìn nhau, đồng thời nhắm về phía cậu: “Hừ! Hừ!”

Cậu sợ em gái ngã, cẩn thận để cô bé vào trong nôi, lúc buông tay lại không nhận được xoa xoa bàn chân nhỏ mềm mại của cô bé. Cô bé lăn một vòng, ê ê a a tiếp tục cắn ngón tay.

Arthur và Bert cố gắng nhón chân, rất cố gắng rất cố gắng, đầu mới ngang bằng tay vịn nôi. Hai cậu vội vàng vây quanh nôi, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, từ khe hở của chiếc nôi nắm cái chân nhỏ của cô bé.

Chace hết sức nhanh nhẹn, đánh tay hai nhóc ra: “Đừng đụng đừng đụng, em ấy sẽ đau!”

Bert không phục: “Em chỉ sờ một cái, cũng sẽ không bóp em ấy.”

“Sờ một cái cũng không được.”

Arthur lại gần nôi giọng nói với Bert: “Đừng gấp, chờ Chace không ở đây, chúng ta lại tới.”

Bert gật đầu một cái, lập tức ngoan ngoãn nói một cách gian xảo: “Vây bọn em chỉ nhìn một chút, không đụng vào.” Cậu nhón chân ngấm trong nôi, vừa lúc bé gái lăn qua, con người đen như mực phút chốc không nháy mắt nhìn cậu chằm chằm, nghiêm túc lại ngây thơ.

Thực sự quá đáng yêu!

Bert sững sốt một giây, quay đầu nói với một cái đầu nhỏ khác bên nôi: “A, em ấy thật xinh đẹp!”

Arthur gật đầu.

“Em muốn nhéo mặt em ấy, xem em ấy có khóc không.” Cậu đưa tay đụng, lại bị Chace đánh “ầm” một cái, “Nếu cậu làm em ấy khóc, tôi sẽ đánh cậu.”

Bert bĩu môi, tức tối trừng Chace, trên đời này cũng chưa có ai dám hung dữ với cậu đâu! Nhưng cậu còn nhỏ, thực sự hơi sợ Chace. Cậu bĩu môi nhảy xuống từ trên nôi, thừa lúc Chace không chú ý, đá cái nôi một cái.

Nhưng sức của một đứa trẻ nào động được cái nôi chứ?

Bé gái ê ê a một tiếng, lăn qua bên kia.

Nhưng Arthur đã phát hiện động tác mờ ám của cậu: “Em làm gì vậy?”

Bert bất mãn: “Dựa vào cái gì mà em bé này không phải em gái của chúng ta? Dựa vào cái gì mà là của Chace? Em cũng muốn, em cũng muốn. Hừ, em đi tìm mẹ muốn một em gái.”

Arthur không tỏ vẻ đồng ý, nằm bò bên nôi nhìn chằm chằm em bé đáng yêu không lên tiếng.

Bert đi mấy bước, thấy Arthur không sang, suy nghĩ một chút, thở dài lại đi về, xếp hàng nằm sấp với Arthur, nhỏ giọng nói: “Em vẫn chờ Chace đi rồi lại sờ em ấy thôi.”

Ba đứa trẻ vây quanh cái nôi nhìn, bố của bé gái tới, còn có các người hầu gái.

“Bé cưng phải bú sữa rồi.” Người hầu gái dịu dàng bế bé gái trong nôi đặt trên đùi, đút bình sữa vào miệng cô bé, em bé vẫy cái tay nhỏ cái chân nhỏ uống ừng ực.

Đám nhóc vội vàng vây quanh bên cạnh người hầu gái, tò mò ngắm nhìn. Bert thừa lúc Chace không chú ý, len lén bóp chân cô bé một cái, thật là mềm, giống như nước kẹo đường; cậu hưng phấn lại vui vẻ, lập tức đẩy Arthur một cái.

Arthur hiểu ý, cũng len lén sờ một cái.

Cái chân nhỏ mềm mại nóng hổi của bé cưng đá lòng bàn tay Arthur một cái. Cậu ngẩn ra, tự lẩm bẩm: “Petite Cherie!” Bé gái thân yêu.

Chace nghe xong, không kiềm lòng nổi chạm vào mặt bé gái một cái, gọi cô bé: “Cherie!”

Bố cũng đã nghe được: “Con bé vẫn chưa có tên đâu. Ừm, Cherie, bé cưng là người thân yêu nhất của chúng ta, cô bé yêu dấu, hãy gọi em ấy là Cheryl đi!”

Ba đứa nhóc đều rất vui, vây quanh cô bé nhẹ nhàng dỗ: “Cheryl thân yêu, chào em!”

Bố sờ Chace một cái: “Con là anh trai, sau này phải bảo vệ em gái!”

Chace dùng sức gật đầu: “Nhất định ạ.”

“Nghe nói em gái là người yêu nhỏ kiếp trước từng bị anh trai tổn thương phụ lòng.”

“Làm sao có thể?” Chace nhú mày ngẩng đầu nhìn bố, bố chỉ cười không nói. Chace cúi đầu, nhìn chăm chăm em gái yêu dấu, hơi khó chịu, “Làm sao có thể chứ?”

Trong lòng nhỏ nhỏ của cậu rất đau buồn, thầm lẩm bẩm: Mình nhất định sẽ bảo vệ em gái, cả đời.

Cậu quả thực luôn bảo vệ cô bé.

#

Căn cứ trung tâm nghiên cứu khoa học của S. P. A. từ khoảnh khắc đứa trẻ ra đời kia trở đi, liền đứng trước sự sinh tồn và cạnh tranh vị trí vô cùng tàn khốc. Bố mẹ của họ bình thường đều đã là nhân viên kỹ thuật nòng cốt của tổ chức.

Từ nhỏ họ đã phải tiến hành học tập chuyên ngành cường độ cao, nếu trước mười tuổi không thể đạt được phát minh và sáng tạo tự chủ mang tính đột phá trong lĩnh vực chuyên môn của mình thì sẽ bị căn cứ loại bỏ.

Người ở lại, đứng trước sự tranh giành thứ hạng càng tàn nhẫn hơn. Sau mười tuổi, rất nhiều người trong số họ không có tên của mình, chỉ có danh hiệu. Người lợi hại có thể chen vào trong chữ cái hoặc từ đơn, người kém chỉ có thể có chữ số số hiệu. Người kém nhất không có giá trị, cả đời sống trong ánh mắt khinh bỉ.

Sẽ không có người muốn phản bội và chạy trốn, bởi vì họ là voi con trong đoàn xiếc thú, sinh ra và lớn lên trong môi trường thuần phục và khép kín, họ rất rõ sự hùng mạnh của tổ chức. Ngoại trừ chuyên ngành của mình ra thì họ hoàn toàn không biết gì cả.

Căn cứ nghiên cứu khoa học chỉ là nửa đại não của S. P. A.

Nửa bên đại não còn lại là hội Tam Điểm anh em ở các nơi trên thế giới đặc biệt là châu Âu và Mỹ, tụ tập tinh anh tầng lớp cao nhất trong xã hội. Họ giống như là cổ đông của S. P. A. hơn, không tham gia việc xếp hạng của tổ chức, ngoại trừ hội nghị thường kỳ chính quy ra, thường ngày trải qua cuộc sống xã hội riêng của mình. Xuất phát từ việc dời tài sản, cân bằng quyền lực, kìm hãm chính phủ hoặc những mục đích khác, họ cung cấp trí lực và các loại tin tức tuyệt mật khác cho S. P. A. Điều khác với cổ đông công ty là, động cơ của họ không ở việc lấy được tài sản mà là ở việc thỏa mãn tinh thần cao quý trong lòng họ.

S. P. A. tương đương với một quốc gia nhỏ, ngoại trừ căn cứ trung tâm nghiên cứu khoa học tạo ra tài sản và hội Tam Điểm cao cấp cung cấp tài nguyên, còn có chính phủ (trung tâm hành chính), nghị viện (trung tâm quyền lực), tòa án nhà tù (trung tâm chấp pháp), cùng hội đồng phụ thuộc các nơi ở rất xa. Hầu hết mọi người đều nhiệt tình yêu thương “tổ quốc” của họ, sẽ không phản bội, thề sống chết thành tâm cống hiến sức lực cho nó.

Trừ hội Tam Điểm, mỗi nhánh và cơ quan đều là một thành phố, căn cứ trung tâm (thành phố tên Artland), chính phủ (Brightland), nghị viện (Committedland), tòa án (Devotedland), nhà tù (Endland), chỉ là tiêu chuẩn canh gác và thu nhận vào có mức độ nghiêm ngặt khác nhau.

Nó giống như vài trường đại học, lại giống như vài thành phố cỡ trung khép kín một nửa (toàn bộ), có đủ bệnh viện, phòng cháy chữa cháy, khu dân cư và các cơ sở hạ tầng khác. Truyền hình, đài phát thanh, internet đầy đủ mọi thứ, chỉ là phần lớn (toàn bộ) là do nội bộ chế tạo, thỉnh thoảng có thể (hoặc không có cách nào) kết nối với bên ngoài.

Trong tất cả các cơ quan, cơ quan nòng cốt nhất, tiêu chuẩn canh gác nghiêm ngặt nhất chính là căn cứ nghiên cứu khoa học Artland, người ở đây hầu hết sau khi đi vào thì không bao giờ đi ra ngoài nữa.

Cho dù căn cứ gần như hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài, nhưng tất cả thành viên đều lấy việc gia nhập căn cứ, đưa họ trở mới vào căn cứ làm vinh quang.

Thành viên hội Tam Điểm không xếp vào danh sách thành viên. Mà thành viên S. P. A. trong danh sách chia làm năm loại lớn: Quyết định chiến lược, nhân viên, nhân viên, tình báo, hành động (chiến đấu). Ba vị trí đầu phần lớn là người sinh ra lớn lên ở S. P. A., hai vị trí sau phần lớn là người đến từ bên ngoài.

Cho nên, nếu đứa trẻ sinh ra trong tổ chức sau khi lớn lên thứ hạng lại không bằng thành viên đến từ bên ngoài, chuyện này với bố mẹ họ mà nói là nhục nhã cực lớn. Tình huống này... thực ra rất phổ biến.

Ở trong tổ chức có cấp bậc nghiêm ngặt, thứ hạng tương đương với quyền lực vô hạn, vinh quang, tài sản, thậm chí cơ hội sống.

Cho nên, từng bậc cha mẹ đều yêu cầu nghiêm khắc với con. Thành viên cấp cao của S. P. A., bố mẹ Chace lại càng như vậy. Chính vì địa vị bố mẹ quá cao, cho nên càng không có cách nào tha thứ cho đứa con trở thành tầm thường.

Chace còn ở trong bụng mẹ đã cùng bà lưu luyến trong sách vở, tài liệu, thí nghiệm, cậu chính là ra đời ở phòng thí nghiệm. Trước khi tám tuổi, cậu độc lập phát minh ra mười mấy kiểu vũ khí hóa học và vật liệu hóa chất mới. Từ đó về sau, bất kì chỗ nào cậu xuất hiện, những đứa trẻ khác đều phải dừng bất kì chuyện gì trên tay, cúi người 90 độ chào cậu.

Trừ nghiên cứu hóa học, cậu còn nhỏ tuổi đã cho thấy mưu lược và trí tuệ hơn người ở phương diện sắp đặt hành động và dự tính chiến lược, mấy người lớn đều rất rõ năng lực của Chace, sau khi thảo luận quyết định đưa cậu tới hội Tam Điểm bồi dưỡng theo hướng tình báo và quyết định chiến lược.

Cho nên, cậu còn rất nhỏ đã rời khỏi căn cứ Artland, đi theo thành viên hội Tam Điểm, gia nhập tầng lớp cao nhất trong xã hội bên ngoài.

Trước đó, cậu cùng em gái nhỏ của cậu lớn lên mỗi ngày.

Bố mẹ không có thời gian chăm sóc Cheryl, cậu liền dẫn cô bé tập đi, cô bé luôn đi loạng choạng mấy bước, thở phà phà đặt mông ngồi dưới đất. Ngã xuống cũng không khóc, chỉ cười ha ha ha đầy ngây ngô; cậu dạy cô bé nói, cô bé a a ô ô một tràng tiếng sao Hỏa chỉ có cậu nghe hiểu.

Từ đầu tiên cô bé biết nói là Chace, sau đó là Arthur, Bert. “Bố” và “mẹ” thậm chí xếp sau “ổng nghiệm”.

Arthur và Bert luôn nhân lúc Chace vắng mặt, liền chạy tới tìm cô bé chơi. Arthur ngồi xổm dưới đất, lắc cái lục lạc vỗ tay với cô bé: “Cheryl, tới đây tới đây, đến chỗ anh đi.”

Con người đen nhánh của cô bé nhìn chăm chăm cái lục lạc, tò mò nháy nháy mắt, cơ thể tròn vo xoay một cái, liền chống đôi tay nhỏ đôi chân nhỏ mềm mại ngăn ngừa, từng bước một, loạng choạng bò tới trước mặt Arthur.

Cô bé rất vất vả bò tới cạnh cậu, vô cùng vui vẻ nâng mặt lên, bàn tay nhỏ bé bắt lục lạc.

Arthur giơ lục lạc lên đỉnh đầu, cô bé loạng choạng bò lên người cậu, bàn tay nhỏ bé cào lung tung, bàn chân nhỏ đạp lộn xộn, vất vả cọ xát. Còn chưa đụng tới, Bert chạy tới ôm lấy cô bé, dời một đồng nho nhỏ về lại đầu bên kia thăm.

Cô bé ngồi dưới đất mờ mịt ngẩng đầu, con người đen nhánh vô cùng hoang mang, nhìn sang Bert, lại nhìn Arthur và lục lạc bên kia thăm, ngoẹo đầu suy nghĩ một lúc, không hiểu, dứt khoát xoay mông, thở hổn hển bò lại về phía Arthur bên kia.

Leo đến trên người cậu, lại bị Bert ôm trở lại đặt vào điểm xuất phát, vòng đi vòng lại.

Họ có thể chơi như vậy cả ngày.

#

Cheryl từ nhỏ đã có vẻ ngoài đặc biệt xinh xắn đáng yêu, người lớn trẻ con thấy cô bé đều sẽ nói “Trời, đứa bé xinh thật”, sau đó vò đầu cô bé, nhéo mặt cô bé. Khi đó cô bé không biết đi lại không biết nói, vô cùng ngây thơ nhìn chăm chăm. Thỉnh thoảng trốn đi liền ngã xuống đất, vất vả đạp đạp chân, hừ hừ a a, đạp nửa ngày cũng không bò dậy nổi.

Chace cực kì không thích mọi người coi em gái cậu như búp bê, quyết định dùng vải công em gái trên người, đi đến đâu cũng mang theo, nếu ai đụng vào cô bé, cậu liền đánh người.

Ngay từ đầu, có mấy đứa trẻ lớn tuổi hơn một chút cười cậu:

“Nhìn kìa, Chace công búp bê con gái thích đó!”

“Đó không phải búp bê, là em gái nó.”

“Không phải em gái nó, là con của nó, ha ha!”

“Chace công con của nó kìa ha ha ha! Đến đâu cũng không nỡ bỏ xuống đó!”

“Các cậu nhìn coi, nó có giống một con ốc sên công một cái xác nặng nề không?”

Sau đó, cho dù là đứa lớn cũng bị cái khúc vải nhỏ này của cậu dạy dỗ rất thâm, không ai dám nói nữa.

Mà Cheryl cứ nằm sấp trên lưng anh trai như vậy, vắn a a, gãi gãi tay, đá đá chân, nhìn anh trai đọc sách làm thí nghiệm, từ từ biết nói biết đi.

Đứa trẻ lúc này càng khó chăm sóc hơn, Chace lại tìm vải mềm, một đầu thắt trên người mình, một đầu thắt ngang hông em gái. Cậu học và làm việc, cô bé liền xoay vòng vòng quanh anh trai, có lúc nhào đi xa, bị mảnh vải kéo trở lại.

Tính cách em gái không giống cậu. Có lẽ là được cậu bảo vệ quá gay gắt, cô bé rất nhát gan, luôn nắm chặt vạt áo anh trai, trốn sau lưng cậu, thò đầu ra nhìn bên ngoài đầy sợ hãi.

Cô bé là đứa trẻ nhỏ tuổi nhất trong đám trẻ đó, không có bố mẹ trông nom, lúc anh trai hoặc Arthur, Bert đi vắng, khó tránh khỏi bị những đứa trẻ lớn khác xô đẩy hoặc cô lập. Dần dần, cô bé cũng không thích nói chuyện, rất nhiều lúc chỉ gật đầu lắc đầu.

Nhưng không có người dám bắt nạt cô bé thật.

Quãng thời gian cô bé đi nhà trẻ, chính là thế này.

Cô bé nhỏ nhất luôn ngồi một mình trong góc, yên lặng nhìn đám trẻ chơi trong vườn, ngắm đủ rồi liền tự mình chạy đến cổng ngắm đường phố. Một đứa trẻ nho nhỏ nắm chặt hàng rào, nhú mi tâm nhỏ, lăm lăm:

“Sao anh còn chưa tới đón mình nữa?”

Trong đám trẻ luôn có trở ngại, cô bé cũng không khóc, không cãi nhau, không tức giận, vẻ mặt ngơ ngác, tất cả mọi người đều cho rằng cô bé là một đứa bé ngốc.

Cho đến lúc Chace xuất hiện ở cổng nhà trẻ, mắt cô bé mới lóe lên tia sáng, la to đầy non nớt: “Anh trai mình tới đón mình rồi!”

116. Ngoại Truyện Chace (hạ)

Cô bé bay nhào tới như con chim nhỏ, vẻ mặt lại thay đổi trong nháy mắt, một đồng nho nhỏ gắt gao ôm lấy chân anh trai, lớn tiếng khóc “oa”, chỉ đứa trẻ trong nhà trẻ, hu hu kêu gào: “Cậu ta đánh em!”

Cũng bất kể là ai đụng cô bé một cái, cướp đồ của cô bé, làm dơ khăn tay nhỏ của cô bé, đụng ngã ly nước của cô bé... mọi tội đều trở thành một câu tố cáo lời ít ý nhiều:

“Cậu ta đánh em!”

Dáng người nho nhỏ, tiếng khóc lại vang dội, một cô bé lùn xùn ôm lấy đùi anh trai không buông ra, nước mắt nước mũi đều quệt lên ống quần cậu, tiếng khóc hết sức thương tâm, vẻ đáng thương đau khổ đó, từng ngón tay trên bàn tay nhỏ bé run rẩy, giống như chịu oan ức to bằng trời.

Bọn trẻ nhìn Chace thật cao, toàn bộ bị hù dọa, xua tay cãi: “Không có đánh cậu ấy ạ!”

“Họ đánh em!” Cô bé gào khóc, tan nát cõi lòng chết đi được, đặt mông ngồi dưới đất, ôm chân Chace, bàn chân nhỏ đập lung tung, một bá vương nhỏ đầy ngang ngược.

Đương nhiên Chace đánh hết đứa trẻ cô chỉ qua một trận, sau đó Cheryl không khóc nữa, ngoan ngoãn leo lên lưng Chace để cậu công về.

Trên đường về nhà, đứa nhóc kia vừa nghe anh trai hát, kể chuyện, vừa quẹt nước mắt nước mũi lên lưng anh trai.

Cậu công cô bé, dịu dàng hỏi: “Hôm nay Cheryl ở nhà trẻ có nghe lời không?”

Cô bé nắm chặt bắp vai anh trai, rất kiêu hãnh: “Không có.”

“Có ngoan không?”

“Cũng không có.” Cô bé đắc ý nghênh đầu, giọng mũi rất nặng, ồm ồm, cái mũi nhỏ sấp lại trên áo thun anh trai quẹt nước mũi một cái.

Cậu thấy cô bé sắp trượt xuống, kéo cái mông nhỏ của cô bé lên một chút, cô bé vội vàng ôm lấy.

“Không nghe lời thì không nghe lời, Cheryl của chúng ta muốn thế nào thì thế ấy.” Cậu nói.

“Ừm.” Cô bé dùng sức gật đầu.

“Có chơi với bạn nhỏ không?”

“Vẫn không có.” Động tĩnh cô bé rất to, quay đầu sang chỗ khác, mềm mại yếu ớt lắm lắm.

“Vậy em ở nhà trẻ làm gì?” Cậu quay đầu nhìn cô bé.

“Đang nghĩ về Chace nha,” cô bé đưa bàn tay nhỏ đến trước mặt cậu, cào lung tung thành hoa văn, “Nghĩ sao anh còn chưa tới đón em đó.”

Cứ như vậy, cậu dịu dàng nói nhỏ nhẹ, cô bé lắm lắm.

Cậu công cô bé, đi qua giữa nắng chiều nhạt. Mùa xuân đã qua, mùa thu tới. Ngày qua ngày, bọn trẻ ở nhà trẻ vừa lau nước mắt, vừa tủi thân: “Tại sao mình không có anh trai như Cheryl, mình phải đi tìm mẹ.”

Sau đó Chace rời khỏi căn cứ Artland, Cheryl theo mẹ vào phòng thí nghiệm. Mặc dù có mẹ chăm sóc em gái, nhưng Chace không hề yên tâm, mỗi ngày gọi điện thoại cho cô bé.

Sau khi mẹ phát hiện bọn trẻ thường xuyên gọi điện thoại, không cho phép, cho rằng sẽ phân tâm, cắt đứt liên lạc giữa hai anh em.

Chace liền ngầm kêu người khác truyền tin cho cô bé, cũng thường cố ý chạy gấp về thăm cô bé, cho đến khi hơi lớn một chút, hai anh em cũng có nhiều quyền hạn hơn, mới có cơ hội có thể gọi điện thoại mỗi ngày.

Ngay từ đầu, đứa trẻ nhỏ như vậy nào có bẩm sinh thích thí nghiệm khô khan?

Có lần nói chuyện điện thoại, Cheryl nói với cậu: “Chace, em không muốn đợi trong phòng thí nghiệm, em muốn ra ngoài chơi. Tại sao anh không dẫn em theo?”

Khi đó, cậu là anh trai, có suy nghĩ như tất cả bậc cha mẹ.

Cậu đặc biệt nghĩ thế này, tính cách em gái yếu đuối, muốn có một chỗ ngồi trong tổ chức, chỉ có con đường nghiên cứu khoa học này. Nếu không, vẻ đẹp và sự mềm yếu của cô bé sẽ trở thành một loại tai họa.

Cho nên cậu nói với cô bé: “Cheryl của chúng ta thông minh như thế, nếu em không bằng lòng, S. P. A. tổn thất rất lớn nhé. Anh còn muốn xem thử, Cheryl của chúng ta có thể làm được đến mức nào đó! Còn muốn nghe người khác nói, Cheryl của chúng ta lợi hại thế nào!”

Cô bé im lặng một hai giây, lập tức ý chí chiến đấu sục sôi: “Em luôn tự hào vì anh, em cũng muốn trở thành niềm tự hào của anh nữa! Anh nhìn cho thật kĩ nha, em sẽ cố gắng!”

Sau đó, Chace lại nghe được tin tức của em gái từ miệng người khác, đó là: Cô gái nhà Lancelot đó, đừng thấy cô bé im lìm không lên tiếng, cô nhóc đó còn giỏi hơn anh trai cô bé nữa, bảy tuổi đã phát triển loạt thuốc AP từ mười ba loại lên mười bảy loại, biết loại thuốc này tạo ra bao nhiêu giá trị cho tổ chức không?

Chace nói chuyện cậu nghe được cho Cheryl biết trong điện thoại, cô bé lập tức bác bỏ: “Nói vậy, anh trai giỏi nhất. Em đâu có thể so với anh?”

Chace cười sang sảng: “Nhóc ngốc, nghe được lời này, em biết anh vui thế nào không?”

#

Mỗi lần rảnh về thăm cô, anh phát hiện, năm này qua năm khác, cô em gái này từ từ lớn lên, dần xinh đẹp hơn, yên lặng hơn, cũng càng trầm tĩnh hơn so với trong trí nhớ của anh.

Tựa như, người trong điện thoại là một cô em gái, người nhìn thấy mặt là một người khác.

Một ngày trước sinh nhật mười ba tuổi của cô, anh trở về thăm cô.

Cô lại cao hơn rất nhiều, mặc một cái váy trắng đứng bên lan can chạm trổ hoa văn kiểu Âu, hơi hồi hộp lại dè dặt nhìn anh trai mười tám tuổi đã trưởng thành.

Đối diện nhau rất lâu, cô chỉ mỉm môi cười, rất lâu mới rụt rè gọi: “Hi, Chace.”

Anh không hề để ý sự xa lạ biểu hiện ra ngoài của cô, mỉm cười tiến lên, ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vai cô. Cô liền mỉm cười, ngoẹo đầu, dựa trên bả vai anh.

Trong nháy mắt, cô em gái gần bó thân mật kia đã trở lại.

Anh chưa bao giờ lo cô sẽ lạnh nhạt với anh, mà so với việc này, việc càng khiến anh cảm thấy thâm lo hơn là, lần lượt, cô và anh em sinh đôi kia, cũng càng thân thiết hơn.

Lúc cô còn nhỏ, anh không để ý tới. Suy cho cùng anh không ở bên cạnh cô, mà cô thì quá yếu đuối, có Arthur và Bert ở đó, không có ai dám bắt nạt cô.

Nhưng cô lớn lên mỗi ngày, vóc dáng trở xinh đẹp và thon thả, ngực cũng có đường cong lả lướt, cô đã là một cô gái nhỏ. Anh em sinh đôi kia cũng lớn thành thiếu niên, thanh âm thay đổi, vóc dáng trở mã cao lớn.

Cô lại giống như không có quan niệm giới tính rõ ràng như vậy.

Có lúc, cô đi từ từ ở phía trước, Bert chạy tới từ phía sau, néo mặt cô một cái lại chạy đi trong nháy mắt, cô chỉ trừng mắt rất nhẹ, không còn nữa;

Có lúc, Arthur tạm biệt cô, khoác tay lên eo cô, môi lại gần hôn nhẹ gò má cô, cô cũng thản nhiên như không.

Đêm party sinh nhật của cô, Chace thấy được, cô gần như không nói chuyện với bạn cùng tuổi, bạn đến chơi cũng thận trọng, nhìn sắc mặt Arthur và Bert nói chuyện hành động.

Bầu không khí như vậy quá kì dị, Chace tìm người tra hỏi, người đó nói: “Lần trước có người cười nhạo cô ấy là một sách, năng lực vận động kém, kết quả rất thảm.”

Chace hỏi: “Phản ứng của em ấy thì sao?”

“Không có phản ứng, sớm đã quen rồi.”

Việc này khiến Chace lo lắng.

Ngày đó, party sinh nhật chỉ kéo dài nửa tiếng, mẹ tới trách mắng, tịch thu tất cả quà của cô. Chace nói lời tốt cả buổi mới không khiến cô bị giam vào phòng tối.

Ở party, lúc từng người một bị đuổi đi, Chace cảm thấy mệt mỏi, nhưng nhìn em gái, cô rất yên lặng, rất trầm mặc, không hề tức giận.

Nguyên nhân chính là cô không tức giận, mới khiến anh càng thêm bất an.

Trẻ em đều sẽ theo lợi tránh hại. Trong thế giới của cô, bố mẹ nghiêm khắc và bạn bè nghịch ngợm đều là hại, Arthur và Bert đi theo cô dễ dàng cô cũng chiều cô khắp nơi mới là lợi.

Quả nhiên, nháy mắt, không thấy cô nữa, biến mất cùng với Arthur và Bert.

Anh giống như điên, chưa bao giờ khấn trương như vậy, sự khấn trương vô hình không nói ra được lý do, tìm cô cả một buổi tối. Cho đến sáu giờ sáng hôm sau, cô đứng giờ xuất hiện ở phòng thí nghiệm, mặc áo choàng dài trắng nho nhỏ làm thí nghiệm.

“Tối qua đi đâu thế?” Anh xoay quanh cô, thấp thỏm như nhà tôi có em gái vừa trưởng thành vậy.

“Arthur và Bert dẫn em lên Empire Star chơi.” Cô vẫn thành thật.

Não anh mờ mịt phút chốc: “Cả đêm?”

“Ừm.”

“Mấy đứa...” Thanh âm anh hơn yếu ớt, “Ồ đó làm gì?”

“Ngắm sao, đốt pháo bông, ăn bánh kem. Ừm, rất ngọt.” Cô nhìn chằm chằm kính hiển vi, trả lời một cách bình tĩnh và đầu đuôi gốc ngọn.

Anh tựa như trút một hơi, lại dường như càng thêm bất an, đi tới đi lui quanh cô, lại chợt phát hiện giống như quay lại lúc nhỏ, mỗi người ngược lại. Khi đó, anh đứng trước bàn thí nghiệm, cô và anh dùng một sợi dây cột vào nhau, coi đây là bán kính, cô một tuổi học đi xoay vòng quanh anh.

Anh nhìn gò má yên tĩnh và tinh tế của em gái, đột nhiên liền nở nụ cười.

Cô sửng sốt một giây, ngẩng đầu nhìn anh, không cần hỏi liền hiểu, cũng cười.

Hình như cô vui vẻ, không nhịn được nói nhiều hơn một chút: “Tuần trước, Arthur bọn họ lén dẫn em ra khỏi Artland, ở trên núi rất cao, nhìn thấy được cảnh đêm của thành phố, thật xinh đẹp. Tiếc là chỉ ở hai ngày, quay về còn bị mẹ nhốt vào phòng tối. Nhưng em không hề buồn, còn rất vui...”

“Em và hai đứa ở trong núi một ngày một đêm? Buổi tối ở đâu, dựng lều?” Nụ cười trên mặt Chace trong nháy mắt biến mất, hai đứa con trai mười sáu tuổi kia, chuyện cần biết đều đã biết.

“Ừm.” Cô không cảm thấy có chỗ nào không đúng, “Ồi, em rất thích lều, em đã bảo họ dựng một cái trong phòng thí nghiệm cho em, em dẫn anh đi xem...” Cô để dụng cụ thí nghiệm xuống, kéo anh đi qua phòng nghỉ ở trong.

Anh kéo cô lại, sắc mặt u ám: “Bọn nó có bắt nạt em không? Có làm gì em không? Em nói cho anh, đừng sợ,” anh gấp đến mức dùng sức nắm vai cô, mắt cũng đỏ lên vì tức, “Nếu... Anh giết bọn nó.”

Cô bị khí thế của anh dọa: “Làm gì cái gì? Nếu... là cái gì?”

“Chính là cái kia...” Chace ngẹt thở, không biết nên giải thích thế nào, trong lòng cũng dần hoảng hốt. Anh chợt phát hiện, cô không giống người ở thế giới bên ngoài, cũng không giống người trong tổ chức S. P. A., lại giống như một đứa trẻ sói lớn lên khép kín ngăn cách với thế giới hơn.

Anh kéo cái ghế chân cao ngồi xuống, nói cho cô biết sự giáo dục trẻ em gái: “Cheryl, hình như anh đã quên dạy em, con gái lớn rồi thì không thể... gần như thế với con trai. Sau này em phải nhớ kỹ.”

Cô chọc con thỏ trắng trong lòng, rất ngoan: “Em không nói chuyện với người khác đâu, cũng không có ai có thể đến gần em.” Cô nói rất bình tĩnh, đáng vẻ không hề cô độc.

Anh yên lặng nhìn, nhìn xuống một tia đau lòng.

Anh nhìn ra được, cô giống như một đóa hoa đặt trong lồng pha lê chân không, không ai có thể đến gần. Thực ra anh muốn ám chỉ cô không nên đi quá gần với Arthur và Bert, mở miệng, lại không đành lòng.

Có lẽ trong thế giới của cô, chỉ có một chút an ủi như thế.

Chace trầm mặc một lúc, nhắm mắt, đổi cách nói, hỏi: “Arthur và Bert, em chọn ai, thích ai?”

Cô dừng lại, hoang mang lại nghi hoặc: “Tại sao phải chọn?”

Lòng Chace lại trầm xuống lần nữa, nhưng không trả lời ngay.

Cô từ nhỏ không có người trông coi không có ai dạy, anh rời khỏi quá sớm, mẹ trừ xử phạt thì chính là xử phạt, cô không có bạn không có người thân, bị vòng tròn của Arthur và Bert giam cầm mà lớn lên.

Cô hoàn toàn không có hệ thống quan niệm giá trị liên quan tới thế giới tình yêu cuộc sống, cho dù là với “nghiên cứu” cùng “người thân” trong miệng cô, cô cũng không có bao nhiêu vui buồn, giống như một người máy hoàn thành chương trình cô nên làm.

Anh không biết nên bắt đầu nói từ đâu, thế giới quan của cô, như thế nào có thể mấy câu là phá vỡ?

Anh cố hết sức cười dịu dàng một tiếng, lấy từ sau lưng ra một cái bánh kem xinh đẹp: “Không nói việc này trước. Hôm qua, em còn chưa kịp ăn bánh kem anh cho em đã biến mất rồi.”

Cô nhận lấy cái hộp đầy màu sắc, nghe nói, bỗng chốc áy náy đến mức không dám nhìn anh. Anh đã nhìn ra, trong lòng ngổn ngang cảm xúc, vui mừng, lo âu, lại mất mát và buồn phiền mơ hồ.

Cô mở ra, trên bánh kem vẽ một đứa bé trai dắt một đứa bé gái, vẽ xấu chết đi được: “Không phải là tự anh làm chứ?”

“Xấu vậy sao?” Anh vẫn tự biết mình, lại gằn.

“Là vẽ rất xấu, nhưng phối màu rất tốt.” Tia sáng trong mắt cô lấp lánh, “Rất thích.”

Cô hình như rất không nỡ múc một muỗng nhỏ, ngọt lịm.

“Đồ của anh trai luôn tốt nhất.” Cô nói.

Một câu khiến Chace không khỏi yên tâm, lấy máy chụp hình từ trong túi ra đưa cho cô: “Này, cái này là quà sinh nhật.”

“Tại sao lại là máy chụp hình?” Cô xoay người đi lấy một cái gần như mới tinh trong tủ, “Cái tặng lần trước chưa hư mà.”

“Đã dùng chưa?” Anh mở ra, nhìn ảnh bên trong.

Tấm thứ nhất khiến anh bật cười: Cô dùng chức năng tự chụp, bị ánh sáng lóe lên dọa, kinh ngạc nheo một con mắt lại, nhe răng trợn mắt, nhưng rất xinh, giống như một con vật nhỏ đáng yêu xù lông.

Anh phì cười, nhún lùi lại. Tấm tiếp theo là kệ ống nghiệm, để các loại phenolphthalein, quỳ, nổi lên bong bóng đủ mọi màu sắc, rất đẹp. Lại lùi lại, nhưng không có nữa, chỉ có hai tấm?

“Không còn?” Anh hơi sững sốt, “Không phải bảo em chụp hết thứ em thích sao?”

“Hình như cũng không thích gì cả.” Cô nói một cách bình thường, con người chuyển một cái, lấy máy chụp hình lại, hướng về phía anh “rắc” một cái, anh không phản ứng kịp.

Cheryl nhìn Chace với vẻ mặt sững sờ trong máy chụp hình, mím môi cười: “Đẹp lắm.”

Chace cười khổ sở, đẩy máy chụp hình lần này cho cô: “Cái tặng lần này không giống với cái kia, em xem thử đi.”

“Nhưng em thấy hai cái giống nhau mà!” Cô bĩu môi, nhưng vẫn nghe anh, nghiêm túc mở ra.

Trong nháy mắt, trong đôi mắt đen trong veo của cô đều là ngạc nhiên. Trong máy chụp hình nho nhỏ chứa thế giới thật to: Đường phố náo nhiệt, người đi đường nhiều màu sắc, Carnival sắc sảo, sân khấu rực rỡ, còn có đại học và bạn học của anh, rất nhiều người ở cùng nhau...

Đây chính là điều tuyệt vời ở bên ngoài?

Tấm này qua tấm khác, cô xem không biết bao lâu, lòng dạt dào vui sướng.

Thấy một tấm trong đó, anh cùng các bạn học mừng Giáng sinh, bạn học của anh đều lớn hơn anh rất nhiều, chỉ có một người, nhìn qua giống như thiếu niên nho nhỏ, hai tay đút trong túi đứng trước cây thông rực rỡ, nhúu mày, giống như đang khinh thường cây thông.

Cheryl chỉ vào thiếu niên mặc áo sơ mi trắng bóng dáng se lạnh này, tò mò: “Anh ấy không thích cây thông sao? Rất đẹp mà!”

Chace liếc một cái, cười: “Cậu ta nói cây thông là phá hoại rừng rậm, đèn màu và quà tặng là lãng phí tài nguyên.”

“Có người lại không thích đèn màu và quà?” Cô tốn công suy nghĩ vài giây, ngây thơ và mờ mịt. Loại từ “phá hoại” và “lãng phí” đối với cô mà nói, rất xa lạ nhưng cũng rất mới lạ.

Cô suy nghĩ một hồi, gật đầu, mặt rất đỏ, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Anh ấy nói cũng đúng nhỉ.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh: “Đây chính là phong cảnh anh đi qua sao? Thật là đẹp!”

“Ừ.” Chace mỉm cười, ôm vai cô, “Cheryl, sau này, anh dẫn em ra ngoài, ra bên ngoài sống được không?”

“Thật sao?” Cô vừa mừng vừa sợ, “Có thể dẫn em ra ngoài sao? Khi nào?”

“Chờ em lớn một chút,” Chace sờ đầu cô, vẻ mặt khó lường, “Cũng chờ anh lớn thêm chút nữa.”

Cheryl không hiểu: “Anh mười tám tuổi, đã là người lớn rồi mà!”

“Vẫn chưa đủ,” anh nói, “Vẫn chưa đủ.”

Cô muốn hỏi đợi đến khi nào, nhưng cuối cùng không hỏi, chỉ khôn khéo gật đầu: “Ừm, em từ từ đợi.” Suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Arthur và Bert đi cùng không?”

Chace hơi sững sốt, đắn đo một lúc: “Hai đứa không muốn để em ra ngoài. Vậy em, muốn đi theo ai?” Nghe vào có vẻ hơi thất vọng.

Cô vội vàng tranh cãi: “Đương nhiên là anh.” Nói xong, lại đấu tranh tư tưởng, “Vậy em có thể ở luôn bên ngoài, thỉnh thoảng chạy lại thăm họ không?”

“Nếu em quay lại, hai đứa còn có thể để em ra ngoài không?” Anh hỏi.

Cô bối rối, ngây ngẩn rất lâu, dường như hạ quyết tâm: “Em muốn ở cùng anh. Em luôn luôn muốn đi theo anh.”

#

Năm mười lăm tuổi, Ngôn Tổ ra sức học tập học vị tiến sĩ thứ hai của cậu. Bạn cùng tuổi cậu đều đang lên trung học, đối với cậu mà nói, từ “bạn cùng tuổi” này tương đương với ngây ngô, ngu xuẩn, không lý tính.

Mà bạn cùng tuổi và bạn học cùng lớp “lớn tuổi” đối với cậu mà nói, cậu tương đương với một từ - quái thai.

Cậu hoàn toàn không phải là loại học bá đeo mắt kính, ăn mặc tùy ý hơi lồi thối không chú ý chuyện vật vãnh, hai điểm một đường giữa thư viện và nhà ăn. Ngược lại, cậu là một học thần mặc trang phục cực kì đúng mực lịch sự, cử chỉ hành động lời nói khá có phong độ thời Trung cổ. Mọi người đều lên gọi cậu là “quý ông nhỏ mới khai quật”.

* Học bá: học vượt trội.

Học thần: học bá đạo hơn học bá.

Học thần không bao giờ đến thư viện, bởi vì lúc mười ba tuổi cậu vào đại học Berkeley, một kì nghỉ hè đã đọc hết tất cả sách trong thư viện MIT.

Kì nghỉ hè đó, bảy giờ sáng đến chín giờ tối mỗi ngày, sinh viên, nghiên cứu sinh kết bè kết đội nghe danh mà đến, xa xa vây xem: Cậu bé mặc âu phục nhỏ, sống lưng thẳng tắp cầm sách lật từng trang, mấy phút đổi một quyển, một tiếng đọc xong một giá sách.

Học trên tiến sĩ, ngược lại không có nhiều sách như vậy cho cậu đọc.

May mà lúc mười bốn tuổi, bởi vì cậu giải được mật hiệu khủng bố tập kích Điện Capitol mà một lần nổi danh, từ đó tiếng tăm vang dội. Cho nên, lúc học ở MIT, cậu đã sớm không ngâm mình trong thư viện, mà là bắt đầu ứng phó với mật mã kì lạ ở các nơi trên thế giới.

Cho nên, phần lớn thời gian các bạn học thấy cậu trong sân trường, cậu đều là hai tay đút trong túi, nhứu mày suy tư một trận gió thổi qua, vì vậy mọi người lại gọi cậu là “Thất thần như gió”, không ai biết thực ra cậu đang suy tư.

Ngày biết Chace đó, Ngôn Tổ ngồi.

Cái “biết” này có nghĩa khác. Họ là bạn học cùng lớp tiến sĩ, nhưng luôn không trao đổi.

Hôm nay, Ngôn Tổ ngồi cạnh bàn đá, tay trái vẽ mặt mã trên tờ giấy trắng, tay phải đang đặt cờ vua, một mình đóng hai vai, mình chơi với mình.

Một mặt giải mã bừa bừa khí thế, mặt kia tự mình đánh cờ với mình quyết đấu khó phân thắng bại.

Cậu viết mặt mã, sang bên này đi một nước cờ, liếc mắt một cái, đối diện cũng phải đi, mới vừa muốn chuyển ngựa về trước một bước, có người cầm quân ngựa, đẩy về trước một bước, giống như hoàn toàn hiểu suy nghĩ của cậu.

Cậu ngừng đầu, nhìn chằm chằm thanh niên trước mặt, bất mãn và kiêu ngạo: “Cậu đụng vào cờ của tôi.”

“Ừ,” dường như Chace không nghe, ra dấu tay mời, “Tới lượt cậu.”

Ngôn Tổ nhướn mày, càng không vui, nhưng suy nghĩ một chút, vẫn đi bước kế tiếp. Trong nháy mắt lại xem mặt mã của mình, nhưng đối phương rất nhanh đánh cờ, tương đối nhanh.

Ánh mắt Ngôn Tổ chậm rãi chuyển tới, ngược mắt nhìn về phía Chace.

Người sau nhún nhún vai, liếc mặt mã trong tay trái Ngôn Tổ một cái: “Đánh cờ với tôi, phải gác cái đó lại một chút rồi.”

Ngôn Tổ không nói, rất nhanh đi bước tiếp theo, Chace cũng vậy...

Thế là, người đi ngang qua thấy hai thiếu niên nhỏ nhất lớp tiến sĩ ngồi dưới tàng cây, không nói một lời, từng người chuyển quân cờ một cách nhanh chóng, anh tới tôi đi giống như cùng so kiếm.

Người qua đường kì lạ lắc đầu, cái này là đánh cờ chỗ nào nhỉ? Có người suy nghĩ nhanh như vậy?

Xuống nước cuối cùng, biến thành một ván cờ chết, bất phân cao thấp.

Nhìn ván cờ chết đó, Ngôn Tổ nói câu đầu tiên: “Interesting!” Nói thế giống như từ trong tiếng Trung: Ha ha.

“Tôi nhớ, cậu tên là Alex La Chance?”

Chace gật đầu: “Phải.”

Ngôn Tổ cũng gật đầu: “Trong tên cậu có lỗi ngữ pháp, bố cậu biết không?”

Chace bĩu môi: “Sinh ra chính là như vậy, không có cách nào lựa chọn, không phải sao?”

Ngôn Tổ nhứu mày, lại nói: “Interesting!”

Ha ha...

#

Năm Ngôn Tổ mười tám tuổi, ra sức học tập học vị tiến sĩ thứ bảy của anh ở Princeton. Lần này, Chace không đồng hành cùng anh. Nhưng hai người thường xuyên hẹn nhau đánh cờ. Từ cờ vua đến cờ tướng Trung Quốc, đến cờ nhảy quốc tế, cờ vây, thậm chí đến bài Cầu, poker...

* Bài Cầu: erct.com/2-ThoVan/DLMo/Bai_Cau_Hop_Dong.htm

Có lần, hai người ngồi trong tiệm cà phê, vừa một tay làm chuyện của mình, vừa một tay kia đánh bài Cầu.

Chân Lẽ mua cà phê đi qua, nhìn thấy Ngôn Tổ, vô cùng kinh ngạc anh lại có thể chịu đánh cờ với bạn, đi tới.

Hai thanh niên đều tự đọc sách của mình, đồng thời chơi xoay bốn xấp bài, một người đóng hai vai.

Chân Lễ: “Hai người đánh?”

Không ai để ý đến cô.

Chân Lễ không nói ngắc đầu nhìn trời, cúi đầu: “Hi, S. A.”

Ngôn Tổ cũng không ngắc đầu lên: “Hi, L. J.”

Chace nhanh chóng ngắc đầu nhìn cô một cái lại cúi xuống, học Ngôn Tổ chào: “Hi, L. J.”

Nam sinh rất khôi ngô tuấn tú.

Chân Lễ hơi nhướng chân mày lên. Tôi biết cậu sao?

Nhưng mà, cô cảm thấy, họ sẽ gặp nhau rất nhiều lần.

117. Ngoại Truyện S. H. Yan

S. H. Yan không hề nhớ lần đầu tiên cậu và bố Ngôn Tổ gặp nhau, những chuyện đó, là sau rất nhiều năm, cậu nghe bà Erika nói.

Xa cách hai năm, Ngôn Tổ không biết Chân Ái còn sống hay không.

Sau khi nhớ lại cô, trước tiên anh tìm Rheid và Lopez, tìm được hồ sơ vụ án Holy Gold hai năm trước. Đó là một trận chiến thảm thiết hi sinh to lớn nhưng ý nghĩa sâu sắc.

Đội đặc công SWAT thương vong nặng nề, đặc công Smith và năm đặc công khác hi sinh vì nhiệm vụ. Chiến tích chính là, phá tan câu lạc bộ gian ác dưới nhà thờ, cứu X cô gái bị nhốt và X thi thể cô gái vô tội, đối phương thương vong mười mấy người, bắt sống một thành viên cấp cao danh hiệu Sicily, nhưng trên đường bị áp giải hắn đã dùng đinh tự sát.

Trong hành động, CIA đã lục soát được một phần danh sách khách hàng của câu lạc bộ chưa tiêu hủy hoàn toàn, niêm phong.

Còn Bert, hắn và Chân Ái cùng rơi xuống vách núi.

Một trang cuối cùng trong hồ sơ đó viết: Một thảng lùng bắt trên biển, ở vịnh New Mexico vớt được thi thể của Bert và Chân Ái, xác nhận không sai lầm.

Trên hồ sơ viết: DNA của người chết nam phù hợp với DNA chất dịch phát hiện trên chiếc xe ngày Chân Ái bị bắt đi; DNA người chết nữ phù hợp với DNA của Chân Ái trong cơ sở dữ liệu.

Confirmed!

Ngôn Tổ siết chặt cặp hồ sơ, đáy lòng hoang vắng như đứng ở vùng băng đá trong đêm bất tận.

Anh không tin.

Hai năm, thi thể đã hỏa táng từ lâu.

Anh vẫn không tin. Không tự mình tìm được, làm sao anh cũng sẽ không tin.

Nên đi đâu tìm cô?

Cô có thể từng để lại ám hiệu hoặc mật mã cho anh không?

Anh đã tìm khắp cả tòa lâu đài, không thu hoạch được gì. Nhưng lúc nhìn thấy gấu bông Ngôn Tiểu Tổ và trứng màu Phục Sinh phủ bụi trên gác xép, hơi đau lòng: Cô thích Ngôn Tiểu Tổ như thế, không thể rời bỏ Ngôn Tiểu Tổ như thế, làm sao lại không mang nó theo?

Cô không để lại bất kì dấu vết gì, tựa như cô thực sự chưa từng tồn tại.

Ngoài kí ức của anh, trên đời này dường như không còn có gì có thể chứng minh cô đã từng tồn tại, tình yêu chân thành của anh đã từng tồn tại.

CIA cũng sẽ không cho anh bất kì tin tức gì liên quan đến S. P. A., nhưng anh vẫn tìm ra dấu vết từ trong mấy vụ án cùng với Chân Ái. Là ai đưa vụ án trò đùa dai vào tầm mắt công chúng một lần nữa; người sống sót trong vụ án cướp ngân hàng, người điều phối cứu viện có gì bất thường không; quản gia thực sự biến mất ở Silverland; là ai để anh tìm được Chân Ái trước khi Tô Kỳ giết cô trong phòng thí nghiệm, gián tiếp đi đến hiện trường Tô Kỳ tử vong sau đó?

Thành viên tổ chức giống Chace trao đổi với nội bộ thế nào, tổ chức lấy được các loại chuyện cơ mật của chính phủ bên ngoài thế nào?

...

Dần dần, anh mạnh dạn suy đoán, chống đỡ cho tổ chức S. P. A., chắc là hội Mason nào đó giống hội Tam Điểm.

Nếu anh gia nhập, có thể có cơ hội biết được chỗ chính xác của Bert và Chân Ái không?

Khi anh đã lấy được đầy đủ thông tin, ngày ra quyết định đó, anh ngồi máy bay đến miền Trung Tây tìm một người bạn là nhà khoa học gen sinh vật, hỏi anh ta làm phẫu thuật cho anh.

Nếu muốn gia nhập tổ chức, tướng mạo của anh quá vướng víu.

Người bạn kia đúng lúc muốn làm thí nghiệm nghiên cứu, không có người thật thực nghiệm, đồng ý đổi anh thành một người khác từ đầu tới chân.

Đến thành phố đó là mười một giờ sáng, đường phố nhộn nhịp, xe hơi vừa đi vừa dừng. Người bạn giảng thao thao bất tuyệt cho anh về thực nghiệm khoan xương sọ, Ngôn Tổ thờ ơ nhìn ngoài cửa sổ.

Mùa đông này dường như dài đằng đẵng. Bầu trời trắng xám, cây cối khô héo, một tầng tuyết dày đọng ven đường.

Vài sinh viên, người tình nguyện phát truyền đơn ở ven đường, mặt họ bị gió lạnh thổi đỏ bừng. Trên trạm tuyên truyền tạm thời dán biểu ngữ “Yêu thương trẻ sơ sinh mắc bệnh bẩm sinh bị bỏ rơi”.

Có lẽ Ngôn Tổ nhìn chằm chằm biểu ngữ quá lâu, có một người tình nguyện đi tới gõ cửa sổ xe anh, đang nói gì đó, trong miệng phả ra từng vòng sương trắng.

Anh quay kính xe xuống, thanh âm của nam sinh lập tức rõ ràng: “Chào anh, hãy quan tâm nhiều hơn đến các bé mắc bệnh bẩm sinh nhé!” Anh ta đưa một tờ truyền đơn cho Ngôn Tổ. Trên mặt liệt kê nhiều loại bệnh và cách công chúng có thể hiến tặng lòng nhân ái tương ứng, còn dán rất nhiều ảnh trẻ sơ sinh.

Một tấm trong đó, có thể là đứa bé sơ sinh đó quá xinh, tấm ảnh vô cùng lớn, một mình đã chiếm một nửa tờ truyền đơn. Đứa bé ước chừng một tuần tuổi, tóc quăn nhỏ màu sợi dây rậm rạp, khuôn mặt trắng đến mức trong suốt, đáng yêu nhất là một đôi mắt đen rất to, đầy ngây thơ, hợp với cái miệng nhỏ nhẹ nhàng mân mê của nó, vô tội đến mức lo lắng.

Anh không biết, tại sao ánh mắt của đứa bé này khiến anh mơ hồ lo lắng; chỉ là, đôi mắt của nó quen thuộc như vậy, giống như nhìn vào lòng anh.

“Đứa bé này chỉ là vẻ ngoài đáng yêu nên làm tuyên truyền sao? Hay nó cũng bị bệnh?” Ngôn Tổ hỏi.

“Ồ, cậu bé mắc bệnh bạch cầu.” Người tình nguyện lễ phép nói, “Cậu bé là một đứa trẻ đáng yêu nhỉ.”

“Không thể thông qua hóa trị và thuốc để chữa khỏi sao?”

“Đứa bé này quá nhỏ, mắc bệnh bạch cầu myelomonocytic vị thành niên...”

“Là không đủ chi phí phẫu thuật sao?”

“Không, chúng tôi có quyền tiền nhân ái.”

“Không tìm được tế bào gốc tạo máu tủy xương thích hợp trong kho?”

“Phải, kháng nguyên bạch cầu trong cơ thể đứa bé này rất hiếm. Trong kho tủy vẫn chưa có loại tương ứng.” Người tình nguyện kia liền nhìn ra sự không tầm thường từ khí chất nói chuyện của anh, lập tức hỏi, “Anh sẵn lòng...”

“Được.” Anh trả lời, không đợi người hỏi xong.

Hôm đó, Ngôn Tổ rất nhanh đến bệnh viện hiến tủy, lại rất nhanh rời khỏi. Đương nhiên, vì người đã đến bệnh viện, anh lại theo thói quen hiến máu.

Đêm đó, Ngôn Tổ ở nhà bạn thảo luận về việc chuẩn bị cho ca phẫu thuật sắp tới. Có một cuộc điện thoại công cộng xa lạ gọi tới.

“Là anh S. A. Yan phải không?”

“Phải.”

“Đây là bệnh viện số 74 Kansas. Sáng nay anh đã hiến tế bào gốc tạo máu tủy xương ở bệnh viện chúng tôi. Rất may mắn, vừa vận tương thích với đứa bé kia. Chúng tôi vô cùng cảm ơn lòng nhiệt tình của anh.”

“Tôi rất vinh hạnh có thể giúp một tay.”

“Ngoài ra, anh cũng hiến máu. Là nhóm máu hiếm AB âm tính?”

“Phải.” Chính vì nhóm máu hiếm, anh mới thường xuyên đi hiến máu, để lúc mấu chốt có thể giúp được người khác.

“Thứ lỗi cho tôi vượt quá, nhưng, đứa bé kia cũng cùng nhóm máu. Nhóm máu giống nhau đã là sự kiện có xác suất thấp, tế bào gốc tạo máu HLA cũng phù hợp. Tuy bố mẹ và con cái đa số là tương hợp một nửa, nhưng cũng có cực ít tình huống hoàn toàn ăn khớp... Cho nên, tôi mạo muội hỏi, có thể được sự cho phép của anh, lấy DNA của hai người so sánh không?”

...

Sau đó, điện thoại lại gọi tới lần nữa,

“Vừa rồi tôi đã hỏi ý kiến cơ quan nhận nuôi chăm sóc đứa bé này, người phụ trách nói, đưa đứa bé này tới là bà nội của cậu bé, bố mẹ đứa trẻ đều đã mất. Thừa anh, đứa bé này đã ở trong hệ thống nhận nuôi, chờ cậu bé khỏi bệnh, sẽ có rất nhiều gia đình xếp hàng chờ đón thiên thần nhỏ này về nhà. Cho nên, tuy không ở trong phạm vi trách nhiệm của tôi, nhưng tôi vẫn muốn xác nhận một chút, anh khẳng định bỏ đứa bé sao? Hoặc là, anh khẳng định, không có ai vứt bỏ con của anh trong tình huống anh không biết chuyện?”

Ngôn Tổ nắm điện thoại, hô hấp dừng lại.

Dường như, điều này có thể giải thích lúc anh nhìn thấy đôi mắt đen nhánh của đứa bé đó, cảm xúc bị ai không rõ ràng.

#

S. H. Yan quả thực không nhớ lần đầu tiên gặp bố Ngôn Tổ, nhưng Erika nói qua một lần, cậu liền nhớ vững vàng. Thời gian qua đi rất nhiều năm, vẫn rõ ràng như vậy.

Khi đó, bố Ngôn Tổ hình dung cậu là “Niềm hi vọng trời ban”.

Ngày Ngôn Tổ đón đứa bé về nhà đó, chính là khi mùa đông lạnh nhất, trong núi tuyết rơi rất nhiều. Anh bọc vật nhỏ trong áo khoác, bước đi vững vàng, vào lâu đài. Erika và Marie đã mua vật dụng trẻ sơ sinh xong, đang đợi ở nhà.

Ngôn Tổ đi từng bước một chậm chậm và cẩn thận, lên tới phòng trẻ sơ sinh ở lầu hai, buông cậu bé ôm trong lòng ra, cúi đầu nhìn gương mặt đứa trẻ, đỏ bừng; đôi mắt to đen nhánh không nháy mắt nhìn anh chăm chăm, tò mò lại ngây thơ.

Cái miệng nhỏ hồng hồng của cậu bé hơi nhếch, cuối cùng cười khanh khách. Tiếng cười trẻ con, ngắn ngủi, ngẫu hứng, không lo âu.

Ngôn Tố cúi đầu nhìn đứa bé trong tầm tay, rất lâu, khóe miệng nâng lên vô cùng ít, dịu dàng, trù mến, đau lòng, mang theo rất nhiều thứ đã không nói rõ được.

Erika và Marie thấy, buồn nhưng lại vui vẻ nhìn nhau: Gần hai năm, hôm nay, trên mặt anh rốt cuộc đã có nụ cười, cho dù chỉ một chút, thoáng qua rồi biến mất.

Nhóc kia ở trong lòng bố, quơ bàn tay nhỏ bé muốn bắt mặt bố, nhưng tay cậu bé ngắn, không bắt được. Nhưng cậu bé không phải là một đứa nhóc dễ dàng nói từ bỏ, thở hển hển ra sức bắt hơn.

Ngôn Tố hơi cúi người, cúi đầu xuống, sát lại gần cậu.

Bàn tay nhỏ của đứa bé, ấm áp, mềm mại, lập tức sờ mặt anh, tựa như chạm vào tim anh, nơi đó vốn đã sớm nguội lạnh, tan hoang.

Erika đi tới, ôn hòa nói: “S. A. thật lợi hại, tư thế ôm trẻ thật chuyên nghiệp.”

Anh chỉ từng xem người khác ôm, cho nên sẽ biết; bây giờ chuyên tâm ôm, cũng không có tâm tư nói “Bởi vì tôi là một thiên tài” nữa.

Marie vui vẻ nhìn đứa trẻ trong tã bọc, thán phục: “Thưa ngài, cậu bé thật xinh, cậu bé là đứa trẻ xinh đẹp nhất tôi từng thấy.”

Nhóc kia quả thực xinh đẹp, nhưng cơ thể không tốt, rất gầy yếu. Đứa trẻ hơn một tuổi nhìn giống như mới sinh không lâu.

Nhưng dường như tinh thần cậu bé rất tốt, Ngôn Tố mới đặt cậu bé vào trong giường trẻ, cậu liền đập chui vào chăn.

Ngôn Tố đặt cậu vào xong, đứng thẳng lên: “Hai người xuống lầu đi.”

Erika và Marie rời khỏi.

Trong giường trẻ, bé cứng nhỏ của anh đã tìm một vị trí ngủ thoải mái xong, bất động, cái tay nhỏ nắm chặt, ngoẹo đầu, tò mò ngáy thơ nhìn anh chăm chăm; Ngôn Tố cũng cúi đầu yên lặng nhìn cậu bé.

Cứ nhìn như vậy, ai cũng không cảm thấy chán, tựa như thời gian dừng lại, lại tựa như nhìn cả đời. Cuối cùng, nhóc kia mệt trước, lông mi dài đen nhánh chớp chớp, chớp chớp, dần dần khép lại.

#

Bé cứng ngủ, Ngôn Tố xuống lầu pha sữa cho cậu bé, đi qua phòng khách lại nhìn thấy Hayley. Người sau ngồi trên sofa, thấy anh, lập tức đứng dậy: “S. A...”

Anh không nhìn bà, đi thẳng đến nhà bếp.

Hayley vội vàng đi theo, thấy anh muốn pha sữa, muốn dạy anh, từ đó làm quen, nhưng không cần thiết. Bởi vì anh làm vô cùng tốt, bỏ nước trước sau đó bỏ sữa, phối tỉ lệ tốt, khuấy đều, đặt trên mu bàn tay thử độ nóng, sau đó để vào máy giữ nhiệt.

Anh làm xong mọi thứ, xoay người lên lầu, vẫn không nhìn bà.

Hayley đuổi theo: “S. A., xin lỗi con!”

“Tại sao nói xin lỗi?” Ngôn Tố đứng thẳng lưng, hình dáng mảnh khảnh, không quay đầu, “Là vì bà luôn say rượu, để tôi tan học về nhà chỉ có thể tự mình nướng bánh mì trộn xà lách, nhìn bà say khướt nôn mửa, thu dọn tàn cuộc cho bà; hay là vì đàn ông bà dẫn về nhà quá nhiều, mỗi đoạn đều cuồng loạn giống như diễn kịch, vừa kết thúc liền gục trên giường giống như người vô dụng khóc một tuần để tôi chăm sóc?”

Hayley sững sờ, ghen lời: “Khi đó, bản thân mẹ cũng rất đau khổ.”

“Đúng thế. Cho nên, tại sao phải nói xin lỗi chứ!” Anh lại đi về phía trước.

“Xin lỗi con, mẹ đưa bé cứng cho cơ quan nhận nuôi.”

Anh dừng lại.

“Thi thể Chân Ái và Bert dưới biển là giả. Lại nói với tôi, trong khoảng thời gian tôi hôn mê đó đã sớm hỏa táng rồi.”

Hayley không lời chống đỡ.

“Ai đưa đứa bé cho bà?” Anh hỏi, ngữ khí yếu ớt giống như giấy cửa sổ đâm một cái là rách, nổi nhô nhưng thấu xương, “Bà, có nhìn thấy cô ấy không?”

“Không có.”

Bóng lưng anh cô đơn từ đó.

Hayley nói: “Người lang thang không biết ở đâu nhặt được một đứa trẻ, đưa đến cô nhi viện. Bởi vì có nhân viên nghiên cứu khoa học cần làm nghiên cứu gen... Tóm lại, bác sĩ Hermann làm nghiên cứu cho con trước đây phát hiện gen đứa bé này trong kho gen...”

Bất kể thế nào, S. A., mẹ là muốn tốt cho con, đứa bé đó sẽ có gia đình tốt hơn nhận nuôi nó, sẽ sống rất hạnh phúc. Còn con nên quên quá khứ, bắt đầu lại cuộc đời của con.”

“Tôi không giống bà, tôi sẽ không bỏ mặc con của mình. Đúng thế, bà là vì tốt cho tôi, cho nên, không cần nói xin lỗi.” Ngôn Tổ rời khỏi, “Bởi vì lần này, tôi sẽ không tha thứ cho bà.”

#

Lúc Ngôn Bảo Bảo S. H. Yan lần đầu tiên ngủ dậy ở nhà, bốn phía vô cùng yên lặng, rất ấm áp. Cậu bé đạp cái chân nhỏ, rất nhanh lại yên lặng, lúc thức dậy không có ai ôm, cậu sớm đã quen.

Cậu cắn đầu ngón tay, mở to mắt nhìn không trung, ừm, hình như không giống.

Trước khi cậu ngủ, trong căn phòng trắng xa lạ này, không có gì cả. Nhưng bây giờ, trần nhà trên đỉnh đầu biến thành bầu trời sao xanh đậm, rất là nhiều sao, trên giường trẻ treo một vòng búp bê nhỏ, hộp nhạc chậm rãi chảy xuôi nốt nhạc thanh thản dễ chịu thoải mái.

Cậu tò mò, cố gắng để mình lăn một vòng, thật vất vả lật người, nằm bò trên giường nhỏ nhìn ra ngoài.

Cậu thấy bố Ngôn Tổ, người đàn ông rất cao rất gầy, đang trang trí phòng trẻ cho cậu. Trên tường dán thứ đầy màu sắc, cậu xem không hiểu.

Bảo Bảo có đôi mắt thật to giống như đá quý màu đen, không hề nháy mắt nhìn chằm chằm bóng lưng cao lớn và trầm mặc của bố. Cuối cùng, cậu nhìn mệt, tầm mắt rơi vào tay vịn giường trẻ, chỗ đó cột một con búp bê cá heo nhỏ. Cậu toét miệng cười, đưa tay bắt, cười khanh khách.

Ngôn Tổ nghe tiếng quay đầu lại, ôm tên nhóc đang bò lung tung trong giường đặt lên bàn an toàn, hơi vụng về thay tã cho cậu bé.

Vật nhỏ vẫn cười khanh khách, chân vừa đạp, vô cùng dẻo dai đạp tới mặt mình, hai tay lập tức ôm lấy chân không thả, thích thú đưa vào miệng, gặm rất vui.

Ngôn Tổ cũng không ngăn cản, nhẹ giọng nói: “Ừm, tắm sạch rồi.”

Thay tã xong, anh ôm vật nhỏ lên, nâng đến mặt tường bên kia, chỉ một loạt chữ màu vàng nhạt, chậm rãi đọc: “Welcome home, honey! It’s daddy!”

Bảo Bảo ngồi trong lòng bố, ngược đầu nhỏ, há cái miệng nho nhỏ, nghiêm túc lại cố chấp nhìn chằm chằm.

“Bố rất yêu con.” Ngôn Tổ cúi đầu, cọ cằm lên đầu Bảo Bảo đầy ầu yếm, cách nửa giây, tích mịch cong khóe môi, “Con, biết mẹ con ở đâu không?”

118. Ngoại Truyện Nhỏ: Công Chúa Nhỏ Bella

Nơi núi rừng sâu thẳm mênh mông trùng điệp, hoa thơm chim hót, dòng suối róc rách. Cuối dòng suối nhỏ, trên đỉnh núi, có một tòa lâu đài khổng lồ đầy màu sắc.

Gió xuân thổi qua ban công tòa tháp, màn che trắng tinh tung bay, giống như lụa trắng của cô dâu e thẹn.

Cô bé hai tuổi mặc váy trắng, nằm sấp dưới đất vẽ tranh. Trên tấm thảm Ba Tư bằng lông dê bày đầy bút sáp màu, gió nhẹ thổi mái tóc quăn màu sợi dây của cô bé khẽ bay, tóc mai trên trán vô cùng mềm mại.

Xa xa dưới lầu truyền đến tiếng xe, cô bé lập tức ném bút sáp màu, nâng váy ngắn, chân không chạy tới trước lan can, cái đầu nhỏ xinh đẹp thò ra ngoài lan can chạm trổ hoa văn kiểu Âu để nhìn, thấy trong chiếc xe dài có một người đàn ông thân hình thẳng tắp đi ra, lập tức vỗ cánh tay nhỏ bé, vui sướng kêu to: “Papa! Papa!”

Thanh âm mềm mại đáng yêu trong trẻo của cô bé vang vọng trong núi rừng, kinh động một đám chim trắng khiến chúng bay đi.

Người đàn ông dưới lầu ngẩng đầu nhìn một giây, thấy gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô bé phản chiếu dưới bầu trời xanh trong vắt, nửa người treo ngoài lan xan, kinh hãi đến mức ra mồ hôi lạnh, lao vào trong lâu đài nhanh như gió.

“Ồ? Sao không thấy papa nữa?” Cô bé lùi lại, ngồi dưới đất cắn ngón tay. Quay đầu nhìn, giày cũng rớt đầu mất. Cô bé bò dậy, nhảy nhảy chạy đi tìm giày, cầm lên mang vào chân.

Người hầu gái ở bên cạnh quỳ một bên: “Công chúa Bella, tôi mang giúp cô nhé!”

“Không cần!” Cô bé chu cái miệng nhỏ nhắn, rất có chí khí, “Tôi muốn tự mình mang, tôi rất giỏi nha.”

Cô nhóc nhỏ còn chưa phân biệt rõ trái phải, cầm giày ngược mang thế nào, sao cảm thấy có gì đó không đúng, cơ thể nho nhỏ và giày bắt đầu so tài, cầm giày trắng nhỏ và chân mình, xiêu xiêu vẹo vẹo lặn qua lộn lại trên sàn nhà.

“Các người đang làm gì!” Arthur lạnh lùng trách mắng.

Trong nháy mắt, một phòng mười mấy người hầu gái đều bị dọa sợ đến mức nằm sấp trên thảm, cô bé lại vẫn vui vẻ cầm giày lặn lộn dưới đất. Nghe thấy thanh âm của bố, bé cứng quay đầu lại, lập tức vui vẻ nhào tới, giày mới mang xong đập bay hết. Nhóc kia lập tức nhào tới chân Arthur, giống như một con koala nhỏ, vũng vàng ôm chân hắn.

“Papa!” Bella ngược cái đầu nhỏ, tóc ngang vai trở thành thác cánh hoa, mềm mại xõa ra sau lưng, một đôi mắt màu trà nhạt giống như hổ phách quý hiếm, trong veo trong vắt, thanh âm nhóc kia vô cùng êm dịu, nghe vào lòng người cũng phải biến hóa, “Papa, Bella rất nhớ bố!”

Arthur cúi người, gương mặt đóng băng như tan ra trong nháy mắt, lộ ra vẻ mặt nhu hòa, sờ gương mặt mềm mại của Bella, vừa muốn nói gì đó, liền nghĩ đến một chuyện, trong nháy mắt sắc mặt lại lạnh băng, thẳng người lên, âm u nhìn một đám người hầu gái: “Vừa rồi công chúa nhỏ chạy đến bên lan can, chuyện nguy hiểm như vậy, tại sao không có ai ngăn lại?”

Một đám người cúi thấp người run rẩy, nhưng không có ai lên tiếng.

Arthur chờ một chút, cười nhạt, ra lệnh cho Evan ở phía sau: “E, tất cả các cô ta, tra tấn bằng điện không người một giờ.”

Bella luôn nắm quần bố, ngoan ngoãn đứng một bên chân bố, chậm rãi lấy chân chà chân, nghe xong lời này, tò mò ngửa cái đầu nhỏ lên, kéo ống quần bố một cái, hồn nhiên hỏi: “Papa, tra tấn bằng điện là gì? Thú vị không?”

Arthur sững sờ một giây, nhìn về phía Evan, mơ hồ nhờ giúp đỡ; Evan chưa từng thấy ánh mắt như vậy của ngài A, tê cả da đầu, vắt hết óc, lúng túng nói: “Híc, không thú vị.”

Arthur: “...”

Dáng vẻ Bella rất tiếc nuối, bĩu môi: “Không thú vị thì đừng ấy cô ấy chơi.”

Một đám người hầu gái như được đại xá, toàn bộ lấp lánh nước mắt nhìn công chúa nhỏ.

Arthur trầm mặc một lúc, vẫy tay với họ: “Bỏ đi, phạt các người chạy hai mươi vòng quanh lâu đài.”

Evan suýt nữa ngất xỉu: ...

Đây là cái ý nghĩ bất chợt gì vậy?

Thưa ngài, sau này nói ra kiểu xử phạt này, không sợ mất mặt sao? Không sợ không có uy tín sao?

Mấy người hầu gái cảm động đến rơi nước mắt, chen lấn chạy đi, xông ra ngoài như đuổi vịt.

Bella quay đầu, mở to mắt tò mò nhìn, mấy phút, hai cái chân bật nhảy, bàn tay nhỏ bé nắm chặt ống quần của bố chà xát không ngừng, “Papa, con cũng muốn chạy, con cũng muốn chạy.”

Evan sững sờ, không khỏi thầm than: Ngài sáng suốt.

Arthur ngồi xổm xuống, xoa mái tóc xù của cô bé, dịu dàng dỗ: “Nhưng sẽ rất mệt đó.”

“Papa đi với con.” Cô bé lập tức nhào vào lòng bố, non nớt làm nũng, “Nếu con mệt, papa ôm con.”

Arthur kéo cơ thể nho nhỏ của cô bé vào lòng, mỉm cười xoa tóc cô bé: “Được.”

Hắn nhặt giày dưới đất lên, nho nhỏ, không lớn bằng lòng bàn tay.

Hai tay nhẹ nhàng nâng lên một chút, ôm cô bé ngồi lên đùi hắn, cánh tay che sau lưng cô bé, vòng qua phía trước mang giày cho cô bé, cái chân nhỏ mềm mại đưa vào trong giày nhỏ bằng da nai, liền trượt vào.

Cô nhóc ngồi trong lòng bố, vui vẻ vỗ tay: “Papa thật là giỏi.”

Hắn cười, lại sửa tóc cô bé lại một chút, cột chắc nơ cột tóc, cúi người dắt bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô bé: “Đi nào.”

Bella mới ra khỏi cửa chính lâu đài, giống như một con chim nhỏ màu trắng bay ra ngoài, dang tay chạy như bay trên cỏ, váy nhỏ um tùm tung ra như hoa. Thanh âm của cô bé êm tai như chuông gió:

“Papa nhìn nè, papa nhìn nè, có phải con sắp bay lên rồi không?”

Arthur bước chậm theo ở phía sau, thỉnh thoảng trả lời cô bé vài câu, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lại gác lững nơi cao nhất trong lâu đài, chỗ đó, gió thổi lùa trắng tung bay.

Các quản gia các người hầu gái đều rạp khuôn đi theo, không dám cách quá gần quấy rầy hứng thú của họ, lại không dám cách quá xa sợ công chúa nhỏ đột nhiên xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Ai cũng biết công chúa nhỏ là bảo bối trong lòng ngài A.

Arthur vẫn đang nhìn trời, đột nhiên nghe “A” một tiếng, Bella chạy nhanh quá, lập tức ngã sấp xuống đất, cỏ xanh bay lung tung.

Arthur cả kinh, lập tức xông tới ôm cô bé, nhìn trái nhìn phải, khẩn trương đến mức trái tim cũng sấp rĩ máu: “Nói cho bố biết, đau ở đâu? Bị thương ở đâu?”

Bella rụt lại trong lòng bàn tay hắn, sợ hãi lắc đầu: “Không đau, không đau chỗ nào hết.”

Arthur không nghe, kiểm tra cánh tay cô bé, đôi chân ngắn dưới váy, hoàn hảo, thực sự không hề bị thương, thậm chí không bị quệt rách da. Hắn thở một hơi, lại nói: “Gió lớn quá, không chơi nữa, được không?”

“Ừm ~~” Cô bé đáng thương nhìn hắn, duỗi cánh tay nhỏ bé ra, “Papa, ôm một cái ~~”

Đáy lòng hắn hoàn toàn mềm mại, hai tay nhẹ nhàng ôm cô bé vào lòng, cái váy nhỏ um tùm trải ra trong ngực hắn.

Bella ngồi trên cánh tay bố, cái miệng nhỏ nhắn hôn hắn một cái, lại mềm mại nói: “Papa, vừa rồi, chân của con đột nhiên lại không có sức.”

“Bố biết.” Hân nghiêng đầu, nhẹ nhàng cọ mái tóc xù của cô bé, dỗ: “Chờ cơ thể Bella của chúng ta từ từ tốt hơn thì sẽ tập đi xe đạp, đi chơi xa hơn ở bên ngoài, được không?”

“Được ạ.” Cô bé trả lời vô cùng vui vẻ.

119. Những Mẫu Chuyện Nhỏ Về Ngôn Bảo Bảo

Những mẫu chuyện nhỏ về Ngôn Bảo Bảo (Không nằm trong chính truyện)

(Một)

Rất nhiều năm sau, Ngôn Tổ tiên sinh dẫn Ngôn Bảo Bảo nhà anh đi tản bộ. Lúc gần đến nhà, đi qua một con sông đóng băng, lớp băng rất dày, đi phía trên có hơi trơn trượt. Ngôn Bảo Bảo ngồi trên xe tập đi hình vệt con được bố kéo đi.

Ngôn tiên sinh nhìn màu trắng phủ khắp núi, muốn kể chuyện cho Bảo Bảo nghe, bèn nói: “Bảo Bảo, bố kể chuyện cho con nghe. Cùng một chất trong tự nhiên, dưới cùng thể tích thì bình thường đều là thể rắn nặng hơn so với thể lỏng. Nước thì không như vậy, băng nhẹ hơn nước.”

Ngôn Bảo Bảo còn chưa biết nói ngồi trong xe vệt con: ?

o()o

Ngôn tiên sinh cúi đầu nhìn mặt băng dưới chân, có một con cá từ dưới bơi lên. Anh tiếp tục: “Cho nên mùa đông, lớp băng nổi lên trên mặt nước, sinh vật dưới đáy nước vẫn có thể sống như thường. Nếu toàn bộ nước đều đóng băng thì hệ sinh thái nước ngọt sẽ hoàn toàn tan vỡ.” Anh khẽ mỉm cười, “Cho nên, thứ bố thích nhất là nước.”

Ngôn Bảo Bảo cắn móng tay: ??

+ _ +

Ngôn tiên sinh thấy Bảo Bảo nhìn đông nhìn tây không nghe lời, quyết định phải cố gắng: “Chúng ta tiếp tục kể truyện thiếu nhi. Bảo Bảo con biết không? Bề mặt của nước 100% độ tinh khiết còn cứng rắn hơn thép, đừng nói là người đi trên đó mà xe tăng cũng đi được, nhưng mà trên thế giới này không có nước 100% độ tinh khiết.”

Ngôn Bảo Bảo thổi ra bọt bong bóng: ???

Ngôn tiên sinh được nói rất vui vẻ tán gẫu, trong ánh mắt là màu trắng của tuyết: “Bởi vì nước là chất khoan dung nhất trên thế giới. Nó sẽ chủ động hòa tan với thứ mà nó tiếp xúc. Nó cũng không cố chấp, nó dung nạp vạn vật. Nếu như không phải là nước dung nạp thì to lớn như bão táp mưa tuyết, nhỏ như quá trình oxy hóa của các tế bào động thực vật đều sẽ sụp đổ. Thế giới này sẽ hoàn toàn im lặng. ”

Ngôn Bảo Bảo nhìn đông nhìn tây: ????

--

Anh nói: “Bảo Bảo con nói xem, thế giới tự nhiên trong cuộc sống của chúng ta thật thần kì biết bao!”

Ngôn Bảo Bảo nhìn trời: ?????

= =

Ngôn tiên sinh kéo xe vệt con trên mặt băng tiếp tục đi: “Bảo Bảo, sau này người khác hỏi con truyện thiếu nhi hay nhất con từng nghe là gì thì con phải nhớ được, là câu chuyện bố vừa kể cho con, gọi là câu chuyện của nước.”

Ngôn Bảo Bảo: zzzzzzzz...

(Hai)

Ngày nào đó, Ngôn Tổ tiên sinh ngồi xổm trước cửa nhà sơn hàng rào, Ngôn Bảo Bảo ngồi trong xe tập đi hình vịt con đi lắc lư. Trên xe vịt con buộc một sợi dây thừng, Ngôn tiên sinh nắm một đầu kia.

Ngôn tiên sinh kéo vịt con lại, nói với Ngôn Bảo Bảo trong xe: “Sang đây nhìn bố dạy con sơn hàng rào. Nói cho con biết, không phải cũng có thể sơn hàng rào tốt đâu.”

Ngôn Bảo Bảo đạp đạp trong xe tập đi?

Ngôn Tổ khê nâng chân mày, rất kiêu ngạo: “Bố vẫn chưa thấy ai sơn hàng rào tốt hơn bố.”

Ngôn Bảo Bảo nghiêng đầu, nhìn hàng rào màu trắng xinh đẹp kia, chớp chớp đôi mắt đen nhánh, một lúc sau tỏ vẻ không có hứng thú, đạp cái chân ngắn nhỏ nhào ra ngoài.

Ngôn tiên sinh tiếp tục đắc ý: “Mẹ con từng nói với bố, ‘Tại sao anh làm chuyện gì cũng giỏi như vậy? Ngôn Tổ, anh thật là một thiên tài.’”

Ngôn Bảo Bảo??

+__+

“Nhưng mẹ con rất ngốc, cô ấy làm ngược trình tự.” Ngôn Tổ vừa quay đầu thấy Ngôn Bảo Bảo lắc lắc cái mông nhỏ, nằm sấp trong xe tập đi lăn lóc cộc đi xa, rất không hài lòng với thái độ không nghiêm túc nghe giảng của Bảo Bảo, kéo sợi dây một cái, Bảo Bảo ở trong xe vịt con trượt về bên cạnh bố.

Ngôn tiên sinh tiếp tục diễn thuyết: “Cho dù làm bất cứ chuyện gì, cho dù lớn hay nhỏ, bố đều có thói quen làm nó một tác phẩm mang tên bố. Tập trung tinh thần 100%. Bất kể là tại sao mà làm, làm vì ai, chỉ cần do bàn tay bố làm thì bố muốn biến nó thành nghệ thuật. Nó chính là tác phẩm khắc tên ‘Ngôn Tổ.’”

Ngôn Bảo Bảo nhào nhào người muốn bỏ đi lại bị bố kéo lại.

Ngôn Bảo Bảo??

o()o

Ngôn tiên sinh hơi híp mắt, nhớ lại: “Lúc đó mẹ con nói, ‘Nếu mỗi người đều giống như anh thì sẽ không có tác phẩm có tí vết, cũng không có sự giả danh thấp kém.’”

Ngôn Bảo Bảo bỏ qua việc tập đi, sờ sờ mó mó thùng sơn treo trên xe tập đi.

Ngôn Tổ sơn xong mấy hàng, dịch chuyển từng bước qua bên cạnh, bé Ngôn “xách” thùng sơn xê dịch theo từng bước.

Ngôn tiên sinh kiêu ngạo nói: “Biết bố trả lời mẹ thế nào không?”

Ngôn Bảo Bảo nghiêng đầu, ngây thơ mà nhìn bố, nhưng chỉ tập trung chú ý nửa giây liền ngậm ngón tay út, vừa phun bong bóng vừa nhìn xung quanh.

Ngôn tiên sinh tiếp tục kiêu ngạo: “Cho nên, phần lớn hạng người bình thường đều là vô vị tầm thường, sau đó nói bố là một thiên tài.”

Ngôn Bảo Bảo???

==

Ngôn tiên sinh sờ gương mặt của Bảo Bảo: “Bảo Bảo, cho dù sau này con làm chuyện gì thì mỗi một thứ đều phải làm thành tác phẩm tỏa sáng tên con, tác phẩm nghệ thuật đó! Như vậy thì con sẽ là một thiên tài.”

Ngôn Bảo Bảo đạp chân, nhìn trời: Bố ơi, con muốn học đi trước oa oa

(Ba)

Lúc Ngôn Bảo Bảo hai tuổi, mừng lễ Giáng Sinh.

Ngôn tiên sinh một tay ôm Bảo Bảo đi qua phố, Ngôn Bảo Bảo nằm trên vai bố cắn ngón tay nhỏ, con người đen nhánh nhìn cây thông Giáng Sinh hai bên đường phố, hỏi bố: “Daddy, tại sao nhà chúng ta không có cây thông Giáng Sinh?”

Ngôn tiên sinh nói: “Chúng ta phải bảo vệ rừng rậm.”

Ngôn Bảo Bảo mi tâm nho nhỏ, đây là ý nghĩa thần kì to lớn?

Nhân viên bán hàng bên đường lại gần: “Mua cây thông Giáng Sinh đi, lấy lại màu xanh.”

Ngôn Bảo Bảo lập tức xoay người qua, nhìn chăm chăm cây thông Giáng Sinh nháy mắt.

Ngôn tiên sinh: ... Ừ, mua một cây đi.

Buổi tối, Ngôn Bảo Bảo đập cái tay nhỏ chân nhỏ, treo vớ dài lên chân giường mình.

Ngôn tiên sinh hỏi: “Làm gì thế?”

Ngôn Bảo Bảo ngược cái đầu nhỏ: “Chờ ông già Noel tặng quà cho con.”

“Little buddy, chàng trai nhỏ,” Ngôn tiên sinh ngồi xổm xuống, sờ cái đầu xù của con trai, “Bố nói cho con biết, thực ra ông già Noel...”

“Ông già Noel thấy con không phải là đứa bé ngoan, cho nên không tặng quà cho con sao?” Ngôn Bảo Bảo nước mắt lưng tròng, trong con người đen nhánh chứa nước mắt lấp lánh.

Ngôn tiên sinh không nói nên lời, một lúc, bàn tay nắm đầu Ngôn Bảo Bảo, ôm cậu bé vào lòng: “Thực ra, ông già Noel tặng cho con một món quà rất lớn, bởi vì Tiểu Tiểu Tổ vẫn luôn rất ngoan.”

Đêm khuya, Ngôn Bảo Bảo ngoan ngoãn rúc trong chăn ngủ. Ngôn tiên sinh rón rén đi vào phòng Bảo Bảo, tới tới lui lui chuyển một đồng quà đặt bên giường bé Bảo Bảo, cuối cùng, nhẹ nhàng hôn một cái lên gò má nho nhỏ của cậu bé.

(Bốn)

Ngôn Bảo Bảo hai tuổi nằm ngủ trên cái bàn nhỏ, trước mặt để một cuốn sách đang mở —— Nguồn gốc các loài của Darwin.

(Ánh mắt tác giả ==)

Ngôn Tổ ngồi dưới đèn bàn đọc sách, thấy cái đầu nho nhỏ của Ngôn Bảo Bảo nghiêng qua trang sách ngủ, để sách xuống đứng dậy, đi tới rón rén bế cơ thể nho nhỏ của Ngôn Bảo Bảo lên, ôm cậu bé vào lòng.

Ngôn Bảo Bảo đang ngủ tự duỗi cái tay nhỏ bé ngán ngủn ra, theo thói quen ôm cổ bố, đẩy đẩy, tìm một tư thế thoải mái trong cánh tay bố, bất động.

Ngôn Tổ cẩn thận ôm cậu bé vào phòng ngủ trẻ, đặt lên giường, lại nhẹ nhàng tách tay Bảo Bảo trên cổ anh xuống, nhét bé cứng vào trong chăn.

Một cái đầu xù nhỏ trên cái gối nhỏ, ngủ vù vù. Lông mi Ngôn Bảo Bảo rất dài rất cong, để lại một bóng mờ nhỏ trên gò má trắng ngần. Tóc cậu bé không giống Ngôn Tổ, là màu sợi đay, còn hơi xoắn, rất đáng yêu, giống như gấu bông Ngôn Tiểu Tổ.

Ngôn Tổ cúi người hôn đầu con trai một cái, đi ra khỏi phòng.

Quay lại phòng sách đọc sách một lúc, nghe thấy tiếng cửa phòng bị ai đó nhẹ nhàng đẩy ra.

Anh lại từ trong sách ngẩng đầu lên, ánh mắt trượt dọc theo khe cửa, vừa trượt xuống, liền thấy Bảo Bảo nho nhỏ lộ ra cái đầu nhỏ ở ngoài cửa, chân nhỏ đập trên băng ghế nhỏ, nhón mũi chân, duỗi tay, tắt hết sức mới mở cửa được.

Nhóc kia mặc đồ ngủ gấu con hoạt hình, mờ mịt xoa xoa mắt, đi xuống từ trên băng ghế nhỏ, bĩu môi, hơi tủi thân nhìn bố.

Ngôn Tổ để sách xuống, đi tới trước mặt cậu bé ngồi xổm xuống, tầm mắt bằng tầm mắt cậu bé, xoa xoa mái tóc xoăn của cậu bé: “Sao thế? Sợ?”

“Không phải.” Gương mặt Bảo Bảo mồm mỉm, thanh âm vừa mềm vừa nhu, hơi tủi thân, “Daddy, bố vẫn chưa hôn chúc con ngủ ngon nữa?”

Thực ra bố cho rồi, nhưng con đang ngủ mà.

Ngôn Tổ ôm Ngôn Bảo Bảo sang, nhóc con đứng không vững, lập tức nhào vào lòng bố. Anh dùng một tay ôm con trai, vừa cầm băng ghế nhỏ lên, dỗ: “Vậy chúng ta làm thêm một lần nữa nhé?”

Ngôn Tổ ôm Bảo Bảo lên giường nhỏ, nhét vào chăn. Con người đen nhánh của cậu bé mong chờ lại vui vẻ nhìn anh chăm chăm, thuần khiết như vậy.

Anh cúi đầu, hôn một cái thật sâu lên trán Bảo Bảo.

Vừa muốn đứng dậy, Bảo Bảo ôm cổ anh, moa một cái thật to lên mặt anh: “Daddy, con cũng cho bố một nụ hôn chúc ngủ ngon.”

Anh cười, dùng sức xoa xoa đầu cậu bé.

Bảo Bảo cười khanh khách, tiếng nói trẻ con: “Daddy, còn nữa nha, hôm nay con học được một bài hát, con hát cho bố nha.”

”I climbed up the door and opened the stairs.

I said my pajamas and put on my pray 'rs.

I turned off the bed and crawled into the light.

and all because you kissed me goodnight.

Next morning, I woke and scrambled my shoes.

I shined up an egg, then I toasted the news,

I buttered my tie and took another bite.

and all because you kissed me goodnight.”

“Con trèo lên cửa và mở cầu thang

Con đọc áo ngủ và mặc lời cầu nguyện

Con tắt giường và bò lên đèn

Tất cả bởi vì bố hôn chúc con ngủ ngon

Sáng hôm sau, con thức dậy khuấy giày

Con đánh bóng trứng, nướng mấy miếng tin tức

Con phết bơ vào cra-vat và cắn một miếng

Tất cả bởi vì bố hôn chúc con ngủ ngon.”

Bé cưng, bố rất vui, tất cả bởi vì con đã hôn chúc bố ngủ ngon.

(Năm)

Giữa trưa, Ngôn tiên sinh đứng trong bếp, nấu ăn đầu vào đây. Trên bàn đá cẩm thạch có tất cả các loại dụng cụ như cân tiểu ly nhỏ, cốc chia độ, ống nhỏ giọt, thước thẳng được xếp theo thứ tự.

Bên này bàn, Ngôn Bảo Bảo ngồi trên ghế trẻ em thật cao, cắn muống, trợn đôi mắt đen nhánh, nhìn bố đây tò mò. Bố cuộn tay áo sơ mi lên, đứng rất thẳng, giống như cây đại thụ, cậu phải cố gắng ngược cái đầu nhỏ mới nhìn được đó.

Bố xoay người nướng pho-mat, Ngôn Bảo Bảo chuyển con người một cái, thò cái người nhỏ, tay nắm một cái, bắt được ống nghiệm nhỏ trên kệ ống nghiệm, cầm lấy đổ vào miệng: “Mắm mắm.”

Mùi vị rất ngon!

Ngôn tiên sinh nghe thấy tiếng, quay đầu lại: “Người bạn nhỏ, con ăn gia vị của bố rồi.”

Mắt Ngôn Bảo Bảo sáng long lanh: “Daddy, ăn rất ngon.”

Ngôn tiên sinh đành chịu, lắc đầu, phân chia lại từ đầu, lại chuyển dụng cụ qua bên kia, chỗ bàn tay nhỏ của Ngôn Bảo Bảo không với tới được.

Ngôn Bảo Bảo ngoan ngoãn ngồi, thấy bố lại xoay người xào cà chua thịt bò sốt tương, nằm sấp lên bàn, tay nắm một cái, nắm được đĩa bánh ngọt nhỏ, một ngón tay nhỏ dè lên, dè đặt kéo tới.

Ngôn tiên sinh làm xong mì Ý, quay người lại, thấy Ngôn Bảo Bảo với đôi mắt đen nhánh, ngoan ngoãn nhìn anh, trên miệng đều là kem và vụn bánh ngọt. Đĩa bánh cách đó không xa được phủ một lớp giấy ăn.

Ngôn tiên sinh cúi người, đưa ngón tay quẹt mép cậu bé một cái, quẹt được một vết kem: “Vừa rồi bánh kem cắn con?”

Ngôn Bảo Bảo bĩu môi, kháng nghị: “Daddy, không công bằng.”

“Ồ?” Anh ngồi xuống ghế cao, để một đĩa mì Ý hình dạng như bùn lên bàn, “Cái gì không công bằng?”

Ngôn Bảo Bảo chúi chúi miệng: “Mẹ thích ăn bánh ngọt, bố liền cho phép mẹ ăn.”

Ngôn tiên sinh nhin một chút, cúi đầu, khoe môi liền có nụ cười nhạt, ngẩng đầu lại nhìn bé cứng đối diện. Con người đen nhánh như Tiểu Ái, thói quen thích ăn đồ ngọt như Tiểu Ái.

“Không có cấm con ăn.” Anh đẩy mì Ý tới trước mặt bé cứng, “Phải ăn bữa chính xong mới được.”

Ngôn Bảo Bảo nhìn cái đĩa chăm chăm, hơi sợ hãi nhìn bố: “Daddy, cái này không phải mì Ý, cái này là bùn Ý!”

“Năm đó bố chính là phản ứng này,” Ngôn Tổ nhướn mày, tay dài vượt qua bàn, xoa xoa mái tóc xoăn của cậu bé, “Không sai, là con trai bố.”

(Sáu)

Mùa đông, trong núi lại có tuyết rơi.

Ngôn Tổ ngủ không ngon, năm giờ đã thức dậy, theo thường lệ sau khi bình minh lên đi dạo trong núi. Lúc xuống lầu nhìn ngoài cửa sổ một cái, tuy còn sớm, nhưng vì lý do tuyết rơi, bên ngoài rất sáng, rất đẹp.

Đi đến cửa, lại thấy trong cửa chính có một con vật nhỏ xào xạc, là Bảo Bảo nhà anh.

Ngôn Bảo Bảo chỉ mặc một cái áo lông mỏng, đang vụng về buộc khăn choàng nhỏ ình, một cái khăn choàng lông xù nho nhỏ, giống hệt một con thỏ tuyết nhỏ đào hang.

Lúc Ngôn Tổ đi tới, nhóc kia đã trang bị xong, tự mang giày đi tuyết ình.

Giày ống dày, hơi khó mang, cậu bé đạp chân một cái, cơ thể nhỏ liền bị nghiêng, tay nắm giày và chân, lúng ta lúng túng, xiêu vẹo, lảo đảo lại.

“Đang làm gì thế?” Ngôn Tổ hỏi.

Nghe thấy giọng của bố, Ngôn Bảo Bảo vừa quay đầu lại, lập tức vui vẻ nhào tới, giày bị rơi cũng không để ý, lập tức nhào tới chân bố, ôm chân anh thật chặt như koala:

“Daddy!” Ngôn Bảo Bảo ngược cái đầu nhỏ, con người đen nhánh, thanh âm vừa mềm vừa nhu, “Con muốn đi chung với bố, con muốn đi cùng bố.”

Ngôn Tổ cúi người, sờ khuôn mặt nóng hổi của Ngôn Bảo Bảo, rõ ràng vẫn còn mang theo hơi nóng trong chân, dõ: “Nhưng phải đi rất xa đó.”

“Muốn đi cùng, muốn đi cùng.” Nhóc kia nhảy nhảy, không ngừng chà xát trên chân bố, “Muốn đi cùng daddy.”

“Được rồi.” Ngôn Tổ không làm gì được cậu bé, ngồi xổm xuống, mang giày cho Ngôn Bảo Bảo. Năm bàn chân nho nhỏ trong lòng bàn tay, mềm mại, nhét vào trong giày đi tuyết nhưng, liền trượt vào.

“Daddy thật là giỏi, con không tự mang được.” Ngôn Bảo Bảo mở to mắt, nhìn bố đầy sùng bái.

Ngôn Tổ cười, xoa mái tóc xoăn của cậu bé, kéo cậu đứng lên: “Đi thôi.”

Cảnh tuyết trong núi rất đẹp, tất cả đều được lớp tuyết trắng dày che phủ, nằm dưới lớp áo bạc.

Bình thường Ngôn Tổ đều đi rất xa, nhưng lần này suy nghĩ đến Bảo Bảo ở đây, vẫn rút ngắn lộ trình, lại chọn một con đường tương đối ít tuyết, đi theo tên nhóc vội vã nhưng thực ra là bước chậm rì kia, chậm rãi đi.

Có lúc Ngôn Bảo Bảo bị cảnh vật ven đường hấp dẫn ánh mắt, như tuyết đọng trên nhánh cây rơi xuống, chim nhỏ đột nhiên vỗ cánh bay, Ngôn Tổ liền đứng một bên chờ cậu bé, cũng không quấy rầy. Anh vẫn đút hai tay trong túi áo khoác, dáng người thẳng tắp và cao gầy.

Một khoảnh khắc, anh chậm rãi đi, lại nghe thấy Ngôn Bảo Bảo nhỏ giọng sợ hãi gọi anh: “Daddy ~”

Quay đầu nhìn, Bảo Bảo nghịch ngợm không biết đi lệch đường lúc nào, đạp phải chỗ tuyết nhiều, toàn bộ đôi chân ngắn đều chìm vào trong tuyết. Rất vất vả tự rút ra một chân, muốn bước ra, “bụp” một cái, lại đạp vào tuyết tạo ra một cái hố sâu.

Ngôn Bảo Bảo không thể cử động, giống như một cái cây nhỏ trồng trên mặt tuyết, đáng thương nhìn bố, chờ cứu viện.

Ngôn Tổ không nhịn cười được, đi tới ôm lấy cậu bé, nhẹ nhàng nhấc lên, xách cậu bé ra giống như nhổ hành. Nhóc kia vội vàng cúi đầu, tò mò nhìn hai cái hố sâu kia. Lơ lửng giữa trời, vẫn không quên lấy tay chỉ, hưng phấn la: “Daddy, tuyết cao bằng chân con kìa.”

Ngôn Tổ xách cậu bé ra, phủi sạch tuyết trên chân cậu bé, lại phủi đầu cậu, nhóc kia lại lập tức vui vẻ chạy vào trong tuyết, giống như một chú chim con.

Nhưng sức lực tinh thần như vậy cũng không giữ được bao lâu.

Nhóc kia thức dậy quá sớm, không bao lâu đã mệt, thở hổn hển phì phò, bước chân ngày càng chậm, thoáng cái nhìn trời, thoáng cái xoay vòng vòng.

Đi một lúc, Ngôn Bảo Bảo cuối cùng hết sức, chạy lạch bạch đến trước mặt bố, hồn nhiên làm nũng: “Daddy, con đi không nổi nữa.”

“Ừ.” Ngôn Tổ đáp.

Ngôn Bảo Bảo ngây ngẩn một giây, thấy bố đi tiếp về phía trước, lại chạy lạch bạch tới, thanh âm vừa nhu vừa vội: “Daddy, con đi không nổi nữa, thực sự đi không nổi nữa.”

Cậu bé dậm chân một cái, giày đi tuyết nho nhỏ đạp ra một chuỗi hoa mai nhỏ trong tuyết, giống như dấu chân chó con.

Đứa trẻ hai tuổi, vẫn rất yếu ớt, đặc biệt là lúc anh ở đây.

Một chút này không hề giống anh, cũng không giống mẹ cậu bé.

Ngôn Tổ cúi đầu nhìn cậu bé, Ngôn Bảo Bảo một đồng nho nhỏ đứng bên chân anh, quần dính chân anh không chịu đi, thấy ánh mắt bố nhìn tới, lập tức đưa cái tay nhỏ bé ngăn ngừa ra đòi ôm, cái chân nhỏ nhảy lung tung: “Daddy, ôm một cái ~ Daddy, ôm một cái ~” rất gấp, như sợ bố không để ý đến cậu bé.

Ngôn Tổ muốn để cậu bé tự đi, nhưng nhìn đôi mắt đen nhánh lại hoang mang của con, trong lòng mềm nhũn không thể quyết tâm, cuối cùng cúi người xuống, một tay vòng qua sau chân Ngôn Bảo Bảo ôm lấy, bế cậu bé lên.

Ngôn Bảo Bảo không cần đi bộ nữa, lập tức có chỗ dựa, vô cùng vui vẻ ôm cổ bố, cái miệng nhỏ nhắn moa một cái trên mặt bố: “Daddy ~ Tiểu Tiểu Tổ yêu daddy.”

Ngôn Tổ khẽ mỉm cười, nghiêng đầu cọ mái tóc xù của cậu nhóc. Hồi lâu, hỏi: “Còn nhớ câu chuyện nước trước đây bố kể cho con nghe không?”

“Dạ có.” Ngôn Bảo Bảo ở trong lòng bố gập cái đầu nhỏ, “Nước là vật chất bao dung nhất trong tự nhiên.” Thanh âm trẻ con mềm mại, “Sau này con phải giống như nước.”

“Tốt.” Ngôn Tổ mỉm cười.

Ngôn Bảo Bảo co lại trong lòng anh, nói một cách mềm mại, “Nhưng thực ra, sau này con càng muốn giống daddy hơn cơ.”

Ngôn Tổ sững sờ, trong lòng giống như bị vật gì đó ầm ập đung vào một cái, không nói lời nào.

Ngôn Bảo Bảo thức quá sớm ngủ không ngon, hơi buồn ngủ. Vòng tay bố thật ầm ập, cậu ngồi trên cánh tay bố, hơi di chuyển, tìm một tư thế thoải mái, nằm trong lòng bố, dần dần buồn ngủ hơn.

Giày đi tuyết nhỏ nhỏ chà xát trên áo khoác của bố.

“Daddy,” Ngôn Bảo Bảo đang ngủ lảm lảm, “Sau này con muốn giống bố.”

Bố lẳng lặng, không trả lời.

...HOÀN...

120. Chương Cuối Trong Sách Xuất Bản Ở Đài Loan

Cuối đông đầu xuân, bầu trời điểm đầy sao, rực rỡ như tấm vải nhung rải đầy kim cương. Ánh trăng loăng, nhiệt độ vẫn rất thấp. Mấy ngày trước tuyết rơi nhiều, núi rừng trong đêm tuyết phủ trong làn áo bạc, một vùng yên tĩnh.

Gió thổi vào từ khe hở ở cửa sổ xe, lạnh âm ỉ, vén vài sợi tóc rơi bên thái dương Chân Ái.

Dây an toàn trống trơn treo một bên, Chân Ái quay đầu nhìn, ánh trăng và tuyết trắng làm nổi bật tòa lâu đài kiểu Âu màu trắng, sạch sẽ lại trang nhã, giống như nơi ở của hoàng tử và công chúa trong truyện cổ tích.

Cô chậm rãi bước xuống xe, hơi lạnh ập vào mặt.

Trong đất trời hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có gió gào thét khắp trời.

Bước lên bậc thềm, cô lấy chiếc chìa khóa mang theo bên mình hơn mấy năm kia ra, cắm vào, nhẹ nhàng vặn một cái, mở ra.

Ba năm rồi, anh vẫn không đổi khóa.

Trong lâu đài vô cùng yên ắng, không có ai. Trong hiên cửa cũng không có giày để thay. Nhìn qua như không có người thường ở, mọi thứ bên trong lại vẫn ngăn nắp sạch sẽ, chưa từng dính bụi.

Đồ trang trí vẫn là phong cách thời Trung Cổ quen thuộc.

Thế giới rất yên lặng, chỉ có tiếng gió bên ngoài.

Cô không bật đèn, đi lên bậc thang thật dài, xuyên qua hành lang, thư viện vẫn như cũ, vẻ tĩnh mịch như từ xưa đến nay.

Không hề tối, bởi vì ánh trăng đêm nay rất sáng.

Bỗng nhiên nhớ tới buổi gặp lần đầu, cũng là sau khi tuyết rơi, cô vòng qua đàn piano, nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú và sâu xa của người thanh niên phía sau.

Lần này, đàn piano và xe lăn đều ở đây, nhưng lại không có anh.

Ba năm trước, Bert rơi xuống biển; Ngôn Tố ngừng thở, mà cô bị nhóm đặc công dẫn đi trong nháy mắt, thậm chí không kịp nhìn Ngôn Tố được đưa lên xe cấp cứu.

Cô được sắp xếp giả chết, sau đó giấu đi. Mấy năm nay, người cô tiếp xúc gặp qua, là một con số.

Người của tổ chức tìm được “thi thể” cô, nhưng có lẽ không hề tin, vẫn đang tiếp tục tìm cô. Nhưng trong ba năm, cô ẩn náu rất kĩ, họ không tìm được bất kì tin tức gì.

Ngay cả Ngôn Tố ở đây cũng không tìm được.

Bởi vì...

Có người nói, anh trở thành người thực vật; rất lâu về sau, tỉnh lại, nhưng mất trí nhớ.

Nghe nói, anh đã quên cô.

Bây giờ anh đi lung tung khắp nơi trên thế giới, làm nghiên cứu của anh. Ngay cả tổ chức cũng đã từ bỏ khả năng tìm được Chân Ái từ chỗ anh.

Cho nên, lần này cô mới có cơ hội ra đây xem thử.

Cô ngồi trước đàn piano, nhẹ nhàng bấm phía đàn, đánh ra nốt nhạc không thành điệu.

Nghe nói, anh đã quên cô.

Như vậy rất tốt. Anh có thể giống như trước khi chưa biết cô, sống đơn thuần, ít nhất, bình an.

Còn cô, không hề khổ sở. Đã từng nhận được tình yêu thuần khiết như thế của anh, cho dù là hồi ức cũng đủ cho cô ghi nhớ cả đời. Trong những ngày chia ly, thí nghiệm không có bờ bến sao mà nhàm chán. Nhưng mỗi một ngày, cô đều sẽ nhớ lại thư tình của anh rất nhiều lần, kể cả đoạn thư tình trong phim sấm hối anh cho cô.

Lời từ biệt: Nén bi thương.

Cô vừa nhìn là hiểu.

Đêm hè ấy, ánh trăng sáng trong, họ cởi giày, chân trần chậm rãi khiêu vũ trong thư viện. Xong một điệu nhảy, Ngôn Tố khẽ khẽ đọc bài thơ tình kinh điển nhất của nhà thơ Donne cho cô.

Anh nói anh thích Donne ví một đôi tình nhân như hai chân com-pa, thích tình yêu thuần khiết trong bài thơ ấy, cho dù biệt ly, cho dù không gặp nhau, tinh thần và linh hồn của người yêu nhau cũng vĩnh viễn chung một chỗ.

Cho nên, ngày ấy, trong nhà vệ sinh ở sân bay, nghe anh nói “Lời từ biệt sau cùng gửi cho cô ấy, xin cô ấy nén bi thương” trên màn hình, trong nháy mắt, cô nước mắt lưng tròng.

Mà lúc này, trong ngày tuyết cũng vô cùng tĩnh lặng, đất trời không có một chút âm thanh. Sao dày đặc lấp lánh, ánh trăng như thủy ngân vẩy lên cửa sổ kính hoa văn màu, đẹp đến mức rung động lòng người.

Cô ngẩng đầu nhìn trời. Bầu trời sao cao vời vợi, xuyên qua cửa sổ kính, sâu xa như thế, giống như đôi mắt Ngôn Tố rõ ràng trong kí ức, trong vắt, trong veo.

Anh, là tình yêu chân thành cuộc đời này của cô.

Chân Ái ngược đầu, đứng trong ánh trăng như tấm lụa trắng, khẽ cười, lẩm nhẩm đọc bài thơ biệt ly kia. Nghe nói, người yêu mà linh hồn yêu nhau giống như đôi chân com-pa:

Anh ở trung tâm, em tới chân trời.

Cả đời em phiêu bạt, nghiêng tai lắng nghe thay anh;

Lúc gặp nhau, mới có thể cùng nhau đứng thẳng;

Anh kiên định, quỹ đạo của em mới có thể viên mãn;

Anh không di chuyển, em mới có thể đi về điểm gặp nhau ban đầu.

Cô từng có tình yêu đẹp nhất trên thế gian này, không hề tiếc nuối. Ánh trăng, núi rừng, mặt tuyết, cảnh đẹp như thế, một mình cô thưởng thức cũng không đáng tiếc.

Lúc này hơi dừng lại, quay lại nơi anh ở trong nhất thời, từ biệt lần nữa cũng không đáng tiếc.

Bầu trời sao ngoài cửa sổ kính như gột rửa, cô quyến luyến không thôi cúi đầu xuống.

Xem đồng hồ đeo tay, đã qua mười phút, nên đi rồi.

Trước khi đi, muốn lấy một cuốn sách trong kệ sách của anh đi. Trí nhớ đột nhiên xoay lại, nhớ tới lần trước chia ly, anh nói cho cô biết có một lá thư giấu trong cuốn truyện cổ tích cô thích nhất.

Chân Ái cả kinh, lập tức tìm ra cuốn Archimedes không tính là dày trên kệ sách, bởi vì xúc động mà hai tay lại phát run, sách thoáng cái rơi xuống đất, lá thư màu trắng rơi ra từ trong trang sách.

Có lẽ thời gian quá lâu, mực đóng dấu niêm phong đỏ đã phai màu, chưa từng mở ra.

Trên phong bì viết “Ai”, trên mực đóng dấu đóng “S. A. Yan”.

Chân Ái sửng sốt, nhanh chóng bóc thư, là nét chữ của anh ấy!

Ánh trăng phản chiếu trong mắt cô, một khoảng ánh nước.

“Ai, ban đầu định chờ vụ án ảo tưởng tình dục kết thúc, sẽ ôm tấm lòng nghiêm túc và thành khẩn xin lỗi em, đồng thời nói cho em biết ngọn nguồn liên quan đến sự việc anh che giấu. Nhưng chuyện đột ngột bùng phát biến hóa, anh biết Owen giấu em ở đâu, anh sẽ lập tức đi gặp em, nhưng thời gian để đôi bên nói chuyện đã không kịp, chỉ có thể dùng thư sám hối với em. Hi vọng lúc em đọc được bức thư này đừng sợ hãi, tuy anh đi đến chỗ nguy hiểm, nhưng anh nhất định sẽ quay về bên cạnh em.

Viết bức thư này không hề đại diện cho việc anh không có lòng tin quay trở lại, mà là nội dung trong thư quá quan trọng, em nhất định phải biết sự thật, bất luận anh sống hay chết cũng không cách nào ngăn cản.

Ai, iPod Chace để lại cho em thực ra có tám cái, trừ bảy màu nhìn như hoàn mỹ ra, còn có một cái màu bạc. Anh cho rằng bị CIA lấy đi. Các loại dấu hiệu (em có hứng thú sau này sẽ thảo luận với em) khiến anh nghi ngờ Chace đã để lại tin tức liên quan đến mẹ em. Rất có thể mẹ em không hề là nhà khoa học hoàn toàn tà ác không phân biệt phải trái trong tưởng tượng của em, bà ấy rất có thể yêu em hơn em tưởng tượng, có lương tri hơn em tưởng tượng.

Ai, sau này đừng khóc và tự ti vì mẹ em, mẹ em là người yêu em.

Mấy điểm trên anh đã nhận được khẳng định trong lúc giảng cơ với Annie. Đây cũng là chỗ anh muốn thú nhận với em. Xin lỗi em, sau khi từ Silverland về anh đã tìm Annie nói chuyện, nhưng anh không kịp thời nói cho em biết.

Lại nói tiếp, trong cuộc nói chuyện với Annie, có một điểm khiến anh bất ngờ. Annie nói một cách rất có lý nếu Chân Ái không phục vụ cho CIA, không có thuốc giải thì sẽ khiến tổ chức khủng bố càng ngông cuồng hơn, thế giới sẽ rất nguy hiểm. Lúc đó anh không biết nghĩ như thế nào, trả lời một câu ‘Screw the whole world’ Mặc kệ toàn thế giới. Annie kinh ngạc, chính anh càng kinh hoàng hơn. Anh cho rằng anh đã phá vỡ giá trị quan trước sau như một của mình vì em, anh cảm thấy hoang mang sâu sắc. Nhưng rất nhanh, anh phát hiện, không hề có. Bởi vì chính nghĩa thuần túy không cho phép lừa gạt và giả dối, không cho phép ép buộc và uy hiếp. Anh cho rằng hành vi của anh rất đúng đắn. Có người hi sinh bản thân vì đại chúng, việc này đáng ca ngợi; nhưng vì đại chúng hi sinh người khác, cho dù là hàng tỉ ‘đại chúng’ đối mặt với một ‘người khác’, đó cũng là chính nghĩa giả dối dùng sức mạnh đoạt lấy.

Cho nên, anh kiên quyết không cho phép họ làm như vậy. Đương nhiên, anh rất xấu hổ vì đã nói lời không văn minh, anh bảo đảm đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng.

Anh nói, ‘Chân Ái rất lương thiện, cũng có trách nhiệm hơn các người tưởng tượng. Cho dù các người không dùng đạo đức ép cô ấy, cô ấy cũng sẽ làm chuyện cô ấy nên làm. Nhưng nếu cô ấy không muốn, tôi cũng

ủng hộ cô ấy.' Annie nói rất nhanh, 'Cậu có thể nói sự thật cho cô ấy biết, nếu cô ấy bằng lòng tiếp tục, rất tốt; nhưng nếu cô ấy muốn rời khỏi chúng tôi, không phục vụ cho chúng tôi nữa, đối với một người không để chúng tôi sử dụng lại có nhiều kỹ thuật mũi nhọn như vậy, cậu nói kết cục của cô ấy là gì? Cậu có thể cứu cô ấy từ trong tay chính phủ và quốc gia? Cậu cho rằng tự do quan trọng hơn mạng sống, cho nên S. A., cậu muốn chọn tự do vứt bỏ mạng sống thay cô ấy sao?'

Khoảnh khắc đó, anh á khẩu không trả lời được. Anh trước sau như một coi thường thế lực, nhưng khi ấy anh vô cùng căm ghét bản thân không có thế lực lớn mạnh, không thể bảo vệ em thật tốt. Lý trí khiến anh rất rõ ràng, một mình anh căn bản không có cách nào chiến đấu với hai tầng thế lực chính phủ và S. P. A.

Anh thực ra muốn nói, nếu em bằng lòng ở lại, anh cùng em sống những ngày không còn thấy ánh sáng nữa; nếu em không bằng lòng, anh cũng cùng em phiêu bạt chân trời. Nhưng anh không biết nếu lúc tình huống em không bằng lòng xuất hiện, chúng ta nên rời khỏi một cách an toàn như thế nào.

Ai, sinh mạng của anh, tự do của em, anh sẽ chọn cái sau, nghĩa vô phần cố; nhưng nếu như là, sinh mạng của em, tự do của em, anh chỉ có thể để em sống. Sinh mạng của em quan trọng hơn tất cả.

Sau khi từ chỗ Annie về, anh không hề thoải mái. Anh biết chuyện của mẹ em là bao nhiêu gánh nặng và hổ thẹn trong lòng em, anh biết nó ép em đến mức không ngẩng đầu lên được.

Không ai hiểu rõ em hơn anh, cho nên không ai đau lòng cho em hơn anh. Chuyện này luôn giày vò anh, anh dần nhận thức rõ, mặc dù anh yêu em, nhưng tình yêu không phải lý do. Anh không thể lấy tên tình yêu tự ý quyết định cho em.

Là anh quá độc tài, chỉ vì anh không muốn gánh vác mạo hiểm mất em, liền lừa gạt em. Anh cho rằng sinh mạng của em quan trọng hơn tất cả, nhưng còn em, em sẽ nói 'Không tự do, chi bằng chết.' Anh biết, suy xét từ tâm tình của em, em thà chết cũng không muốn mang những gánh nặng tình cảm và đạo đức này. Mà anh, nhất định phải cho em tự do.

Cho dù phần tự do này có thể trả giá bằng sinh mạng của em, anh cũng nhất định phải giao quyền lựa chọn cho chính em.

Anh đã ý thức được sai lầm, một mặt muốn nói cho em biết, một mặt lại nghĩ cách giải quyết. Một ngày nào đó rốt cuộc sáng tỏ thông suốt, có nhớ hôm ấy anh nói với em, che giấu danh tính, phá hủy gương mặt bây giờ cũng không tệ không? Khi đó, anh đã quyết định. Chính bởi vì đã buông xuống gánh nặng lớn nhất trong lòng, anh mới có thể đủ tâm vô tạp niệm, thuần túy và chân thành cầu hôn em.

Ai, ở trên chính là lời thú nhận của anh với em, anh vô cùng hổ thẹn, biểu đạt một trăm ngàn phần xin lỗi với em. Xin em tha thứ.

Ở đây, lập giấy kí kết bảo đảm: Cả đời không giấu giếm em nữa.

"S. A. YAN."

Hai phần tiếng Trung – Anh, kí tên đóng dấu.

Cô mỉm cười một cách ngây ngô, nước mắt tràn đầy vành mắt.

Tuy đã sớm tin tưởng anh, tuy tâm tình bình lặng như nước từ lâu, hôm nay đọc được lá thư này, cô vẫn rung động.

Ngôn Tố, sao anh có thể yêu em như thế.

Cho dù cả đời này chỉ có thể trốn tránh, sống cuộc sống đơn điệu như người máy, cũng đáng giá.

Cô nhanh chóng lau nước mắt, ôm kĩ giấy viết thư và cuốn sách, xoay người định rời khỏi. Nhưng trong lâu đài cổ yên tĩnh và mờ tối, bỗng truyền đến một tiếng cửa mở lạnh lạnh.

Tim Chân Ái hưng hăng thịch một cái, ngừng đập.

Cô ôm sách thật chặt, kê vào kệ sách, không nhúc nhích.

Trong lâu đài tĩnh mịch, có sự yên lặng không một tiếng động trong thoáng chốc; dần dần, có tiếng bước chân, không nhanh không chậm, đi qua đại sảnh, bước lên bậc thang, gõ trên sàn hành lang, từng bước một đến gần, thậm chí bắt đầu vang vọng trong thư viện.

Tim Chân Ái nhảy lên đến cổ họng.

Tiếng bước chân này, tuy rằng chậm một chút, nhưng chính là người cô quen thuộc kia. Không có sai.

Cô gắt gao ôm sách, nghe âm thanh ấy càng ngày càng gần. Cô chợt tiến lên một bước, trông chờ lại sợ hãi, bước chân lại đột nhiên dừng lại. Cách nửa giây, trái tim dường như sắp nhảy từ trong cổ họng ra ngoài, trong đầu đã không còn ý nghĩ, chỉ là nhắc chân đi một bước theo bản năng.

Ngay sau đó, vừa vặn.

Anh cũng đến gần thư viện. Dường như vẫn là dáng vẻ đứng ven đường chơi anagram năm ấy, áo khoác màu đen, khăn choàng màu xám, dáng người cao cao, thẳng tắp thanh nhã.

Anh vất vả mệt mỏi, trong tay cầm một xấp giấy, giống như bận việc gì đó, thậm chí không nhớ sau khi vào cửa cởi áo khoác và khăn choàng trước.

Điểm này không hề giống anh với hành vi cứng nhắc ấy.

Cô gắt gao nhìn anh chăm chăm, há miệng, lại không phát ra được một chút âm thanh.

Anh cũng cảm giác được trong nhà có người, thân hình gầy gò khựng lại, chậm rãi ngẩng đầu lên từ trong trang giấy.

Đêm nay, ánh trăng sáng tỏ như vậy, càng lộ rõ đôi mắt sâu, làn da trắng, góc cạnh rõ ràng của anh, giống như Thượng đế tự tay chạm trổ. Đặc biệt là một đôi mắt màu trà nhạt, trong veo, giống như bầu trời sao thăm thẳm trong đêm tuyết giờ đây.

Trong ngoài lâu đài, hoàn toàn yên tĩnh.

Mặt tuyết, núi rừng, bầu trời sao, ánh trăng; đẹp đến rung động lòng người, lặng yên không một tiếng động.

Trong lâu đài, sắc trời mờ tối; ngoài lâu đài, tuyết trắng mênh mang.

Tuyết đã dừng từ lâu, trên mặt tuyết ở bậc thềm cổng, một hàng chữ nhỏ nhỏ, viết trong tuyết, gió thổi qua, phai nhạt:

For you, a thousand miles!

—HOÀN—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/archimedes-than-yeu>